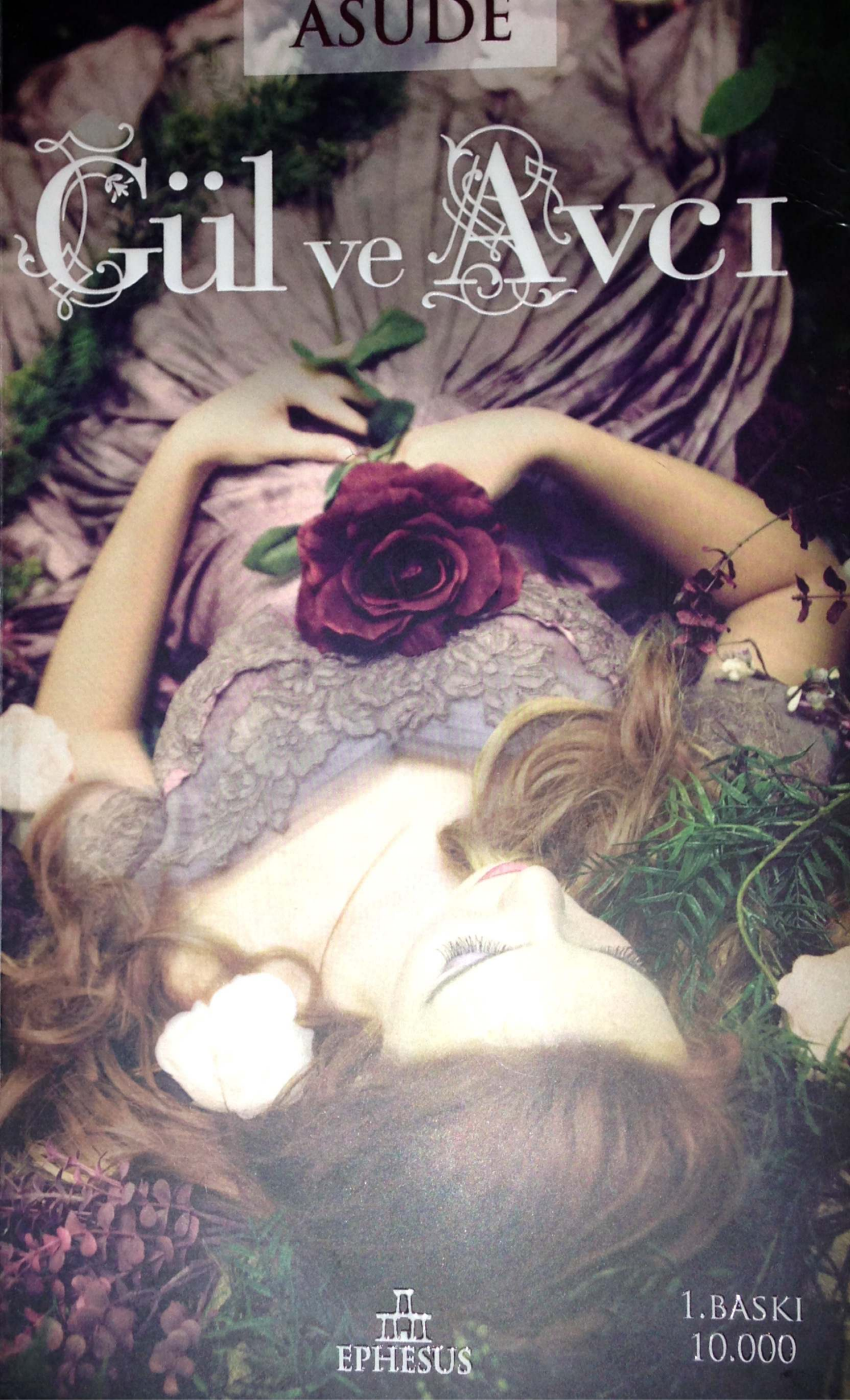
ASUDE

Gül ve Avcı

EPHESUS

1.BASKI
10.000

"Cehennem boş, çünkü bütün şeytanlar burada."

—W. Shakespeare

Colne Nehri üzerindeki taş köprüde duruyordu. Gökyüzü önceki gecelere göre aydınlık, dolunay hiç olmadığı kadar parlaktı. Kış mevsiminin bahşettiği açık gecelerden biriydi. Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, yer yer kana bulanmış ellerini köprünün ufalanmaya yüz tutmuş köhne taşlarına dayayıp aşağı bakmayı denedi. Ay tam arkasından nehrin buz tutmak üzere olan yüzeyine vuruyor ve Julian'ın görmek istediği şeyi apaçık gözler önüne seriyordu.

Okyanus mavisi gözleri suda gördükleriyle kısıldı. Dudağının kenarından hafif ve eğreti bir gülüş geçerken gözbebekleri usulca akan nehri takip ederek irileşmeye başladı. Elini ceketinin iç cebine götürüp tütün tablasını buldu. Üzerine gravür işlemeyle J&M harfleri yazılmış altın kaplama kutuyu parmaklarında çevirip, serin metali hissederken aheste aheste bir sigara sardı. Verdiği derin nefes hem rahatlamanın, hem de kaygının izlerini taşıyordu.

İşini bitirince kutuyu da nehre atıp son bir kez ona baktı. Karısı Margaret'ın bedeni nehirde süzülerek gidiyor, açık kollarından suya dökülen geniş dantelli beyaz geceliği Julian'a sadece birini anımsatıyordu. Sulara dalıp canına kıyan ve isminin bir anlamı "Suçsuz" olan umutsuz âşığı; Ophelia'yı.

"Hayır," dedi Julian. Bu kadın ne suçsuz bir âşıktı, ne de intihar etmişti. O öldürülmüştü.

Margaret'ın ardında bıraktığı şey; hoşnut bir adam, öksüz bir erkek çocuğu ve eteğinin ucunun suda süzülen yansımasından başkası değildi!

BÖLÜM 1

Londra 1835

Etinde acı yoktu. Bıçak yarası ya da ince sızılar da yoktu. Yine de canı bildiği tüm acılardan kat be kat fazla yanıyordu. Hissettiği tek şey boğazına yavaşça dolan ve onu nefessiz bırakan yoğun ve öldürücü dumanlardı. Kehribar rengi, iri gözleri yuvalarından çıkmak istercesine sonuna kadar açılmıştı. Dumanın yakıcı temasıyla tanışan gözleri sadece birkaç saniye içinde acıyla sulanmıştı. Başını çevirip odayı görmeyi denedi. Flu görüntüden hiçbir şey seçemese de kalın perdelerin pencereleri örttüğünü biliyordu. Kapkara perdeler dört duvar boyunca gerilmişti ve dalgalanarak üzerine geliyordu. Dumanla değil, ama bu kara gölgelerin üzerine çökmesiyle boğulacağından emindi. Perdeler aralanmadan üzerine gelmeye devam ediyor, dumanlar yüksek tavanda kendisiyle alay edercesine raks ediyordu.

Evelyn Rosa Drummond, ellerinin kelepçeli olduğunu bildiği halde delice çırpınıyordu. Hep böyle olurdu. Hep elleri ve ayakları yatağın köşelerine bağlanır, hep dumanlar önce genzine sonra tüm vücuduna çökerdi. En çok bacağı sancır, canı yandıktan sonra da perdeler adım adım gelip ince bedenine dolanarak onu öldürürdü.

Ve hep nefes nefese uyanırdı!

Küçük odanın yıpranmış tahta tavanına doğru güçlü bir nefes bırakarak uyandı. Yataktan korkuyla sıçrayarak oturur vaziyette, daracık karyolada soluklanmaya çalıştı. Boğazında hâlâ duman tadı kalmış gibi öksürmeye devam etti. Sonunda,

kırık sehpanın üzerindeki su çanağını boğazına dikip dolu bir yudum içince rahatladı.

Bu sırada Desmond amcanın horozu Porkas'ın sesini işitti. Büyük bir savaş vermiş gibi yorgun olan bedenini sürüyerek ayağa kalktı ve buzdan kaskatı kesilmiş daracık pencerenin minik açıklığından dışarıya baktı. Şafak sökmek üzereydi. Evelyn, kalın pamuktan geceliğini çıkarıp gri elbisesini üzerine geçirirken "Lanet kâbuslar," diyerek sık sık gördüğü aynı rüyaya küfredip odadan çıktı. Eli istemsizce bacağına gitti; yüzü buruşsa da bunu kimseye belli etmemek adına sahte bir gülüş takındı. Bayan Trent, avlunun ortasına yaktığı ateşin üzerine bakır kovayı koyarak su ısıtıyor, kızı Cynthia annesine kirli çamaşırları taşıyordu.

"Günaydın, Evelyn," diyen yaşlı kadın kıza sımsıcak gülümserken "Yıkanacaksan ateşe yeni su koyayım," diye devam etti.

Evelyn memnuniyetsizce baktı kadına. İyi bir banyo mükemmel olurdu, ama buz gibi soğuk, kasvetli bir kulübede yaşayınca rahatça temizlenemeyeceğini de bilerek "Hasta olursam kışı atlatamam," diye geçiştirdi kadının teklifini ve avludan çıktı.

Londra'nın bu yıkık, bu eski kenar mahallesinde insanlar ayda bir kez bile banyo yapmaya yanaşmıyorlardı. Evelyn iki haftada bir bu ihtiyacını karşılasa da geçen kış geçirdiği zorlu hastalıktan sonra bir daha kışın ortasında, hele aralık ayında yüzünü bile yıkamamaya yemin etmişti. Nemli bir havluyla her gün silinip kendini muhafaza ediyordu. Hem Tanrıya şükür; diğer kadınlar gibi Brookshil tarafındaki pamuk fabrikasında çalışmıyor ve o kadar da kirlenmiyordu. Onun ofisi vardı. Ah ne ofis ama! Manevi babası olan Desmond amcanın hafiyelik bürosu "Londra'nın Sırları"nda çalışan bir yetimdi Evelyn. Ya da Des amcanın dediği gibi, yeniyetme bir dedektif... Aslında tüm bunların içinde en çok da koruyucu babası Desmond Simmons'ın sağ kolu, asistanı, hizmetçisi, sekreteri kısacası her şeyiydi!

Üç blok ötedeki ofise giderken de yamalı pelerinine sıkıca sarındı ve bir saniye için gözlerini kapatıp Tanrı'ya şükretti. Hayatı bu kahrolası pislik çukurunda geçse de yaşadığı için mutluydu. Yirmi üç yaşında olması ve herkesçe evde kalmış olarak

görülmesinin sıkıntısını da atlatmış ve bir erkek gibi suçluların peşine düşmüştü!

Londra'nın Sırları dedektiflik bürosunun en iyi işi sadakatsizlik olduğu için her ay yirmi pound garanti kazanıyorlardı. Şehrin çöplüğünü omuzlanan bu kenar mahallede her ay en az iki öfkeli koca karısının ihanetini ortaya çıkarmaları için Desmond'ı buluyor ve olaylar çabucak çözülüyordu. Elbette Evelyn'in bir savaş komutanı edasıyla hazırladığı stratejiler sayesinde oluyordu bu. Bunun sonuna kadar farkında olan Desmond da kızın hakkını asla yemiyordu.

Genç kız bugün için de tavuk hırsızlığı ya da kayıp kız davalarından ziyade yine bir ihanet vakası olması için dua ediyordu. Belki şansı varsa bu seferki adam, en azından bir muhasebeci, bir emlakçı olurdu da, uzun zamandır göremediği şu zengin insanları nihayet görmüş olurdu. Hayır! Buraya zenginler ya da soylular asla uğramazdı. Onların takıldığı dedektiflik büroları en az beş ajanı olan profesyonel yerlerdi.

Ajanlar eski savaş kahramanlarından seçilir ve aristokrasinin kirli sırlarını zaman kaybetmeden açığa çıkarırlardı. Evelyn, erkek olsaydı bu tür bir yere başvuru bile yapabilirdi, ama onun ömrü bu izbe mahallede devam edecek ve bu çamurda, bu kokuşmuşlukta sona erecekti! Desmond Simmons ve oğlu Tobby Simmons, Bayan Trent ve onun ayyaş kocası ile beş kızıyla bir avluyu paylaştığı o küçük kulübede soğuktan ölerek noktalayacaktı bu hayatı! Evelyn bundan emindi...

"Des amca, geç kalmadım. Bana somurtup durma!" diyen Evelyn dünden kalmış ayçöreğini kendine bile hayrı olmayan kuzinenin üstüne koyarak ısıtmayı denedi. Neyse ki Des amca çay hazırlayacak kadar düşünceli davranmıştı.

Yaşlı adam "Sana somurtmuyorum kızım,"dedi ve karalanmış onlarca kâğıdın arasında kaybolmuş elini kaldırdı. Savrulan kâğıtlar hınca hınç dolu masanın en ufak boşluklarını da kapatırken yaşlı adam elini düşünceli bir ifadeyle şakağına vurdu.

"Düşünüyorum! Tobby neden bu kadar serseri?" diyerek sözü oğluna getirdi. Evelyn bezgince nefesini bıraktı. Lanet olsun yine mi aynı konuyu tartışacaklardı?

"Hayır Des amca, onunla evlenmeyeceğim!" diyerek sıcak çayı metal kupalara dolduran kız umursamazca işine yöneldi.

"Sana onunla evlen demiyorum, Evelyn. Artık bu fikrimden vazgeçtiğimi biliyorsun. Bana göre ikiniz mükemmel olursunuz, ama sen 'onu kardeşim olarak görüyorum' diye gevelemekten vazgeçmiyorsun ki."

"Öyle, ama! Tobias benim öz kardeşim gibi. Biliyorsun biz beraber büyüdük. Ben onu ancak bu şekilde seviyorum. Evlilik için onu başka şekilde görmeliyim, amca. Ama ne kadar uğraşsam da bunu yapamadığımı biliyorsun," diye diretti genç kız.

"Biliyorum, biliyorum! Her neyse... En azından bu gece onu dövüşmekten kurtarırsın diye umuyorum kızım. Yine tüm kemikleri kırık bir halde eve gelecek."

"Babası olarak bu görev senin... Üç kuruşluk paralarla oğlunun üzerine bahis oynanmasını kökünden engellemelisin. Ben onu bu gece için ikna etsem bile yarın dövüşmeyeceğinden emin olamayız."

"Haklısın Rosa!" diyen Desmond, kızın ikinci adını kullanınca Evelyn bu iyi adamın hüzünlendiğini anladı. Ne zaman gözleri üzüntüyle devrilse, ne zaman omuzları sıkıntıyla çökse kendisine Rosa derdi. Evelyn'in hafızasında bu isim "dert" demekti. Acı ve hüzün de, aynı zamanda!

Genç kız elindeki kupayı masaya bıraktıktan sonra amcasının omuzlarını kavrayıp, sertleşmiş boynuna masaj yapmaya başladı. Yaşlı adamın yüzüne kederli bir gülüş yayılırken "Bu gece gidecek ve onu durduracaksın değil mi?" diye sordu sakince.

Evelyn adamın kafasına doğru oflayıp "Evet, bunu son kez yapacağım. Peki, ama sen yine kimin evine gizlice gireceksin?" diye devam etti.

Yaşlı adam ellerini birbirine sürtüp "Yaban Domuzunun," diyerek sırıttı.

Evelyn yaban domuzunu görmüştü. Desmond'ın odaya girmeme emrine rağmen içeriye dalmış ve karısının kendisini tam beş adamla aldattığını düşünen, tıknaz adama bakmıştı. Aslında odaya girmesi bir kazaydı, ancak bir tipi gibi üzerine esen Desmond amcasının fırtınasını da bir güzel yemişti. Çünkü genç kızın müşterilerle tanışması yasaktı. Yaşlı adam olası tehlikelere karşı kızın kimseyi tanımamasını en uygun yol olarak görüyordu.

Evelyn çoğu zaman aynı çöplüğü paylaştığı bu insanlardan ne gibi bir tehlike geleceğini düşünse de amcasının bu kararını asla ihlâl etmiyordu. Bu yüzden müşterilerle özel bir odada görüşen —ki ofisin sadece iki odası vardı— Desmond Simmons mümkün olduğunca Evelyn'i gizlilik konusunda sakınıyordu. Bir diğer konu da müşterilere çoğu zaman takma isim verilmesiydi. Son gelen adamın da adını bu yüzden bilmiyordu Evelyn. Onu sadece Desmond biliyordu; ancak takma ismi "Yaban Domuzu"ydu. Karısınınki de "Sıtma".

Takma isimleri Desmond buluyor ve Evelyn amcasının çoğunlukla hayvanlardan seçtiği isimlere çok gülüyordu. Bu sıkıcı yerdeki tek eğlencesi buydu. Desmond, olayı Evelyn'e anlatıp beraber stratejiler kurarken genelde kurnazca yöntemler Evelyn'in aklından çıkıyordu.

Bayan Sıtma için yaptıkları taktik de Evelyn'in eseriydi. Genç kız tutkulu bir aşk mektubu yazarak Bayan Sıtma'yı gecenin bir yarısı boş bir odun deposuna göndermişti. Sevgilisi olduğunu tahmin ettiği adamlardan birinin ismiyle gönderilen bu mektuba kanan kadın, kocasından gizlice oraya gittiğinde suçu kanıtlanacaktı. Bay Yaban Domuzu, karısını gizlice beklerken aynı mektuptan alan sevgilisi de oraya gidecek ve âşıklar basılarak ihanet belgelenecekti. Neticede planlar hep işe yarardı. Evelyn bu işi de halledip yeni müşteriler beklemeye başladı. O gün başka kimse gelmeyince akşam saat altıda Desmond amcayla beraber ofisten çıktılar.

Desmond'ın bir karısı yoktu. Elbette zamanında o da bir kadına sahipti, ancak birbirlerinden kederli bir şekilde ayrılmışlardı. Tobby dünyaya geldikten sonra Desmond Simmons bir de kız

çocuğu için diretmişti. Oğlu ona yetse de, karısına yetmediğini biliyordu. Ev işlerine yardım edecek ve zamanı geldiğinde kârlı bir evlilikle yuvadan uçacak bir kız çocuğu şarttı. Desmond ve Helen'in hayali gerçek olduğunda bunun ikisinin felaketi olacağını elbet bilmiyorlardı. Helen kızı doğururken ölmüş, bebek ise sadece iki gün yaşayarak kısacık da olsa Desmond'a kız babası olma duygusunu tattırmıştı. Bu hissi asıl yaşadığı kişi ise Evelyn Rosa Drummond'du.

Evelyn'in babası Desmond'ın bir müşterisiydi. Zavallı adam karısının kendisini terk etmesi üzerine onu bulma umuduyla Desmond'a başvurmuş ancak Desmond bu işi başaramamıştı. Bay Drummond Evelyn'in sağ bacağının da avuç içi kadar yandığı bir yangında üzerine kirişlerin çökmesiyle ölmüş ve bu elim olaydan sonra küçük kız Desmond'ın himayesine girmişti. Onların hikâyesi acı tesadüflerin buluşmasıyla başlamıştı.

Evelyn henüz üç yaşındayken annesi kaçıp gitmiş, henüz beş yaşındayken babası ölünce de dul bir adam olan Simmons'ın velayetine girmişti. Hayır, Desmond kıza asla yalan söylememişti. Ona gerçek babasını, gerçek annesini anlatmıştı. Annesini bulacağına da söz verip bu küçük kulübeyi onun için yapmıştı. Oğlu Tobias'ın hareketli ergenliği ve sorunlu yetişkinliği yüzünden ikisini aynı evde yaşatamıyordu. Ancak yan yana olan kulübelerinde zaten bir aile sıcaklığını buluyorlardı.

Evelyn gecenin bir yarısı ellerini pelerininin altına koyarken bunları düşünüyordu. Desmond amcaya ömrü boyunca borçlu olacaktı. Maddi anlamda ona hiçbir şey veremese de tüm emirlerini eksiksiz yerine getiriyordu.

Okumayı kendi kendine sökmüş ve zekâsıyla yaşlı adamı gururlandırmış olsa da eğitim hayatı zorunlu olarak bitmişti. Belki bir soylu ya da bir erkek olsaydı zekâsıyla daha fazla işe yarayabilirdi, ancak bütün Krallıkta bile kadınların okuma yazmalarına önem verilmediği için genç kızın eğitim hayatı da tarihi geçmiş gazeteleri, Desmond amcanın eski kitaplarını okumakla sınırlıydı. Bir de yaşlı adamın çivi yazısına benzeyen müşteri raporlarını elbette! Burada yaşayan insanların okunmaya bile

değmeyen hayatları ise Evelyn'e kendi hayatı hakkında ipuçları veriyordu. Buradaki insanların kaderi aynı kaynaktan çıkma, aynı tek düze ve iddiasız yazgıda buluşmuştu. Tıpkı kendi yazgısı gibi!

Genç kız resmi ismi Cheapside olan, ancak orada yaşayanların "Kara Cehennem" dediği bu yerden geçerken hiçbir zaman korkmazdı. Şimdi de korkmuyordu. Burada her türden insan olduğu doğruydu! Kara derili Afrikalılar, çekik gözlü Ming halkı, esmer tenli Araplar, iri cüsseli Türkler, saldırgan Germenler, dışlanmış İrlandalılar, asla birinci sınıf olmayan İskoçlar, ayyaş İspanyollar, iflas etmiş Fransızlar, garip görünümlü kıvırtan adamlar, gözlerinin altı mor, balgamlı öksüren fahişeler, tuhaf maddelere müptela gençler...

Evelyn'e göre burası tıpkı Nuh'un Gemisi gibiydi. Burası her milletten insanın yaşadığı dünyanın küçük bir minyatürüydü. Evelyn dünyadan korkmuyordu.

Tobias'ın takıldığı mekânı iyi biliyordu. Onu pek çok kez ağzı burnu dağılmış halde eve götüren kendisiydi. Kennet'ın Çiftliği isimli kulüpte bu fakir insanlar küçük bahisler oynar ve dövüşü kazananlar da az bir primle kırılan kemiklerinin çıkıkçı parasını alırdı. Tobias'ın kırık çıkıkçısı da Evelyn'di. Onun yaralarını yıkanmaktan rengi griye dönüşmüş bezlerle sarar, kırıklarını özenle alçıya alırdı. Evelyn'in bilmediklerinin sayısı çok azdı. Belki de Evelyn'in bilmediği tek şey aşktı! Bu unutulmuş karabasanda aşkın lafı bile dillere düşmezdi. Evelyn, yaşamak ve ölmekle meşguldü.

Yine de tüm bu tekdüzeliğin ortasında, Kennet'ın mekânında o gün farklı bir hava seziyordu. İçeriye girdiği an bunu hissetmişti. Gürültüsü eksik olmayan bu basık kulüpte dışarıya kadar yayılan çığlıklar o gece tuhaf bir şekilde kesilmişti. Evelyn kirli duvarlara değmeden izbe kulübe girdiğinde kalbi anlaşılmaz bir hisle çarpmaya başladı. Görünmez bir ses kulağına "Oraya gitme," diye fısıldıyordu sanki. Evelyn içsesini her zaman dinlerdi. Şimdi de dinleyecekti. Mekâna girmeden elindeki kırık tepsiyle, sulandırılmış şarap servis eden on yedilerinde bir kızı durdurdu.

"Dövüşçü Tobias burada mı?" diye sordu mahcup bir sesle.

Genç kız yorgun gözlerinin üzerine düşen uzun kirpiklerini zorlukla kaldırdı. Evelyn, onun hareket ederken acı çektiğini düşünüyordu. Kızın dudakları güç duyabildiği bir sesle aralanınca ona bir adım yaklaştı.

"Tobby bu gece çıkmayacak. Bu gece başka biri var. Tüm bahisleri topladı," diyen kız Evelyn'den yeni bir soru duymamak için yavaşça uzaklaştı.

Tobby yoktu, bu iyiydi! Meyhanenin birinde sızmış olmalıydı. Bu daha da iyiydi. Hiç olmazsa bir yerlerini kırdırmamıştı. Evelyn tam dönüp gidecekken bir anda durdu. Bu gece ne vardı, kim çıkacaktı ki? Lanet olası erkeklerin saçma sapan kavgalarından nefret ederdi, ama bu sefer kendini tutamadı. İç sesini susturdu. Adımları gürültülü salona doğru akarken kalbi ağzında, tuhaf bir heyecan dehlizine düştü. Evelyn Rosa insanları eliyle yararak ufak tefek bedenini piste yaklaştırdı. Kadınların çığlıkları, erkeklerin alkışları kulaklarını sağır edercesine yankılanmaya başladı. Daha önce bu kaotik kalabalığı böylesine coşkulu görmediğine emindi. Kararlı adımlarla nihayet pisti seçebilecek kadar yaklaştığında bir anda yerinde çakılı kaldı.

Daha önce böyle bir adam görmemişti!

Kirli lastiklerle çevirili küçük kare alanda dikilen adam, etrafına tiksintiyle bakıyordu. Üzerinde son derece şık kıyafetler vardı. Siyah ceketi kadifeden, altındaki beyaz gömleği ipektendi. Yeleğinin cebinden zinciri görünen saat, parlaklığıyla salonun tüm ışığını karşılıyor gibiydi. Siyah dar pantolonu uzun bacaklarını sarıp diz altındaki yine siyah makosen çizmelerle adamın duruşuna inanılmaz bir güç yüklüyordu.

Bedeni çelik gibi katı, duruşu bir kral gibi dimdikti! Yüzü... Yüzü ise genç kızın soluğunu kesecek kadar çekiciydi. Evelyn daha önce bu kadar güzel bir adam görmediğine yemin edebilirdi. Yakışıklıydı, evet, ama hatlarının biçimi ve her bir uzvun mükemmel uyumu ortaya seyredilesi bir güzellik çıkarmıştı. Gözleri maviydi. Cam bilyeler gibi, yaz gününde açık gökyüzüyle yarışacak kadar dingin deniz mavisiydi. Evelyn denizi bir kez görmüştü ve o zaman yazdı. Hatırladığı deniz, anılar arasından

çıkıp bu gizemli adamın gözlerine dolmuştu sanki. Burnu düzgün, dudakları kibirle kaskatı kesilmişti. Güçlü çenesi sert, birkaç günlük sakalıyla karanlık görüntüsü onu çok çekici kılmıştı. Saçları geriye doğru dalgalanmış kısa kesimli, gür, siyah saçlardı. Dişlerini sıktığı, yanağının seğirmesinden belliydi.

Evelyn onun dövüşeceğine ihtimal vermiyordu. Sanki vitrine konmuş biriydi. Sanki bu kalabalık Tanrı'nın insanlara bahşettiği bu güzelliği görmek için toplanmıştı. Adam yavaşça ceketine yöneldiğinde Evelyn bir sihirbazı izliyor gibiydi. Desmond onu Bristol'a götürdüğünde bir sokak sihirbazı görmüştü. Ceketinden kuşlar uçuran bir sihirbazdı. Oysa bu adam ceketinden dünyaları sunacak gibiydi.

Evelyn, ceketin yere düşüşüne baktı. İçi acıyla gerindi. Bu kirli çamurlu zemin için çok pahalı bir ceketti. Yazık olacak diye geçirdi içinden. Ancak yelek de aynı yeri boylayınca buna üzülmeyi bıraktı. Soylu adamın iki kumaş parçasına acımasını beklemek hataydı.

Ancak ne zamanki o beyaz gömleğin düğmeleri çözülmeye başladı, Evelyn'in göz yuvaları gözlerine dar geldi. Birçok adamın üstünü çıplak görmüştü elbette. Yük taşıyan hamallar zaman zaman iç atletleriyle kalırdı. Desmond amca da su kanalına gittiklerinde üstünü çıkarırdı. Elbette Tobias'ın yaralarını sarmak için omzunu açması, kolunu kaldırması gerekmişti. Ancak hiçbirinde bu adamda olan şeyler yoktu.

Esmer teni güneşte katılaşmış bir kaya parçasına benziyordu. Sert, güçlü, tehlikeli, tek başına... Ve elbette dokunulası! Evelyn, dokunma dürtüsüne dair bir şey bilmiyordu. Ancak şu an içinden geçen bu hissi hemencecik bir anlama oturtmuştu. Adamın vücudu onda bazı şeylerin uyanmasına neden olmuştu. Rosa sıkıntıyla utandı ve bakışını kaçırdı. Soylu adam belden yukarısı çıplak halde ellerini havaya kaldırdı ve "Yok mu bana meydan okuyan?" diye gürledi.

Sesi bir kırbaç kadar keskin olsa da, Evelyn'in yüzünü ilkbahar yeli gibi yalayıp geçti. Bu çağrıyla genç kızın kulakları bayram ederken hemen ardından sağır kesildi. Salondan bir alkış tufanı

kopunca elleriyle kulaklarını kapattı ve başını boynuna doğru eğip kaşlarını çattı. Bir an sonra başını kaldırınca onunla göz göze geldi. Soylu, Evelyn'in kehribar rengi gözlerine dikmişti bakışlarını. Mavi camdan gözleri sadece bir saniye kendi gözleriyle buluşunca Evelyn heyecanla kalakaldı. Sonra soylunun bakışları, çatık kaşlarının gölgesi altında tüm salonda gezindi. Adam herkesin gözlerine tek tek bakıyor gibiydi. Genç kız anlamadığı bir hayal kırıklığı içinde kendiyle yalnız kaldı. Soylu herkese dikmişti gözlerini, belki de kimseye dikmemişti. Hayır, bedeni buradaydı, gözleri de, ama bakışları başka yerdeydi. Uzak bir noktaya dalmış, bir duvar saatinin bozuk yelkovanı gibi tek bir yere takılı kalmıştı.

Evelyn kendine ancak dakikalar sonra gelebildi. Bir adam piste çıkıp soylunun karşısına dikildi. Soylu iğrendiği belli olan bakışlarını adamın bedeninde gezdirip dudaklarına alaycı bir gülüş yerleştirdi. Hayır, konuşmaya tenezzül etmedi. Eliyle "gel buraya" işareti yaptı. Kara Cehennemli adam atıldı, iki saniye sonra da köşelerden birine uçtu. Tek yumrukla çenesi dağılmıştı.

Sonra ikincisi geldi. Bu seferki biraz daha iriydi. Evelyn korkuya kapıldı. Bu adam soyluyu devirebilirdi. Ancak yanılmıştı. Soylu adam soldan bir kroşeyle adamın manevra yapmasını önlemişti. Sonra diğerleri atıldı; üç, dört, beş, altı...

Adamların acı haykırışları alkış seslerine karışırken, Soylunun da sağ kaşı yarılmış ve dudağının kenarında minik bir kan yolu sızmıştı. Hasarı bu kadardı. Ancak dayak yiyen altı kişi bir anda karşısına çıkınca daha da hiddetlendi. Öfkesi korkutucu derecedeydi. Bir nesne olsaydı tüm salonu doldurabilirdi.

"Gelin bakalım lağım fareleri," diyen soyluya atılan altı adam onu köşeye çekmeye çalıştı. Soylu direndi ve kaslı gövdesi, güçlü pazılarla bezeli kolları bu atağı da savuşturdu. Ancak sert karın kasları da birkaç yumruktan nasibini almıştı. Altı adam pelteye dönerken soylu bir eliyle lastik şeride tutundu ve nefeslendi.

"Bahisler bitti. Kazanan Lord Julian Benedict Wharton!" diyen bir adam soylunun zaferini ilan edip gösterişli bir şekilde yumruğunu havaya kaldırdı.

"Julian!"

Evelyn Rosa bu ismi kalbinin en derindeki noktasına kaydetti. Ona muhtemelen Wharton deniyordu, ama genç kız ona Julian diyecekti. Hoş, onu bir daha görmeyeceğinden eminse de bir süre boyunca bu leziz meyveyi ağzında geveledi. *"Julian!"*

Genç kız soylunun birkaç saniye içinde ceketini ve yeleğini alıp pisti geniş adımlarla terk edişini izledi. Sonra adam az önceki sihrine benzer şekilde bir anda gözden kayboldu. Yarım saat daha oyalanan Evelyn ise soyluyu unutmaya çalışarak Tobby'i aramaya devam etti. Pes edip dönmeye niyetlenince arka çıkışın daha uygun olduğunu anlayarak oraya yöneldi. Sarhoş adamlar kapıda nöbet tutar gibi dizilmişlerdi. Hepsinin dilinde *"Gizemli Dük"*ün salonu nasıl dağıttığı vardı. Genç kız arka kapıya çıktı. Serin havayı soludu ve sağa dönüp evlerinin yolunu tutmak için hamle yaptı. Gözleri yerdeki bir yığını seçince, aynı anda korkuyla sıçradı.

Soylu Lord Wharton yarım metre ötede soğuk duvara yaslanmış halde yere çökmüştü. Elinde viski şişesi vardı ve Evelyn'in gördüğü kadarıyla şişe boşalmıştı. Genç kız adamın yanından geçmeyi denedi. Adımları titrek bacaklarına sakarlık yüklüyor ve Evelyn yürümeyi unuttuğunu sanıyordu. Tam adamın yanından geçerken bir fısıltı duydu. Genç kız korkuyla bir an yerinde çakılı kaldı. Adam bir şeyler daha söyledi. Sarhoş sesi uğultu gibi çıkıyordu. Evelyn uzak bir noktadan eğilip adamı duymaya çalıştı. İçsesi gitmesi gerektiğini söylüyordu yine. Bu sefer iç sesini dinlemedi. Bir adım daha yaklaştı. Temkinli olmaya özen göstererek nefesini tutup adamın ne dediğini işitmeye çalıştı.

*"Heyhat, sebep bizim güçsüzlüğümüz, yoksa biz değiliz, çünkü biz nasıl yaratılmışsak öyleyiz."**

Evelyn anlamadığını belirtir şekilde kaşlarını büktü. Ne demek istemişti bu adam?

"Ne dediniz?" diyerek konuşmaya cesaret edince Lord Wharton kederli bir şekilde güldü. Genç kızın kalbi bu üzgün gülüşle bir an sancıdı. Adam ne kadar güçlü görünürse görünsün

* W. Shakespeare'in *On İkinci Gece* isimli oyunundan bir alıntı.

yüzünden kırılmış ruhu okunabiliyordu sanki. Ya da Evelyn onu alıp hak etmediği bir yere koyuyordu. Genç kız ikinci fikrinde karar kılınca gitmenin en iyisi olduğunu kavradı. Gecenin bir yarısı bir adamın, hem de böyle tehlikeli bir adamın —ve rahatsız edici derece yakışıklı bir adamın— yanında ne halt etmeye duruyordu? Arkasını dönmek istemişti ki soylu sarhoş ve çatallı sesiyle yeniden konuştu.

"Bir han... Han'a götür beni," dedi.

Evelyn bunu yapamazdı. Kahretsin bunu yapmamalıydı. Ancak yapmaya niyetlendiğinde çoktan iş işten geçmişti. Erkek, iri ve sert elini uzatınca genç kız o eli tuttu. Tenleri birbirine geçerken ansızın delice bir heyecanın tesiri altına girdi.

Evelyn "Tanrım yardım et!" diye inlerken Julian alayla gülümsedi. "Tanrı mı?" diye sordu sarhoş sesiyle.

Sonra devam etmedi. Evelyn elinde adamın elini hissedince kalbi göğsünü parçalayacak sandı. Hava buz gibi olsa da adamın eli sıcacıktı. Tutmak o kadar güzeldi ki! Genç kız onun sarhoşluğunu fırsat bilip adamın elini sıkıca kavradı. Ardından onu kaldırma maksadıyla çekmeyi denedi. Güçlü ve iri bedeni bir milim bile oynamayan genç adam ancak kızın gücünü sömürmüştü. Evelyn onu yeniden kaldırmaya çalışırken gücünün sınırını zorluyordu. Julian bu sefer elini çekmek istediğinde, kızın bedenini havalandırarak onu üzerine doğru savurdu.

Evelyn tiz bir çığlıkla adamın sert göğsüne yayılmış halde buldu kendini. Başı onun boynunun hemen altında, elleri sert kaslı gövdesinde, bacakları ve kalçası adamın kucağındaydı. Sırtında ise Lord Wharton'ın tuhaf bir güven veren eli vardı.

Genç kız korkuyla geri çekilmeyi isterken soylunun diğer eli de açıktaki omzunu sardı. Ona sıkıca sarılırken saçlarına sarhoş nefesinden üfleyerek konuşmaya başladı.

"Benimle kal!" diye seslendi Evelyn'e. Genç kız kocaman açılmış kehribar rengi gözlerini karanlığa dikip dudakları titreyerek "N-ne?" diye inledi.

BÖLÜM 2

Evelyn büyülenmişti! Bunun başka açıklaması olamazdı. Bir peri anne ya da melek tarafından değil bizzat şeytanın kendisi tarafından kara büyüyle lanetlenmiş ve durduğu her an bu kara büyü yavaşça kendisini esir almaya başlamıştı. Evelyn adamın kucağında oturup soğuk geceden onun sıcacık, sert tutuşuyla korunurken aklıyla kalbi arasındaki savaşta çaresizce çırpınıyordu. Nihayet şuuruna kavuştuğunda adamın göğsüne doğru inleyerek "Lütfen Efendim, bırakın beni," dedi. Ardından iki eliyle onun sert göğsünü itmeyi denedi. Genç adam kısılmış dalgın gözlerini gece karanlığında yüzü açıkça seçilmeyen kıza dikerek "Bir han," diye üsteledi.

"Peki, sizi bir hana götüreceğim. Şimdi bırakın beni!" diye bağıran kız nihayet Julian'ı biraz olsun ayıltabilmişti. Genç adam ellerini yavaşça kaldırıp kızın kalkmasını bekledi. Evelyn bir ok gibi fırlayarak adamın kucağından kendini kurtardığında rahat bir nefes verdi. Soğuk bir yel tekrar pelerininden girip içini titretince "Bu taraftan," diye seslendi.

Julian Benedict Wharton'ın biraz olsun kalan mantığı, kalkması gerektiğini buyuruyordu kendisine. Yine o mantık kırıntısı havanın buz gibi olduğunu ve eğer burada oturmaya devam ederse yarına lanet olası ölü bir adam olacağını da söylüyordu.

"Ne fark eder?" diyen adam, mantığıyla kavgaya tutuşmayı erteleyerek tembelce ayağa kalktı. Ölü bir adam olmanın mevcut durumundan daha iyi olduğunu başka zaman düşünecekti. Şimdi karanlık gölgeler içinde sadece uzun saçları seçilen kızın peşinden gitmekle meşguldü!

Genç bir kız, hem de gecenin bir yarısı ona eşlik ediyordu! Londra'nın en şeytani adamı, hiçbir ahlaki değeri olmayan Harewood Dükü'ne refakat ediyordu. Namuslu kızların köşe bucak kaçıştığı, en unvanlı fahişelerin referanslarına ismini yazmak istediği, dul ve evli leydilerin ayağına kapandığı bu açık tehlikeye şu ufak tefek kız korkusuzca yoldaşlık ediyordu. Julian alayla güldü. Elbette bu kız da deneyimli bir fahişe olmalıydı. Kıyafetlerine ya da çekingen haline aldırmamalıydı. Kızın ticari zekâsına övgüler yolladı. Kendini ağırdan satmak fahişelere göre bir hareket olmasa da bu zeki kız işini sahiden biliyordu. Üstelik gece için de son derece uygun bir adama denk gelmişti. Bu kokuşmuş semte bir daha ne zaman bir dük gelirdi ki? Kız akıllıydı.

Evelyn, dövüşürken dünyanın hâkimi gibi duran şu adamın içkinin esaretinde kendisini kaybettiğine inanamıyordu. Yere serdiği adamlar hesaba katılınca bu soyludan köşe bucak kaçması gerekirken tuhaf bir şekilde onunla yürümeye devam ediyordu. Aklını mı kaybetmişti? Lanet olsun, ne yapıyordu böyle?

Genç kız içinden muhtaç bir adama yardım ettiğini fısıldadı kendine ve onu iki blok ötedeki bir hana kadar götürdü. Kapısında durup Lord Wharton denen adama dönüp bakmak istediğinde, onun fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi sağa sola yalpaladığını gördü. Kendi küçük bedenini adamın kolunun altına alırken, bu iri bedenin gücüyle neredeyse yere yığılacaktı. Adamın tüm vücudunu kendisine yaslamasına zorlukla dayanmaya çalışırken nihayet hanın kapısından girdi.

"Ona bir oda verin," diyerek fısıltıyla konuştu. Kara büyü sesini de almıştı kendisinden.

Han görevlisi bir adam, kızın üzerine yaslanmış sarhoşun görüntüsünün zenginliğine ikna olurken adamın diğer koluna girerek Evelyn'in yükünü hafifletti. İkisi soyluyu genişçe bir odaya almak için merdivenlere yöneldiler. Odanın fazla büyük olmayan bir yatağı ve ufak bir masasından başka eşyası yoktu. Masanın üzerindeki bitmek üzere olan mum ise cılız bir loşluktan başka bir şey sağlayamıyordu. Hancının yardımıyla yatağa itilen

genç adam gözlerini yarım açarak nerede olduğunu görmek ister gibi tavanda gezdirdi.

"Parası var mı, bir bakalım!" diyen hancı Julian'ın ceplerine yönelince Evelyn atılarak "Parasını ben getiririm," diye söylendi.

Kimsenin sarhoş bir adamı soymasına izin vermeyecekti. Hancı adam omuzlarını silkerek çıkıp gittiğinde Evelyn elbette para bulmak için adamın üstünü aramayacaktı. Sadece soyulmadığına emin olacak ve onu sıcak yatağına yatırmış olmanın huzuruyla kendi soğuk kulübesine gidecekti. Yatağın yanında durup son bir kez baktı ona. Uzun boyu yüzünden ayakları yataktan dışarı çıkıyordu. Geniş omuzları, kuvvetli ve iri kolları güçlü biri olduğunu gösteriyordu. Dar sayılmayacak yatağı neredeyse tek başına doldurmuştu. Yakışıklı yüzüne de son bir kez bakıp arkasını döndü. Adım atacağı sırada sert bir hareketle bileğinden yakalandı.

Daha ne olduğunu ayırt edemeden kendini bir anda adamın üzerinde buldu. Ardından Lord'un sarhoş olmasına rağmen son derece hızlı hareket ederek kendisini o güçlü gövdenin altına almasını şaşkınlıkla izledi. Soylu, bacaklarının arasına aldığı Evelyn'in kollarını okşarken genç kız "Bırakın beni," diye inildemeye başladı. Hemen sonrasında delice çırpınarak bu güçlü mengenelerden kurtulmak istediyse de buna güç yetiremeyerek boş yere debelendi.

"Bu gece benimle kal," diyen erkek atik hareketlerle ceketini ve yeleğini çıkarıp gömleğinin iliklerini açarken Evelyn bir kez daha girdi kara büyünün etkisine. Nabzı hızlandı, vücudu yabancı bir varlık gibi daha önce hiç tatmadığı karşılıklar vermeye başladı. Oda soğuktu, ama aksi gibi cehennem kadar sıcaktı da! Evelyn yutkundu, Julian dudaklarından öpmeye başlayınca da sadece kalakaldı. Adamı iki eliyle itmenin hiçbir işe yaramadığını anladığında dudakları tatlı bir istilayla öpülmekteydi. Soylunun ağzına "Yalvarırım bırakın beni," diye inlerken elleriyle adamın saçlarını karıştırmaya başladığından da habersizdi. Islak öpücüklerle aralanan dudakları hayatındaki en sarsıcı anlardan birini yaşamasına neden oluyordu. Dünyevi hiçbir zevkin böylesine

bir etkiye sahip olduğunu bilmezdi. Dudakların tüm bedenini böylesine infilak ettirdiğini, ruhunu böylesine söküp alarak bulutların üzerine çıkardığını bilmezdi. Bu yabancı ve tehlikeli adam tarafından öpülmenin bu kadar cezp edici olduğundan da habersizdi. İşte bu yüzdendi ona karşı koyamaması. Ringde dikilip adeta dünyaya hükmeden bu adama kalben ve bedenen güç yetirememesi de bu yüzdendi. Gözleri kapanır gibi olduğunda Evelyn, tüm savunma duvarlarının tek tek yıkılmaya başladığını fark etti. Soğuktan pembeleşmiş narin dudakları erkeğin öpüşlerine yavaşça karşılık vermek üzere harekete geçti. Bir müddet onunla acemice öpüştü ve kendini bu sonsuz ummana bıraktı. Dudakları mayhoş bir meyvenin iştah açan tadının etkisindeymiş gibi onu daha çok istiyordu. Bu meyve hem bu kadar sert, hem bu kadar naif nasıl olabiliyordu? Evelyn, kalbinin gümbürtüsünden beyninin ikazını zor işitirken bir anda adamın alt dudağını ısırdı. Küçücük bir mantık kırıntısı durması gerektiğini avaz avaz bağırmıştı.

Gece karanlığında koyulaşmış gözlerini adamın aralık gözlerine dikerek "Bırakın," diye fısıldadı güçsüz bir sesle. Lord Wharton'ın dudakları alayla kıvrıldı. Bir fahişenin nazını hiç çekmemişti. Doğrusu bu da çok hoşuna gitmişti. Etekleri kafalarında bekleyen fahişeler yerine zorlu gibi davranan bu kızın karşı koyuşu arzusunu daha çok tetiklemişti.

"Gitmek mi istiyorsun, güzelim?" diyen genç adam kendini nihayet kızdan ayırdı. Evelyn'in koyulaşmış gözleri bir an titredi, sonra yavaşça kapandı. Hayır, istemiyordu. Lanet olsun ki yeniden öpüşmek istiyordu. Bir müptela gibi yeniden almak ve verebilmek istiyordu. Öte yandan nasıl bu kadar iffetsiz davranabildiğini de düşünmüştü. Sonra bu zayıf düşünce de kayboldu ve kafasını sağa sola iki kez salladı.

Julian alay edercesine gülümsedi ve kızın dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı. Bu sıcaklık alev alarak haşin ve tutkulu bir dalga olup ikisini de esir almaya başladı. Adam sabrının sonuna geldiğini anladığında kızın elbisesini çıkarmadan eteklerini yukarıya sıyırdı. Kışlık iç çoraplarını çekip aldıktan sonra kızın

ateş gibi yanan tenini avucunda hissetti. Yavaşça bacaklarını okşarken sağ bacağın dizden yukarısındaki küçük pütürlü deriyi parmak uçlarında fark etti. Yanmış derinin ince ve yumuşak yarası üzerinde durmadı ve ellerini süratle daha yukarıya kaydırdı. Ardından altında inleyen kızın iç çamaşırını aşağıya çekip basit bir hareketle çıkardı. Kadınların çıplak olmasını isterdi; tabii ayıkken. Şimdi ucuz bir mahalle fahişesiyle sevişirken sadece işini bitirmenin hesabını yapıyordu. Kızın yüzüne bile doğru düzgün bakmayarak sadece gözlerine dikti; aralık, buğulu, sarhoş bakışlarını. Ardından elleriyle uzun saçlarını okşadı. Kızın zevk alıp almadığını yüzünden göremiyordu. İçeride cılız bir mum vardı. Bu yüzden sadece onun bakışlarını, bakışlarının ürpertisini görüyordu. Deneyimsiz masum bir kız kadar ürkek olsa da bu Julian'ı etkilemedi. Kıza tek hareketle sertçe sahip olurken sadece o iri açılmış gözlerden süzülen iki damla yaşı seçebildi.

"Lanet olası bakire!" diye gürledikten sonra birkaç kez daha hareket etti. Dişleri çenesinde sabitlenmiş, gözleri kızın dolu gözlerine kenetlenmişti. Yaşadığı şaşkınlığı çok kısa sürede atıp, bir müddet daha hamlelerini sürdürdü. Saniyeler sonra tatminlik duygusuyla yana kaydığında gözleri yavaşça kapandı. Sarhoşluk ve yorgunluğun ardından genç adamın uykuya dalması kolay olmuştu. Geride, fahişe sandığı Evelyn'i ne halde bıraktığını bir saniye bile düşünmemişti.

Evelyn Rosa Drummond, kasıklarındaki ağrından çok daha fazla, kalbindeki acıya ağlıyordu. Aptallığına ve saflığına ağlıyordu. Böyle olmayacağını sanmıştı. Böyle olamazdı. İlk geceye dair çok kısıtlı bilgisi vardı. Onun bir annesi yoktu, Des amcanın da karısı yoktu ve hep erkekler içinde büyümüştü. Kimse kendisiyle bu konuyu konuşmamıştı. Sadece, kadınların öpülmekten hoşlandığını sanıyordu, erkeklerin de öpmekten. Ve bu adam kendisini tam da hoşlandığı gibi öpmüştü. Ancak sonradan olanların ne olduğunu bilmiyordu. Bacaklarından akan sıcaklık masumiyetinin yitip gittiğini fısıldıyordu, buna emindi. Yaşadığı o keskin acı her ne ise Evelyn'in o mutlu evlilik hayalini —ki gerçekleşmesini pek de ummuyordu— yıkıp geçiyordu. Bir yandan bu tuhaf

birleşmeyi bir yere oturtamasa da bunun gizemli ve yasak bir şey olduğunu biliyordu. Gözlerinin altı mor fahişeler bu yüzden mi herkesin alay konusuydu? Onlar sadece bacaklarını açarak mı fahişe olmuştu? Eğer öyleyse şu an kendisi de bu tanıma uyuyordu. Aralarında kutsal bir bağ olmayan insanların gizlice buluşmasının, sarılmasının yasak olduğunu elbette biliyordu. Tam da bu yüzden her gün sadakatsizlik işlerini çözmüyorlar mıydı? Kendisi de şimdi, az önceki hadiseyle kınadığı, lanet ettiği, mahvetmek istediği insanlardan biri olmuştu. Evelyn Rosa'yı mahveden yine kendisiydi.

Yanında sessizce soluk alıp veren güçlü adama bakarak biraz olsun rahatladı. Bu gecenin sorumluluğu her ne ise bu adam alacaktı. Buna gönülden inanıyordu. Bu gece Dük Wharton'ın dövüşünü izlemişti. Çok kararlıydı, istediğini elde ediyordu. Ama kendisini ister miydi? Evelyn bunu ona soracaktı. Safça bir mutlulukla soylunun omzuna yatıp gözlerini kapattı.

Sabah uyandığında adam yoktu!

❧ ❧ ❧

Julian feci bir baş ağrısıyla sabaha karşı uyanmıştı. Başını omzuna koymuş kadının yüzüne bakmaktan tiksinerek onu üzerinden itti. Kadının üzerinde felaket bir elbise vardı. Koyu kestane saçları tek gözünü açıkta bırakıp yüzüne yayılmıştı. Öfkeyle homurdanıp yerdeki gömleği ve ceketini alıp üzerine geçirdi. Elini cebine götürüp yığınla para çıkarıp tahta masanın üzerine bıraktı. Kapıya yönelmişti ki, bir anda önleyemediği bir dürtüyle kızın yüzünü görmek isterdi. Loş ışık hâlâ odaya hâkimdi ve kızın yüzü saçlarıyla örtülüydü. Elini daha birkaç saat evvel seviştiği kızın yüzüne yaklaştırıp saçlarına dokunmak için uzattı. Parmak uçları gür saçları hafifçe hissederken sinirle çekti elini ve kapıyı çarparak dışarıya çıktı. Yüzlere ihtiyacı yoktu. İhtiyacını almıştı!

Geceyi adını ve yüzünü bile bilmediği bakire bir kızla geçirmişti. Bu his onu asla rahatsız etmezdi, zira kadınları bu kıstasa göre ayırmazdı. Onun yatağına gelen kişi her şeyi göze almış olmalıydı. Bu iğrenç kenar mahallede her gün yüzlerce erkeğin altına giren bir kadınla olmaktansa, bakire bir kızla olduğu için memnundu. En azından frengi kapmazdı. Tek duygusu bu memnuniyet haliydi.

Bir an evvel gitmek istediği bu kötü semtte soylu görüntüsü sayesinde araba bulması hiç de zor olmamıştı. Yine de yarım saat kirli bir yazıhanede, rahatsız edici bir koltuk üzerinde beklemiş ve tüm çalışanları tehditleriyle bezdirmişti.

"Efendim, elimizdeki şu an araba yok," diyen zavallı adamı yakalarından tutup havaya kaldırmış, sonra duvara yapıştırarak "O zaman bir tane yap!" diye gürlemişti.

Neyse ki sadece beş dakika sonra eski bir yük arabasına razı gelerek bu iğrenç, kokuşmuş mahalleden ayrılmıştı. Ayaklarına dolanan çamurlardan, oturduğu gösterişsiz, küçük arabaya kadar her şeyden nefret ediyordu. Bu mahalleye bir tek adam dövmek için gelmişti. Beynini dağıtmak istediği o sosyete kasıntılarına karşı bu sefil yere gelerek içindeki öfkeyi atmak istemişti. Yapmıştı da. En azından adamları döverken nispeten rahatladığını biliyordu. Dün gece yattığı kadını bile aklından çıkarması o kadar kısa süreli olmuştu ki, düşündüğü tek şey o bitli handa yatarken giydiği bu kıyafetlerden kurtulmaktı. Bu sırada saatin kaç olduğuna bakmak için yeleğinin iç cebine giden eli, köstekli saatinde farklı bir ayrıntı seçince kaşlarını çattı.

Yavaşça çıkardığı saatin el işçiliği, altın kaplama kapağı yerinde yoktu. Öfkeli bir küfür savurup tüm ceplerini kontrol etti. Büyükbabasından yadigâr ve üzerinde Harewood Düklüğü'nün geyiği işlenmiş değerli saatin kapağı kırılmış ve lanet olsun ki kaybolmuştu! Dün gece ya dövüş sırasında ya da o kadınla yattığında bir şekilde yerinden çıkmış olmalıydı! Elbette saati onarabilirdi, ama manevi değerini yerine koymak imkânsızdı! Julian bu lanetli semte geldiği için yol boyunca kendine sayısız kez küfretti.

Araba kaba gürültüler, bağrışlar, çığırtkan esnaflar, tiz kadın sesleri arasından geçerken genç adam dışarıyı seyretmedi bile. Burnuna dolan küf ve yakındaki Thames Nehri'nden gelen kirli su kokularına karışan yoksulluğun geniz yakan kesif kokusu

yüzünden yeterince rahatsız olmuşken gözlerine de bu işkenceyi çektirmek istemiyordu. Bu lanet olası semtten ve onun boğucu gürültüsünden, iç bunaltan kokusundan uzaklaşmak için dakikaları sayarken bir saat kadar sonra arabası nihayet Londra, Wentworth'teki evinin önünde durdu. Kendisini cehennemden kurtarmış gibi gördüğü arabacıya cömert bir bağışla karşılığını ödeyerek geniş ve hızlı adımlarıyla evinin merdivenine yöneldi. Hışımla kapıyı çaldığı sırada kendisini karşılayan birkaç uşağına tüm rezilliklerin sorumlusu onlarmış gibi esip gürleyerek yarı yolda gömleği, ceketi ve ayakkabısından kurtulup, çıplak gövdesiyle kendini odaya attı. Kaybettiği saatin kapağından dolayı hâlâ sinirliydi ve tüm öfkesini karşısına çıkan herkesten çıkarabilirmiş gibi de gözü dönmüştü.

"Beş kova su taşıyın sizi aylaklar!" diyerek banyo yapmak için hazırlanırken, yatak odasında gördüğü davetsiz misafiriyle öfkesi iyiden iyiye kabardı.

"Caroline! Burada ne arıyorsun?" diye sordu dişleri arasından. Davet etmeden ya da haberi olmadan hiçbir kadın odasına böyle fütursuzca giremezdi. Hele kendi yatağında asla böyle yatamazdı! Julian fahişeler için başka odaları kullanırdı! Özel ve salt kendine ait alanları değil.

Siyah saçları beline kadar dökülen, bir hayalet kadar beyaz ve solgun tenli kadın yataktan usulca çıkıp adamın karşısında durduğunda, üzerinde şeffaf geceliğinden başka bir şey yoktu.

"Dün gece beni çağırdınız, ama siz gelmediniz, Lordum. Ben de sabaha kadar sizi bekledim. Yastıktaki kokunuz bile içimde..."

"Kes sesini Caroline! Şimdi defol evimden," diyen adam kadını kolundan tuttuğu gibi o halde kapı dışarı ederken bütün ev genç kadının ince ve tiz çığlıklarıyla yankılanıyordu. Birkaç dakika sonra odaya giren hizmetliler dolu kovaları taşırken de "Kadını gönderin," diye buyurdu.

"Emredersiniz, Lordum," diyen uşak Dudley, derlenip toparlanmış kadının elbisesini alıp odadan çıktı. Julian ise kendini suyun sıcak huzuruna bırakırken, iğrenerek dün geceki dövüşten dolayı ellerini kızartmış kan lekelerine baktı. Asalak adamların kanı her yerdeydi sanki. Lanetler yağdırıp küfrederken bir daha eline bulaşması için soylu kanı arayacağını söyledi kendine. Hem böylesi daha zevkliydi.

❧ ❧ ❧

Evelyn adım attıkça acısı da katlanıyor, bu acı sadece gözlerine dolarak iki gür nehri taşırmakla kalıyordu. Bir fahişe olarak görüldüğünü idrak etmesi masanın üzerine bırakılan para yığınlarından belliydi. Evelyn ve Des amcanın yıllar boyu çalışsalar da asla bir araya getiremeyeceği kadar çok paraydı bu. Ancak Evelyn parayı almadı. Sadece üzerine birkaç damla gözyaşı akıtıp olduğu yere yeniden bıraktı. Bedenini satmamıştı, ama öyle görüldüğü açıktı. Aptal bir kız olup tek değerli varlığını sadece adını bildiği, çekimine kapıldığı o adama bırakmıştı. Ve her şey o kadar çabuk ve acılı olmuştu ki, geriye Evelyn'den bir şey kalmamıştı.

Öte yandan uğradığı muameleyi unutmamak için derisini acıtmak pahasına avucunda sıktığı sert saat kapağından güç alarak öfkesini törpülemeyi seçmişti. O adamdan geriye kaldığı belli olan küçük, yuvarlak metali sabah uyandığında kalçasının altında hissetmişti. İğrenerek baktığı ve değerli olduğu çok belli olan kösteği yanına alarak handan çıkmıştı.

Ağlamaktan kızarmış gözlerine aldırmadan ofise gitti. Desmond amca geceyi orada geçirdiğini belli edercesine masada uykuya dalmıştı. Evelyn üzerinde, oturan bir alaca geyik olan işlemeli kapağı eteğinin iç cebine koydu ve demir yığını olmaktan öteye gitmeyen sobaya iki odun atıp masadaki kâğıtlarla tutuşturmayı denedi. Kâğıdın çıkardığı güçlü burkulma sesi yaşlı adamı uyandırmıştı.

"Yine anılarımı mı yakıyorsun, Evelyn?" diyen adam bu sefer hayli keyifli görünüyordu.

"Biliyorsun, mesleğimi anlattığım anılarım kitap olunca satış rekorları kıracak, işte o zaman ikimiz çok zengin olacağız," diyen yaşlı adama arkası dönük olan Evelyn bezgince yanıt verdi. "Mahallenin kasabı Henry'nin, çocuğunun babası olmaması, keçi hırsızı Elm'in falaka cezası, Bayan Odin'in sattığı kızının üst düzey

bir fahişe olması elbette tüm krallığın ilgisini çekecek kadar değerli anılar," diyerek adamla dalga geçti genç kadın. Fahişe sözü midesinde bir yanma yarattı ve kusmak için lavaboya koşarken acı bir gerçekle beyninden vurulmuşa döndü. Lanet olsun! Ya hamile kalırsa? Bebeklerin yapılması için adamdan kadına bir şey geçmesi gerektiğini biliyordu ve dün gece o adamdan kendisine geçen şeylerden haberi vardı. Yumruk yemiş gibi iki büklüm lavaboya koşarken eli gayri ihtiyari karnına gitti. Bu kadar büyük bir felaket olamazdı, değil mi?

Olmamıştı da. Beş ay sonra bile Evelyn'in karnında herhangi bir şişkinlik ya da vücudunda tuhaf değişiklikler baş göstermemişti. Zaten günü geçmediği için ikinci ayda nispeten rahatlamış sayılırdı.Belki bir çocuk hayatını bambaşka yapabilirdi, ama babası belli olmayan bir bebekle sadece Des amcanın utancını katlardı. Bu olmadığı için sevinse de, o meşum günü düşündükçe kalbi aynı kederle yıkılıyordu. O adam, Julian Benedict Wharton, bir kızdan ne aldığını önemsemeyerek sefahat düşkünü hayatına geri dönmüş olmalıydı. Evelyn bir kez bile hatırlanıp hatırlanmadığını merak etti. Adam yüzüne bile doğru düzgün bakmamış, onu bir kez öpmek ve ona ilkellikle sahip olmaktan başka şey yapmamıştı. Adı veya kimliğinin önemi yoktu o adam için. Ancak Evelyn her günü pişmanlıkla geçirirken hayatın bu kadar adaletsiz olmasına içerlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Des amcanın sorgulamaları bitmek bilmese de, Evelyn'in o gece gelmediğini kimse anlamamıştı. Yaşlı adam Bayan Sıtma'nın ihanetini kanıtlamak için tüm geceyi odun deposunda geçirmiş ve Bayan Trent de bu konuyla alakalı Evelyn'e her hangi bir şey sormamıştı. Soracak olsaydı da Tobby'i aramak için meyhaneleri gezdiğini söyleyecekti. Evelyn için geriye tek bir şey kalıyordu; o mavi gözlü, uzun boylu, yakışıklı ve aşağılık ırz düşmanı adamı unutmak. Bundan başka bir şey için gücü yoktu. Aslında buna bile gücü yoktu!

Aylardan mayıs olduğu için havalar iyiden iyiye ısınıyor, güneş doğmakta nazlanmıyordu. Evelyn iyi geçen kış aylarında kendi payına düşen parayla bir elbise ve bir çift battaniye almıştı.

Şu an o battaniyelere ihtiyacı yoktuysa da, zemheri gelince işe yarayacağını biliyordu. Küçük kulübesini Bayan Trent'in on iki yaşındaki kızı Stephanie'yle temizlemiş, işe yaramayan sehpayı çıkarıp odun olarak kırdırtmıştı. Onun yerine küçük bir halı koyduğu odası artık daha yaşanılırdı.

Yine de sıkıntısı diz boyuydu. Des amca ona arada sırada eskimiş, sayfaları eksik kitaplar getiriyorsa da, son haftalarda eline hiç kitap geçmemişti. İşler de yazla beraber durgunlaşmış, erkeklerin çoğu demiryollarında çalışmak üzere Amerika'ya gitmişti. Tobby arada sırada kendisini Londra'ya götürüyor ve gezici sirkleri gösteriyordu. Evelyn her gezide o adamı görmek korkusuyla —belki de ümidiyle— etrafına bakınsa da sadece kendileri gibi olanları görüyordu. Yine de işlek birkaç caddede, görkemli arabalarıyla yoldan geçen birkaç zengin görmüştü.

Kadınların nazik kıkırtılarını, erkeklerin dik duruşunu Hide Park'taki bir gezide eksiksiz gözlemlemişti. O adamı görebilmek için etrafına bakınsa da ona benzeyen kimseyi görmemişti. Kimse ona benzeyemezdi zaten. Kimse onun kadar alçak bir adam olamazdı! Gittikleri yerlerin çoğu soylular için uygun yerler değildi. Kaba gülüşlü adamlar, şişman ve bakımsız kadınlar, yüzleri kirli çocuklar genç kadının pek az olsa da gördüğü soylulara benzemiyordu. Onlar, kafalarındaki bir tutam saçı tepelerinden çekmişler gibi dik başlı, çıkık çeneli, yüzlerine alçı dökülmüş gibi kaskatı dururlardı. Eğer varsa bir duyguları, bu asla yüzlerine yansımaz, asla abartılı gösterilerde bulunmazlardı. Evelyn iç geçirip yeniden eve dönmüştü.

Birkaç gün boyunca yeni vaka alamadıkları gibi mevcut birikimler de suyunu çekiyordu. Des amcanın içkiye ve kumara harcadığı paralardan sonra da iyice meteliksiz kalmışlardı. En azından oduna ihtiyaç yoktu. Hava hâlâ serin olsa da ısınma probleminden kurtulmuşlardı. Evelyn masaya gömülüp sıkıcı anılarını yazan Des amcaya takılmaktan başka bir eğlence aramayı bırakmıştı. Mayısın sonlarına doğru kapıları çalınca ikisi de bezgin ruhlarını tazelendiren bir heyecanla kapıya bakmıştı.

Evelyn artık büyüdüğüne —gerçek anlamda bir kadın olduğuna— Des amcayı ikna etmeye çalışarak "Ben de yanında olayım Des amca, lütfen," diye yalvarmıştı. Bu kez müşterilere soru sormak, davanın detaylarını kendisi duymak istiyordu. Ancak yaşlı adam kırlaşmış sakallarını sıvazlarken başını olumsuz anlamda sallayıp genç kadının heveslerini bir güzel yok etmişti. Onun, müşterilerle görüşmesi konusuna asla sıcak bakmayacaktı. Sevgili kızını, gerçekleşmesi düşük bile olsa en ufak tehlike ihtimallerine atmakta daima imtina edecekti.

"Hep aynı şeyler," diyen genç kadın amcasının kararına bezgince boyun eğdi. Desmond Simmons gelen kişiyi görüşme odasına alırken Evelyn'in kapısını sıkıca örttü. Evelyn örtülen kapıya aldırmayarak yaramaz bir çocuk gibi çıkıp diğer odanın meşe ağacından olan eskimiş kapısını dinlemeye başladı.

"İyi günler," diyen toy bir erkek sesi başladı konuşmaya. Evelyn en az iki kişinin içeriye girdiğini duymuş gibiydi, ama konuşan sadece bir adamdı.

"Sizden bir cinayeti çözmenizi istiyoruz," diye lafa daldı adam. *İstiyoruz* mu? Doğru tahmindi; içeride en az iki kişi vardı.

"Biz cinayet çözmüyoruz, bayım. O dediğiniz Scotland Yard'ın* işi!" diyen Des amcayı dinleyen Evelyn neredeyse atılıp "Karışma amca, ben çözerim," demek üzereydi.

"Onların hiçbir şey yaptığı yok. O aşağılık adamın darağacında..." Konuşan kişinin sesi burada kesildi. Sinirli nefes alışverişlerini genç kadın, ta bulunduğu yerden duyuyordu.

"O...onu kimse alt edemiyor. Bir yıldan fazladır suçlu bulunmasını sağlayacak hiçbir kanıt bulamadılar," diye devam etti ses. Evelyn ona "Şenlik düdüğü" takma ismini vermek istedi. Tıpkı şenliklerde çalınan o düdük gibiydi; tiz, ince, yetişkinliğe yeni girmiş bir gencin sesi gibi.

Bu sırada Desmond atılarak ukalaca "Belki de suçsuzdur!" demişti.

* Scotland Yard: 1829'da kurulan Londra Polis Teşkilatı.

Evelyn, Des amcayı sahiden seviyordu. Bu yaşlı adam her zaman netti. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Basit ve yalın bir gerçeği de anında dile getirmişti.

"Hayır, onun yaptığı kesin. Sadece kanıt yok! Bunun için size geldik," diye devam etti şenlik düdüğü.

Evelyn'in görmediği alanda Desmond Simmons adamın kıyafetlerine baktı. Giyimi çok pahalı ya da varlıklı değildi. Belki bir muhasebeci kadar değil, ama iyi yaşayan biri kadar da ortalamanın üstündeydi. Zenginlerin yanında yaşayan bir kâhya olmalıydı. Belki de soylu birinin ayak işlerini yapıyordu.

"Neden bana geldiniz?" diye sordu yaşlı adam. Evelyn sıkıntıyla ofladı. Amcası bunu ne diye soruyordu ki? Para gelecekti işte. Niye sorguluyordu durduk yere.

"Kimsenin böyle bir yerden şüphelenmesi mümkün değil. Olur da o aşağılık adam bir dedektif tuttuğumuzu öğrenirse öncelikle en saygın büroları basacaktır."

"Ha, demek katilimiz bir soylu!" diye lafa daldı Desmond.

Adam fısıldar gibi "Evet," dedi.

Evelyn sıkıldığını düşündü. Soylu bir adamın katil olduğunu ispatlamak mümkün değildi. Üstelik bunu ortaya çıkaracak yetenekleri olduğunu da düşünmüyordu. Burarın ismi Londra'nın Sırları dedektiflik bürosu olabilirdi, ama bu koca bir palavraydı. Olsa olsa "Çöplüğün Sırları" olmalıydı. Bıkkınlık hissiyle kendisini rahatsız eden pozisyonunu düzeltip yerinden kalkıyordu ki, o ismi duydu...

"Katil olan kim?" diye sormuştu Des Amca.

Adam atılarak küfreder gibi "Harewood Dükü Julian Benedict Wharton!" demişti. Evelyn bu ismi işittiğinde başının döndüğünü, zeminin bir yılan gibi ayaklarının altından kaydığını hissetmişti!

O adam... o bir katil miydi? *Elbette katildi.* Bir kere, kendi katiliydi. Aşağılık soylu, birini öldürmüştü ha! Tabii ya, o gece kulüpte insanları ölmekten beter hale getirdiği göz önüne alınırsa nefret ettiği birini kolaylıkla öldürmesi de beklenirdi!

"İşte bunlar ona ait bilgiler!" diyen yeni bir ses genç kadının düşüncelerini bölerken Evelyn çekilen sandalye ve kumaş

seslerini duydu. Müşteriler gidiyordu anlaşılan. Henüz kendini düzeltemeden kapı hışımla açıldı ve bir el ensesinden yakaladı. Bu Des Amcaydı. Kızın kendilerini gizlice dinlediğini kapının altından süzülen ışık hattının kesilmesinden anlamıştı. Suçüstü yaptığı Evelyn'e azarlayan ve sinirli bir bakışla baktı. Sonra kızı ensesinden sürükleyip büroya attı ve odasının anahtarını alıp üstten kilitleyerek Evelyn'in daha sonra konuşulan hiçbir şeyi duymamasına neden oldu!

Bir saat sonra da kapısı açıldı.

"Evelyn, bu yaptığın çok tehlikeli! Sana müşterilerin kimliğini öğrenmeyeceksin dedim," diyerek lafa dalan Desmond Simmons'ın aklaşmış kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Des amca, ben bu davayı çözmek istiyorum. Lütfen bana izin ver," diyen kız o kadar heyecanla atılmıştı ki, Des amca, kızın bu hevesi karşısında şaşırmıştı. Zaten olayı Evelyn ile müzakere edecekti, başka şansı yoktu ki! Onun aktif rol alması ise ancak tehlikesiz bir mevki için geçerliydi.

Desmond Simmons parmağını tehditkâr bir şekilde sallayıp "Müşterilerin ismini istemeyeceksin!" diyerek kızı ikâz etti. Evelyn kabullenişle başını salladı.

Evelyn müşterilerin ismini istemiyordu ki! Zaten o adamın ismini biliyordu ve bildikleri kendisine yetecekti! Şimdiki tek amacı o adi soylunun suçunu kanıtlamak ve onu ipe göndermekti. Sahiden bunu istiyor muydu? Belki de Dük Wharton masumdu! Genç kadın aksini daha çok ümit ediyordu. Burada durarak kendi intikamını almasına imkân yoktuysa da, onu demir parmaklıklara, hatta belki de ipe göndererek ona müthiş bir karşılık verebilirdi. Bu aşırı bir ceza olacaktı belki de, ama bir şekilde, paçavra gibi kenara atılmasının bedelini ödetmeliydi. İşte Tanrı ona bir yol açmış ve yürümesini buyurmuştu. Evelyn küçük yaştan beri ayaklarının üzerinde duran korkusuz bir kız olarak o yolu yürüyecekti. Hiç olmazsa bu kokuşmuş hayatına biraz heyecan gelirdi. Düşünceleri birbirine dolanarak aklını esir alınca kendi kendine *Her neyse,* dedi ve amcasına bakarak "Kaynağımız ne kadar?" diyerek parayı sordu.

"Yeterince," diye sırıttı Desmond.

Evelyn olayı dinlemeye geçmeden evvel Desmond amca'ya bilgece bir bakış attı ve dik duruşuyla söze başladı. "Bu sefer takma isimleri ben buluyorum," diyerek coşkun bir hareketle parmağını şaklattı.

Adam küçük bir kahkaha atarken "Ben müşteriye Tilki ismini takmıştım bile! Tıpkı bir tilkiye benziyor. Turuncu ve sivri suratlı," diye lafa atıldı. Oysa Evelyn ona "Şenlik Düdüğü" demişti. Amcasının kısa lakabına onay verdi.

"Peki, o halde amcacığım. O katile bir takma ad bulmalıyım. Tabii kendime de," diyen Evelyn parmağını şakağına vurarak gözlerini kıstı. Kara kara düşünüyor gibi salonda volta attı ve tehlikeli bakışlarla amcasına dönerek "Buldum!" dedi.

"Ben Rosa, yani Gül, katil ise Avcı olacak," diye devam etti.

Desmond amca başını sallayarak "Gül ve Avcı," diye fısıldadı. Kulağa güzel geliyordu!

BÖLÜM 3

Evelyn artık hayatını ikiye ayırmıştı; Avcı'dan önce, Avcı'dan sonra... Julian Benedict Wharton masumiyetini çalmış olabilirdi, ama Evelyn de onun hayatını çalacaktı. Londra'nın Sırları Dedektiflik Bürosu bugüne kadarki en büyük işini almıştı ve yük tamamen Evelyn'in omzundaydı. Genç kadın bunun bilincinde daha çok havasında olarak günlerini planlar kurmakla geçiriyordu. Ara sıra çıkarıp baktığı adamın köstekli saatin kapağı ise genç kadına o gecenin tüm anılarını acımasızca hatırlatırken en çok da intikam hissini güçlendiriyordu. Öte yandan henüz işe yarar bir şey bulamamıştı. Henüz... Nasılsa yakında askerî dehalığı aratmayacak bir planla işe başlayacaklardı.

Desmond amcanın anlattığına göre, Dük Wharton'ın karısını öldürdüğü çok açıktı. Cesedi bulunmamıştı, ancak Colne Nehri civarında olayın ertesi günü kan izlerine rastlayan iki çiftçi vardı. Kadının vurulup öldürüldükten sonra nehre atıldığı kesindi. Birkaç tanık vardı. Cinayeti görmeyen ancak Cherbury Malikânesi'nden gelen tek el silah sesini duyan köylüler vardı. Evin çalışanları ifade vermiş olsalar da bu silah sesini duyduklarını doğrulayan herhangi bir açıklama yapmamışlardı. Ancak Tilki, çalışanların yalan söylediğinden emindi. Gerçeklerin üzerini örten çok insan vardı. Çünkü hepsi o katilden korkuyordu ve yaşama dürtüsü en güçlü istek olarak herkesin susmasına neden oluyordu. Şimdilik "Avcı" ile ilgili çok bilgi yoktu. Hayatını kimseye açmamış bir münzevi gibiydi. Tuhaf zevkleri olduğu konuşuluyordu örneğin. Desmond Simmons bilgileri okurken "Bir teraryumu varmış," demişti.

Evelyn bu kelimeyi ilk kez duyduğunu gösterir şekilde "O da ne amca, yenen bir şey mi?" diyerek kayıtsızca omuz silkti. Bu adam ve onun suçlarına karşı çok hevesli görünmek istemiyordu. Kişisel intikamını Des amcaya göstermemeliydi. Yine de merak etmişti. Acaba Lord Wharton, ne gibi karanlık sırlara sahipti?

"Bu bir yılan akvaryumu Rosa. Anlaşılan adamın sürüngenlere zaafı varmış."

Genç kız işittikleriyle irkildi. Ancak düşündükçe, onun hakkında çıkmış olan tüm dedikodular ya da tuhaf bilgiler akılcı gelmeye başlıyordu. Demek adamın soğukkanlılığına uyan gizemli zevklerinden biri de sürüngen besleme alışkanlığıydı! Doğruluğu şüpheli olsa da genç kadın bu korkutucu uğraşın Lord Wharton'ın karakterine uyduğunu düşünüyordu. Öte yandan bu karanlık adam, botanikçi ya da hayvan bilimci biri değildi. Burnu havada lanet olası kasıntı bir düktü ve sabahtan akşama kadar aylak aylak gezmesi gerekiyordu.

Genç kadın Julian'ın, düşündüğünden daha tehlikeli olduğunu yılanlar söz konusu olduğunda daha iyi anlıyordu. Bir taraftan bu korkunç bilgi kendi korkularını hatırlattı ona. Evelyn perdeleri hatırlamıştı.

Mütemadiyen kâbuslarına giren kapkara perdeler tıpkı iri yılanlar gibi bedenine dolanıyordu. Bu soğuk hayvanlar kâbuslarının yaptığı etkiyi yapmıştı. Genç kadın kendini buz dolu bir küvete hapsetmişler gibi ürperdi. Öte yandan bu tuhaf hobinin nasıl bir aklın ürünü olduğunu düşünüyordu. Medusa'nın yılanlı saçları varsa, Dük Wharton bizzat Yılanların Tanrısı olmalıydı. Evelyn üzerine düşündükçe bu adamdan daha da çok korkuyordu. Uzaktan bu kadar korkmasına rağmen onunla o günah ritüelini canlandırırken hiç de korkmadığını hatırladı. Geceye rağmen Julian'ın mavi gözleri dingin bir okyanus dalgası gibi rahatlatıcıydı. Genç kadın kalbini yine güçlü bir mengeneye alan bu hissi derhal üzerinden attı. Tuhaf zevkleri varsa, zevk aldığı şeyler çok çeşitliydi demek! İnsan öldürmek de bunlardan biri miydi, pekâlâ? Evelyn üzerinde düşünüp durdukça adamın öldürdüğü insanları

yediğini bile hayal edebileceğini anladı. Kafası bulanıyordu ve bu lanet adam hakkında düşünmek değil, icraata geçmek istiyordu.

"Ona nasıl yaklaşabiliriz? Nasıl bir açığını bulabiliriz?" diyen genç kadın ofisin köhne duvarlarını adeta bakışlarıyla delmek üzereydi.

Kızın sıkıntısını gören Desmond çekinse de aklındaki fikri söyleyecekti. "Bir erkeği öttürmenin tek bir yolu olabilir Evelyn!" diyerek manevi kızına baktı.

"Dayak, içki, para?" Evelyn tüm bu seçenekleri aklından çoktan elemişti. Para bir kere saçma bir öneriydi. Zira adamın ellerini ısıtmak için bile şöminede yakabileceği çokça parası vardı. Dayak? Hayır, bu çok güçsüz bir yol olurdu. Bizzat kendi gözleri görmemiş miydi kaç kişiyi üzerindeki tozu silkeler gibi yere yıktığını? İçki? Sarhoşken adamın neler yapabildiğini görmüştü. Bu düşünce Evelyn'in solgun yanaklarını kızarttı. Yüzünden "Ben o adamla yattım!" diyen bir cümle fırlayacağından korkarak amcasına döndü.

"Kadınlar!" dedi yaşlı adam ve Evelyn'i keyifli bir ifadeyle süzdü.

Evelyn "kadınlar" sınıfına dâhil olarak görmüyordu kendini. En azından o katilin bakacağı türden kadınlara benzemediği açıktı. Yüzüne bile bakmadığı hesaba katılırsa bu fikrinde haklıydı. Ancak beri yandan, yaşlı adamın kendisini süzen bakışlarında hangi hin fikirler gezindiğini görebiliyordu.

Desmond Simmons, unuttuğu bir şeyi hatırlar gibi dudaklarını kemirdi. "Rosa, eğer o adama yaklaşacak bir yol bulursan, belki sana bazı şeyler ötebilir. Ya da ağzından kaçırır," diyerek söze başladı.

Evelyn şoke olmuş halde baktı amcasına. "Beni onun önüne bir yem gibi atacak mısın?" diye sordu. Mümkün değildi. Julian ile yeniden yalnız kalamazdı. Bunu kaldıracak gücü, dahası cesareti yoktu. Hem o adamın ağzından laf almak bir yana, anca kendisi bülbül gibi şakıyıp o gecenin hesabını sorardı. Bu da ikisi için hiç de iyi olmazdı.

Kızın sözlerine sinirli bir kaş çatmayla karşılık veren yaşlı adam otoriter bir sesle —ki pek de beceremediği bir tonda— kızı yanıtladı.

"Seni asla yem olarak kullanmam, Rosa! Hem biri kılına zarar verirse, onu kendi ellerimle öldürürüm. Benim düşündüğüm böyle bir şey değil. Sadece onu büyülersen..."

Evelyn duyduklarıyla şen bir kahkaha attı. Öyle ki gözleri yaşarmıştı gülmekten. Sonra bu alaycı tavrına uygun olarak "Bu halimle mi?" diye sordu. Kahverengi elbisesinin dokuları açılan eteğini tuttu ve parmak uçlarında yükselip kendi etrafında coşkuyla döndü.

Desmond Simmons yerinden yavaşça kalktı. Alıcı gözle Evelyn'i süzdü. Güzel kızdı. Biraz solgun, fazlaca zayıf ve de sivri dilli olabilirdi, ama Evelyn o sosyete dikenleri arasında açabilecek görkemli bir güldü. Tilki'nin kendilerine verdiği bütçede ufak bir delik açılma riskini göze alabilirlerse Evelyn o katilin yanına gidebilir, şansı varsa aklını çelebilirdi. Bu tehlikeliydi, ama ikisi de tehlikeyi sıcak bir Noel gecesi kadar çok seviyordu.

"Evelyn, senden isteyeceğim şeyi kabul etmek zorunda değilsin, ancak düşünmeni isterim, kızım. Bu bizim tek şansımız olabilir," diyen yaşlı adam bir tomar buruşmuş kâğıt parayı meşe ağacından masanın üzerine bıraktı.

"Sana bununla bir elbise, bana da bir takım alabilirsek kolaylıkla onların alanına sızabiliriz," diyerek sözlerini bitirdi. Desmond Simmons mevcut heyecanı yaşamaktan çekinmeyen ve sonuna kadar giden biriydi. Öyle ki kızını pazarlamaya çalışan bir adamın yalvaran karısından çok etkilenmiş ve adamı öldürmeyi bile göze almıştı. Kız çocuklarının yeri başkaydı ve o kızı babasından kurtarırken adamla ölümüne bir kavgaya tutuşmuştu. Sağ omzunu boydan boya yaran Solingen işi bir bıçakla kısmen sakat kalmıştı. Arada sırada sızlayan kolu ona otuz beş yaşındaki delişmen maceralarını hatırlatıyordu. Ve bu gece de kolu her zamankinden çok sızlıyordu!

Evelyn kolunu sıvazlayan adama sıkıntılı bir bakış atarak konuşmaya başladı. "O elbiseleri aldık diyelim. Soyluların o

büyük kıçlarının arasında kendi kıçımıza bir yer bulabilir miyiz? Sen ve ben!"

Desmond Simmons kızın sözleri üzerine ona yapmacık sinirli bir bakış atıp boş bir mürekkep hokkasını kafasına fırlatarak "Seni edepsiz. Ağzını topla! Ayrıca bizim kıçımız yeterince küçük!" diyerek gür bir kahkaha attı. Ardından tek kaşını soylulara özgü bir edayla kaldırıp "Ah, elbette soylu kanımızı da unutmamak gerek. Benim ünümü duymadınız mı? Ben on ikinci Climford Dükü Desmond Abraham Frederick Simmons ve siz değerli eşim Düşes Evangelina Simmons," diyerek genç kadının önünde ustalıkla reverans yaptı.

Evelyn iri açılmış gözlerini bir an kırpmadan baktı Des amcasına ve ardından öyle güçlü bir kahkaha attı ki tavandaki avizeyi titretebileceğini düşündü. Tabii orada bir tane avize olsaydı.

"Ah, Lordum, aklınızı ne zaman kaçırdığınızı bilemesem de, beni deliliklerinize ortak edemeyeceksiniz," diyen genç kadın amcasının koluna girdi.

Desmond Simmons kibarca tuttuğu kızın elini kavrayıp, diğer eliyle beline dokundu ve onunla vals yapmaya başladı. Evelyn'in uzun etekleri küçük ofisin tozlu zeminini süpürürken genç kadın hâlâ kıkırdamaktaydı. Ancak amcasının ciddi duruşu ve tavizsiz yüzü ona sahiden bir dükün kollarında olduğu izlenimi veriyordu. Elbette üzerindeki kıyafetlerin yerini şık bir elbise alması gerekiyordu. Masaya bırakılan para ise Lord Wharton gibilerin taktığı bir boyunbağına bile yetmezdi. Yüzü sıkıntıyla asılırken Desmond Simmons durdu ve başparmaklarıyla kızın dudaklarının kenarını yukarıya kaldırdı.

"Sana gülmek yakışıyor, kızım. Somurtunca doksan yaşındaki bir bunağa benziyorsun," diye konuştu. Evelyn gözlerini kapatıp minnetle gülümsedi.

"Neden evli olmak zorundayız?" diye soran genç kadın planın eksikliklerini gidermek istiyordu.

"O adamın bekâr bir kadına yanaşacağını düşünmüyorum. Tilki'nin dediğine göre dullar ve evli metresler gözdesiymiş. Seni de öyle sanırsa... Rosa, bana öyle bakmayı kes! Avcı sadece seni

avlayabileceğini düşünecek... O yüzden evli görünmemiz şart," diyerek detaylara girmeye başladı. Konuşmanın sonunda Evelyn ikna olmuştu. Geriye bir tek o adamı "büyülemek" kalmıştı. En küçük ve basit detay! *Tanrı yardımcım olsun. Kesin çuvallayacağım,* dedi içinden, ama amcasına kararlı bir şekilde bakarken onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Cheapside'ın üç terzisinden biri olan Yarım Kulak Owen'ın yetenekleri birer leydi ve lord kıyafeti yapmak için noksan kalsa da, aldığı parayla en iyi işçiliği çıkarmıştı. Büyük gün geldiğinde Evelyn'e buz mavisi, basit muslinden gösterişsiz bir elbise, Desmond'a ise kalitesiz kumaştan uzun bir smokin dikmeyi başarmıştı. Evelyn saçları için dağınık bir topuz yapmakta son derece başarılı olarak sırı dökülmüş aynaya bakıyordu. Bayan Trent'in tembihlediği gibi yanaklarına çimdik atmış ve kızarıklıklar güzel bir iz bırakmıştı yüzünde.

Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güzel bulmamıştı. Elbise belden biraz pot kalsa da, göğüs kısmı ve karpuz kollarıyla Evelyn'in giydiği en şık kıyafet olmuştu. Kahverengi bukleleri onu kendi semti içinde sıradanın biraz üstüne taşısa da, gireceği o soylu cemiyet içinde altlarda gösterecek kadar sönüktü. Ateşli bir kızıl, iç geçirtecek bir sarışın olamadığına göre elindekilerle yetinmeliydi. Hiç olmazsa gözlerinde bir renk isterdi, ama gece karanlığında koyu, gün ışında kehribar rengi olan gözleri de beklentilerini düşük tutması gerektiğini fısıldıyordu. Evelyn derin bir nefes bıraktı. Minik dudaklarına göre güçlü bir nefesti bu. İçindeki korku bir ejderha gibi yaktıkça yakıyordu.

Ya Julian kendisini hatırlarsa? Evelyn buna ihtimal vermiyordu. Bir adam için tek gecelik bir ihtiyaçtan öteye gitmeyen biri olduğunu uzun zaman önce anlamıştı. Üstelik beş aydan daha fazla zaman geçmişti üstünden. O adamın her gün yatağına girmiş bir kadın olsaydı bile, bu beş ayda yine kendini unutacağından emindi. Bu gece içinse o adamın kendisine vaat ettiği hiçbir şey yoktu. Belki zekâsıyla onu etkileyebilirdi, ama umutsuzluğu bu aynaya baktıkça katlanarak üzerine geliyordu.

"Rosa!" diyerek ofise dalan Desmond'ın sesiyle sıçrayan genç kadın, yüzüne ilk kez o an renk geldiğini anladı. Tüm kanı yüzünde toplanmış gibi kızarmıştı.

"Tanrı aşkına, Lordum! Leydinizi ilk günden öldürmeye mi meylettiniz?" diyerek amcasına baktı.

Yaşlı adam tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Gömleği hariç üzerindeki her şey siyah kumaştandı. "Siyah, soylu renktir!" demişti Yarım Kulak Owen. Hem kumaşın kalitesini saklamak, hem olduğundan genç göstermesi açısından Desmond Simmons siyahlar içinde hakikaten nüfuzlu bir adama benzemişti. Elbette genç karısına uygun bir koca olmak istiyordu. Evelyn ise amcasına bakarken minnetle gülümsedi ona. Tanrı eğer bir cömertlik yapıp bu adamı bir soylu olarak dünyaya gönderseydi, kendisine herkesin dönüp bakacağı bir lord olurdu. Tabii gençliğinde.

"Seni ihtiyar bunak! Bu çöplüğün kadınları seni bu halde görürse bütün dullar yarın kapımızda sıra olur!" diyerek konuşmaya başlayan genç kadın gerginliğini atmak istiyordu.

"Aralarında dolgun memeli biri varsa neden olmasın, Leydim!" diyen yaşlı adamın eline vuran Evelyn yapay bir gülücükle "Damızlık inek mi alacaksınız?" diye sordu. Sahte Dük bir kahkaha atarken cebinden iki siyah maske çıkardı. Ardından "Bir maskeli balo!" dedi.

"Tilki tüm deliklere giriyor ha!" diyen Evelyn kenarı hafif tüylü maskeyi yüzüne geçirdi. Şimdiki görüntüsünden daha çok tatmin olmuştu. Ruh gibi bembeyaz kesilen yüzünün yarısını kapatabilmişti en azından. Memnun bir bakışla son kez baktı aynadaki yansımasına. Sonrasında Desmond Simmons'la aşağıya indi. Kapıda bekleyen gösterişsiz araba onları yepyeni bir dünyaya götürürken Evelyn elini kalbine koymuştu. Bu itaatkârsız organı iyice azarlamalıydı. Ne demeye böyle delicesine çarpıyordu?

❧ ❧ ❧

Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, Cherbury Malikânesi'nin Amerikan işi bej mermerlerinden uçarcasına çıkıyordu. Oğlu Albert yine bir şeyleri kırıp dökmüş, yine Bayan Harris'i delirtmişti anlaşılan. Üzerindeki binici kıyafetlerine, at kokusuna

ve çamurlu çizmelerine aldırmadan kapıları adeta menteşelerinden sökerek geçti. Antredeki Ming Hanedanlığına ait pahalı kristal vazo, bir köz patlaması gibi kıvılcımlarını her yana saçmıştı.

Elleri korkuyla titreyen hizmetçi kız Sarah, cam parçalarını sanki birer altın zerresiymiş gibi özenle topluyordu. Lord'un sinirli nefes alışverişlerini koridorun başında duyunca bir anda ayağa sıçradı. Gözlerine dolan yaşları derhal sildi. Lord Wharton'ın en nefret ettiği şey kadın ağlamasıydı. Sarah mümkün olsa gözlerini bile oyabilirdi. Elinde değildi. Sicim gibi yaşlar yanaklarına boşalıyordu. Pahalı tablolarla süslü duvarları olan koridora baktı. Dük Cenaplarının ayak sesleri cehennem gongu gibi kulaklarına doldu. Birkaç saniye sonra o güçlü beden tam karşısında durdu. Sarah tam karşıya bakınca Lord'un sinirle inip kalkan göğsünü görüyordu. Nubuktan yeleğinin altında üstten ilikleri açılmış gömleğinin altındaki sert kasları dalgalanıyor ve zavallı kızın korkusunu zayıf bedenine daha çok yüklüyordu.

"Ne oldu burada?" diye soran genç adamın sesiyle bir adım geriye kaçtı. Lord Wharton; Bayan Harris ve Uşak Wilson hariç çalışanların adını bilmezdi. Bu tür bir bilgiye de ihtiyaç duymazdı. Karşısında yaprak gibi titreyen kıza bakarken gözlerini öfkeyle kapattı. Daha kaç saat bekleyecekti lanet çenesinin açılmasını?

"E-Efendim, Albert, oğlunuz vazoyu kırdı," diyerek kısa bir izahat yapan Sarah'nın avuçlarındaki kırık parçalara baktı.

"Nerede O?" diye soran Lord'un kati sesiyle Sarah yutkundu ve hızlıca "Bayan Harris onu odasına çıkardı," diye devam etti.

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Julian ardında kahverengi çamur izleri bırakarak pahalı döşemeleri geniş ve hızlı adımlarla geçerek Albert'ın odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Kapıyı çalma nezaketine katlanmayarak iki kanatlı kapıyı ardına kadar açtı. Kapılar duvarlara çarparak durduğunda küçük oğlan, yaşlı kadın Bayan Harris'in koynuna sokuldu. Albert normalde Bayan Harris'i yaramazlıklarıyla bıktırıp, tam bir ateş parçası olsa da, babasının gazabının ne kadar korkutucu olduğunu bilecek kadar da olgun bir çocuktu.

"Bayan Harris, oğlumla bizi yalnız bırakın," diyen genç adam otoritesini göstere göstere girdi geniş odaya. Yaşlılıktan iki bük-lüm olan emektar kâhya "Elbette Lordum," diyerek yataktan ağır adımlarla çıktı. Julian kadının onlarca merdiveni nasıl tek başına ineceğini düşünürken buldu kendini. Ardından bu düşüncesini sildi ve beş yaşındaki oğluna doğru yürüdü.

Yatakta oturup kollarıyla dizlerini saran küçük çocuk alnına inen kıvırcık siyah buklelerinin altından babasına bakıyordu. Kötü bir şey yaptığında bir süre susan babasının kızmasına alışkındı. Yine de Lord Wharton evdeyken uslu bir çocuk olduğu su gö-türmez bir gerçekti. Kırılan vazonun önemli olduğunu bilse de, vazoyu kıranın köpeği Cocos olduğunu söylemeyecekti. Babasının evde hayvanlara tahammülü yoktu!

"Albert, o vazo nasıl kırıldı?" diyen babasının sesiyle çocuk başını ürkekçe kaldırdı. Ona Cocos'tan söz etmemeliydi. Zavallı köpekçik başıboş bırakılırsa iki güne ölürdü.

"Babacığım, ben Sarah'nın verdiği kurabiyeyi..."

"Yalan söylemenin ne cezası olduğunu iyi biliyorsun, Albert. Şimdi bana gerçeği söylemeni bekliyorum."

Albert hangi cezayı seçmesi gerektiğini düşünüyordu. Eve köpek aldığı için tüm hafta boyunca renkli şekerlerden yememek mi, iki gün boyunca odadan çıkmamak mı? Cocos'u ispiyonlarsa şekerlemeye veda etmesi gerekiyordu. Öte yandan yalan söylerse iki hafta bu odada tıkılıp kalacaktı. Tabii bir de Tanrı'nın kurallarını çiğnemiş olduğu için Peder McAdam'a hesap vermesi gerekecekti.

"Cocos yanlışlıkla içeriye girdi, baba. Kapı açıktı ve vuff diye uçtu," diyen çocuk dolgun pembe dudaklarını dışarıya doğru büzüp eliyle havayı yardı. Julian oğluna gülümseme isteğiyle dolsa da çatık kaşları bir an için bile indirmedi.

"Demek uçan bir köpeğin var, Albert!" diyerek çocuğa doğru yürüdü. Albert'ın zihni o an uçan köpeklerden başka bir şeye yoğunlaşamıyordu. Cocos'un sırtında ta Londra'ya kadar uça-bilirdi. Sırıtırken babasına bakıyordu. Gözlerinin önünde şimdi uçan başka hayvanlar belirmişti.

"Bu kadar komik olan ne, Albert? Şekerlerden uzak kalmak mı?" diyen Dük Wharton çocuğun cevap vermesini beklemeden bir dizi nutuk çekti. Ona sert sesiyle emirler yağdırırken Albert'ın babasını dinlediği pek yoktu. Genç adam çıkarken de, o lanet olası annesinin saçlarını alan oğlunun kıvırcık buklelerine elini daldırmamak için zor tuttu kendini ve biraz olsun küçük oğlunu korkutmayı umarak geldiği gibi kapıları son ses çarparak odadan çıktı. Klik sesiyle odaya kilitlendiğini anlayan Albert iki cezayı da çekecekti anlaşılan. Minik ayaklarını yataktan indirip pencere kenarına yürüdü. Cocos geniş bahçenin içinde koşturuyordu.

Julian odadan çıktıktan sonra üzerindeki binici yeleğini çı-kardı. Rokoko tarzı inşa edilmiş malikânenin geniş koridorları boyunca yürürken annesiz kalan oğlu için bir bakıcı aramayı aklından geçiriyordu. Hoş, Margaret denen o fahişe oğluna an-nelik, kendisine karılık yapmak hariç her türlü görevi ustalıkla yerine getirdiğinde de bir bakıcı şarttı, ancak Margaret *oğluna bile bakamadığı* suçlamalarına maruz kalmamak adına bunu önle-mişti. Bir kızları olsaydı şüphesiz bir mürebbiye şart olurdu, zira kızların piyano çalması ve şarkı söylemesi bir gereklilikti, ancak erkekler için haftada birkaç saat Fransızca, birkaç saat matematik ve gramer, biraz da binicilik ve atıcılık yeterliydi. Şimdilik bunları babası olarak karşılayabilse de, bir kadının gözetiminde olması oğlu için en doğru bakım olacaktı. Evdeki bir düzine hizmetçi arasından en uygunu Bayan Harris'ti ve o yaşlı kadın Albert'ın peşinden koşarken ya kalp krizinden ya da kemiklerini kırmak-tan ölebilirdi. Daha kötüsü yatalak kalabilirdi ki Julian bu riski göze alacak kadar delirmemişti. Oğlunu kendisi disipline ederken bir kadının onun yemeği, temizliği ve uykusuyla ilgilenmesi şarttı. Bu eve alacağı yeni bir kadın içinse hiç de istekli değildi. Margaret'tan sonra tüm kadınlar gözüne ucuz birer paçavra, birer kenar mahalle fahişesi olarak görünmenin ötesine geçemiyordu. İçine erdemden uzak, şeytanın yardımcısı olan kadınları alarak evini kirletemezdi. Öte yandan Albert için bir kadın şarttı! Julian bu ikilem içinde akşamki daveti düşününce öfkesi fırtınalı bir deniz gibi kabardı.

"Lanet olası balolar!" diyen genç adam Londra'daki terzisine geleli yarım saat olmuştu. Daha önce prova ettiği kostümü giyerken bir yandan Wakefield'ın verdiği maskeli baloyu düşünüyordu. Çıkmayan bir leke gibi koluna dolanacak olan kadınların varlığına şimdiden küfretmeye başlamıştı. Karısı ölüp giderken kendi gibi fahişeleri de yanında götürseydi çok iyi olurdu. Sosyetenin eteği gevşek leydilerinden, kur yaparak o iri göğüslerini durmadan kendisine sürten dullarından, çirkin kızlarını yamamaya çalışan annelerinden bıkmıştı. Şansı varsa bu gece sessiz bir güzeli Wakefield'ın misafir odalarından birine sürükleyebilirdi. Aksi takdirde boş eğlencelerin, dedikodu kazanlarının ateşine bir odun atmaktan öteye geçmeyecekti.

Kollarını kaldırmış son rutinlerin bitmesini beklerken kapılar gürültüyle açıldı. Gür bir ses arkasında yankılanırken Lord Wharton kendini biraz daha iyi hissetti. Bu hayatta tüm varlığını sorgusuz sualsiz emanet edebileceği tek kişi Tyrell Granby "Her zamanki gibi somurtuyorsun dostum!" diyerek lafa girmişti.

"Kes Sesini, Leinster!" diyen Julian, Lienster Dükü aynı zamanda en yakın arkadaşı Tyrell'e öfke dolu bir bakış attı.

"Hey, sakin ol Harewood! Ben senin müttefikin sayılırım. Sıkıldığın her güzeli koynuma atabilirsin," diyen genç adam ensesine inen kumral saçları elleriyle düzeltti.

Lord Wharton aldırmazca omuz silkti. "Bu gece için kimseyi koynuma alacağımı sanmıyorum, Tyrell. Lanet olası saatler geçsin diye bekleyeceğim."

"Eğlenceyi kaçırmak tam da senin gibi kasıntı bir adama göre! Benim gibi düşünmeli ve bu baloları üstün amaçlar için doğru şekilde kullanabilmelisin," diyen genç adam hemen hemen aynı boyda olduğu Julian'ın omzuna sert bir yumruk attı. Terzinin iğnesi bu darbeyle Julian'ın koluna battığında Lord zavallı adama öyle bir bakış attı ki, bundan sonrası için vücuduna çok daha fazla iğne batmasını da göze almak zorunda kaldı. Bir terzinin elleri böyle bir korkuyla titrerken kazasız iş görmesi olacak şey değildi.

"Caroline Murry'yi bu gece için revize etmeyeceksen, o esmer dilberle biraz oynamak istiyorum," diyerek yeniden söze dalan

Tyrell, keyifle kendi mükemmel görüntüsüne baktı. Boyunbağını düzeltip küçük bir tüyü eliyle silkeledi. Çapkın bakışlarıyla arkadaşına döndüğünde Julian'ın pek de oralı olmadığını gördü.

İşleri bitince partnersiz olarak Wakefield'in Belgrave'deki evine yöneldiler. Harewood Dükü'nün geniş ve gösterişli arabasına kurulan Tyrell Granby gece için son derece hazırken, Julian kendisi üzerine dönecek dedikoduları işitmeye pek de hevesli değildi.

Genç adamın düşünceleri sıkıntılı noktalara kayarken dostu yeniden söze girdi. "Bu gecenin en gözde konusunun sen ve senin cinayetin olduğuna Wellesey'deki arazim üzerine bahse girerim."

Julian'ın öfkeli yüzünden karanlık bir bakış geçti. "Belki de bu gece karımı gerçekten öldürdüğümü itiraf edip tüm dedikoduları bitiririm Tyrell," dediğinde kararlı sesi bir katil olabilecek kadar soğuktu.

Tyrell yavaşça gülümserken müstehzi bir tonda yanıt verdi. "Margaret'in katili olman çok normal aslında. Kadının hayatını öfkenle kararttıysan kendini sahiden Colne Nehrine atmış olabilir." Julian geçmişte kalmış o meşum geceyi hatırlarken kaskatı kesildi. Margaret'in bedeninin suda süzülmesi gözünün önüne geldi. Bu konuyla ilgili Tyrell ile daha fazla konuşmadı, ancak dudaklarından sadece kendisinin işittiği cılız bir "Belki," lafı geçti.

BÖLÜM 4

Leydi Simmons olmak kolaydı. Tek elini sürekli havada tutmak, çenesindeki bir yarayı birinin gözüne sokarcasına uzatır gibi başını dikleştirmek, küçük küçük inlemek Evelyn'in zorlanmadığı konulardı. Öte yandan ağdalı ve imalı konuşmak, son tiyatro oyunlarından bahsetmek, piyano ve opera bilgisiyle etrafını büyülemek genç kadının en korkulu kâbuslarını oluşturuyordu. Zira bunların hiçbirini yapacak yeteneğe sahip değildi. Yine de genel kültürünü gözler önüne serecek detaylı sohbetlerden uzak durmayı yeğlerse geceyi başarıyla bitirebilirdi. Hiç olmazsa gürültülü bir rezalet çıkarmadan! Bunları düşünürken Desmond amcanın kolunu ne denli sıktığını fark etmeyerek dudaklarını kemiriyor, arabanın küçük camından binaların pencerelerine bakıyordu. O adamı bugün göreceğinden emindi ve heyecanına eşlik eden korkusu yüzünden nefes almayı bile unutmuştu. Güzel mi bulacaktı kendisini, yoksa yine görmezden mi gelecekti? Belki de ilk karşılaşmalarında olduğu gibi aptalca cümleler kuracaktı! Hayır, bir daha kanamam diye iç geçirdi genç kadın. Lord Wharton ya da herhangi bir soylu... Kimsenin kalbi üzerine oynadığı oyunlara inanmayacaktı. Zaten masumiyeti üzerine acımasız bir oyun oynanmıştı! O adam Avcı olabilirdi, tabii başkalarına. Evelyn "Bana av olacaksın," dedi içinden. Kendi cesaretine inanmasa da.

"Evelyn! Denizden çıkmak için sarıldığın bir halat değil bu!"

Kulağından yankılanan sesle karanlık hayal dünyasından çıkıp amcasına şaşkın gözlerle baktı. "Ne demek istedin, amca?"

diye sorduğunda yaşlı adamın iki kaşının ortasındaki dikey çizgi daha da derinleşti.

Yaşlı adam azarlar bir tonda "Kolum diyorum kızım, o kadar sıktın ki kangren olacağım," diye konuştu. Ardından işaret parmağını kaldırıp asil bir edayla "Ve ben senin amcan değilim, seni küstah! Bana Lord Simmons demelisin," diyerek tatlı sert bir tonda uyardı kızı.

Evelyn abartılı bir şaşkınlıkla "Haaa!" dese de hemen ardından zarif bir edayla "Ben de sizin kızınız değilim. Düşes Simmons olarak saygı görmek istiyorum," diyerek şuh bir şekilde gözlerini eğdi.

Desmond Simmons genç kadına sinsice gülümseyerek "Lord ve Leydi Simmons'ın şerefine!" dedikten sonra hayali bir kadehi genç kadının aynı şekilde hayali kadehiyle tokuşturdu. Birbirlerine gülümsedikleri sırada arabanın hareketi yavaşladı ve birkaç saniye sonra durdu. Evelyn Latince "Ave Maria" duasını hızlıca fısıldayıp istavroz çıkararak arabadan atladı. Maddi, manevi bir sürü desteğe ihtiyacı vardı ve Tanrı'nın bu gece yanında olmasını umuyordu.

"Rosa!" diye uyaran Desmond amcanın sesiyle, arabanın içine doğru "Ne var?" diye bağırdı.

"Seni arabadan indirmemi beklemelisin. Tanrı aşkına Rosa, eteklerini kucağında toplayıp arabadan atlayarak bir leydi olamazsın! Ancak bir soylunun ayak işlerine bakan hizmetçisi olursun!" diyen yaşlı adam kıza kötücül bir bakış attı.

Evelyn sesli bir şekilde oflayarak "Peki, bir daha olmaz," dedi.

Desmond Simmons da bastonu yardımıyla arabadan indiğinde "Leydiler ulu orta oflamaz!" diye bir kez daha kızı ikaz edince Evelyn artık dayanamayarak "O zaman leydi sen olsaydın," diye tısladı.

"İnan bana Rosa, senden çok daha kalifiye bir leydi olurdum!" diyen yaşlı adamın sözleri üzerine ikisi de aynı anda kahkaha atınca Evelyn biraz olsun rahatladı.

"Özür dilerim, amca. Şey, yani Lordum. Biraz gerginim sadece. Ne de olsa sezondaki ilk balom!"

Desmond Simmons kolunu leydisine uzatırken Evelyn aceleyle adamın koluna dolandı. "Hadi, şu kıçı büyük soylulara kim olduğumuzu gösterelim," diyerek amcasının kulağına fısıldadı. Desmond Simmons sinsi bir gülüşle Evelyn'e sırıttı ve görkemli kapıya doğru yürümeye başladı.

Perukalı, formalı uşaklar kapıların, kolonların, köşelerin her yerinden hizmete hazır bekliyordu. Evelyn içeriye adım atar atmaz enfes bir müzikle ruhunda derin bir huzur hissetti. Baldassare Galuppi'nin Klavsen Konçertosu balo salonundan ilahi bir nur gibi yayılıyor, Evelyn'in bedenini tatlı bir esaretle istila ediyordu. Büyük salonun altın işlemeli kolonlarına monte edilen mumluklar, duvarlardan yukarıya tırmanan begonviller, titreyen alevler ve elbette bu ihtişamı aratmayan güzel elbiseli kadınlar, soylu adamlar masalsı bir oyunun ilk perdesini sahneliyordu sanki. Evelyn son sahneye kadar oyunda olabilmeyi diledi. Bitiminde kimse kendisini alkışlamayacaksa da, kendisinin iki eli vardı, değil mi? Sadece o adama dair bir açık bularak bu oyunu noktalayabilirdi. Tabii bu gece için. Kişisel intikamının ötesinde Desmond amcayı başarısızlığa sürüklemek de istemezdi. Kadınsı özelliklerini verimli şekilde kullanabilirse bazı önemli bilgilere ulaşabilirdi. Hem müziğin, hem de mekânın etkisiyle gevşediğini hissettiğinde ise nispeten rahatladı. Kalbindeki tedirgin sancının yerini şimdi tatminlik duygusu almıştı. Bu gece acemi bir leydi olabilir ve kınadığı o soylu takımından biri gibi görünebilirdi, ama soylu olmak pekâlâ son derece güzel de olabilirdi. İyi müzikler dinleyip, güzel yemekler yedikçe soylu olmayı asla dert edinmezdi!

Sonsuza kadar kapı eşiğinde dikilemeyeceklerini anladığında amcasına tatlı bir gülüş atıp maskeyi yüzüne tuttu. Manevi kızına göz kırpan Desmond Simmons çenesini dikleştirdi ve heybetli bedeniyle kalabalığa karıştı. Evelyn kadınları süzüp kendisinin en vasat görüntüde olduğunu sayısız kez onaylarken kimsenin kendisiyle ilgilenmemesine bir yandan seviniyordu. Öte yandan biraz olsun ilgi çekememek cesaretini ciddi anlamda sınıyor ve onu köşelerden bir yere sinmeye zorluyordu. Belki de sahiden bir köşede durmalı ve güzel müziğin tadına varıp sadece gözlem yapmalıydı. Böyle gözlem yaparak cinayet için kanıt aramak elbette mümkün olmayacaktı! İşte bu gerçeği çiğneyip geçemediğinden birileriyle konuşmanın elzem olduğunu da biliyordu.

"Gel Evelyn. Şu kalabalık bizim işimize yarayabilir," diyen Desmond Simmons kızı peşinden gürültülü bir topluluğun içine sürükledi. Dağınık halde birbirleriyle konuşan adam ve kadınlar Evelyn ve Des amcaya onları tanımadıklarını belli eden bakışlarla bakınca yaşlı adam derhal elini uzatıp "Climford Dükü Desmond Abraham Frederick Simmons... Ve eşim Düşes Evangelina Simmons," diyerek abartı dolu bir kibarlıkla kendilerini takdim etti.

Uğultular ve fısıldanmalar artarak bir dalga halinde yayıldı. Herkes onlarla tanışmanın heyecanı içinde kendini tanıtırken Desmond Simmons malvarlığını vekilharçlarının yönettiğini, kendisinin ise yeni eşi Leydi Evangelina ile İtalya kıyılarında balayında olduğunu bir çırpıda anlattı. Adamın dediğine göre Kralığın muhtelif yerlerine dağılmış pek çok mülkü vardı; İskoçya'da şatolar, ticari gemi filoları, Amerika şirketleriyle anlaşmalar ve daha neler neler... Görmeyen ülkenin yarısının Lord Simmons'a ait olduğunu sanabilirdi ki, görmeyen tüm bu konuklar da öyle sanmaya başlamıştı. Evelyn yaşlı adamın yalan kabiliyetini hem şaşırarak, hem de gurur duyarak dinlerken amcasından bir ara kendisine dersler vermesini istemeye karar verdi. Tabii ipin ucunun kaçtığı da aşikârdı. Zira Desmond Simmons yılların fakirliğini çıkarır gibi adeta içindeki küçük dükü ortalığa salarak soylularla arsızca oynuyordu. Öyle ki, yaşlı adam Avrupa'daki mülklere girince Evelyn tam da burada müdahale etme gereği duydu. Desmond'a dönerek kibarca "Sevgilim insanların kafasını ticarî zırvalıklarla doldurma artık. Haydi gel, dans edelim," diyerek sessizce konuştu.

Yaşlı adamın sinirden yanağı seğirdi ancak bunu bir tek Evelyn gördü. Nerede hata yaptığını düşünmeyi bırakarak insanları nezaketle selamlayıp Desmond'ın kolunda başka bir kalabalığa yöneldiler.

"Tanrı aşkına Evelyn! Kibar bir leydi asla zırvalık gibi bir kelime kullanmaz. Hem sana daha önce de söylemiştim: Hiçbir zaman doğrudan olma. Her zaman dümdüz yoldan değil dolambaçlı yollardan yürü," diyerek kızı bir güzel azarladı.

Evelyn amcasını anlamıştı. Ancak bu konu üzerine kafa yoramadan yaşlı adam yeniden araya girerek "Ayrıca, kocana sevgilim diyemezsin! Ona Lordum ya da Efendim demen gerek. Biliyorsun, bu sosyete kırılganları asla eşleriyle samimi olmaz. Hatta aynı odada bile uyumadıklarını... Ah Evelyn bana öyle bakma kızım. Bunlar gerçekler."

Evelyn yaşlı adamı şaşkın bir ifadeyle dinledikten sonra "Tanrı bilir bunlar çocuk yapmak için de önceden kâtiplerinden, uşaklarından randevu talep ediyorlardır!" diyerek alayla gülünce Desmond Simmons bastonuyla kızın dizine hafifçe vurdu.

"Birileri bizi duymadan bu konuyu kapatalım," dedi ve kızı başka bir gruba doğru sürükledi. Bu sırada müzisyenler Vivaldi'nin Dört Mevsim'inden "Sonbahar"ı çalmaya başlayınca Evelyn gözlerini kapatıp dingin bir ruh haliyle sadece müziği dinlemek istedi ancak amcasının homurtuları bunu pek de mümkün kılmıyordu.

Gittikleri yeni grupta da bu gizemli dükün varlığı sohbetin ana konusu oldu. Neyse ki yüzlerdeki maskelerden dolayı insanların birbirini seçmesi imkânsızdı. Evelyn bir yandan Julian ile alakalı bir şeyler duyabilmek umuduyla konuyu düklere getiren amcasının hayali malvarlığını dinlerken, öte yandan etraftaki yaklaşık yirmi beş kişinin ismini de aklına kazımaya çalışıyordu. Hiç kimse annesinden doğduktan sonra aldığı ismi taşımıyordu! Herkesin ya bir sıfatı ya da bir lakabı vardı. Elbette tüm bunları dinlemek çok yorucu oluyordu. Lanet olası unvanlar ve uzayıp giden isimleri duydukça sıkıntısı artıyor ve bu sıkıntıyla kendisini boğarak öldürmeye ant içmiş korsesi nefesini daha çok kesiyordu. Zavallı vücudu her yandan maruz kaldığı bu işkencelere karşı avaz avaz bağırarak yanıt verirken Evelyn iliklerine kadar acı içinde kalmıştı. Asıl acı ise bir kırbaç darbesi gibi tam kalbine indi.

Julian Benedict Wharton, varlığıyla salonu şereflendirmişti!

Sanki onun gelişini kutlamak isteyen müzisyenler coşkulu bir konçertoyla devam edince Evelyn içten içe küfretti. Adamın çekimi sadece insanlar üzerinde değil nesneler üzerinde de etkili gibiydi. Ve kalbi, yerinden sökülüp kızgın ateşlere atılmayı hak eden kalbi de, kendi kontrolünden çıkıp delice bir ritimle kendisiyle alay ediyordu.

"Lord Wharton da gelmiş! Bu gece gelmez diye umuyorduk," diyen kadınların fısıldanmaları kulaklarına çalınınca Evelyn heyecanla amcasına doğru yükseldi.

"İşte Harewood Dükü şu adam!" diyerek gözleriyle kapıyı işaret etti. Desmond amca kapıda dikilmiş iki genç adamı seçmişti. İkisi de maske takmamıştı.

"Kumral olan mı, esmer olan mı?" diye sordu kıza dönmeden.

"Esmer olan! Mavi gözlü..." diye yanıtladı onu Evelyn.

Desmond şüpheyle kıza dönerken "Gözlerinin rengini buradan seçmek imkânsız! Hem nereden biliyorsun o olduğunu? Daha önce görmüş gibisin," diye konuşunca Evelyn korkuyla kasılıp kekelememek için birkaç saniye durdu. Ardından bilmiş bilmiş sırıtarak "Yanımdaki kadın onun siyah saçlarıyla ilgili bir dizi fantezi ortaya döktü. Ayrıca benim gözlerim bir baykuşunki kadar keskindir! Adamın gözleri mavi!" diye diretti. Baykuşların ne kadar keskin baktığını bilmese de ikna edici olduğunu biliyordu. Yine de pek de emin olmadığını gösterip adamın şüphelerini silmek için "Seninle bu konuda iddiaya girmeyeceğim Des amca, ancak gözlerinin mavi olduğu buradan bile belli. Ayrıca, onu daha önce nerede görmüş olabilirim? Bilmeyen de benim baloların aranılan leydisi olduğumu sanır," diyerek kaşlarını sinirle çattı. "Tanrı zavallı kocana sabır versin, Leydim. Sizdeki bu çene bir kedinin aslında bir yılan olduğuna bile beni ikna edebilir!" diyen yaşlı adam kıza yapmacık bir dehşetle baktı. Evelyn arsızca dil çıkardı. Hemen ardından dilini ısırdı. Leydilerin ulu orta dil çıkarması ne kadar da kaba bir hareketti!

"Haydi gel, onunla tanışalım!" diyen Desmond kızı peşinden sürüklerken Evelyn ayaklarına tonlarca ağırlık bağlanmış gibi yürümekte zorlanıyordu. Adamın kendisine fahişe muamelesi

yapmasını unutamasa da, onun kendisini çoktan unutmuş olmasını diliyordu. Hoş, başka türlüsüne ihtimal vermek olası değildi. Evelyn nedense içten içe bunu umduğunu fark edemedi.

"Genç kadın yavaş ve soylu olmalarına özen gösterdiği adımlar atarken fısıldar gibi "Amca, herkes Harewood Dükü'ne efsanevî bir varlıkmış gibi çekinerek bakıyor. Sence bizim onunla konuşmamız garip olmaz mı?" diye sordu. Ayakları nihayet ritmini bulduğu için rahatlamıştı. Julian'ın tam karşısındaki düz bir çizgide ona doğru yürümesine rağmen adam bir kez olsun kendisine bakmamıştı. Evelyn durumunun göz değmesine bile sebebiyet verecek kadar iyi olmadığını fark etti. Bu adam için karşısında bir duvardan başkası yoktu! Ancak ona gününü göstereceği. "Lütfen Tanrım! Ona gününü göstereyim," diye dua ederken amcasının sesini işitti.

"İnsanlar onun katil olduğuna eminler. Bu yüzden ondan korkuyorlar. Ama biz senle İtalya'dan yeni döndük ve hiçbir şeyden haberimiz yok. Ayrıca ben öteki hayatımda 'Londra'nın Sırları'nın patronuyum! Ne katiller, ne dolandırıcılar, ne ayyaşlar gördük, değil mi Rosa! Ona yaklaşamayacak kadar ondan korkmuyorsun, değil mi?" diye soran yaşlı adam adımlarını yavaşlatıp kıza temkinli bir bakış attı.

Evelyn şeytanın inine kadar girdiğini, hatta şeytanla ahlaksız şeyler yaptığını söylemek isterdi ancak bu kendisinin felaketi oldurdu. Bu yüzden "Elbette korkmuyorum," demekle yetindi. Amcası kıza sıcak bir gülüşle bakıp "O uzun boylu ve güçlü olabilir, ama benim bastonum karşısında asla direnemez!" dedikten sonra bastonunu salladı. Evelyn tatlı bir kahkaha atıp amcasına sırıttı. Sonra yeniden karşıya bakmak istediğinde neredeyse Julian'ın göğsüne yapışacağını fark edip ansızın durdu. Desmond Simmons da Evelyn ile gülüşmeye kendini fazla kaptırdığından, adamlara ne kadar yaklaştıklarını ayırt edememişti. Julian'ın Evelyn'e bakan kızgın ifadesinin aksine, yanındaki adam kendisine arsızca sırıtıyordu.

"Leydim," diyerek reverans yapan kumral ve hafif uzun saçlı adam Evelyn'i ilkin selamladı. Evelyn elini genç adama başarıyla uzatıp nazikçe gülümserken dizlerini hafifçe büküp "Lordum," diyerek reveransta bulundu.

"Sizinle daha önce tanışmadık, Efendim," diyen kumral adam Desmond amcaya dönünce Evelyn de bakışını Julian'a kaydırdı.

Harewood Dükü'nün mavi buz kütlelerine benzeyen gözleri Evelyn'den çok uzaktı. Bakışları bir anlığına kendisine kaymış olsa da orada duracak kadar ehemmiyet göstermemişti. Tek başına ve yenilmez görünürken etrafındaki kimseyi önemseyen bir hali vardı. Adam galip olunan savaştan yeni çıkmış bir kumandan gibi mağrur bir ifadeyle dikiliyordu. İkisine saniyelik bir selam verdikten sonra aldırmaz tavırlarla uzun boyunun avantajını kullanarak tüm salonu süzmeye devam etti. Üzerindeki lacivert ceket ve tıpkı Evelyn'in giydiği renk olan buz mavisi yeleğiyle hayli yakışıklıydı. Yeleğin altından seçilen kar beyaz gömleğinin üzerine sıkıca yerleştirilmiş boyunbağıyla duruşunun azameti kuvvetlenmişti.

Evelyn adamın göğüsten aşağısını inceleyecek kadar cesur davranmadı. Bakışları yeniden yukarıya, Julian'ın yüzüne odaklanınca sıkıca kapanmış dudaklarındaki kibri ve kısılmış gözlerindeki bakışı görebilmişti. Bir kez kendisine bakmasını, bir kez daha o deniz mavisi gözlerindeki bir dalgayı içmeyi dilese de, Lord Wharton'ın bedeninin aksine ruhunun burada olmadığını fark etmişti.

Evelyn, adamın sahiden bir katil olup olmadığı konusunda ilk kez o an bir kararsızlığa düştü. Halindeki memnuniyetsizlikten başka sanki ona dair başka bir şeyi, bir yarayı görmüştü. Kimsenin fark etmediği, görünmez bir yara! Sonra derhal kendine geldi ve aptalca çıkarımlarından dolayı kendisine içten içe küfretti. O adam masumiyetini bir malı alır gibi satın almıştı. Üstelik aşağılanmış ve gururu yerle bir edilmiş halde kendisini bırakıp gitmişti. Acınacak durumda olan kendisiyken lanet olası bir zalime içi burkulmak da ne oluyordu.

"Eva!" diye gürleyen bir ses işitince silkinip kendine geldi. Sahi, Eva kimdi?

"Karıma kısaca Eva derim de," diyen o boğuk, çatallı, yaşlı sese dönen genç kadın "Lordum!" diyerek Desmond amcaya sıkıca sarıldı. Ne yapacağını düşünememiş ve panik içinde samimi bir halde adama sokulunca, isminin Tyrell Granby olduğunu öğrendiği Leinster Dükü tek kaşını kaldırıp bu çifte ilgiyle bakmıştı.

Genç kadın Tyrell'in bakışlarını fark edince Desmond amcanın sosyetede eşlerin çok fazla yakınlık kurmadığını, samimi kucaklaşmalardan uzak durduğunu söylediği o nutku aklına geldi. Bunu hatırlayınca da üzerine çok ayaklı bir böcek konmuş gibi irkilerek Desmond'dan uzağa kaydı. Aslında tam manasıyla sıçramıştı! Tyrell Granby sesli bir kahkaha atıp konuşunca Evelyn bu adamın da Julian gibi kıçı kalkık, lanet olası kibirli bir züppe olduğunu anlamıştı.

"Anlaşılan Leydi Simmons uzun süredir davetlere katılmamış. Bu acemi leydiyi hayli ilginç buldum. Sence de öyle değil mi Wharton?" diyen Leinster Dükü'nün sesi alaycıydı.

Dük Wharton o çok değerli bakışını ilk kez o zaman Evelyn'e dikti. Genç kadın çenesini kaldırıp adamlara baktı. "Sezon başlayana kadar İtalya'daydık. Orada ise balolara katılmak yerine aşkımızın tadına vardık," dedi iğneleyen bir tonda. Granby dudağının tek tarafını eğip başını sallarken Julian, maskeden ötürü yüzünü tam olarak göremediği Evelyn'in vücudunu süzdü. İlgi çekici bir şey bulmadığı açıktı. Zira bu göz taraması sadece birkaç saniye içinde olup bitmişti.

Tyrell şimdi Evelyn'e daha çok dikkat ederken —ki bunu göstermemeyi çok iyi başarıyordu— Desmond Simmons'a dönüp ona ticarî işlerini sordu. Evelyn amcasından beşinci kez dinlemek üzere olduğu malvarlığını anımsayınca küçük bir oflama koyuverdi. Bu sıkıcı konuşmayı zaten istese de dinleyemezdi, zira Julian tam karşısında dikilirken kendi varlığından bile şüphe duymaya başlıyordu. Adam ne kadar bu dünyadan değilse, kendi de bir o kadar bu dünyadan değildi. Göklerin en üst katıyla, yerlerin en alt katının buluşması gibiydi; ikisinin karşılıklı durması. Evelyn adamın Olimpos'tan bir tanrı olduğunu düşünmeye başlarken

kendisini Dante'nin karanlık cehennemi *inferno*daki aşağılık insanlardan biri gibi görüyordu.

Öte yandan Tanrı bu adamı yaratırken etten kemikten katmış olabilirdi, ama duygu ve hisleri es geçtiği açıktı. Zira Julian hiçbir duygu kırıntısı göstermeden aynı gerginlikle duruyordu. Genç adam bir süre sonra içki servis eden uşakların tepsisinden bir kadeh viski aldı. Tek dikişte bitirdiği boş kadehi yeniden tepsiye koyarken ikincisini de hızlıca aldı. Ancak onu içmekte çok aceleci davranmayarak kadehi iki elinde ovalamaya başladı.

Tyrell'in, kendisini de Lord Simmons'la olan sohbetine dâhil etme çabalarından sıkılarak "Yatırım planlarınız varsa beni bulun," dedi. Ardından tek kelime daha etmeyerek üçlüden ayrıldı. Evelyn onun gidişini izlemekten geri duramadı. Adam gözden kaybolana kadar ona bakarken parmakları gergince yaşlı adamın koluna geçmişti. Hiçbir şey elde edememişlerdi. Julian'la tanışmak, onun ilgisini çekmek, ona dair bir şeyler bulmak şu an için mümkün değildi. Ama mümkün olması için doğru kişinin yanında duruyorlardı.

Genç kadın, Tyrell Granby'nin kendisine nasıl baktığını görmüştü. Yüzündeki maskeye şükrederek adama o maskenin ardından şuh bir bakış attı. Belki şu katilin en yakın arkadaşından bir şeyler çalabilirdi.

Desmond Simmons genç kadının içini okumuş gibi "Tatlım, ben hemen dönüyorum," diyerek yanlarından ayrıldı. Evelyn bir soyluyla en son baş başa kaldığında neler olduğunu hatırlayınca kızardı. Etraflarında yüzlerce kişi vardı, ama öte yandan bu dedektiflik işini tek başına kotarmanın güçlüğüyle genç adama tedirgin bir gülüş attı.

"Belki eşiniz gelene kadar biz de dans etmeliyiz. Sanırım ayakta dikilip durmanın pek çekici bir yanı yok!" diyen Tyrell kızın gerginliğini fark ederek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Evelyn kendisinin bile şaşıracağı bir cesaretle "Demek çekici bir şeyler bulma ümidiyle benimle dans etmeyi teklif ediyorsunuz?" diye sordu.

Genç adam abartılı bir şaşkınlıkla gülerken "Sizinle dans etmenin çekici olabileceğini ümit etmiyorum, Leydim. Öyle olduğuna eminim," dedikten sonra avucunu nazikçe kıza uzattı.

Evelyn bu sözler üzerine özgüvenine kavuşurken elini genç adamın eline bırakıp piste doğru yürüdü. Sayısız çift dans ederken Evelyn beceriksiz adımlarının bir tek Tyrell tarafından fark edileceğini umarak rahatladı. "Ee, şimdi söyleyin bakalım, yeterince çekici miymiş?" diyen genç kadın kirpikleri altından uzun boylu adama baktı.

Tyrell baştan çıkarıcı bir tonda "Sizi görür görmez bu fikrimden emin olmuştum zaten," diyerek kızın belini sertçe sıkarak kendine daha da yaklaştırdı.

Evelyn bu teması çabucak unutarak asıl konuya geldi. Uzatmak istemiyordu. İstediğine derhal ulaşmalıydı.

"Ancak arkadaşınız Lord Wharton, sizinle aynı düşünmüyor anlaşılan. Ona pek de çekici bir vaat gibi görünmedim."

Tyrell kadınların Julian'a olan abartılı ilgilerine alışkındı. Evangelina Simmons da anlaşılan öncelikle Julian Wharton'ın ilgisini çekmeyi ummuştu. Tabii Julian her zamanki soğukluğundan ödün vermeyerek bu tatlı leydiyle pek de ilgilenmemişti. Muhtemeldir ki onu yeterince güzel bulmamıştı. Ancak kendisi onu yeterince güzel bulmuştu. Maskesini yüzünden çıkaracağı anın hayalini kurarken çıkan şeylere kadının kıyafetleri de eklenince genç adam kollarındaki kıza arzuyla baktı. Hem ürkek, hem de cesur olan kararsız tavrıyla eğlence vaat ediyordu. Yataktaki küçük oyunlarını görmek için sabırsızlanan Leinster Dükü, keyifle konuşmaya devam etti.

"Julian'ın hangi kadınla ne zaman, nerede ilgileneceğini kestirmek zor, ama çoğunlukla bir münzevi gibi kadınlardan kaçıp kurtulmak ister. Onlar gelip Wharton'ı bulurlar," dedi.

Evelyn ustaca şaşkın bir nida attı. "Ah, öyle mi? Onun bir kadını öldürecek kadar onlardan kurtulmak isteyebileceğine katılıyor musunuz siz de?" diye sorunca Tyrell aldırmazca omuz silkti.

"Sosyete dedikodularını bilirsiniz," diyerek genç kadına baktı. Evelyn bunu bilmese de "Elbette," diye atıldı.

"Canları kimi isterse onu kurban veya katil yapabilirler. Çoğu zaman da yanlış kişiye kurban ya da katil payesi biçerler," diye devam etti genç adam.

"Yani Lord Wharton'ın aslında bir katil değil de, kurban olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Hayır, Leydim, hiçbir şey iddia etmiyorum. Sadece dostumu iyi tanıyorum..."

"Ve o asla bir katil olamaz! Aksine masum bir kurban size göre, değil mi?"

"Bana göre durumun bu olduğunu nereden çıkardınız? Fikrimi belirtmedim."

"Ona dostum dediniz. İnsan katil olduğunu düşündüğü bir adamla dost olmaz. Tabii işbirlikçisi değilse!"

Tyrell bir anda durdu. Kıza öfkeli bir bakış attı. Fazla mı derine girmişti, yoksa bu kadın zekiliğin sınırında dolaşan bir aptal mıydı? Dudakları saniyeler sonra o alaycı gülüşe yeniden kıvrıldı.

"Kimin ne olduğunun ne önemi var? Eminim Margaret da şu an bulunduğu yerden memnundur. Öyle bir hayat ikisi için de büyük bir kâbustu."

"Zavallı kadının ölümünden memnun olduğunu düşünemiyorum. Genç, güzel, hayat dolu hangi kadın ölmek ister ki!" diyen Evelyn üzüntüyle iç çekti. Rol icabı değil sahici bir hüzündü bu.

"Onların evliliği için bu geçerli değildi. Ah her neyse... Neden bu kasvetli konuları konuşup gecemizi mahvediyoruz. Hem daha iyi seçenekler varken konuşmak zaman kaybı," diyen genç adam Evelyn'e ne ima ettiğini gösteren bir bakış atınca genç kadın aniden paniğe kapıldı.

Müziğin duracağı yoktu. Öte yandan Julian'a dair bilgiler almaya çalışmanın sınırına geldiğini biliyordu. Tyrell Granby daha fazla konuşmayacaktı, zira genç kadın adamın ne istediğini anlamıştı. Muhtemelen kendisini ahlâksız bir düşes olarak görmüş ve yatağa atmak için iyi bir av olduğunu kavramıştı. Ki Evelyn de buna uygun davrandığını biliyordu. Ancak sadece amacı uğruna bu aşağılık konuma inmişti. Bu dakikadan sonra bilgi alamayacağına göre derhal bu adamdan kurtulmalıydı.

"Ah, sanırım viski beni çarptı. Başım dönüyor," diyen genç kadın bir anda durup sarsakça sallandı. Tyrell kızın omuzlarını kavrayarak onu dengede tutmak isterken "İsterseniz odalardan birine geçin. İstirahat edersiniz," dedi.

Evelyn'in paniği ateşlendi. Bu numarayı yaparken kast ettiği şey onunla bir odaya geçmek değildi! Elini süratle sallayarak "Hayır, hayır, eşim merak eder. Sanırım biraz hava almak iyi gelecektir," dedi. Ardından şüpheli görünmeyi önlemek adına "Lordum, bu güzel dans için çok teşekkür ederim," diyerek bitirdi sözleri.

"En kısa zamanda yine yapalım," diyen genç adam çapkınca sırıtırken Evelyn koşarak kaçmamak için kendini zor tuttu. Yine de başarıyla gülümsedi ve "Elbette," diyerek kalabalığın arasına karıştı.

Hava almak kısmı sahici bir ihtiyaçtı. Zira korse yüzünden ciğerleri iki kayanın arasında sıkışmış gibi kendisini nefessiz bırakıyordu. Öte yandan salondaki boğucu sıcaklık ve etine sıkıca yapışan kalın elbise yüzünden terlemeye başlayan ensesi akkor gibi yanıyordu. Genç kadın balkon kapılarından birine yürürken leydinin tekinden yelpazesini kapmamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Adeta koşarcasına çıktığı balkonun kapısını yeniden kapattı.

Havalar hâlâ çok sıcak değildi ve dışarıdan içeriye temiz hava dolmasına müsaade edilmiyordu. Hem böylesi daha iyiydi. Zira yalnız ve sessiz bir mekânda topladığı minicik bilgileri değerlendirebilirdi. Tabii öncesinde ciğerlerine azgın bir sel gibi dolu dolu hava yükleyecekti. Başını havaya kaldırıp ağzını genişçe açarak hayali bir şeyi yutar gibi bir hamle yaptı.

"Tanrım, havanın bir tadı olduğunu bilmezdim," diye söylenirken üst üste derin nefesler almaya devam etti. Ardından yalnız olmanın avantajını kullanarak korsesini düzeltti. Eliyle göğüslerini tutup, çıkan dolgunlukları yakasının içine iterken "Rahat durun!" diye bağırdı. Şişkinlikleri tamamen kapatınca ellerini balkonun tırabzanına dayadı ve açık gökyüzünü süzdü.

"Burada gökyüzü bile farklı görünüyor," derken balkonun sağ tarafında bir hareketlilik sezdi. Koyu bir gölge art arda dizilmiş Benjamin bitkilerinin saksıları arasından çıktı. Evelyn korkuyla geriye doğru sıçrarken, kim bilir ne zamandır orada dikilen ve *lanet olsun*, kendisine bakan adamı hemen tanıdı.

"Lord Wharton! Beni korkuttunuz," diyerek kaşlarını çattı.

"*İçinde yaşadığım bu zindan ile dünya arasında ne gibi bir benzerlik var onu düşünüyordum, ama başaramıyorum çünkü dünya kalabalık, burada ise bir ben varım**" diyerek kendisine doğru yaklaşan adama baktı.

"Bu da nedir?" diye sordu genç kadın adamın bu tuhaf şiirine.

Genç adam aheste aheste kıza doğru yürürken "Hiçbir şey. Sadece birkaç zırvalık," dedi ve ardından imayla gülümseyip "Zor olmalı," diye fısıldadı.

Evelyn ona anlamayarak bakarken Julian gece karanlığında simsiyah kesilen gözleriyle kızın göğüslerini süzdü ve ukala bir tavırla "Şu korse diyorum... Giriştiğiniz savaşa bakılırsa hayli zor olmalı," dedi.

Evelyn az önce yaptığı hareketi adamın tümden gördüğüne emindi. Sessizce küfretti ancak soyluya kibarca bakmayı ihmal etmeyerek "Kadın olmanın zorlukları," diye devam etti.

Julian alayla güldü. Ardından acımasız bir tonda "Elbette... Kadın olmak her şeyden zordur. Elbisenizi hizmetçiler giydirip, korsenizi hizmetçiler bağlarken, yemeğiniz en şık sofralarda önünüze gelip, iki adım yürümeyerek altınıza görkemli arabalar tahsis edilirken, saçlarınız ve kirli suçlarınız diğerleri tarafından toplanırken kadın olmak çok zor olmalı!" diye karşılık verdi.

Evelyn şüphesiz adamın saydığı lüksün varlığına dair en ufak bir tecrübeye sahip değildi. Kimse önüne yemeğini getirmemiş, elbisesini giydirmemişti. Ayakları kopacak kadar yürümeyi de bilirdi, ama bunu açık edecek kadar şuurunu yitirmemişti. Sinirlenmiş olsa da adamı alt etmenin başka yolunu bulmalıydı.

"Erkek olmak tüm bu hizmetleri görmenin dışında mı peki? Siz Londra'ya yürüyerek gelmiyorsunuz herhalde. Ayrıca o kuvvetli ellerinizle ocakta yemek pişirdiğinizi düşünmek de zor! Terzilerinizdeki küçük iğne batmalarından başka hangi zorluğa

* W. Shakespeare'in *III. Richard* adlı oyunundan bir sone.

katlandınız! Tanrı bile sizden yana dönüp kanınıza o soyluluk payesini verirken, kadınları acımasızca yermeniz pek onurlu bir söylev olarak görünmüyor, Lordum!" diyen genç kadın başını dikleştirdi.

Julian hışımla kızın kollarını kavradı. Yüzüne doğru eğilip gözlerini kızın kapkara gözlerine kenetledi ve "Sen ne anlarsın!" diye gürledi. Ardından uzun bedenini iyice eğerek Evelyn'e daha da yaklaştı.

"Bizlerin lanet olası sorumlulukları var. Sabaha kadar çalışıp, yüzlerce işçiyi idare etmek, yüzlerce ailenin idamesini sağlamak, toprakları korumak, hayvanlar beslemek, sonsuza kadar dönen lanet bir çemberi hareket ettirmek gibi sorumluluklarımız var. Ya siz kadınlar? Zengin bir kocaya bacaklarınızı açmaktan başka ne gibi maharetlere sahipsiniz? Kulak tırmalayan şarkı yeteneğinden, iki parça sone çalacak kadar piyano bilgisine sahip olmak dışında ne işe yararsınız ki!" diye devam edince Evelyn korkuyla kasıldı. Gözü balkondan aşağıya yavaşça kaydı. Feci halde yüksekti. Adam kendisini buradan atıp kolayca karanlığa yeniden karışabilirdi. Birinin zavallı bedenini bulması ise saatleri alabilirdi, zira burası bahçenin kullanılmayan bir kısmıydı. Genç kadın korkuyla yutkundu. Adamın bakışları öldürücü derece öfkeliydi.

"Bırakın beni!" diye bağırdı korkuyla.

Lord Wharton kızı derhal bıraktı. Ardından ona bir kez daha bakmayıp iri ellerini duvara yasladı. Gözleri gece karanlığında uzak bir noktaya dikilirken Evelyn biraz daha sakinleşmiş olarak adamın yüzünü yandan inceledi. Bu geceki bir maskeli balo olduğu halde, o herhangi bir maske takmamıştı. Uzun favorileri ve dalgalı gür saçlarıyla bu karanlık hava onu tamamlamış, ona gereken siyah, korkunç maskeyi sağlamış gibiydi. Kolları öne doğru uzandığı için ceketinin gerilen sırtını görebiliyordu. Çok güçlü, çok havalı ve çok da kibirliydi. Dudakları ince bir çizgi halini alarak kıvrıldı. Yüzüne yerleşen bu alaycı bakışla yeniden kıza döndüğünde Evelyn kayan maskesini düzeltiyordu.

"Siz de buraya kendinizi sunmak için geldiniz," diyerek kızı süzdü.

Evelyn ona anlamayarak baktı. "Ne için sunmaya?" diye soran genç kadının şaşkın hali Julian'ın hafızasına iyi bir rol yeteneği olarak kazındı.

"Bana sunmaya, elbette," diyen genç adam kızın az önceki performansını geçen bir şaşkınlık göstermesi karşısında daha çok sinirlendi. Küçük fahişe nasıl da afallamış görünüyordu.

"Dışarı çıktığımı gören aç kadınlar birer birer bu balkona gelmeye başladılar. Siz altıncı kişisiniz," diye devam etti.

"Tanrı aşkına, burayı size ayartmayı geldiğimi mi düşündünüz?" diyen Evelyn de kabaran öfkeyi kanında hissediyordu.

"Gece boyunca o meraklı bakışlarınızı üzerimde hissettikten sonra aksini düşünemedim," diyen adam genç kadına doğru bir adım attı. Evelyn büyünün etkisini yeniden hissetti. Erkeğin karşı konulmaz çekimi serin havada sıcak bir şal gibi kendisini sarıyordu. Yüzü tehlikeli derecede yakınındaydı. Kendisini öpecekmiş gibi dudaklarına kıpırtısız bakıyordu. Evelyn o yakıcı öpücükleri hasretle hatırladı. O meşum geceye dair hissettiği tek güzel şey adamın kimi zaman şefkatli, kimi zaman köz gibi sıcak olan o öpücükleriydi.

"Saçmalık bu!" diyen genç kadın bir adım geriye sendelerken Julian da mesafeyi hızla kapattı.

"Seni istiyorum," diyen adamın sesiyle gözleri kapandı. Sonra panikle yeniden açıldı. Yanlış duyduğuna emindi! Bu adam pervasız ve aleni bir şekilde ahlâksız bir teklifte mi bulunuyordu? Evelyn şaşkınlığını bir süre atlatmasa da en sonunda kendine geldiğinde hâlâ bir parça mantığa sahip olduğu için şükretti.

Üstelik ikinci kez aynı hatayı yapacak kadar aptal değildi. Elleriyle adamın gövdesini itip "Bu ne cüret!" diye bağırdı. Sonrasında yüzüne iğrenir bir ifade takarak "Gelen o beş kadının işini bitirdikten sonra, gece boyu yüzüne bile bakmaya tenezzül edemediğiniz beni mi istiyorsunuz?" diye sordu nefret dolu bir sesle.

Harewood Dükü gösterişli bir tablo gibi dururken hemen ardından göz alıcı şekilde gülümsedi.

"Hayır güzelim, kimsenin işini bitirmedim. Gördüğün gibi karanlığa çekilip gelenlerin defolup gitmesini bekliyordum. Ama sen o küçük, şirin göğüslerinle oynayınca..."

"Kesin artık!" diye bağıran Evelyn iki adım daha geriye kaçtı. "Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum," diyerek konuşunca Julian'ın da gülümsemesi kayboldu. Yerine tehlikeli bir bakış yerleşti.

"Tıpkı diğerleri gibi adi bir yalancısın," dedi. Ardından "Defol gözümün önünden, seni sürtük..." diyerek kızın kolunu tutup sertçe savurdu. Evelyn öne doğru süratle yalpalayarak savrulurken öfkeden kuduruyordu.

Sesinin ne denli yüksek ve öfkeli çıktığına aldırmayarak konuşmaya başladı.

"Size istediğinizi vermedim diye mi kızdınız? Sizi kızdıran her kadını böyle itip kakar mısınız? Yoksa çok daha kötüsünü yapıp karınıza yaptığınız gibi onu öldürür müsünüz?"

BÖLÜM 5

Julian Benedict Wharton soğukkanlı bir adamdı. Küçük imaları, suçlayan bakışları dert edinecek kadar insanları önemsemezdi. Öte yandan bu kibirli leydi ve onun cesur tavrı gecenin ilgi çekici sürprizi olmuştu. Kadınlara kompliman yapmaya, romantik sözlerle onları kıvama getirmeye uğraşmaktansa, ayağına kadar gelenleri nezaketinden ötürü geri çevirmiyordu. Ancak Leydi Simmons'ın, amacını baltalayan aksi cevapları genç adamı keyiflendirmişti. Tabii haddini aşana kadar! Kendisine Margaret'ı hatırlatan kadına kötücül bir bakış atarken kadının korkusu da eğlencesini arttırmaya başlamıştı. Şu öfkeli leydi bir yandan cesaretini sınarken bir yandan fırtınaya tutulmuş dallar gibi sallanmaya başlamıştı.

"Kiminle konuştuğunun farkında değilsin Küçük Hanım. Şu haline bak! Karanlık bir balkonda bir katille yalnızsın ve sen aptallık derecesinde cesur olmayı seçiyorsun?" derken Evelyn'e bir adım yaklaştı.

Genç kadın dudaklarını ısırarak endişeli bir hareketle iki adım geriye sendeledi. "Bana dokunacak olursan çığlık atarım," dediğinde Julian onu işitmemiş gibi bir adım daha yaklaştı. Bir müddet kızı küstah bakışlarla süzdükten sonra "Burada seni kimse duyamaz," diyerek yaprak gibi titreyen kızı daha da sarsmayı umarak gizemli sesiyle konuştu.

Evelyn artık düşünemiyordu. Aklından fıldır fıldır kaçış planları geçiyordu. Adamın kendisini yakalamasına izin vermeden yanından koşarsa bir ihtimal kapıya ulaşırdı, ama öte yandan yarı yolda katilin ağına da düşünebilirdi. Adam çok güçlü ve uzun

boyluydu. Kendisinin bir günlük adımlarını bir saatte atabilen bir dev gibiydi. Evelyn nefesini tutup titreyen dudaklarını birbirine bastırarak sabitlerken bir eli yavaşça eteğine kaydı. Eğer eteğinin iki yanından sıkıca tutup dizlerine kadar kaldırabilirse pekâlâ hızlı koşabilirdi. Tabii maskesini atmayı ve yüzünü ayan beyan sergilemeyi de göze alması gerekecekti. Tüm bu risklere rağmen zaman ve mesafeyi hesaplar gibi kaçamak bakışlarla kapıyla kendisi arasındaki aralığı ölçmeyi de ihmal etmiyordu. Bir yandan da gözü lanet olası dükteydi ve adam kılını kıpırdatacak gibi durmuyordu. Gözlerini balkonun sarı mermerine diktiği sırada Julian hızla kendisine doğru hamle yapınca "Ayyyy!" diye bir çığlık koyup kapıya doğru koştu. Sadece iki saniyede ulaştığı kapı kollarını zangırdayan elleriyle açarken arkasından gür bir kahkahanın yankılandığını işitiyordu. Lanet olsun, çok kötü şekilde oyuna gelmişti. Kireç gibi yüzüyle salona adım attığında gürültüye rağmen kendisini işitmiş birkaç kişi genç kadına baktılar.

"Ah tatlım, hayalet görmüş gibisin! Tanrım, şu yüzüne bak! Tek başına bu koca salonu aydınlatacak kadar beyazlamış," diyen gençliğinin sonundaki bir kadın koluna dokununca Evelyn sıçrayarak kendine geldi.

"Sakin ol hayatım! Anlat bakalım, ne oldu sana?" diyen göz alıcı güzellikteki sarışın kadının sözlerini birkaç saniye boyunca anlayamayan Evelyn kendine gelince kekeleyerek "Hi-hiç," dedi. Lord Wharton'la balkonda tehlikeli bir maceraya atıldığını söylemeyecekti. Zaten konuşma kabiliyetini kaybettiğinden de emindi.

"Su, su..." diye inleyince yanındaki genç kadın "Bekle biraz tatlım," diyerek yanından geçen bir uşağa hızlıca bir bardak su getirmesini buyurdu. Evelyn suyu içip kendine geldiğinde nezaket kurallarını da hatırlamıştı. Eteklerini kibarca tutup reverans yaparak "Leydim," dedi. Ardından kendini Düşes Simmons olarak tanıttı. Karşılık olarak "Leydi McCurdy," cevabını aldı. O da bir kontun karısıydı. Evelyn'e göre bu işi daha iyi yaptığı kesindi, zira kadının eteklerinden bile zarafet akıyordu.

Genç kadın karşısındaki görmüş geçirmiş kadınla bir müddet daha sohbet ederek nispeten gerginliğini atarken gözleri tedirgin bakışlarla salonu tarıyordu. O adamın yüzünü bir kez daha görse ne tepki vereceğini bilemiyordu. Öte yandan bir kez daha görebilmek için tuhaf bir istek de duymuyor değildi. Eh, neticede insan korkusunun üzerine gitmeliydi!

Ancak Tyrell Granby'yi pek çok kez görebildiği halde, Lord Wharton'ı balo bitene kadar görmedi. Gecenin kalanı için Leydi McCurdy'den ayrılıp başka kadınlarla sohbet ederek geçirip Julian hakkında ufak tefek şeyler öğrense de bunların çoğunun dedikodudan öteye gitmediğinden anladı. Desmond Simmons'ın yeteneklerini kullanarak bir şey bulabildiğini umsa da, kendi kalbine ait pek çok yanıt edinmişti. O adam zalim bir avcıdan başkası değildi! Eğer Evelyn yine basiretsiz bir kadın olmayı seçseydi, kendini ikinci kez o adama bırakabilirdi. Tanrı şahit ki böyle bir şey, bu defa sonu olurdu!

❧ ❧ ❧

"İş, iş, iş... Lanet adamın yaptığı başka hiçbir şey yok!"

Desmond Simmons köpürüyordu. Paraları o baloya katılmak için boşu boşuna harcamış ve neticede Lord Wharton'ın kaç bin poundluk iş anlaşmalarından başka bir şey elde edememişti. Beri yandan Evelyn'in en azından birkaç şey bulmasını ümit ederek kıza soran bakışlarla baktı.

"Şu Leinster Dükü Tyrell Granby'nin bir şeyler bildiğine eminim, amca. Dans sırasında o katili savunup durdu. Bilmiyorum, ama belki de kadını beraber öldürdüler."

"İki kadın bir adamı öldürebilir; ama iki adam bir kadını neden öldürsün? Hem de ikisi de güçlü kuvvetli adamlarken! Sadece biliyor olabilir ve arkadaşını ele vermiyordur. Ya da dediğin gibi bu işi beraber yapmış da olabilirler. Tanrım! Her şey çok gizemli Rosa!" diyen Desmond amca sıkıntıyla ellerini saçlarına daldırdı. Evelyn'den yeni bir şeyler duymak amacıyla kıza baktığında genç kadının tereddüdünü okumuş gibi gözlerini ona dikti. Evelyn uzak bir noktaya dalmıştı. Genç kadın, amcasına Lord ile balkonda yaşadığı karşılaşmayı anlatıp anlatmamakta emin olamıyordu.

"Rosa! Bir şeyler saklıyorsun," diyen adam kıza gürleyince Evelyn hışımla yaşlı adama baktı.

"Amca, aslında ben o adamla karşılaştım," diyerek konuşmaya başlayınca yaşlı adam merakla kaşlarını kaldırdı. "Balkona hava almak için çıkmıştım ve onu gördüm."

"Tanrı aşkına Rosa, onunla yalnız kalmamalıydın," diyen adam kızın yanına gidip omuzlarını kavradı. Ardından gergin sesiyle "Sana bir şey yapmadı, değil mi?" diye sordu.

Evelyn başını olumsuz anlamda salladı ve "Merak etme, yalnız değildik. Başkaları da vardı," diyerek adamın kaygısını dindirmek istedi.

"Benimle konuşurken kadınlardan iğrenç mahlûklarmış gibi bahsetti. Onların çalışmadan sadece şikâyet ettiklerine, lüks ve ihtişamdan geri kalmadıklarına dair öfkeli bir tirat savurdu! Sanki o tür kadınlar öldürülmeyi hak etmişler gibi kendinden emin konuşuyordu," diyen genç kadının sözleri üzerine Desmond bir anda ayağa kalktı.

"Evelyn! Sanırım bir şey bulduk." dedikten sonra odanın içinde dört dönmeye başladı. "Konuştuğum adamlar Lord Wharton'ın karısından gülerek bahsediyorlardı. Onun ne kadar maharetli bir kadın olduğunu, ölümünün çok yazık olduğunu konuşuyorlardı. Şimdi anlıyorum! O kadın kesinlikle sadakatsizin biriydi. Ve kocası onun bu haline artık dayanamadı. Belki de onu âşığıyla yakaladı ve..."

"Bu durumlarda söz konusu âşık, düelloya davet edilmez mi, amca? O halde ortada iki kayıp ceset olabilir mi?" diye sordu Evelyn.

"Hayır, Evelyn. Her zaman düello olmak zorunda değil! Lord Wharton'ın o adamdan önce kadını öldürmesi daha olası. Ayrıca ismi Margaret Wharton'la ayyuka çıkmış bir adam yok. Olsaydı, dün gece kesinlikle konusu geçerdi. Zira Lord'un kavgalı ya da anlaşmazlığı olan herkesin adı zikredildi. Tabii çoğunlukla iş anlaşmazlıklarıydı bunlar, ama yine de Julian Wharton'ın karısıyla adı çıkan bir soylu olmadığına eminim. Tabii bu yüzden kayıp ya da ölü olan biri de yok!"

"Ama soylu olmasına da gerek yok. Belki de kadının âşığı çiftçinin biriydi. Ya da sütçünün oğlu gibi biri."

"Muhtemelen öyle olmalı. Zira bu olayın arkasında Lord Wharton'ın karısının dırdırından ya da lüksünden nefret etmesinden daha karmaşık bir durum var," diyen Desmond Simmons'a katıldı Evelyn.

"Desmond amca, atladığımız bir nokta var. Neticede bu adam soğukkanlı biri... Yani yılan beslediğine göre panikle ya da anlık bir cinnetle birini öldürdüğünü düşünemiyorum. Belki de her şeyi önceden tasarladı ve doğru anı bulunca kadını ortadan kaldırdı," diyen Evelyn cinayet üzerine konuştukça kendini kötü hissediyordu. O adamla yatmıştı ve dün gece onunla neredeyse kucaklaşacaktı. Bu anları hatırlamak kanını donduruyordu. Lord Wharton'ın gözleri sonsuz bir deniz gibi insana huzur verse de, her şeyi yapabilecek kadar umursamaz ve güçlü oluşu Evelyn'in hissettiği o cılız müspet duyguları da silip götürüyordu.

"Başka bir şey öğrenebildin mi?" diye soran yaşlı adam karşılık olarak genç kadından olumsuz bir hareket alırken "Ben de öğrenemedim! Zaten iş anlaşmalarından başka özel hayatını bilen yok. Av partilerine, kulüplere gidiyor, ama limanlardan, gümrüklerden, kolonilerden başkasını konuşmuyor. Onu ancak bir kadın konuşturabilir, ama sen de..."

"Ben de çuvalladım, amca! Eh, şu kıyafetime bir baksana. Yine de adam beni hizmetçi zannetmediği için şanslıyım!"

"Bir dahakine, sana söz veriyorum, tüm o gösterişli leydiler gibi sen de bir tavus kuşu kadar parlayacak ve herkesi kıskançlıktan çatlatacaksın!" diyen yaşlı adam manevi kızına sımsıcak gülümsedi. Evelyn bir kahkaha attı ve "Ah, tavuk olabileyim yeter bana," diyerek başını ovuşturmaya başladı.

"Hem bir dahaki diye bir şey olamaz, amca. Balolar bize göre değil. Oraya boş ceple gideni hemen anlıyorlar," diyen Evelyn bezgince nefesini bıraktı.

Desmond Simmons ise başını dikleştirdi ve "Ben gerçek bir lord olarak gereken saygıyı gördüm Evelyn! Kanımda varmış gibi herkes saygıyla önümde eğildi," diyerek kıza reverans yaptı.

"Herkes de benim gibi genç ve güzel bir leydinin senin gibi kokuşmuş bir ihtiyarla neden evlendiğini merak etti, amcacığım,"

diye yanıtlayan genç kadın küçük bir kahkaha attı. Desmond eliyle kızın burnuna vurup "Seni edepsiz ufaklık. Eğer ben gerçek bir lord olsaydım böyle konuşma cüretini gösteremezdin ama," dedi.

"Eğer sen gerçek bir lord olsaydın ben zaten İngiltere Kraliçesi olurdum," diyen Evelyn bu sefer daha çok gülünce Desmond Simmons da gülümsedi ve "Sen benim kraliçemsin, bebeğim," diyerek kıza kollarını açtı. Evelyn ok gibi fırlayarak adamın kollarına atıldı ve bu sıcak sığınakta gözlerini huzurla kapattı.

Huzurunu bozan şey ise içinden çıkılmaz sorulardı. Zira bu iş boyunca biraz olsun yol gidememişler, kimseden işe yarar bir şeyler elde edememişlerdi. Tek bir tanık bulurlarsa adamı ipe gönderebilirlerdi. Ya da tanık yerine Margaret'in bir âşığını... Ancak dün gece tam aksine bizzat şeytanın diline düşüp elinde oyuncak olmuştu. Öte yandan aklından geçenleri kendine itiraf edemediği bir anda bu şekilde sarıldığı kişinin Julian olduğu hayal etmeye başladı. Ona böyle sarıldığında o ne yapardı ki? Acaba hiçbir kadına sevgiyle sarılmış mıydı, yoksa onların daha çok bacaklarının arasındaki vuslatı mı düşlemişti? İkincisi daha olası olsa bile, Evelyn onunla sarılacak kadar yakın olmanın korkunç cazibesiyle bir an titredi.

Julian Benedict Wharton gerçek bir âşık olsaydı tüm dünya karşına dikilse bile sevdiği kadına kimse zarar veremezdi. Demek ki Margaret'ı sevmemişti. Onu öldürebilecek kadar ondan nefret ettiğine göre adamın kalbinde sevgi için zerrece yer kalmamıştı. Genç kadın bu düşünceyle içten içe bencilce bir hoşnutluk duydu. Sonra kendine kızdı ve zavallı kadının ruhu için dua etti.

❧ ❧ ❧

Albert'ın yaramazlıkları, Cherbury Malikânesi'nin değişmez konusuydu. Her gün en az bir değerli eşya kırılıyor, her gün bir yerler tutuşuyor, atlardan bir kaçı kayboluyordu. Babasının yokluğunu fırsat bilen küçük çocuk, zavallı yaşlı kadın Bayan Harris'in ve Sarah'nın gözetimden kolaylıkla kaçıyordu. Tam üç gün boyunca babasının Londra'da olacağını öğrenince de ilk iş Cocos'u yatak odasına çıkarmak olmuştu.

Neyse ki hizmetçileri su taşımaları için kandıramamış ve köpeği odanın ortasında yıkama planını uygulayamamıştı. Öte yandan şikâyet edileceğini bildiği halde kendine engel olamıyordu. Bugün ki Fransızca dersi boyunca da ahırlarda saklanıp Mösyö De Lisle gidene kadar beklemek zorunda kalmıştı. Babasının özel olarak tuttuğu öğretmenleri göndermek için yaptığı bu numaranın sonunda kaçınılmaz olarak Bayan Büyükanne'siyle yüzleşmişti. Üzerine sinen at kokularıyla Bayan Harris'ten sağlam bir azar yedikten sonra da derisi buruşana kadar küvetteki suyun içinde kalıp yeni pembeleşmiş domates gibi kızarana kadar da bir güzel ovulmuştu.

"Bayan Büyükanne, söz veriyorum, bir daha kaçmayacağım," diyerek yaşlı kadına ağlamaklı gözlerle bakınca Bayan Harris dayanamamış ve "Sarah, çocuğu çıkar artık," demişti.

Gözyaşlarıyla kandıramayacağı kimse yoktu! Öte yandan babasının yanında asla ağlamayan bir çocuktu. Bir keresinde babasının büyük tutkusu olan Shakespeare sonelerinden birini ezberleyemeyince ağlamış ve Julian'dan katı bir erkeklik dersi almıştı.

"Artık büyük bir adam oldun ve hâlâ ağlıyorsun, Albert! Sen Wharton soyunun yüz karasısın," demişti babası. Albert Samuel Wharton o günden bu yana babasının yanında tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Acıyıp akana kadar burnu sızlasa da, dudakları ilkbahar yeli gibi titrese de gözlerine hâkim olmayı başarmıştı. Şimdi de evde küçük Lord olarak fırtınasını estirirken babasının çok uzakta olmasının rahatlığıyla zavallı hizmetçiye kök söktürüyordu. Cocos'u geniş balo salonunda şımartıp bir yandan Sarah'yı peşinden koştururken diğer yandan çılgın gibi kahkaha atıyordu.

"Sarah beni yakalayamaz," diyerek neşeyle bağırdığı sırada köpeğe bakmak isterken bir anda havaya doğru yükselince neye uğradığını şaşırmıştı. O kadar yükseğe çıkmıştı ki zevkten dört köşe olmuştu. Ancak babasının kollarında olduğunun ayrımına varınca hemen gülüşmelerini kesmiş ve ciddi bir suratla başını önüne eğmişti. Ayakları yere değdiğinde ise koşarak kapıdan

sıvışmaya çalışmıştı. Tabii beyaz gömleğinin yakasından tutup çekilince tüm planları suya düşmüştü. Neyse ki Cocos kendini kurtarmıştı da, Sarah'yla beraber dışarıya çıkmayı başarmıştı.

"Babacığım," diyerek adama sarılıp sevgi gösterileri yapması da pek işe yaramışa benzemiyordu.

"Sen taaaaaa Salı günü gelecektin," diyerek iri mavi gözlerini babasına dikince Julian oğluna içtenlikle gülümsedi.

"Evet, ama oğlumun evi birbirine kattığı haberini alınca erkenden geldim," diyen Julian çocuğu kendinden uzaklaştırdı. Azar yiyeceğini anlayan Albert ellerini önünde birleştirip "Ama nereden duydun, baba? Oysa o kırmızı Sarah'yı eteklerini keserim diye uyarmıştım! Bayan Büyükanne'nin de bastonunu farelere kemirtecektim," diyen çocuk hevesle diğer çalışanlara da sıraladığı tehditleri saymaya başladı. Julian kahkaha atmamak için zor duruyordu. Anlaşılan zorba oğlu komik tehditleriyle evdekileri zapturapt altına aldığını sanıyordu. Daha kötüsü, tüm planlarını açık ettiğinin de farkında değildi.

"Benim çok gizli ajanlarım var, Albert. Senin tüm yaramazlıklarını hemen bana söylüyorlar," diyen genç adam sözlerinin dehşetle karşılandığını görüp iyice keyiflendi. Anlaşılan oğlu numarasını hiç tereddütsüz yutmuştu.

"Yani tavukların kaçtığını, Cocos'un yeni bir vazo kırdığını, Bayan Büyükanne'nin elini ısırdığını, Sarah'nın eteğini şömine rafına kıstırdığımı da işittin öyle mi?" diyen çocuğun şaşkınlığını izleyip minik suçlarını dinlemek çok eğlenceliydi. Julian çocuğun yüzüne düşen kıvırcık buklesini eliyle iterken "Her şeyi duydum, Albert," diyerek çocuğa bir dizi nasihat sıraladı. Ellerini arkada birleştirip uzun bir nutuk çekerken Albert ise ayakta uyumaya başlamıştı. Julian çocuğun atlar gibi ayakta gözlerinin kaydığını görünce sözlerinin pek de hevesle dinlenmediğini anladı. Gün boyu delice yaramazlık yaptıktan sonra bu kadar bitkin düşmesi normaldi tabii. Çocuğa sayacağı nasihatleri sonraya bırakarak oğlunu kucağına alıp odasına çıkarttı ve yatağına yatırdı.

"Baba, çilekli ve ahududulu şekerlemeleri yasaklayabilirsin, ama lütfen çikolataları yiyebileyim. Onlar olmazsa ben ölürüm,"

diyerek genişçe esneyen küçük çocuk babasına az sonra ölecekmiş gibi bakıyordu.

"Bu seferki cezan o kadar hafif olmayacak, Albert," diyen Julian ise gözlerini bir anda açan çocuğa bakarken onu uyandırdığı için kendine kızdı.

"Baba, Cocos'u gönderme. O giderse sefil olur, köylü çocukları onun kuyruğunu kesip, kulaklarına teneke bağlarlar," diyen Albert cezasının böyle bir şey olmadığını anlayınca iyiden iyiye sevinmişti.

"Bana ne ceza vereceksiniz, Efendim?" diye sorarken yeniden yumuşak yastıklara gömüldü.

Babası ayağa kalkıp perdeleri çekti ve odaya tatlı bir loşluk dolarken "Sana bir mürebbiye tutacağım, Albert. Artık her an başında bir bakıcın olacak," dedi. Zavallı çocuk tırnakları kapıya kadar uzamış, kırmızı saçlı, siyah dişli bir kadını gözünde canlandırırken yorganı korkuyla üstüne çekti. Artık oyun saatleri bitmişti! Artık her an lanet olası matematik, o garip Fransızca, fizik ve atlarla ilgilenecekti. Cocos ise kim bilir nasıl bir hale düşecekti!

Albert en son uykuya dalmadan önce canavar mürebbiyenin insan eti yediğini düşünmeye başlamıştı.

❧ ❧ ❧

Tilki'nin vermekte gecikmediği haberleri Desmond Simmons'a oğlu Tobias getiriyordu. Genç delikanlı limanda çalışmadığı günlerde babasının ayak işlerine bakıyordu. Son zamanlarda da Tilki'den gelecek haberleri taşımakla meşguldü. Dövüşlerden ve kavgalardan koptuğunu söylese de babasını pek ikna edemiyordu. Öte yandan Evelyn ile son derece iyi anlaşıyorlar ve genç kadın bu delikanlının geldiği anlarda mutlulukla doluyordu. Komik ve tuhaf bir tipti Tobias Simmons. Öğleden akşam saatlerine kadar limanda çalışırken sabahları Upper Thames caddesindeki bir berberde çıraklık yapıyordu. Diş çekmek, yaraları dikmek, irin temizlemek gibi pek çok işi yaparken bunlara dair anılarıyla da Evelyn'i kahkahalara boğuyordu.

"Meğer adamın dikişini açacakmışım, neredeyse tüm dişlerini söküyordum," diyerek anlattığı öyküleri müthiş bir abartıyla dillendirince her defasında babasından şaplak yiyordu. Tabii bu kadar yoğun çalışmasına rağmen asla biriktiremediği paraları merak etmek Desmond ve Evelyn'in aklından çıkmış oluyordu zaten. Tilki'den haberleri ise her Pazar sabahı saat onda, Bloomsbury'deki Montagu House ismindeki müzeden alıyordu. Sikkeler ve madalyonlar bölümünde buluşan iki adam asla birbirinin ismini ya da görüntüsünü bilmiyordu. İkisi de şapkalı olarak müzeye gelir, Tobias adamdan bir zarf alıp sonrasına bu zarfı amcasına verirdi. Zarfı açmayı bile düşünmez ve sadece içinde para var mı, yok mu diyerek şöyle bir bakardı. Asla para bulmamıştı içinde, ama babasının çok gizli bir şeylerin peşinde olduğunu bilmek yine de müthişti. Yaşlı kurt nihayet büyük bir balık yakalamıştı.

"Ah, Tobby, şu müzeye bir gün ben de seninle geleceğim," diyen Evelyn, Desmond'a yandan bir bakış attı. Yaşlı adam kıza gitmesi için izin vermiyordu, zira bu tehlikeli olabilirdi. Öte yandan genç kadın hayatında hiç müze görmemiş biri olarak orayı delicesine merak ediyordu. Tabii Tobias'ın abartıyla dolu masalsı anlatımı müze ziyaretini de kapsayınca Evelyn tırnaklarını kemirme seviyesine geliyordu. Ancak giriş ücretinin on şilin olması da oraya gidememesinin en önemli sebeplerinden biriydi, elbette.

Tobias bu Pazarki görevini de layıkıyla yerine getirip bürodan çıktığında Evelyn heyecanla Desmond'ın masasına yöneldi. Yaşlı adam burnuna dayadığı monokl ile işe yarar bir şeyler olup olmadığına bakıyordu. Kaşları çatılmış halde Lord Wharton'ın haftalık programına bakarken bir tane balo, bir garden parti ve Lordlar Kamarası'nda bir toplantı dışında herhangi ilginç bir detay bulamadı. Adam sosyal hayatın lükslerinden geri kalmayan biri olsa da, dışa kapanık yapısıyla özel hayatıyla ilgili hiçbir bilgiyi paylaşmıyordu. Desmond amca Wharton'ın metreslerini konuşturmayı da düşünmüştü, ancak en yakınlarına bile hayatı hakkında ipucu vermeyen bir adamın yatak eğlencesi için kullandığı kadınlara bazı sırlarını vermesi pek de olası görünmüyordu zaten.

Desmond Simmons haftalık raporun tek sayfalık son kısımlarına geldiğinde aynı satırı üç defa daha okudu. İşe yarar bir şeyler nihayet bulmuştu. Hem de müthiş bir şeydi. Genç kadın hâlâ baloları, parti takvimlerini okuyor ve giyeceği kıyafetleri düşünüyordu. Muhtemelen en iyi ihtimal o açıkhava partisine sızmaktı, ancak amcasının planı çok daha başkaydı.

"Şuraya bak, Evelyn," diyen yaşlı adam parmağını en alttaki satırın üzerine koydu.

Genç kadın gözlerini kısarak küçük yazıyı okudu: "*Cherbury Malikânesi'nde kayda değer bir farklılık yok. Ayda bir Lord'un annesi ziyarete gelir. Düşes bu ay Fransa'da olduğundan gelmedi. Wharton beş yaşındaki oğlu için Times'a bir ilan verdi. Mürebbiye arıyor. Kâtibini değiştirdi. Yeni kâtibin adı David Ferguson.*" Yazan satırı okuyup amcasına "Eee?" diye sordu.

Yaşlı adam kızın şakağını parmağıyla dürterek "Yemi görmüyor musun?" diye sorunca Evelyn "Kâtibi mi ayartacağım?" diyerek alayla yanıtladı.

Desmond Simmons kıza bezgin bir bakış atarak "Hayır, adamın annesini kaçıracağız..." diye gürledi.

Evelyn ağzını kocaman açarak bir süre amcasına baktı, ardından "Sen delirmişsin..." diyerek ayağa fırladı. Yaşlıları, kadınları ve çocukları bu işe bulaştırmayacaklarına dair bir dizi nutuk çekmeye hazırlanıyordu ki yaşlı adam tuhaf bakışlarla kendisine bakınca susmak zorunda kaldı.

"Tanrı aşkına, Evelyn! Kadın falan kaçırmayacağız. Göremiyor musun, kızım? Mürebbiye ilanı var..." diyen yaşlı adamın sözlerini Evelyn nihayet kavramıştı.

"Evet amca, var ve bizim tanıdığımız bir mürebbiye yok."

"Tabii ki var, hem de Fransız Le Palavra okulundan yetişmiş son derece başarılı bir mürebbiye. İsmi de Evelyn Rosa Drummond!"

Yaşlı adam o kadar heyecanlıydı ki, yerinde duramıyor ve küçük büroyu adım adım arşınlıyordu. Öte yandan Evelyn adamın az önce kalktığı koltuğa çökmüş ve panikle dört dönen adamı gözlerine inanamayarak süzüyordu.

"Evet, Evelyn bu mükemmel bir plan olacak. Sen tatlım, evet sen bir mürebbiye olacaksın. Tanrıya şükür, o eve girmenin bir yolunu bulduk."

Genç kadın *o eve girmeyi* ve *kendisini* aynı cümlede idrak edemiyordu. Üstelik öyle bir yerde, o adamla yaşamak... Bu hayalinde bile canlandıramayacağı kadar korkunç bir ihtimaldi. Ancak amcası kaygı verici şekilde kararlı görünüyordu. Yine de bu kadar tehlikeli bir şeye boyun eğmeyecekti. Hem Desmond Simmons en çok da kendisini tehlikeye atmamaktan bahsetmiyor muydu?

"Ben mürebbiyelik yapamam, amca. Hem kabiliyetim yok, hem de yeterli değilim," diyerek kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Hadi ama, Evelyn! Birazcık okul yüzü görmüş, eğitim almış her kadın mürebbiye olabilir," diyen Desmond Simmons da kıza aynı kararlı sesle yanıt verdi.

Bu şansı kaçıramazlardı. Evelyn'i ikna etmeli ve o eve, sorunun kaynağına, cevapların tam ortasına girme fırsatını geç olmadan elde etmeliydiler. Belki öncesinde kıza birkaç dövüş hareketi, silah kullanabilme dersi verirse o adama karşı korunabilirdi. Hoş adam bir katil olabilirdi, ama Desmond onun evine giren mürebbiyeleri öldürmek gibi zevkleri olmadığına emindi. Neticede Lord Wharton'ın evinde pek çok çalışan olduğunu tahmin etmek de zor değildi. Evelyn de işini layıkıyla yaptığı sürece hiçbir sorunla karşılaşmazlardı. İşi bitip cevapları aldığı zaman da Lord Wharton kimseyi öldürecek durumda olmazdı. Derin zindanlarda idamını bekleyen bir adamdan ne türde bir zarar görebilirlerdi ki?

Tüm planları Evelyn'i ikna edecek duygusallık ve mantıkla açıkladığında Evelyn o eve girme konusunda hemen hemen ikna olmuştu. Öte yandan kişisel intikamı için de müthiş bir fırsata kavuşmuş olabilirdi. Ah, o adamın kendisi için karasevdaya tutulup ince hastalıktan öldüğünü seyretmek şüphesiz müthiş bir tatmin olurdu, ama bu düşü fazla uzatmadan sonlandırması gerekiyordu. Balodaki kadınları gördükten sonra Julian'ın kendisine karasevdalı olduğunu görmek Evelyn'in İngiltere Kraliçesi olmasından bile daha zordu.

"Pekâlâ amca, yapacağım. Birkaç hafta için o adamın evine gidecek, oğluna bakacak ve sonunda onu giyotine göndereceğim," diye konuştuğunda Des amca kahkaha atmak üzereydi. Eğer tüm bunları birkaç haftada yapabilirse, Evelyn dünyanın gelmiş geçmiş en iyi özel dedektifi olurdu!

❧ ❧ ❧

Cherbury Malikânesi, sınırlarına girmeden evvel bile hükmünü ilan eden azametli bir yapıydı. Evelyn ihtişamıyla adeta nefesini kesen ve iki yüksek kulesiyle göğe uzanan devasa malikâneye bakarken gözlerini kırpmayı bile unutmuştu. Malikâne sadece kendi varlığıyla değil, etrafındaki canlı, cansız tüm öğeleriyle apayrı bir ülke gibiydi. Görünüşünün sertliğine uymayan dingin düzlükler ve yemyeşil manzarasıyla iç açıcı olduğu kadar huzurlu ruhlara mutluluk da veriyor olmalıydı. Zira Evelyn ne huzurluydu, ne de mutluluk doluydu. Çünkü genç kadın yanında kimse olmadan çıktığı yolculuğun en zorlu kısmına geldiğini biliyordu. Balodan beri bir aydan fazla zaman geçmiş ve en sonunda mürebbiyelik başvurusu için yüz yüze görüşülmeye çağrılmıştı. Bu amaçla Desmond'ın verdiği kısıtlı bütçeyle kötü bir araba kiralamış ve Londra'nın kuzeyindeki Harewood Düklüğü'ne nihayet gelmişti. Yani kâbusun tam kalbine!

Araba malikânenin bahçe kapısına doğru yaklaşırken genç kadın muntazam ve muhafazakâr bir mürebbiyeye uygun olarak giyindiği elbisesini çekiştirip son kez düzeltmeye çalıştı. Yakıcı bir Haziran gününün ilk saatleri boyunca süren yolculuğunda genç kadın sıcak terler dökerken bunun havadan olmadığını da çok iyi biliyordu. Boğucu sıcakla beraber söyleyeceklerini prova etmekten dili damağı kurumuş, endişeyle yutkunmaktan boğazı acımıştı. Ya o katil soylu kendisini anımsarsa ne olacaktı? Ancak o gece maskesini hemen hemen hiç çıkarmamıştı. Julian ile ancak birkaç saniyelik göz teması kurmuştu ve adamın bu muhteşem gözleri tanımayacağından elbette emindi. Üstelik o geceki abartılı kıyafetlerine rağmen şimdiki durumu hatırlanmasına pek de

imkân tanımıyordu aslında. Evelyn vasat görüntüsünden ötürü bu kadar sevineceğini tahmin edemezdi. Soluk renkteki bonesi sıkıca örülmüş saçlarının üstünü bir tümsek gibi örtüyor, kahve rengi elbisesi kaygı vermeyecek derecede pot ve geniş duruyordu. Oysa elleri tüm bu sakin ve iddiasız görüntüsüne rağmen "İşte buradayım!" dercesine tir tir titriyordu.

Gözlerini kapatıp sakinleşmek için kendini telkin etmeye başladı. Belki Lord Wharton evde bile değildi! Tabii ya, adamın binlerce işi olmalıydı; araziler, kiracılar, imalathaneler, sonra politik eylemler, ayrıca sosyete gezileri, kumarhane ziyaretleri, tabii bayan arkadaşları unutmamalıydı. Tüm bu keşmekeşliğin içinde evine gelmek için pek az sebebi kalıyordu. Öte yandan bu sebep en önemli sebep olmalıydı, zira oğlu mevzubahisti. Yine de Evelyn öylesine soğuk ve mesafeli bir adamın oğluna karşı da mekanik bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Onun kimseyi yürekten sevemeyeceğinden neredeyse emindi.

Bu karmaşık düşünceleri arasında araba durduğunda güzelim bahçeyi göremediği için hayıflanmıştı. Zira küçük camdan görebildiği manzara bile büyülenmesine yetmişti. Daha önce hiç böyle şekilli ağaçları, bu kadar farklı renkteki çiçeği bir arada görmemişti. Kendi sefil semtlerinde iyi kötü canlı kalmayı başarabilen tek şey insanlardı. Oradaki bir ağacın bu kadar büyümesi, oraya ekilen çiçek tohumunun bu kadar canlı renkler bahşetmesi mümkün değildi. Evelyn buranın bütünüyle başka bir ülke olduğundan yeniden emin oldu! Amacı ve planı aklına gelince ise yüzüne yerleşen memnuniyet ifadesi çabucak soldu. Bu evde, bu bahçede sevebileceği şeyler olamazdı. Buraya gönlünü kaptıramaz, bırakın insana, bir bitkiye bile gereğinden çok sevgiyle yaklaşamazdı. Çünkü kaçıp gitmesi gerektiği gün her şeyi geride bırakacaktı. Ve ne kadar az bağlanmışsa, acısı da bir o kadar hafif olacaktı.

Arabadan inerken de kendisine sorar gözlerle bakan uşağa gereken izahatı yaptı ve "Times'taki ilan için geldim, Efendim. Daha önce iki kez yazışmış ve bugüne randevulaşmıştık," dedi.

"Bayan Drummond olmalısınız. Lütfen içeriye geçin. Lord Hazretleri sizinle yarım saate kadar görüşecek," diyen uşak Wilson hemen ardından kendini tanıttı.

"Teşekkürler Bay Wilson," diyen Evelyn saygılı ve ne istediğini bilen bir bakış atarak uşağın takdimini kabul etti. Ardından başka bir hizmetçinin gözetiminde malikâneden içeriye alındı. Genç bir kız sımsıcak gülümserken Evelyn ihtiyacı olan cesareti bu gülüşten alarak kendisi de ona aynı karşılığı verdi. Ancak ne kadar gülümserse gülümsesin kaygısı dinecek gibi değildi. Uşak Wilson "Lord Hazretleri sizinle görüşecek," demişti. Bu demektir ki Julian'ı bir kez daha görecekti, hem de az sonra! Üstelik adam bu defa kendisini sorgulayacaktı! Karşına geçip kendisine sorular soracak ve cevaplar isteyecekti! Tanrı korusun, eğer yüzünü tanırsa da muhtemelen şu güzel bahçenin kuytu bir köşesine merasimsiz gömecekti. Sonra bir anda genç kadının aklına adamın sürüngenlere olan tutkusu geldi! Şüphesiz bu çelimsiz bedeni yılanları için iyi bir yem olurdu. Eh, etten ziyade biraz kemikliydi, ama iş görürdü!

"Lanet olsun! Neler düşünüyorum böyle!" diyerek elindeki mendille terlemiş alnını silerken "Sakin olun Bayan Drummond, Lord Hazretleri yabancılara sinirlenmez," diyen hizmetçi kızın sesini işitti. Ah Tanrım ne muhteşem bir teselli cümlesi!

"Teşekkür ederim, ımm..." diyen genç kadın hizmetçiye bakarken muzip kızıl saçlara sahip ve en fazla on sekizinde görünen kız "Sarah; ismim Sarah," diye kendini tanıttı. Evelyn "Güzel isim," diyerek konuşmayı sürdürürken orta büyüklükteki bir odaya girmişlerdi.

"Lord Hazretleri birazdan burada olur. Ben size içecek bir şeyler getireyim. Hava çok sıcak. Eminim içiniz yanmıştır," diyen Sarah sözleri bitirir bitirmez odadan çıktı. Öyle ki Evelyn "Sadece su," diyecek zamanı bile bulamamıştı. Malikânenin içi kavurucu olmasa da sıcaktı. Genç kadın üzerindeki kıyafet ve içindeki kaygı yüzünden yeni harlanmış ateşe dalmış gibi hissediyordu. Elleriyle yüzüne beceriksizce yel vurmaya çalışırken "Yelpaze sezonu açıldı," diyen boğuk, güçsüz bir ses tam ensesinde yankılandı.

Genç kadın ayağa fırladığında yanı başında dikilen yaşlı kadını görünce rahat bir nefes bıraktı. Ardından kibarca reverans yapıp kadının oturmasını buyuran el hareketiyle yeniden koltuğun ucuna çöktü.

"Ah, sizi korkutmadım ya! Hoş bu görüntümle korkutmuş olsam bile şaşırmam doğrusu. Yüzümde tüm Londra'nın yollarından daha çok çizgi var ve tenim de bir cam gibi şeffaf," diyen yaşlı kadın da Evelyn'in yanındaki kanepeye kuruldu. Oturunca cüssesi yarı yarıya küçülmüş ve onu daha da ufak tefek yapmıştı. Beyaz saçları yine de gürdü ve sıkıca sardığı topuzu ona dinç bir görüntü katmıştı. Ellerinin hafif titremesi ve yüzündeki yaşlılığın emaresi izlerden başka kadın son derece sağlıklı duruyordu. Üstelik gözlük ya da monokl kullanmıyor ve Evelyn'in cümlelerini yineletmesini istemeden genç kadını net bir şekilde duyuyordu.

"Özür dilerim, Efendim. Dalmıştım ve gelişinizi duymadım," diyen Evelyn'e elini sallayarak "Boş ver kızım özrü," dedi.

Ardından "Bir hayalet kadar sessizimdir ben! Görüyorsun ya, zaten bir hayalete benziyorum," diye devam ettiğinde Evelyn gülümsedi ve "Ne yazık ki, Efendim, ben hiç hayalet görmedim," diye yanıtladı kadını. "Ama eğer tüm hayaletler sizin gibiyse onlardan korkmak için bir sebep kalmıyor," diyerek sözlerini bitirdiğinde yaşlı kadın kibarca gülümsedi.

"Seni şimdiden sevdim Evelyn. İsmin buydu değil mi? Mektupları ben yanıtladım."

"Evet. İsmim Evelyn Rosa Drummond. Nazik cevaplarınız için teşekkür ederim, Efendim," diyen genç kadın bu yaşlı kadının kim olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Julian'ın annesi Leydi Esther Cathrine Wharton olamazdı, zira kendilerine gelen haberlerde Leydi'nin uzun boylu ve çok genç göründüğü söylenmişti. Tam bu sırada yaşlı kadın Evelyn'in şaşkınca bakışlarını anlamış gibi söze başladığında genç kadın onun kim olduğunu öğrenecekti.

"Ah, ne kabayım kendimi tanıtmadım, değil mi? Ben Mandy Harris. Bu evin kâhyasıyım. Lord Wharton'ın da dadısıydım, ancak bana ihtiyacı kalmadığında bile beni göndermedi. Anlayacağınız, otuz üç senedir Julian'ın tüm işlerine bakarım. Onu

en iyi tanıyan kişi benim!" diyen kadın son cümleyi adeta bir övünç duyarak söyleyince Evelyn de planı için aradığı kişiyi bulduğunu anlamıştı. Bayan Harris o gizli odanın anahtarıydı. Evelyn kısa bir süre içinde kadına yaklaşıp tüm sırları ağzından almanın hevesiyle heyecanlansa da hemen ardından gülümseyerek "Memnun oldum, Efendim," dedi.

Bu kadına kendini sevdirmeli ve sorularını doğru şekilde sorabilmeyi öğrenmeliydi. Yersiz ve coşkun bir heyecanlanma yerine durmalı, düşünmeli, nezaketi elden bırakmadan güvenini kazanacağı anı beklemeliydi. O zaman yaşlı kadın fark etmeden açılıverecekti nasılsa! Evelyn yaşlıların sıkı bir çeneye sahip olmadığının farkındaydı! Desmond amcadan öğrendiği en kesin şeylerden biri de buydu.

"Lord Wharton'dan sonra da onun minik oğlu Albert'a bakmakla yükümlüydüm. Yani annesi öldükten sonra," diyen yaşlı kadın kederli bakışlarını camdan tarafa çevirince Evelyn kaşlarını çattı. *Öldükten sonra,* diye fısıldadı içinden. Kadın bu cümlesinden emin gibiydi. Margaret Wharton'ın cesedi bulunmamıştı. Ve ne tuhaftır ki Bayan Harris bu ihtimale kesin gözüyle bakıyordu.

"Ah, küçük bir çocuğa bakmak sizin için zor olmalı," diyerek söze başlayan Evelyn tüm olası ihtimalleri hızlıca zihninden attı. Düşünmek için yalnız olduğu zamanı seçecekti. Şimdi kadını Leydi Margaret'ın ölümüyle ilgili sorularla şüphelendirmek istemiyordu.

Sorusu üzerine yaşlı kadın yorgun gözlerini yeniden kendisine dikince o gözlerde şüphe yerine sevecenlik görünce de rahatladı.

"Hem de nasıl zor! Albert tam bir baş belası ve babasının çocukluğunu bana mumla arattırıyor. Üstelik Julian'a bakarken otuz yaşında delişmen bir kadındım. Şimdi şu sızlayan kemiklerimle oğlunun peşinden koşturmak için Tanrı'nın bana yeniden ruh üflemesini beklemem gerekiyor," dediğinde Evelyn anlayışla gülümsedi.

"Sen kaç yaşındasın Evelyn? Yanlış hatırlamıyorsam mektubunda yirmi üç yaşında olduğun yazılmıştı. Ancak şu bunak aklıma güvenmemeyi öğrendim, kızım."

"Çok haklısınız Bayan Harris, yirmi üç yaşındayım. Mektupta değindiğim gibi Luton'da manevi babam ile yaşıyorum," dediğinde Desmond'ın ismini her ihtimale karşı vermedi. Elbette bu yüksek soylu mekânda Desmond Simmons ismi duyulmuş olamazdı, ama yine de temkinli olmak her zaman en iyisiydi.

"Luton! Şu sıkıcı kasaba," diyerek konuşan Bayan Harris incecik beyaz kaşlarını çatarak "Nerede mürebbiyelik eğitimi görmüştün?" diye sordu.

"Dumfries Manastırı'nda Efendim. İskoçya'da," diyerek konuşan Evelyn soğukkanlılığını kaybetmemek için büyük bir mücadele veriyordu. Tanrı'nın mekânlarını yalanına kattığı için de ilk fırsatta günah çıkarma ayinine katılması gerektiğini biliyordu. Öte yandan günah çıkarmak için kiliseye gittiğinde bir daha o küçük kilise kabininden çıkamayabilirdi. Zira hayatı şu an baştan aşağı günahlarla doluydu ve bir kere başladı mı itiraflar yıllar boyu sürebilirdi! Neticede artık, nefes aldığı her an yalan söylemek zorundaydı!

"Referans mektubun yanında mı?" diyen yaşlı kadının sözleriyle de elindeki küçük çıkına yöneldi. Desmond Simmons'ın adı sanı duyulmamış Fransız bir madamın ağzından yazdığı mektubu titrek elleriyle kadına uzattı.

"Tanrım, lütfen inansın," diyerek içinden konuşurken Bayan Harris'in yaşının ve görüntüsünün aksine çok daha kurnaz olduğunu biliyordu.

Yaşlı kadın mektupta yazılanları zaman zaman çatık kaşlarla, zaman zaman gülümseyerek okuduğunda Evelyn nispeten rahatladı. Bakışları odanın içine kayınca da ortamın erkeksi havasını ilk kez o an fark etmiş gibi irkildi. Malikânenin büyüklüğüne göre bu oda orta halliydi. Ancak bu haliyle bile Desmond amcanın tüm ofisinden çok daha büyüktü. Kütüphane değildi. Karmaşık iş meselelerinin görüldüğü bir odadan ziyade, yalnız başına okuma aktivitesi yapmaya uygun münzevi havası olan bir yere benziyordu. Geniş vitray camlarının hemen önüne konmuş büyük masanın sağında ve solunda tavana kadar kitap rafları uzanıyor, masanın karşısındaki boş alanı ise şu an Evelyn'in oturduğu tekli koltuk ve Bayan Harris'in oturduğu ikili kanepe kaplıyordu. Odanın ortasındaki el işi sehpa ise daha çok küçük boyutlu ve kahve içmeye uygundu. Buraya alınan konuklar sanki evin ihtişamını görmesinler diye bu odaya tıkılıyorlardı. Muhtemelen geçici ve kısa süreli konuklar için uygundu. Tıpkı kendisi gibi... Başını hafifçe arkaya çevirip, bakışlarını iki kanatlı kapının yanlarındaki tablolara sabitleyince odanın kapısı bir anda açıldı. Genç kadın sıçrayarak oturduğu yerden kayarken bakışları o tanıdık mavi gözlere çivilendi.

Julian Benedict Wharton, arkasında uşağıyla kapı eşiğinde durup kendisini süzüyordu. Evelyn'e asırlar kadar uzun gelen bir sürenin ardından bakışlarını kızın kehribar rengi gözlerine dikti. Kibirli dudakları aralanıp o iç titreten sesi duyulunca Evelyn korku içinde kalakaldı. "Sizi tanıyor muyum?" diye sormuştu Lord Wharton gergin sesiyle!

BÖLÜM 6

Julian Benedict Wharton bahçe düzenlemesi için gelen mimardan sıkılmıştı. Ona kalsa bahçe içinde büyüyen bütün otları kendi haline bırakmak en iyisiydi. Oysa Bayan Harris'e göre toprakta boy veren bitkilerin tümüne ot demek doğaya büyük haksızlıktı. Rengârenk yeşeren çiçekler çok güzeldi, ancak onları muntazam bir hizaya sokmak malikânenin kasvetli havasını değiştirecekti. Julian'a göre ise burası sadece bir evdi. Ona romantik bir hava katmak kimseye somut bir fayda sağlamayacaktı. Yine de yaşlı kadını kıramayarak mimarı çağırtmış ve "iç açıcı" türden çiçeklerin ekilmesini, ağaç ve otların yeniden düzenlenmesini salık vermişti. Henüz işi bitmediğinde ise uşak Wilson çok daha önemli bir şey için bu işini bölmüştü.

Julian yeni bir mürebbiye geldiğini duyunca bahçıvan Franki mimarın yanında bırakarak avlunun kavisli yollarından malikâneye yürüdü. Sıcak yaz günü yüzünden ceketini ve yeleğini çıkarmış, beyaz keten gömleğini eğreti bir şekilde dışarıya salmıştı. Yine de bu salaş görüntüsüyle hanımların yanına çıkmamak için ceketinin getirilmesini emretmişti. Elleriyle gömleğini düzeltirken bir yandan hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da söyleniyordu.

"Umarım doğru kişisindir," diyerek kendi kendine mırıldanırken uşak Wilson temkinli bir sesle "Bence bu defa doğru kişi, Efendim," diyerek genç adamın monologuna yanıt verdi. Julian hafifçe uşağa dönüp kısa bir hareketle ona katılırken ceketini uşağın elinden alıp hızlıca üzerine geçirdi. Odanın kapısına geldiğinde gür, siyah saçlarına güçlü parmaklarını daldırıp özenli bir hareketle geriye doğru götürdü. Kapıyı çalma nezaketini

göstermeyerek içeriye dalınca ise ilk gördüğü şey bir çift kehribar rengi ürkek göz olmuştu.

"Sizi tanıyor muyum?"

Julian'ın bu sorusu planlı bir soru değil, gayri ihtiyari bir cümle olmuştu. Genç adam kızın gözlerinde tanıdık bir bakış, bir kıpırtı gördüğüne emindi. Çok önceden birkaç kere görülmüş birine benziyordu. İlk anda kim olduğu çıkarılmayan biri... Karşıdan endişe dolu bir inilti duyunca damdan düşer gibi içeriye daldığı için müteessir olduğunu bildirerek masanın önündeki koltuğuna oturdu. Hanımların da oturmasını işaret ettikten sonra Evelyn'i pürdikkat izlemeye devam etti. Mürebbiye adayı giyimine önem vermeyen manastır gönüllülerine benziyordu. Üzerindeki elbisenin ve bonenin rengi tam anlamıyla faciaydı. Saçlarını buradan göremiyordu, zira sıkıca topuz yapıldığı kafasındaki tümsekten belliydi. Öte yandan kızın yüzü aydınlık ve parlaktı. İrice açılmış açık kahve gözlerinin büyümüş gözbebeklerini aralarındaki mesafeye rağmen seçebiliyordu. Kızın gözlerine baktıkça o aşinalık hissi rahatsız edici seviyeye ulaştı. Bu kızı görmüştü, ancak nerede? Bir baloda, tiyatroda ya da fuayede? Hayır... Herhangi bir kulüpte görmüş olmasına da imkân yoktu. Geriye pek seçenek kalmadığında bu önemsiz merakını da hızlıca savuşturarak kızın geniş elbisesi içindeki bedenini süzdü. Çelimsiz ve sıskaydı.

"Ah, Lordum, belki de Bayan Drummond'u tanıyorsunuzdur? Babasıyla beraber Luton'da yaşamışlar. Buraya çok yakın," diyen Bayan Harris sebebini anlamadığı gerginliği dağıtmak için konuşmaya başladı.

Evelyn elleriyle eteğinin sert kumaşını sıkarken heyecanla bir kadına, bir de Dük'e bakıyordu. Ne demesi gerektiğini bilmediğinden kibarca tebessüm etti. Kendisine Luton'u soracak olurlarsa verebileceği tek bir cevap yoktu.

"Hayır, Bayan Harris. Hanımefendiyi tanımadığıma ya da önceden görmediğime eminim. Sanırım yanıldım," diyen Julian, verdiği büyük yükü yine kendi sözleriyle genç kadının üzerinden kaldırırken Bayan Harris tam bu sırada zayıf bedenini koltuktan çekerek ayağa kalktı.

"Sarah'yı bulup size içecek bir şeyler göndereyim," deyip oda
dan çıkmadan evvel de kızın sahte referans mektubunu Julian'
uzattı. Genç adam daha önceden gelen iki mürebbiye adayıyl
kendisi baş başa görüşmek istemişti. Bayan Harris bunun bir gö
rüşme olduğunu, bir sorgulama gibi davranmamasını önerirken
Julian kaşlarını çatıp "Oğlumla ilgilenecek kişiyi sorgulaman
tuhaf değil, Bayan Harris!" demişti otoriter sesiyle. Yaşlı kadın
şimdi odadan çıkarken de Lordunun şu ürkek kızı çok fazla sor
gulamamasını diliyordu. Zavallı kızın Tanrı yardımcısı olsundu
Bayan Drummond titremeden durabilirse Julian'ı büyük ölçüde
etkileyebilirdi. Zira gelen tüm kadınlar ince bir tül gibi sallanarak
kendi istekleriyle malikâneyi terk etmişlerdi!

Lord Wharton da bunun farkındaydı. Kötü şöhreti yüzün
den namuslu mürebbiyeler onun sorgulamalarına pek fazla
katlanamıyorlardı. Ancak Bayan Drummond ellerine yüklediği
panikten öte herhangi bir abartılı hareket göstermiyordu. Julian
bir yandan kızı gözleyip bir yandan mektubu okurken Evelyn de
başını kaldırıp adamı süzmeye başladı. Onun bir an için kendi
sini tanıyacağını düşünmüştü. Üstelik o sert girişi ve yine aynı
katılıktaki sorusuyla genç kadının kalbi ağzından fırlayacak gibi
olmuştu. Tanrı aşkına, bu lanet adam odaya o şekilde girerek
ne yapmaya çalışıyordu? Katil yakıştırmasıyla bilinen bir adam
değil de yıllardır tanıdığı bir ahbabı bile olsa, odaya bu şekilde
dalınmasından yine de korkardı. Üstelik bu kadar uzun boylu,
korkutucu derece güçlü birinin biraz daha hassasiyet göstermesi
gerekmez miydi? Normal duruşu bile tehlikeyi fısıldarken birini
boğazlayacak gibi varlığını göstermesi sadece düşüncesizlik
olabilirdi! Yine de genç kadın tüm bu menfi şartlar altında bile
soğukkanlılığını koruduğunu düşünüyordu. Lord'un kendisini
tanımadığını belirten sözleri üzerine de nispeten rahatlayarak
koltuğuna kurulurken Bayan Harris odadan çıkınca yeniden
hararetle terlemeye başladı.

Bu küçük odada bu adamla karşılık oturmak genç kadının
kalbini göğüs kafesinden taşıracak kadar heyecan vericiydi. Ada-
mın, üzerine öylesine geçirdiği belli olan lacivert ceketi ve altından

ilikleri açılmış beyaz gömleğine bakmak bile boğazını kurutmuştu.
Lord Wharton bu haliyle rahatlığını tasdiklerken Evelyn'in de
korkusunu körüklüyordu. Adam ne kadar kendinden eminse,
genç kadın da o kadar kendi varlığından şüpheliydi. Gözlerinin
görebildiği tüm nesneler sihirli bir şekilde silinip bir tek Julian'ı
içine alan bir beyaz buluta dönmüştü sanki. Genç kadın gözünü
kırpmadan adama bakarken onun çekimine yeniden girdiğini
anladı. Kara büyü! Lord Wharton bir tür büyücü gibiydi. Nerede,
ne koşulda olursa olsun genç kadının aklını dağılmış bıldırcın
yumurtasına çevirebiliyordu. Güçlü elleri incecik kâğıdı tutarken,
mektupta yazan satırları takip eden gözleri aheste aheste soldan
sağa gidiyordu. Maviliği hâlâ gökyüzüyle yarışacak kadar berrak
olan gözleri bir anda yukarıya kayıp kendi kehribar rengi göz-
leriyle kesişince Evelyn kızararak bakışlarını kaçırdı. Gökyüzü
toprakla birleşmişti sanki!

"Bayan Drummond, öz geçmişiniz tatmin edici düzeyde.
Ancak tecrübenizi yeterli görmüyorum. İskoçya'da bir ailenin
çocuğu ve Fransız bir madamın kızları haricinde bir Dük ya da
Kontun ailesine girmemiş, onların çocuklarını eğitmemişsiniz,"
diyerek sözlerine başlayan genç adamın rahat tavrı Evelyn'i aksi
gibi daha çok geriyordu. "Ayrıca yaşınız ve deneyimleriniz oğ-
luma bakmanız için yeterli değil," diye devam ettiğinde Evelyn
kendisini sağanak yağmurda korunaksız hissetti.

"Ben aslında kırk beş yaşındayım," bile diyebilecek kadar
gözünü karartınca atıldı ve müthiş bir cesaretle "Yanılıyorsunuz,
Lordum," diyerek adama kararlı gözlerle baktı.

Julian'ın tek kaşı alay edercesine havaya kalkarken Evelyn
bu hareketin ona ne kadar yakıştığını düşündüğünü fark ederek
kendine kızarcasına kaşlarını çattı.

"Deneyim mürebbiyelikte elbette çok önemli bir yerdedir
ancak kabul etmelisiniz ki, çoğu yaşı geçkin bakıcının bugünkü
eğitimleri artık işe yaramaz olmuştur," diyen genç kadın sözle-
rine başladı. Nasıl devam edeceğini pek bilmiyordu ancak bu işi
kaçıracak kadar uçarı davranamaz, hemen pes edemezdi. Lord

yanıt vermek yerine elini buyurgan bir hareketle kaldırarak devam etmesini işaret edince Evelyn boğazını nazikçe temizledi. "Kırk yıldır mürebbiyelik yapan çok deneyimli, çok bilgili, üst düzey hanımlar bulabilirsiniz, ancak onların görüp geçirdikleri zamanlar artık çok eskilerde kaldı. 'Şunu şöyle yap, bunu getir, şunu ezberle,' türünde klasik eğitim ilkelerinin modası geçti. Kadınların bile üniversite eğitimine katılmasının açık açık konuşulduğu çağımızda otuz yıl, kırk yıl öncesinin disiplinlerini oğlunuza dikte etmeye çalışmanız ancak başarısızlık getirecektir," diyen genç kadın sözlerine kendisi de şaşırdı. Lanet olsun, sahiden kadınların üniversite eğitimleri tartışılıyor muydu, bunu bile bilmiyordu! Ancak duruşundaki bu kararlı ifadeyi bozmadan adama bakmaya devam ederse rüzgârı kendi yönüne çevirebileceğini de anlamıştı.

"İlginç bir yaklaşım Bayan Drummond. Ancak dediğiniz bu yeni moda disiplinle pek ilgilenmiyorum. Lütfen şimdi referans mektubunuzu ve diğer tüm şeylerinizi alıp gidin. Oğlumu klasik görgü üzerine yetiştirebileceğim bir mürebbiye istediğimden eminim. Tecrübesizliğiyle evimde yeni bir çocuk beslemek niyetinde değilim," diyen Lord Wharton kati bir tavırla ayağa kalkarken Evelyn çuvalladığına hâlâ inanamıyordu. Oysa Bayan Harris'i etkileyebilmişti. O yaşlı kadını bile yeterli bir mürebbiye olduğuna ikna edebildiği halde şu lanet olası soyluyu ikna edemediğine yanarken öfkeden kudurmak üzereydi.

Ne yani, bu adama dair tüm kapılar suratına çarpmaya devam mı edecekti? Derhal bir şey yapmalıydı, ancak bunun ne olduğunu bilemiyordu. Çaresizce ayağa kalkarken bir an durdu ve başını kaldırdı. Gözleri, kendisine "Hâlâ ne bekliyorsun?" dercesine dikilmiş Julian'ın gözleriyle bir kez daha buluştu. Ona öyle bir bakış atmak istiyordu ki, bir dahaki karşılaşmalarında kendisini görünce hatırlamalıydı! İki kez tanımamıştı ancak üçüncü seferde kendisinin kim olduğunu hatırlayacak bir yadigâr bırakmak istiyordu. Belki de doğrudan "Seni kendini beğenmiş, dik kafalı keçi toynağı! Her şeyi bir tek sen biliyorsun, değil mi, adi herif!" demeli ve sonra hışımla kaçıp gitmeliydi. Ancak

bunu yapmak yerine adama nazikçe gülümsedi. Karşılık olarak kendisini tepeden süzen küstahça bir bakış aldı.

"Bayan Drummond!" diyen Julian eliyle kapıyı gösterirken Evelyn hâlâ yenildiğine inanmıyordu.

"Wilson!" diye gürleyen adamın emriyle uşak kapıyı açtı ve hızlıca Evelyn'e yolu gösterdi. Genç kadın yenilgiyi kabullenişle Julian'a sinirli bir reverans yaptı ve odadan çıktı. Henüz dışarıya adımını atmıştı ki ayırt edemediği bir şey süratle yanından geçti. "Ayyy!" diye çığlığı basarken koşturan bir oğlan çocuğu kendisine doğru gelince de şaşkınlığı daha da katlandı.

"Cocos, gel buraya! Offf," diye inleyen küçük çocuk duyduğu ses üzerine bir anda kaskatı kesildi.

"Albet Samuel Wharton! Sana o köpek içeriye girmeyecek demiştim!" diyen babasının komutu zavallı çocuğu yerine çivilmişti. Bu sırada köpeği Cocos evin muhtelif yerlerinde kuyruğunu sallayarak koşuyor ve peşindeki hizmetçiyi de ölümüne yoruyordu. Karşıdan kendisine doğru gelen babasını gören Albert ise kıyı kıyı yürüyerek Evelyn'in eteklerinin arkasına sakladı.

"Hiçbir yerde gizlenemezsin, Albert! O lanet köpeğini derhal köye göndereceğim," diyen Julian geniş ve öfkeli adımlarıyla Evelyn'e doğru gelirken genç kadın eteklerine asılan çocuğun başını okşayarak ona yandan bir gülümseyiş gönderdi. Çocuk iri, mavi gözlerini tanımadığı bu kıza dikerken Evelyn titreyen çocuğun korkusuyla diğer herkesi bir anda unuttu. Sonra yavaşça çocuğa doğru eğildi ve dizlerini sert kırmızı halıya dayayarak minik oğlanın omuzlarını kavradı.

"Demek Albert sensin," diyerek çocuğun yüzüne düşen bir bukleyi gözlerinden çekerken Albert tek bir hareketle başını sallayarak kızın sözlerini onayladı.

"Baksana Albert, sana bir şey soracağım. Balıkları biliyorsun değil mi?" diyen Evelyn, Bayan Harris'in şaşkın, Lord Wharton'ın kızgın bakışları altında çocukla ilgilenmeye devam etti. Albert kızın sorusu üzerine başını hızla sallarken ellerini iki yanına açarak "Şehirde bu kadar büyük bir akvaryum görmüştüm. Hem ben babamla nehirde balık bile avladım," diyen çocuk son cümleyi

gururla söylediğinde Evelyn gülmeden edemedi. Ardından konuşmasına devam etti ve "Hah, şimdi o balıklar sudan dışarıya çıkarlarsa ne olur, biliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Ölürleeeer," diyen Albert şaşkınca kıza bakarken babasından yiyeceği azar da aklından çoktan silinmişti.

"Evet, nefes alamazlar ve işte böyle kığğğ diye ölürler," diyen Evelyn dilini çıkarıp gözlerini şaşı yaptı. Albert bu komik surat karşısında heyecanla kıkırdadı.

"Peki, tavuklar nerede yaşar?" diye sormaya devam eden genç kadın Julian'ın öfkeli homurdanmasını işitince cevap beklemeden "Kümeste," diye yanıtladı kendi sorusunu. "Ve insanlar evlerde yaşarlar. Atlar kendi ahırlarında ve köpekler bahçelerindeki kulübelerinde yaşarlar. İnsanlar evlerinden başka yerde rahat edemezler, atları da kulübeye sokamazsın, sonra balıklar; onların kümeste yaşadığını bir düşünsene," diyen genç kadının sözleri üzerine Albert minik bir kahkaha attı ve "Kığğğ diye ölürler," diyerek kızı taklit etti.

"Elbette ölürler. Ve biliyorsun, köpekler de insanların evlerine girip orada yaşarlarsa onların canları sıkılır ve bir süre sonra zavallı köpekler hasta olurlar. Çünkü evlerde insanlar yaşar. Köpekler bizim evlerimize girmeyi sevmezler. Köpeğin, yani Cocos da bu eve girdiği için bu kadar yaramazlık yapıp koşuyor. Aslında zavallı köpekçik bahçede yaşamak istiyor. Sen onu eve soktukça Cocos hasta oluyor, anladın mı?" diyen Evelyn'e ağzı bir karış açık bakan Albert "Aman Tanrım! Cocos'u bir daha asla eve sokamam," dediğinde genç kadın başını salladı ve "Evet Albert, çok haklısın," diyerek ayağa kalktı. Küçük çocuk duyduğu sözler üzerine derhal fırlayarak "Cocos, hemen bu evden çıkman gerek. Yoksa hasta olursun ve sonra kığğğ diye ölürsün," deyip köpeğini dışarıya sürüklemeye başladı. Evelyn küçük oğlanın son derece ciddi duran çabasını seyrederken ardından usulca gülümsedi.

Bayan Harris kızın yanına gelip ellerini tutarken "Ah, çok teşekkürler Bayan Drummond. Albert'ın köpeği kırılmadık amfora, vazo bırakmadı! Artık bir daha o pasaklı köpeği eve sokmayacağından eminim," dediğinde arkadan gür bir ses araya girdi.

"Yine de Albert cezasız kalmayacak! Elbette köpeği içeriye sokan sizlerle de sonra görüşeceğim," demişti Harewood Dükü. Evelyn karasız duruşunu adama çevirdiğinde Julian yeniden odaya yöneldi. Girmeden evvel de kıza doğru dönüp "Bayan Drummond, sizinle yeni bir görüşme yapacağım," diye buyurdu.

Evelyn duyduklarını idrak edip sevinemeden Lord Wharton yeniden konuştu ve "Şu kızlarına baktığınız Fransız Madamla görüşmek istiyorum," diye devam ettiğinde Evelyn şaşkınlık dolu bir nidayla "N-ne?" diye sordu.

Julian bunun üzerine kıza gergin bir bakış attı. "Önümüzdeki Perşembe günü o Madamla birlikte beni ziyaret edin. Sadece sizin tek taraflı deneyimlerinizle kararımı kesinleştirmeyeceğim. Bakalım işvereniniz sizi nasıl anlatacak!"

Bu sözleri işiten Evelyn gayri ihtiyari inledi: "İşte yolun sonu!"

❧ ❧ ❧

"Hayır, Desmond amca, artık bitti!" diyen genç kadın küçük büronun gıcırdayan tahtalarında sert adımlarla volta atıyordu.

"Bu kadar yaklaşmışken bitemez Evelyn."

Yaşlı adam kırlaşmış sakalını her zamanki aşina hareketle sıvazlarken yapılacak bir şeyler bulmanın derdiyle sıkıntıyla geriniyordu. Yılanın inine kadar girmişken bir çomak bile sokmadan kaçıp gidemezlerdi. Derhal bir çözüm bulmalıydılar ve bulunan o çözüm kesinlikle işe yaramalıydı!

"Birini götürebilirsek Evelyn, bir düşün." diyen yaşlı adam parmağını şıklatınca Evelyn hevesle ona baktı. Des amcanın bir çözüm bulmasını hem istiyor hem istemiyordu. Eğer bir çözüm bulunursa o adamla aynı evde yaşayabilirdi. Bu ise hem korkunç ve dehşet verici, hem de cezp edici ve heyecanlıydı. Kalbi o eve yeniden girmeyi isterken aklı bunun bir delilik olduğunu haykırıyordu. Her gün o adamı görerek yaşamak... Onun küstah tavrıyla baş etmeye çalışmak, doğrudan kişiliği ve tehlikeli varlığıyla gizemli bir dünyaya adım atmak... Öte yandan tuhaf bir hüzün veren berrak gözlerine dalabilmek, bahşettiği bir parça gülüşün tadını çıkarmak, yeniden öpülmek...

Evelyn bu son arzusunu sesli dile getirmiş gibi irkilerek amcasına baktı. Yaşlı adam sözlerini duymuşa benzemiyordu. Tanrım! İçindeki karanlık arzuları dizginleyemezse yeniden o tehlikeli dehlize düşmesi işten bile değildi. Düşüncelerinden arınıp "Çözümün nedir, Des amca?" diye sorduğunda yaşlı adam büronun kararmış camından dışarıya baktı. Emin olamadığı bir konuyu huzursuzca düşündüğü belli oluyordu. Ardından kıza bu muamma içinde bakarak işaret parmağını büküp "Gel buraya," derken Evelyn hızla pencere kenarına gitti.

"Şuraya bak, Rosa!" diyen yaşlı adam yolun karşısındaki binayı gösterdi. İki katlı ahşap ve bakımsız bir binaydı. Pembe perdeleri buradan bile net görülebiliyordu.

"Madam Fanetta'nın evi?" diye soran genç kadın hemen ardından ağzını genişçe açarak "Des amca, sakın bana... Ah Tanrım! Hayır! Madam Fanetta'yı Lord Wharton'ın evine sokup benim mürebbiyeliğimi mi anlattıracaksın?" diye gürlerken amcasının omuzlarını kavrayıp onu pencereden uzaklaştırdı.

"Amca, o kadın olmaz. Biliyorsun! O, o küfürlü konuşur ve tam bir kaçıktır! Hem herkes onu tanır ki! Netice de o kadın genel ev işletiyor!" diyen Evelyn hem kızgın, hem endişeli konuşurken yaşlı adam yanıt verdi ve "O soylunun Madam'ı tanımadığına eminim, hayatım! Onlar takılmak için buralara gelmezler. Şu kadınlara bir baksana! Yürüyen kadavrayı andırıyorlar," dedi.

"Ama bizim işimize yarayacak," diye devam ettiğinde Evelyn'in aklından binlerce soru geçiyordu.

Madam'ın evine gitmemek için türlü hilelere ve ikna yollarına başvuran genç kadın, amcasını fikrinden döndürememişti. Bir oyuncu ayarlamak hem pahalı hem de meşakkatli olacağından yaşlı adam Bayan Fanetta'yı kullanma konusundaki mantıklı açıklamalarıyla Evelyn'i ikna etmişti. Madam Fanetta tam bir satıcıydı. Kızlarını pazarlarken evine gelen müşterilere cennetin kapısının anahtarını vereceğini söyleyen pek çok süslü cümle kullanırdı. Tüm Londra'da olmasa bile yaşadıkları bu sefil semtte Madam'ın ününü duymayan kimse kalmamıştı. Desmond Simmons'ın güvendiği şey de buydu zaten!

"Oo, kimleri görüyorum burada? *Bonjour*, iyi günler, Mösyö Simmons. Burada ne işin var! Senin kırk yıl önce işinin bittiğini sanıyordum," diyen Madam, edepsizce yaşlı adamın erkekliğine baktı.

Desmond Simmons bir kahkaha attı ve "İşimi bitirebilen bir kadına henüz rastlamadım *matmazel*," diyerek alaycı bir tonda karşılık verdi. Evelyn selamlaşmalardan bile utanmıştı ve bu rahatsızlığını belli etmek adına gürültüyle ofladı.

"Bu genç kadının ne işi var burada? Şimdiden söyleyeyim, iyi fiyat veremem. Bu aralar işler durgun ve yeni bir kız almaya hevesli değilim..."

"Madam, buraya sana kızımı vermek için gelmedim. Aslında seni almaya geldim," diyerek sözlerine devam eden Desmond'ın cümlesi orta yaşlı, hafif kilolu kadını bir süre boyunca kahkahayla güldürdü.

Madam Fanetta kırklı yaşların ortasındaki bir kadındı. İsminin anlamının aksine pek de şöhretli değildi. Ailesi Napolyon'un uyguladığı sert savaş politikasından kaçarak İngiltere'ye sığınmış fakir bir aileydi. Gençliğinde uğradığı bir dizi felaket onu fahişe olmaya itmişti. Artık yaşını başını almış, güzelliğini yitirmiş olsa da yıllarla savaşırcasına saçlarını sarıya boyatıp, yüzüne kıpkırmızı bir makyaj yapmıştı. Minik dudaklarını Uzakdoğulu kadınlar gibi yarım boyarken yanaklarını iki kırmızı elmaya çevirmişti. Yanağına kalemle çizilen kocaman siyah bir ben ise konumunun resmi bir belgesiydi sanki! Öte yandan gözlerinin kenarlarına birikip, çatallaşmış iki nehri andıran kırışıkları ve ağzını çevreleyen derin iki vadiyle yüzü çorak bir araziyi andırıyordu.

Evelyn kadının çok gülmekten ötürü yüzüne yerleşen çizgileri izlerken Madam'ın sahiden içten gelerek gülmediğine emindi. Bir insan bu basık ve izbe evin boğucu kırmızı duvarları arasında yaşarken nasıl olur da içten gülebilirdi ki! Sadece iki dakikadır burada bulunmalarına rağmen tepelerinde titreyen tahtalar, altında gıcırdayan zemin ve kaba erkek gülüşmeleri arasında yaşamak sokakta dilenerek yaşamaktan daha zor ve onur kırıcı görünmüştü genç kadına. Oysa Madam Fanetta her şeye rağmen çok keyifli

duruyordu. Şişkin göğüslerini sallandıra sallandıra gülerken Evelyn açık dekoltesinden fırlayacak gibi duran dolgunlukları izlemekten kendini alamıyordu! Tanrı aşkına, o bir parça kumaş şu devasa iki topu nasıl yuvalarında tutabiliyordu ki!

"Desmond Simmons beni almaya geldiğine göre hayli ilginç bir teklifin olmalı. *Si'l Vous plait!* Lütfen," diyerek sözlerine devam eden Madam, konuklarına oturmalarına işaret ettikten sonra bir anda gülüşünü keserek ciddi bir tavır takındı. Evelyn artık gülümsemeyen bu yüzdeki çizgilerin, göründüğünden daha derin olduğunu o an anladı.

"Madam Fanetta, size ihtiyacımız var. Evelyn'i, yani benim manevi kızımı mürebbiye olarak bir lordun yanına yerleştireceğim. Malum ben artık ihtiyarladım ve kızımın geleceğini kurtarmasını istiyorum. Ancak işvereni bir referans istiyor. Sizden tek istediğimiz de Evelyn ile beraber malikâneye gidip kızımın ne kadar iyi mürebbiyelik yaptığını anlatmanız. Madam Lemaire isimli zengin bir Fransız kadını olacaksınız. Merak etmeyin, karşılığını da en iyi ücretle alacaksınız," diyen yaşlı adamın sözleri kadını şaşırttı.

Ellerini birbirine kenetleyen Madam Fanetta bir iş anlaşması yapar gibi ciddi bir tavır takınıp "*Excusez-moi*, affedersiniz! Anladığım kadarıyla benden bir soyluyu kandırmamı istiyorsunuz. Hem de bir soylu gibi davranarak! Madam Lemaire; tanrısal bir soyadı!" diyerek eliyle soylulara has bir hareket yapıp yaşlı adama baktı.

"Evet, Madam. Bir soylu, görmüş geçirmiş bir Fransız leydisi olacaksınız," diye atılan Desmond kadına detayları anlatmaya devam etti. Sadece bir saat kadar Evelyn'in, hayali iki kızına ne denli harika mürebbiyelik yaptığını anlatacak ve iş bitiminde güzel bir miktarla ödüllendirilecekti. Üstelik vücudunu da kullanıma açmayacaktı.

Madam sunulan teklifi ince kaşlarını çatarak düşünüyormuş gibi yaptı. Ardından tombul elini nazikçe sallayarak "*Oui*, evet. Mösyö Simmons. Teklifinizi düşüneceğim," dedi. Başka her hangi bir söze gerek kalmadığında Evelyn ve Desmond bu felaket yuvasından çıkmakta son derece aceleci davrandılar.

Evelyn amcasının kolunda genelevden çıkarken somurtup durdu. İtiraz edecek gücü kendinde bulamadığından da sustu kaldı. Madam Fanetta'nın teklifi kabul edeceğini biliyordu. Geriye ise sadece beklemek kalıyordu. Öte yandan Madam'ın işi bekleme ve bekletmeye uygun değildi. Zira kadın ertesi gün bir pusula göndererek kararını müspet yönde verdiğini bildirmişti.

"Mösyö Simmons. Nazik ve cömert teklifinizi kabul ediyorum. Madam Lemaire olarak size yardım edeceğim ve sözlerimle o lordu kandıracağım. Merak etmeyin, ben dilimi kullanmakta bir ustayımdır!" yazılmış nottaki müstehcen ve arsız ima Desmond Simmons'ı güldürürken Evelyn'i kaygıdan neredeyse öldürecekti.

Genç kadının içinden geçen bir his, Lord Wharton'a bu kadar yaklaşmışken geri dönüşü olmayan bir şekilde tamamen batacaklarını söylüyordu. Üstelik Madam kendilerini öyle bir rezil edecekti ki, Julian hem amaçlarını öğrenecek, hem de değil Londra'yı, tüm İngiltere'yi kendilerine dar edecekti! Ertesi gün felaketlerin gelmiş geçmiş en büyüklerini yaşayacaklarına emindi. Julian Benedict Wharton bir genelev madamının ve kendisini darağacına götürmeye yemin etmiş beceriksiz bir dedektifin foyasını kısa sürede çözecekti. Tanrı şahit ki o zaman, Evelyn'in kurtulmak için verebileceği hiçbir şeyi kalmayacaktı.

❧ ❧ ❧

"Ah hayatım, bu sıcaklarda bunca yolu çektiğim için fiyatı arttıracağım. *Oh J'ai soif*, susadım!" diyen Madam Fanetta, Evelyn ile bindiği arabada yol boyunca söylenmişti. Genç kadın, diğer kadını arabadan atmadan evvel derin bir nefes bırakıp "Merak etmeyin Madam, siz bu işi başarın dönüşte yol boyunca kendimi size yelpaze yapacağım! Unutmadan siz Madam Fanetta değil, Madam Lemaire'siniz. Mektupta yazılanları da lütfen aklınızdan çıkarmayın," diyerek bir yandan kadının yüzüne doğru oflarken bir yandan da somurtuyordu.

"Ahh, aynen öyle hayatım. *Oui!* Oflaaa ofla, Tam şuraya," diyen Madam dekoltesini daha da açarak göğüslerini Evelyn'in yüzüne doğru ittirince genç kadın irkilerek geri çekildi. Tanrı

aşkına, şu iki gülle savaşta kullanılırsa devasa bir kaleyi bile yerle bir edebilirdi!

Yol boyunca Evelyn'in Madamı ikazları pek işe yaramış benzemiyordu. Kadının rahat ve abartılı tavırlarının sakinleşeceği yok gibiydi. Giydiği elbise bile durumunu açık edecek kadar cüretkârdı. Madam Fanetta yaşının çok altında uçuk pembe şık bir ipek elbise giymişti. Elbisenin haddinden fazla dekoltesi ile korsajının alttan uyguladığı basınç yüzünden göğüsleri elbisenin içinden her an taşacak gibi durmuştu. Neyse ki yüzünü süslü bir duvara çeviren makyajını bu gün ölçülü şekilde sürünmüştü. Dudakları hafif kırmızı, yanakları ise tamamen doğal renginydi. Yüzüne yerleşen kalıcı, arsız gülümseyiş bile tebessüm halini almıştı. Evelyn kadının bu haliyle "makul" bir madam görüntüsünde olduğunu kabul etmişti.

Araba malikânenin avlusuna girince Madam genç kadının ellerini tutup kızı rahatlatmayı umarak "Hayatım, ben beş yıl gezici tiyatroda aktrislik yaptım. Kendini bana bırak. Ben her şeyi halledeceğim," dedi. Evelyn sessizce "Ben de ondan korkuyorum ya!" diyerek fısıldadığında hızlıca istavroz çıkardı.

Madam bu sözleri duymadıysa da kızın tedirginliğini görebiliyordu. Evelyn arabadan inmeden evvel de kızın kalçasını sıkıp onu acı içinde inletirken "Şans getirir. Kızlarımı işe böyle yollarım," diyerek şuh bir kahkaha attı.

"Madam, ben sizin kızlarınızdan biri değilim ve şu an öyle bir işe gitmiyorum!" diyen Evelyn kaşlarını çatarken Madam araya girdi. "Ah hayatım, senin işin bizimkilerden zor." Evelyn kadına hak verdi. Tanrı yardımcıları olsun, bu iş bir adamı o türlü tatmin etmekten daha zor olmalıydı!

"*Oh Mon Dieu!* Burası bir ev mi! Bazı insanlar sahiden burada yaşıyor mu?" diyen Madam arabadan indikten sonra bir süre malikâneyi izledi. "Buraya benim evimden on beş tane sığar," diyerek sözlerine devam edince Evelyn kadının hayal gücüne övgüleri yollamayı ihmal etmedi. Madam Fanetta böyle bir eve on beş tane genelev kurabilirdi, ama Evelyn buranın sahibi olsaydı ne yapacağını gerçekten bilemiyordu. İnsanın hayal dünyasının bir sınırı olduğunu o an anladı. Yaşadığı dünya ne kadar da küçüktü ki, gerçek görkemlerle karşılaşınca onlara dair hayaller bile üretemiyordu!

"Bayan Drummond, lütfen içeriye girin," diyen Wilson, genç kadının düşüncelerini dağıtıp Madam'a döndü. Ardından artistik bir hareketle "Leydim," diyerek başıyla nazikçe kadını selamladı.

"Oh! Merci Mösyö!"

Madam Fanetta uşağı baştan ayağa süzerken içeriye girmeden evvel adama bir de göz kırpınca zavallı uşak olduğu yerde kalakaldı. Evelyn hemen hemen Madamla aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği kır saçlı, temiz yüzlü adama bakarken "Affedersiniz, Mösyö!" dedi. Hemen ardından "Ahh, Madam Lemaire bana da bulaştırdı Fransızcasını. Affedersiniz Bay Wilson," diyerek içeriye geçtiğinde yaşlı adam nazikçe tebessüm etti.

Bu defa alındıkları oda öncekinden daha büyük bir yerdi. Oturma odalarından biri olmalıydı, zira kitap rafları ya da çalışma masası bulunmuyordu. Büyükçe odanın pahalı gümüş renkli mobilyaları ve koyu kırmızı duvarlarına daha da ateşli bir hava katan bordo perdeleri büyükçe camların kenarlarından sıkıca tutturulmuştu. Kalın perdelerin yanlardan çıkan farbalanın fırfırları görünüşü biraz olsun yumuşatırken, odanın duvar tarafına yerleştirilmiş Boisselot marka piyano görünüşü mükemmelleştiren ince bir dokunuş gibiydi. Evelyn odanın güzelliğiyle kendinden geçmek üzere olduğunu anladığında bakışlarını Bayan Harris'e çevirdi.

"Buyrun, lütfen," diyen yaşlı kadın iki hanıma oturmaları için genişçe kanepeyi gösterdi. Ancak Madam Fanetta, Evelyn ile birlikte gösterilen yere oturmaktansa tek başına açık renk berjer koltuğa kurulup kalçasını iyice yerleştirmenin derdiyle kıpırdandıkça kıpırdandı. Huzur içinde bir nefes bıraktıktan sonra da gözleriyle tüm odayı tarayarak "*Magnifique!* Şahane!" diyerek beğenisini dile getirdi. Bu sırada kapıdan giren uzun ve iri bedenle beraber bakışlar oraya kayınca Madam üst üste iki kez daha "*Magnifique!*" dedi ve Lord Wharton'ı tepeden tırnağa süzdü.

Genç adam çatılmış kaşları ve yüzüne yerleşen sert ifadeyle önce Evelyn'e ardından Madam'a bakarken başıyla onları selamladı. Madam genç adama abartılı bir bakışla karşılık verdiği halde Julian'ın bunun üzerinde durmaması Evelyn'i rahatlatmıştı. Madam

ise şuh bakışlarını genç adama arsız bir cüretkârlıkla dikmeye devam ediyordu. Tüm bu çapkın bakışlar yetmezmiş gibi bir de minik bir inleme sesi çıkarınca Evelyn iki kez kibarca öksürdü. Fransız kadının Evelyn'i işitmediği belliydi. Zira Madam incecik, şuh bir tonda "Çok güzel!" diyerek Julian'ın açık mavi gözlerine bakmaya devam ediyordu. Genç adam ise tek kaşını kaldırıp Madam'a sorar gibi bakınca da kadın "Eviniz, Lordum, eviniz harikulade," diyerek nazikçe gülümsedi.

Evelyn dualarında çığır atlamıştı. Bu kadar huşuyla dua edebileceğini önceden bilmiyordu. Ancak Julian içeriye girer girmez genç kadın ellerini dua eder gibi birleştirmiş ve içinden peş peşe tüm azizlerin adlarını sıralamıştı. Madam Fanetta, Lord'un üzerine atlayacak gibi durdukça Evelyn'in dudakları ritimle titremeye başlamıştı. Bugün için çıkacak bir aksiliğin geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Neredeyse bağırıp coşkuyla dua edeceğini fark ettiğinde bakışlarını Julian'a çevirdi. Genç adamın da bakışları ansızın kendisine dönünce kalbinde müthiş bir heyecan hissetti. O an ne için dua ettiğini bile unutarak adamın gözlerine baktıkça baktı. Açık bir davet görüyordu o gözlerde. Sanki okyanusuna çağıran Denizler Tanrısı Poseidon, Julian'ın kılığında karşısına dikiliyor ve Evelyn'i o berrak sulara çağırıyordu. Genç kadın adamın yakışıklı yüzüne bakarken içinin darmadağın olduğunu fark ettiğinde hafifçe duruşunu değiştirdi. Bedeni kendisine ait değilmiş gibiydi. Ne kalbini, ne de ellerini kontrol altına alabiliyordu. Bütün uzuvları zangır zangır titrerken aksine genç adam kendisini sakin bir çöl tablosunu seyreder gibi kayıtsız izliyordu. Soran bakışları Evelyn'i kendisine getirirken genç kadın hafifçe gülümsedi.

"Madam Lemaire sizden önceki işverenim, Lordum! Emrettiğiniz üzere sizinle tanıştırma ricamı kırmayarak buraya geldi," diyen genç kadın kehribar rengi gözlerinin minik kıpırtılarını adamın mavi bilyeleriyle buluştururken Julian kızı ilgiyle dinledi.

Harewood Dükü'ne göre Evelyn Drummond denen bu kız hayli tuhaftı! Hem inanılmaz ürkek, hem istediğinde bir şahin kadar kararlı görünebiliyordu. Genç kadının panikleyen halini birbirine sıkıca dolanmış gemici düğümünü andıran parmaklarından

anlamak mümkündü. Öte yandan sesi, sakin bir ilkbahar esintisi gibi son derece huzur vericiydi. Evinde bağırıp çağıran bir bunak görmektense böylesine tatlı sese sahip bir kadın görmek çok daha iyiydi. Hem kendi başı da ağrımazdı!

Genç adam "Madam Lemaire!" diyerek Fransız kadına döndüğünde bakışlarının uzun zamandan beri Evelyn'e kenetli olduğunu o an anladı. Bayan Harris'in kalkık, ince beyaz kaşlarını fark ettiğinde kadına sinirli bir bakış atarak otoritesini ilan ederken "Mektubunuzda Bayan Drummond'un kızlarınızı çok iyi yetiştirdiğini yazmışsınız. Bana şu 'iyi'den bahsedin," diyerek sözlerine başladı.

Genç adam yayıldığı büyükçe koltuğu tek başına doldurmuş, açılmış bacakları ve güçlü kollarına bir de kalın sesini ekleyince Madam bile kaygılanmıştı. Evelyn bir an için kadının "iyi yetiştirilmekten" kasıt olarak müşteri memnuniyetinden bahsedeceğinden korksa da Madam Fanetta son derece şık bir gülümsemeyle Lord'a baktı ve konuşmaya başladı.

"Leydi Drummond son derece yetenekli bir mürebbiyedir, Lordum. Mektubumda da değindiğim gibi onun sayesinde kızlarım bana çok ama çok faydalı evlatlar oldular. Öncelikle ikisi de konuklarımıza nasıl muamele etmesi gerektiğini bilen saygılı birer genç kadına dönüştü."

Evelyn kadının bu sözleri söylerken takındığı müstehzi ifadeyle dudaklarını kemirmeye başladı. Muamele mi! Tanrı aşkına kızları dediği kişiler yarı çıplak gezen, ağzı bozuk, on şiline iş gören fahişelerdi. Ancak Madam Fanetta onlardan öyle bir bahsetmişti ki Evelyn saraya prenses yetiştirdiğinin düşünüleceğini sanmıştı.

"Piyano, şan dersleri, İtalyanca ve bir parça Latince dâhil Avrupa dillerinin tümüne hâkim olan Bayan Drummond, kızlarımın Anakara'da şaperonları olmadan rahatça gezinmelerini mümkün kılmıştır. Ah, Fransızcadan elbette bahsetmiyorum, kızlarım Fransızca ve İngilizceyi çok iyi kullanırlar. Ayrıca görgü ve adab-ı muaşeret kurallarıyla sosyeteye takdim edilecekleri günler daha gelmeden bile talipleri kapımızda sıra olmaya başladılar."

Evelyn sıra olan adamları düşündü. Ah, Madam Fanetta çok haklıydı!

Lord Wharton duyduğu sözler üzerine koltuğunda gerindi. Ardından bir anda ayağa kalktı ve geniş odayı turlamaya başladı. Evelyn dâhil diğer kadınlar Lord'un tüm adımlarını pürdikkat izlediler. Üstelik genç adamın yürüyüşü dikkat edilmeyecek gibi değildi. Evelyn Julian'ın göğsünde gevşekçe birleştirdiği kollarının kaslarına bakarken, Madam Fanetta adamın sıkı kalçasına gözlerini dikmişti. Böyle bir adam evlerine gelecek olsa yüz pounddan azını bırakmazdı. Ne yazık ki böyle zengin ve soylu adamlar kendisinin hastalıklı fahişeleriyle de pek ilgilenmezdi.

"Leydi Drummond! Madamın kızlarını elbette bir leydi olmak üzere eğitmişsiniz. Benim çocuğum ise bir erkek. Dans ve piyano ya da şan eğitimi almayacak. Bana matematikten, Fransızcadan, gramerden ve edebiyattan bahsedin," diyen Julian kızın tepesinde dikilip buyurgan bir bakış attı.

Bir kadının matematikten anlaması söz konusu olamazdı. Ancak bilmediği şey, Evelyn'in sayısal yeteneğe sahip oluşuydu. Zira genç kadın elindeki az bir parayla ay sonunu getirmek için ince hesaplar yapmakta çok uzmandı. Hem beş yaşındaki bir çocuğa verilecek matematikten korkması için de bir sebep olamazdı. Çok fazla kitap okumuştu ve gramer ile dilbilgisinde sorun yaşamayacağı da açıktı. Ancak, Fransızca! Tanrı yardımcısı olsun; öğrendiği Fransızca Madam'ın yol boyunca kurduğu birkaç kelimeyle sınırlıydı. Öte yandan, öğrenebilirdi elbette. Albert'ı çalıştırmadan evvel kendisi bu derse çalışabilir ve onu hakkıyla kavrayabilirdi.

"Lordum, matematikten zevk alırım ve gramer bilgimle Albert'ın sözcük dağarcığını zenginleştireceğimden eminim. Ayrıca edebiyat..."

"Bana Shakespeare'in Hamlet oyunu hakkında birkaç şey söyleyin," diyen Julian, kızın sözünü ansızın keserken ona tepeden bakışını sürdürdü.

Evelyn bir an kalakaldı. Hamlet'i önceden okumuştu. Hem Shakespeare'den sonra doğmuş bütün İngilizlerin Hamlet'i bir şekilde bildiğinden emindi. Bu kitap kendisinin de eline geçmişti. Desmond amcanın getirdiği kitaplardan biri de oydu, ancak şu an tam olarak hatırlamıyordu. Aklına ilk gelen şeyle hevesle atılıp

"Olmak ya da olmamak... İşte bütün mesele bu!" dediğinde Lord Wharton alayla parmağını şıklattı. Hiç olmazsa kızın verdiği örnek şans eseri Hamlet oyununa aitti.

"Peki Bayan Drummond, öylesine soruyorum. Birkaç satır ya da bir parça sone söyleyebilir misiniz? Ne olacağını siz karar verin. Hadi Bayan Drummond, bizi kendi seçtiğiniz bir edebi alıntıyla büyüleyin!" diyen Julian ayakta durarak kıza işkence etmekten vazgeçip yeniden tam karşısına oturdu. Bu ise daha büyük bir işkenceydi, zira kibirli ve alaylı bakışları genç kadını edepsizce süzüyordu.

Evelyn boğazının yandığını hissetti. Tanrı aşkına günah çıkarırken bile bu kadar zorlanmamıştı! Bu lanet olası Lord bir rahip olsaydı insanları direkt cehenneme gönderebilirdi. Öte yandan Lord Wharton'ın edebiyat ve sanata bu kadar değer vermesi şaşılacak şeydi. Oysa genç kadın onun, evindeki tehlikeli teraryumdan sonra salonuna bir de boks ringi kurduğunu hayal etmişti. Neticede adamı görmüştü. İnsanları tek bir kroşeyle uçurabildiğine kendi fani gözleriyle tanık olmuştu. Bu edebi sorgulama ise onun vahşi karakterine çok aykırıydı. Lanet olsun, adam bu özelliğiyle tehlikeli cazibesine bir sevimlilik, katı tavrına bir yumuşama getiriyordu.

Genç kadın tüm iyi niyetli fikirlerini bir kenara bırakarak kendisini bekleyen üç kişinin bakışları altında gözlerini kapatıp okuduğu şiir kitaplarını düşündü. Sonra huşuyla bir aydınlanma yaşadı ve öne doğru kayıp dingin sesiyle mırıldandı.

"Gerçek aşk, hayalet görmekle aynı şeydir. Herkes sözünü eder, ama kendisini gören çok azdır. Le Rochefoucauld."

"Sessiz aşk neler yazmış, öğren artık okumayı, aşkın sırrına ermişler bilir gözleriyle duymayı! Shakespeare!" diye yanıt veren Julian hafifçe gülümsedi. Evelyn de gülümsedi ve iki tebessüm bir süre havada karşılıklı durdular.

"Oh, Lordum, sesiniz ve şiiriniz tüylerimi ürpertti. Bravo!" diyen Madam Fanetta çıplak kolunu kaldırıp tüylerini göstermek ister gibi elini titretince, Julian gözlerini yavaşça Evelyn'den çekti. Genç kadının kalbi delicesine çarparken sarsak gülüşünü gizlemek için başını eğdi. Bu adam nasıl bir katil olabilirdi ki!

Şiir zevkine sahip bir katil! Ah! İnsan, onun sesinden kendisine ithaf edilmiş bir şiir duymak için ölmeye bile razı gelirdi oysa!

"Bayan Drummond, birkaç hafta süreyle evimde hizmet başlamanızı onaylıyorum. Ancak hiç sebepsiz ve izahatsız işinize son da verebilirim. Öncelikle bunun farkında olarak kararınızı verin. Aylık maaşınızı ve evin kurallarını size Bayan Harris anlatacak. Sorularınızı ona yöneltebilirsiniz. En geç bir hafta içinde Albert'ın bakımını üstlenmiş olacaksınız," diyen Julian rahatsız olmuş gibi sert bir tonda konuşurken çatık kaşlarını kıza dikmişti.

Evelyn heyecan içinde "Teşekkür ederim, Efendim. Albert'i iyi eğiteceğimden kuşkunuz olmasın!" diye yanıt verdiğinde Bayan Harris de kocaman bir gülümseyişle kıza baktı.

"Ah Mon Aimé! Aşkım! Tebrikler," diyen Madam Fanetta ise ayağa kalkıp kollarını açınca Evelyn Lord'un bakışları altında kadına yürüdü ve uzak bir mesafeden şöyle bir sarıldı. Ardından Bayan Harris'in kırışık ve küçük ellerini tutarak onun da tebriklerini aldı.

Julian odadan çıkmazdan evvel dönüp Evelyn'e baktı. Yeni mürebbiyelerinin görüntüsü bir hizmetçiden farksızdı ancak kızın gözlerinde gördüğü o parıltı, onun doğru kişi olduğunu haykırmıştı sanki. Albert henüz çok küçük bir çocuktu ve Bayan Drummond ilk başta sadece onu dizginlemek için seçilmişti. Elbette çocuğa Eton düzeyinde matematik öğretmesini ya da Adam Smith'ten ekonomi derslerini vermesini beklemiyordu. Düzgün bir diksiyon ve okuma becerisi şimdilik işini görürdü. Zaten diğer tüm eğitimler kendisine aitti.

Bu düşünceler içinde Evelyn Drummond'un doğru kişi olduğunu umarak odadan çıktı. Geniş adımları tahta zeminde gergin sesler çıkarırken Madam'ın şen kahkahası da malikânenin içinde yankılanıyordu.

BÖLÜM 7

Evelyn'in Desmond Simmons'la vedalaşması hayli duygusal olmuştu. Ayrılık, birbirlerine aileden farksız olan bu kişilere zorlu ve uzun bir süreç gibi geliyordu. Ancak neticesinde büyük bir ödülle ödüllendirileceklerini bildiklerinden nispeten rahatlardı.

"Kendine oralarda dikkat edeceksin Rosa! O lanet olası malikâneye bir bahçıvan, bir tüccar ya da daha kötüsü bir at hırsızı olarak girmemi istemiyorsan da bana sık sık yazacaksın, anladın mı?" diye sordu Desmond kızdan ayrılırken.

Evelyn'in kederli bakışları gevşeyip yüzüne tatlı bir tebessüm yayılırken "Ah amca, keşke sen de orada olsaydın," demekten kendini alamadı. Kısa bir süreliğine bunun hayalini kurunca da sırıttı. Desmond Simmons o büyükçe evi birbirine katmakta asla gecikmezdi. Üstelik bunun eğlencesini izlemek de hayli keyifli olabilirdi. Ama bu riski göze alamazlardı. Zaten kendisi sahte bir kimlikle o malikâneye girebildiği için şükretmeliydi! Desmond Simmons oraya ancak Bayan Harris'in kocası sıfatıyla girerdi ki, bu da Evelyn'in istemsizce kahkaha atmasına neden oldu.

Kızın sesiyle tedirginliği yatışan yaşlı adam "Bu kadar komik olan nedir, Evelyn? Benden ayrıldığın için neredeyse şenlik başlatacaksın," diyerek yapmacık bir kızgınlıkla parmağını salladı.

"Ah amcacığım, düşünüyorum da, eğer evlenme fikrine sıcak bakarsan sana layık bir hanım bulabilirim," diyen Evelyn amcasının sırıtmasıyla sözlerine devam etti ve "bakıyorum da keyfin yerine geldi," dedi muzipçe.

"Bana kimi layık buldun, kızım? Bir leydi, bir kontes, yoksa bir kraliçe mi?"

"Hayır amcacım, sendeki soylu kanı ikinize de yetecektir. Malikâneden Bayan Harris... Bahsetmiştim hani! Düşünüyorum da, siz mükemmel olurdunuz!"

"Seni edepsiz kız! Bana o kadının yüz seksen yaşında olduğunu söylemiştin. Ben kendime eş arıyorum, büyük büyükanne değil."

"Hadi ama Desmond Simmons, sen de büyükbaba olacak yaştasın..."

"Eğer sen bir çocuk doğurursan Rosa, seve seve büyükbaba olurum, kızım," diyen yaşlı adamın yüzü yeniden kederle kopyulaştı. Ölmeden evvel görmek istediği tek şey sevgili kızının mutlu bir evlilik yapmış olduğuydu. Ancak genç kadını yanında tutup, kötü işlerine alet ettikçe onun kendisine uyan o mükemmel adamı bulamayacağından emindi.

"Bu son olacak, Rosa..." diyerek kızı kendine çekerek ona sımsıkı sarıldı. Evelyn genzine dolan puro kokusunu son kez derince soludu. Yaşlı adamdan ayrıldığında "Son olacak olan nedir?" diye sordu.

"Bu işi bitirdikten sonra kızım, seni bu izbe, bu kokuşmuş dünyadan çıkaracağım. Bir ailen olması için elimden geleni yapacağım."

"Benim ailem sensin, Des amca," diyen genç kadın yanaklarından süzülen tek damlayı hızlıca silerken yaşlı adam gülümsedi.

Boğuklaşan titrek sesiyle yeniden konuştuğunda "Senin kendi ailen, kocan ve çocukların olacak. Ölmeden önce bunu bana verecek misin?"diye sordu.

Evelyn anlayışla gülümsedi. Bunu kendisi de isterdi ancak bu ihtimalin gerçekleşme olanağı uzak bir hayalden farksızdı. Bakire bile olmayan bir kadını hangi adam isterdi ki! Kendini başkasına sunmuş, aptalca bir hissin esiri olmuştu. Elinde avucunda iyi bir geliri olmaması bir yana, iffetsiz bir kadın olarak ancak bir metres gibi görülebilirdi ki, bu utancı yaşamaktansa ömrü boyunca tek başına kalmayı tercih ederdi. Öte yandan, utancın en büyüğünü öz babasından ayırmadığı adama bakarken yaşıyordu. Ona durumunu izah edecek tek cümlesi yoktu. Dudaklarından cılız bir "Umarım," kelimesi döküldüğünde gözyaşları da bu

ana eşlik edip yavaşça süzüldü yanaklarından. Yaşlı adam nasır tutmuş iri parmaklarını kızın yanaklarına dokundurup, ipek gibi teninde kederle dolaştırdı.

"Ağlama kızım. Daima güçlü ol. Eğer kendini güvende hissetmezsen derhal çık oradan. Biri sana dokunacak olursa da..." diyen Desmond Simmons tam bu sırada sözünü kesip elini yeleğinin cebine koydu. Küçük bir şeyi çıkarıp kızın avucuna sıkıştırırken de "Bunu kullanmaktan çekinme," diyerek sözlerini bitirdi.

Evelyn tenine değen soğuk metalin varlığını hissedince avucundaki şeye baktı. Eski bir çakıydı. Yer yer parlak derisi sökülmüş, buna rağmen bıçağı ışıltıyla parlayan işe yarar bir aletti. Belki birini öldürmezdi ancak zaman kazandıracak kadar kötü şekilde yaralayabilirdi.

Genç kadın "Tamam," diyerek çakıyı iç eteğinin cebine koydu; Julian Benedict Wharton'dan kalan saat kapağının yanına. Hayatına giren iki erkekten kalan yadigârlardı bunlar. Birini nefreti için, diğerini ise sevgisi için saklayacaktı.

Sonunda amcasından zorlu olsa da ayrılmıştı. Bindiği arabadan Harewood Düklüğü'ne giderken dingin bir ruh halinde olduğunu fark edince gülümsedi. Yeni hayatında buna ihtiyacı vardı, zira o adama tahammül edebilmek için sakinliğinden başka sığınacak hiçbir şeyi yoktu. Öte yandan Bayan Harris uyarmıştı. Madam Fanetta ile malikâneden ayrılmadan evvel kendisini bir odaya almış ve Julian hakkında birkaç sırrı paylaşmıştı.

"Hataya tahammülü yoktur, sevgili kızım. Lütfen çok dikkatli ol," diye ikaz etmişti uzun uzun. Evelyn bu anları hatırlayınca dinginliğinden de eser kalmadı. Kudretli Dük Wharton esip gürlediğinde karşısında yıkılmayan bir ağaç gibi durmalıydı, ancak kökleri şimdiden titremeye başlamıştı.

❧ ❧ ❧

Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, kâtibine öfkeyle emirler yağdırıyordu. On bin grostonluk pirinç taşıyan gemisi okyanusa açılmadan kim bilir hangi aptalca sebeple yanmış ve ürünün büyük kısmı ziyan olmuştu. Asıl sorun ise Lloyd Sigorta Birliği'nden sigortalanmış gemisi için ödeme alamamasıydı.

Avukatlarıyla görüşmeden evvel ilgili aracıya üslubunca bir mektup yazmaya çalışmış ancak öfkesi yüzünden bu üslup gittikçe tehdide kaymıştı. Geminin yanma sebebinin şüpheli görülmesi üzerine tazminat ödenmesine ilişkin esasların yeniden düzenleneceği bildirilmişti. Lord Wharton bu yanıta tahammül edememiş ve önce tüm işçileri kovmuş, ardından kâtibini çağırtarak uyarı niteliğindeki cevabını yazdırmaya çalışmıştı.

"Yazdın mı, Ferguson?" diye bağırdı sözlerini bitirince.

Kâtip muntazam yazılmış eserine bakarak övünçle "Aynen emrettiğiniz gibi, Efendim. Bu tehdidin üzerine daha fazla karşı koyamayacaklar," dedi. Ancak efendisinin bakışıyla asıl tehdit altında olanın kendisi olduğunu kavradığında "İkazınız işe yarayacaktır, Lordum," diyerek sözlerini düzeltti.

"Çıkabilirsin," diyen Julian ise adama kaba bir el hareketiyle kapıyı gösterirken orta yaşlı adam ceketini ilikleyerek hizaya geçti. Saygılı bir reveransın ardından arkasını dönmeden kapıya yöneldi. Julian hafif çarpılan kapı sesiyle birlikte rahatsızca gerindi ve saatlerdir oturuyor olmanın siniriyle, hışımla ayağa fırladı. Sabah saat sekizden bu yana beş yüz bin poundluk zararını telafi etme derdiyle strateji uygulamış, en sonunda hukukî yardıma başvurmadan bu işi kendi yöntemiyle çözmeye karar vermişti. Kâtibin yazdığı mektubu okurken direktiflerinin Lloyd Birliği tarafından kabul göreceğinden emindi. Zira birliğin üyeliğinden çıktığı an onların itibar kaybedeceğini biliyordu. Ancak yine de öfkelenmişti. Amerikalı ortağının geciken ürünler için nasıl homurdandığını tahmin edebiliyordu. Geniş pencerelerin pervazına dayanıp çatılmış çehresiyle dışarıya bakarken kızgın Ağustos güneşi gözlerini aldı. Odanın içlerine yönelmişti ki, gözleri yerden kalkan sıcak havanın titreşen kavurucu dalgaları arasından malikâne yoluna giren arabayı seçti. Yıkık, dökük, eskimiş bir arabaydı bu! Kendisine o kâbus dolu geceyi hatırlatmıştı. Adını bile bilmediği, yüzünü görmediği o bakireyle seviştiği, çöplükten farksız semtteki lanet gecesini! O günün sabahında da tıpkı böyle bir arabaya binmişti. Bu defa içinden çıkacak olanın kim olduğunu merak ederek araba durana kadar bakmaya devam

etti. Bayan Drummond kendi kapısını açıp küçük el çantasını yere fırlattığında da bakışını kızdan ayıramadı.

Evelyn Drummond tuhaflıklarına devam ediyordu. Kızın açılan kapıdan eteklerini kucağında topladığını gördüğünde çatılan kaşları alaycı bir şekilde düzleşti. Yoksul bakıcının içler acısı elbisesi, süslü leydilerin kat kat uzanan elbiselerinin yanında fazla sönük, fazla vasattı. Kafasındaki şapka ise güneşten ziyade sinekten korunmak için örtülmüş, bir yas şapkasına benziyordu. Tüller kızın yüzünü kapattığından Evelyn'in yüzünü net göremedi. Görseydi onun sinirle titreşen dudaklarını da görmüş olacaktı. Öyle ki genç kadının küfrettiğini bile anlayabilirdi; zira Evelyn sıcaktan kavrulmuş bir halde kime söylendiğini bilmeden durmaksızın küfrediyordu. Eteklerini toplayıp arabadan atladığında da Julian kızın görgü kurallarından bihaber olduğunu anladı. Modern eğitim tekniklerinden haberdar ancak en basit modern giyim kabiliyetinden ve adab-ı muaşeretten yoksun bir hanımdı Bayan Drummond. Öte yandan çıplak kolları ve kucağına çektiği eteğinin altından beyazlığı seçilen bacaklarıyla, genç adama o elbisenin altında olanlara dair son derece yaratıcı hayaller kurdurdu.

Kızın bir bakire olduğu açıktı. Çünkü saf bakirelere has bakışları ve tıpkı onlar gibi kızaran yanakları vardı. Öte yandan bu kadar çekingen ve bu kadar utangaç bir kızın kendi evinde ne aradığı da Julian'ın zihnini meşgul etti. Kızın söylentilerden ya haberi yoktu, ya da para uğruna bir katil zanlısıyla aynı evde yaşamayı göze alacak kadar çaresizdi. Her ne sebeple olursa olsun artık Cherbury Malikânesi'ndeydi ve ona göre yaşamayı öğrenecekti. Öte yandan Julian'ın bu evin içinde hizmetçiden daha paspal bir kadın istemediği de bir gerçekti. Bir ara Bayan Harris'e yeni bakıcının giyimiyle ilgili birkaç direktif vermeyi aklına kazıyarak odanın iç tarafına yöneldi. Geçen yaz Lippi Müzayede Evinden aldığı eski parşömene göz gezdirdi bir süre. Ardından at binmek üzere binici takımlarını giymek için odasına çıktı. İndiğindeyse malikâne kapısında gürültülü gülüşmeler duydu ve sonunda sesleri takip ederek dışarıya çıktı.

Bayan Drummond geldiğinde olduğu gibi hâlâ etekleri kucağında bir vaziyetteydi. Ancak bu defa durmak ya da bir yerlerden atlamak yerine koşuyordu. Hem de çılgınlar gibi!

"Ah, Albert, Bayan Drummond'u ilk günden kaçıracaksın, çocuğum!" diyen Bayan Harris kapıya yakın bir kamelyada oturmuş koşturan üç kişiye keyifle bakıyordu. Albert, Evelyn ve Cocos çizilmiş bir dairenin etrafında koşar gibi bahçede dönerek kovalamaca oynuyorlardı. Cocos'un havlamalarına eşlik eden Albert'ın ince çığlığı Evelyn'in şiirsel gülüşüyle malikânenin tarihinde hiç yaşamadığı coşkuyu yaşatıyordu.

Evelyn peşinden koşturan Albert'a zaman zaman yaklaşıp, zaman zaman bilerek uzaklaştığında çocuğun kahkahasıyla mutlu olduğunu fark etti. O kadar içten ve o kadar aldırmaz gülüyordu ki, hayatında duyduğu en güzel sesin bu çocuğun kahkahası olduğuna emindi. Tabii aksi gibi, babasının öfkeli homurtusunu da işitmişti.

"Bu gürültü de ne böyle! Albert, kes koşmayı!" diye söylenen genç adam bunu alçak bir tonda söylemiş olsa da herkes duymuştu. Adamın öfkeli ikazı ise oğlundan ziyade yeni bakıcıyaydı!

Evelyn koştururken kapıdaki iri karaltıyı fark etse de sesini duyana kadar kapıya bakmamıştı. Ancak ne zaman ki bu ikazı işitmiş, bir anda adım atmayı unutur gibi olduğu yerde dimdik kalakalmıştı. Tabii bu hareketiyle Albert da kalçasına çarparak durabilmiş, Cocos ise usta bir manevrayla Albert'a çarpmadan kuyruğunu salladığı gibi bahçenin içlerine fırlamıştı.

"Lordum!" diyen kız reverans yaptığında Albert'ın minik avucuna güç vermek ister gibi sımsıkı sarıldı. Belki de asıl yaptığı güç almaktı!

"Bayan Drummond, buraya Albert'ın davranışlarını dizginlemeye geldiğinizi sanıyordum. Onu daha da şımartmaya değil!"

"Gel Albert, ben sana limonata vereyim!" diyen Bayan Harris bu anda araya girerek çocuğu babasının gazabından korumak adına ayağa kalktı. Tabii bu zavallı kızı o gazaba atmak demekti, ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Zira kudretli Dük Wharton sakinliği seven bir adamdı! İşittiği bu gülüşmeler ise

onun mizacına uymayan abartılı hareketlerdi. Kızı önceden uyarmadığı için kendi kendini suçlayan yaşlı kadın Albert'ı kucağına alıp malikâneye girdi.

Evelyn elleri önünde, başı yerde işiteceği azarı beklerken Julian'ın aheste aheste mermer merdivenleri indiğini duydu. Tok ve kesinlikle otoriter adım sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Dudaklarını endişeyle kemirirken bu adamın hataya tahammülü olmadığını hatırladığında, kovulacağına kesin gözüyle bakmaya başladı. Bu endişe içinde başını kaldırma cüretini gösterdi ve adamın kıpırtısız mavi gözlerini kendi gözlerine kenetlenmiş halde buldu. Kalbinden yoğun ve keskin bir sızı ansızın geçerken "Özür dilerim, Efendim... Ben sadece Albert ile oynamak istemiştim," diyebildi.

"Geldiğiniz ilk anda malikânemin huzurunu bozmak da nereden aklınıza geldi? Dahası, bu cüreti nereden edindiniz? Bunu Bayan Harris mi önerdi?" diyen adamın kızgın sesiyle irkildi.

"Ah, hayır Lordum! Bayan Harris'in haberi yoktu. Ben Albert ve Cocos'u, yani köpeğini görünce onlarla oynamanın..."

"Onlarla oynamayacaksınız, Bayan Drummond! Buraya oğluma oyun arkadaşı olmak için gelmediniz! Görevinize uygun hizmet etmeyeceksiniz defolun evimden..."

"Albert da mutlu oldu! Bunu oğlunuza çok mu görüyorsunuz?" diyen Evelyn gayri ihtiyarı inler gibi bağırmıştı. Gözlerinin kızgın kıpırtıları adamın dikkatinden kaçmadı. Julian kendisine meydan okunmasına alışkın değildi!

"Bu ne cüret!" diye gürlediğinde adamın öfkeli sesini soğuk bir fırtına gibi üzerinde hisseden genç kadın "Bağışlayın, Efendim! Bir daha olmaz," diyebildi.

"Bir daha olamaz zaten, Bayan Drummond! Oğlumu eğiteceksiniz, onu aptalca oyunlarınızla peşinizden koşturmayacaksınız. O bir lord olacak, bir sirk soytarısı değil"

Adamın buyurgan tavrıyla Evelyn'in kalbi küçücük bir kafeste çırpınan bir kuş kadar ağırlaştı. "Nasıl emrederseniz, Efendim," dediğinde adam başka bir şey söylemeden ahırlara yöneldi. Seyis

Sean, Lord'a doğru koşarken Evelyn dudağını endişeyle ısırdı. Kahretsin, Julian'ın bu öfkeli tavrına hâlâ anlam veremiyordu.

"Bir katilin çocuk oyunlarından anlamasını nasıl bekledim ki!" diye fısıldadığında adamın silikleşen siluetine kızgınlıkla bakmaya devam etti.

"Zavallı çocuk bir babaya değil bir zorbaya sahip!" diyerek köşeye atılmış küçük bavulunu kavradı. İçinde saç fırçası ve geceliğiyle bir de yeni bir adet elbise vardı. Bütçelerinden kalanıyla alınan elbisenin toza bulanmış olmamasını dilerken başını havaya dikti.

"Tanrım, bana yardım et!" dediğinde ise boştaki eliyle Desmond amcanın verdiği çakıyı kavrayıp güç almak istedi. Ancak sert kumaşın altından eline gelen yuvarlak cisim oldu. Lord Wharton'dan kalan saat kapağının değil güç vermek, aksine gücünü sömürdüğünü bilse de küçük nesneyi bir süre daha bırakmadı. Kumaşı kırıştırana kadar saati avucunda hissetti. Gözleri bir an için kapandığında gördüğü tek şey adamın okyanus mavisi, kızgın gözleriydi.

Odası Albert'ın odasının yanındaki küçük odaydı. Daha önce kullanılmadığı belli olan odanın yeni mobilyalarını görünce sevinmeden edemedi. Kendi evine göre burası Buckingham Saray'ından farksızdı. İkinci katta olduğu için de muhteşem bir manzaraya sahipti. Genç kadın pencereyi açıp rutubeti dağıtmak isterken bakışları sonsuza uzanır gibi giden bahçeye takıldı. Bu kendi mahallesinin bütününü yutacak büyüklükte bir bahçeydi. Önünde uzanan buğday tarlalarında, ay çiçeği tarlalarında gördüğü işçilere bakarken içi huzurla doldu. Böyle bir malikânede yaşamayı hayal dahi etmiyordu. Hayır, asıl hayal ettiği, karaltı halinde görülen işçilerin köylerinden birinde yaşamaktı. Orası yaşlı amcasına da iyi gelirdi, şüphesiz. Liman gürültüleri, çöplük kokuları, ruhu kararmış insanların uzağında sonsuz bir tabiat içinde yaşamayı kim istemezdi ki! Evelyn iç geçirip düşüncelerini sonlandırdı, çünkü hayallerinin varacağı yer onu mutsuzluğa sürükleyecekti. Buradan ayrılmak zorunda kaldığında gideceği yer yine Cheapside'ın kokuşmuş sokakları olacaktı.

Küçük el valizine yöneldiğinde kapısı hafifçe tıkırdadı.

"Girin lütfen," diye seslendi. Kapı yavaşça açıldı ve Bayan Harris sıcak bir gülümsemeyle odaya girdi. Yaşlı kadın kıza mahcubiyetle bakarken "Yerleştin mi?" diye sordu.

Evelyn ellerini neşeyle çırptı ve "Çok hızlıyım," dediğinde küçük valizini gösterdi. Yerleştirecek o kadar az şeyi varken durup manzarayı seyretmişti. Şimdiyse işe koyulma zamanıydı.

"Acele etmene gerek yok, kızım. Biraz dinlen. Albert seni çok yordu. Üstelik Lord'un azarını da işitin. Buna ben sebep oldum. Özür dilerim."

"Lütfen, Efendim. Asıl ben özür dilemeliyim. Yaptığım çocukluktu, ama Albert'ı Cocos'la koşarken görünce dayanamadım."

"Babasının dediklerine bakma. Lord Wharton çoğu zaman malikânede olmaz zaten. Kovalamaca oynayacak çok zaman bulursunuz. Albert da çok mutlu oldu. Kimseyle böyle güldüğünü hatırlamıyorum."

"Annesi onunla oyunlar oynamaz mıydı?"

Evelyn bu soruyu sorarken aklında planları yoktu. Düşündüğü tek şey Albert'ın kahkahalarıydı, zira bu gülüşmelerin kesilme şeklinin pek de hoşgörüyle olmadığını görmüştü. Zavallı çocuk babasının tavrı karşısında korkuyla sinmiş ve bu da Evelyn'i düşünmeye yöneltmişti. Hiç olmazsa anne sevgisi ve ilgisini doya doya yaşadığını bilmek istiyordu. Ancak Bayan Harris'in kötücül bakışlarıyla cevabı işitmeden anladı.

"Annesi çocuklara tahammül edemezdi. Albert'a bile... Leydi Wharton yüzyıl boyunca balo salonlarında tıkılı kalsa sesini bile çıkarmayacak kadar eğlence düşkünü bir kadındı," diyen Bayan Harris'in sözleri üzerine, Evelyn'in bakışları üzüntüyle devrildi. "Anlıyorum."

"Yerleş ve dinlen kızım. Akşam yemeğini saat yedide yeriz. Tabii sen de Albert'ın beslenmesiyle sorumlu olacağın için yemek salonunda olacaksın. Lord'dan önce gitmeyi unutma. Ondan sonra inersen bunu saygısızlık olarak görecektir."

"Ah, Bayan Harris, benim sizden öğrenmem gereken çok şey var Efendim. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Teşekküre gerek yok, kızım. Ben sana inanıyorum, Evelyn. Evelyn dememde bir sakınca yok, değil mi?"

"Elbette yok. Onur duyarım, Efendim."

"Sen de istersen bana Mandy diyebilirsin."

"Siz benim için daima en yüksek saygıya layık Bayan Harris olarak kalacaksınız, Efendim," diyen genç kadın, diğer kadının önerisini kibarca reddetti. Zira ona Mandy demek haksızlık olurdu. Bu kadın kendisinin arkadaşı değildi. Hayır, daha çok bir kurtarıcı melekti ve Evelyn ona dair saygıda kusur etmeyecekti.

Bayan Harris kırışık yanaklarına yerleşen samimi bir gülümsemeyle Evelyn'in ellerini kendi ufak tefek avuçlarına aldı. İşbirliği edercesine kızın ellerini sıkarken "Sana inanıyorum, kızım," diyerek sözlerini bitirdi. Evelyn bu sözü nereye çekmesi gerektiğini bilemedi. Ancak kadının içtenlikli tavrıyla kalbinde yeşeren umudu fark etti. Lord Wharton isterse cani katilin biri olabilirdi, ancak Evelyn burada, bu kadının sığınağında güvendeydi. En azından bedeniyle, varlığıyla güvendeydi; kalbinin ise korunaksız olduğundan henüz haberdar değildi.

❧ ❧ ❧

Evelyn akşam yemeği saatinden önce kestirmiş, yemek saatine az bir zaman kala da uyanmıştı. Dakikalar yaklaşırken önleyemediği bir tedirginlik gelip kızın tüm vücuduna nüfuz etti. Avuçlarını birbirine bastırırken terden sırılsıklam olan ellerini eteğine geçirip odanın içinde volta atmaya başladı. O adamla baş başa yemek yiyecekti! Albert da olacaktı ancak Julian'ın o delici mavi gözlerinin sadece kendi üzerine kilitleneceğinden emindi. Bir tür işkence gibi korktuğu, suçladığı, suçlarını kanıtlamak istediği o adamla, masumiyetini alan o adamla yemek saati boyunca yalnız olacaktı. Yerinde duramayıp saniyeleri asırlara çevirdiğinde saçlarına yöneldi. Uzun saçlarını omuzlarına çözerek elleriyle bir müddet taradı. Desmond amcanın şakaklarına yaptığı gibi kendine masaj yapmaya çalışırken sıkıntısı da katlanarak arttı. En sonunda saç fırçasına yönelip yavaşça taradı saçlarını. Bir aynası bile olmadığı halde, görür gibi, özenle taradı gür, kahve saçlarını. Duvardaki antika saate bakmayı unutup gözlerini kapatarak

Desmond amcasının saçlarını taradığını hayal etti. Herkes bunu annesine yaptırdığı halde Evelyn'in ipek gibi saçları yaşlı adamın katı ellerinde taranmıştı. O adam kendisine hem anne, hem baba olmuştu ve genç kadın bu işte çuvallayarak onu utandırmak istemiyordu. Bu nedenle sakin olmalı, rolüne uygun davranmalı, deneyimli bir mürebbiye gibi Albert'ı özenle beslemeliydi.

"Tanrım, bana yardım et!" deyip istavroz çıkarırken bakışı gayri ihtiyarı saate kaydı. Saat yediyi tam olarak beş dakika geçiyordu... Az önceki duasının derhal karşılık bulmasını dilerken dehşetle ayağa fırladı. Saçını sıkıca topuz yapacak zamanı yoktu. Firketeleri öylece saçına geçirip dağınık bir topuz yaptığında gevşekliğiyle rahatsız olsa da buna aldırmamaya çalıştı. En azından adamın azarlarını bir kez daha işitirse yolacağı saçlarını hızlıca çözebilirdi. Fırçasını yatağın üzerine atıp elbisesini son kez kontrol edip koşarak aşağıya inmeye başladı. Alçak topukları yumuşak halılara bastıkça hızını arttırıyordu. O kasıntı Dük'ü böyle canhıraş şekilde koşturduğunu görse kim bilir neler söylerdi.

Nefes nefese salona girdiğinde adamın henüz gelmediğini görüp derin bir nefes bıraktı. Duası karşılık bulmuştu, ancak bir sorun vardı; Albert, o neredeydi?

"Albert!" diye bağırmaya başlayıp devasa malikânenin içinde hızlıca yürürken endişeden ölüyordu. Çocuğu öncesinde hazırlaması gerekiyordu ancak tüm bu formalitelerden bihaber, acemi bir mürebbiye olduğu için her şeyi birbirine karıştırmıştı. Tıpkı saçları gibi! Zira yüzüne dökülen bir tutam inatçı saçla oflayıp durarken koşturarak Albert'ın odasına girdi. Kapıyı çalmadan odaya daldığında çocuğun yatağın üzerine kıvrılmış halde uyuduğunu gördü.

"Albert... Uyan tatlım," diyerek yavaşça konuşurken, çocuğun sakin minik soluklanmalarıyla öne doğru uzanan dudaklarına bakıp gülümsedi. Albert'ın uzun kirpikleri öne doğru kıvrılmış, kıvırcık saçları yüzüne düşmüştü. Mavi gözlerinin parlak kıvılcımlarını göremese de çocuğun babasına benzediğini düşünüyordu. Bu yaşta bile yakışıklı ve muntazam bir yüzü vardı. Onu Lord Wharton'dan farklı kılan ise kıvır kıvır saçlarıydı. Babasının düz ve

gür saçlarının aksine, çocuğun her bir tutamı kafasında yuvarlak bir çalı topluluğuna dönüşmüştü. Hayranlıkla baktığı yüzde bir an sonra babasını düşündü. Julian, o izbe kulüpte adamları tek hamleyle yıkan, kendisine fahişe muamelesi yapan o katilin bu zamanlar çocuk olduğunu hayal etti. Nasıl bu kadar kibirli ve bu kadar sert biri olmuştu? Üzerine binen soyluluk unvanları onu daha küçük bir çocukken esir almış olmalıydı. Ancak adamın oğlunu aynı zalimlikle yerine yetiştirmesine üzülüyordu. Pekâlâ, Albert iyi kalpli, sevecen bir Dük olabilirdi. Evelyn bunu deneyecekti.

Çocuk gerinerek uyandığında Evelyn masa üzerindeki süra-hiden bir avuç su alarak çocuğun yüzünü yıkayıp saçlarını geriye itti. İnatçı bukleler yüzüne düşmeye devam edince "Saçların da tıpkı senin gibi yaramaz," diye söylendi.

Albert bu kıza henüz alışmamıştı. Onunla bahçede koşturur-ken kim olduğunu bilmese de bunu düşünmemişti zaten. Ancak şimdi merak ediyordu. İncecik kaşlarının altındaki kocaman mavi gözleri şaşkınlıkla irileşirken "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben senin bakıcınım. İsmim Evelyn."

Albert dehşetle tek hecelik bir inilti koyuverdiğinde "Tırnak-larına bakacağım," diyerek kızın ellerine asıldı. Bu bakıcı denen canavarın hiç de uzun tırnakları yoktu.

"Dişlerini göster," diye söylendiğinde Evelyn gülerek dişlerini gösterdi.

"Ama cadıya benzemiyorsun," diyen minik oğlan işaret par-mağını kafasına götürerek bir süre boyunca başını kaşıdı. Zor bir problem çözmeye çalışır gibi durduğunda Evelyn "Hayır Albert, ben hiç de cadı falan değilim," diyerek gülümsedi.

"Ama bakıcılar cadı olurmuş. Süpürgeleri da bu kadar kocaman," diyen çocuk kollarını genişçe açtığında Evelyn bir kahkaha attı.

"Süpürgem de yok, Albert. Ben uçamam zaten. Bak senin gibi yere basıyorum ve Sarah gibi bir çalışanım sadece," diyerek sözlerine devam etti. Albert başını önüne eğip küçük bedenine göre güçlü bir şekilde nefesini bırakırken "Çok korktum," diye itiraf etti.

"Senin gibi güçlü bir çocuk cadılardan bile korkmamalı," diyen genç kadının sözleriyle de böbürlenerek "Asla korkmuyo-rum ki," diye bağırdı.

Evelyn ellerini çocuğun gür saçlarına daldırıp gülümsedi. Ardından "Haydi gel, yemeğe inelim. Bu arada benimle konu-şurken bana Bayan Drummond diyeceksin," diyerek elini minik oğlana uzattı. Albert kızın elini tutarken "Peki, Bayan Druffo," diye yanıt verdi. Genç kadın çocuğun pembe dudakları arasından komik bir şekilde çıkan soyadını işittiğinde minik bir kahkaha daha attı ancak çocuğun hatasını düzeltmedi.

"Senin de saçların çok yaramaz, Bayan Druffo. Şuna bak," diyerek sırıtan Albert'ın sözleriyle genç kadın yüzüne düşen tu-tamı kulağının arkasına iteledi. Lord Wharton'dan azar işiteceği artık kaçınılmazdı. Bunu kabullendiğinde Albert'ın elini daha da sıktı. Çocuğun varlığından güç aldığı aşikârdı.

Julian neredeyse yemeğini bitirmişti. Bayan Harris'in bu gece Albert'ı beslemeyeceğini biliyordu. Yeni mürebbiye ilk gününde vukuat çıkarmış bu da yetmezmiş gibi malikânenin tüm kurallarını alt üst etmişti. Sinirle kaşları çatılırken Albert'ın bugün yemek yiyip yemediğini düşünüyordu. Bayan Drummond'un oğluna gereken hassasiyeti gösterip göstermediğini birazdan anlayacaktı. Erikli tartı çatalıyla dürterken sesler çalındı kulağına. Albert'ın sesini işittiğinde hafifçe gülümsedi. Zira oğlu da gülüyordu ve sesi genç adama mutluluk vermişti.

"Ah, demek tavuğun üzerine oturdun, Albert. Zavallı tavuğun canı çok acımıştır."

"Beni taşır mı diye merak ettim."

Genç adam konuşulanları dinlerken ikisi de içeriye girmişti. Albert başını yukarıya dikip yeni mürebbiyesiyle konuşurken genç kadın da başını eğip çocuğu ilgiyle dinliyordu. Ancak ikisi de Lord Wharton'ı fark ettiklerinde konuşmayı kesip son derece ciddi durdular.

Evelyn nazikçe reverans yaptı. Ardından uşak genç kadına oturması için bir sandalye gösterdi. Oturacağı yer Julian'dan uzakta, neredeyse masanın diğer ucundaydı. Genç kadın bu uzaklık hissiyle

nispeten rahatladı. Albert'ı da yanına oturtup çocuğun sayısız çatal ve bıçaklarına baktı! Kendi servisinde de üç çatal, üç kaşık ve iki bıçak vardı. Tek bir kaşığı, hem çatal, hem de bıçak olarak kullandığı önceki yaşantısını hatırlayınca şaşırmadan edemedi. Bunların hiçbirinin ne işe yaradığını bilmiyordu. Biri diğerinden boyca küçük çatalların aynı işlevi gördüğüne emindi. Üstelik gümüş olduklarını kavradığında birkaç tanesini cebine atmasının ne de muhteşem olacağını düşündü. Des amcanın bürosunu bir aylık masrafını karşılardı hiç şüphesiz. Bu düşünceyle arsızca sırıtırken Julian'ın önündeki tarttan ziyade kendisine yiyecekmiş gibi baktığını fark etti. "Muhtemelen midesine otururum," derken keyfi daha da yerine gelmişti.

"Yarın aritmetiğe kaldığımız yerden devam edeceğiz, Albert," diyerek çocuğa sımsıcak gülümsedi. Bu cümle tamamen koca bir palavraydı ancak şu an yalan söylemezse masaya geç gelmelerinin saygısızlık olarak görüleceğini biliyordu. Hiç olmazsa aritmetik çalışıp saati unutmuş izlenimi verebilirdi.

"Aritmetik mi, o da nedir, Bayan Druffo?" diyen küçük çocuk şaşkın gözlerini bakıcısına dikerken Evelyn yalanının açık edilmesiyle dehşetle atıldı.

"Az önce yaptık ya, Albert. Unuttun mu?" diyen Evelyn çocuğa adeta yalvarır gibi bakarken Albert az önce ne yaptıklarını düşünüyordu. Cadılardan bahsetmişlerdi. Bu aritmetik denilen şey de başka bir cadı olmalıydı. Küçük oğlan dudaklarını büzüp çorbasına yönelince Evelyn rahatça nefesini bıraktı.

"Umarım Albert size zorluk çıkarmamıştır, Bayan Drummond. Tüm öğleden sonra ortalıkta görünmeyince işi bırakıp kaçtığınızı düşünmüştüm," diyen Julian tam bu sırada konuşunca Evelyn kavramak üzere olduğu bıçağı elinden bıraktı.

"Affedersiniz, Lordum. Öğleden sonra biraz içim geçmiş. Hava sıcak olunca yolculuğum çok rahatsız geçti de."

"Buraya uyuşukluk edesiniz diye getirilmediniz!"

Adamın bu sert tonuyla Evelyn gözlerini ona dikti. Sakin kalmak için çaba sarf etti ve gülümsedi.

"Uyuşuk biri olmadığımı zamanla göreceksiniz, Efendim. Üç saatlik yol..."

"Oğlum evime adım attığınız andan itibaren sizin gözetimizde. Bunun şuuruna vardığınızı umuyorum!"

Genç kadının tüm açıklama girişimleri bu şekilde kati yargılarla bölününce Evelyn başını eğip özür diledi. Dilediği ve dileyeceği sayısız özürlere ilk günden başlamıştı. Böyle giderse, bu şekilde aşağılanmaya devam ederse Lord Wharton'ı demir parmaklıklar ardına gönderemeden oraya kendisinin gireceğini biliyordu!

"Albert, haydi çorbanı iç," diyen genç kadın Lord Wharton'dan başka bir azar işitmemek adına küçük çocuğa yöneldi. Albert önüne getirilen et suyu çorbaya bakıp dudaklarını büzerken Evelyn çorbanın içine birkaç gevretilmiş ekmek parçası koyuyordu.

"Bayan Druffo, bunu yemek istemiyorum."

"Eğer yemezsen bilek güreşinde beni yenemezsin," diyen genç kadının sözleriyle Albert'ın gözleri parladı.

"O da ne ki?" diyen çocuğa genç kadın başını dikleştirip müthiş bir özgüvenle baktı.

"Eğer yemeğini yersen sonrasında sana göstereceğim. Çok eğleneceğin bir oyun bu. Bana ne kadar güçlü olduğunu göstereceksin."

"Anladım. Yumruk atmak gibi, değil mi? Sana yumruk mu atacağım, Bayan Druffo?"

"Ah, hayır Albert. Çok daha eğlenceli bir oyun. Hadi tabağını bitir de oynayalım," diyen genç kadının sözleriyle Albert bir anda kaşığını kavrayıp höpürdeterek çorbasını içmeye başladı.

Çorbadan sonra morina balığı, muskat soslu keklik eti ve hurma ezmesi getirilmişti. Evelyn ilk kez yiyeceği bu yemekleri büyük bir hayranlıkla izlerken her lokmada Desmond'u ve oğlu Tobby'i anıyordu. Öte yandan yemek yerken Julian'ı bile unutmuştu. Oysa genç adamın gözü oğlundan çok kendisindeydi. Öyle ki tatlısını yemeyip öylece oyalanırken kızı uzun uzun süzmüştü. Davranışlarından onun hakkında birkaç ipucu çıkarabileceğini biliyordu. Bayan Drummond yemek yerken dünyadan soyutlanmış gibiydi. Genç kadının hızlıca aşırdığı lokmaları izlerken bile

yorulan Julian birkaç kez homurdandı. Ancak bu ikaz niteliğin-
deki sesi bile Evelyn tarafından duyulmadı. Yeni mürebbiye öyle
bir dalmıştı ki yüzüne düşüp duran bir tutam saçtan bile haberi
yoktu. Genç adam kızın dağınık saçına, özellikle de yüzüne
düşen o inatçı tutama bakarken neredeyse gidip perçemi kızın
yüzünden çekecekti. Bir süre sonra da kıza bakmaya devam
ederken dalıp gittiği için kendine kızdı. Alt tarafı yemek yiyen
vasat bir kadın vardı karşısında. Vasat kelimesi az bile kalırdı,
zira kızın özensiz saçları onu sıradan bir köylüden daha yukarıya
taşımıyordu. Kaşları çatılan kudretli Harewood Dükü purosunu
çıkardı. Bir uşak hızlıca tütününü yakarken genç adam puroyu
dudaklarının arasına yavaşça yerleştirdi. Bakışları hâlâ kızın
yüzündeydi. Albert'ı besleyen kadını öylece süzerken dumanını
ağır ağır üfledi. Bayan Drummond, işte o anda dünyaya indi!

Evelyn duman kokusunu alınca başını kaldırıp Julian'a gözlerini
dikti. Pahalı puronun dumanını solumasıyla bir anda Desmond
amcayı hatırlamıştı. Onun purosu en kalitesiz tütünden olsa
da, hepsi aynı kokuyordu. Şimdi Lord Wharton içerken de genç
kadın adamın yüzüne bakıp gülümsedi. Bunu neden yaptığını
bilmiyordu. Ancak karşılık olarak çatılmış kaşları görünce derhal
kafasını çevirip Albert'a baktı. Küçük çocuk çorbadan başka bir
şey yememişti.

"Albert neden balık yemiyorsun, tatlım?" diye sordu sıcacık
sesiyle.

Albert burnunu kırıştırarak "Bu çok iğrenç," dedi.

"Hemen yemeğini bitir!" diyen Julian bu arada lafa daldı. Ço-
cuk babasının emriyle çatalı kavradı ve balığı didikleyerek küçük
bir parçayı çatala batırdı. Sonra yavaşça ağzına atıp somurtarak
çiğnemeye başladı.

"Tadı mı hoşuna gitmiyor?" diyen genç kadının sorusuyla
Albert kafasını salladı. Evelyn Uşak Wilson'a "Albert için biraz
kızartılmış patates getirir misiniz, lütfen?" diye sordu. Yaşlı adam
kıza cevap vermeden Lorduna döndü. Julian Benedict Wharton
"Hayır," diye araya girdi.

"Albert, o balık bitecek," dediğinde çocuk neredeyse ağla-
maklı bir ifadeyle Evelyn'e baktı. Genç kadın çaresizce "Lütfen
ye," diye fısıldadı. Çocuk kafasını olumsuz anlamda sallasa da
bir lokma daha aldı. Ardından cılız bir ses çıkardı. Sonrasında
da öğürme refleksi gelince Evelyn hızla ipekten peçeteyi alıp
çocuğun ağzına dayadı.

Julian bu sırada sinirle ayağa kalktı ve "Kes şunu Albert!
Şımarıklarını masada yapmayacaksın!" diyerek oğlunu ikaz etti.
Albert kusmamak için büyük çaba harcadığı lokmayı yutmayı
çalışırken "Hayır, yeme tatlım. Ağzından çıkar. Yemek için ken-
dini zorlama," diyen Evelyn'in sesiyle kusmadan evvel lokmasını
çıkardı.

"Bayan Drummond!" diyen Julian kıza öldüren bakışlarla
baktı. Kuralları ve emirleri aptal bir bakıcı tarafından alaşağı
ediliyordu! Genç adam kati tavrını bozmayarak "Derhal çalışma
odama gelin!" diye bağırdı.

Genç kadın işittiği bu emirle kaskatı kesildi. Kovulacaktı!
Lanet olası katil bu kadar basit bir sebeple kendisini kapı dışarı
edecekti! Albert'ın üzgün bakışları altında çocuğa gülümseyip
"Yemek zorunda değilsin," diyerek onu teselli etti. Sonrasında
ise Uşak Wilson'ın şaşkın bakışlarına aldırmayarak "Çocuğa kı-
zartılmış patates ve biraz portakal suyu getirin, lütfen" diyerek
sözlerini yineledi.

Julian çalışma odasında kızı beklerken rahatsızca dolanıp
duruyor, tam anlamıyla öfkeden deliriyordu. Zira emrinin üstüne
söz söylenmiş ve uşağıyla, oğlunun yanında açıkça küçük düşü-
rülmüştü. Hem de bir günlük olan vasat mürebbiye tarafından!
Bu sırada kapı çalındığında genç adam öfkesini dizginleyebilmek
için derin bir nefes bıraktı. Ardından "Gir," diye gürleyip kollarını
göğsüne birleşti. Yeni mürebbiye haddini bir kez daha aştığı için
onu bu defa ciddi manada uyaracaktı!

Genç kadın ürkek adımlarla odaya süzüldü ve kapıyı ardın-
dan yavaşça kapattı.

"Bana az önce ne yapmaya çalıştığınızı açıklayın," diyen
adamın sesiyle birlikte aklından ona doğru dönmemeyi geçirdi.

Kapı kulpunu kavrayıp arkasına bakmadan kaçması yararına ola
caktı! Ancak bundan kaçışı yoktu. Yavaşça Julian'a doğru döndü
ve zayıf bir sesle "Onu nefret ettiği bir şeye maruz kalmaktan
kurtardım," dedi gururla. Adamın öldürücü sertlikteki bakışları
gevşedi ve yerini alaycı bir ifade aldı.

"Oğlumun davranışlarında benim emirlerim geçerlidir. Ve
sen bir daha çalışanlarımın ya da oğlumun yanında benim sö-
zümü çiğnersen buradan gitmekle kalmaz, karşılığını da fena
halde ödersin."

Evelyn adamın bu kaba tavrı karşısında öfkelenmişti. Kovulsa
da umurunda değildi! Bir gün içinde bu öfkeli adamın gözleye
bildiği tüm yanlışlarını yüzüne haykırmak istedi.

"Sizin yüzünüzden Albert yemek yemekten nefret edecek!
Üstelik o çatık kaşlarınızı ona her diktiğinizde korkudan ölüyor
ve yiyeceği varsa da yiyemiyor!" dediğinde cesareti karşısında
korkuyla sindi. Zira bu cesaret değil, apaçık aptallıktı! Bu adam bir
katildi ve kendisi onun maktulu olmaya çok, ama çok yaklaşmıştı.

"Bu ne hadsizlik!" diye gürleyen adam iki adımda aralarındaki
mesafeyi kapatınca Evelyn dehşet içinde geriye doğru sendeledi.

"Doğruyu söylüyorum! Siz ona biraz güler yüzle baksanız,
biraz sıcak davransanız..."

Julian işittiği bu meydan okumayla "Kes sesini, lanet olası!"
diye bağırıp kızın kolunu sertçe kavrayınca Evelyn tenindeki
baskı sonucu acıyla inledi.

"Kabul etmeseniz de, gerçekler böyle. Kendi öz oğlunuzu
sürekli yererek onu şu 'kudretli' düklerden biri yapamazsınız.
Ona öncelikle şefkat ve sevgi..." demişti ki, adam omuzlarından
tutarak kızı sertçe duvara itti. Evelyn sırtındaki acıyla dudakla-
rını ısırırken omuzlarındaki iri ellerin sert baskısıyla canı daha
fazla yandı.

"Sen ne biliyorsun ki!" diyen adam yüzünü kıza doğru eğ-
diğinde Evelyn başını inatla kaldırdı. Kehribar rengi gözlerini
adamın koyulaşmış mavi gözlerine dikti. Yüzleri tehlikeli dere-
cede yakındı. Genç kadın boynuna kadar kapalı olan elbisesinin
içinde nefes almakta zorlanıyordu. Göğsü hızla inip kalkarken

adamın dudaklarına baktı. Bunu bilinçli yapmamıştı, ama kalbin-
den geçeni kendine itiraf edecek gücü de yoktu. Julian'ın ellerini
omuzlarında, ürperen teninde hissettikçe harareti artıyordu. Öte
yandan adamın da bakışının kendi dudaklarına kaydığını görünce
planda yokken dudaklarını yaladı. İkisi de aralarındaki çekim ve
önlemeyen haz arzusunun farkındaydı! Julian bu farkındalıkla
neredeyse kızın yüzüne tokat atacaktı! Onu arzulamıştı! Onu
şimdiye kadar aklından bile geçirmezken, duvarla kendisi arasına
hapsettiğinde iri gözbebeklerine bakmasıyla, ellerinin altında sıcak
tenini hissetmesiyle onu arzuladığını görmüştü. Kanı kasıklarına
hücum ettiğinde aptal bir mürebbiyeyi, bir malikâne çalışanını
bu şekilde istediği için kendine küfretti.

"Kahretsin!" diyerek kızı sertçe bıraktığında Evelyn, iki elini
geriye atıp duvara tutundu.

Ardından ağlamaklı sesiyle "Biliyorum! Baba sevgisi, aile
sevgisi olmadan büyümenin ne demek olduğunu biliyorum ben!
Ve siz, siz de biliyorsunuz, ama buna rağmen oğlunuzu kendi
hayatınıza göre yönetiyorsunuz," dedi. Sonra inatla, önleyemediği
bir dürtüyle kendisine sırtını dönen adamın önüne geçti. Julian'ın
çatık kaşlarının altında koyulaşmış mavi gözlerine hayranlıkla
bakarken konuşmaya devam etti.

"Lütfen Albert'a bunu yapmayın," diye inledi.

Lord Wharton bakışlarını kıza çevirdi. Lanet olası mürebbiye
şimdi de ahkâm kesmeye başlamıştı! Kızın yüzüne öfkeyle ba-
karken bakışları ansızın değişti. Hışımla ona doğru bir adım attı.
Sonra elini kaldırdı. Evelyn gelecek olan tokatla gözlerini kapattı.
Buna hazırdı! Ancak sert parmakları bir anlığına yanaklarında
hissetti. İri parmaklar yüzüne şöyle bir dokunup kulaklarında
temasına son vermişti. Genç kadın gözlerini açtığında kalbinde
delice bir coşku vardı. Çatılmış kaşları gevşeyerek endişeli ba-
kışlarının yerini şaşkınlık aldı. Julian, saçını kulağının arkasına
mı itmişti! Adamdan tokat beklerken o... o nazikçe yüzüne mi
dokunmuştu? Ruhu gibi bedeni de afallayan genç kadın ürkerek
geriye yalpaladı. Adamın tavrındaki bu ani değişimle ne söylemesi
gerektiğini bilmiyordu.

"Çık," diyen Julian yavaşça dudaklarını araladığında Evelyn hızla başını salladı. Kalbi ağzında atıyordu. Hayatında bu denli dağılmamıştı. "Az önce olanlar da neydi?" diye düşünmeye fır- sat bulamadan koşarak kapıya yöneldi. Kapı kolunu kavramışken ki arkadan nazik bir tıkırtı geldi. Genç kadın kapıyı açtı. Uşak Wilson, Evelyn'in kızarmış yüzüne bakıp şaşırırken genç kadına yol verip geçmesini sağladı.

"Efendim, Leinster Dükü Tyrell Granby geldiler," diyen Wil- son kızdan bakışlarını kaçırıp Efendisine yöneldi. Julian uşağına konuğunu içeriye göndermesini söyledikten sonra ellerini arkada birleştirip sakinleşmeyi denedi.

Evelyn ise başı önünde kapıdan koşar adım çıkma telaşındaydı. Öyle ki, Tyrell Granby'i bile fark etmeyerek yürümeye devam etti. İki adım daha atmıştı ki genç adamın sesini işitti.

"Hanımefendi, bir dakika," diyen Tyrell kızı durduğunda Evelyn korkuyla kaskatı kesildi! Leinster Dükü demişti Wilson! O adam, baloda dans ettiği adam gelmişti! Genç kadın korku dolu bakışlarını yavaşça kaldırdı.

İçinden "Tanrım, beni tanıdı!" diye geçirdi ve çaresizce dua etmeye başladı.

BÖLÜM 8

Evelyn, Tyrell Granby'nin sesiyle bir an kaskatı kesildi. Yüzünü çevirip çevirmemekte kararsız kalsa da bundan kaçışı olmadığını biliyordu. Hem kaçıp gitmesi önlenemez şekilde bu adamı daha da şüphelendirecekti! Genç kadın endişeli yüzüne zoraki bir gülüş yerleştirerek yavaşça ona doğru döndü. Her şeye hazırlıklı bir halde nefesini tuttu. Ya şimdi ve burada her şey bitecek, ya da soylu Leinster Dükü balodaki o sıradan leydiyi tanımayarak planına sekte vurmayacaktı.

"Affedersiniz, Lordum," diyerek başını kaldırdı. Gözlerindeki tedirgin titreşimlerin bu dikkatli adam tarafından görülmesini istemese de, Tyrell kızın gözlerine bakar bakmaz kaşlarını çatmıştı. Bir sorun olduğu aşikârdı.

"Sizinle tanışıyor muyuz?" diye sordu adam. Sonrasında kıza doğru bir adım attı. Seçemediği bir şeyi yakından seyretmek ister gibiydi. Evelyn şüpheci bakışların, sorgulayan cümlelerin altında beceriksizce gülümsedi.

"Sizin gibi saygıdeğer bir lord ile nerede tanışma şerefine erişmiş olabilirim?" diyen genç kadın sesini olabildiğince inceltti. Maskeli baloda yüzleri apaçık olmasa da sesleri alenen ortadaydı. Tınıyı değiştirmeyi ya da aksan eklemeyi düşünememişlerdi. Oysa hafif bir kelt aksanının şimdi değil, ama o zaman işe yarayacağını önceden fark edebilirlerdi. Artık çok geçti! Geçmişe dair değiştiremeyeceği hayıflanmalar koyuverirken Leinster Dükü'nün ifadesi yumuşadı. Kızla tanışıp tanışmadığını kıyafetine bakarak anlayabilirdi. *Bayan Her Kimse* üzerindeki sıradan hizmetli kostümüyle Tyrell'in yüksek sosyete tanıdıklarından biri olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Bağışlayın, Hanımefendi. Sizi birisine benzetmiş olmalıyım," diyen genç adamın muzip ve keyifli sesiyle Evelyn içte içe derin bir soluk bıraktı. Sohbeti kapatıp derhal gözden kaybolmak istese de bunu yapamadı.

"Bu naçiz hizmetliyi kime benzetmiştiniz, Efendim?"

Adamın gözleri kısıldı. Hatırlayamadığı açıktı. "Bilemiyorum. Sadece, bakışlarınız bana tanıdık geldi." Bir süre durakladıktan sonra sözlerine devam etti "Lütfen işinize bakın. Sizi ayaküstü dakikalardır bekletiyorum," dedi.

Evelyn kibarca reverans yapıp "Rica ederim, Efendim. Sizinle konuşmak bir zevkti," diye yanıtladı. Hemen ardından içinden "Aptal!" diye geçirerek kendine kızdı. Adama alenen kur yapıyordu! Nitekim Leinster Dükü de çabasını anlamış gibi sırıtmıştı. Yakışıklı adamın yüzüne daha çok yakışan gülüşü Evelyn'in dikkatinden kaçmadı. Dudaklarını ısırıp bakışlarını kaçırarak "İzninizle," dedi ve adeta koşarak koridoru arşınladı.

Tyrell Granby kızın ardından gülümseyerek baktı. Bir hizmetçi gibi "Peki Efendim, tamam Efendim," diyen itaatkâr biri değildi bu kadın. Mevkisi biraz daha yüksek olmalıydı, ama kim? Dudakları anlamadığını belli edercesine bükülürken Harewood Dükü, yakın arkadaşı Julian Benedict Wharton'ın odasına girdi.

"Bayan Harris öldü mü?" diyen genç adam hemen ardından devam etti. "Eğer öldüyse malikânede onun hayaletini gördüm."

Selam dahi vermeden söze başlaması Julian tarafından yadırganmadı. Genç adam arkadaşına dönerek "Ölmedi zaten," diye yanıt verdi.

"Ölmediyse yerine neden bir kâhya aldın?"

"Kâhya mı? Tanrı aşkına Leinster, bunu da nereden çıkardın?"

"Az önceki kız, şu ürkek güvercin bir hizmetçi değil. Olsa olsa kâhyadır diye düşünmüştüm. Bayan Harris'i sapasağlam görünce de bir an için, hayal mi gördüm acaba, diye düşündüm. Senin gibi insanlara tahammül edemeyen bir adamın iki kâhyası olamaz, ama ya o kadın kim?"

"O Albert'ın yeni bakıcısı..."

"Bakıcı mı?" diyerek şaşkınca tekrarlayan Tyrell kaşlarını kaldırıp bakışlarıyla neden bir bakıcı tutulduğunu sordu. Şimdiye kadar Albert'ın yaramazlıklarından şikâyetçi olunduğunu hatırlamıyordu. Bir anda hâsıl olan bu bakıcı ihtiyacı da neyin nesiydi?

"Albert beş yaşına bastı. Oğlum büyüyor ve bir kadının gözetiminde olması gerek. Bu yüzden Bayan Drummond'u işe aldım. Daha çok kendisi bakıma muhtaç gibi görünse de o Albert'ın yeni mürebbiyesi, Granby."

"Anladım." diyen Tyrell çenesini düşünceli bir tavırla kaşırken "Bayan Drummond, ha! Soylu bir isim," diye konuştu.

"Görüntüsü pek de öyle demiyor!"

"Doğru, ama soylu görünmek için gereken tek şey şık bir elbise. Kızın hoş bir yüzü var. En azından benim yatağımdaki açık kontenjanları dolduracak güzellikte."

"Onu yatağına almayacaksın, Granby! Evimde böyle bir rezalet istemiyorum."

Julian sabahtan bu yana durmaksızın öfkesini körükleyen bir dizi olaydan sonra bir de arkadaşının alaycı tavrıyla iyice sinirlenmişti. Tyrell Granby'nin yatağına almak için, kadınlarda çok da özellik aramadığını bilse de Evelyn Drummond'u bu amacına uygun bulması karşısında şaşırmıştı! Mürebbiye, alt tarafı sıradan bir kızdı. Üstelik haddinden fazla geveze ve asiydi. Genç adam elinde olmaksızın az önce yaşandıklarını düşündü. Hoş, unutması mümkün değildi zira hâlâ ilkel bir arzuyla doluydu. Kızın tenine dokunmasıyla sertleştiğini hatırladı. Bu hisle de Evelyn'in arzu edilebilir bir kız olduğunu itiraf etti. Yine de Tyrell bunu yapamazdı! Onu arzu edilebilir bulması tamamen saçmalıktı!

Genç adamı bu karanlık düşüncelerinden ayıran ise yeniden Tyrell oldu. Leinster Dükü odadaki ikili kanepeye kurulduğunda "Gemi işini hallettin mi? Lloyd ne diyor?" diye sordu.

Julian sinirle elini sallarken konuştu. "Piç kurusu herifler, yangını şüpheli bulmuşlar."

"Belki de sahiden şüphelidir. Bir düşün, Harewood! Onlarca düşmanın var."

"Günlerdir bunu düşünüyorum zaten. Yangın kesinlikle kasıt olarak çıktı. Ancak bu kastı gizlemek yerine apaçık gözümüz önüne serdiler. Hasar gören maldan ziyade Lloyd içindeki, dolayısıyla iş adamları içindeki itibarımı zedelemek istediler. Ödemeyi alamazsam birliğin diğer üyeleri tarafından zayıf görüleceğim. Benim, belki de mali olarak dipte olduğumu ve son çare sigorta parasına göz koyarak kendi gemimi ateşe verdiğimi düşünecekler! Çıkan bu kahrolası söylentilerden sonra da iş anlaşmalarına sekteye uğrayacak ve piyasada güvensiz biri olarak görüleceğim. Kimse benimle ortaklık kurmayacağı gibi sadece mali olarak sosyal olarak çöküşe geçmem için etkili bir yol bulmuş olacaklar. Gemimi kundaklayan lanet olası herif ziyan olan mallardan çok bunu amaçlamış olmalı! Tüm bunlar açıkça göz önünde olduğu halde, o sünepe beyinliler bunu göremiyor!"

"Bu çok kötü! Peki şüphelendiğin biri var mı?"

"Elbette!" diyen Julian keskin bakışlarını karşısındaki rafta duran Shakespeare'in orijinal yazmalarına dikti. Zihnindeki anı bir parlamayla birlikte Hamlet'i hatırladı. Arkasından sayısız oyun çevrilen ve en yakınları tarafından ihanete uğrayan Hamlet'i... Üçüncü perdenin birinci sahnesinden bir alıntı döküldü dudaklarından.

"Acaba hangisi, nefsine destur deyip karayazının
oklarını, güllelerini sineye çekmek mi, yoksa
bu belâ deryasına karşı isyan etmek mi,
yaraşır insan olana?"

Julian asla sineye çekmemişti. Şimdi de yapacağı bu olmayacaktı!

"Bu işin arkasında McCurdy'nin olduğuna eminim" diyerek sözlerini devam ettirdi.

Tyrell bu kesin yargıyla başını salladı. Julian'ın tahminine o da hak vermişti. İki yıl evvel dostunun Lordlar Kamarasında o adamla yaşadığı sert tartışmayı hatırladı. Bakanlar Kurulu Guernsey Adası'nda açılacak olan maden için McCurdy'nin teklifini kabul etmeyip Wharton'ın ihale rakamını kabul ettiğinde başlamıştı her şey. Bulringham Kontu Philip McCurdy, Lord Wharton'ı yasa dışı yollarla istihbarat ajanları tutarak ihale rakamını ele geçirmekle suçlamış ancak iddialarını kanıtlayamamıştı. Sonrası ise nafile uğraşlar ve bitmeyen bir düşmanlıkla sürüp gitmiş, ancak McCurdy bir tek kendini kepaze etmişti. Margaret'in ölüm haberini ve Julian'ın katil olduğunu da yine bu adam yaymıştı. Hatta Cherbury Malikânesinden kovulan seyislerden birini kendi hizmetine alıp Lord Wharton'a düşmanlığını apaçık ilan etmişti! Adamdan öğrendiği malikâne sırlarını orada burada üzerine pek çok yalan haber katarak sosyeteye duyurmuş ve Julian katillik şöhretini de bir nevi bu adam sağlamıştı! Şimdi de bu devasa gemiye sabotaj yapması çok olasıydı. Genç adam kaşlarını çatarak konuşmaya devam ettiğinde bu işin içindeki kişinin o adam olduğuna emindi.

"Eğer ödeme yapılmazsa, bu hiç iyi olmaz. McCurdy bu olaydan sonra senin hakkında daha fazla menfi haber yayacaktır. İngiltere'deki işleri uzun zamandır çekip çevirmediğin için de senin iflasa sürüklendiğini söyleyerek gireceğin ihaleleri engelleyecektir. Peki, tüm bunlara karşı önlem olarak bir şey düşündün mü?" diyen Tyrell'in gerçekleri hatırlatan sorusu Julian'ın kararında bir değişikliğe neden olmadı.

"Hayır!" dedi genç adam. "Önlem alınacak bir durum yok! Servetim ve işlerim ortada... Benimle iş yapmayacaklarsa bu sadece onların zararına olacak! O bunak ihtiyarlar da istedikleri kadar iflasımı düşünebilirler. Bunu görmeleri mezarda çürüdüklerinde bile mümkün olmayacak!"

"Belki de tüm bunlar olmadan mal varlığını o bunakların gözüne sokmalısın. Bunun için de en iyi yol bir balo vermek. Bugüne kadar yapılmamışından... Çok görkemli ve göz alıcı..."

"Dalga geçmeyi kes, Leinster. Balo vermekle hiçbir zaman ilgilenmedim. Böyle şeylere Margaret bayılırdı."

"Dalga geçmiyorum Wharton! Ayrıca artık Margaret olmadığına göre bu işe senin el atman gerek. Eminim annen Leydi Wharton düzenlemelerle seve seve ilgilenecektir."

"İşte o konuda haklısın. Ancak Leydi Wharton Fransa'da. Avrupa'dan ne zaman döneceğini bilmiyorum" Diyen Julian balo

konusunu kapatmak isterken ciddiyetle dolu olduğunu gördüğü arkadaşı ısrarla konuşmaya devam etti.

"Düşünüyorum da, bir davet fikri gerçekten çok iyi olurdu, Julian! Hem hedefine ulaşır, hem de Margaret'ten sonra malikânenin eski günlere döneceğini herkese göstermiş olursun."

"Gösterişle ilgilenmiyorum, Granby. O daha çok senin işin."

Julian'ın cümlesiyle Tyrell'in yüzüne imalı bir gülüş yerleşti. Eğlence ve gösterişi seven bir adamdı. Arkadaşı gibi karanlık yönleri ya da yalnız başına, sosyeteden uzakta inziva bir hayatı sevmezdi. Ancak beş kız kardeş ve dırdırcı bir annenin olduğu malikânesinde bir davet vermektense, dostu Lord Wharton'ın evinde verilecek bir baloyla kendine güzel avlar bulabilirdi.

"Ya da baloyu boş ver. Bir bahçe partisi yapmalısın. Tüm sosyeteye, iki günlük ihtişam dolu bir yaz sonu partisi verip servetini rahatlıkla o ihtiyar bunakların gözlerine sokabilirsin."

"Tanrı aşkına Granby, birkaç saatlik bir baloya dahi tahammül edemiyorum, tüm hafta sonu sana ve senin gibilere nasıl katlanırım?"

"Bunu kolaylaştıracak birkaç güzel bulursun belki de. Ya da neydi, ha Bayan Drummond seni eğlendirir. Sen taşralı güzelleri seversin, Wharton. Güzel bakıcın da bir köylü gibi doğal bir güzelliğe sahip!"

"Neyi ima ediyorsun, Leinster? Bunu da nereden çıkardın? O kadın yalnızca oğlumun mürebbiyesi."

"Ah, hiçbir şeyi ima etmiyorum, sevgili dostum. Ancak zavallı kıza ne yaptıysan suratı kıpkırmızıydı. Onu ya azarladın ya da belki de onunla biraz eğlendin..."

"Kes sesini, Tyrell!"

Julian'ın sert ikazıyla Tyrell teslim olurcasına ellerini kaldırıp "Tamam," dedi. Arkadaşının gerginliğini görmüş ve onu daha fazla sinirlendirmenin zararına dokunacağını anlamıştı. Sakinliği ve kayıtsızlığıyla ünlü taş yürekli Harewood Dükü şu an fazlasıyla öfkeliydi ve zavallı Tyrell Granby kendisinin kum torbası olmadığının farkındaydı.

"Sen ne için buradasın, Leinster?" diyen Julian gerilimi dağıtan kişi oldu. Dostunun kaba tavrına alışkın olan Tyrell ise bu cümlenin soruluş tarzıyla ilgilenmedi. Julian ne kadar kaba ya da doğrudan olursa olsun ona gücenmiyordu, zira çocukluktan beri yanında olan tek arkadaşı bu adamdı. Aynı şekilde kendisinin de onun hayatına müşterek olduğunu biliyordu. Bu rahatlıkla yanıtladı dostunu.

"Sana bir haber vermeye geldim. Dün gece Bunny'nin yerinde işittim bu havadisi. Luton'da bir iplik fabrikası satışa çıkmış. Sahibi eski bir generalmiş. Benim ilgimi çekmedi. Belki sen ilgilenirsin?"

"Şu kahrolası Lloyd ve gemi işiyle uğraştığımı biliyorsun. Bu aralar zaman ayırabileceğimi pek sanmıyorum," diyen Julian koltuğunda gerinirken Tyrell anlayışla başını sallayıp konuşmasını sürdürdü.

"Görmek istersin diye sana refakat etmeye geldim. Malum, Luton buraya çok yakın."

"Hafta sonu olabilir," diyen Dük Wharton içki dolabına yönelip dolu bir şişe viskiyi yavaşça kadehlere döktü. Bakımlı ve kâr getiren bir fabrika şu lanet olası imajı için uygun olabilirdi, ancak şu an bununla ilgilenmiyordu. Yine de cumartesi günü gidip orayı görme konusunda ikna oldu.

Leinster Dükü içkisinin ardından kalkmak için hamle yaptı. Önce manevi büyükannesi Leydi Hubert ile görüşecek ardından kendisini uzun süredir ayartan güzel dul Fairbank Kontesini ziyaret edecekti. Kontesin yumuşak ve sıcak göğüslerine gömüleceği anın hayaliyle sırıtıp çabucak ayağa kalktı. Dinç ve genç bedeniyle gerinip "Artık gitmeliyim. İşler beklemeye gelmez," dedi. Julian tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırıp "Elbette!" diyerek kadehini şerefe dercesine uzattı. Tyrell da karşılık olarak kadehini uzattı ve ardından kadehin tamamını hızlıca kafasına dikti. Hafta sonu için anlaştıklarında genç adam daha fazla Cherbury Malikânesinde oyalanmadan kendisini bekleyen Leinster armalı arabasına kuruldu. Kızarık mürebbiyeyi bir kez daha görüp o tatlı komplimanları dinlemeyi istese de, Bayan Drummond ortalıkta görünmüyordu.

Evelyn ortalıkta görünmüyordu zira Albert ile okuma dersleri yapıyorlardı. Minik çocuğun aksak okuma becerisi genç kadını tüm gece boyunca zorlamıştı. Üstelik sadece okumada değil, yazmada da tam bir faciaydı. Evelyn çocuğun önceki öğretmenleri tarafından yeterli ilgiyle karşılanmadığını anladı. Öte yandan, eğitime verdiği önemi vurgulayıp duran sevgili babası da anlaşılan sadece emir yağdırmakla yetinmişti. Oğlunun okuma ve yazma seviyesinden bihaber olduğu ortadaydı.

"Ah Albert, kaçık değil tatlım, kaşık yazıyor orada," diyerek çocuğu tatlı bir tonda ikaz ederken minik oğlan kafasını kaşıyarak rahatsızca "Bayan Druffo, kaçık olsa ne olur ki?" diye sordu.

Genç kadın küçük bir kahkaha atarak "Kaçık olsa senin gibi olur," dediğinde Albert kıkırdadı.

"Ben kaçık değilim, ama sen tam bir kaçıksın, Bayan Druffo. Neredeyse babama yumruk atacaktın!" diyen çocuğun coşkulu sesi ve heyecanlı tavrı karşısında Evelyn şaşkınlıkla baktı ona.

"Albert, bu çok ayıp. Bunu da nereden çıkardın? Ben babana nasıl yumruk atabilirim? O bir dev gibi. Hem, kimse ona yumruk atamaz."

"Evet, babam kocaman bir adam ve kimse ona yumruk atamaz. Ama o atmış Bayan Druffo, babam birini dövmüş," diyen Albert hemen ardından dehşetle havayı yutarak dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı.

"Kimi dövmüş baban?" diyen Evelyn ise çatık kaşlarıyla çocuğa bakarken "Albert, yoksa seni mi dövdü?" diye sordu. Öfkeden gözleri sonuna kadar açılmıştı! O adamın kendi öz oğlunu dövecek kadar gözü dönmüş olabileceğini düşündü bir an. Ancak Albert gür saçlarıyla örtülü kafasını sağa sola hızla sallayınca genç kadın da rahat bir nefes bıraktı.

"Bayan Büyükanne bunu kimseye anlatmamam gerektiğini söylemişti, Bayan Druffo. Ama siz kimse değilsiniz ki. Siz benim kısa tırnaklı, güzel dişli bakıcımsınız, değil mi?"

Albert'ın bu sevimli sözleriyle çocuğun ellerini avuçlarında sıkan genç kadın "Elbette... Ben yabancı değilim. Bana her şeyi söyleyebilirsin, tatlım," dedi. Çocuğun vereceği bilgiler ışığında

Margaret Wharton'ın ölümünü aydınlatabilirdi. Belki tam olarak bunu yapmazdı, ama bir mum yaksa hiç de fena olmazdı!

"Babam annemi dövmüş," diyen Albert ise tam bu sırada konuşmaya başladı. Genç kadın şaşkınlıkla baktı oğlana.

"Sen bunu nereden biliyorsun, tatlım? Onları gördün mü?" diye sordu. Zavallı çocuğun yaşadığı kötü anıları hatırlattığı için kendine kızsa da soruşturması için gereken bir soruydu bu.

"Hayır görmedim. Ama annem söylemişti bana. O gece uyurken onu gördüm, Bayan Druffo. Annem beni uyandırdı ve yakında gideceğini söyledi. Ben de ağlamaya başladım."

Çocuğun bu kadar detayı hatırlaması Evelyn'i şaşırtmıştı. Genç kadın sakince konuştu.

"Sonra ne oldu?"

"Annem babamdan kaçtığını söyledi. Onun kendisine yumruk attığını söyledi, Bayan Druffo. Sen de biliyorsun o dev gibi! Babam yumruk atabilir ama Bayan Büyükanne iyi adamların kadınları dövmediğini söyler. Babam da iyi biri ve annemi dövmüş olamaz ki," diyen çocuk ilk cümlesini unutmuş gibi babasıyla gurur duyan bir tonda son cümlesini kurmuştu. Gülümserken de bir an için ne diyeceğini unuttu. Genç kadın ona hatırlatmakta gecikmedi.

"Evet, tatlım, kimse bir başkasına yumruk atmamalı. Annen babanın kendisine yumruk attığını söylemişti. Sonra ne dedi peki?"

"Hmmm, sonra?" Albert durup başını tavana dikti.

"Sonra, bilmiyorum, Bayan Druffo. Annem birkaç gün sonra gitti. Artık teyzesinde kalıyormuş. Bayan Büyükanne bana öyle dedi. İnsan teyzesiyle yaşayınca evine dönmez mi, Bayan Druffo? Annem olsa fena olmazdı."

Evelyn çocuğun sorusuyla tam anlamıyla kaskatı kesildi! Demek ona böyle söylenmişti. Elbette bu yaştaki bir çocuğa annesinin öldüğü, hem de adice bir cinayetle öldüğü söylenmeyecekti! Hiç olmazsa aşağılık adam çocuğunu bu tür bir yıkımdan korumuştu! Ah ne düşünceli bir tavır! Yine de Albert'ın annesinden bahsederken rahat olması genç kadını yatıştırdı. Annesinin hasretiyle acı çeken bir çocuk değildi karşısındaki. Hoş, annesinin ne derece annelik yaptığı da tartışmaya açıktı. Ancak kimse oğluna

soğuk davrandığı ya da ahlâksızca hareket ettiği için ölümü hak etmiyordu!

"Ama, Bayan Büyükanne'ye söz verdim! Size söylediğimi duyarsa bana çikolatalı kurabiyelerden vermez," Albert'ın üzgün tonda kurduğu bu cümle Evelyn'i kendine getirdi.

"Merak etme, tatlım. Bu seninle benim sırrım olacak," diyen Evelyn düşünceli bir şekilde çocuğun başını okşadı. Anlaşılan Bayan Harris de işin içindeydi! Muhakkak ki Efendisinin kirli suçlarını örtmede tereddüt bile etmemişti. Genç kadın tüm bunları aklında sıkı sıkı tutmaya çalışarak yeniden çocuğun kitabına yöneldi. Desmond amcaya yazacağı mektupta bahsedeceği birkaç şey bulmuştu nihayet.

"Off, Bayan Druffo, bu çok sıkıcı," diyen çocuk birkaç dakika sonra yazma egzersizinden bıkıp kalemi yere fırlattı.

Evelyn düşüncelerinden ancak o zaman arındığında Albert'ın yazdıklarına baktı. Kahkaha atmamak için kendine zorlukla hâkim olurken defteri kaplayan tuhaf şekillerden tek bir kelime bile anlamamıştı. Albert'ın tepesinde dikilip onu okumaya ya da yazmaya teşvik edemeyeceğini gördüğünde aklına bir fikir geldi.

"Albert, aklıma harika bir fikir geldi. Mektup yazmak ister misin?" diye konuşmaya başlayınca minik oğlanın gözleri parladı.

"Ne mektubu, Bayan Druffo? Babamın şu yürüyen hindiye yazdırdığı mektuplardan mı?"

"Aman Tanrım, Albert, kimseye yürüyen hindi dememelisin! Bu çok ayıp!"

"Ama Bay Ferguson tıpkı bir hindi gibi yürüyor," diyen çocuk sandalyesinden kayıp ayağa fırladı. Ellerin arkada birleştirip karnını müthiş bir abartıyla öne çıkarıp çenesini de dikleştirdiğinde Evelyn tatlı bir kahkaha attı.

"Nosulson, Albert?" diyen çocuk bir de adamın konuşmasını taklit edince Evelyn'in gülümsemesi gittikçe yayıldı. En sonunda da dayanamayıp kendisi de ayağa fırladı ve çocuğu hızla kucağına alıp ona sımsıkı sarıldı. Yumuşak boynuna sesli bir öpücük bıraktığında Albert huylanarak kendini çekti, ancak Evelyn durmadı ve çocuğu yatağa yatırıp bir de gıdıklamaya başladı.

"Ah, Bayan Drummond, bu da nedir?" diyen cılız bir sesi ise ikisi de duymadılar. Bayan Harris ancak dakikalar sonra fark edildiğinde Evelyn gibi Albert'ın de üstü başı dağılmıştı. İkisinin yüzüne yerleşen büyükçe gülümseyişle yaşlı kadın da güldü.

"Dediğiniz gibi hiç de klasik bir mürebbiye değilsiniz, Bayan Drummond. Albert'ın kahkahaları aşağı kattan duyuluyor."

Evelyn işittikleriyle ansızın yüzünü astı. Katil Dük sesleri duymuşsa kendisini de öldürebilirdi! Bu düşünceyle korkması gerekirken öfkelendi. Ne zaman adamın katil olduğunu düşünse hissettiği tek şey de bu öfke oluyordu! Zira onun bu katı ve tehlikeli yanı kendisine uyguladığı muameleyi hatırlatıyordu! Bir han odasında fahişe gibi yüksek bir meblağla bırakılıp terk edilmesini hatırlıyordu.

"Affedersiniz, Bayan Harris. Biz de Albert ile mektup yazmak istemiştik, ama sonra bir baktık ki buradayız!"

"Mektup mu?" diyen kadının gülümserken gözleri kısıldı. Ardından devam edip "Bu harika bir fikir, ama kime yazacaksanız? Hah, buldum... Neden babana yazmıyorsun, Albert?" dediğinde minik oğlana döndü.

"Ama babam burada, uzakta değil ki? Mektup uzaktaki insanlara yazılmıyor mu, Bayan Büyükanne?"

"Bence bu şart değil, Albert. Pekâlâ babana da yazabilirsin," diyen Evelyn bu sırada söze karıştı.

"O halde babana bir davetiye mektubu yazalım mı, sevgili oğlum?

Büyükannesinin sesiyle Albert yerinde zıplayıp "Neye davet edeceğiz?" diye sordu. Balo diye bir şey duymuştu, ama oraya çocukların katılması yasaktı. Peki, o halde başka ne olabilirdi ki?

Düşünceli bir şekilde odada dolanan Bayan Harris ayakta durmaktan yorulup yatağa çöktü.

"Bir piknik yaparız ve sen de baban Lord Wharton'ı mektubunla davet edebilirsin."

"Ah, bu şahane bir fikir!" Evelyn çocuğa umutla bakarken Albert masaya koşmuştu bile. Çarpık çurpuk yazısıyla diviti mürekkebe batırırken Evelyn Bayan Harris'e işbirliği için sözsüz

bir teşekkür etti. Yaşlı kadın da içten bir gülümseyiş atarken ellerini kucağında birleştirip "Piknik fikri harika olacak," dedi. Evelyn ise bu sözlere şaşırmıştı. Demek sahiden bir piknik ayarlayacaktı. Şüphesiz, bu Albert için de farklı bir deneyim olurdu. Yine de genç kadın çocuğun babasının pikniği aptalca bulup katılmayacağından emindi. En azından Albert orada eğlenebilirdi ve hiç olmazsa mektubu yazarken el yazısını geliştirebilirdi. Bunun için bile o mektup yazılmalıydı. Genç kadın Albert'a doğru giderken babası tarafından reddedilmesinin çocuk üzerinde çok fazla bir üzüntüye neden olmamasını umdu. Albert ile beraber divit kalemi tutup usulca mürekkebe bastırdı. Avucundaki minik el yazarken o da harfleri kaydırmaması için yardımcı oluyordu. Aklındaki şey ise Lord Wharton'ın gazabıyla dayak yiyen bir kadındı! Margaret Wharton sahiden dayak yemiş miydi, bilmek istiyordu!

❧ ❧ ❧

Julian Cuma sabahına her zaman olduğu gibi erkenden uyandı. Her gün olduğu gibi de açık havanın tadına varıp güneş dinç başlamak için tembel adımlarla aşağıya indi. Colne Nehri kıyısındaki uzun yürüyüşlerden birini yapacaktı. Bu defa atı Deimos'un sırtında olmayacaktı, zira hava biraz estiği için tüm bu ılık yeli doyasıya hissetmek istiyordu. Güneş doğmak üzere olduğundan pencerelerden içeriye solgun ve yoğun bir ışık sızıyordu. Hizmetliler dahi uyanmamıştı. Genç adam malikâne kapısını açarken Uşak Wilson uykulu gözleriyle koşarak geldi. Yüzündeki mahcup ifadeyle Lordunun kavradığı altın işlemeli kapı kulpunu izin alıp tutarak onu zahmetten kurtardı. Julian kibarca başını sallarken "Efendim, atınızı hazırlatmalarını..." diyen uşağın sözünü kesip "Yürüyeceğim, Wilson," diyerek herhangi bir cümle duymadan dışarıya adım attı.

Genç adamı karşılayan güneş ışınları olurken Julian gözlerine vuran güneşten kaçınmak üzere başını çevirdi. Bakışlarına ilişen bu defa bir insandı. Hafifçe eğilmiş bir kadın silueti kırmızı bir gülü koklamakla meşguldü. Buradan bakıldığında bir tablo gibi görünüyordu. Evelyn Drummond romantik ressamların tablolarındaki

kadınlar gibi hafifçe eğilmiş, bir gülle ilgileniyordu. Julian ağır adımlarla merdivenleri inerken gözünü Evelyn'den ayırmadı. Bayan Drummond kollarına örttüğü bir şalı sımsıkı omuzlarına sarmış, ensesinde dikkatlice yapılmış topuzuyla dünün aksine son derece muntazam görünüyordu. Dün geceki asi ve itaat etmez saçları bu defa hüküm giymişti. Julian o anları anımsayınca kızın yumuşak buklesini hatırladı. İşaret parmağına arsızca dolanan o hırçın perçemi ve sonrasında kızın ipek tenini... Kulak memesine bile dokunduğunu ayırt ettiğinde, oraya bir sonraki sefer dokunanın parmağı değil, dili olduğunu hayal etti bir an. Sonrasında öfkeyle gerindi ve kati bir tavırla kollarını arkasında birleştirdi. Bu sırada kızın olduğu taraftan geçmesi gerektiğini fark ederken de somurtarak yürümeyi sürdürdü. Gereksiz nezaketten ve klasik iyi dilek sözlerinden pek hazzettiği söylenemezdi. Bu yüzden kendisiyle konuşulmasını istemiyordu. Hızlıca adım atmak isterken kızın sesini işitince ansızın durdu ve arkasından baktığı Evelyn'in sözlerine kulak kabarttı.

"Benim adım da gül anlamına geliyor, biliyor musun? Yani Rosa," demişti genç kadın. Bir çiçek ile mi konuşuyordu! Julian bunu fark ettiğinde alaycı bir ifade yüzüne yerleşti. Sıradan, kadın zırvalıkları diye düşünürken Evelyn devam etti.

"Babam bana Rosa ismini koyarken neler düşündü acaba? Büyüyünce bir gül kadar güzel olacağımı mı? Ah, hayır... Ben asla senin kadar güzel olamam. Sen kusursuzsun," diyen Evelyn gülün taç yapraklarını okşarken bu defa iyice yere çöktü ve sakındaki menekşeleri okşadı.

"Alındın mı, bir tanem? Sen de çok güzelsin. Geldiğim yerde senin gibi tek bir çiçek bile yoktu! Eğer ben böyle renklere sahip olsaydım kendimle nasıl da gurur duyardım. Sen de kibirleniyor musun? 'Bakın sizler hep tek renksiniz, ama benim sayısız rengim var,' diyor musun? Ne yazık ki bazılarımız tek renkli olmaya mahkûmlar, bazılarımız ise daima kapkara..." demişti ki ardından bir homurdanma işitince hızla ayağa fırladı. Korkuyla çarpan kalbiyle arkasını döndüğünde, neredeyse dengesini yitirip az önce övgüler dizdiği gül ağacının üzerine düşecekti.

"Lordum!" diyerek kendisinden biraz uzaktaki adama kibarca reverans yaptı. Julian Benedict Wharton karşısında dimdik duruyor ve yüzündeki sert ifadenin otoriter tavrıyla adeta dünyaya hükmediyor gibiydi.

Evelyn "Çiçeklerle konuşan bir kadın daha!" diyen genç adamın alaycı sesi karşısında "Onlar da bizler gibi birer canlı," demekten geri duramadı. Aklındaki soru ise çiçeklerle konuşan o *diğer kadın*dı. Muhtemelen bahsettiği önceki kadın, karısı Margaret olmalıydı!

Evelyn adamın bu cümlesiyle tuhaf bir kırılmışlık hissetti. Lord Wharton karısını özlüyor olabilir miydi? Hoş, insan öldüğü birini muhtemelen özlemezdi, ama Margaret Wharton'ın güllerle konuşması bu adamın aklında kalan önemli bir detaydı. Evelyn o kadını kıskandığını hissetti, hatta delice bir hayal olsa bile adamın bir an durup "Sen bunlardan çok daha güzelsin," demesini diledi.

"Tanrım, ben nasıl bir aptalım böyle?" diye içinden geçirip hayal ettiği bu cümle karşısında da kendisini azarladı. Adamın suçlarını ifşa edecekti, aşk dolu sözcüklerini değil! Hem Tanrı aşkına, Lord Wharton kendisine bu cümleleri kuracak bir adam değildi ki! Hiçbir kadına "Bir çiçekten daha güzelsin," demezdi bu adam! Düşüncelerinin karmaşık ve boğucu seyrinden rahatsız olarak başını yere eğdi. Ardından "İzninizle!" diyerek adamın önünden çekilmek istedi. Julian kızı tek kaşı havada, bir eli pantolonun cebinde süzerken diğer eliyle ona yolu gösterdi. Evelyn kafasını kaldırmayıp adamın yanından geçmeyi denerken ondan uzaklaşacağı son adımda dayanamadı ve başını cesaretle kaldırdı. Okyanus kabarmıştı. Bu seferki dalgalar hırçın değil, alaycıydı! Genç kadın Lord Wharton'ın mavi gözlerindeki dalga geçen bakışlarla kalbini ağzında hissetti. Koşarak malikâneye girmeye çalışırken de bir anda olduğu yerde kalakaldı! Kahretsin, adama bir "Günaydın," bile dememişti! Sahi ne demişti ki—ah, hiçbir şey... Görgüsüzlüğüne yanarken elini kalbine dayadı. Lanet olası kalbi bu kadar delice atarken aklında görgü kuralları mı kalacaktı?

Julian ise şaşkın, aynı zamanda sinirliydi! Acemi mürebbiye bir "Günaydın," bile dememişti! Nezaket kurallarından ve zorunlu iyi dilek cümlelerinden nefret ettiğini hatırladı bu sırada. Bu durumda kızın kendisinden kaçıp şu zorunlu cümleyi kurmadığı için memnun olmalıydı, öyle değil mi? Ama lanet olsun ki, memnun olmamıştı! Evelyn Drummond kendisinden kaçmıştı! Hem de utançtan kızarıp, elleri birbirine dolanarak. Zira genç adam kızın eteklerini tutarken titreyen ellerini görmüştü! Hayır, korkudan değildi bu! Korkuyu tanıyordu! Bu kadının tavrı ürkek, çıtkırıldım leydilerin korkak ve sünen tavrı değildi, bu utangaçlıktı! Çekingen ve kızarık mürebbiyenin tavrı karşısında Lord Wharton hafifçe sırıttı. Zavallı Bayan Drummond karşılıksız hislerin etkisine mi girmişti yoksa? Julian bu düşünceyle keyiflendi. Evelyn Drummond kendisinden hoşlanıyordu! "Tanrım, ne büyük küstahlık!" derken yürümeye devam etti. Yavaş adımları eşliğinde "Evelyn," diye fısıldadı ve ardından tehlikeli bir tonda devam etti "Rosa!"

❧ ❧ ❧

Kahvaltı saati geldiğinde Evelyn bu defa Albert'ı hazırlamayı unutmadı ve saatinden önce masaya oturdu. Ancak kahvaltıyı bitirdikleri halde Lord Wharton gelmemişti. Genç kadın en azından karnını rahatça doyurmanın keyfiyle Albert'ı da beslemiş ve çocuğun kahvaltıyı ayırmadan yediğini gördükçe mutlu olmuştu. Albert'ın saatleri bulan çiğnemeleri, yavaşça höpürdettiği meyve suları ise zorunlu olarak onu masada tutmuştu. Küçük çocuk henüz kahvaltısını bitirmişti ki, babası azametli adımlarıyla salona teşrif etti.

Evelyn hızla yerinden kalkıp beceriksizce "Günaydın, Lordum," dediğinde Albert kıza şaşkınlıkla baktı. Bayan Druffo ne tuhaf bir kadındı böyle! Neredeyse öğlen olmak üzereydi, ama o heyecanla atılıp "günaydın" diyordu! Elbette çocuğun bilmediği şey iki yetişkin insan arasındaki gizli meseleydi. Nitekim Julian, kızın günaydınını açık bir yergiyle dinledi. Utangaç Rosa kabahatini anlamıştı, ancak affedilmeyi hak etmiyordu! En azından Julian ona "günaydın" demeyerek bunu gösterdiğini düşünüyordu.

Kızı kaale almayıp yavaşça koltuğuna kuruldu. Wilson hızlıca servis açarken Evelyn ve *günaydını* bir süre havada asılı kaldı. Genç kadın en son muhatap alınmamanın kızgınlığı içinde Albert'a dönerek "Hadi Albert, okuma egzersizi yapacağız," dedi. Çocuk minik dudaklarını büzerken bir an sonra keyiflice babasına baktı.

"Babacığım, kütüphanede işin var, değil mi? Senin kütüphanede her zaman işin olur, tabii ya!" diyen çocuğa babası hafif bir gülücük attı.

Evelyn bu sırada Lord'un yüzüne bakmaktan geri duramadı. Çocuğuyla konuşma tarzını gözetleyecekti sözüm ona, ama bir süre sonra adamın yüzüne dalmış olduğunu unuttu. Julian'ın sert hatları oğluyla konuşurken gevşemişti. Ancak Evelyn'in farkettiği bir diğer detay, adamın ıslak saçlarıydı. Islak, gür, simsiyah saçları geriye itelenmişti. Genç kadın kuru bir yutkunmayla adamın dudaklarına kaydırdı bakışlarını. Yana kaymış hafif bir tebessüm bile, yüzündeki katılığı yumuşatamasa da ona oldukça çekici bir hava katmıştı. Gözleri de oğluna sabitlenmişken kendisine baktığı gibi bakmıyordu! Lord Wharton oğluna açık bir şefkat ve sevgiyle bakarken kendisine her baktığında bu bakışların ya öfkeli, ya da alaycı olduğunu hatırlayan genç kadın nihayet kendine geldiğinde somurtmaya devam etti. Öte yandan adamın oğluna olan sevgisi konusunda şüphesi kalmamıştı! Kudretli Lord Wharton'ın taşlaşan kalbinde minicik bir yer canlı kalmayı başarmıştı. En azından bu da bir şeydi!

"Evet Albert, kütüphane işim var, oğlum. Neden sordun?" diyen genç adam oğlunun sorusunu yanıtladı.

"Hiiiiçççç," diyen Albert ise çaktırmamaya çalışarak Evelyn'in kolunu çimdiklerken genç kadın da ona göz kırptı. Julian bu müttefik tavırla iyiden iyiye meraklandı. İkisi neler çeviriyordu böyle? Genç adam meraklı bakışlarını bir oğluna, bir de Evelyn'e çevirirken Albert'ın boş tabağını gördü. Beceriksiz mürebbiye en azından oğluna kahvaltıyı bitirtebilmişti! Julian bu davranışı karşısında Bayan Drummond'u övdü. Tabii içinden!

"Odana gidersen masana da bakarsın, değil mi babacığım? Hani sağ tarafa, şu kapkalın kitabının üstüne de bakarsın tabii!"

Albert'ın bu sözleriyle merakı daha da artan Julian "Tabii *bakarım*," dediğinde baktığı yer mürebbiyenin yüzü oldu. Sevgili Rosa, Albert'la bir olup kendisine bir aşk mektubu mu yazmıştı? Genç adam bu düşünce içinde kıza küçümseyen bir bakış attı. Kadını aklı başında sanırken böyle bir aptallık yapmış olabilir miydi sahiden? Bu düşünceyle kahvaltısını neredeyse yarıda bırakarak kütüphaneye yöneldi. İlk gençlik yıllarda Eton'da eğitim görürken kasabadan döndüğünde çantasında sık sık aşk mektupları bulurdu. Sonra mektuplardaki aptalca imla hatalarının üstünü karalar ve hepsini yakardı. Mağaza ziyaretlerinde de bizzat olgun kadınlardan açıkça edepsiz iltifatlar alırdı. Zaman zaman da onlara istediklerini verirdi! Okuldan mezun olup Cambrigde'de iki yıl süreyle eğitim gördüğü sırada da durum buna benzer olmuştu. Cambridge Dükü'nün verdiği baloya annesinin ısrarıyla katıldığında bizzat Düşes'e unutamayacağı bir saat yaşatmıştı! Ancak tüm bu kadınların Bayan Drummond'la ilgisi yoktu! Bayan Drummond saf ve romantik hayaller peşinde olabilirdi zira Julian, kızın bakireliğini hiç yoktan kendisine feda etmeyeceğini biliyordu! Hem o da bunu almak istemiyordu ki! Kendi kendine eğer böylesine küstah bir mektup bulursa kızı kovacağını öğütleyip masasının üstündeki beyaz kâğıdı kavradı. İri ve kaslı parmaklarında bir süre boyunca çevirdiği mektubu en sonunda açtığında gözüne ilk ilişen şekilsiz ve kararsız harfler oldu. "Sevgili Babacığım," ifadesini okuduğunda da kaşları memnuniyetsizce çatıldı. Bu hiç de bir aşk mektubu değildi! Ancak birkaç satırdan sonra hafifçe gülümsemeye başladı.

"Sevgili Babacığım.

Ben oğlun aynı zamanda vârisin Marki Albert Samuel Wharton. Vâris ve Marki'nin ne demek olduğunu Bayan Druffo bana anlattı. Pek bir şey anlamadım, ama büyünce anlayacakmışım. Her neyse, bu sana ilk mektubum. Bayan Druffo yazma egzersizlerim için mektup yazmamın iyi olacağını söylediğinde aklıma sen geldin. Aslında aklıma getiren Bayan Büyükanne oldu. Düşündüm de aynı evin içinde sana mektup yazmak birazcık saçma oldu.

Bayan Büyükanne tam bu sırada bana bir fikir verdi. Biz yarın için piknik yapmaya karar verdik. Piknik bence çok saçma bir şey, ama Bayan Druffo eğleneceğimi söyledi. Havalar çok sıcak olmadan önce bahçede yaptığımız kahvaltıya benzese de bu defa daha uzağa gidip çimlere oturacakmışız. Sepetin içine yemekler koyup nehrin kıyısına gidecekmişiz. Aslında yere oturmaktan başta biraz korktum, ama Bayan Druffo, popomu böceklerin ısırmayacağına söz verdi. Babacığım, sen de bize katılmak ister misin? Eğer evet dersen lütfen bana yeni bir mektup yaz. Ancak Bay Ferguson'a yazdırma. Unutma kendin yazmalısın.

Seni seven oğlun Albert S.W"

Julian mektubu bıraktığında kaymış olan harflere bakt Pek çok sözcüğün üstü karalanmıştı. Albert'ın minik ellerinde çıkan mektupta Bayan Drummond'un ismi hariç tek bir imla yanlışı bulamayan genç adam gururla gülümsedi. Mektuba mürebbiyenin elinin değdiği belliydi, zira içinde pek çok zor sözcük vardı. Julian mektubun gelişinden memnun olmuştu, ancak teklif için aynı şeyleri düşünmüyordu. Zira piknik yapmak kendisine göre değildi. Bu tür saçmalıklara, balolar ve davetler gibi pek iyi bir gözle bakmıyordu. Üstelik iki hizmetli arasında da oturacak değildi! Kalemini alıp yeni bir temiz sayfa çıkardı. Oğlunun davetini reddeden satırları yazarken bakışları karardı. Bu evde kimin Efendi olduğunun anlaşılmadığını düşünürken, bir reddin de Bayan Drummond ve Bayan Harris'e yapılmasını gerektiğini anladı. Zira bu iki kadın ne cüretle kendisini aptal ve çocukça oyunlarına alet etmişlerdi? Üstelik Albert'ı da bu türden heveslerle oyalayarak ne yapmaya çalışmışlardı?

Genç adam bu hislerle mektuba başlarken zaten cumartesi günü için bir işi olduğunu hatırladı. Tyrell Granby ile Luton'daki fabrikaya bakmaya gideceklerdi. Bunu oğluna uygun bir dille izah ettiğine kanaat getirip yazıyı bir kez daha okudu. Ardından Wilson'ı çağırıp kâğıdı oğluna iletilmek üzere adama teslim etti. Rahatsızlık duyduğu bir his ise yakasını bırakmıyordu. Albert'ı reddetmiş olmanın rahatsızlığıydı bu.

Evelyn güne neşe içinde uyanmıştı. Albert'ı kollarında uyutmuş ve geceden sonra odasına gitmemişti. Çocuk, babasının, piknik önerisini reddetmesi karşısında büyük bir hayal kırıklığı yaşamış, onu teselli etme işi de genç kadına kalmıştı. Bundan zevk de almıştı, zira Albert'ı dinlemek çok keyifliydi. Akşam yemeğinden sonra da Bayan Harris kendilerine koca bir tabak meyve getirmiş ve bir süre boyunca odada kalarak tatlı bir sohbete eşlik etmişti. Albert uyuyana kadar da kelime bulma oyunu oynayarak çocuğun düş kırıklığını unutturmayı başarmışlardı.

Evelyn sakin soluklarıyla huzur içinde uyuyan çocuğa bakıp alnına bir öpücük bırakırken parmak uçları üzerinde yürüdü. Piknik saati gelene kadar Albert'ın uyuması iyi olacaktı. Bayan Harris'i mutfakta sepeti hazırlarken gördüğünde de kadına sıcak bir gülümsemeyle bakarak ona yardım etmeye başladı. Sepete sandviçler, peynirli ve çikolatalı ekmekler, et dilimleri, çeşitli kurabiye ve pastalar koyulmuştu. Sıcak havayı serinletmesi için de buzlu limonatalar hazır edilmişti.

"Bayan Harris, bu fikir harika oldu. Albert için de değişiklik olacak," diyen Evelyn kadına müteşekkir bir bakış attı.

"Sevgili kızım, bunu güzel hale getiren sensin. Albert'ın bu kadar heveslenmesi senin sayende. Onunla o kadar güzel ilgileniyorsun ki," diyen Bayan Harris'in sözleriyle Evelyn umutla doldu. Oysa önceki geceden sonra kovulacağına kesin gözüyle bakıyordu! Aleni bir şekilde Lord Wharton'a karşı gelmiş, hatta ona sesini yükseltmişti. Sonrasında aralarında bir konuşma ya da yalnız kalma durumu olmamış olsa da Evelyn her an uşak Wilson'ın gelip kovulma haberini vereceğini beklemişti. Üstelik kovulursa işe yarar hiçbir bilgi edinemediği gibi Desmond amcasına karşı duyacağı mahcubiyet de boğazını bir ilmek gibi sıkmıştı. Neyse ki kovulmamıştı. Henüz!

Sepeti Sarah'ya verip dışarıya taşıtırken kendisi de hızla Albert'ın odasına çıktı. Çocuğu uyandırmak bu defa pek de zor olmamıştı. Zira piknik sözünü işitir işitmez Albert heyecanla yataktan fırlamıştı. Genç kadın minik oğlana rahat edeceği kıyafetler giydirerek onu aşağıya indirdi. Malikâne kapısında

duran iri yarı gölgeyi de ilk seçen Albert oldu. Çocuk Evelyn'
ellerinden kayıp hızlıca babasına koştu.

Nefes nefese "Baba, sen de mi geliyorsun?" diye sordu. Baba
kapı eşiğinde görünce fikrini değiştirdiğini sanmıştı.

Julian eğilip oğlunu süratlice kucağına alırken "Hayır, oğlu
Sana yazmıştım zaten. Bugün Tyrell amcanla işim var!" dedi.

Albert'ın yüzü üzüntüyle yere düşerken Julian oğlunun a
nından öptü. Bu sözsüz bir teselliydi, zira Albert'ın ifadesi derh
yumuşamıştı. Çocuk babasının boynuna sarılıp ona sokulduğun
genç adam gülümseyerek çocuğu indirdi. Sonrasında iyi eğle
celer dileyip malikâne içlerine yöneldi. Bu sırada tam karşısın
Bayan Drummond'u görünce bir an durakladı.

"Günaydın, Lordum!" diyen Evelyn'in gülümseyen yüzüy
Julian kızı tepeden tırnağa süzdü. Tek kelime etmeyip yanında
geçip gitti. İkinci adımda durdu ve arkasını dönüp kıza bak
Rosa, Albert'ın elini tutmuş merdivenleri iniyordu. Julian ne
densiz bir öfkeyle homurdanıp kütüphanesine kapandı. Ancak
masasına oturmadı. Geniş camların perdelerini tutarak dışarı
gözetledi. Evelyn, Bayan Harris ve oğlu yavaşça nehir kıyısına yö
tutmuşlardı. Genç adam bedenini camdan ayırdı ve koltuğun
kuruldu. Aklı, Lloyd'un lanet olası aracılarında olması gerekirken
şu saçmalık dolu piknikteydi. En sonunda yarım saat sonra ayağ
fırlayıp malikâneden çıktı.

Seyis Sean'a atı Deimos'u getirmesini işaret ederken Wilson'a
baktı ve konuşmaya başladı.

"Tyrell Granby gelirse ona bugün hiçbir yere gelemeyeceğim
söyle!" dedikten sonra da ahırlara yöneldi.

BÖLÜM 9

Haziran ayının son günleri gelecek olan diğer ayları haber ve-
rircesine şimdiden kavruluyordu. Evelyn hiçbir yazda bu kadar
çok hararet bastığını hatırlamıyordu. Bu boğucu harareti mev-
sime bağlarken hafifçe çağıldayan nehrin kıyısında uzanmış ve
gözlerini kapatmıştı. Minik esintiler taşıyan sıcak rüzgârlar yü-
zünü yalayıp geçiyor, kendisini ömrü boyunca hiçbir yerde his-
setmediği kadar huzurlu hissediyordu. Bir an için yaşadığı bu
zahmetsiz huzura inanamadı. Kendi evi olmayan bir yerde ya-
şayıp, sahte bir kimlikle, bir çocuğa sahte mürebbiyelik yapar-
ken Tanrı'nın bir lütfu sonucu cennete düşmüştü! Öte yandan
cennette ne aradığı belli olmayan katil bir adamın suçlarını ka-
nıtlamaya çalışmak ise tüm bunların içinde ne kadar da kasvetli
bir uğraştı. Genç kadın şimdi kaygısızca yayıldığı çimlerde kal-
binde hiçbir yük olmadan uzanmış olmayı dilerdi.

Cheapside'in gürültülü beton blokları, kokuları ve bir sır gibi
saklanan sefilliğinden uzak, kendi evinin tadını çıkarmayı, belki
de kendi kocası ve kendi çocuklarıyla mutlu mesut yaşamayı
dilemek ise hayal dâhilinde bile değildi. Mutlu bir yuva hayali
herkesin olduğu kadar kendisinin de arzuladığı bir rüyaydı
ancak bu rüya uzak bir ihtimalden öteye gitmeyecekti. Genç
kadın kulaklarına dolan sakin doğanın sesiyle yine de elinde
olmadan hayaller kurdu. Bir eş düşündü önce. Kendisine daima
dost, arkadaş olan anlayışlı ve güler yüzlü bir adam... Sevgiyle
bakan, sevgiyle dokunan, sevgiyle sarılan bir adam... Adamın
bir yüzünün olmasına gerek yoktu. Ama Evelyn gayri ihtiyarı o
erkeğe bir yüz bulmuştu. Kudretli Harewood Dükü Julian Benedict

Wharton'ın yüzü genç kadının en gizli saklı hayallerinin başk
şesine kurulmuştu. Birkaç saniye için bu hayalle idare etmeliyd
Albert'ı da kendi oğlu olarak görürse çok mu ileri gitmiş olurdu

Evelyn ansızın gerilerek gözlerini açıp süratle oturur vaziyet
geçti. Onun böyle dimdik hareket ettiren hayallerinin o sonsuz
uzaklığı değil işittiği nal sesleriydi. Bir an sonra sesler kulağının
dibinde yankılanmaya başladığında başını çevirdi. Sağ tarafından
bir gölge, simsiyah, devasa bir at kendisine yaklaşıyordu. Üzerin-
deki kişiyi görmesiyle hışımla ayağa fırladı. Hayallerinin yüzü
capcanlı olarak tam yanına kadar geldi. Genç kadın şaşkınlığını
atarak adama baktı. Hemen ardından nezaket kurallarını hatır-
layıp reverans yaptı ve "Lordum," dedi.

Julian atının dizginlerini sertçe çekerek hayvanı kıza bir adım
kala durdurdu. Henüz konuşmaya başlamamıştı ki, Cocos arkala-
rından coşkuyla havlayarak geldi ve kızın eteklerini tırmalamaya
başladı. Evelyn köpeğin başını tutup onu severken Cocos da iştah
açıcı bir yiyeceğe atlar gibi kızın ellerini yalıyordu. Bu manzarayı
atın üzerinden seyreden Julian bir süre boyunca genç mürebbiyeyi
inceledi. Onun çimlere sere serpe uzandığını ayırt etmişti. Ürkek
mürebbiyenin çoktan derin uykulara daldığını düşünmüş olsa da
genç kadın hızla ayağa kalkıp kendisini karşılayınca onu takdir
etmekten de geri duramadı. Bunu elbette içinden yaptı! Uyuşuk
bir kadını çekmeyeceği konusunda önceden uyarılan genç ka-
dın dersini almış görünüyordu. Bu hislerin memnuniyeti içinde
Evelyn'in tedirgin gözlerine baktıktan sonra "Bayan Drummond,
oğlum nerede?" diye sordu. Hemen ardından bakışlarıyla etrafı
taradı ancak Albert ve Bayan Harris ortalıkta görünmüyordu.

"Ah, Efendim, Albert Bayan Harris'le balık tutmak istediğini
söyledi," diyen Evelyn gülümseyerek bu cümleyi kurduğunda,
Julian kızdan bir süre boyunca gözünü alamadı. Çimlere uzandığı
için üstü başı küçük çiçekler ve otlarla bezeli, kırışık elbisesi yer
yer toprak izleriyle kirlenmişti.

Kızı küstah bakışlarıyla süzmeyi —nihayet— bırakan genç
adam Evelyn'in yanıtıyla kaşlarını çattı. Albert balıktan hiçbir
şey anlamazdı ve Bayan Harris muhtemeldir ki çoktan sızıp

kalmıştı! Memnuniyetsizliği yüzüne yayılan Harewood Dükü
atından yavaşça inip heybetli bedeniyle onu bir ağaca doğru
götürdü. Yularını ağaca düğüm atarken atın başını okşayıp
hayvandan hoşnut bir kişneme aldı. Evelyn ise bu manzarayı
soluksuz izledi. Lord Wharton'ın atı kadar saygıyı hak etmediğini
düşünüp üzgün bir ifade yerleşti yüzüne. Hayır, Lord Wharton
başını okşasın demiyordu, ama hiç olmazsa muhatap alındığını
bilmek isterdi. Oysa tam da şimdiki gibi bir kez daha görmezden
gelindiğinde bunu umursamamaya çalıştı. Ayakta emre hazır
vaziyette durmaya devam ederken adamın yeniden kendisine
dönmesiyle ansızın heyecanlandı.

"Ne tarafa gittiler?" diye sordu genç adam.

Evelyn kolunu kararsızca kaldırıp kuzeyi gösterdi.

"Bayan Drummond, bana yolu göstereceğinizi umuyorum!"
diyen Julian'ın sözlerine hazırlıksız yakalanan genç kadın iri açıl-
mış gözlerini adamın delici mavi gözlerine dikerken bir an sonra
"Ta-tabii," diye geveleyip uzağa fırlatmış olduğu ayakkabılarına
yöneldi. Hızlı adımlarıyla yıllanmış ayakkabılarını almaya gider-
ken adamın tavrını düşündü! Muhatap alınmıştı ve Evelyn bu
kanaatinin sevinciyle Lord Wharton'ın sinir bozucu olduğu kadar
istediği zaman son derece etkileyici olabileceğini de düşündü.

Julian da onu düşünüyordu. Manzara seyredilesi olamayacak
kadar sıradandı. Bu yüzden Bayan Drummond'un paniklemiş
halini izlemek çok daha zevkliydi. Kızı incelerken üstüne ba-
şına, saçına yapışmış otları eliyle süpürmek için inanılmaz bir
istek duydu. Aptalcaydı elbette, ama Bayan Drummond otlar ve
böceklerle dolu kirli bir zemine böyle umursamazca yatarken
ardından neler olacağını bilmiyordu belli ki! Genç adam kızın
koyu kahverengi elbisesinde sallanan otları izlemeyi bırakmak
için başka bir şeye odaklandı; kızın vücut hatlarına! Tanrı aşkına,
hangi genç kadın böyle bir çuval giymek isterdi ki! Rosa'nın giy-
diği elbisenin içinde kendisinden en az iki kişi daha sığacağını
düşünen genç adam eğilip ayakkabılarını alan Evelyn'in gerilen
elbisesinin altında çıkıntı yapan kalçasına odaklandı bu defa.
Demek bu kızın da bir kalçası ve belki çok daha fazlası vardı.

"Yazık oluyor," diye düşündü. Bir çuvalın içindeyken hatların dan haberdar olmamak kızın masumiyetinin bir diğer kanıtıydı. Tutucu bir görüntü sergileyen Bayan Drummond güzel bedenini Tanrı'ya haksızlık edercesine dünyadan saklıyordu! Lanet olsun, şimdi de onu güzel mi bulmaya başlıyordu?

Genç adam bu düşünceyle kaşlarını çatarken kızın ayakkabı larını giymesini kollarını göğsünde birleştirerek izledi. Ayakları ufacık, bilekleri inceydi. Julian kızın bedenine dair artan görüş lerinden rahatsız olarak başka yöne döndü. Biraz daha incelerse ona kendi anatomisi hakkında bir ders verecekti! Birkaç saniye sonra Evelyn koşarak yanına geldiğinde kızın gülümseyen yü züne gergin bir bakış attı.

"Bayan Harris bile sizden daha hızlıdır!" dediğinde Evelyn'in kaşları anlamsızca havaya kalktı. Bu da yetmezmiş gibi öylece durmaya devam ederken Julian "Yürüyün Bayan Drummond," diye emretti. Sesinde bir muziplik mi vardı?

Evelyn heyecanlı ve kararsız adımlarla Dük'ün yanında yürürken ellerini önünde birleştirmişti. Tek kelime edemediği gibi ondan da başka herhangi bir cümle işitmedi. Tabii birkaç dakika boyunca... Zira pek kasıntı Lord Cenapları en sonunda yanında yürüyen kızın bir insan olduğunu kavrayıp onunla konuşmaya tenezzül etmişti.

"Luton... Şu sanayi kasabasında yaşıyordunuz değil mi?" diye sordu.

Genç kadın bu soru karşısında afallasa da bir süre sonra yanıt verip kekeleyerek "Evet," dedi.

"Bir iplik fabrikası varmış. Böyle bir yer hatırlıyor musunuz?"

"Ah, şey... Evet, Lordum," diyen Evelyn bunun bir test olmamasını umdu, zira eğer adam olmayan bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığını soruyorsa tam anlamıyla dibe batmış demekti.

"O fabrikayla ilgileniyorum. Siz ne dersiniz, Bayan Drummond, kasabanızdaki öyle bir yerin bana kâr getirebileceğini düşünüyor musunuz?"

"Elbette Efendim!" diyen genç kadın kasabayı ya da fabrikayı görmemiş olsa bile işlek bir fabrikanın doyuracağı boğazları düşününce bunu dile getirmekten çekinmemişti.

"Atıl durumda olmasındansa işlemesi hem sizin, hem de civar halkın yararına olacaktır," diye devam etti.

"Fabrikalarda çalıştınız mı?"

Evelyn, Julian'ın bu sorusunu fazla şüpheli bulsa da yanıt vermekte çekinmedi.

"Evet, Lordum. Bir süreliğine yün fabrikasında çalışmıştım. Ancak çok kısa sürdü."

"Neden ayrıldınız?"

"Patronları bilirsiniz. Canınız çıkana kadar çalıştırırlar, ancak sıra hakkını ödemeye gelince..."

Julian araya girdi. "Ben de bir patronum, Bayan Drummond," dedi gergince.

Evelyn içtenlikle gülümsedi adama. "Evet, siz de patronsunuz ama öyle bir adam değilsiniz." Kızın samimi ve kararlı tavrıyla Julian ansızın durdu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soran genç adam karanlık bakışlarını kıza dikerken Evelyn hoşnut bir ifadeyle "Malikânede çalışan hiç kimse sizden şikâyet etmiyor. Ayrıca kasabadan gelen çiftçiler ve üreticilerin paralarını tam zamanında veriyorsunuz," dedi.

Julian kıza doğru döndü. Evelyn de durmuş ve bedenini ona çevirmişti. Genç adam tepeden bakışlarını kızın irice açılmış gözlerine sabitlerken elini kaldırıp iki minik fiskeyi Evelyn'in omuzlarına değdirdi. Genç kadın başını yana çevirip adamın otları süpürmesini seyretti. Sonra hışımla kendi ellerini kaldırıp bu işi kendisi yapmak istedi ancak Julian kızın bileklerini kavrayıp ona engel oldu. Evelyn tam anlamıyla savunmazdı. Elleri umarsızca iki yanına düşerken Lord Wharton daha da acayip bir şey yaparak kızın omuzlarını kavrayıp onu kendine çekti. İri elleri kızın omuzlarındaki otları nazikçe silkelerken bir an sonra o eller kızın saçına gitti. Ensesindeki topuza dolanan uzunca bir çiçek dalını nazikçe çekerek yere attı. Genç kadın az

sonra düşüp bayılacağını sanırken içinden "Tanrım, bana güç ver," diye geçirdi. Adamın ellerini boynunda hissettiğinde irkilerek ürperdi. Soylu Lord Wharton ise, olağan dışı bu hareketini pek de önemsiyor gibi durmuyordu. Son derece rahat bir tavırla otları temizlerken Evelyn onun bu soğukkanlılığı karşısında kendine geldi. Adam için ifade ettiği şey buydu işte: Hiçbir şey! Yine de aşkına, bu adam ne yapıyordu?

Julian işini bitirdiğinde kızın gözlerine baktı. Sert hatlı dudağı sağ taraftan hafifçe kıvrılırken "Hayır," dedi. Ardından kalın sesiyle devam etti "Ben öyle bir adam değilim!" Sonrasında kızı dağılmış bir halde bırakıp yürümeye devam etti!

Albert'ın tutabildiği tek şey çamurlu kökleriyle küçük sazlıklar olmuştu.

"Bayan Büyükanne, buradaki balıklar benden korktular sanırım!"

Bayan Harris düşmek üzere olan başını kaldırıp geniş esnerken "Bir şey mi dedin, oğlum?" diye sordu. Albert küçük omuzlarını silkti ve "Off! Balık yok ki..." diyerek ağlamaklı bir bakışla kadına baktı. Ardından oltasını sinirle sallayıp dudaklarını büzerek "Bayan Büyükanne, neden bu kadar yaşlısın ki?" diye sordu.

"Ah evladım, sen de bir gün benim yaşıma geleceksin," diyen Bayan Harris ise boğuk sesiyle kıkırdadığında Albert tam anlamıyla şoke olmuştu! Bu yaşa gelmek mi? Yere düşmüş parasını arar gibi böyle iki büklüm, kafasında baca süpürgesine benzeyen beyaz bir pamuk yumağı taşımak mı? Bayan Büyükanne çıldırmış olmalıydı!

"Hayır," dedi Albert ince kaşlarını çatarken. "Ben daima babam gibi güçlü ve yakışıklı bir adam olacağım!" Sözlerini bitirdiğinde çabucak büyümek için Tanrı'ya dua etti. Babası kadar boyu olduğunda o balıkları elleriyle tek tek haklayacaktı!

Ve işte Tanrı duasına yanıt verir gibi oturduğu kayanın arkasından babasını çıkardı. Albert sevinç nidaları atıp Bayan Druffo'su ve babasına doğru koşarken "Yaşasın," diye bağırıyordu. Onun bu

coşkusuna kayıtsız kalamayan Julian hafifçe gülümsedi. Evelyn ise kıkırdayarak "Albert, yavaş koş," diyerek çocuğu tatlılıkla ikaz etti. Ancak Albert'ın gözleri babasının heybetli bedeninden başka bir şey görmüyordu. Büyük bir sevinçle babasının kollarına atladığında "Geldin mi?" diye sordu.

Julian içtenlikle gülümsedi. "Sanırım gelmiş olmalıyım," derken de muzipçe sırıttı. Ardından oğlunu omzuna atıp tek eliyle minik bedenini tutarken; "Sadece ben gelmedim. Biri daha var," dedi. Albert kafasını sağa sola çevirse de sürpriz sayılacak başka birini göremeyince "Kimse yok ki!" diye serzenişte bulundu. Lord Wharton oğlunu sırtından indirip tek eliyle güçlü bir ıslık çaldı ve tam bu anda uzaktaki ağaçların arasından koşarak gelen Cocos, Albert'a doğru adeta uçmaya başladı.

"Cocos! Benim haylaz köpeğim!"

Albert o an babasını unutup köpeğine koşmaya başlamıştı bile. Julian ise mutluluğunu açıkça gördüğü oğlunun ardından gülümsedi. Sonrasından Evelyn'e bakarak "Sanırım bir köpeğe tercih edildim," diyerek hafifçe tebessüm etti. Evelyn bunu beklemiyordu! Adamın gülüşüyle ansızın müthiş bir çarpıntı hissetti kalbinde. Bunun şokuyla o da gülümsedi; çok acemi, çok beceriksizdi... Öte yandan tek kelime edecek hali yoktu! Adamın tek gülüşüyle, üstelik onun gözlerinin kendisine sabitlenmesiyle ansızın nefessiz kalmıştı. İşe yaramaz kalbi yine başına ne işler açıyordu! Genç kadın adamın Bayan Harris'e doğru yürümesinin ardından öylece durup o geniş ve kaslı sırtını seyretti. Heybetli gövdesiyle onun mitolojik bir kahraman olduğundan bir kez daha emin oldu. Tanrı aşkına boyu kaç metreydi bu adamın? Ya varlığı... O dayanılmaz varlığı, kendisi üzerinde nasıl bu kadar etkili olabiliyordu! Duruşu neden hem bu kadar tehlikeli ve korkunç, hem de bu kadar güçlü ve korunaklı görünüyordu! İnsan böyle bir adamın karısı olunca nasıl başka şeyleri arzulardı ki! Onun tek gülüşüyle karnı doyabilir, tek bakışıyla ısınabilir, tek dokunuşuyla başka hiçbir şey olmadan yaşayabilirdi! Mavi gözleriyle sonsuz bir denize açılabilir, siyah saçlarıyla zifiri bir geceye korkusuzca dalabilir, sıcak göğsüyle dünyasını bulabilirdi!

Oysa Margaret Wharton tüm bunları fark etmeyecek kadar gaf
let içinde, yaşadığı manevi zenginliği göremeyecek kadar fakir
bir kadındı! Üstelik dünyalık şeyler için Albert gibi kıymetli bir
hazineyi bile elinin tersiyle itmişti! Hayat, cömertliğini hak et
meyenlere nice bolluk bağışlarken Evelyn kendi hayatındaki tüm
olmazlara rağmen yine de mutlu olduğu için şanslı hissetti. Ve
şu an burada, Lord Wharton'ın kendisine gülümseyen yüzünün
tesiri altında, Albert'ın Bayan Druffo'su olduğu için çok mutluydu.
Kalbi ise adamın bir katil olmamasını ummaya başlamıştı. Kendi
yitirilmiş masumiyeti için ise şu an kimseye kin beslemeyecekti.

Tüm bu müspet düşünceleri Bayan Harris'in sesiyle bölündü.
Yaşlı kadın kızı yardıma çağırdığında Evelyn adeta koşarcasına
onlara ulaştı. Malikâneden beraber getirdikleri yiyecekleri çıka-
rırlarken Lord Wharton oğlunu çağırıp nehrin durgunca aktığı
bir noktada balık avlamaya gitmişti.

"Umarım Albert bu defa balık avlayabilir," diyen Evelyn
sohbeti başlatarak yaşlı kadına gülümsedi.

"Lord Cenapları'nın yardımıyla en azından minik birkaç
yavru tutacağını umuyorum. Gerçi bu mevsimde nehirde çok
balık olmaz. Asıl balık denizde olur. Edinburg'dayken oğlum bir
sürü irice balık yakalardı."

Bayan Harris'in sözleriyle Evelyn şaşırmıştı. Kızın bu şaş-
kınlığını yüzünden okuyan yaşlı kadın ondan soru beklemeden
konuşmaya devam etti.

"Ah evet kızım. Sana bahsetmedim mi? Benim bir oğlum ve bir
kızım var. Kızım Nelly, İrlanda'da yaşıyor. Evli ve çok tatlı iki kızı
var. Oğlum ise Edinburg'da limanda çalışıyor. İsmi Gerald, henüz
evlenmedi. Umarım senin gibi düzgün bir kız bulur, Evelyn."

Evelyn bu iltifata dışından hafifçe tebessüm etse de içinde
kocaman bir somurtan surat vardı. Düzgün olmadığına emindi,
ancak bu konuyu elbette yorumlamayacaktı. İlgisini kendinden
çekip yeniden yaşlı kadına getirdi. Anlayış içinde konuşmaya
devam etti. "Bayan Harris, ne kadar da şanslısınız. Sizin adınıza
çok sevindim. Bu hayatta yalnız olduğunuzu ve sizin hiç evlen-
mediğinizi sanıyordum. İnanın çok mutlu oldum."

"Ah, teşekkürler hayatım... Evet, asla yalnızlık çekmedim.
Evlendim, hem de Lord Wharton'ın kıymetli babası 7. Harewood
Dükü'nün kâtibiyle! Kocam Roger ile beraber yıllarca malikânenin
hizmetini gördük. O ölünce de ben burada kalmaya devam et-
tim. Ancak kızım mutlu bir evlilik yaptığı ve oğlum da iyi bir iş
edindiği için şu an sadece onların özlemine katlanıyorum. İnsan
sevdiklerini her zaman yanında bulamıyor!"

"Tıpkı Desmond amcam gibi," diyen Evelyn üzgünce bu
düşüncesini içinden geçirirken aklına gelen bir fikirle hevesle
kadına döndü.

"Neden oğlunuzun yanına gitmiyorsunuz? Onu çok özlemiş
olmalısınız."

"Hem de nasıl... Geçen yıldan beri oğlumu görmedim. Es-
kiden yılda birkaç kez beni görmeye gelirdi, ama artık işleri çok
yoğun olduğu için gelemiyor." Bayan Harris'in son kelimesinin
ardından sesi boğuklaşmış ve yüzüne hüzünlü olduğu kadar
gizemli bir bakış da yerleşmişti.

"Anlıyorum, Efendim. Siz onun yanına gidince eminim çok
mutlu olacaktır."

"Fakat malikâneyi bırakıp nasıl gidebilirim ki?" diyen yaşlı
kadın Evelyn'e çaresizce baktı. "Hem Lord Wharton buna izin
vermez," dediğinde gözlerini uzak bir noktaya dikti.

Evelyn üzüldü. Ancak yaşlı kadının düşünceli tavrına anlam
veremeyerek "Artık ben varım, Bayan Harris. Malikâne de birkaç
hafta kendi başına idare edebilir," diye yanıtladı.

Yaşlı kadının yüzündeki çizgiler gevşedi. Kırışık dudakları
yukarıya büküldü ve "Teşekkür ederim, kızım," diyerek Evelyn'in
ellerini sıkıca tuttu. Genç kadın da halden anlar şekilde kadına
merhamet hisleriyle sarıldı. Bir anne için evladından çok uzun
bir süre boyunca ayrı kalmak zor olmalıydı. Ancak bu naif kadın
Dük Hazretleri'ne durumunu izah edemediği için bu sebepsiz
ayrılığa katlanıyordu. Bunu onun yerine biri yapamadığı için
de öylece durup bekliyordu! Evelyn o an gülümsedi. Belki de
Harewood Dükü ile kendisi konuşmalıydı!

❧ ❧ ❧

"Baba, Bayan Druffo'nun parası yok mu?"

Genç adam yanına çökmüş olan oğlunun bir yandan sıkı rak oltayı tutmasını seyrederken sorusuyla çocuğun masum gözlerine kaşlarını çatarak baktı. "Bunu da nereden çıkardın diye sordu ardından.

Albert kafasını kaldırıp hüzünlü bakışlarını babasına dikti "Ne zaman yemek yemek istemesem, bana yaşadığı yerde çocukların asla böyle şeyler yemediğini söylüyor."

"Haklı olabilir, Albert. Sen bir marki olarak yaşıyorsun. Diğer yada her çocuk böyle yetişmiyor."

"Bayan Druffo da bir marki olarak büyümemiş, değil mi baba?"

Albert'ın sorusu genç adamı güldürdü. "Hayır," dedi ve oğlunun kafasını okşayıp "Onun sözlerini dinlemen gerekiyor," diyerek bir de nasihat verdi.

"Dinliyorum zaten. Hem, Bayan Druffo çok komik bir kadın. Bana geçen gün ördek taklidi yaptı."

Julian genç kadını bir an öyle bir görüntüde hayal edip keyiflendi. Konuşmaktan ürken, çekingen Rosa'nın daha ne cevherleri olduğunu merak ederek oğluna hoşnutlukla gülümsedi. Albert'in o kadını sevdiğini biliyordu. Ondan bahsederken çocuğun sevincini ve coşkusunu yüzünden okuyabiliyordu.

"Onu sevdin mi, oğlum?" diye sordu yine de.

Albert kafasını abartıyla sallayarak "Evet," dedi. Ardından minik dudaklarını öne doğru uzatıp "Sen?" diye sordu. Bu soruyu beklemeyen Julian'ın kaşları çatıldı. Oğlunun bu soruyu ne maksatla sorduğunu elbette biliyordu. Albert, Evelyn'e her geçen gün bağlanıyordu ve önceki eğitmenleri gibi onun da kısa süreli olacağını düşünüp korkuyordu. Harewood Dükü oğlunun kaygılarını dindirip, Bayan Druffo'sunu göndermeyeceğini bilmesi için "Evet oğlum, onu ben de sevdim," diyerek hızlıca geçiştirdi. Bu sırada dönüp uzaktaki kadına baktı. Sıkı topuzunu ve ince sırtını görüyordu. Bayan Harris'e her ne söylüyorsa, yaşlı kadın çatlayacak kadar gülüyordu. Julian daha önce ne emektar kâhyasını, ne de minik oğlunu bu kadar mutlu görmediğini düşündü. Ve kendisi! Lanet olası bir nehrin kıyısında oturmuş saatlerce oltaya takılmayan o balığı bekliyordu! Binlerce işin arasında, Lloyd belası kafasındayken oturmuş, oğluyla mürebbiyesi hakkında konuşuyordu! Tanrı'nın belası Tyrell Granby'nin bu görüntüyü görmemesi karşısında minnet duydu. Katil şöhretli bir adam olarak iki kadın ve bir çocukla zaman geçiyordu! Tanrı şahit ki, bundan da keyif alıyordu!

Evelyn yerdeki halıya üç tane minder atarak şaheserine baktı. Hayatındaki ilk piknikti bu... Göz alıcı yiyecekler ve muhteşem bir dağ havasıyla, bir Lord ile beraber yemek yiyecekti. Bunun heyecanı ve keyfiyle baba oğula doğru yürüdü. Onlara yiyeceklerin az sonra hazır olacağını bildirip biraz yürüyüş yapmak istedi. Albert'ın gülümseyen yüzüyle keyfi katlanırken asıl keyfini zirveye taşıyan ise Harewood Dükü'nün o muazzam mavilikteki gözlerinin altından okunan, alaycılıktan uzak, şefkate yakın bakışlarıydı! Kalbindeki hoşnut çarpıntı ve yüzünde sarsak bir gülüşle nehrin güney kıyısına doğru yürüdü. Biraz olsun yalnız kalıp tüm bunları düşünmek ve bacaklarını yürüyerek açmak istiyordu.

Harewood Düklüğü'nün toprakları sonsuza değin uzanıyor gibiydi. Verimli topraklar boyunca ekilmiş araziler ve uzakta çalışan işçilere keyifle baktı. Kendisine huzur veren nehrin kıyısında yürürken eski, taş köprüyü fark etti. Köprüyü görmesiyle bulunduğu yerin önemini kavradı! Keyif kaçıran bu detayla kaşları ansızın çatılırken hızlıca istavroz çıkardı. Colne Nehri'ne atılmış Margaret Wharton'ın cesedi tüylerini ürpertmiş ve nefesini kesmişti! Bu dehşet içinde o an, bu sımsıcak güneş buz keserken, aydınlık gün kapkaranlık bir geceye sürüklenir gibi genç kadını korkuttu. Sanki Leydi Wharton'ın hayaleti karşısına çıkacak gibi adımları geri geri gidiyordu! En iyisi dönmek ve daha sonra, cesaretini edindikten sonra buraya gelip bir keşif gezisi yapmaktı! Geriye dönüp kalabalığa doğru yürümek isterken bir anda, ansızın, bir şey gözünü aldı. Saniyelik bir zamanda görüşü kararırken durdu ve kaşlarını çattı. Ardından tüm güneş ışıklarını sömürüp, insafsızca gözüne ileten o şeyin ne olduğunu merak ederek etrafına baktı. Güneş, gözünü aldığında bir adım geriye kaydı ve yine o

parlak ışıkla bakışları bulanıklaştı. Işığın geldiği yöne bakarken aydınlığın nehrin karşısından yansıdığını fark etti. Bu her neyse genç kadını fena meraklandırmıştı. Bu merakla cesareti de yerine geldi ve koşarak köprüyü geçti. Karşı tarafa vardığında yerini unutmamak için hafızasında işaretlediği deve dikeninin yanına gitti. Birkaç dakika boyunca çiçeğin etrafını taradıktan sonra da onu buldu! Bir kutuydu! Metal, parlak ve pahalı bir şey olmalıydı! Gümüş, hatta belki de altındandı, zira ışığı bu kadar güçlü yansıtan şeyin bir teneke parçası olmadığını tahmin ediyordu.

Dikkatlice baktığında bunun bir kısmı suların içinde kalmış bir tütün tablası olduğunu fark etti. Yaz mevsiminden dolayı çekilen nehir sularıyla gün yüzüne çıkmış olmalıydı. Sıkıştığı iri bir kaya parçasının altından onu tek hamlede çekemeyince çamurlu kıyıya biraz daha girdi. Yüzme bilmediği için dikkatli olmaya çalışsa da, minik kutuyu bulunduğu yerden alamıyordu. Kahretsin ki ayakkabıları çamur içinde kalacaktı! Hiç olmazsa elbisesini kurtarmanın derdiyle eteklerini yukarıya çekerek dikkatli adımlara biraz daha aşağıya indi. Kutunun altındaki bir miktar çamuru elleriyle temizledikten sonra nihayet o şeyi olduğu yerden kurtarmayı başardı. Taşın altında kalan kısmı hafifçe bükülmüş olan kutunun öncelikle içini açtı. Çamurlaşmış ve kokusuyla rengini yitirmiş ıslak tütünleri eliyle çıkarıp suya attı. Ardından çamur içinde kalan ön yüzünü nehirde yıkamak adına suya doğru eğildi. Nehrin temiz sularıyla görkemi açığa çıkan kutuya bakarken bir an nefessiz kaldı! Julian'ın saatinin kösteğindeki amblemi tanımıştı. Oturan bir alaca geyik kapağa işlenmişti! Altın kakmalı gravür kapağın geyik oymalı yüzeyini eliyle hissetti. Lord Wharton'a mı aitti yani? Peki, burada ne işi vardı? Böyle pahalı ve değerli bir tablanın bu pis çamurda işi neydi? Genç kadın kutuyu incelerken köşedeki iki harfe gözleri kaydı. Kalbinden incecik bir sızı geçtiğinde harfleri çözmesi gecikmedi.

J & M harfleri güneş ışınlarının altında, yapıldığı ilk günkü kadar parlak, harflerin aşk dolu birliktelikleri herkesi kıskandıracak kadar görkemliydi! Julian'ın J harfi ve Margaret'in M'si kutudan kendisine adeta alay edercesine bakıyordu! Evelyn titredi

ve saniyeler içinde gözleri doldu! Tüm o kırılmışlıklar, çalınan masumiyeti dâhil her şey, birkaç saat içinde silip attığı kalbine yeniden yerleşti! Kalbine yerleşen tek şey bu hayal kırıklığı değildi! Hayır, hissettiği bir diğer duygu saf bir korkuydu. Cesedi nehre atılmış bir kadın! Suların, zifiri karanlıkta ve hırçın dalgalar altında götürdüğü o masum beden. Margaret'in cesedi bulunamamıştı. Muhtemeldir ki kocası tarafından öldüren zavallı kadın elindeki kutuyla ölüme gitmiş, ancak bu tütün tablasını ardında bırakıp kendini sığ sulara emanet etmişti. Lanet olsun. Harewood Dükü Julian Benedict Wharton; o bir katildi.

Evelyn gözlerinden dökülen iki iri damlayı kutunun yüzeyine damlattı ve hemen ardından kutuyu mendiliyle bağlayıp eteğinin cebine koydu. Düğmesini kapattığı cebindeki kutuyla tüm o nefret dolu hisler yüzüne ve kalbine yerleşti. Sonra hışımla arkasını döndü. Ancak bu keskin hareketinden pişman olacak zamanı bile bulamadan çamura saplanan ayağı yüzünden sendeledi ve sırtı üstü nehre düştü.

"İm-İmdaaatttt!"

Sesleri öncelikle Julian işitti. Oltayı istif ederken kulağına dolan bu tanıdık sesle oğlunu oturduğu kayadan hızla indirip "Bayan Harris'in yanına git!" diye buyurdu. Ardından süratli adımlarıyla sese doğru koştuğunda Bayan Harris de ayaklanmıştı.

"Aman Tanrım! Evelyn bu..."

Kadının cümlesini uzaktan işiten genç adam koşmaya başladı. Evelyn'in nehirde sürüklenen bedenini gördüğünde de karşı kıyıda olmasına rağmen hiç düşünmeden suya atladı.

Genç kadın dibe doğru çekilmesine karşı koyamıyordu. Nehirde dalgalar ya da güçlü bir akıntı yoktu, ama yüzme bilmeyen biri için yeterince ölümcüldü. Kollarıyla panik içinde çırpınırken dibe daha çok batıyor, boğazına ve burnuna daha çok su doluyordu! Kafasını çıkarabildiği bir an yardım çağrısı yapmıştı ancak işitilmeyeceğinden emindi. Hayatı ellerinden kayıp gidiyordu. Nefesi boğazından son bir hamleyle çıktığında genç kadın tamamen suya gömüldü. Gözlerinin önü karanlık, göğüs kafesini patlatacak kalbi ağırlaşmıştı. Hiçbir şey duyumsamıyordu.

Yaşadığı tüm hayat uzak bir hayalden ibaret gibi kendisini gök
uğratmıştı. Yine de şuuru açıktı ve aklına dolan birçok yüz vard
Desmond amcanın, Bayan Harris'in, Albert'in, Madam'ın, yandak
terzinin, Cynthia'nın, Tobias'ın, balık satan Greyfus'un, köşedeki
fahişenin, Bayan Trent'in... ve onun; Julian'ın... Herkesi son bir
gayretle gözlerinin önüne getiren hafızası en son o adamda çaktı
kaldı. Çırpınmayı bıraktığında Julian'ın da yüzü belirsiz bir hayal
olup yavaşça silindi. Nefes almamak da neydi, iliklerine kadar
hissediyordu! Evelyn ölüyordu!

Tam bu sırada belinde bir baskı hissetti, ancak ne olduğunu
kavrayamadan zihni dünyadan soyutlandı. Harwood Dükü
mürebbiyesini dipten çekip kurtarmış, onu Hades'in kayığına
binmeden ruhunu bedenine yeniden çekmişti. Genç adam tek
koluyla kolayca kavradığı kızın zayıf bedenini süratle su yüze-
yine çıkararak diğer koluyla ardı ardına güçlü kulaçlar atmaya
başladı. Birkaç dakika sonra kızın bedenini sudan çıkardığında
kendisine soluklanacak zaman dahi bırakmadan derhal kızın ya-
kalarını kavrayıp sertçe yırttı. Göğsünden büyük bir yük kalkan
Evelyn'in korsajını da aynı hamleyle gevşettiğinde genç kadın bir
anlık bir nefes bıraksa da gerisini getiremedi. Julian saniyelik
bir duraksamanın ardından kızın ensesini sertçe kavradı. Başını
da hafifçe kaldırıp diğer eliyle kızın burnunu tutarak aralık du-
daklarına yaklaştı. Kendi dudaklarıyla sıkıca kapattığı Evelyn'in
ağzına iki kez kuvvetlice üfledi. Ardından kızı yana çevirdi ve
suyu boşaltmasını bekledi ancak genç kadın tepkisizdi. Bir kez
daha kapandı o dudaklara. Sertçe bir kez daha üfledi. Yumuşak
dudaklar hâlâ sıcaktı ve hâlâ canlıydı! Jullian bunu bizzat tecrübe
ediyordu! Kızın ateş gibi kavrulan dudaklarına bir kez daha üf-
ledikten sonra ellerini birleştirdi ve iki kez göğsüne kuvvetli bir
baskı uyguladı. Ardından Evelyn'in ıslak dudaklarına yeniden
kapandı ve son bir gayretle üflediğinde genç kadın küçük bir
öksürük çıkardı. Sonrasında da öksürükler sürdü ve Evelyn'in
dudaklarından sular sızmaya başladı.

Genç adam kızı yana çevirip kalan suyu da boşaltmasını
beklerken çatık kaşlarıyla durmaksızın ona baktı. Julian, Bayan

Drummond'u çaresiz ve kısık öksürüklerle suyu ciğerlerinden
boşalttıktan sonra yere bıraktı. Ardından ellerini geriye atarak
zemine yaslandı ve kendi bedenini dinlendirdi.

Genç kadın hâlâ öksürüyor, afallamış bir halde ne olduğunu
anlamaya çalışıyordu. Eğer ölüp cehenneme gittiyse Julian'ın
burada ne işi vardı? Pekâlâ, katil bir adamın cehennemde işi ola-
bilirdi, ama orada böyle parlak güneş, böyle serin hava, böyle mis
gibi kokular bulunmazdı herhalde! Orada böyle hayat kurtaran
yakışıklı prensler, delici mavi gözler, sımsıcak dudaklar da var
mıydı ki? O halde cennete gitmişti, ama hayır bu da imkânsızdı!
Bunca yalan ve iffetsizlikten sonra cennete alınması mümkün
değildi! *Aman Tanrım, yaşıyordu!* Evelyn "Bayan Druffo," diyen
bir ses işitince bu fikrinden kesin olarak emin oldu. Hızla inip
kalkan göğsünün ayrımına da o anda vardı. Yırtılmış elbisesi-
nin altından alenen yarısına kadar görünen göğüslerinin tam
da Julian'ın bakışları altında sular içinde sırılsıklam parladığını
görünce dehşetle inleyip iki avucunu göğüslerine bastırdı. Tan-
rım! Bu da neydi böyle? Kendini okşar gibi tuttuğu göğüslerini
kollarıyla örterken yüzüne vuran güneşi engelleyen minik bir
yüz tam önüne dikildi!

"Bayan Druffo, sen tıpkı Cocos'u yıkarkenki haline benze-
miş sin!"

Evelyn, çocuğun hiçbir şeyin farkında olmadan kurduğu bu
cümleyle istemsizce gülümsedi. Ardından doğrularak oturmak
istedi, ancak göğsündeki ağrıyla bunu başaramadı ve yerde na-
müsait bir halde yatmaya devam etti.

Bu sırada nefes nefese yanına varan Bayan Harris "Ah kızım!"
diyerek istavroz çıkardı ve Tanrı'ya şükretti.

Evelyn kendisinin değil, ama kadının az sonra kalp krizinden
öleceğini düşünmedi değil. Zira neredeyse yarı çıplak halde yerde
yatıyordu! Daima tasvip ettiği Bayan Drummond pek de düzgün
görünmüyor olmalıydı.

Bu halini önemsemeyerek "Ölmedim," diyebildi zorlukla.
"Ölebilirdin! Kahretsin, orada ne işin vardı?"

Julian'ın bu sert azarıyla genç kadın başını yana çevirip adama baktı. "Te-teşekkür ederim," dediğinde erkeğin gözleri daha da karardı. Islak saçları sularla beraber daha da koyulaşmış, gözleri daha da derinleşmişti. Evelyn heyecan dolu bir kalp çarpıntısıyla Harewood Dükü'ne bakıyordu. Tam da onun birini öldürdüğünü düşündüğü sırada adam gelip hayatını kurtarmıştı. Hem de sadece sudan çıkardığı kollarıyla değil, hayata döndürdüğü dudaklarıyla da yapmıştı bunu. Genç kadın gayri ihtiyarı dudaklarını yaladı. Bu hareketinin adamın dikkatinden kaçmadığını fark ettiğinde utanç içinde başını çevirmeye çalıştı, ancak bunu yapamadı. Ah gözlerini ondan alamıyordu. Lord Wharton neden yapmıştı bunu? Önemsiz bir bakıcıyı neden kurtarmıştı?

"Özür dilerim, Efendim," dedi bir kez daha.

Genç adam kızın gözlerine kıpırtısız bir biçimde bakarken, bakışları daha da aşağılara kaydı. Evelyn'in gevşemiş topuzundan çıkan saçlar yüzüne yapışmış ve çok daha beteri, bembeyaz gerdanı ve tatlı dolgunlukları apaçık görüş alanına girmişti. Kızın baştan çıkarıcı bu görüntüsüyle öfkesi daha da arttı. Bu öfke içinde ona suçlayıcı bakışlar atarken Bayan Harris tam zamanında söze girdi.

"Evelyn, Lord Hazretleri olmasaydı ölecektin." Zavallı kızın boğulma tehlikesi geçirmesinin, Julian tarafından azarlanacak bir şey olarak görüldüğü aşikârdı. Birilerinin, kızı bir de adamın gazabından kurtarması gerekiyordu.

"Evet, Bayan Harris. Aptalca bir hata yaptım ve suya düştüm. Şimdi iyiyim ve lütfen yardım edin oturayım," diyen Evelyn ise açık göğüslerinin kadın tarafından fark edilmemesini umuyor olsa da, yaşlı kadının baktığı yer de tam orasıydı. Kadının şaşırmış gözleri, kırışıklarının altında kısılmıştı. Evelyn ölmekten kıl payı kurtulduğunu önemsemeyerek iffetsizmiş gibi göründüğü için neredeyse özür dileyecekti.

Julian bu sırada ayağa kalktı. Kızın kıyafetinin içler acısı halinden dolayı rahatsız olduğunu anlamıştı. Albert'ı da kadınların yanından götürmek için ayağa kaldırdığında kıza tepeden bir bakış attı. Ardından çatılmış kaşlarını öylece, işkence ederek kıza

sabitledi. Evelyn azara hazır halde başını eğdi. Ancak Julian'ın sözlerinin muhatabı Bayan Harris olacaktı.

"Bir daha," diye söze başladı genç adam. Sesindeki tehdit Evelyn'in kanını dondurdu.

"Bir daha bu tür bir saçmalık istemiyorum, Bayan Harris! Eğer lanet olası pikniğe gidecekseniz, oğlumu kendinizden uzak tutacaksınız."

Harewood Dükü hemen sonrasında kıza döndü. İşaret parmağını kaldırıp öfkelice konuştu. "Ve Sen... Yüzme bilmediğin halde nehre atlayacak kadar aptal bir kadın olabilirsin..."

"Ben düştüm!" diye haykırdı Evelyn. Ancak derhal sustu ve dudaklarını ısırıp başını eğdi. Adamın, "sen" diyen öfkeli hitabı "siz"e kayarken tehlikeli bir sesle konuşmasını sürdürdü.

"Kıyıya bu kadar yaklaşmanıza bakılırsa hayranlık duyulası bir cesaretiniz var, Bayan Drummond. Ama eğer bir daha böylesine tehlikeli bir işe yeltenirseniz, kovulursunuz!"

Genç kadın sözlerin katılığından sus pus kalmak zorundaydı. Ne diyebilirdi ki!? *"Karını öldürdükten sonra arkanda bıraktığın delili almak için suya indim* mi?" Ah, elbette hayır! Evelyn Rosa çaresizce sustu ve ağlamaklı sesiyle "Özür dilerim, Efendim," dedi. Sözlerinin adam tarafından işitildiğini sanmıyordu, çünkü Julian oğlunu da alıp gitmişti bile.

Bayan Harris ise kızın paylanmasına herhangi bir yorum getirmedi. Lord'un suya atlayıp bir kahraman gibi kızı kurtarması karşısında memnundu. Eh, yıllardır böylesine zorluk yaşamayan efendisinin mürebbiye için katlandığı bu zahmetle keyfi yerine gelmişti. Ve Bayan Harris, adamın neden bu kadar öfkelendiğini bildiğinden adı gibi emindi.

❧ ❧ ❧

Evelyn ve Bayan Harris henüz hazırlanan ve yenmeden tekrar sepetlere konan yiyecekleri toplamamışlardı ki, Sarah ve iki hizmetli kendilerine doğru yaklaştı. Genç hizmetçi elinde sıkı sıkıya tuttuğu şeyle öylece ayakta dikilirken "Bayan Drummond, size ne oldu?" diye sordu kederle. Evelyn yakalarını bir arada tutmaya çalışıp kızın sorusunu güçsüzce geçiştirdi. Sarah

anlayışla sustu ve elinde taşımakta olduğu şeyi feci bir durum-daki Evelyn'e doğru uzattı.

"Buna ihtiyacınız varmış," dediğinde Evelyn kızın elindeki pelerini aldı.

Almasıyla şaşırması bir oldu! Lord Wharton yırttığı elbisesini böyle mi telafi ediyordu, yoksa ahlaksız bir mürebbiyeye alttan alta ders mi veriyordu? Anlaşılan o küstah adam kabahatinin far-kında değildi. Elbisesini böyle yırtan kişi kendisi olduğu halde... Genç kadın bir anda kaskatı kesildi. Yaşadığı utançla sımsıcak bir ateş saç diplerine kadar tüm bedenini sarınca birden dudaklarını ısırdı. Ah, adama vücudunu ikinci kez aleni bir şekilde sunmuştu! Üstelik bir kez daha öpülmüştü. Hayır, bu aslında tam bir öpülme sayılmazdı ancak genç kadın ikinci üfleyişte tıpkı o geceki gibi tuhaf bir hisle dolduğunu ayrımsadı. Elbette kendinde değildi, ama nedense o anı hatırlıyordu. Ağzına kapanan sert dudakları anı anına, tekrar düşününce bile hissetmişti. Bu hisle titrediğin-deyse Bayan Harris ona gülümsedi.

"Üşüyorsun, haydi acele et," dediğinde Evelyn üşüyor olmasa bile bu fikre sığındı. Üşümek şu anki duygu karmaşasında yer bile almıyordu. Hayır, yaşadığı başka, bambaşka bir şeydi. Kalbinde duyduğu bir şeydi bu.

Öte yandan farklı şeyler düşünen yalnızca kendisi değildi. Bayan Harris de tek kaşı kalkık halde kendisini izliyordu. Yaşlı kadın, zavallı mürebbiyenin pelerinine büyük bir minnet ve sıntan bir yüzle sarılışını izlerken gülmeden edemedi. Kız boğulacağı için neredeyse sevinecekti. Hem, demek Lord Wharton kıza bir de pelerin göndermişti! Kudretli Harewood Dükü ne zamandan beri böyle düşünceli bir adam olmuştu? Yaşlı kadın fikirlerinin vardığı yerden Evelyn'e söz etmedi. Sadece gülümsedi ve malikâne yolu boyunca ona eşlik etti. Vakit henüz öğleden sonra bile olmamıştı!

Günün geri kalanında Evelyn'e izin verilmişti. Cömert Lord Wharton kızın hayati tehlikesinin ardından pelerin göndermesi yetmezmiş gibi bir de onun istirahatı için Bayan Harris'e bir nutuk çekmişti.

"Söyle o kadına, aklını toplasın! Eğer bunun için bir gün boyunca dinlenmesi gerekiyorsa ona izin veriyorum," demişti. Bayan Harris elbette bu kaba cümleyi kıza iletmedi. Sadece bu ikazın üzerinde birazcık oynadı ve Evelyn'e Dük Wharton tarafından izinli olduğunu bildirdi. Genç kadın Bayan Harris'in verdiği havadisin ardından odada yalnız kaldığında nihayet düşünecek zamanı bulmuştu. Banyo için sıcak su beklerken de cebindeki kutuyu hatırladı. Ve o an her şey silinip gitti. Kalbin-deki hafifliği işgal eden ağır bir kasvet canını sıktı.

Oysa Julian'ın, hayatını kurtarması karşısındaki sadece yüzü değil, kalbi de sevinçliydi. Şimdi ise gerçekler yine acımasızca karşısındaydı! Genç kadın cebindeki tütün tablasını çantasındaki diğer elbisesinin iç cebine koydu. Julian'ın saatinin kösteği, Des amcanın çakısının yanına. Lord Wharton, Desmond Simmons'ı bir sayı önde mağlup etmekteydi!

Sular taşındığı sırada Bayan Harris bir kez daha geldi. Bu defa elinde leylak rengi şık bir elbise vardı. Genç kadına sımsıcak gülümseyen kadın elbiseyi uzatırken "Lütfen bunu giy. Senin elbisen onarılamayacak bir halde," dedi.

Evelyn güzel elbiseye büyük bir coşkuyla baktı. Bu, hayatında gördüğü en güzel elbiseydi!

"Ah, Bayan Harris, bu şahane!" dedi tatlı bir tonda. Yaşlı kadın gülümsedi ve bir an duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Kızımındı," Evelyn ona inandı ve minnetle aldı elbiseyi.

"Giydiğim için bana kızmaz mı?"

"Tatlım, o iki çocuk doğurdu ve artık vücudunun yarısı bile bu elbiseye sığmayacak durumda. Lütfen dert etme."

Evelyn kadına teşekkür ederken aklına bir hizmetçi kızının böyle muhteşem ve lüks bir elbiseye nasıl sahip olduğu sorusu gelmedi bile. Sırf elbiseyi giyebilmek için banyosunu erkenden bitirdiğinde heyecandan ölmek üzere olduğunu düşündü. Küçük şeyleri düşünüp aklındaki büyük sorunlarını unuttuğunda, bir kız çocuğu gibi bu elbise için seviniyordu. Öte yandan elbise-nin kendisine yakışıp yakışmadığını bilmiyordu. Odasında bir ayna bile olmadığı için sadece eteklerine bakmakla yetinmişti.

Boynundaki açıklığı elleriyle kontrol ederek çok açık olduğuna kanaat getirdiğinde yüzü asıldı. Biraz yukarıya, çok az yukarıya kaysaydı sınırı ihlal etmeyecekti! Evelyn'in sınırı, göğüslerinin çatallaştığı vadideki minik beniydi. Onun görünmemesini istese de yaka biraz daha altta kalıyordu. Yapacak bir şey olmadığını anladığında ofladı. Neyse ki kolları dirsekte genişleyerek sona eriyor ve bu da biraz olsun içini rahatlatıyordu.

Genç kadın halinden memnun bir halde, Desmond'ın kendisini bu açık renkli şahane elbisenin içinde görmesini diledi. Zararı yok, gidince ona gösterirdi nasılsa. Evelyn amcasını hatırladığında ona yazması gereken mektubu da anımsadı. Yemekten sonra buna vakit bulabilirdi. Kahramanı Lord Wharton ona bugün için izin vermişti, ancak Evelyn kendisini iyi hissettiğinden ötürü görevini yapacaktı. Saati geldiğinde yemeğe inmek için odasından çıktı.

Albert'ın odasına girdiğinde onu bulamadı. Çocuk aşağıda olmalıydı. Genç kadın yenilenmiş hissettiği bedeniyle keyifle adım atarken güleç bir ifadeyle yemek salonuna girdi. Girer girmez bakışları Harewood Dükü'nün öldüren keskin bakışlarıyla buluştu.

Tam "A-Albert?" demişti ki, genç adam hışımla sandalyesinden kalktı. Arkasından gürültüyle devrilen sandalye genç kadını irkiltti. Ancak asıl korkması gereken gerçek, adamın üzerine yürüyor oluşuydu. Zira Lord Wharton sinirden seğiren çenesiyle kendisine doğru yaklaştığında Evelyn geriye sendelemek zorunda kaldı. Kalbinde hem heyecan, hem de büyük bir korkuyla kolunda bir acı hissetti.

Julian kızın kolunu sımsıkı kavrayarak "Margaret'in elbisesi senin üzerinde ne arıyor?" diye gürledi.

BÖLÜM 10

Evelyn korkudan ve şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Öyle ki, adamın ithamlarını bile bir süre boyunca anlamlandıramadı. Ancak sözcükler zihnine dolduğunda vurucu bir aydınlanma yaşadı. Hoş, bu bir aydınlanma değil, daha ziyadesiyle güçlü bir karaltıydı çünkü ölü bir kadının elbisesini giydiğini ayırt etmişti. Neredeyse adamın sözlerinden çok bu farkındalıkla irkildiğinde kaşları hem üzüntü hem korkuyla kıvrıldı.

"Sana soruyorum lanet olası, bu elbisenin senin üzerinde ne işi var?"

Genç kadın adamın sorusuna sonradan pişman olacağı bir yanıt verdi ve kekeleyerek "Ba-Bana bunu Bayan Harris verdi," dedi.

Lord Wharton gözlerini kızdan ayırıp "Wilson!" diye gürledi. Yaşlı uşak sadece saniyeler içinde salona girdiğinde Julian, Bayan Harris'in derhal buraya gelmesini emretti. Evelyn ise uşak Wilson'ın ansızın çıkıp gelmesi karşısında onun bir tür sihirbaz olduğunu düşündü. Kriz anlarında aklına dolan bu saçma düşüncelerinden ötürü kendine kızarken, bu kızgınlığı daha da arttı. Zavallı Bayan Harris, onun boşboğazlığı yüzünden azar işitecekti. Evelyn bu durumda bile yaşlı kadına kötü bir paye biçemediği gibi, onu savunmak adına yeniden söze karıştı.

"Elbisem yırtılınca Bayan Harris bana bunu getirdi. Lütfen Lordum, ona kızmayın!"

Julian yeniden kıza döndü ve öfkeli bakışlarıyla bir müddet süzdü onu. Bayan Drummond, adına saflık denecek bir iyilik yapma peşinde miydi, yoksa kendi kabahatini Bayan Harris'in üzerine attıktan sonra kurnazlık edip kendini aklamaya mı

çalışıyordu? İkinci fikrinden pek de emin olamadığını düşündüğü sırada Bayan Harris'in inleyen sesini işittiler.

"Ah bu sızlayan kemiklerim," diyen yaşlı kadın her şeyden habersiz salona girdiğinde yüzündeki sıcak gülümsemeyle Evelyn'e baktı. Lordunun yüzüne bakmak için dönmüştü ki, genç adam yaşlı kadının suratındaki neşeli ifade karşısında sıkıntıyla ofladı. Onu kırmak istemese de kendine engel olamayarak yüksek bir tonda "Bayan Drummond'a bu elbiseyi siz mi verdiniz?" diye sordu.

Evelyn utançla başını eğmeden evvel Bayan Harris'e sessizce "Affedin beni," diye fısıldadı. Sanki tüm kabahat kendisindeymiş gibi durmaksızın kendini suçluyordu. Bayan Harris ise çenesini dikleştirdi ve "Evet, ben verdim, Lordum! Geçen yıldan beri o dolapların içinde çürümelerindense uygun bir elbisesi olmayan bir kızın üstünde daha çok işe yarayacaklarını düşündüm," dedi.

Julian tek hecelik sinirli bir kahkaha attı.

"Üstünüze vazife olmayan şeyleri düşünmeyi bırakın, Bayan Harris! Bu evde bana Margaret'i anımsatacak tek bir şey dahi görmek istemediğimi size daha önce de söylemiştim!"

Genç adam bu cümleleri kurar kurmaz yaşlı kadına imalı bir bakış attı. Evelyn bunu görmüştü. Demek önceden bu konu malikânede konuşulmuş ve çalışanlar ikaz edilmişti. Harewood Dükü'nün karısının hatırasına bile saygısı kalmadığını gören Evelyn'in yüzü biraz daha asıldı.

Eliyle eteklerini tuttuğu elbiseden ürkerek ve artık ondan nefret ederek, bir an evvel onu çıkarmak için sabırsızlanmaya başladı. Üstelik kendini hiç olmadığı kadar yalnız ve çaresiz hissetmesi de üzerindeki görünmez baskıyı arttırıyordu.

İhtiyaç duyduğu destek bu sırada Bayan Harris'ten geldi. Yaşlı kadın bitkin adımlarını sürüyerek kızın koluna dokundu ve "Özür dilerim, kızım," dedi. Evelyn, özre gerek olmadığını başıyla işaret ederken Julian iki kadın arasındaki dayanışmaya daha da sinirlendi.

"Bayan Drummond, eğer elbiseniz yoksa avans kullanabilirsiniz. Başkalarının ikinci el kıyafetlerini giymek malikânemde

hoş karşılayamayacağım bir davranıştır. Hele o kıyafetler artık burada olmayan karıma aitse!"

Evelyn "karım" kelimesiyle içinde bir kırılmışlık duydu. Ölmüş bir kadını bir kez daha kıskandığı için kendini rahatsız hissederek "Özür dilerim, Efendim!" dedi. "Size cinayetinizi, o kanlı eyleminizi hatırlattığım için üzgünüm," demek istediyse de başka herhangi bir şey demeden sustu ve yaşlı kadının avucundan güç alarak üzerini değiştirmek için salondan çıkmak istedi. Bayan Harris ise kızın ellerini bırakmadan ona bir hastaya refakat eder gibi sarılarak, ardından kızın odasına kadar eşlik etti.

Julian kadınların ardından bir süre boyunca bakakaldı. Kahrolası karısının lanet olası izlerini silemediği gibi, ona ait bir şeyi bakıcısının üzerinde gördüğü için tam anlamıyla delirmişti. Belki de bu yüzden biraz fazla tepki gösterdiğini düşündü. Ancak yine de her koşulda kendini haklı görmekten vazgeçmedi.

Bayan Harris ise üzgündü. Bu keder içinde bir süre boyunca mahcubiyetle kıza baktı. "Evelyn, sevgili kızım. Tüm bunlara benim yüzümden katlandığın için çok üzgünüm," dedi sonrasında. Yorgun gözlerindeki üzüntü Evelyn'in içini parçaladı.

Genç kadın anlayışla gülümseyip "Sizi anlıyorum, Bayan Harris. Halime acıdınız ve son çare olarak bu yola başvurdunuz," dedi.

"Hayır, kızım, bu acımak değil. Sadece seni güzel elbiseler içinde görmek istedim. Sen çok güzel bir kızsın ve güzelliğinin fark edilmesi gerek!"

"Kim tarafından, Bayan Harris? Ben burada geçici bir çalışanım ve güzel olmakla ilgilenmiyorum."

"Öyle söyleme, hayatım. Sen daha gençliğinin baharındasın ve üzerine oturmayan kıyafetlerle vücuduna haksızlık yapıyorsun. Ah ben senin yaşında olsaydım, neler giyerdim neler... Rengârenk muslinler, parlak kadifeler, tam şuralarıma oturan bürümcükler!"

Yaşlı kadının damarları mavi yollara dönmüş elleriyle sarkık göğüslerini tutması karşısında Evelyn tatlı bir kahkaha attı. Kendinde Mandy Harris'in sahip olduğu genç ruhun yarısı bile yoktu. Hem nasıl olsundu ki? Katil bir adamla aynı evde yaşamak, onun azarlarını ve suçlamalarını dinlemek, kahretsin ki ona her gün

daha da tutulmak ve bu imkânsız sevdanın altında acı çekmek gibi, bitmek bilmeyen dertleri varken nasıl neşelenebilirdi ki? Yine de gülümsedi Bayan Harris'e ve kadının yalanı için ona kızmadı. Yalanlar için birine kızılacaksa sabah akşam kendine kızmalıydı, değil mi?

Bayan Harris bir yandan kızı gülümsetirken, diğer yandan içten içe huzursuzluk duyuyordu. Tek istediği Evelyn'in kendini daha iyi hissetmesiydi. Bunu bir elbiseyle yaparak kızı güzel göstermek istediği de açıktı, zira Lord Wharton'ın Evelyn'i biraz olsun fark etmesini istiyordu. Çünkü kızın adama bakışlarındaki o saklı hayranlığı gördüğünde böylesi iyi ve erdemli bir kızın Lordunun hayatına güzellik katacağını düşünmüştü. Üstelik bu kız geldiğinden bu yana Albert hiç olmadığı kadar mutluydu. Ve babası... Tanrı şahit ki, Mandy Harris bu yaşına kadar Julian'ın bu kadar dünyalık ve boş gailelere ilgi duyduğunu hiç görmemişti. Ama olmuştu işte! Lord Wharton pikniğe gelmiş, oğluyla zaman geçirmiş ve öylece o çimlerin ortasında kaygısızca oturmuştu. Margaret Wharton gibi bir kadından sonra Evelyn Drummond, Julian için mutluluğun kapısı olabilirdi. Ancak yaşlı kadın yenildiğini kabul etmek zorundaydı. Yıllar evvel kalbi bir kayakütlesine dönüşmüş olan Harewood Dükü o kayayı ufalayacak bir adam değildi. Yaşlı kadın bu düşüncelerle iç çekerek kızın odasından çıktı. Güçsüz bacaklarını merdivenlerden zorlukla sürüyerek indiği sırada Wilson ona Lord Wharton'ın kendisini çalışma odasında beklediği haberini verdi.

"Beni istemişsiniz, Efendim," diyerek alınmış bir ifadeyle Julian'ın huzuruna vardı.

Genç adam kısık mavi gözlerini kadına küstahça dikerek "Bana sakın öyle bakma, Mandy Harris! Yaptığını onaylamadığımı biliyorsun!" dedi.

Yaşlı kadın elini aldırmazca sallayıp "Ben de sizin yaptıklarınızı onaylamıyorum, Efendim," dedi cüretle. Adam atılıp yanıt verecekken de durmadı ve sözlerine devam etti.

"Bir genç kadını alenen azarlayıp, kaba bir şekilde kıyafetini eleştirmeniz damarlarınızda dolaşan Wharton kanının asaletine uymuyor! Ah hayır, hayır, sözümü kesmeyin, Lordum! Zavallı Evelyn'in kalbini kırdığınızı siz de takdir edersiniz. Üstelik o kız hayatında giydiği en güzel elbiseyi hevesle taşırken ona açıkça hakaret edip hisleriyle oynadınız. Bir genç kadın için bunun ne demek olduğunu bilemezsiniz!"

"Bu tamamen senin kabahatin, Bayan Harris. O lanet olası Margaret'in elbisesini unutacağımı mı sandın? O elbise onun gözbebeğiydi. En azından kendince bir iş yapmadan evvel bana danışman gerekiyordu."

"Ne zamandan beri çalışanınız olan bir kızın kıyafetiyle ilgileniyorsunuz?"

Bayan Harris'in muzip bir tonda sorduğu soruyla Julian'ın kaşları çatıldı ve "Hiçbir zaman," derken sesi olduğundan gür çıktı. Yaşlı kadın ise adama manidar bir bakış atarak "Paylamanız bittiyse işime dönmek istiyorum. Albert'ı mutfakta besliyordum ve şu an oğlunuzun aç kalmasına neden oluyorsunuz," dedi.

"Bitmedi, Bayan Harris!" diyen genç adam kadından gözlerini kaçırıp duvardaki bir tabloya baktı.

"Yarın bir ulak gönderip Madam Andretti'yi malikâneye çağıracağım. Bayan Drummond'a birkaç elbise dikecek!"

Harewood Dükü'nün sözleri Mandy Harris'i şaşırtsa da, daha ziyade hoşnut etti. Yaşlı kadın "Peki," diyerek odadan çıktığında efendisinin sahiden bir çalışanın kıyafetiyle ciddi anlamda ilgilendiğini görüp mutlu oldu. Anlaşılan Evelyn Drummond farkında olmadan eline bir balyoz almış ve Lord Wharton'ın taşlaşan kalbini çoktan ufalamaya başlamıştı.

❧ ❧ ❧

Evelyn elbiseyi üzerinden çıkarmakta hiç zaman kaybetmedi. Bayan Harris çıkar çıkmaz kıyafetin iplerine ulaşıp çözebildiklerini çözerken kalanı için tam anlamıyla zorlu bir savaş verdi. Özenle topladığı saçlarının bu savaş sırasında yaralanmış gibi omuzlardan dökülüp bozulması üzerine oflayarak bir süreliğine yorgunca yatakta oturdu. Kendi iç karartıcı diğer elbisesini giymeden evvel de öylece, üzerinde iç çamaşırlarıyla saatler geçirdi. Bunu yaparken de çokça düşünmüştü. Lord Wharton'ı... Ölümün

kollarından onun kollarına geçişini, bedenini kavrayan güçlü ellerini, dudaklarında hissettiği serin nefesini, ıslak saçlarını, laciverte dönen mavi gözlerini... Tehdit ve azarlarını... Of, yine güçsüz düşmüştü adamın karşısında. Onunlayken hiçbir uzvuna söz geçiremiyordu ancak şimdi ondan uzaktayken de kalbine laf anlatamıyor ve göğüs kafesini sıkıştıran bu hisle sadece ofluyordu. Sıcak yaz gecesinin verdiği rehavet de bu kasvetine eşlik edince pencere kenarına gitti. Biraz temiz hava, biraz doğa ve karanlık bir gece hislerine iyi gelebilirdi. Bakışları bulunduğu yüksek yerden Cherbury Malikânesi'nin görkemli bahçesine kaydı. Sadece araba yolu aydınlatılmış bahçeye bakarken üzerinde olmayan elbisesine aldırmadan dirseklerini pencerenin tırabzanlarına dayadı. Geceden tenine vuran sıcak yaz yeliyle biraz olsun ferahladığında gayri ihtiyarı aşağıya baktı. Odası malikânenin iç kapısını çaprazdan görüyordu. Başını eğip tam olarak göremediği kapıya doğru döndü. Güçlü alevlerle aydınlatılan meşalelere bakarken birkaç dakika sonra gözüne kapıdan çıkan bir siluet ilişti. Ardından siluet durdu ve yüzünün önünden minik bir ışık parladı. Harewood Dükü kibrit alevinin saniyelik ateşiyle purosunu yaktı. Bir nefes çekti ve Evelyn o nefesi kendisi çekmiş gibi irkildi.

Julian'ı kıpırtısız izleyen genç kadın onu daha iyi görebilmek için penceresinden biraz sarktı. Yarı yarıya dışarı çıkmış, kolları ve göğüs dekoltesi olan iç çamaşırlarıyla bulunduğu karanlık noktadan adamı izlemeye başlamıştı. Adam, ağır ağır üfledi dumanı. Puroyu tutmayan eli ceketinin altından cebine uzandı bu sırada. Karşısında ne varsa ona hükmediyor gibi dimdik oraya bakıyordu. Oysa karşısında uzanan karanlık bir bahçeden başkası değildi. Evelyn adamı izlerken, baktığı yerde ne gördüğünü merak etti. Ya da kimi? Bakışlarını böyle pürdikkat dikerek kimi düşünüyordu? Böyle kederli ve yalnız başına dururken nasıl bu kadar güçlü görünebiliyordu? Kalbi heyecan içinde çarpan genç kadın bir an sonra soluksuz kaldı. Julian sanki onun düşüncelerini işitmiş gibi başını sağa çevirdi. Ardından yukarıya baktı ve kızı gördü! Evelyn büyü yapılmışçasına birkaç saniye adamla göz göze geldi; bilerek, isteyerek baktı ona. Sonra kalan azıcık

akıyla bedenini süratle içeriye çekti. Ruhu hâlâ orada adamla bakışmaktaydı. Pencerenin dibine çöküp nefes nefese kalırken elini kalbinin üstüne koydu. Elini koyduğu yerde çıplak teni vardı. Ah ne aptallık ama... Böyle yarı çıplak bir vaziyette Julian ile bakışmış ve belki de ona ne kadar basit bir kadın olduğunu açıkça ilan etmişti.

"Tanrım!" diye inledi.

"Ya bana güç ver, ya da şu kalbimi yerinden sök. Ben artık böyle yaşamıyorum," dedi ve sessizce iki damla gözyaşı akıttı. Sonra durmadı. Acizliğine kızarken hışımla elbisesine yöneldi. Katlanmış kumaşın arasından kadife kesesini çıkardı ve içinden Lord Wharton'ın tütün tablasını aldı eline. Bir süre boyunca kutunun üzerindeki Harewood Düklüğü amblemini okşadı. Parmaklarına hafifçe batan kabartıyla gözlerini kapattığında hatırlaması gereken o nefreti düşündü. Bu lanet olası adamın, ruhunu böyle darmadağın etmesine izin veremezdi. Ona dair hissedeceği tek şey nefret olmalıydı, ama kahretsin ki yapamıyordu! Hayır, kendi güçsüz hırsı adamın hakkından gelemiyordu. Fakat Julian'a gereken cezayı verebilecek birini tanıyordu: Desmond Simmons!

Genç kadın kalem ve kâğıdını kavrayıp Desmond Simmons'a bir mektup yazmaya başladı. Yaşlı adamı kaygılandırmadan, öncelikle işinin güzelliğinden bahsetti. Malikânede yediği harikulade yemeklerden, uyuduğu kuş tüyü yataklara kadar bir dolu şeyi öve öve bitiremezken Desmond amcasına güvende olduğuna dair kanıtlar sunmak istiyordu. Giriş bölümünü yazdıktan sonra konu kaçınılmaz olarak Margaret Wharton'a geldi; ölü kadına! Onun ile ilgili bildiği ve topladığı tüm ipuçlarını açıkça yazdı. Albert'ın annesi hakkında söylediği dayak olayından, Bayan Harris'in Leydi Wharton'ın asla iyi bir anne olmadığını anlatmasına kadar her şeyini uzun uzun yazdı. Sonra konuyu tütün tablasına getirdi. Kutuyu bulduğu Colne Nehri'nin cinayetteki yerini hatırlattı. Kadın en son bu civarda görülmüş ve cesedi muhtemeldir ki yine bu nehirde sürüklenip Thames'a karışmıştı. Bildiği her şeyi tüm açıklığıyla yazdıktan sonra tütün tablasını da amcasına göndermek üzere yırtılan elbisesinden bir parça

kumaşa sardı. Burada birisi bu tablayı görürse kendisi için pek de iyi olmazdı ve bu riski göze almayıp tüm kanıtları işinin ehli olan amcasına gönderecekti. Yanında getirdiği zarflardan birine koyduğu mektup ve tütün tablasını yeniden çantasına atarak yatağına geçti. Bu sırada kapısı çalınınca, öncelikle gelene kim olduğunu sordu. Ne de olsa hâlâ elbisesini giymemişti.

"Benim Bayan Drummond, Sarah."

Genç kadın kapıyı açtı ve kızın getirdiği yemeği minnetle alarak gülümsedi. Sahi, kaç saattir bir şey yememişti? Kıza sıcak gülücükler dağıtıp onu gönderdikten sonra kaygısızca yemek yemek istedi, ancak bu pek de mümkün olmadı. Aklı, kalbi, bakışları, nefes alan bu zayıf bedeni, yaşayan ve hâlâ çalışan tüm organları o adamı düşünüyordu. Ondan korkması gerekirken tüm bu kâbusun ortasında kaçıp yine ona sığınmak istiyordu. Evelyn körkütük âşık olduğunu artık biliyordu!

❧ ❧ ❧

Evelyn'in amcasına yazdığı mektubu göndermesinden sonraki günler sıradan ve olaysız geçmişti. Albert ile aritmetik çalışmışlar, birkaç Fransızca kelime ezberlemiş ve beraber tavukları beslemişlerdi. Çocuğun saf ve meraklı soruları Evelyn'in malikânede mutlu olmasını sağlayan en önemli etkendi. Zira babasından bir övgü ya da iyi dilek sözü almak genç kadın için artık umut bile edilmeyecek kadar yersiz bir beklenti olmuştu. Julian da kızdan uzak duruyordu. *Bayan Drummond...* Pencere güzelini gördüğü geceden beri amansızca onu düşünmüştü. Kızın çıplak kollarını, omuzlarını, dolgunlukları seçilen göğüslerini gece karanlığında ay ışığı vururken açıkça görmüştü. Sonra o ürkek bakışlarını hayal etmişti. Gözlerini bulunduğu yerden seçmesi mümkün değildi ancak kocaman açılmış o amber rengi gözlerini zihninde tasarlaması çok da zor olmamıştı. Zavallı mürebbiye bir süre boyunca öylece durmuştu. Muhtemelen nutku tutulmuş olmalıydı. Julian ise kızla göz göze gelip ilgili bakışlarını ona dikmesinden sonra kızın pencereden panikle kaçmasını izlemiş, ardından birkaç dakika daha pencere boşluğuna bakmaya devam etmişti. Ay ışığı ve odasından yansıyan loş ışıkla kızın tenini seçmiş olmasına

rağmen tamamen çıplak olup olmadığından emin değildi. Ancak onu çıplak hayal etmek pek de zor olmamıştı. Demek ürkek *Bayan Drummond* odasında iç çamaşırlarıyla gezen bir kadındı. Doğrusu bu davranış onun gibi kırılgan bir kelebekle pek de uyuşmuyordu. Öte yandan genç adam bunu çekici olduğu kadar son derece sevimli de bulmuştu.

Julian purosunu bitirdiğinde yeniden malikânesine girmiş olsa da aklı hâlâ o pencerede kalmış ve günler sonra bile bu anı kafasında tekrar tekrar kurup durmuştu. Genç adam, artık Bayan Drummond'da her ne varsa, onu düşünmekten ve teni üzerine son derece yaratıcı hayaller kurmaktan kendini alamamıştı. Öte yandan son birkaç gündür gözünün önünden gitmeyen Evelyn bu defa yine yerini sağlama almıştı, ancak genç adam buna boyun eğmeyecekti. Nitekim hem düşüncelerinin varacağı yerlerden tedirgin olduğu için, hem de aksamaya başlayan işleri için ertesi günün öğle yemeğinden sonra Londra'ya gitmişti. Artık ziyan olan malı ve gemisindeki araştırmaların neticesini öğrenmeli, ardından hem Lloyd Sigorta Birliği'ne, hem de o lanet olası McCurdy'e birkaç ufak gözdağı vermeliydi.

Londra'da işlerin daha da kötü gittiğini görmek Julian'ı şaşırtmamıştı. Sadece birkaç gün içinde başını alıp giden dedikodulara karısını öldürme söylentilerinden dolayı aşinaydı, ancak mali gücü hakkında yayılmış olan yersiz söylentilerin hesabını sormakta kesinlikle kararlıydı. Gemisini yakacak kadar nakite sıkışmış ve kumarda iflasın kıyısında olan bir adama göre hayli para kaybetmişti. Ancak bunu bilerek yaparken asıl amacı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu tatmak değil, etrafını saran meraklı soylulara giden parası için hiç de üzülmediğini göstermekti. Nitekim beklediği gibi McCurdy ve onun dalkavukları bir tür özel kulüp olan Nest'e o gece de doluşmuşlardı.

Julian oraya, o adamı göreceğini bilerek gitmişti. Bulringham Kontu Philip McCurdy ile karşılaşmadan evvel birkaç ısınma turu atıp şanslı birkaç adama küçük bir servet bırakmayı göze aldı. Özel oyun salonlarına girerken de ceketinin yakalarını düzeltti. Başını dikleştirdikten sonra gözlerine öfkeli bir anlam

yüklemekte hiç zorlanmadı, zira tam anlamıyla sinirden de liriyordu. İçeriye girdiğinde de onu gördü. McCurdy, Lord Hammer ve Lord Wellesmore ile oyundaydı. Kafasında gittikçe azalan saçlar ve ihtiyarlığa doğru giden yaşıyla McCurdy, genç adam için yine de tehlikeli bir rakipti. Ancak Julian onun cüret karşısında kızgındı. İçinden "Aptal adam," diye geçirdi. Seyir artıklarını toplayıp kendisi hakkında bilgiler bulmaya çalışmış, böylece kaleyi bir nevi içten fethetmek için uğraşmıştı. Ancak bu nafile gayretinde başarı sağlayamayınca gemisini yakmaya çalışmış ve asılsız dedikodularıyla itibarını yerle bir etmek için de hiç zaman kaybetmemişti. Harewood Dükü bunları bir kez daha anımsarken düşmanı olan bu adamı açık bir küstahlıkla süzdü. McCurdy elindeki kartlara bakıp mutlu bir domuz gibi homurdanıyor ve önünde yığılan fişlerle oyunu kazanıyor gibiydi. Muhtemelen haberi de almış olmalıydı. Julian Benedict Wharton'ın içeride kaybettiği oyunlar kulağına gelmiş ve bu haberle keyfi katlanmıştı anlaşılan.

Genç adam kendinden emin adımlarıyla masaya yaklaştı. McCurdy Julian'ı gördüğünde yüzündeki gülüş solarak kayboldu. Birkaç saniye kıpırtısız bir halde birbirlerine bakarlarken Bulringham Kontu, Harewood Dükü'nün aksine son derece paniklemiş görünüyordu. Ancak orta yaşlı adam yüzündeki kırışıkları daha da derinleştiren kötü bir sırıtmayla Julian'a bakınca genç adam da ona kati tavrını bozmayarak bakmaya devam etti. Ardından Lord Hammer'ın yanına giderek "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

Yaşlı Lord, Wellesmore ve McCurdy'den onay aldıktan sonra "Elbette," dedi.

Julian masaya oturur oturmaz "Yirmi bin," diyerek yüksek bir bahis açtı. Wellesmore hesap defterine Lord Wharton'ın adını yazıp ona bir hesap açarken genç adam bir kart seçti. Şansı yaver gider mi bilmiyordu, ancak McCurdy'nin kendine güvenip bahsi arttırması karşısında keyfi daha da yerine geldi. İnce dudaklarına yerleşen alaycı bir ifadeyle adama bakarken dağıtılmış olan kendi kartlarına baktı. Eli kesinlikle güzeldi. Blöf yapmak adına bir kart daha istedi. McCurdy karşılık olarak bir deste fişi masaya sürdü.

Julian yutulan blöfünün keyfiyle "Bu gece bana yenilmemeye bak, McCurdy," dedi.

Bulringham Kontu telaşlı bir gülüşle iki deste fişi daha masaya sürdü ve "Sana asla yenilmem, Wharton," diyerek bahsi arttırdı. Bu gece şansına güveniyor olmalıydı. En azından Lord Wharton'ın kötü şansına güveniyordu.

"Oyun bittiğinde de böyle söyleyeceğin konusunda şüpheliyim, McCurdy! Senin gibi bir adama yenildiğim görülmemiştir."

Genç adamın sözlerinin ima ettiği konu açıktı. Mesele bu gece, bu masadaki sıkıcı oyun değildi. Mesele Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ın sözlerinin gerisindeki anlamdı. Adama açıkça meydan okurken ona yanlış kişiyle uğraştığını göstermek istiyordu ve anlaşılan bunu başarmıştı da. McCurdy damlacıklar halinde alnında biriken terlerle kâğıtlarına bakarken Julian onun rölansıyla panikten dolayı işleri karıştırdığını anladı.

Mali olarak güçsüzleştiği haberi herkese yayılabilirdi, ama şu an burada bulunan onlarca soyluya manevi varlığıyla bile bunların asılsız olduğunu kanıtlayabiliyordu. Onlara hâlâ sözünü geçirebiliyor ve hâlâ hepsine tek cümlesiyle hükmedebiliyordu. Bunun şuuru içinde kendinden emin, rahat tavırla öne uzandığında mavi gözlerindeki tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. Ardından elini açtı ve karşısındaki adamın gözüne sokarcasına sıralı şekilde duran kupa papazı, kupa kızı, kupa valesi, kupa onlusu ve kupa asını masaya bıraktı. Genç adam bu yıkıcı zaferini ilan ederken etrafları da iyice kalabalıklaşmıştı. Sonraki üç oyunu daha kazanan Harewood'un Dükü onulmaz galibiyetleriyle McCurdy'nin paniğini arttırırken Lord Hammer ve Wellesmore oyundan çekildiklerini açıkladılar. Julian bir düelloyu andıran en son oyunu da aldığında önünde yığılmış duran fişlere baktı. McCurdy'nin hesap defterini titrek elleriyle imzalaması karşısında da koltuğuna iyice yayıldı. Bir kral gibi süzdü onu. Tavrı ve duruşuyla asla yenilmeyeceğini ilan ederken hiç yoktan kazandığı paraları görüp genişçe sırıttı. Ne de olsa ortaya bir de Bayan Drummond'un terzi masrafı çıkmıştı. Bu gece kazandıklarıyla ona istemediği kadar çok elbise

alabilirdi. Kahretsin, ürkek mürebbiyesi Rosa ne demeye aklına gelmişti ki şimdi!

Genç adam keyifli bir ruh hali içinde olmasına rağmen mürebbiyesini düşündüğü için ansızın yüzünü astı. Sonra böyle durmaya devam ettiği sürece McCurdy'nin mağlubiyetinden çok, o vasat kızı düşüneceğini anlayıp masadan kalktı. Etrafına doluşan yalaka adamların tebriklerini öylece geçiştirdi ve Nest'ten çıktı. Wentworth'taki evine geçtiğinde Caroline yatak odasında emrine hazır bir halde bekliyordu. Genç kadın açık bıraktığı siyah saçlarını elleriyle savurup adama doğru yürüdü.

Kadın "Sizi görmeyeli asırlar olmuş gibi, Lordum. Ah nasıl da özledim," dedi. Şuh bakışları erkeğin vücudunu edepsizce süzüyordu.

Julian ise kadına kötü bir bakış attı. "Bu gece olmaz, Caroline," diyerek kapının önünden çekilip kadına gitmesi için yol verdi.

❧ ❧ ❧

Evelyn, Lord Wharton'ın gidişinin üçüncü gününde hayatında ilk kez bir elbise provasına girdi. Kendisi için getirilen Fransız bir terzinin direktiflerini dinleyip iki saat boyunca şekilden şekle girerken karşısında durmaksızın kıkırdayan Albert'a yalandan somurtuyordu.

"Şimdi de bir korkuluk gibi oldun, Bayan Druffo."

Albert kızın kollarını kaldırışını taklit edip bu manzaraya sırıtırken Evelyn de elinde olmadan gülümseyince terzinin iğnesi koltuk altındaki hassas deriye battı ve genç kadın bu keskin sızıyla inledi.

"Ah Madam, Evelyn birazdan bayılacak. İşiniz ne zaman biter?"

Bayan Harris zavallı kızı kurtarmak adına Fransız kadına bakınca yaşlı kadın kaşlarını çatıp "Bir elbise kolay yapılmıyor, Bayan Harris," dedi. Ardından sıcak bir şekilde gülümseyip "İşte bitti!" diyerek kızın iğneler içindeki haline baktı.

"Tıpkı istediğiniz gibi. Yakası neredeyse bir rahibeninki kadar kapalı ve kolları dirseğe kadar uzun bir elbise... Ah Matmazel, bu elbise güzelliğinizi kapatacak."

Evelyn kadının sözlerine aldırmadı. Kesinlikle yakası derince açık bir elbise istemiyordu. Boynunun biraz altına kadar inecek bir dekolteye müsaade etmişti ancak fazlasına değil. Madamın yardımcısının tuttuğu aynadan kendisine bakarken de bunun memnuniyetle gülümsedi. Hayatında kendisine ait olan en güzel elbiseyi giymişti. Üstelik iğneler ve iplerle dolu tamamlanmamış haliyle bile bu kadar güzel görünürken tamamen bittiğinde onu giymek için sabırsızlanıyordu. Kıyafetinin son haline onay verildiğinde de gözlerini kısarak Albert'a baktı ve konuşmaya başladı.

"İşte şimdi işin bitti, Albert Samuel Wharton! Benden nereye kaçacaksın bakalım," diyerek üzerindeki tabureden inip tıpkı bir korkuluk gibi ağır adımlar atarken şakadan Albert'ın üzerine yürüyünce çocuk bir çığlık eşliğinde salondan koşarak çıktı. Bayan Harris kahkahalarını tutamadı ve Evelyn de gülümsedi. "Tanrım! Burada hayat tıpkı bir rüya gibi," diye düşündü. Ah, rüya biraz eksikti. Zira Julian tam üç gündür malikânede yoktu ancak Evelyn yine de mutluydu. Onu özlediğini düşünmezse Albert ve Bayan Harris'le yaşamak hayli keyifliydi. Ve en azından üç gün boyunca Margaret Wharton'ı düşünmemişti. Ancak o korkunç kâbusu cumartesi sabahı gelip yakasına yapıştı.

Genç kadın her zamanki gibi Julian'ı düşünerek uykuya daldığı o gece dumanların kıvrılarak üzerine çökmesiyle yatakta çaresizce kıpırdandı. Babasını kaybettiği yangını gördüğü bu kâbusları yeniden yaşıyordu. Tıpkı o günkü gibi genzi yanıyor, üzerine devrilecek kirişlerin korkusuyla boynunu omuzlarına gömerek ölümüne acılar çekiyordu. Uyandığında da yine koca bir nefes bırakıp derhal başucundaki suya yöneldi. Kana kana içtiği suyla biraz olsun yavaşlayan nabzını hissedince yataktan çıktı. Pencere kenarına gitti ve ağır perdeleri çekerek gün ışığını çıplak tenine aldı. Sonra camı açarak kollarını gerdirdi. Yüzüne sıcak bir gülüşün yayılması ise fazla sürmedi. İnsan böyle bir yerde yaşayınca kâbuslarını bile anında unutabiliyordu. Yaz yelini ve sımsıcak havayı hissederken bahçedeki üç kişiyi fark etti. Gülleri budayan bahçıvan Frank'in yanında dikilen yabancı bir adam eliyle bazı şeyleri işaret ediyordu. Evelyn bir süre boyunca bu

görüntüye bakıp ilgi çekici bir şeyler göremediğinde elbisesine yöneldi. Kıyafetini giydikten sonra da Albert'ın odasına girdi. Saat henüz yediydi ve çocuğun huzurlu uykusunu bozmak istemediği için bir süre boyunca onu izledi.

Albert nasıl da dünyanın tüm sorunlarından uzakta, huzurla uyuyordu. Genç kadın bir çocuk olmayı istedi. Albert gibi babasının yanından ayrılmayan bir çocuk olmalıydı. Tabii Desmond Simmons da vardı ki, Evelyn onu asla yok sayamıyordu. Onun da bir gün böyle bir yerde yaşayıp güzel yemekler yiyeceğini hayal ederken Albert'ın kalın buklelerini okşayıp alnına bir öpücük bıraktı. Çocuk bu sırada hafifçe "Anne," diye inledi.

Evelyn ansızın sarsıcı bir keder hissetti. Leydi Wharton o kadar ilgisiz bir anne olmayı nasıl başarmıştı? Oğluna annelik yapmadığı için hiç vicdan azabı duymuş muydu acaba? *Muhtemelen hayır,* diye düşündü. Bu hislerle çocuğun yanağını hafifçe okşarken Albert gözlerini açtı.

"Bayan Druffo?" diyen çocuk şişkin yanaklarına yayılan bir gülümsemeyle mürebbiyesine baktı. Evelyn minik oğlanın cam bilyeleri gibi parlayan mavi gözlerine bir anne şefkatiyle dikti bakışlarını.

"Günaydın, uykucu prens," dediğinde Albert üzerindeki çarşafı tekmeleyerek açtı. Ardından "Acıktım," demesi ise sadece iki saniyesini aldı.

"Haydi, yüzünü yıkayalım."

Evelyn çocuğu kucağına alıp yataktan indirirken abartı dolu bir tınıyla konuştu. "Gittikçe daha da büyüyorsun Albert. Artık kucağıma alamayacağım seni!"

"Tanrı aşkına Bayan Druffo, ben kocaman bir erkeğim zaten! Eğer biraz daha büyümemi beklersen seninle evlenirim bile."

Çocuğun böbürlenerek kurduğu bu cümleyle Evelyn sırtı. Albert'ın burnuna minik bir fiske vurarak; "Büyüyünce benim gibi yaşlı bir kadını istemeyeceksin, küçük marki," dedi.

"O zaman seninle babam evlensin, Bayan Druffo. O senden büyük."

Evelyn çocuğun bilmeden açık yüreklilikle dile getirdiği bu cümle karşısında heyecandan kasıldı. Ah, ne çılgın bir hayaldi bu böyle. Herhangi bir yorum yapmayan genç kadın sadece gülümsedi. Çocuğun yüzünü yıkadıktan sonra da beraber kahvaltıya indiler.

Evelyn ertesi gün Bayan Harris'ten birkaç gündür malikânede olan yabancı adamın kim olduğunu öğrendi. Bahçe düzenlemesi için gelen bir mimar olan Martin Hamilton'dı bu adam. Albert'ın kahvaltısını yaptıktan sonra coğrafya dersi için bahçeye çıkmışlardı. Turuncu Latin çiçekleriyle örtülü geniş kamelyalardan birinin altına geçip çocuğa Avrupa'daki ülkeleri ezberleten Evelyn bir yandan mimar Bay Hamilton ve bahçıvan Frank'in konuşmalarını dinlemeye çalışıyordu. Zira kendi mahallesinde tek bir çiçek bile yetiştirmemiş ve bitkiler dünyasıyla ilgili bildiklerini sadece kitaplardan okumuştu. Bu baskın merak yüzünden Albert gibi o da kendini dersine veremeyince, çocuğun oflamasına dayanamayıp dersi kaytarmak istedi. Sadece bir kaç dakika ara vereceklerdi ve bu kadarcık aradan bir şey olmazdı, değil mi? Albert'ı en geç on dakika sonra burada görmek istediği konusunda ikaz edip çocuğu Cocos'un yanına gönderirken kendisi de iki adama doğru yürüdü.

Tam da "Baylar," diyerek kibarca reverans yapmıştı ki, Martin Hamilton kızın incecik sesiyle ona doğru döndü.

Çamur içinde kalmış eldivenli ellerini kıza çevirip "Hanımefendi?" diyerek sorar gibi seslendi. Bir müddet baktığı bu güzel kadının malikânenin leydisi olup olmadığını merak etse de üzerindeki kıyafetlerle pek öyle görünmediğini anlayınca nispeten rahatladı. Yüzüne geniş bir gülüş yerleştiren sarışın adam "Ben Martin Hamilton," diyerek çamura bulanmış eldivenli elini kıza uzattı.

Evelyn gülümseyerek elini kaldırmıştı ki "Ah," diyerek bakışlarıyla adama bu kirli elleri tutamayacağını işaret etti. Genç adam ellerine bakıp abartıyla eldivenlerine yöneldiğinde bahçıvan Frank araya girdi.

"Sanırım bensiz tanışamayacaksınız," dedi ve devam etti.

"Bay Hamilton, Bayan Evelyn Drummond Lord Wharton'ın oğlunun bakıcısıdır. Ve Bay Martin Hamilton da bahçenin tasarımına bakan peyzaj mimarımız."

Genç kadın memnuniyetini dile getiren bir kaç nezaket cümlenin ardından "Ne ekiyorsunuz?" diye sordu.

"Aslında ektiklerimizin durumuna bakıyoruz, Bayan Drummond. Bu arada size Evelyn dersem kabalık etmiş olur muyum?"

"Ah, elbette hayır, Bay Hamilton," diyen genç kadın, adamın kahverengi gözlerine samimiyetle bakarken içten bir gülüş attı. Martin de kıza aynı içtenlikle bakıp "Siz de bana Martin deyin lütfen," diye konuştu. Evelyn başını salladı ve "Peki, ne ekmiştiniz, Martin?" diye sordu.

Genç adam çiçek tarhındaki petunyaları gösterdi. Sonrasında yere doğru çömelir vaziyette işine devam etti. Evelyn de onunla beraber yere çökerken adamın maharetli elleriyle yaptıklarına baktı.

Evelyn "Eminim burada yaşadığın halde bu harikulade çiçekleri görmemiş olamazsın," diyen adamın tatlı sert azarıyla gözlerini abartılı bir biçimde açarak "Elbette gördüm, ancak sizin ne yapmaya çalıştığınızı anlamadım," dedi.

"Bu petunyaların mevsimi artık geçmek üzere... Solmadan önce onları çıkarıp şuradaki saksılara alacağız. Sonra da kışın açması için boşalan bu topraklara kasımpatı ve gardenya tohumu ekeceğiz. Ve dışarıda büyüttüğümüz bu saksılardaki camgüzelini de Bayan Harris'in talimatı üzerine içeriye taşıyacağız. Sonrasında çam ağaçları ve diğer ağaçlarla ilgileneceğiz."

"Ah, ne kadar güzel bir işin var, Martin!"

"Yoksa sen işinden memnun değil misin, Evelyn? Açıkçası bir çocuğa matematik öğretmek benim işime göre daha kolay. Toprağın altından neler çıkacağını bilemezsin," diyen genç adam gülümsedi. Evelyn ise açık bir alayla sırıttı ve ona bakarak "Ne yani, bana iki solucandan korktuğunu mu söyleyeceksin?" diye sordu.

Bu sırada Frank çiçek tarhlarının topraklarını değiştirmek için başka bir yöne gittiği için yalnız kalmışlardı. Kızın sorusu ise Martin'in yüzünü güldürmüştü. Genç adam ellerini dehşetle

korkmuş gibi açarken "Solucanlardan değil, ama cesetlerden korkarım!" deyip ani bir hareket yapınca Evelyn kalça üstü geriye düştü. Kızgınlık içinde adama bakıp "Çok kötüsünüz, Bay Hamilton!" demişti ki adam eldivenini çıkarıp kıza elini uzattı. "Ah, özür dilerim Matmazel," dedikten sonra kavramış olduğu kızın elini öptü ve Evelyn sinirli olmasına rağmen bu kompliman gülümsemeden edemedi. Zira ceset lafından ürktüğünü ve tam da bu lanet olası sebep yüzünden buraya geldiği gerçeğinin böyle sevimsiz bir şekilde hatırlatılması üzerine sahiden fazlasıyla korkmuştu. Ancak adamın şakacı tavrını ve muzip bakışlarını görünce onu affetmekten kendini alamadı. Martin Hamilton denen bu eğlenceli adam ya kendisiyle yaşıt, ya da daha küçük olmalıydı, zira Evelyn ona bakarken tuhaf bir şekilde Tobias'ı hatırlamıştı. Desmond amca zamanında evlenmelerini istemiş olsa da Tobby'i daima kardeşi olarak görmüştü ve bu adam... Ona bakarken kendisinden adama giden cömertçe bir sevgi akışı olduğunu fark etti. Adam elini kibarca öptüğünde de "Affedildiniz, Mösyö," diyerek gülümsedi.

"Bayan Drummond!"

Enselerinde yankılanan bu ani sesle ikisi de ayağa fırladı. Evelyn derhal toza bulanmış elbisesini silkerken Martin de diğer eldivenini çıkararak arkasına sakladı ve "Lordum," diyerek genç adama selam verdi.

Julian, Martin'e kısa bir bakış attıktan sonra genç kadına döndü. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeyle ona bakarken "Oğlumun ders saati olduğunu sanıyordum!" diye sordu. Genç kadın, adamın sesindeki yergi dolu tınıyla derhal parmakları üzerinde yükselip Albert'a baktı. Tanrım, Lanet olsun, çocuk toprağın içine sırt üstü uzanmış ve Cocos'u üzerine çekerek onunla akıl almaz bir şekilde oynamaya başlamıştı. Babasının bu görüntüyü görmemesi için dua etmeye başlayan Evelyn bir süre sonra zorlukla "Biz... biraz ara verdik," diyebilirdi.

"Oğlum nerede," diyen Lord Wharton başını çevirince, Evelyn dehşet içinde adamın koluna dolandı. Bu sinirli adam Albert'ı bu halde görürse saksılara çiçekler yerine evin mürebbiyesi

ekilebilirdi, zira Evelyn tam anlamıyla işini aksatmış ve küçük markiyi toz toprağın içine salmıştı. Öte yandan bir soyluya, üstelik Harewood Dükü'ne böylesine laubali dolanması sadece Julian'ı değil, Martin'i de hayli şaşırtmış ve iki adam da kaşlarını çatarak kıza bakmıştı.

"Ne kadar güzel çiçekler ekiliyor, değil mi Lordum? Martin— yani Bay Hamilton sahiden bu işin uzmanı. Şuraya baksanıza!" diyen Evelyn adamın iri bedenini inatla sağa çevirmeye çalıştı. Julian kızın bu tuhaf davranışına sinirlense de kolunu çekmedi ve ona tepeden sertçe bir bakış attı. Bu bakış saf bir tehdit içeriyordu, ancak Evelyn umursamayacaktı! Kahretsin, şu an laubali ve şımarık görünmeyi göze almazsa sonrasında daha feci bir azar işitebilirdi. Bu yüzden zor da olsa Julian'ı çiçeklere yöneltmeyi başardı. Ve Tanrı tam bu anda imdadına yetişerek Albert'ın ayağa kalkmasını sağladı. Küçük çocuk köpeğiyle bahçe içlerine koşarken Evelyn derin bir nefes bıraktı ve ne yapmakta olduğunu unutarak alnını adamın koluna dayayıp gözlerini kapattı. Alnında sıcak ve sert kaslı kolun baskısını hissederken de gözlerini dehşetle açtı. Sonra kendini öylesine geriye itti ki, adamdan üzerine dev bir örümcek yapışmışçasına kaçar gibi göründüğünü fark etmedi.

Panik ve endişe içinde "Lütfen bağışlayın, Efendim," demeyi başardığında koşturup bahçeye yöneldi.

Bu sırada "Biraz şaşkın bir hanım," diyen Martin, Lord Wharton'a gülümserken Julian adama kötü bir bakış attı. Sert hatlı yüzündeki öfkenin müsebbibi olan Bayan Drummond'un panik içinde koşturmasını izlerken bir an sonra yeniden çiçeklere döndü. Az önce şu tuhaf kızı ve bu lanet olası mimarı bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu merak etmişti. "Kahrolası, saçma sapan çiçekler işte," diye geçirdi içinden ve adama herhangi bir söz daha söylemeden malikâneye yöneldi.

Bir haftadır uzağında olduğu evini, yatağını, oğlunu özlemişti. Diğer soylular gibi sıkıcı Londra hayatına bayılmıyordu. Hayır, oradakiler gibi her gece kumar oynamaktan ya da gösteriş balolarının balolarına katılmaktan da pek hazzetmiyordu. İstediği tek şey oğluyla huzur içinde yaşayacağı bir hayattı. Geçmişin

hayaletleri ve kötü anıları olmadan elbette... Tanrı şahit ki, şu an yaşadığı şey de saf bir huzurdu. Odasına gidip, pencerelerini açtığında, oğlunun içeri dolan kahkahaları sayesinde yaşadığı huzur katlandı. Albert'ı görmek için odasının genişçe balkonuna çıkarken olduğu yerde durup aşağıya baktı. Evelyn'in oğlunun üzerindeki tozları eliyle silkelemesini seyretti. Asla kaşları çatılmayan, asla somurtmayan bir kızdı Bayan Drummond. Nitekim şimdi çocuğun üzerindeki tozlarla öksürüp dursa da yüzündeki gülüş hiç solmuyordu. Julian dalıp gittiği kadının yüzüne bakarken istemsizce gülümsedi. Ancak Martin Hamilton denen o lanet olası gereksiz adam hem Albert'ın, hem de Evelyn'in ilgisini çekip onları bir çiçek saksısının başına götürdüğünde avucunu yumruk yaptığını fark etmedi.

Sonraki günler ise Harewood Dükü'nün sinirlerinin aleyhine işledi. Malikânedeki işi bir türlü bitmeyen o yeteneksiz mimar hem Albert'ı, hem Bayan Harris'i, hem de kahretsin ki Rosa'yı sık sık dışarıya sürüklüyordu. Böyle anlarda genç adam onları sadece uzaktan izlerken bakışlarını devirip içindeki öfkeyi bir kadeh brendi içerek söndürüyordu. Üstelik ürkek mürebbiyesi Martin denen hergeleyle hiç kimseyle konuşmadığı kadar konuşup ona, o çok komik olan her neyse anlatıp durdukça Julian daha da öfkeleniyordu. Lord Wharton, Madam Andretti'nin diktiği iki parça elbise üçüncü günün sonunda malikâneye geldiğinde ise tam anlamıyla delirecekti!

Kızın elbisesi bir kere çok açıktı! Yakasının tamamen kapalı olması gerekirken gerdanının bir kısmını gösteren bir dekolteye sahipti. Sonra, rengi çok canlıydı. Tanrı aşkına, bu elbise neden pembeydi? Neden böyle canlı renkler seçmişlerdi ki! O mimarın çapkın bakışlarına daha da mazhar olmak için mi? Üstelik Bayan Drummond eteklerini sürüyüp bahçede koşarken hiç de aklı başında, ağır ve usturuplu bir mürebbiye gibi görünmediğini bilmiyor muydu? Anlaşılan bilmiyordu ki, her an etrafa o parlak, o göz alıcı gülüşünden dağıtıyordu! Üstelik eskisi gibi yemeklerde muhaliflik yapmıyor ve Albert'a her türden yemeği sevecenlikle

yediriyordu. Ve tam anlamıyla bir Bayan Drummond âşığı olup çıkan hain oğlu ise bir an olsun bakıcısının yanından ayrılmıyordu.

Julian en nihayetinde bir gece uyumadan evvel oğlunu çekip kucağına aldı. Koltukta çocuğun başını okşayıp derslerini sordu. Ğunda Albert hevesle atılıp Fransızca "Çok iyi," dedi. Genç adam oğlunun gurur içinde kurduğu bu cümle karşısında gülümsedi. Minik oğlan hemen ardından bir tane Shakespeare şiiri okudu. Ğundaysa onu açıkça överek oğlanın göğsünü kabarttı.

"Bayan Druffo bana istemediğim şeyler öğretmiyor ki, baba. O çok anlayışlı biri."

Oğlunun bu yanıtıyla genç adam kaşlarını şaşkınlıkla çatıp "İstemediğin şeyler nelermiş bakalım? Bayan Drummond sana bunları öğretmeyi ret mi ediyor?" diye sordu.

"Hayır, babacığım. Ben sıkıldığımda yerine daha kolay bir şey öğretiyor ve o zor şeyi sonradan anlatıyor."

"Anladım, oğlum. Bu şekilde daha kolay öğreniyorsan, bu yöntemi onaylıyorum."

Babasının katılımıyla gülümseyen minik çocuk "Fransızcayı bile seviyorum, baba. Bayan Druffo her kelimeyi bir hayvana benzetiyor ve çok komik oluyor."

"Bayan Drummond senin eğitiminle çok ilgileniyor, oğlum. Sakın onu üzme."

"Üzmem babacığım," diyen Albert babasına genişçe gülümsedi ve ardından "Baba, Martin amca onunla evlenince Bayan Druffo buradan gider mi?" diye sordu.

Oğlunun sorusuna hazırlıksız yakalanan genç adam başını geriye atıp "Rosa evleniyor mu?" diye sordu gergince.

"Rosa kim, baba? Rosa'yı unut. Bayan Druffo'yu diyorum. Martin amca ona sürekli güller veriyor."

Julian oğlunun sözüyle içinde ansızın parlayan bir öfke hissederken "Onunla evlenmeyecek," diye söylendi. Sesindeki katılık oğlunu biraz korkutsa da asıl korkuyu yaşayan kendisiydi! Sevgili oğlu yıllar sonra bu kadar mutluyken, o kadın hiçbir yere gidemezdi! Lanet olsun, sadece oğlu değil, bu evde yaşayan herkes mutluydu ve Rosa bunu elinin tersiyle bırakıp gidebileceğini sanıyorsa tam anlamıyla Julian'ı çiğneyip geçiyor demekti! Ve genç adam buna katiyen izin vermeyecekti!

Harewood Dükü gece boyunca bunları düşünürken geç saatlere kadar kütüphaneden çıkmadı. Dilinden dökülen Shakespeare'in 64. sonesiyle gözlerini anlamsızca bir tabloya dikerken aklında tek bir kişi vardı.

"Gördüm ki zamanın korkunç sillesini yedi mi,
Nice heybetli çağ devrilip toprak altına gidiyor.
Azametli kuleler yanıp yerle bir oluyor sürekli
Yok olmaz bilinen tunç, azgın ölüme köle oluyor;
Gördüm ki doymak bilmez okyanus, durup dinlenmeden,
Kıyılar krallığından toprak üstüne toprak elde ediyor;
Sağlam topraksa yer kazanıyor engin denizlerden;
Yitiklerden yığınlar oluşuyor, yığınlar yitip gidiyor.
Gördüm ki durumlar karşılıklı değişiyor hep böyle;
Sarsılmaz denen şey, kurtulamıyor devrilip çürümekten
Ve düşündüm ki ayakta kalan olmadığına göre yeryüzünde
Çare yok zaman gelecek ve alacak sevdiğimi de benden.

Tıpkı ölüm bu düşünce sevdiği yanındayken bile
Korkuyla yaşıyor insan çünkü bir gün gidecek diye."

BÖLÜM 11

Ertesi güne geceden kalma uyanan Harewood Dükü Julian Benedict Wharton her zamankinden daha geç bir saatte aşağıya indiğinde oğlunun kahvaltısını çoktan bitirdiği haberini aldı. Uşak Wilson yüzünde keyifli bir ifadeyle "Efendi Albert, Bayan Drummond ile bahçede çalışıyorlar, Lordum," diyerek bu havadisi bildirdi. Wilson bile Evelyn'in büyüsüyle o kasıntı halinden kurtulmuş, güleç bir adama dönmüştü. Julian ona bakarken uzun yıllardır Cherbury Malikânesi'nde sağlam bir yer edinmiş bu yaşlı adamı daha önce bu kadar mutlu görmediğine emin olarak konuştu. "Tanrı aşkına Wilson, sırıtıp durma! Karşımdakinin yabancı bir adam olduğunu sanıyorum."

Lordunun sözleriyle ansızın somurtan adam ise gülümsediğinin farkında bile değilken gelen bu yorumla kaşlarını çattı. Ona göre her zamanki ifadesiyle cevaplamıştı, ama anlaşılan Lord Wharton bugün tersinden uyanmıştı. Nitekim Julian'ın sonraki davranışları da yaşlı adama bu kanaatinde haklı olduğunu gösterecekti.

Harewood Dükü kahvaltıyı çok da uzatmadan masadan kalktı. Bugüne kadar tek başına yemekte bir sakınca görmediği halde şu an bu durumdan oldukça hoşnutsuzdu. Havanın bunaltıcı sıcağı ve Wilson'ın huysuz suratına eşlik eden kendi öfkesi yüzünden yediklerinden pek de bir şey anlamadığı da açıktı. Homurdanarak ceketinin yakalarını düzeltti ve at binmenin şu anki sıkıntısını gidereceğini anlayıp dışarıya çıktı. Malikâne girişinden biraz uzakta Albert ve Cocos'un sesi yankılanıyordu. Bayan Drummond yine uzun ders aralarından birini verip Martin denen o yeteneksiz adamla botanik dünyasının sırlarını keşfediyor olmalıydı. Ya da

o lanet olası mimar, aptal mürebbiyenin meftunu olduğu gülleri *ona vererek* romantik sözlerle kızın kalbine girmeye çalışıyordu. *Genç adam* kısık gözlerinin altından, flu bir görüntüden öteye *gitmeyen* kalabalığın olduğu yeri görmeye çalıştı. Hayır, buradan *görebildiği* tek şey topraktan yükselen sıcak hava dalgalarıydı. *Muhtemelen* bu dalgalardan daha kıvrak olan Evelyn'in bedeni *de şu an o* alçak adamın bakışları altında böyle raks ediyor *olmalıydı. Kahretsin!* Hiçbir şey yapmadan öylece durup, o atın *sırtında* kendini rahatlatamazdı. Öncelikle çalışanlarının ahlaki *eylemlerini* kontrol altına almak lazım geliyordu. Tabii ya! O *ikisinin* öylece oynaşmasına izin verecek değildi.

Genç adam bu menfi hislerin kendisini daha da sinirlen*dirmesine* izin vererek kalabalığa doğru yürüdü. Çehresinden *silinmeyen* klasik çatık kaşları ve sıkılmış çenesiyle onlara önce*likle* patronun kim olduğunu gösterecekti. Kibar sözler ve hafif *dokundurmalar* yerine işlerini derhal bitirmelerini emrederken *Rosa'yı* azarlamayı düşünüyordu. Ağır adımlarla kalabalığa var*muştu* ki, Albert küçük çizmeleri, dirseklere kadar çekilmiş gömleği *ve yüzünün* muhtelif yerlerine bulaşmış toz içinde "Baba!" diye *haykırarak* genç adama koştu.

Julian oğlunun çamur içindeki elleriyle dizine sarılmasına izin verirken küçük oğlana bir şey demese de bakışlarını doğrudan Evelyn'e dikti ve ona oğlunun toz toprak içindeki bu halinin sebebini sordu. Bunu sözlerle yapmadı, ancak Evelyn adamın bakışlarındaki anlamla kaskatı kesilip kekeleyerek söze başlamıştı ki, Albert onun yerine yanıt verdi.

"Baba, ben ağaç ektim. Bak şuradaki fidenin adı Albert Wharton. Bayan Druffo dedi ki o ağaç benimle beraber büyüyecekmiş. Çok harika, değil mi babacığım?"

Albert'ın hevesli cümlesi Julian'ın öfke duvarını çatlasa da tam anlamıyla yıkamadı, zira az önce Bayan Drummond ve Martin denen şu mimarın baş başa vererek bir fidenin önünde eğildiğini ve ellerinin birbirine karıştığını görmüştü. Lanet olası çalışanları açıkça cilveleşirken bu cilveleşmeye bir ad verip, ağaç diktiklerini mi söylüyorlardı yani? Genç adam bunun ayrımıyla

öfkeden deliye dönerken Martin'e hitaben "İşiniz ne zaman bite-
cek?" diye sordu. Nezaketten uzak, adama açık açık gidiş tarihini
sorduğunda zavallı adam beceriksizce gülümseyip yanıt verdi.
"Bahçeniz bir haftaya kadar sonbahara hazır olacak, Lordum.
Tabii Bayan Drummond ve Minik Efendi Albert ile beraber çok
daha erken biteceğini umuyorum."

"Bundan sonra işinizi yalnız başınıza yapacaksınız, Bay Ha-
milton. Malikâneden kimsenin işini aksatmasına izin vermiyorum.
Ayrıca Bayan Drummond bundan sonra size yardım edemez,
çünkü benimle Luton'a kısa bir yolculuk yapacak."

Harewood Dükü bu sözleri planlamamıştı. Hayır, bir saniye
evvel böyle bir cümle kuracağını dahi bilmiyordu. Martin'in bir
hafta boyunca ona ait olan, Harewood Dükü'nün emri altındaki
bir kadını alıkoyması ve bunu küstahlıkla dile getirmesi karşısında
tamamen akıl dışı bu cümleyi kurduğunda kendisi de şaşırmıştı.
Öte yandan kendisi de Bayan Drummond kadar şaşkın olsa da,
bu şaşkınlığını onun gibi apaçık göstermedi. Aksine son derece
profesyonel bir kararlılıkla kızın "Ne?" diye sorması üzerine "Beni
duydunuz, Bayan Drummond. Derhal gidip hazırlanın. İki saat
içinde yola çıkmış olacağız," diyerek yanıt verdi.

Zavallı Evelyn hayatındaki en büyük şoku yaşarken bir an ne
demesi gerektiğini bilemedi. Adamın teklifine sevinesi gelse de
onu kaygılandıran şey hem böyle bir adamla baş başa yola çıkacak,
hem de yalandan yaşadığı o kasabaya ilk kez gidecek olmasıydı.
Elbette kimse onun oraya ilk kez gideceğini bilmiyordu ancak
kesinlikle foyası meydana çıkacaktı. Zira Lord Wharton kendisini
götürürken, kasabayla ilgili bilgisi olduğu için bir tür rehber gibi
ona başvurduğunu sanıyordu. Anlaşılan bundan kaçış yoktu ve
o kasabaya gidip kendini oranın bir yerlisi gibi göstermekten
başka çaresi de kalmıyordu. İçinden yardım dualarını sıralarken
Albert'ın lafa girmesiyle küçük çocuğa baktı.

"Baba, ben de gelebilir miyim?"

Oğlunun sorusuyla bakışlarını Evelyn'den çeken genç adam
kati tavrını bozmayarak oğluna "Hayır," dedi. Evelyn bir ihtimal
Albert'ın varlığından güç almak istemişti ancak Lord'un sözleriyle

boğazındaki yumru gittikçe büyüdü. Ah, bu adamla baş başa bir
yolculuk mu yapacaktı yani? Şimdiden heyecandan ölebilecek
kadar güçsüzleşmişti.

"O... o halde ben hazırlanayım" demekten başka çaresi kal-
madığında Martin'e sıcak bir şekilde gülümseyerek yanından
ayrılmak istedi. Adama attığı yarım gülüş Harewood Dükü'nün
tehditkâr bakışıyla ansızın yok olurken, Albert koşarak eteklerine
sarılınca adım atmayı kesti.

"Bayan Druffo, lütfen beni de götür," diyen çocuğun irileş-
miş mavi gözlerindeki yakarışla Evelyn çocuğun babasına baktı.
"Albert için de değişiklik olur, Lordum," dediğinde Julian tek
kaşını alayla havaya kaldırdı. Evelyn bu adamla yalnız kalmanın
o dayanılmaz, öldürücü cazibesine katlanamayacağını anlamış
ve minik bir çocuğun varlığına sığınmayı düşünmüştü. Ve çok
şükür ki Lord Wharton "Peki," diyerek ilk kez baştaki fikrinden
cayıp hem Evelyn'i, hem de Albert'ı mutlu etmişti.

O gün üç kişi Harewood armalı şık bir arabada yola çıkmışlardı.
Evelyn Albert'ı yanına oturtup Lord Wharton'ın tam karşılarına
geçmesiyle bitmek bilmez altı saat geçireceğini biliyordu. Üstelik
Albert daha yarım saat olmadan fosur fosur uykuya geçince
Evelyn tam anlamıyla bir lav seline düşmüş gibi hararet içinde
kalmıştı. Bayan Harris'in aklına uyarak yanına aldığı yelpazeye
ardı ardına dualar sıralarken elindeki tüylü şeyi o kadar hışımla
sallıyordu ki bu hareketi genç adamın dikkatinden kaçmadı.

"O yelpazeyi biraz daha sallarsanız arabanın içinde bir fırtına
çıkacak."

Genç kadın gözlerini pencereden ayırıp adama baktı. Tanrım,
böyle hafifçe gülerek zavallı bir genç kadına böyle çapkınca
bakarken ona yaşatacağı yıkımı düşünmeyen bu bencil adama
sinirlenmeliydi, ancak yapamıyordu.

Sadece "Üzgünüm Lordum, hava çok sıcak da," diyebildi.

Julian kızın yanıtıyla küstah bir bakış atıp "Haklısınız Bayan
Drummond, hava bunaltıcı. Muhtemelen daha açık bir elbise
giymeyi tercih ederdiniz, değil mi? Ya da hiç giymemeyi..."

Evelyn işittikleriyle kıpkırmızı kesildi. Bu sözler geçen hafta lardaki pencere faciasına hitaben mi söylenmişti, yoksa ahlaksız bir adamın çapkınca sözleri miydi, kestiremedi. Genç kadın dudaklarını ısırıp "Böyle iyiyim," dedi. *Of*, sanki adam kıyafetlerini çıkar demişti. Onun gibi şöyle dalga geçen bir yanıt vermek isteyip bunu yapamadığında kurduğu cümlenin aptallığıyla kendine kızdı. *Tanrım, lütfen bana böyle bakmasın, lütfen benimle konuşmasın, ah, bana böyle gülümsemesin. Tanrım, lütfen aklıma ve kalbime sahip çıkabileyim.*

Genç kadın içinden ardı ardına bu dilekleri sıralarken adamın bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordu. Öte yandan yelpazeyi sallamayı da bırakmıştı ve muhtemelen bir domates gibi kızarmış suratıyla Julian'ın alaycı bakışlarını üzerine çekmişti. Dayanamıyordu! O da bakmak istiyordu. Tıpkı onun yaptığı gibi kibirle, tepeden bakışlarla ona bakıp "Sen benim kölemsin," demek istiyordu ancak genç kadın adama baktığında ona sadece hayranlığını gösteren naif bakış atabildi.

Julian da kıza gülümsedi ve ona bakarken Evelyn'in tahmin ettiği gibi hiç de tepeden bakmadı. Evelyn bu sıcak karşılıkla kalbinin göğüs kafesinden taşacağını anladığında "A-Albert da çok uykucu çıktı," dedi. Konuşacak bir konu olmadığında çocukların öne sürülmesini kullandı ve karşılık olarak "Oğluma çok iyi bakıyorsunuz, Bayan Drummond," yanıtını aldı.

Genç kadın bu iltifata zorlukla teşekkür ederken konuşmasını sürdürdü.

"Albert çok uslu bir çocuk. Söz dinliyor ve beni anlıyor."

"Siz de onu anlıyorsunuz. Şimdiden onun gönlünü kazandınız ve gideceğiniz için çok üzülüyor."

"Bir yere mi gidiyorum?" diyen genç kadın şaşkınlıkla bu cümleyi kurduğunda Julian daha da geniş gülümsedi. Mavi gözleri yumuşamış, sert hatlı yüzü gevşemişti. Evelyn ona bariz bir hayranlık ile bakıyordu. Genç adam da kıza bakarken hoşnuttu. Onun bu içten sorusuyla da kendisi de rahatlamış olarak "Gitmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Eğer beni kovmuyorsanız, Efendim..."

"Bunu düşünmedim değil."

Lordunun bu doğrudan cevabıyla genç kadın üzüntüyle somurttu ve "Bilmeden kötü bir şey mi yaptım?" diye sordu.

"Evet," dedi genç adam. Sonrasında sussa da içinden yanıt vermeye devam etti. "Evet, çok kötü şeyler yaptın Rosa, beni olmadığım birine çevirdin. Beni bir hizmetliye, bir çalışana dikkat eden, onun asiliklerine katlanan, itaat etmez varlığından bile hoşnut olan, gözlerini görmeden huzura eremeyen, sesini duymadan kendine gelemeyen, onu görmek uğruna her gece yarısı malikâne kapısının önüne çıkıp o pencereye bakan bir adam yaptın. Beni pikniğe çıkan, oğluyla zaman geçiren, yaşlı bir kadının azarlarını dinleyen, uşağının yüzündeki gülüşü fark eden bir adama çevirdin ve sen bunların hiçbirinden haberdar değilsin!" Bu cümleleri sadece kalbinden geçiren Julian dışından ise "Çok kabahatleriniz oldu, Bayan Drummond. İlk günler beninle ne çok kavga ettiğinizi unuttunuz mu?" diye sordu.

Evelyn mahcubiyetle gülümserken "Üzgünüm," dedi.

Julian tek kaşını manidar bir şekilde kaldırdı ve "Bir daha olsa, yine aynı şekilde kavga etmeye hazırsınız, değil mi?" diye sordu.

"Katı disiplin kaidelerinden ziyade sevecenlikle her şeyin halledebileceğini düşünüyorum Lordum. Bu yüzden Albert'ı sevmediği şeylere zorlarsanız korkarım ki evet demek durumunda kalacağım." Evelyn ciddiyet dolu sözlerini gülümseyerek bitirdi. Ardından genç adama sımsıcak bir bakışla bakarken incecik sesiyle "Ancak siz artık oğlunuzu anlıyorsunuz," diye itiraf etti.

Julian bu yanıtla gözlerini açıp o mavi denizlerini kızın içine akıttı. "Bunu nereden çıkardınız?" diye sorduğunda genç kadın omuz silkti. "Albert artık sizden korkmuyor. Düşüncelerini açıkça söylüyor ve onun kendini korkusuzca ifade etmesine çok seviniyorum. Buna izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ben size teşekkür ederim, Bayan Drummond."

Ah, Lord Wharton teşekkür mü etmişti? Evelyn yanlış işittiğini düşünse de adamın hafif gülüşüyle kalbi teklerken kulaklarının kendisini yanıltmadığını anladı. Başlarken gerginlikten öldüğü bu yolculuğun şimdi hiç bitmemesini istiyordu. Kafasını kucağına

koyan Albert'ın saçlarını okşarken "En çok da sana teşekkür ederim, minik prens," dedi. Harewood Dükü'nü, o yenilmez kayayı böylesine kibar bir adama çeviren şey, bu çocuğun cüssesinden birkaç katı büyüklükte olan kocaman kalbiydi. Evelyn bu kanaatinde tüm sorumluluğu Albert'ın kalbine yüklemişti ancak Julian Benedict Wharton'ın kendi kalbiyle ilgilendiğini de o an için hiç düşünmemişti.

Henüz iki saat gitmişlerdi ki, yol üstündeki bir handa durakladılar. Albert'ın tuvalet ihtiyacı küçük oğlanı uykusundan ederken Evelyn de yüzünü yıkamak ve üzerine yapışan hararetli atmak için bu molayı iple çekmişti. Lord Wharton, sıcak yaz günü ve sarsıntılı araba yolculuğu Albert'ı bir kez kusturduğundan, oğlunu getirdiği için şimdiden pişman olmuştu. Üstelik onun hasta olma fikriyle sinirlendiğinde bu sinirini de bizzat Bayan Drummond'a yöneltmişti. Ne de olsa Albert'ın gelme fikrini savuna kişi Rosa olmuştu. Mürebbiyesi oğlunu arabadan kucağında indirip taşırken Julian kızı durdurdu ve oğlunu kendi kucağına aldı. Albert artık eskisi kadar hafif değildi, ayrıca cılız mürebbiyenin belini incitmesini istemiyordu. Öte yandan Harewood Dükü'nün geliş haberi hanın o güne kadar yaşamadığı bir hareketliliğe neden olurken her ihtiyaçları itinayla giderildi. Evelyn Albert'ın yüzünü yıkayıp ıslak elleriyle söz dinlemez saçlarını geriye yatırırken çocuk bitkince "Ne zaman bitecek bu yol, Bayan Druffo?" diye sordu.

"Çok az kaldı, hayatım," diyen genç kadın dudaklarını çocuğun alnına bastırarak onu birkaç lokma yemek için zorladıysa da, çocuk ağzını açmadı. Julian da buna ses etmedi, zira oğlu çok yorgun görünüyordu. Yeniden yola çıktıklarında Albert uyanık kalıp mürebbiyesini bıktıran binlerce soru sordu. Neyse ki sorularının çoğu gündelik şeylerdi ve genç kadın Lord Wharton'ın gardiyanlığında bu kolay soruları zorlanmadan yanıtlamıştı. Sonrasında da kelime oyunları oynayarak yolu tüketmeye çalıştılar.

Oynadıkları oyun, buldukları ismin son harfiyle yeni bir isim bulma üzerineydi. Oyunu başlatan küçük çocuk hevesle atılıp "Albert!" diyerek kendini ismiyle oyuna başladı. Julian, La Bruyere'in *Karakterler* isimli kitabını okurken kulağı oğlu ve

Evelyn'deydi. Doğrusu okuduğu kitaba göre ikisini izlemek çok daha keyifliydi. Üstelik ürkek mürebbiyenin düşünür gibi yapıp çocuğu heyecanlandırırken çıkardığı, "Hmm," sesi adama şiir gibi, şehvetli bir çağrı gibi geliyordu. Bayan Drummond sahte bir düşünme zamanı isteyip gözlerini tavana dikerek dudaklarını öne çıkarırken Julian mavi gözlerini yavaşça kaldırarak kızın pembe dudaklarına baktı. Kız şimdi de T harfiyle isim bulmaya çalışır gibi yapıp Albert'ı kıkır kıkır güldürürken oğlunun tatlı sesine eşlik eden kızın mimiklerini izlediği sırada gülümsediğini fark etmedi.

"Tobias," dedi genç kadın. Sanki bir anda bulmuş gibi hevesle atlamıştı. Albert ise hiç zorlanmadan gururla "Samuel," dedi. Ne de olsa yine kendi ismiydi. Evelyn yine düşünür gibi yaptı ve "La, Le, Louisa," dedi.

Albert yeni bir A kriziyle işaret parmağıyla saçını karıştırırken genç kadın ona "Haydi Albert, yoksa bulamadın mı?" deyip çocuğu heyecanlandırmaya uğraştı. Julian ise sadece kıza bakıyor ve onun kendinden geçişi karşısında yüzüne yerleşen tebessümü dahi fark etmiyordu. Oğlunun "Abraham," demesiyle ürkek mürebbiyle "Tüh," diyerek yalandan üzülürken Julian kızı bir an kucağına çekip o dudaklarını pişman olana kadar öpmek istedi. Ancak kızın dudaklarından çıkan bir sonraki isimle anlızın kaşları çatıldı.

"Abraham," ismine karşılık Evelyn "Martin," demişti. Julian bu ismi işitince elindeki kitabı sertçe kapatarak genç kadını irkiltti. Evelyn bu uyarı atışıyla adama döndüğünde onun kendisine dikilmiş öfkeli bakışlarıyla paniklese de bunun sebebini bilmediğinden sadece şaşırmakla yetindi. Sonra yeniden Albert'a dönüp "N harfiyle isim bulamazsın ki," diyerek çocuğu kışkırtmaya çalıştı. Albert somurtup düşündü ve en sonunda "Nicola," diyerek coşkuyla yanıt verdi. Evelyn hiç düşünmeden "Alexander," dediğinde Albert çoktan gözünü uzağa dikmişti. Çocuğun R harfiyle bir şey bulamadığını gören genç kadın "Bulamazsın ki," deyip onu panikletirken arabaya Julian'ın o tok, katı ve çekici sesi doldu.

Genç adam "Rosa!" dedi ve Evelyn'e imayla baktı.

Ah, kahretsin, Evelyn o an öleceğini sandı. Kalbindeki gümbürtüyü kendi kulaklarıyla duyarken adama hayretle bakmaya devam ediyordu. "Rosa," demişti Lord Wharton, ama bunu neredeyse biliyordu? İsmini anması bir tesadüf müydü, yoksa bilerek mi yapmıştı? Öte yandan ismini nasıl bilmişti? Şu referans mektubunda yazmış olmalıydı. Genç kadın heyecandan o mektuba öyle bir kelime yazıp yazmadığını hatırlamıyordu ancak adamın dudaklarından şehvetli bir tonda dökülen "Rosa" kelimesiyle vücudundaki ısının arttığını anlamıştı. Gözlerini öylece Harewood Dükü'nün masmavi ve çapkın gözlerine dikerken Albert kolundan dürtünce kendine geldi.

"Haydi Bayan Druffo, A ile başlayan bir isim bulmalısın," diyen çocuğa "Benjamin," dediğinde Albert kahkaha atarak "Kaybettin," diye yanıt verdi. Evelyn hangi harften bir isim bulması gerektiğini bilecek şuura sahip değildi ki! Benjamin derken de tamamen düşüncesizce yanıt vermişti çünkü şu an hipnotize olmuş biriydi. Lord Wharton, Tanrı'nın belası büyücü, kalbinin üzerine hiç geçmeyecek bir büyü nakşetmişti!

❧ ❧ ❧

Luton'a vardıklarında gün akşam olmak üzereydi. Güneş heybetini yitirmiş eski bir dev gibi gökyüzünde küçülmüş ve ışığının zayıf halkalarını kasaba üzerine göndermişti. Evelyn de yorulmuş, ancak Albert'la ilgilenmek adına bu yorgunluğunu pek de göstermemişti. Yine de gözlerine söz geçiremediği bir anda, arabanın içinde başı önüne düşmüş ve bu görüntü karşısında minik oğlanı epey güldürmüştü. Albert bir süre babasıyla bakıcısı hakkında konuştuktan sonra da aklındaki sorunu dile getirmişti.

"Baba, Bayan Druffo tıpkı Bayan Büyükanne gibi olduğu yerde sızdı."

Oğlunun yorumuyla gülümseyen Lord Wharton gözlerini Evelyn'e dikti. Genç mürebbiye sarsılan arabaya aldırmadan yüzünü boynuna indirmiş ve sağa sola yalpalayarak rahatsızca kestirmeye başlamıştı. Julian onu kollarına alıp sarılmak, yüzünü göğsüne yaslamak ve artık durmasını gerektiğini göstermek istedi.

Karşısında böyle rahatsızca kıpırdandıkça bu istekleri artsa da tek yapabildiği uyuklayan kıza somurtkan bakışlar atmak oldu. Albert olmasaydı muhtemelen aklından geçenleri yapardı, ancak oğlunun önünde onun mürebbiyesiyle samimiyete girecek kadar şuurunu yitirmemişti. Ancak Albert babasının içini okurmuşçasına konuştuğunda Harewood Dükü oğluna şaşkınlık baktı.

"Baba, Bayan Druffo gitmesin diye bir şey düşündüm ben."

Julian oğluna bakıp "Nedir?" diye sorduğunda Albert bilmiş bir ifadeyle "Bayan Druffo'ya vermen için sana güller koparacağım," dedi. Ardından duraksamadan devam etti. "Çünkü sen bizim kocaman evimizin sahibisin. Eğer sen ona güller verirsen Martin amcanın güllerini çöpe atar ve evden de gitmez."

"Tanrı aşkına Albert, bir kadın gitmek isterse güllerin buna engel olacağını mı sanıyorsun?"

"Ama baba, o zaman onunla sen evlen diyeceğim de Bayan Druffo seninle evlenmek ister mi bilmem."

Julian istemsizce sinirli bir kahkaha attı. Karşısında oğlu değil de böyle bir cümle kuran yetişkin bir adam varmış gibi öfkelenirken Albert şaşkın bakışlarını öylece babasına dikmişti. Küçük çocuk bir haftadan beri tatlı mürebbiyesinin gitmemesi için planlar kurarken en sonunda bu evdeki en güçlü adamın, yani babasının bir şeyler yapması gerektiğini fark ederek kendince büyük bir aydınlanma yaşamıştı. Şimdi de başka çare göremiyordu tabii. Bayan Druffo babasıyla evlenip ömrü boyunca malikânede kalabilirdi, ama öyle güzel bir kızın babası gibi çatık kaşlı bir adamla evlenmek istemeyeceğinden emindi.

Bunları düşünürken kendince yorumlar getiren küçük çocuk babasını ne kadar öfkelendirdiğini göremiyordu! Kudretli Harewood Dükü öz oğlu tarafından bir mimardan daha az tercih edileceğinin düşünülmesiyle tam anlamıyla çileden çıkmıştı. Oğluna elbette bu öfkeli halini göstermemiş olsa da, uyuklayan Evelyn ile içten içe kavga ediyordu.

"Benimle evlenmezmiş, öyle mi?" derken oğlunun dile getirdiği bu tespiti Evelyn yapmış gibi ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Sonra şu lanet olası kaş çatma mevzusunu hatırlayınca sessizce

bir küfür savurdu ve gözlerini kızdan çekip dışarıya baktı. Albert'ın söylediği Fransız şarkı odaya dolarken Julian dayana madı ve gürültüyle öksürdü. Genç kadın çıkan bu hiddetli sesle ansızın irkilerek uyandığında üzerindeki o bakışları gördü: Lord Wharton'ın kısık gözlerinin çevreleyen o sert, sarsılmaz, haşin, çatık kaşlarını!

Kasabanın geniş meydanı ve bu meydanın ortasının dikilmiş orta çağdan kalma eski bir kuyu Evelyn'i büyülemiş gibiydi. Tabii ortaçağda yaşasaydı muhtemelen cadı sıfatıyla bu kuyuya atılırdı ancak neyse ki talih bir kez olsun yüzüne gülerek bu çağda yaşamasını sağlamıştı. Eski binaları ve kasvetli havasıyla Luton'un Cheapside'dan bir farkı yok gibiydi. Genç kadın bir yandan araba camından kasabaya bakıp, diğer yandan burayla ilgili sorulara muhatap olmamak için dua ederken tam bu sırada kolunda minik bir çimdik hissetti.

"Bayan Druffo, senin baban da burada mı yaşıyor? Sen uyurken babam senin evinin burada olduğunu söylemişti."

Albert'ın bu terleten sorusu karşısında Evelyn öncelikle Julian'a baktı. Uyurken kendisini mi çekiştirmişlerdi? Bu detayı düşünmeyi atlayarak yanıt verdi. "Benim babam öldü, Albert." Küçük çocuk cevap üzerine yüzünü ekşitip babasına baktı. Biricik bakıcısını üzdüğünü için kederlenmiş ve babasından destek bakışı almak istemişti. Ancak çocuğun mahcubiyetini gören Evelyn araya girmekte zaman kaybetmedi.

"Babam öldü, ama babam kadar sevdiğim bir amcam var," dedi. Çocuğun ifadesi sıcak bir gülüşle aydınlanırken Julian araya girdi.

"O da burada mı? Tanışmak isterim," dedi. Genç kadın müthiş bir korkuyla dolsa da hemen ardından durumu toparladı.

"Hayır, Lordum. Burada değil. Ben gittikten sonra o da çalışmak için Newcastle'e gitti. Evimizi de kiraya verdi."

"Anlıyorum. Peki Bayan Drummond, Luton'da gezilecek, görülmeye değer yerler var mı?"

Evelyn boğazındaki ilmeğin gittikçe sıkılaştığını fark etti. Beceriksizce gülümserken ellerini birbirine kenetledi. "Ah, hayır. Gördüğünüz gibi kasabamız fazlasıyla sıkıcıdır."

Neyse ki Harewood Dükü kızı daha fazla zorlamadı. Zira genç adam bir yerleri görmek istemiyordu. En azından kasabaya dair bir yerleri! Arabacının onları kasabanın en temiz hanına götürmesinin ardından yolculuğun bitmesine en çok sevinen ise Albert olmuştu. Öyle ki gelen yemeğini tabağını sıyırana kadar yemiş ve şiş karnını böbürlenerek bakıcısına göstermişti. Evelyn de çocuğun mutluluğu karşısında memnundu. Ancak akşam olmak üzere olduğundan bu gecenin Luton'da geçirileceğini anlamıştı. Yani upuzun saatler boyunca sürecek bir gecede, ikinci kez Lord Wharton'la bir hanı paylaşacaktı. Tabii Lord bu defa onunla aynı yerde kalmayacaktı, ancak genç kadının hatıraları onu tüm gece boyunca rahatsız edecekti.

Öte yandan Evelyn biliyordu; her şeyi başlatan o karanlık geceden farklı bir geceydi bu gece. Bir kere mevsimlerden yazdı ve Aralık ayındaki buza kesen ayaz yoktu. Diğer taraftan genç kadın bu gece diğerinden farklı olarak içinde bir umut hissediyordu. Nedensiz ve saçmaydı belki de. Belki de o umudun adı Albert'tı... *Her neyse...* Bu gece kesinlikle o kötü anıları düşünmemeye gayret etti. Üstelik o gecenin tek sorumlusu bu adam—karşısında tüm ihtişamıyla oturarak aheste aheste birasını yudumlayan bu adam—değildi. Kendisi çok daha suçluydu ve lanet olsun, ona böyle bakmaya devam ederse ikinci kez o kara büyünün etkisine girmesi kaçınılmazdı. Hayır, artık böyle bir şeye izin veremezdi. Saat henüz çok erken olsa da masadan kalkması gerekiyordu. Bu amaçla Albert ile kendisine ayrılmış odaya geçmek için izin istedi. Küçük çocuğun uykusu olmadığına dair tüm ısrarlı çabalarını bertaraf eden genç kadın masadan kalktığında Albert'ın minik elini avucunda sıkıştırmıştı.

"Bir sorun olursa beni bulun, Bayan Drummond. Muhtemelen burada olurum ancak değilsem, odam sizinkinin sağ tarafında."

Harewood Dükü'nün sözlerine başını sallayarak yanıt veren genç kadın küçük çocuğu da yanına alarak yukarıya çıktı. Zaman

kaybetmeden derhal uyuyup, olaysız ve kâbussuz olarak bu geceyi atlatmak istiyordu. Ancak saat henüz dokuz bile değilken uyumak için çokça uğraşması gerekecekti. Neyse ki Albert ve onun çokbilmiş sorularını yanıtlamak Evelyn için de tatlı bir uğraş olduğu için saat çabucak gece yarısına varmıştı. Balkonlu odalarında yere serilen küçük bir örtünün üzerine oturup tüm kasabayı tepeden izlemişlerdi. Öte yandan hava karanlık olmasaydı bulunduğu yerden kasabayı gözleyip az da olsa fikir sahibi olabilirdi, ancak gece karanlığında uzaktan belli belirsiz yanıyan ışıkları izlemekten ötesini yapamamıştı. Gördüklerinden sonra bu kasabayı pek sevemediğini kabul etti. Ancak yine de Cheapside'ın eften püften suçlarını ifşa etmek yerine böyle bir handa yaşamayı doğrusu daha çok arzulardı. Kendi kokuşmuş semtlerine göre burası bir saraya benziyordu. Tabii Cherbury Malikânesi'nin tek bir odasına benzeyemezdi, ancak yine de yaşanılırdı. Belki de tüm bu olaylar bittikten sonra buraya gelir ve bu handa çalışırdı. Ah, neden olmasın? Hem Des amcası da severdi burayı. Sakin ve sessiz bir yerdi. Ah hayır, o yaşlı bunak burayı sevmezdi, ama sevgili kızı için katlanırdı değil mi? Güzel düşlerdi bunlar, ancak hiçbir yere varmıyorlardı. Genç kadın gerçeğe dönmek üzere sıkıntıyla ofladı. Bu sırada sesi soluğu kesilmiş çocuğun kucağında uykuya daldığını görünce gülümsedi.

Albert'ın huzurlu uykusunu bozmayarak onu yatağa taşıdı ve bıraktıktan sonra saçlarını okşadı uzun uzun. "Tanrı bana da senin gibi bir çocuk verir mi?" diye sordu ardından. Albert burnunu kırıştırıp homurdanarak yana döndü. Evelyn gülümsedi ancak gülümsemesi derhal kayboldu. Babası mahvolduktan sonra bu küçük oğlana ne olacaktı? Onun gözünde kahraman olan babasını zindanlara atınca Albert kendisinden nefret etmeyecek miydi? Evelyn o an anladı... Kendisi de bizzat kendinden, varlığından nefret edecekti. Baba ve oğlu ayırmak kadar büyük bir zalimliği yapabilir miydi?

"Bu işe duygularını karıştırma, Rosa! Kahretsin, duygularını düşünme!" diyerek kendini teskin etmeye çalıştı. Ama Evelyn bu kapı gibi, bu duvar gibi hissiz bir şey, kalpsiz, duygusuz bir nesne değildi ve Tanrı şahit ki her gün, her saniye bu çocuğa büyük bir sevgiyle bağlanıyordu. Ve onun babası... Kudretli Harewood Dükü de Evelyn'in intikam planlarını sekteye uğratacak kadar düşünceli, nazik ve kibar bir adam olmuştu. Evelyn elini hızla atan kalbine bastırdı. Eğer imkânı varsa Albert'a ömrünün sonuna kadar bakardı. Bunu seve seve yapardı, ama yanlarında Lord Wharton da olursa... "Tanrım, yine kafayı üşüttüm," diyerek gözlerini kapattı ve akıl almaz düşüncelerini sonlandırdı. Ardından iyice bulanıklaşan aklı ve uykuyla kapanan gözleriyle genişçe esnemeye başladığında geceliğini giymek üzere küçük valizine yöneldi. Bu sırada kapının sürgüsünü takmak istedi, zira sarhoş adamların yanlışlıkla olsa da odalarına dalmasına izin vermek istemiyordu, ancak sürgünün gevşek olduğunu ve kapının tam olarak örtülmediğini görünce rahatsızca somurttu. Kahretsin, böyle uyuyamayacaktı. Öte yandan ne kadar uğraşırsa uğraşsın kapı dışarıdan girişlere izin vermeyecek şekilde kapanmıyordu. Çaresizce oflayan genç kadın en iyisinin Lord Wharton'a haber vermek olduğuna kanaat getirince üzerini değişmediğine sevindi. Ardından Albert'ı uyandırmamaya dikkat ederek odadan çıktı. Han ıssız ve sessizdi. Daha çok terk edilmiş gibi seslerden ve insanlardan uzaktı.

Yavaş ve ürkek adımlarıyla aşağıya indi. Lord Wharton hanın bu kısmında olacağını söylemişti ancak anlaşılan yeterince içtikten sonra odasına çıkmıştı. Evelyn bu düşünceyle dudaklarını ısırdı. Ya adam uyuduysa? Öte taraftan handa çalışan kimseler ortalıkta görünmediği için son çare olarak adamın odasına çıktı. Sağdaki odanın kapısını kararsızca iki kez tıklattı. Genç kadın birkaç dakika sonra kapı açıldığında bütünüyle, eksiksiz olarak, adamın loş ışık altındaki mavi gözlerini gördü. Kalbi ani bir çarpıntıyla sarsılırken Lord'un üzerindeki ceket ve yeleği çıkarmış olduğunu, gömleğinin eteklerini de pantolonun üstüne saldığını fark etti. Genç adam başına buyruk, hayatta hiçbir kaygısı olmayan bir serseri gibi görünüyordu. Evelyn diyeceklerini unutmuştu, ancak neyse ki Julian sordu.

"Bir şey mi oldu, Bayan Drummond? Yoksa Albert mı?"

Julian'ın sorusuyla panikle ellerini sallayan genç kadın "Ah, hayır, Lordum. Üzgünüm, sizi de rahatsız ettim, ancak kapı-mızda bir sorun var. Kilitlenmiyor ve ben de o şekilde uyumak konusunda rahat edemedim."

Adam kızı başıyla onaylarken "İyi yapmışsınız," diyerek odasından çıktı.

Evelyn önden yürüyüp odaya vardığında Julian zaman kay-betmeden kapıya yöneldi.

"Biraz gevşemiş sadece," dedikten sonra sürgüyü yuvasına sertçe itti. İkinci itişte yerine sağlamca oturan demir çubukla "İşte bitti," dediğinde Evelyn genç adama minnetle teşekkür etti. Bir de sıcak bir gülüş attığında soylu Lordt Wharton öylece durdu ve kızı seyretti. Bayan Drummond gündüz bir başka tatlıyken, gece nasıl bu kadar çekici bir kadın olabiliyordu? Üstelik üzerinde o görkemli pembe elbisesi olmadığı halde...

Genç adam aklı karışmış, hisleri birbirine dolanmış halde bir süre baktı Evelyn'e. Hayır, bu bakış sıcak veya içten değil, daha ziyade çözülmesi istenen zor bir soruya bakar gibiydi. Ona kim olduğunu, burada ne aradığını sormak, böyle sıradan bir kadının nasıl olup da kendisinin ilgisini çekebildiğini, o kadar ki mimar parçasından kıskanıp buraya sürüklemesinin nasıl bir gizem ol-duğunu yanıtlamasını istedi. Sessizliği bozan Albert'ın gerinmesi olurken genç adam bu defa oğluna baktı. Albert ile, annesinden bu yana başıboş kalan sevgili oğlu ile arasındaki duvarları yıkan yine bu çekingen kadın değil miydi? Lanet olsun, ona kızamıyordu ama kızmalıydı. Hayır, Rosa karşısında böyle can alıcı şekilde durdukça ona olan hislerinin daima müspet olacağını biliyordu. Öte yandan loş ışıkta öylece mürebbiyesini süzerken bir an sonra kızın arkasındaki açık kapıyı fark etti.

"Bir teras, öyle mi?" diyerek orayı gösterince Evelyn şaşkınca "Yoksa sizin odanızda yok mu?" diye sordu.

Julian çekici bir gülüş atarken "Hayır, sanırım hancı size yanlış odayı verdi," dedi.

"Ah, bence biz gayet doğru bir yerdeyiz, Lordum," diyen genç kadın da adamın muzip tavrıyla iyice keyiflendi. Harewood

Dükü az evvel öfkeyle bakarken şimdi birden bire böyle yarım gülüşle ne kadar da kaygısız, ne kadar çekici görünüyordu. Evelyn heyecanla dudaklarını ısırdı.

"Bakabilir miyim?" diyen genç adam ise eliyle balkonu gös-terdiğinde Evelyn kenara kayarak "Ah, elbette," diyebildi.

Julian ağır adımlarıyla yaklaştı balkona. Sonra eşiği geçip başını göğe kaldırdı. Bir an sonra Evelyn de kararsız bir adım atarak erkeğin yanında durdu.

"Burayı sever miydiniz?" diye sordu Lord Wharton.

Evelyn omuz silkti. Cevapları Cheapside'a göre vererek "Bu-raya mecburum," dedi.

"Pek yaşanılacak bir yere benzemiyor, Bayan Drummond. Amcanız neden sizi böyle bir yerde tutmak istedi?"

Genç kadın gülümsedi ve "İşler yüzünden, Lordum. Buna mecburduk," dedi. Evelyn'in asıl kastettiği dedektiflik bürosuydu ancak Julian onları sıradan birer çiftçi sanıyordu.

"Topraklarınız var mıydı?"

Genç kadın düşünmeden "Hayır," dedi ve bir an sonra buna pişman oldu.

"O halde geçiminizi nasıl sağlıyordunuz?"

"Çok çeşitli işler yaptık," diyen genç kadın artık sorgulanma-mak için başını çevirdi. Yalan söylemekte iyi olduğunu sanıyordu ancak adamın gece karanlığındaki heybetli varlığıyla kelimeler boğazında düğümleniyordu. Sanki Julian olağanüstü bir varlıktı ve genç kadının yalanını görebilecek kadar ilahiydi.

Adamın Evelyn'in yalanını fark edip etmediği meçhuldü, ama "Ne tür işler?" diye sorduğunda sesindeki şüphe kızı panikletti. Lordunun kati tavırda sorduğu bu soruyla Evelyn'in kalp atışları hızlansa da sakince "Çok çeşitli işler," diyebildi.

Julian yanıttan memnun olmadı ve tüm bedeniyle kıza dönerek "Bana ne iş yaptığını açıkça söyle," diye buyurdu. Genç kadın bu kaba üslup karşısında bozuldu ve "Sizin yapmadığınız, yapmak zorunda olmadığınız şeyler," diye söylendi. Birden bire kurduğu bu cümleyle aniden pişman olurken karşısındaki adamın öfkeli homurtusunu işitince iyice sinirlendi.

"Amcanız bir tür kanun kaçağı mıydı, Bayan Drummond, yoksa kasabada sızıp kalan bir ayyaş mı?"

Evelyn adamın işvereni olduğunu dahi unutarak yüksek bir tonda yanıtladı. "Ah, hayır! Ben sıradan insanların yaptığı sıradan şeylerden bahsediyorum. Mesela çalışmak gibi... Sizin yabancısı olduğunuz uğraşlar yani!"

"Beni tembellikle mi itham ediyorsunuz?"

Evelyn istemsizce sinirli bir kahkaha attı. Julian kızın bu alaydolu gülüşüyle ona bir adım yaklaştı. Konunun bu değişim hızıikisini de öfkelendirmişe benziyordu ancak Harewood Dükü buaşağılanmayı kaldırmayacaktı. Hakkında çıkan söylentilerdenbile daha ağır olan bu tembellik iması karşısında genç adamınöfkesi, gözlerine koyu fırtına bulutları gibi çökmüş ve o bulutlarınsağanağı Bayan Drummond'u hedef almıştı.

"Benim tüm gün boyu tembellik yaptığımı, servetimi oturduğum yerden kazandığımı mı sanıyorsun?"

"Ah lütfen, Lordum. Siz soylusunuz... Koskoca bir düksünüz! O servet sizin hakkınız ancak şanslı olduğunuzu kabul edecekaçık yürekliliğe sahip olun lütfen. Ben bir leydi olarak doğmadım,Tanrı'ya şükür ki doğmadım, ama ömrüm boyunca çalışmakzorunda kaldım. Az önce açıkça hakaret ettiğiniz amcam isearamızda kan bağı olmamasına rağmen bana, kimsesiz bir kızasahip çıktı! Hem de hiçbir karşılık almadan, tamamen yabancıbir çocuğu alıp büyüttü. Bunun ne demek olduğunu biliyormusunuz? Bir insanı karşılığı olmadan hayatınızın bir parçasıyapmanın ne demek olduğunu, birini karşılıksız sevmeyi, onuniçin kendi hayatını gözden çıkarmayı... Kazandığız on şilininonunu da ona vermenin ne demek olduğunu bilir misiniz? Ah,hiç zahmet çekmediğiniz şu hayatta tek işiniz başkalarını eleştirmek, değil mi?"

Julian kızın sözlerini bitirmesini beklemeyerek kolunu sertçe kavradı ve "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi kes sesini," diye bağırdı.

Evelyn işittikleriyle hüzünlü bir iç çekiş koydu. Biraz daha kalırsa ağlayabileceğini anladığında adama çaresizce baktı ve

"İzninizle," diyerek içeriye yönelmek istedi. Julian çatık kaşlarınun ve seğiren öfkeli çenesinin altından kıza sert bir bakış attı. Bu bakışla kıza gitmesi için gözdağı verdiğinde Evelyn odayageçmek için adım attı ancak bunu yapamadı. Tam hareket etmişti ki bileğinde sert bir elin yumuşak dokunuşunu hissetti.

Lord Wharton kızın bileğini bırakmadı ve hafifçe çekerekEvelyn'i tam karşısına sürükledi. Genç kadın adım atıp atmamak arası sadece birkaç saniye bocaladı. Kendi istemiyor olsaydıbile ayakları zaten bu adama doğru giderdi. Kalbinde öldürücüdarbeler, gözlerinde ağlamaklı titreşimlerle ona baktı. Kalbiniböylesine lime lime edip eline veren erkeğe... Julian da kızıngözlerine baktı. Bileğini kavradığı elini gevşetti ve aralarındakikısa mesafeyi kapattı. Ardından elini kızın ensesine götürdü.Yumuşak saçları avucunda hissederken nazikçe dokundu tenine.Diğer eli ise ait olduğu yeri bularak kızın bel oyuğuna gitti. Oradan sertçe tutup onu kendine çekti. Evelyn öldüğüne emindi. Bukadar yoğun bir duygu hissetmemişti daha önce. Tüm nesneleretraflarından silinmiş, beyaz bir hare içine girmişlerdi.

Harewood Dükü kızın gece karanlığında siyaha çalan gözlerine dikmişti bakışlarını. Evelyn de öyleydi. Baktığı yer Julian iledoluydu. Onun varlığını gözleriyle seçebiliyordu ancak ruhuyla daadama nüfuz etmişti. Ya da adam öylece izin almaksızın gelmişve kendisine karışmıştı sanki. Gözlerden ibaret iki insan gibiydiler. Ancak Julian bu varlığı dudaklara da yaydı. Kızın başınıkaldırmasını beklemedi, zira Evelyn başını zaten kaldırmış vedudaklarını farkında olmaksızın aralamıştı.

Erkek yavaşça eğildi kızın yüzüne doğru. Bir şey demeliydibiri... Biri bir şey yapıp bu çılgınlığa engel olmalıydı ancak kimsebuna yeltenmedi. Genç adam sakince öptü kızın dudağını. Sadecehafifçe dudaklarına bastırdı, ancak kendini geri çekmedi. Ürkekmürebbiyenin kapanan gözleri ve sıcak soluklarını hissettiğindeağzını araladı. Sonra kızın üst dudağını kendi dudaklarına kıstırdı ve önleyemediği bir hırsla öpmeye başladı. Evelyn adamındirseklerine tutundu. Bunu yaparken onu itmeyi düşünmüştüancak şimdi sımsıkı kavramıştı o kolları. Ayak parmakları

üzerinde yükselerek daha çoğunu talep ettiğini dürüstçe göstermesi umurunda bile değildi. İnsan yanlışı ya da doğruyu böyle muhteşem bir şekilde öpülürken nasıl sorgulardı ki?

Ancak Evelyn biraz olsun ayıktı. Kalbi çoktan bu adamın aşkıyla ayyaşça salınmaya başlamış olsa da aklı hâlâ bir parça da olsa yerindeydi. Kendini çekmeli ve bu amansız işgalciyi dudaklarından koparmalıydı. Savaşı kaybetmeyi riske etmemeliydi ancak hayatında ilk kez bir savaşı kaybetmek istiyordu. Julian'ın boynuna sımsıkı sarıldı ve kendisi de aynı hiddetle karşılık verdi. Saniyeler boyunca sürdü öpüşmeleri. Genç adam kızın zayıf bedenini kendine sımsıkı bastırarak uyarılmış vücudunu Evelyn'in kuytuluklarına yasladı. Ardından belinden kavrayıp onu yükselterek kızın dudaklarını hırpalayan bir öpüşmeye çevirdi bu teması. Arzu bir nehir gibi yatağına dar geliyordu. Taşmak ve ne var ne yoksa her şeyi yutmak istiyordu. Kızı durmaksızın öptü. Nefesini kendi ağzına alıp diliyle dilini kavradı. Ürkek mürebbiyenin minik inlemeleriyle aklı tamamen giderken onu altına alıp delice çığlıklar attırmak istedi. Belini tutan eli kızın kalçasına indi ve avucundaki yumuşak dolgunları sıktı. Evelyn bu hareketle adamın dudağını hafifçe ısırdı ve ona kendini daha çok yasladı. Sonra nefes nefese durdu. Gözlerini açtı ve şaşkın bakışlarını o lacivert gözlere kenetledi.

Hayır, duran kalbi değildi. Kalbi hâlâ adamın kalbine yaslanmış gibi onunla iç içeydi. Ancak bedenleri ayrılmıştı. Kendini ilk çeken Julian olurken genç kadının göğsü hızla inip kalkıyordu. Öte yandan kızın dudakları hâlâ aralı, hâlâ şişkin ve öpülmekten dolayı hâlâ kıpkırmızıydı.

"Tanrım," diye inledi. "Ben, ben..." diyerek bir şeyler söyleme ihtiyacıyla kıvranırken Lord Wharton'a baktı. Onun konuşmasını ve kendisini avutmasını bekliyordu. Lanet olsun, adamın kendisine böyle kızgınca bakması istediği en son şeydi. Onun konuşmasını ve neden öptüğünü açıklamasını istiyordu. "Seni öptüm, çünkü bunu istedim," demeliydi Harewood Dükü...

Ancak Julian az önce yaşadığı akıl almaz öpüşmenin etkisinde kıza bakarken çatık kaşlarını aslında kendisine dikmişti. "Ne yapıyorsun?" bakışı atsa da bunu Evelyn'e değil bizzat kendisine soruyordu. Tanrı aşkına, dakikalardır bu kadını öptüğüne inanamıyordu, ancak tam şu anda ona bakarken bile bunu bir kez daha yapmak istiyordu. Kızın o tatlı dudaklarını hâlâ ağzında hissediyor, avuçlarının kızın sıcak teninin ateşiyle hâlâ cayır cayır yandığını biliyordu. Kendini kaybedip oğlunun bakıcısıyla öpüştüğü için, bu kadar iradesiz olduğu ve dahası, ürkek mürebbiye de buna karşılık verdiği için sinirden köpürüyordu. Sonra tek kelime dahi etmeden kızı balkonda öylece darmadağın halde bırakarak çıkıp gitti!

İkisi de bütün gece uyku uyumadılar. Kudretli Harewood Dükü ilk kez bu kadar çok istediği bir kadından o gece uzak durdu. İlk kez bir kadının tenini hasretle anarken onunla aralarında birkaç adım olduğu halde kendine hâkim oldu. Bir bakireyi ayartamazdı ancak isteseydi şu an Bayan Drummond'la çılgınca sevişiyor olabilirdi. O da buna hazırdı. O çekingen kız da alev almışçasına yanmıştı ve genç adam onun ateşini illiklerine kadar hissetmişti. *Kahretsin*, ayartılan kimdi bilemiyordu ve Tanrı şahit ki ömründeki en büyük sınanmaya bu gece tutuluyordu! Evelyn'i düşünerek uzandığı rahat yatak dikenler üzerinde uyumaktan farksızken onun şu an neler düşündüğünü hayal etmeye çalıştı. Ürkek mürebbiyesi de şimdi kendi aklından geçenleri düşünüyor olabilir miydi?

Düşünüyordu. Evelyn de tam olarak Julian gibi hem kendine, hem ona kızarken hâlâ dudaklarının üzerindeki sızıyla nafile yere uyumaya çalışıyordu. Başparmağıyla uzun uzun dudaklarına dokundu. Gözlerini kapatıp o anı tekrar tekrar yaşarken nasıl olup da hiç pişmanlık duymadığını anlamaya çalıştı. Bu adam bir katil değil miydi? Ah, elbette bir katildi; şu an bir ölüden farksız olmayan zavallı Evelyn Rosa Drummond'un katiliydi! Buna rağmen Evelyn tedirginlik ya da utanma duymuyordu. O adama âşıktı, aptallık olsa da bunu biliyordu. Ancak hislerinin

esiri olamayacak kadar işine, uğraşına, intikamına bağlıydı. Ah, genç kadın işte bundan hiç de emin değildi!

❧ ❧ ❧

Ertesi güne uyandıklarında ikisi de birbirleriyle konuşmadılar. Havada mevcut o konuşulmayan şey, küçük oğlanın durmayan çenesiyle biraz olsun dağılırken Evelyn, Albert'ın varlığına bir kez daha minnet duydu. Eğer bu çocuk olmasaydı Tanrı şahit ki şu lanet olası zorba Dük'ün hükmeden ve emir veren bakışları karşısında kesinlikle çıldırırdı. Tüm kabahat adamın kendisine ait olduğu halde onun tepeden ve sert bakışlarına katlanmak Evelyn için gittikçe zorlaşıyordu. Anlaşılan dün geceki öpüşmeyi bir hatadan öte görmeyen Lord Hazretleri bu hatanın kendisine ait olduğunu da fark edemiyordu. Hata mı? Evelyn kendisinin bir hata olarak görülmesi karşısında büyük bir üzüntü hissetti ve bu hisler altında günün kalanını sessizce geçirmek için yemin etti.

Luton'daki fabrika sanılanın aksine çok da büyük değildi. Uzun süredir kullanılmamış olmasından ötürü bazı makineler bakımsızlıktan paslanmış, duvarların sıvası dökülmüş, etrafa bir toz bulutu yayılmıştı. Öte yandan bulunduğu yerin Londra ve diğer sanayi şehirlerine uzak olması Julian'ı kararsızlığa itiyordu. Bir kasabalı olarak Bayan Drummond'un fikrini almak istemiş olsa da arabacısının götürdüğü bu emri Evelyn tarafından alenen reddedilmişti! Genç kadın Lordunun teklifini işitmesine rağmen içeriye girmedi. Bunun gerekçesi olarak da toza karşı hassasiyeti olduğu yalanını söylerken Julian içinden "O mimar bozuntusuyla gün boyu toz içinde kalmaktan çekinmiyorsun ama!" demişti. Tabii kıza ikinci kez teklifini götürmeyerek tek başına içeriye girmişti. Bir müddet gezdiği fabrikanın kendisine kârdan çok zarar getireceğini fark edince çok da durmadan dışarıya çıktı.

Oğlu Albert ve onun asi mürebbiyesi uzak bir noktada tuhaf bir oyun oynuyorlardı. Genç adam kızın garip hareketler yaparak zıplamasını seyrederken fabrika sahibi, eski bir general olan Bay Waterson'ın sözleri üzerine ona döndü.

"Neye karar verdiniz, Lordum?" diyen yaşlı adama bakan Julian çenesini sıvazladı.

"Takdir ederseniz ki fabrikanın tümünün elden geçmesi gerek. Bu koşullar altında bu atıl fabrikanın öne sürdüğünüz fiyatı hak etmediğini siz de biliyorsunuz. Fiyatı makul bir seviyeye çekerseniz ciddi anlamda düşüneceğim."

Dük'ün bu kendinden emin, taviz vermez sözleri üzerine yaşlı adam "Size son teklifimi yarın yazılı bir pusula ile ileteceğim Lordum," dedi.

Genç adam bu öneriyi kabul ettiğini belirterek yaşlı adamla tokalaşıp görüşmeyi bitirdi. Tam ayrılacakken de "Bayan Drummond'u tanıyor musunuz? Kasabanızda yaşıyor," diye sordu. Kızın amcasının şu lanet olası işlerini merak etmiş, dahası Evelyn'in buradaki yaşantısına dair birkaç şey öğrenmek istemişti ancak yaşlı general kıza bakarak "Bayan Drummond'u daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Muhtemelen kasabanın Gutfred tarafında oturuyor olmalılar. Orası daha ziyadesiyle sonradan gelen göçmenlere ev sahipliği yapıyor. Ayrıca Drummond soyadını buralarda pek de duymadım, efendim," dedi.

Adamın yorumuyla yüzüne düşünceli bir ifade yerleşen Julian bir süre boyunca Evelyn'i süzdü. Kasabada çok fazla bulunmamış olmalıydılar. Ürkek mürebbiyesi çocuk bakıcılığı için buradan çıktığında o fedakâr (!) amcası da başka yerlere gidiyor olmalıydı. Genç adam bir an için kızın evini görmek istedi ancak bu kadarının fazla cüret içerdiğini fark ettiğinde bunu erteledi. Zira dün gece özel hayatına yönelik sorduğu sorularla bir volkan gibi kabaran Rosa, bu teklif karşısında öfkeli bir boğa gibi üzerine atlayabilirdi. Bu da hiç fena olmazdı doğrusu!

Cherbury'e dönmek için yeniden yola çıktıklarında Julian fabrikayı almamaya kesin bir biçimde karar vermişti. Fikrinden emin bir şekilde elindeki kitaba yöneldiğinde oğlunun bitmek bilmez sorularıyla bir kez daha muhatap oldu.

"Babacığım, o fabrikayı aldın mı? Orayı neden bir çikolata fabrikasına çevirmiyorsun?"

"Sanırım tek başına müşterim olurdun, Albert Samuel?"

Oğlunun bu sevimli isteğine yanıt veren genç adam fabrikayı henüz almadığını söyledikten sonra arabada oturup dışarıyı seyreden Evelyn'e kıpırtısız bakmaya başladı.

"Bayan Druffo, sen de çikolata sever misin? Babam oraya bir çikolata fabrikası açsaydı her gün benimle oraya gelmek zorunda kalırdın."

Albert'ın sorularının muhatabı bu defa somurtkan bakıcısı olmuştu.

"Çikolata seni kocaman bir adam yapmaz, Albert. Sadece karnını şişirir ve sen de her gün onu yemekten toparlak bir adam olup çıkarsın. Bunu gerçekten istediğine emin misin?"

Albert kocaman açtığı mavi gözlerini bakıcısına dikerken "Bay Ferguson gibi mi olurdum, yani? Karnım o kadar kocaman mı olurdu? Peki, babam ve sen çikolata yemediğiniz için mi böylesiniz?" diyerek ardı ardına sorularını sıraladı.

"Nasılmışım," diyen Evelyn çocuğa gülümseyince Julian bu bakışı uzun bir süre boyunca izledi.

"Çok güzelsin, Bayan Druffo. Öyle değil mi, babacığım?"

Oğlunun bu ani sorusuyla bakışlarını kızdan zorlukla çeken genç adam Albert'a içtenlikle bakarken "Evet oğlum. Çok güzel," dedi. Evelyn'in bakışları adama döndü. Panik ve süratle... Onu güzel mi bulmuştu, yani? Öpülecek kadar güzel bulunduğu için sevinmeliydi ancak adama hâlâ kızgındı. Soylu Lord Wharton kendisiyle bir tür oyuncak gibi oynuyor olmalıydı, zira şu anda da yüzünden o alaycı ifadeyi okuyabiliyordu.

"Teşekkür ederim, Albert. Sen de büyüyünce çok yakışıklı bir erkek olacaksın, buna gönülden inanıyorum," diyen genç kadın bu sırada çocuğu mutlu etmek isterken, Albert Evelyn'in tüm savunma duvarlarını yıkarak bu defa "Babam kadar mı yakışıklı olacağım?" diye sordu.

Evelyn, Julian ile bir kez daha, kaçınılmaz olarak göz göze geldi. Ona tıpkı kendisine baktığı gibi alayla bakmak istedi ancak yapamadı. Dürüstçe "Evet," dedi. "Baban kadar yakışıklı olacaksın."

Yollar uzadıkça uzuyor gibiydi. Evelyn gidiş yolunda bile bu kadar açık bir işkenceye tabii tutulmadığını biliyordu. Tanrı aşkına, lanet olası Dük bozuntusu böyle küstahlıkla, gözlerini

böyle edepsizce üzerine dikerken ne yapmaya çalışıyordu acaba? Albert ile ilgilenip, adamın bu bakışlarından kendini sakınmak istese de çocuğun saatler sonra hafifçe kapanan gözlerini gördüğünde onu rahatsız etmek istemedi. Hatta çocuğu geniş arabada yan yatırıp başını kendi dizlerine yasladı. Ardından yelpazesini sallayarak hem sıcak havaya, hem de Lordunun daha da kavurucu olan bakışlarına karşılık serinlemek istedi. Bu sırada arabaya o ses doldu.

Genç adam kıza hitaben "Buraya gel," diye buyurarak yanındaki açıklığı gösterdi.

Evelyn ona inanamayarak baktı. Yanına mı oturmasını istiyordu? Tanrı aşkına, bu da nereden çıkmıştı? Şaşkınlığını atlatamamışken "Efendim?" diye sorduğunda Julian bir kez daha gergin bir tonda "Buraya gel diyorum," diye emretti.

"Gelemem, Lordum. Albert'ın uykuda olduğunu görüyorsunuz, hem..."

"Rosa!"

Adamın ismini anmasıyla Evelyn kaskatı kesildi. Bu isim kendi sözlüğünde sıkıntı demekti, keder ve hüzün demekti aynı zamanda. Desmond Simmons böyle anlarda kendisine bu isimle seslenirdi. Yine mi kötü bir durumla karşı karşıyaydı yani? Ancak genç kadın artık Rosa ismini başka bir durumla anımsayacaktı. Zira Lord Wharton kıza Rosa derken kederden başka bir anlam yüklüyordu. Daha ziyade sıcak, dokunaklı ve şehvetli bir anlam...

"Evelyn, oğlumu koltuğa bırak ve derhal yanıma gel."

Ah, şimdi de ilk adıyla hitap etmişti. Genç kadın bir anda böyle bir samimiyetle karşılaşınca eli ayağı birbirine karıştı. Yine de kati tavrını bozmayarak "Bunu neden yapıyorsunuz, Lordum? Ben burada gayet iyiyim. Sizi de rahatsız etmeyeyim," diyebildi.

"Kahretsin! Sana son kez buraya gel diyorum!"

Julian'ın bu sert ikazıyla Evelyn bu defa korkarak onu kabul etti. Kaşlarını çatıp adama baktıktan sonra Albert'ın kafasını tutup, arkaya yaslanan küçük bir yastığı alarak başının altına koydu. Araba sarsılırken yavaşça yerinden kalktı ve adamın yanına oturdu. Aralarındaki mesafe az önce karşılıklı otururken bile bu kadar fazla değildi. Julian kızla aralarındaki boşluğa elini

koyarak "Buraya yaklaş," diye emretti. Evelyn emri ikiletmedi ve adamın dibine kadar gelip tedirgince oturdu.

Julian kıza tüm bedeniyle döndü. "Bana neden bu kadar surat astığını söyle."

Evelyn bir iç çekiş eşliğinde "Duygularımın sizi ilgilendirdiğini sanmazdım," diye yanıtladı.

Genç kadının yorumuna sinirlenen adam düşünmeden "İlgilendirmiyor," dedi gergince.

Evelyn acıyla inleyerek "Ah, anlıyorum, o halde bırakın beni," diyerek yeniden hamle yaptı ve yerine tekrar oturmak için arabada rahatsızca ayağa kalktı. Ancak kolundan çekildiğini bile ayırt edemeden kendini bir anda erkeğin kucağında buldu. Şaşkınlıktan ziyade müthiş bir şok içinde Julian'a bakarken "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. *Tanrım!* O mavi gözleri bu kadar yakından görmek, bu edepsizce sırıtan suratı dokunacak kadar kendine yakın bulmak genç kadını müthiş heyecanlandırmıştı.

"Söylesene Rosa, seni öpmeyi kestiğim için mi bana bu kadar kızgınsın? Eğer öyleyse..."

"Ne?" diyerek onun sözünü bölen genç kadın sırtında Julian'ın elini hissedip dudaklarına kayan bakışını fark ettiğinde "Benimle oynamayı kesin," diye bağırdı. Hemen ardından eliyle dudaklarını kapatıp uyuyan çocuğa baktı. Albert'ın uyanıp da babası ile Bayan Druffo'sunu bu halde gördüğünde yaşayacağı şaşkınlığı düşünen genç kadın sesini alçaltıp "Bana neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordu.

Julian kızın yüzünü tek eliyle okşayarak "Asıl sen bana bunu neden yapıyorsun, Rosa? Sana bakarken neden her an seni öpmek istiyorum? Tanrım, bir hizmetçiyi arzuladığıma inanamıyorum," dedi.

Adamın sıcak bir sesle söylediği bu sözler Evelyn tarafından açık bir hakaret olarak görülürken "Bırakın beni," diye tısladı dişlerinin arasından. Ardından sözlerine devam ederek "Bu doğru ben bir hizmetçiyim ve sizin arzuladığınız kadınlardan biri olamam... Siz de benim arzuladığım bir erkek olamazsınız," dedi akıl almaz bir biçimde.

Julian'ın kaşları çatıldı ancak başka herhangi bir şey söyleyemeden kızın dudaklarına sertçe yapıştı. Bir koluyla kızın sırtını tutarken diğeriyle bacaklarını tuttu ve onu haşin bir şekilde öperken bacaklarındaki eliyle uzaklaşmasını engelledi. Evelyn ise kendine hâkim olup ona karşılık vermeyerek kollarından çıkmak için büyük bir savaşa girişti. Ancak bu pek de işe yaramadığında adamın elini karnının biraz üstünde, göğüslerini hafifçe okşarken buldu. Bu temasla aniden sımsıcak bir hisse kavuşan genç kadın inleyerek ona teslim oldu. Hırsla dokunduğu Lord Wharton'ın dudaklarını büyük bir açlıkla öptüğünde adamın sağ eli kızın teninin muhtelif yerlerinde keşfe çıkmıştı. Julian kızın elbisesinin üstünden bacaklarını, kalçalarını okşarken göğüslerini sıkarak sertçe yoğurmaya başladı. İkisi de kendini kaybetmenin kıyısında, ikisi de kaybetmeye gönüllü müthiş bir ilkelikle öpüşmeye devam ettiler.

Dakikalar sonra ise araba bir anda durdu ve ikisi de ansızın birbirlerinden koptular. Kahretsin, Cherbury'e varmışlardı. Evelyn hışımla genç adamın kucağından indi ve panik içinde saçını ve elbisesini düzeltti. Sarsılan arabayla uyanan Albert yumruk yaptığı avucuyla gözünü ovalarken esneyerek "Geldik mi, Bayan Druffo?" diye sordu.

Evelyn "Geldik tatlım," diyerek çocuğa elini uzattığında Julian ceketinin yakalarını düzeltti ve elinin tersiyle üzerini süpürdü. Ardından gergin bir tavırla arabadan indi. Genç kadın adamın arkasında bakakaldı. Kalbi hâlâ müthiş bir ritimle atıyor ve vücudunu saran o tuhaf sızı gittikçe yükseliyordu. Kendisi de arabadan indikten sonra Albert'ı kucaklayarak aşağıya çekti.

Bu sırada "Ah, sevgili torunum," diyen sert ifadeli yaşlı bir kadın Albert'a kollarını açtı. Julian Avrupa'dan dönmüş olan annesine ve yanında gelen biri genç, diğeri yaşlı iki kadına bakarken Albert sıkıca Evelyn'in eteklerine asıldı. Ardından korku dolu bakışlarıyla kafasını kaldırıp bakıcısına bakarak konuşmaya başladı.

"Olamaz, Bayan Druffo, bu benim büyükannem! Of," diyen minik oğlan genç kadını boğucu bir girdabın içine sürükledi.

BÖLÜM 12

Evelyn, Esther Cathrine Wharton'ı gördüğünde bir an adım atmayı unuttu. Julian'ın öpücüklerinin tesiri hâlâ vücudunu sıcak bir yel gibi sarmışken, kadının soğuk demenin insaflı bir yorum olduğu, daha ziyadesiyle buz gibi bakışlarını görünce kararsızca olduğu yerde dikilmeye devam etti. Yaşlı kadın ise kıza şöyle bir baktı ve ardından torununa döndü.

Kadın "Albert, neden gelmiyorsun?" dediğinde görünüşü kadar sesindeki katılık da Evelyn'i huzursuz etti. Yine de genç kadın çocuğun sırtını dürtüp "Haydi Albert, büyükannene koş," diyerek ufaklığın yüzüne baktı.

Albert koşmak bir yana, asırları bulan adımlar atarak düşmüş minik omuzları ve sarkık dudaklarıyla yavaşça kadına doğru yürüdü. Düşes Wharton torunuyla arasındaki mesafeler kapanınca büyük bir zahmete giriyormuşçasına eğildi ve çocuğa resmi bir tavırla sarılırken konuştu. "Sen artık bir centilmen oldun ve ona göre davranmalısın, Albert Samuel Wharton. Dik dur bakalım!"

Albert büyükannesine bezgince baktı. Centilmenliğin kelime anlamını bilmese bile omuzlarını kaldırdı ve yüzüne gururlu bir ifade yerleştirdi. Yaşlı kadın çocuğu tepeden süzerek "Aferin," diye onayladı. Sonrasında kısık mavi gözlerinin etrafındaki çizgileri daha da derinleştirerek uzakta dikilen ve ellerini birbirine kenetlemiş olan hizmetçiye baktı.

"Şu kadın da kim?" diye sordu. Julian yanıt vermek için harekete geçmişti ki, oğlu ondan önce lafa girdi.

"O benim Bayan Druffom."

Düşes Wharton yüzünü ekşitti. "Bayan Druffo mu? Tanrım, bu ne tuhaf bir isim. Bir köpek adına benziyor."

"O bir köpek değil, büyükanne! O benim bakıcım."

"Ah Tanrım, bakıcı mı? Julian, neden benim bu konudan haberim yok?"

Harewood Dükü duruşundaki otoriteyi bozmayarak annesine gergin bir bakış attı. "Oğlumla ilgili konulara ben karar veririm," dediğinde de Evelyn'e döndü. Az önce delicesine öptüğü kadın orada tek başına, yanakları kıpkırmızı bir halde, öylece duruyordu. Julian kıza bakarken kimseye fark ettirmeden yarım bir gülüş attı. *Ah*, duyduğu utanç Bayan Drummond'un yüzünden okunuyordu. Muhtemelen bu utançtan dolayı heykel kesilmişçesine orada dikilip adım atmayı reddediyordu. Genç adam bakışıyla kıza gelmesini buyurduğunda Evelyn, Lord Wharton'ın ikazını ancak saniyeler sonra gördü. Eteklerini tutup onlara doğru yürürken sesli bir şekilde yutkundu. Zira korkudan bayılmak, daha da kötüsü, ölmek üzereydi.

Leydi Wharton oğlundan daha katı bir ifadeye sahip yüzüyle, kendisini açık bir kibir ve hoşnutsuzlukla süzüyordu. Kadının yaşını tahmin etmek zordu ancak Evelyn onun altmıştan büyük olduğunu sanmıyordu. Öte yandan kadın bu kaknem görünüşüne rağmen en fazla kırk beş gibi görünüyordu. Düşesin saçları siyah ve hâlâ gürdü. Julian'ın o karanlık geceleri andıran saçlarını kimden aldığını tahmin etmek zor değildi.

Ayrıca gözleri mavi, bakışları ise daimi bir suçlu arar gibi imalıydı. Yaşına göre dudaklarının etrafındaki vadiler çok da belirgin değildi. Bu görüntü Evelyn'e kadının çok sık gülmediği kanaatini kazandırdı. Attığı tedirgin adımlarıyla kadını tahlil ederken görünüşünün aksine insanlığının daha naif olmasını umdu. Ancak yanıldığını anlaması kısa sürecekti.

"Demek sen yeni bakıcısın... Bayan—neydi? Torunum ismini söyledi, ama unuttum." Kadın bir elinde yelpazeyi sallarken diğer taraftan Evelyn'i tepeden tırnağa küstahça süzdü.

"Drummond, Efendim. Benim ismim Evelyn Rosa Drummond."

"Bana Efendim değil, Leydim ya da Düşes diyeceksin, seni hadsiz."

"Düşes Wharton!" Yaşlı kadın Julian'ın araya giren bu sert ikazı üzerine hışımla ona döndü. Alenen bir hizmetlinin yanında ikaz ediliyordu. Oğluna bunun karşısında duyduğu öfkeyi açıkça gösterdiği bir bakış atarken Evelyn panikle "Özür dilerim Efendim—ah, özür dilerim Leydim," diye kekeledi.

Kadın hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Dudakları ekşi bir meyve yemiş gibi aşağıya bükülürken çenesi yukarıya kalktı. Bu sırada Albert kıyı kıyı yürüyerek Evelyn'in yanına yanaştı ve bakıcısına destek olurcasına elini tuttu. Genç kadın küçük oğlanın elini avuçlarının arasına aldı. Tanrım, terden sırılsıklam olmuştu! Gerginlik ve panik vücudunu vahşi bir hayvan gibi sarmıştı. Nihayet, yaşlı kadın bakışlarını kendisinden çektiğinde derin bir nefes bıraktı.

Leydi Wharton, oğlu Harewood Dükü'ne dönmüştü. Yüzünde emanet duran bir gülüşle konuşmaya başladığında Evelyn kadının gülme yeteneğini neredeyse alkışlayacaktı. Doğrusu bunu hiç ummamıştı!

"Oğlum, gel bak seni kimlerle tanıştıracağım. Şu genç hanım Sinyorita Elnora, seninle tanışmak için İtalya'dan geldi."

Julian değil, ama Evelyn heyecanla kıza baktı. Genç ve güzel biriydi. Zavallı Evelyn ise kızın geliş nedenini doğru tahmin ettiğine emindi. *Hayır*, sevdiği adamın başkasıyla izdivacını görecek kadar geniş bir yüreğe sahip değildi. Kalbindeki korkunç sarsıntılarla Julian'a döndü. Genç adam başını çevirip annesiyle kamelyanın altında nazikçe çayını içen genç kadına baktığında Evelyn elini gayri ihtiyari kalbine götürdü. Sanki içindeki koskuyu açık edecek de herkes kalbindeki saklı hisleri işitecek gibi gerilmişti. Lanet olası Lord Wharton az önce kendisini öpmemiş gibi öylece rahat bir tavırla nasıl olur da o kızı incelerdi? Evelyn bu ağır hislerle artık ayakta duramayacağını anladı. Tam gitmek için izin istemişti ki, Düşes lütfederek kıza döndü.

"Sen gidebilirsin. Torunumu hazırla, akşam yemeğinde onunla ben ilgileneceğim," dedi.

Albert herkesin işiteceği bir şekilde ofladı. Evelyn çocuğun elini tuttu ve diğer eliyle eteklerini kavrayarak "İzninizle," dedi.

Kadın çok da oralı olmadığını gösteren bir bakışla kendisine izin verdiğinde Evelyn bu defa Julian'a baktı. Adamın, aşina olduğu o mavi gözleri kendisinin çok uzağındaydı. Bir kez olsun Lord Wharton ile göz göze gelemedi ve yanlarından ayrıldığında gözlerine birikmiş yaşları akıtmamak için büyük bir irade savaşı verdi. Zavallı çocuğun elini kuvvetle sıkarken onun iniltisini zorlukla işitmişti.

Öte yandan, o mavi gözler az önce kendisiyle buluşmamış olsa da uzun süre gidişini izledi. Julian, Evelyn ile yarım kalan arzulu dakikaların hatırasıyla kızın salınan kalçalarına baktı bir an. Bayan Drummond az önce, arabada dişi bir yırtıcı gibi kendisine karşı koymuş ve açıkça naz yapmıştı. Bu hatırayla arsızca sırıtan genç adam güzel bakıcının karşı koyuşuyla yeniden uyarıldı. Ancak annesinin, koluna girmesiyle hislerinden arındığında hesapta olmayan konuklara doğru yürümeye başladı.

Elnora Vionelli tanınmış bir senyörün ikinci kızıydı. İlk kızları evlenen Vionelli ailesi biricik Elnora'larını evlendirmek için Leydi Wharton'ın oğluna seve seve talip olmuşlardı. Araştırmaları boyunca Julian'ın kötü şöhreti kadar, sınırları aşan iyi şöhreti de yaşlı adamın kulağına gitmişti. Ancak iyiler kötülere baskın gelince, kızını evlendirmekte hiç de sakınca görmemişti. Ne de olsa kızı bir lord ile, Harewood Dükü Julian Benedict Wharton ile evlenecekti. Bu amaçla karısını da Düşes'e arkadaş olarak göndermiş ve güzelliği dilden dile dolaşan kızının alıcı gözlerle incelenmesine müsaade etmişti. Şimdi de iki taraf amacına ulaşmıştı. Tabii söz konusu evliliğin en önemli rollerinden olan damat adayı müstakbel gelinini yeni görüyordu, ancak diğer herkes, adamın kızın güzelliğiyle büyüleneceğinden emindi.

Elnora Vionelli henüz yirmi bir yaşında olan, genç bir kızdı. Yeşilin en koyu tonuna sahip gözleri, uzun kirpiklerinin altında zümrüt gibi ışıldıyordu. Öte yandan minicik dudakları ve diğer kadınları kıskandıracak kadar şekilli küçük burnuyla en fazla on yedisinde görünen genç bir asilzade kızıydı. Yanaklarındaki iki derin gamze ise ona hem çocukluk, hem de sevimlilik katarken kızın kendinden emin ve iyi eğitimli haliyle istediği erkeği kolayca

eline alacağı da açıktı. Düşes Wharton böylesine kalifiye ve bu kadar güzel bir kadının o lanet olası Margaret'ten sonra oğlu için en uygun aday olduğunu biliyordu. Bu yüzden misafirlerini Mayfair'deki evine götürmeden evvel oğlunun malikânesine getirmişti. Neticede kızın yüzündeki güleç ifadeden oğlunu beğendiğini ve dahası, ona büyük bir hayranlıkla baktığını ayırt etmişti. Öte yandan soğukluğunu daima takdir ettiği oğlu bu defa bu tavrıyla annesini kızdırmıştı. Çünkü Julian kıza karşı ilgisizdi. Onunla sıradan biriyle tanışır gibi tanışmış, özel biriyle konuşur gibi değil, aşina olunan soylulardan biriyle konuşur gibi konuşmuştu. Neyse ki kızın cüreti Düşes'i memnun etmişti.

Elnora'nın İngilizceyi hafif İtalyancaya kayan ve kelime sonlarını uzatan tonda konuşmasına rağmen, yaşlı kadına göre kızın sesi şiir gibiydi. Ah, elbette Düşes Wharton şiir gibi boş heveslerden pek hazzetmezdi ancak oğlunun edebiyatın o türüne olan hayranlığını biliyordu. Öte yandan Julian'a baktığında oğlunun kızın bu aksanlı İngilizcesini itici bulduğunu anlamıştı. Üstelik kızın patavatsız annesi de Düşes Wharton'ın itinayla kurduğu planları sekteye uğratmış ve durmak bilmeyen çenesiyle ilk günden Julian'ı bezdirmişti. Doğrusu Düşes bu yargısında haklıydı. Sinyora Vionelli uzun uzun soyağacıyla ilgili konuşup, servetlerinden övgüyle bahsederken Julian kadını öfkeli bakışlarla izlemişti. Üstelik görgüsüzlüğü bir nesne kadar bariz olan Teresa Vionelli, bir de kızının güzelliğinden adeta mistik bir varlıkmışçasına gibi bahsedince genç adam kızı güzel bulacağı varsa da artık öyle bulmayacağından emin olmuştu.

"Lordum, siz daha önce Roma'ya gitmiş miydiniz?" diye sormuştu anne Vionelli.

"Evet, Leydi Vionelli. Daha önce Roma'da bulunmuştum. İş anlaşmaları için birkaç kez kısa aralıklarla Roma'da kaldım. Ayrıca İtalya'nın büyük aileleriyle pek çok toplantıya katıldım ancak Vionelli soyadıyla tanışma şerefine erişemedim."

Düşes, genç adamın bu ince dokundurması üzerine homurtuyla öksürdü. Teresa Vionelli ise pek de oralı olmayarak yeniden ailesini övmeye geçince, kadının bu tavrının oğlunu

etkilemesini istemeyen Düşes konuyu genç kıza getirdi. "Sevgili oğlum. Elnora'nın şahane sesiyle harika aryalar söylediğini biliyor muydun? Sesini bir duysan, tıpkı cennetten bir melodi gibi," dedi.

Julian içinden, *Cennetin melodisini duyacak en son kişi sensin,* diyerek annesini yanıtlarken tek kaşını kaldırıp kıza baktı. Elnora kısık yeşil gözlerinden sıcak ışıltılar yayarken Julian kızın vücudunu süzdü. Kız daracık bir elbise giymişti. Kırmızı gibi bir renkti. Genç adam renklerin isimleriyle ilgilenmiyordu ancak sıcak bir rengi olduğu açıktı. Kare yakasından fırlamak üzere olan göğüsleri, artık nasıl bir korse ile ittirilmişse, amacına doğru bir şekilde hizmet edercesine bakanı doğrudan oraya çekiyordu. Kalın ve fırfırlı askıları olan elbisenin, geniş eteklerine kadar inen kısmı daracıktı.

Öte yandan bu görüntü o kadar sıradandı ki, Julian Elnora'nın kıyafetine normal bir kadını süzerkenki bakışlarından çok daha az bir zaman ayırdı. Evet, kızın giydikleri güzeldi, güzel olmaydı ancak Julian *"Elnora'nın vücudu Rosa'nınki gibi sürprizlere açık değil,"* diye düşündü. Ardından Evelyn'i hatırladığı için ansızın kaşlarını çattı. Sahi, arabadan indiğinden beri onu tam manasıyla unutmuş muydu ki? Şu an birçok erkeğin arzuladığı Elnora Vionelli ile kıyasladığı o kadının ortalamayı aşmayan kıyafetlerini düşününce her ihtimalde o mürebbiyeyi tercih edeceğini dürüstlükle kendine itiraf etti. Nitekim Rosa'nın hiçbir şeyi hakkında kesin bir kanaati yoktu. Geniş elbiselerinin içinde ne olduğunu tahmin etmek zordu mesela! Önceden o kıyafetlerin içinde sıska ve sıkıcı bir beden olduğuna inanırken artık altından çıkacak şeyi hayallerinde bir yerlere koyamıyordu. Zira kızın göğüslerini okşarken hiç de sıska olmadığını fark etmiş, kalçasına dokunurken ne kadar okşanılası olduğunu anlamıştı. Açık kahverengi gözlerinin ne zaman koyulaşacağını, ne zaman öfkeyle kendisine bakıp, ne zaman asilikle parlayacağını bilemiyordu. Öte yandan Elnora her an gülümseyerek bakıyordu kendisine ve bu sahiden fazla klasikti!

Genç adam Evelyn'e dair düşüncelerinin bir sınırı olmadığını kavradığında onu düşünmeyi keserek annesinin bu meşakkatli

uğraşının hakkını verebilmek için kızı alıcı gözle süzmeye başladı. Elnore ile geçecek bir ömür... Her an etrafta çınlayan incecik, zarif bir ses, çıt kırıldım bir kadın, çocuğu andıran ufacık ve kadınsılıktan uzak bir yüz... Yatakta hayal gücüne pek de meydan tanımayan bir beden... Tutkudan uzak, sönmüş bakışlar... Bu kız, sevgili mürebbiyesinden nasıl da farklıydı. Tanrım, bu kız nasıl da sıkıcı, nasıl da ömür tüketiciydi! Julian bu hislerle hızla ayağa kalktı.

"Uzun bir yolculuk geçirdim. Dinleneceğim," derken hanımlardan izin istedi. Düşes Wharton oğluna kötücül bir bakış attıysa da buna muhatap birini bulamadı. Genç adam hızlı ve geniş adımlarıyla malikâneye girdi. Hava kararmak üzereydi.

❧ ❧ ❧

Evelyn, Albert ile beraber öncelikle mutfağa yöneldi. Bayan Harris'e döndükleri haberini vermek istiyorlardı ancak mutfaktaki keşmekeşliği gördüğünde sadece yaşlı kadına seslendi. Evelyn ile Albert'ı gören Bayan Harris ise genişçe gülümseyerek ıslak ellerini önlüğüne silip mutfaktan çıktı. Çalışanların oturduğu küçük holdeki masaya oturduklarında Albert'ı kucağına çekip yanağını gürültüyle öptü. Sonra çocuğun boynuna yöneldi ve Albert bu oyuna yine kıkırdayarak cevap verdi.

"Bayan Büyükanne, keşke sen benim sahici büyükannem olsaydın," diyen çocuk üzgün bakışlarını yaşlı kadına dikti.

Bayan Harris bu sözlerle memnuniyetle güldü ve "Ah, demek Büyükanne Leydi Wharton'ı gördünüz," diye sordu.

Evelyn başıyla onayladı. Albert yeniden söze girdi. "Kendisi kadar büyük iki kadın daha vardı, Bayan Büyükanne. Onlar kim peki?"

"Onlardan sadece biri büyükannenin yaşında, Albert. Diğeri ise Evelyn kadar bile yok."

"Ama Bayan Druffo kadar güzel değil. O çok çirkin," diyen Albert tehlikeyi anlamış gibi ilk anda iki misafir kadına öfke duymuştu.

Ancak Evelyn çocuğun sözleriyle endişeye kapılıp derhal onu düzeltti. "Ah Albert, sakın o misafirlerin yanında onların çirkin

olduğunu söyleyeyim deme, hayatım. Aksine, onlara daima kibar cümleler kurmalısın."

"*Leydim* mi diyeceğim, Bayan Druffo? Of, Babam onları neden eve aldı ki? O kadınlardan nefret eder," diyerek kendinden emin konuşan Albert hemen ardından panikle bakıcısına baktı. "Senden nefret etmiyor, Bayan Drummond. Babam sana bakarken gülümsüyor."

Albert bu sözleri kurduğunda zavallı bakıcısını ve Bayan Büyükanne'sini nasıl bir şok içinde bıraktığını bilmiyordu. Sözlerine aldırmayarak küçük eliyle yaşlı kadının kırış kırış olmuş yanağını okşayıp "Babam senden de nefret etmiyor, Bayan Büyükanne," diyerek onu da teselli etmenin rahatlığıyla gülümsedi.

Bayan Harris gülümseyerek "Biliyorum, oğlum," dedi. Çocuğun alnına sıcak bir öpücük koyarken de "Sarah!" diye seslenip hizmetçi kızı çağırdı. Genç kız iki dakika sonra yanlarına geldi. Yaşlı kadın Albert'ı kucağından indirdi ve kıza doğru hafifçe iterek "Çocuğu odasına götür. Öncesinde ona mutfaktan çikolatalı kek ve bir bardak süt ver," dedi. Sarah başıyla onaylayıp minik markinin elini tuttuğunda Albert "Yaşasın," diye bağırıyordu.

Evelyn ise bir müddet daha kadınla sohbet etti. Daha çok Bayan Harris konuşmuş olsa da, Evelyn kadına kısaca Luton'daki gezilerinden bahsetti. Albert için yorucu geçmekten öteye gitmeyen gezi Evelyn için tam anlamıyla bir mağlubiyet, bir hezimet gibiydi. Elbette Lord Wharton'la öpüşmelerini —hem de iki kez— Bayan Harris'e anlatmadı. Ancak bitkin ruh hali kadının gözünden kaçmayınca Bayan Harris Evelyn'in eline dokunup "Tatlım, sen iyi misin?" diye sormaktan kendini alamadı.

"İyiyim," dedi genç kadın. Sonrasında sıcak bir gülüş atıp "Yolculuk beni yordu," diyebildi. Ah, Lord Wharton yordu demek isterdi ancak bunu sadece kalbine diyebilmişti.

"Neyse, artık evine geldin ve dinleneceksin. Oysa benim için koşturma yeni başlıyor. Bir İtalyan sinyoralarımız eksikti," diyen Bayan Harris, sözleriyle Evelyn'i hiç olmadığı kadar uyandırdı.

"Ah evet, bahçede gördüm de, Düşes'in ahbapları mı?" diye sordu genç kadın. Laf olsun diye sormuştu, zira cevabını biliyordu.

"Hayır, kızım. Düşes o kızı oğluyla evlendirmek için getirmiş."

Evelyn kadına başını salladı. Elbette anlamıştı ve onları ilk gördüğünde kendisi de bu fikre varmıştı, ancak bir umut, bir anlık bir hevesle yaşlı kadının farklı bir açıklama getirmesini ummuştu. Ancak Bayan Harris genç kadının korkularını zirveye taşıyarak o kötü haberi doğrulamıştı.

"Ama o çok güzel bir kadın, Bayan Harris. Lord Wharton onunla evlenince..."

"Sanmam," diyerek kızın sözünü kesen yaşlı kadın, Evelyn'in an be an solan yüzüne bilmiş bir bakış attı. "O kız ne kadar güzel olursa olsun Lord Wharton onunla ilgilenmeyecektir," dedi. Evelyn içinden "Umarım," diye geçirse de dışından "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Harris omuz silkti ve "Lord Wharton'ı tanıyorum, kızım," dedi. Ardından gri gözleriyle kızın kehribar rengi gözlerine bakarken büyük bir samimiyetle, bakışlarıyla kızı okşadı.

Evelyn o gece yemek salonuna inmedi. Albert ise inmiş olmasına rağmen geri geldiğinde çok aç olduğunu söylemişti. Mutfaktan sandviç getiren genç kadın çocuğun odasında onunla baş başa romantik bir yemek yedi. Evet, romantikti, çünkü Albert yemek boyunca tatlı bir hanımdan bahsetmişti. Biricik amcası Tyrell Granby'nin yeğeni Minik Leydi Julie Voight'u anlatıp onunla ilk kez oynadığı o bahçe partisinden söz ederek ilk aşkını büyük bir içtenlikle bakıcısına anlatmıştı. Evelyn çocuğun ilk aşkını zorlukla ağzından almış olsa da onunla asla dalga geçmeyerek, ciddiyetle Albert'ı dinlemişti. Aşk bu yaşlarda güzel olmalıydı. Böyle kaygısız ve zamanını bekleyerek...

Oysa büyüyünce aşkın anlamı salt bir acı oluyordu. Evelyn o acıyı gece boyu yaşamıştı. Elnora'ydı acısının bir diğer adı! Bir İtalyan soylusunun biricik kızıydı o kız. Çok güzel olduğunu Evelyn zaten görür görmez anlamıştı. Ya Julian Benedict Wharton? O da kızı güzel bulmuş muydu? Ah, elbette. Kendisi gibi bir hizmetliyi güzel bulacak değildi ya! Öyle demişti o adam! Bugün yolda, kucağına oturttuğunda "Rosa," demişti. Bir tür ilahi gibi, aşka, şehvete çağıran bir tür ezgi gibi fısıldamıştı bu adı. Evelyn adamın o cezbeden çağrısına icabet ederek Lord'a sokulmuş, öpücükleriyle kendinden geçmişti.

Sadece dakikalar sonra ise adam için gayri meşru bir ilişkiden öteye gidemeyeceğini bir tür aşağılanmayla görmüştü. Çünkü Kudretli Harewood Dükü alay eder gibi "Tanrım, bir hizmetçiyi arzuladığıma inanamıyorum" demişti. Kendisi ancak böyle kaçamak oynaşmaların kadını olurken Elnora gibi kadınlar o adamların daimi sahibi oluyordu. Evelyn bu düşünceler içinde uykuya daldığında aklında olan tek şey—hayır, aklında bir şey yoktu; her şey kalbindeydi. Terk edilmiş bir harabeden farksız olan kalbinden geçenlerle ağlayarak uykuya daldı.

❧ ❧ ❧

Cherbury Malikânesi için kadınların gelişi sıra dışı bir koşturmaca olmuştu. Öncesinde sadece Albert'ın sesinin yankılandığı koridorlarda, salonlarda şimdi kadınların gülüşmeleri işitiliyordu. Bundan en fazla rahatsız olansa hiç şüphesiz evin sahibi Harewood Dükü'ydü. Julian kadınların gidiş gününü bekleye dururken annesine kötü haberi verip o kızla evlenmeyeceğini açıklamak için fırsat kolluyordu. Ancak Leydi Wharton gece geç saatlere kadar balkonlarda, kamelyalarda oturup İtalyan Hanımlarla kart oyunları oynuyordu. Bu davetleri çoğunlukla reddeden genç adam ise tüm bu anlar boyunca Evelyn'i neredeyse hiç görmemişti.

Ürkek mürebbiyeleri bilinçli bir eylem olarak özellikle ortaya çıkmıyor, yemeklerini de Albert ile beraber ya mutfakta, ya da odasında yiyordu. Julian için onu görememek artık ciddi bir sorun haline gelse de, Evelyn o yeteneksiz mimar Martin Hamilton'ın geliş saatlerinde bile aşağıya inmediği için memnun da oluyordu. İşte bu yüzden annesi ve davetsiz konuklarının tek faydası o doğa dostu bakıcıyı, yeteneksiz mimarla baş başa bırakmamak olmuştu! Günün kayda değer ikinci gelişmesi ise Luton'daki fabrika sahibinin göndermeyi vaat ettiği fiyatın, akşama doğru bir pusula ile gelişiydi. Julian fabrikayla ilgilenmiyordu. Tüm binayı çekip çevirme masrafları gelecek olan kârı karşılayamayacağı için ticari anlamda o metruk yapının kendisine sadece bir yük olacağını biliyordu. Bu yüzden de mektubu okumayı

bile düşünmedi. Yine de adamın vereceği rakamı merak edip pusulayı açıp yazılanlara göz gezdirdi.

"Saygıdeğer Harewood Dükü Lord Wharton.

Fabrikamla ilgilenmeniz beni ziyadesiyle gururlandırdı. Sizin gibi soylu ve saygın biriyle iş yapmayı çok isterdim. Ancak üzülerek belirtmeliyim ki, fabrikayı satmaktan vazgeçtim. Lütfen beni bağışlayın, Lordum, ancak binayla ilgili yeni bir düşünceye sahibim. Affınıza sığınarak size satışın mümkün olmadığı haberini vermek isterim.

General Charles Waterson."

Lord Wharton mektubu okumayı bitirdiğinde kâğıt elinde buruşmuştu. Demek satıştan vazgeçilmişti. Lanet olsun ki, kendisine satılmaktan vazgeçildiğini anlaması çok da uzun sürmedi. General Waterson'ı avucunun içinde böyle hiddetle sıkıyormuş gibi bir müddet daha kâğıdı tüm gücüyle sıktı ve ardından öfkeyle yere fırlattı. Saniyeler sonra kapı çalındığında ise ancak kendine gelebildi. Uşak Wilson ciddi tavrıyla "Efendim, Leinster Dükü Tyrell Granby buradalar," dedi.

Julian uşağa konuğunu içeriye göndermesi emrini verirken yerinden kalktı. Öfkesini bir gazap gibi üzerine göndereceği birini arıyordu ve bunun için Tyrell'dan daha iyi bir seçenek olamazdı.

Tyrell Granby her zamanki rahatlığıyla "Dostum," diyerek doğrudan söze girdiğinde Julian hışımla ona döndü. Ardından öfkeli sesiyle "Bana o lanet olası fabrikayı önerdiğin için seni kendi ellerimle boğacağım," diye devam etti.

"Aman Tanrım! Sakin ol, Harewood! Aldın ve zarar mı ettin yoksa? Senin o fabrikayla ilgilenmediğini sanıyordum."

İlgilenmiyordu da. Hayır, Julian o fabrikayı alıcı gözle bir kez olsun hakkıyla incelememişti. Oraya gittiğinde aklında o lanet olası iplikler de yoktu. Bütün kabahat aptal mürebbiyenindi. Tabii ya! Rosa'yı Hamilton'ın yanında görmeye dayanamadığı için o anlık bir çıkış yoluyla Luton'a gidileceğinin haberini vermişti. Doğrusu gezi pek çok açıdan faydalı ve keşfe değer birçok şeyle

geçmişti ancak öte yandan böylesine ağır bir hakaretle karşılaşmasına da neden olmuştu.

"O Tanrı'nın belası adam bana fabrikasını satmaktan vazgeçti," diyerek yeniden söze girdi.

"Ne? General mi? Ama neden?"

Tyrell çatık kaşlarını uzağa dikerken bir an sonra "Anladım. Kötü şöhretin onun da kulağına gitmiş olmalı," dedi.

Julian cümlesini hayata geçirecek kadar nefretini yansıtan bir tonda "McCurdy'i öldüreceğim, Leinster!" diye gürledi.

Tyrell bir anda bu fikre sıcak baksa da, arkadaşını yatıştırma yoluna gitti. "Bunu onun yaptığına emin misin?" Cevap olarak Julian'ın mavi gözlerindeki o salt öfkeyi gördü.

"Aslında ben de benzer bir konu için buradayım, dostum. Biliyorsun, söylentiler..."

"Kahrolası söylentiler!" diye lafını böldü Harewood Dükü. "Geçen gece kumarda McCurdy'i ezip geçmişsin, ancak bunun şans eseri olduğu söyleniyor ve kumar paranla..."

"Tanrı aşkına Granby, bu aptallıkları dinleyecek kadar değersiz zamanım yok benim!"

"Biliyorum Wharton! Ancak bir şeyler yapman gerek."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Servetimin ne kadar olduğunu onu herkese dağıtarak mı göstereyim? Bunu mu istiyorsun?"

Tyrell öfkeyle ellerini saçlarına daldırdı. Dostunun bu kadar umursamaz olması karşısında neredeyse yakalarına yapışacak bir halde, bağırarak konuştu.

"Lanet olsun, elbette hayır! Normal bir adam gibi balolara katılmaya ne dersin? Ya da sıradan iş anlaşmaları yapmaya, zaafları olan, sıradan bir adam olmaya? Mesela kadınlarla görünmeye? Hayır, metreslerinle değil! Evlenmelisin belki de. Neydi şu kadın, neydi ismi, Bayan..."

"Bayan Drummond!"

"Bayan Drummond mu? Tanrı aşkına ondan bahseden kim! Annenin şu İtalyan gelinini diyorum, onunla evlen! Görmedim, ancak duyduğuma göre şahane bir kadınmış."

"O kadar şahaneyse onunla sen evlen o halde!"

Julian çenesi seğirerek arkadaşına baktı. Aklına ilk anda Evelyn'in gelmesi Tyrell tarafından şüpheyle karşılansa da, iki adam da bunun üzerinde durmadı. Hem o lanet olası mürebbiye tüm bu keşmekeşliğin ortasında nasıl aklına geliyordu? Bunda epey zorlansa da kadını düşünmeyi bırakarak "Evlenmeyeceğim ve kahrolası balolara katılmayacağım," dedi.

"Bir düşün, Harewood! Evliliği düşün! Bu amaçla balolara katıldığında, yeniden leydilerin gözdesi olursun. Düşesler, kontesler kızlarını sana..."

"...yamamaya çalışırlar. Aklı boş, kafası çalışmayan aptal fino köpekleri paçalarıma dolanmaya başlar. Haklısın Granby. Sen bu tür rezilliklerin adamı olabilirsin, ama ben değilim!"

"Çünkü sen dünyanın en dürüst, en mükemmel adamısın. Kahretsin, artık kendine gel. Margaret'tan kurtulduğun halde onunlayken bile olmadığın kadar sinirli bir adama döndün. Senin bir kadının aşkına ihtiyacın var."

"Aşkmış! Lanet olası, hangi aşk?"

Julian son sözü söylediğini belirtir şekilde elini havaya kaldırdı. Tyrell söyleyeceklerini yuttu ve "Ne halin varsa gör, Wharton!" dedikten sonra kapıları çarparak çıkıp gitti.

Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, arkadaşının çıkışının ardından hiddetle masasının üzerindekileri yere saçtı. Akşam yemeğine kadar da odasından çıkmadı. Sakinleşmek için kadehleri ardı ardına devirirken tüm işleri yola koymak için düşünüp durdu. "Senden neden kurtulamıyorum, lanet olası?" diyerek karısını andığında her şeyin o aşüfte kadından sonra nasıl da raydan çıktığını hatırladı. Buna bir çare bulmalıydı, bulacaktı da!

Akşam yemeği Lord'un teşrifiyle başladığında kadınlar her zamanki kırılgan tavırlarıyla masaya geçti. Julian özellikle Elnora'ya bakıp onun asla doğru kadın olamayacağına bir kez daha kanaat getirirken Uşak Wilson'a seslendi. "Oğlumu ve bakıcısını çağırın. Onlar da bizimle yiyecek."

Yaşlı adam klasik baş onayıyla adeta uçarcasına salondan çıkarken devasa masanın karşı tarafından oğluna kötü bakışlar atan Düşes Wharton o zevksiz mürebbiyeyle aynı masaya oturmanın

sıkıntısıyla rahatsız oldu. Ancak rol yapmaya alışkın yüzüyle bu ifadesini yansıtmadı ve Elnora'ya dönerek "Yemekten sonra bize bir Arya söylersiniz, değil mi tatlım?" diye sordu.

Genç kadın Harewood Dükü'ne bakarak "Lordumuz da isterlerse neden olmasın," dedi incecik sesiyle.

Julian yorumsuzca Elnora'ya baktı. Annesinin patlamak üzere olan bir volkan gibi yerinde kıvrandığını görünce nezaketen de olsa "Zevk duyarım, Sinyora Vionelli," dedi. Genç kadın kızararak başını eğdi. Düşes Wharton nihayet o an çok hafif bir şekilde gülümsedi.

Evelyn ise Albert'ın odasında bir yandan yemeklerin gelmesini bekliyor, diğer yandan çocuğa aritmetik çalıştırıyordu. Daha doğrusu Albert'a matematiği öğretmek yerine derin düşünceler içinde boğuluyordu. Neyse ki küçük çocuk bakıcısının dalgınlığını fark etmeyip büyük bir ciddiyetle açıklamalar yaparak basit problemleri çözüyordu. Genç kadının dalgınlığının sebebi açıktı. Dünden bu yana aklı ve kalbi aşağıdaydı. Julian evlenecek miydi? Tanrım, kaç gündür onu görmüyordu. Onunla baş başa bir konuşma hayal ettiği halde adamı sadece uzaktan at binmeye giderken görmüştü. Onun geniş ve kaslı sırtına, dünyayı yüklenir gibi güçlü duran omuzlarına, uzaklığa rağmen simsiyah saçlarına bakarken iç çekmişti. Lord Wharton atı Deimos'un üzerinde bir Ortaçağ savaşçısı kadar yenilmez ve kudretli görünüyordu. Ancak genç kadın, adamın kendisinin varlığını unuttuğundan neredeyse emindi. Ah, Bayan Harris "'Onunla evlenmeyecek," derken nasıl da akıl dışı bir yorum yapmıştı. Hiçbir erkek Elnora'ya kayıtsız kalamazdı. O kız güzelliğin vücut bulmuş haliyken, kendisi tam anlamıyla bir enkazın dile getirilişiydi.

Dirseğini masaya, çenesini de avucuna dayayarak bu karanlık düşünceleriyle Albert'ın yamuk yumuk kalem oynatmasını seyrediyordu. Mürekkep bittiğinde yenisini almak için kalkmıştı ki, kapıları çalındı. Genç hizmetçi Sarah güleç bir ifadeyle "Lordumuz sizi ve Efendi Albert'ı yemeğe bekliyorlar, Bayan Drummond," dedi.

Evelyn kehribar rengi gözlerini sonuna kadar açarken Albert zıplayarak "Yaşasın," dedi ve bakıcının eline yapışıp "Hadi Bayan Druffo, gidelim," diyerek kızı itmeye başladı. Evelyn dakikalar sonra şaşkınlığını atarken panikle odanın içinde dört dönmeye başladı. Tanrım, bu halde mi gidecekti? Bu uykusuz, yorgun gözler, bu somurtkan suratla mı? Derhal saçlarını sıkıca topuz yapıp yanaklarına fiskeler vurarak onları kızartmayı denedi.

"Çok güzelsin Bayan Druffo, off hadi!" diyen Albert'in sevinçlerini de alarak aşağıya indi.

Harewood Dükü her zamanki tavrıyla, her zamanki yerinde oturuyordu. Evelyn adamı arkadan görmesine rağmen yutkunmadan edememişti. Öpüşmelerinden bu yana onunla ilk kez yüz yüze gelecekti. Nefesini tuttu, kadınlara reverans yaptı ve karar sızca boş bir yere yöneldi. Öncesinde Albert'ı oturtarak çocuğun servisini düzeltti. Tüm yaptıklarının içeride bulunan herkes tarafından izlendiğini biliyordu. Ancak kendisi işini bitirince sadece Lord Wharton'a baktı. Elinde olmadan, gayri ihtiyarı gözlerini adama sabitlerken aynı anda onun da kendisine baktığını ayırt edince sandalyeye oturmak yerine neredeyse zemine yapışıyordu. Beceriksizce gülümsedi ve sandalyesinin ucuna kıvrıldı.

Ah, bu yemek şimdiden tam bir zulüm olmuştu. Genç kadın Julian'ın tüm bakışlarının üzerinde olduğunu bildiğinden zorlukla yutuyordu lokmaları. Tabii Düşes Wharton daha çok iğneleyen, tasvip etmeyen gözlerle kendisini süzerken minik kahramanı Albert'a dönerek onunla ilgilenmeye çalıştı. Neyse ki çocuk bu akşamki yemekler hakkında kötü ifadelerde bulunmayıp babasıyla uzun uzun konuşuyordu da Evelyn onu ikaz etmek zorunda kalmıyordu. Üstelik muhatap alındığı da yoktu. Kadınlar kendi aralarında konuşurken erkekler de kendi arasında konuşuyorlardı. Ve zavallı kız boş gözlerle karşı duvara bakarken Julian'ın sesini işitti.

"Oğlumun matematikle arası nasıl?" diye sordu genç adam.

Evelyn gülümseyerek Lorduna baktı. Kekelememek için derin bir nefes verdi ancak bu işe yaramadı.

"İ-iyi," diyebildi.

"Baba, aritmetik çok kolay, ama Fransızcadan nefret ediyorum." "İstersen ben sana İtalyanca öğreteyim, Albert. İnan bu çok daha eğlencelidir."

Elnora bu cümleyi kurduğunda Albert şaşkınca genç kadına döndü. İtalyan sinyorita küçük oğlana sevecenlikle bakarken Evelyn kızın tavrını ölçüyordu. Neticede yakında çocuğun müstakbel üvey annesi olacaktı bu kız. Onun Albert'a kötü davranması karşısında kimseye aldırmadan saçlarını yolabilir, o ince belini zevkle kırabilirdi. Ancak Elnora Vionelli'nin içtenliği genç kadını ikna etti. Öte yandan kızın sıcak tavrı küçük oğlan tarafından "İstemem," sözüyle reddedilince Evelyn içten içe sevinse de Albert'a kötüleyen bakışlarla baktı.

"Ama yeni bir lisan öğrenmek her zaman yararına olur, Albert. Hem Leydi Vionelli İtalyancayı sana kolaylıkla sevdirecektir."

Evelyn'in yorumu İtalyan kız tarafından minnetle karşılandı. Bu hoşnut tavırla Evelyn'e hitaben "Bir çocukla uğraşmak zor olmalı," dedi.

Evelyn kafasını olumsuz anlamda salladı ve "Albert dünyanın en harika çocuğu," diye yanıt verdi.

Elnora ise bu cevapla Julian'a döndü. Güzel gözlerini adama şuh bir ifadeyle dikerken, "Kime benzediğini anlamak zor değil," diye konuştu. Julian kıza çatık kaşlarıyla baktı ve bu bakışla zavallı Elnora hemen önüne döndü. Öte yandan genç adamın gözü istemsizce Evelyn'e kayıyordu. Onun sürekli gülümsemesi ve misafirlere ilgili tavrıyla iyice köpürmüştü. Ne yani, mürebbiyesi evlenmesini mi istiyordu? O kadar öpüldükten sonra kendisini başından def mi ediyordu? Yoksa öpüşmesini yeterince iyi bulmamış mıydı? Ah, aptal Bayan Drummond; onu pişman edene kadar öptüğünde durması için kendisine yalvaracaktı!

"Londra'nın fazla bilinmeyen, saklı yerlerini çok merak ediyoruz, Lordum. Tavsiye edeceğiniz, gezip görmeye uygun yerler var mı?"

Elnora'nın annesi Sinyora Teresa Vionelli bu cümleyi kurduğunda Julian kadına "Düşes Wharton gezilecek yerleri iyi bilir," dedi. Böylece kendisinden bir beklenti içine girilmemesini açıkça

ilan ederken annesi sinirle homurdandı. Yaşlı kadın bu memnuniyetsizliğini ustaca saklayarak "Ben sizi gezdireceğim, Teresa," diye yanıt verdi. Elnora tam bu anda söze girdi. "Aslında ben daha ziyade kenar mahalleleri, egzotik yerleri merak ediyorum." İçinden *Ah, kenar mahalleler öyle egzotiktir ki heyecandan nefesiniz kesilir,* diye geçiren Evelyn bakışlarını tabağına dikerken Leydi Wharton'ın adını anmasıyla telaşla kadına baktı.

"Siz, Bayan Drummond, bu yerleri zannımca iyi bilirsiniz. Bizler hiç şu egzotik kenar mahalleleri görmedik ancak sizin bu konuda Elnora'ya yardımcı olacağınızı sanıyorum."

Evelyn kadının samimiyetsiz ve aşağılamacı tavrı karşısında zorlukla gülümseyerek "Elimden geleni yaparım," dedi.

Bu sırada Julian adeta emredercesine "Bayan Drummond sadece oğluma bakmakla mükelleftir, Leydi Wharton!" diyerek gergince annesini yanıtladı.

Evelyn bu işbirlikçi sözler üzerine sevdiği adama yoğun bir aşkla baktı. Geceden beri önemsendiğini hissettiği tek an şimdi olmuştu. Julian'ın yanıtı içindeki o dayanaksız ümidi yeniden yeşertirken ona da bu ümidin tesiri altında sımsıcak baktı. Gözleri içeridekilere aldırmadan kesiştiğinde havadaki çekim elle tutulacak kadar dünyevi olmuştu! Evelyn heyecandan şuursuzca çatalı kavrarken Julian'a gülümsedi. Tanrım, o mavi gözler böyle kıpırtısız bir şekilde kendisine bakarken ne kadar da güzellerdi!

Yemek zor da olsa bitmişti. Evelyn bir sonraki işkence seansı için bu defa oturma salonuna geçti. Teresa Vionelli piyanonun başına geçerken Elnora ise ayakta piyanonun başında dikildi. Evelyn, genç kızın ağzından Gasparini'nin *Sposa Son Disprezzat* isimli aryası döküldüğünde tüyleri ürpererek İtalyan kıza baktı. Gerçek bir yetenekti Elnora. Sesi Evelyn'in ruhunu dağlamıştı. Kızın içli sesine eşlik eden kederli piyano ezgileri havada yankılanırken Evelyn adeta büyülenerek dinledi bu güzel sesi. Sonra kafasını kaldırdı ve elindeki kadehi kendisine kaldıran Harewood Dükü'nü gördü. Genç kadın da ona baktı. Ancak Julian'ın aksine, ustaca gizlenmiş bir çapkınlıkla değil bariz bir hayranlıkla. Bu hayranlık onun kibirli bakışları altında kısa sürede öfkeye

dönüştü. *Kahretsin,* adam ne kadar küstah, ne kadar da emredici görünüyordu. Üstelik kendisiyle açıkça dalga geçiyor ve tüm misafirlerin içinde tam anlamıyla flörtleşiyordu.

"Benimle oynama izin vermeyeceğim," diyerek dudaklarını oynattı.

Julian uzaktan kızın ne dediğini dudaklarına bakarak okuyamadı ancak sinirle bacak bacak üstüne attı. Çatık kaşlarının altındaki koyu laciverde dönüşmüş gözleriyle şarkı boyunca Evelyn'i süzmeye devam etti. Oğlunun mürebbiyesi kanepede diken üstünde oturur gibi otururken bir yandan Albert'ı kollarına almış ve İtalyan kızı dinliyordu. Onu sarsılmış görüyordu genç adam. Evelyn'in neredeyse dolu dolu gözlerini gördüğünde kızı ağlatan şeyin ne olduğunu delicesine merak etti. Ancak bunu yapanın kendisi olduğundan haberi yoktu.

Bu doğruydu, Evelyn Julian için ağlıyordu. Elnora'nın yürek dağlayan parçasıyla bu adamla geçirdiği ilk geceyi hatırlamıştı. Bir fahişe gibi görüldüğü, bedenini bir mal gibi bu adama sunduğu o geceyi... Ancak lanet olsun ki, yine de pişman değildi bundan. Ona masumiyetini verdiği için hayıflanmıyordu. Hayır, kalbindeki ağrının sebebi sevdiği adamın gözleri önünde başkasıyla evlenecek olmasıydı. Bu sırada kucağında bir hareketlilik olunca irkilerek kendine geldi. Ah, zavallı Albert arya sırasında uykuya dalmıştı. Genç kadın çocuğun düşen başını kaldırıp kucağına yasladı. Sonrasında kabalık etmeyerek kızın şarkısını bitirmesini bekledi. Alkışlara kendisi de zayıfça eşlik ederken Lord Wharton'ın kalkıp yanına geldiğini gördü. Genç adam oğlunu kucağına aldı ve Evelyn'in planlı olup olmadığını anlamadığı şekilde kızın elini okşadı. Genç kadın dudaklarını ısırarak ona baktı. Sonrasında "Ben de götürebilirim," dedi. Harewood Dükü "Saçmalama," diyen bir bakışla kızı ikaz etti ve oğlunu kucağında odasına taşımaya başladı. Evelyn de diğerlerine nezaketen iyi geceler diledi ve adamı takip ederek Albert'ın odasına kadar yürüdü.

Julian oğlunu yatağa bıraktığında Evelyn ellerini önünde birleştirerek kapının sağ tarafında bekledi. Adam işini bitirip oğlunun alnına bir öpücük bırakırken genç kadın onun sevecenliğine bir

kez daha hayran kaldı. Sonrasında adamın çıkabilmesi için yana kaydı. Ancak Julian çıkmadı. Bunun yerine, gözlerini kendisinden kaçıran genç kadına az önceki sevecenliğinin tam aksi olan öfkeli bir bakış attı ve tehditkâr bir hamleyle Evelyn'in kolunu kavrayıp bağırır gibi sordu.

"Neden benden kaçıyorsun?"

Bakışlarındaki derin anlam Evelyn'in duvarlarını yıktı. Kararlılıkla "Sizden kaçmıyorum," diye itiraz etti.

"Kaç gündür seni bir kez bile görmedim. Bana yalan söyleme."

Adamın sesindeki sert tavırla Evelyn de sinirlendi ve "Görmek istemiyorsunuz belki de!" diyerek sessiz, ama öfkeli bir biçimde fısıldadı. Ardından kolunu onun elinden sertçe çekti ve doğrudan adamın mavi gözlerine bakarak imalı bir şekilde "Lütfen gidin. Konuklarınız bekliyor," dedi. Julian sinirle başını çevirdi. Yeniden kıza döndüğünde "Bana emir vermeye kalkma, küçük hanım. İstediğim an giderim!" diye buyurdu.

Evelyn öfkeyle hızlı bir soluk aldı. "Ah! Tabii ya... Lütfen beni bağışlayın Lordum. Rica etsem çıkar mısınız?"

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü Albert ile ilgilenmem gerekiyor."

"O uyudu zaten. Gel benimle."

"Yine de ilgilenmem gerekiyor."

"Kahretsin, oğlumu rahat bırak!"

"Ah, siz beni rahat bıraksanız..."

Harewood Dükü alayla güldü. Daha ziyade sinirli bir şekilde dudaklarını kıvırırken "Sana..." demişti ki tam bu anda Düşes'in sesi koridorlarda yankılandı.

"Lordum," diyen yaşlı kadın oğluna seslenince Julian kıza kötü bir bakış attı ve "Seninle işim bitmedi," diyerek işaret parmağını kızın yüzüne doğru salladı.

Evelyn kollarını göğsünde buluşturdu. Asi tavrını yumuşatmadı ve "Sinyora Elnora hasretinizle kıvranıyor olmalı, Lordum," dedi. Julian mavi gözlerini kıza adeta zehirli oklar gibi saplayarak "Başımın belası," diyerek odadan çıktı.

Genç kadın yaşlı kadının o yargılayan gözlerine bir kez daha hedef olmamak için kapıyı sessizce kapattı ve onların uzaklaşmalarını bekledi. Kalbi hâlâ adamın o buyurgan tavrı ve derin mavi gözleriyle dağılmış bir haldeyken gözlerini kapatarak sakinleşmek istedi. Sonrasında Albert'ın günlük kıyafetlerini çıkarıp yatak giysilerini giydirdi. Çocuğun huzurlu yüzüne bakıp burnunun üstüne bir öpücük bıraktıktan sonra da kendi odasına çekilmek için yavaşça odadan çıktı. Henüz birkaç adım atmıştı ki, olduğu dönemeçte durakladı. Fısır fısır işitilen sesler tartışılan bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Genç kadın Julian'ın öfkeli sesini işitti. Muhtemelen Lord ve annesi kendi odasının biraz ötesinde duruyorlardı. Evelyn yaşlı kadının sesini duyduğunda kendini alamayıp duvara yaslandı. Sesleri işitmek için kafasını eğerken köşeye konmuş uzun, ince bir sehpanın üzerindeki büyük vazonun arkasına gizlendi. Sesler tam işitilmese de Evelyn, Des amcasının kapı dinlemelerinden tecrübeli olarak az da olsa denilenleri anlıyordu.

Düşes'in cümlesini tam olarak işitti bu sırada.

"Bir şeyler yap artık! O kızla evlenmek..."

"Evlenmeyeceğim, diyorum. Ne senin getirdiğin kadınlarla, ne de diğer soylu leydilerle ilgilenmiyorum, Düşes Wharton!"

"Lanet olsun Julian! Artık ipleri eline almazsan başın fena halde ağrıyacak."

"Bunu engellememin tek yolu da evlilik, öyle mi? Senin yüzünden bir kez lanetli bir evlilik yaptım, ancak bir daha bu konuda senden tek bir kelime işitmek istemiyorum!"

Evelyn konuşulanları nefessiz dinliyordu. Tanrım, Julian evlenmek istemiyordu ve bu haberle neredeyse kahkaha atacaktı. Ancak Düşes Wharton sağlam bir kayaydı ve en az oğlu kadar inatçıydı.

Zira yaşlı kadın kararlı bir tonda "Evet, evlenmen gerek. İnsanlara susmaları için bir şeyler vermelisin! Benim karışmamı istemiyorsan kendin bul birini!" dedi. Evelyn "Hayır," diye inledi.

Sonra Julian konuştu. "Peki, o halde!" dedi genç adam. "Evleneceğim," diye devam ettiğinde Evelyn vazonun tepesini

ölümüne bir kuvvetle sıkmaya başladığını fark etmemişti. Sanki tuttuğu şey kalbiymiş gibi vazoyu sıkarken nefessiz kalmıştı.

"Ah oğlum, gerçekten mi? Elnora'ya bu haberi derhal ver-melisin."

Evelyn ölecekti. Biraz daha durursa ölecekti. Bu sözlere daha fazla katlanamayacağını anladığında arkasını dönüyordu ki anı-zın durdu. Harewood Dükü kesin ve sert bir tonda konuşmuştu.

"O İtalyan kızla evleneceğimi de nereden çıkardın?" demişti genç adam.

"Peki, kiminle evleneceksin?" diyen Düşes Wharton'ın şaş-kınlığı ise Evelyn'inkinden daha büyük değildi.

Julian Benedict Wharton birkaç saniye durakladıktan sonra "Rosa ile... Yani Bayan Drummond ile evleneceğim!" dedi. Aynı anda Evelyn ismini işitince şaşkınlıkla inledi ve heyecandan dizleri tutmadığında yere çöktü. Dayandığı sehpa sallanmaya başladı ve vazo gürültüyle yere düşerken genç kadın korku içinde kaskatı kesildi.

BÖLÜM 13

Evelyn vazoyu düşürdüğü an, bir heykel gibi olduğu yerde kala-kaldı. Parçalara bölünmüş değerli vazoya sabit gözlerle bakarken korku ya da baskından ziyade, heyecandan hareket edemiyordu. Bir elini kalbinin üstüne yerleşmiş, diğeriyle de tutmak isterken düşüp kırılan vazodan kalan bir parçayı kavramıştı. Hâlâ du-vara dayanmış bir halde yerde oturuyordu. İşittiklerinin etkisini atlatamadan, gittikçe yakınlaşan adım sesleri çalındı kulağına. Leydi Wharton uzun eteklerini sürüyerek kendisinin oturmakta olduğu yere geldiğinde ise çaresizce başını kalırdı.

"Ah, Tanrım! Şu kadına da bak! Köşeler ardından bizi din-liyormuş."

Bu kaba, ancak gerçekçi yorumla Evelyn sadece "Ben, geçi-yordum," diyebildi. Ancak bir an sonra Harewood Dükü kolunu sertçe tutup o cılız bedenini yukarıya çektiğinde adamın haşin gözlerine üzüntüyle baktı. Julian annesinin yorumunu görmezden gelip "Burada ne arıyorsunuz, Bayan Drummond?" diye sordu.

Genç kadın mahcubiyet dolu ifadesiyle "Ben, Albert'ın oda-sından çıkıyordum. Konuşmalarınızı işittim, ancak bölmemek için burada bekledim," dedi. Bu doğruydu. Hatta beklememiş ve daha fazla tahammül edemeyeceği bir an çekip gitmek istemişti, ancak kendi ismini duyduğunda adım atmaya muktedir olmamıştı. Buna rağmen verdiği cevap düşesi ikna etmedi.

"Seni yalancı! Orada durup bizi dinlediğini nasıl inkâr edersin? Ah tabii, oğlumun seninle evleneceği haberini alınca kendini kaybettin. Söyle, onu evlenmeye nasıl ikna ettin? Geceleri yatağına girerek mi?"

"Leydi Wharton!" diye gürleyen Julian annesine büyük bir öfkeyle baktı. Bunu kadını sindirme amacıyla değil, sahiden öfke içinde yapmıştı. Kati duruşunu gevşetmeden "Aşağıya in. Bu konuyu sonra konuşacağız," diye devam ettiğinde, yaşlı kadın pek de oralı olmadı ve Evelyn'e öldüren bakışlar atmaya devam etti. ki Julian sertçe "Anne!" diye bağırdı. Yaşlı kadın bu ikaz üzerine daha fazla durmadı ve kınayan bakışlarını her ikisine de dikerek yanlarından ayrıldı.

"Amacına ulaşamayacaksın! Oğlumu kandırmana..." demişti

Düşes gidince Evelyn derin bir nefes bıraktı. Lord Wharton hâlâ kolunu tutuyor olsa da ayakta durabilmek adına bir eliyle duvara dayanmak zorunda kalmıştı. Üzüntü ve şaşkınlıkla bükülen kaşlarını havaya kaldırdı. Loş ışık altında rengi seçilmeyen gözleriyle adama baktı.

"Bunu neden yaptınız?" diyebildi sadece.

"Gelin benimle," diyen Julian kızın kolunu bırakmayarak onu duvardan ayırdı. Ancak Evelyn adım atmayı reddederek "Açıklayın!" diye inledi.

"Lanet olsun, açıklayacağım. Yürü diyorum."

Adamın emrine itaat etmek zorunda kalan genç kadın onun kendisini sürüklemesine izin verdi. Nereye gittiklerini birkaç adım atınca öğrendi. Burası Lord Wharton'ın yatak odasıydı. Evelyn az önceki kadar yoğun bir heyecan dalgasıyla sallandı. Yaşadığı şokun etkisini atamamış bir halde "Burada mı konuşacağız?" diye sordu.

"Tanrı aşkına Bayan Drummond, üzerinize atlamayacağım!"

Evelyn şaşkınlıkla Julian'a baktı. Zaten son on dakikadır hissettiği başka bir duygu yoktu. Şaşkınlık, kesif ve ağır bir duygu olarak tüm varlığını ele geçirmişti. Bu durumda Julian üzerine atlasaydı da pek bir şey yapamayacağı açıktı. Lord Wharton da öyleydi. Genç adam henüz az önce verdiği kararın üzerinde düşünememişken, bunu Evelyn'e nasıl anlatması gerektiğini de bilmiyordu. Kendisine bile anlatamamışken şaşkın mürebbiyesine kuracağı cümleleri bir süre boyunca düşündü. Ardından

bu durumu ne kadar çok düşünürse o kadar derinleşeceğini anlayarak doğrudan "Seninle evleneceğim," dedi.

Evelyn kapıya yaslandı. Ürkekçe "Neden?" diye sordu.

"Çünkü artık bir şeyler yapmam gerekiyor. Hayatım hakkında, işlerim hakkında kötü giden her şeyi düzeltmek adına bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Benimle evlenmeniz işleri nasıl yoluna koyacak ki? Hem ben... Tanrı aşkına, ben beş kuruşsuz sıradan bir kızım. Çeyizim bile yok! Ayrıca oğlunuzun bakıcısıyım. Değersiz ve sizin dünyanızda yeri olmayan biriyim."

Julian hızlıca "Sen değersiz değilsin, Rosa!" dedi. Evelyn bir yudum suya muhtaç bir halde yutkundu. Genç adam kızın bitkinliğini gördüğünde ona yaklaştı ve bileklerini tutarak yatağına doğru götürdü. Evelyn bir yatağa, bir de adama bakarken Lord Wharton artık sinirlenerek "Otur!" diye emretti. Genç kadın bu buyrukla yatağın kıyısına hafifçe oturdu. Ardından elini boğazına götürdü. Sanki birisi kendisini boğuyormuş gibi derin derin nefesler aldı.

"Benimle evlenme amacınızı hâlâ anlamadım. Lütfen açık olun. Annenizden kurtulmak için son çare olarak mı bu cümleyi kurdunuz? Çünkü ben öyle olmasını umuyorum!"

"Yani benimle evlenmeyi ret mi ediyorsun?"

Adamın şaşkın gözlerinden öfkeli bir titreşim geçti. "Hayır..." diye inledi kız. Sonrasında "Yani, şey... Benimle evlenmek istemenizin hiçbir mantıklı, akılcı yanı yok. Aşağıda zaten uygun bir gelin adayınız var. Bu delilik değil de nedir?" dedi.

"Ben onları, sosyetenin o süs bitkilerini istemiyorum. Ben aslında kimseyi istemiyorum."

Evelyn kırık bir tebessümle "O halde?" diye sordu.

"Anlamıyor musun, Rosa? Sen benim tek çaremsin."

"Ah evet, anlamıyorum. Sizin gibi kudretli bir erkek, kraldan sonra gelen en güçlü soylu bir köylüyle, basit bir bakıcıyla evlenemez. Tanrım, bu tabiata bile aykırı!"

"Saçmalık," diyen adam gergince odada dolanırken Evelyn etraftaki görkemi o an fark etti. Odanın büyüklüğünün bir sınırı

yok gibiydi. Koyu kahve ve bordo tonlar, dore rengi işlemeli tablolar, antika bir konsol, kralın şövalyelerini ağırlar gibi büyükçe bir masa, dört direkli devasa bir yatak ve ortama buram buram yayılan o erkeksilik... Hayatta gördüğü en güzel şeydi. Sert, katı ancak bir o kadar cezp edici, bir o kadar büyüleyiciydi.

"Şuraya bakın! Siz bunlara layıksınız. Size bu ihtişamın hakkını verecek, servetinize layık güçlü bir kadın gerek. Bir leydi, bir soylu, belki de bir prenses!"

"Prenseslerle ilgilenmiyorum."

"O halde neden ben? Bana âşık olduğunuzu hiç sanmıyorum!" Julian alayla güldü. Evelyn bu sözsüz cevabı yeterli bulmuştu ancak Lord Wharton yeterli bulmamış olacak ki "Değilim!" dedi. "Seninle evliliğim bir tür anlaşma olacak Rosa. Buna sen de bu gözle bakarsan, bu kadar dehşete düşmezsin!" diyen genç adam son cümleyi adeta nefretle kurdu. Başka bir kadın olsa böylesi bir teklif karşılığında neyi var neyi yoksa feda ederdi, ama aptal mürebbiye bir de "Neden?" diye soruyordu. Zaten Julian'ı ona iten, evlenme kararını Evelyn ile uygulamaya sürükleyen de kızın diğerlerinden olan farkı değil miydi? Klasik ve önceden tahmin edilebilir değildi bu kız! Sıradışıydı. Boyun eğerken isyan eden, kabullenirken reddedebilen bir yanı, daima şaşırtan, sürprizli bir diğer yanı vardı. Hem şımarık da değildi ötekiler gibi. Asla daha çoğuyla ilgilenmiyor, nefsi arzularını asla yüksekten yadırgamıyordu. Tamahkârdı. Ancak genç adam ona istemediklerini de vermeye hazırdı. Bir kimse hayatı boyunca böyle bir teklifle ne zaman şereflenirdi ki! Bir kızın böylesine bir teklif karşısında gözlerinin dolması, ayaklarına kapanması gerekmiyor muydu? Hayır, bu kız söz konusuyken gerekmiyordu. O böyleydi. O böyleyken tercih edilendi çünkü.

"Yoksa seni bekleyen, sevdiğin biri mi var? Yoksa nişanlı mısın, kahretsin, evli misin?"

Adamın sorudan ziyade suçlama olarak kurduğu bu cümleyle Evelyn ona açık bir kederle baktı. *Ah, senden başka kimi sevebilirim,* diye geçirdi içinden. Ancak dışından sadece başını sağa sola salladı.

"O halde neden istemiyorsun? Sana istemediğin hiçbir şey yapmayacağım. Sana rızan dışında dokunmayacağım. Duydun mu? Eğer korktuğun buysa..."

Evelyn panikle "Hayır," dedi. Tanrım, bu "hayır" ne büyük bir utançtı! "Yatağına girmeye razıyım," demiş gibi bağırmıştı. Al işte, adamın o alaycı, o sırıtan ifadesini görmüştü. Hak etmişti de! Ancak bir yandan da sinirlenmişti... Bu kızgınlıkla konuştu. "Evlilik bir oyun mu sizin için? Şimdi arsızca güldüğünüz şey bir tür piyes mi?"

Julian'ın tavrı bu cümlelerle sertleşti.

"Evlilik benim için bir kurtuluş olacak. Senin için de! Sadece insanların susmasını istiyorum. Hakkımda çıkan tüm suçlamalar, söylentiler, lanet olası dedikodular dinene kadar seninle normal bir evlilik yaşayacağım. Yaşamış gibi yapacağım. Sonrasında istediğin an, istediğin yere gidebilirsin."

Genç kadın şimdiden gidişinin planlanması karşısında üzüldü. Bir yandan aklı Julian'ın dediklerine takılmıştı. Suçlamalar dinene kadar diyordu. Tanrım, o suçlamaları bizzat alevlendirecek kişi kendisiydi zaten! Üstelik şimdiden yapacağı bu adi ihanetinden dolayı kendisinden nefret etmişti. Evet, Julian'ı ihbar edeceği, onun suçlarını açık edeceği için her gün daha da çok kaygılanıyordu. Bu adamın birini öldürmüş olmasını istemiyordu. Ona artık bir katil gözüyle bakamadığını anladığında dualar etmişti. *Lütfen, Tanrım, o yapmamış olsun!* demişti. Şimdi Lord'un suçsuzluğundan tamamen emin değilken onunla nasıl evlenecekti? *Of!* Öte yandan bunu delicesine istiyordu! Âşık olduğu adam kendisine yanında olacağını vaat ediyordu! Evet, Lord Wharton kendisine âşık değildi, onu sevmiyordu bile... Ama diğer kızlara tercih edilen bu zavallı varlığı olmuştu. O İtalyan afeti aşağıda yetenğini konuştururken kudretli Harewood Dükü burada kendisiyle evleneceğini söylüyordu. Tek meziyeti aptalca bir oyunun içinde rol yapan Evelyn Rosa Drummond ile, Luton'dan sandığı, bakıcı olarak bildiği, beceriksiz hafiye, Cheapside'in kurumuş çiçeği ile evlenecekti!

"Neden ben?" diye sordu yeniden.

"Çünkü sana güveniyorum," dedi adam. Öyle kesindi ki sesi, Evelyn ona büyük bir aşkla baktı.

Bana güvenmemelisin, dedi içinden. Kalbinden ağır bir hayvan sürüsü geçmiş gibi yıkıldı. Onunla evlenmek istiyordu. Yalan da olsa bunu istiyordu! Albert'a bir bakıma annelik yapmak, Lord'un karısı olmak istiyordu. Hayır, isminin önüne eklenen "Leydi" sıfatıyla hiç ilgilenmemişti. Onu bir tür yük olarak görüyordu. Ama sevilmek istiyordu, kahretsin, sevdiği gibi sevilmek de istiyordu. Şımartılmayı, bir erkeğin kendisini sevmesini istiyordu. Desmond gibi babacan bir tavırla değil, bir kadın olarak, bir dişi olarak sevilmek istiyordu. Lord Wharton bunu yapacak bir erkek olmasa da, Evelyn umut ediyordu. Üstelik adam kendisini öptüğü gibi öpse, sırf dudaklarını dudaklarında hissetse bile ömrü boyunca bununla avunabilirdi. Peki ya davası, ya Desmond amcaya verdiği söz ne olacaktı? Ya Lord bir katilse, ya amcasına güvende olacağını söylerken çırılçıplak bir halde, o vahşi hayvanın inine giren bir av oluyorsa? Tanrım, hayır olamazdı. Bu adam bir katil olamazdı! Olsa bile suçları ortaya çıkınca ayrılacaklardı. Hoş, her ihtimalde ayrılacaklardı. Zira Lord, fırtına durulunca gidebilirsin demişti. Yani Evelyn bir tür yardım halatı gibi görülüyordu. Julian kıyıya çıktıktan sonra o halatı bırakacaktı. Evelyn bu düşünce karmaşasına rağmen ikna olmaya yakındı. Hayatında ikinci kez bir deliliğin kıyısındaydı. İlki de yine bu adamla olan bir deliliği yeniden tekrarlayacaktı.

"Tamam," dedi. "Madem öyle, evleneceğim. Size yardım edeceğim."

Julian ayakta dikilip kıza hükmeden bir bakış attı.

"Unutma, bu sadece bir anlaşma! Senden istemediğin hiçbir şeyi talep etmeyeceğim. Ve sen de benim gerçek karım olmayacak, hiçbir işime karışmayacaksın. Sen sadece Cherbury Malikânesi'nin soyadı değişmiş hanımı olurken oğluma da bakıcı olmaya devam edeceksin," dedi. Ardından yatakta kederle oturan kıza yaklaştı ve tepesinde dikilip yüzünü tuttu. Çenesinden kaldırırken o delici mavi gözlerini kızın gözlerine sabitledi. "Korkma," der gibiydi. Dudakları hafifçe kıvrılırken diğer elinin başparmağıyla

kızın ince kaşlarını okşadı. Çatık ve üzgün kaşları düzeltir gibi dokundu ve boylu boyunca üzerinden geçti. Ardından elini çekmedi. Parmaklarını kızın ipek teninde gezdirip kulağının arkasına hayali bir saçı iteler gibi yaptı. Ellerinin altındaki tenin ısısıyla kendisi de alevlendi. Bayan Drummond, karısı olacak kadın, şu an yatağında oturuyordu. İsterse ona kolaylıkla sahip olurdu, ama düğünü bekleyecekti. Elbette Rosa'nın istemediği hiçbir şeyi yapmayacaktı, ama zaten o da isteyecekti. O tatlı öpücükleri istediğinin bir kanıtıydı.

Genç adam kızın tenindeki oyalanışını bitirip kollarından tutarak onu ayağa kaldırdı. Utanç içinde kızaran yüzünü süzerken Evelyn sessizce "Anneniz?" diye sordu.

"O konuyu ben halledeceğim. Düşesle konuşmaman, onun karşısına çıkmaman en iyisi olacaktır," diyen Julian kızı teselli ederken Evelyn başını salladı.

"Şimdi gidip uyu. Birkaç gün içinde düğün merasimini halledeceğim."

Evelyn düğün kelimesiyle derin bir heyecan hissetti. Cheapside'in düğünleri aklına geldi. Yıkık dökük kiliseden daha beter haldeki insanların, nikâh sonrasında verilen iki dilim kek için geldikleri o sıkıcı ayinler gibi mi olacaktı kendi düğünü? Olmazdı muhtemelen. Bu adam, koskoca Harewood Dükü en azından büyükçe bir kilise seçerdi herhalde. Ah, tabii ki seçmezdi. Söz konusu gelin basit bir mürebbiyeyken Evelyn bir şapeli bile fazla iyimser bulacaktı. Yine de aklındaki soruyu sormadan edemedi.

"Bir tür tören mi olacak?"

Julian başını usulca salladı. Sert hatlı yüzünden hafif bir gülüş geçti. "Sıradan bir çift gibi sıradan bir düğünümüz olacak, Leydi Wharton," dediğinde Evelyn ansızın inledi ve dehşetli bir nefes aldı.

"Leydi Wharton mı! Ah, sanırım öleceğim," diyen genç kadının sevimli şaşkınlığından yararlanan Julian onun yüzü avuçladı ve dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Kendini çekerken onu bir kez daha öpmek istedi. Tatlı mürebbiye bu gece ürkekti. Eh,

bir tane teşvik öpücüğü fena olmazdı! Sonra bir tane de teklifini kabul ettiği için ödül olarak verilmeliydi.

Bahanelerle uzayan öpücük faslı Evelyn'in de en sonunda karşılık vermesiyle süratle alev aldı. Genç kadın parmakları üzerinde yükselirken adamın omuzlarını kavradı. Julian kızın yüzünü avuçlamış halde dudaklarını sertçe öperken tek elini indirdi ve ince belinden sarılıp onu kendi bedenine bastırdı. Dudakları boyunca gezinen dili kızın derin kuytuluklarına dalınca hızla gözlerini açtı ve kendisini çekti. Biraz daha devam ederse Bayan Drummond'un masumiyetini tam burada ihlal edecek ve daha evlenmeden onu karısı yapacaktı. Genç adam buna hazırdı, ama kızın hazır olmadığını biliyordu. Öte yandan bu kadar kolaylıkla baştan çıkıp, tüm aklını kaybettiği için Evelyn'e öfkeli bir bakış attı ve "Şimdi git," dedi.

Evelyn heyecan ve hoşnutluk içinde bulutlar üzerinde salınıyor gibiydi. Gözlerini yaramaz bir çocuk gibi sevdiği adama dikerken "Vazonun parasını maaşımdan kesebilirsiniz," dedi.

Julian hafif bir kahkaha attı. Kızın tek tarafını ısırdığı dudağına başparmağıyla dokunup "İnan bana tatlı Rosa, senin on yıllık maaşın bile o vazonun ederi olamaz," dedi. Kızması gerektiği halde kinayeden uzak, içtenlikli ve sevecendi bu sözleri. Ancak kız gözlerini dehşetle açtığında "Bunu dert etme... Karşılığını çok daha eğlenceli yollarla ödeyebilirsin," diye buyurdu. Evelyn bu açık imayı anlamadı. "Ne zaman isterseniz, Efendim," diye yanıt verdi. Julian bir kahkaha daha attı. Şimdi istiyordu, ancak kızı göndermezse bu istediğini gerçekliğe dökeceğini anlayıp "İsteyeceğim o an gelecek. Haydi, odana git," diye devam etti.

Genç kadın dudaklarını ısırdı. Eteklerini kavradı, reverans yaptı ve koşarak odadan çıktı. Ardından bıraktığı adamın bakışları kızın gitmiş olduğu kapıya takılı kalmıştı. Hoşnuttu. Evet, bu fazlasıyla tuhaftı, ama genç adam içindeki huzurun varlığıyla kendini yatağa attı. Kollarını başını altında birleştirirken gözlerini kapattı. Rosa ile evliliği herkesi susturacaktı ve kendisi biraz eğlenirse ne alâ... Ürkek mürebbiyesini uzun zamandır arzularken içindeki tüm özlemi bu evlilik sayesinde giderebilirdi. Sonrasında Bayan

Drummond gitmek isterse onun geleceğini garanti altına alırdı. Aldıklarının karşılığını azami şekilde verecekti. Ona doyduğunda, artık eğlenceden bıktığında onu gönderebilirdi. Düşüncelerinin vardığı yerler müstakbel karısıyla sıcak anlara kayınca derin bir nefes bıraktı. Kahretsin, bu kadar arzuyla dolmuşken bu gece kendisine uyku yoktu!

Evelyn de farksız değildi. Kendini Desmond amcasına ihanet etmiş gibi hissediyordu. Ancak bunu da lehine kullanabilirdi. Tabii ya! Lord Wharton'la evlendiğinde kaybedeceği hiçbir şey olmayacaktı. Aksine ondan bazı şeyler bile öğrenebilirdi. Lanet olsun, kimi kandırıyordu? Onunla evlenirse ona artık sırtını dönemezdi. Öte yandan adamın katil olmama ihtimali de vardı. Ve gerçek katili bulduklarında Julian ile, âşık olduğu adam ile sonsuza değin kalabilir, oğlunu, minik prensini ömrü boyunca koruyabilirdi. Üstelik Julian'a âşık olduğu kadar Albert'a da bağlanmıştı. Ayrıca, eğer menfi olaylar olursa ona sahip çıkacak olan bir annesi de olurdu! Evelyn hiçbir şeyin kötü olmaması umdu. Gözlerini ümitle, heyecanla, mutlulukla kapattığında Julian'ın katil olamayacağını söylüyordu. Bilmediği şey ise buna uzun zaman önce yürekten inanmış olduğuydu!

❧ ❧ ❧

Düğün haberi malikâneye hızla yayıldı. Yayıldığı gün ise tüm eve ağır bir sessizlik çöktü. Bütün hizmetçiler kadar Evelyn'i yakından tanıyan Wilson, Sarah, Frank hatta Martin bile büyük bir şaşkınlığa uğramışlardı. Bayan Harris ise bunu bizzat Julian'ın ağzından işittiğinde gülümsemişti. Ah, bunu bekliyordu. Elbette bu beklentisinin gerçekleşme ihtimalini daima zayıf bulmuştu, ancak birden bire Lordunun "Bayan Drummond ile evleneceğim," demesi karşısında yaşlı kadın da bir garip hissetmişti. Öte yandan Julian, kendisine annesinden daha yakın olan Bayan Harris'e evlenme kararının ardındaki gerekçeyi açıklamış, ancak diğer çalışanlara bunun gerçek bir evlilik olduğu söylentisini yaymasını istemişti. Neticede hizmetliler arasındaki dedikodu ağının işlerliğine güveniyordu. Bu haber kısa bir sürede tüm Londra'ya yayılacaktı. Ancak insanlar Harewood Dükü'nün Bayan

Drummond ile evlenmesinin arkasında bir anlaşma olduğunu değil, derin bir aşk olduğunu düşüneceklerdi. Nitekim herkes bu sıradan kızın, Lord'un aklını başından aldığını sanacaktı. Çünkü aklı olan hiçbir soylu beş parasız, kanında soyluluk payesi taşımayan bir kızla evlenmezdi. Bu da demekti ki Lord Wharton da kadınları sevebilir, onlarla bir çıkar ya da bir zorunluluk olmadan evlenebilirdi. Öte yandan mürebbiyenin evliliği bir diğer iyi dedikoduya daha neden olacaktı. Adı çıkmış bir katilden korkmayan o kızla beraber, herkes Julian'ın normal bir adam olduğuna ikna olacaktı. Hem düğündeki görkem de servetine dair çıkan asılsız söylentileri bitirecekti. Harewood Dükü Julian Benedict Wharton tüm detayları ayarlamıştı. Sadece bir hafta içinde evlenecek olmaları da diğerlerine ne denli sabırsız ve âşık bir çift olduklarını, ikisinin de kahrolası Londra dedikodularıyla ilgilenmediklerini gösterecekti.

Evlilik haberi Düşes Wharton'ın itirazına maruz kalsa da, kadın oğlunu ikna edemedi. Ertesi günün sonunda oğluyla yaşadığı sert tartışmanın ardından malikâneyi terk etti. Neyse ki Teresa Vionelli ve kızı Elnora'yı da yanında götürmüştü. Gitmeden evvel "Bu akıl dışı kararından vazgeçene kadar beni göremeyeceksin!" diyerek oğlunu tehdit etmişti. Doğrusu bu ifadeler Julian tarafından pek de tehdit olarak algılanmamıştı. Annesinin bir müddet sonra dayanmayarak teftiş etmek amacıyla buraya geleceğini bildiğinden, rahatlıkla "Vazgeçmeyeceğim," demişti. Yaşlı kadın o an oğluna açık bir nefretle bakmış ve "Bu kız Margaret'tan daha kötü! Sana ondan daha fazla zarar verecek," demişti. Julian bu tuhaf yoruma feci sinirlenmiş, ancak annesinin uğradığı şoktan çıkamadığını bildiğinden onu daha da kışkırtacak herhangi bir şey söylememişti. Evelyn ise Bayan Harris'in gözetiminde odalardan odalara kaçırılırken kadının gazabından kendisini zorlukla kurtarmıştı. Ancak Evelyn, Düşes Wharton'dan kurtulmuş olsa bile, diğer misafirini ağırlamak zorunda kalmıştı. Sinyorita Vionelli gitmeden evvel Evelyn'i görmek istediğini bildirmişti.

Genç kadın çay içme salonlarından birinde kendisini bekleyen Elnora'nın yanına gitti. Utanç ve mahcubiyeti yüzünden

okunuyordu. Kim bilir o İtalyan kız neler diyecek, ne tür suçlamalar yapacaktı. Evelyn buna hazırdı. Harewood Dükü ile evlenmek için buraya gelmişken onun bir başkasıyla derhal evleneceğini işiten hiçbir kadın sakin duramazdı! Evelyn de bunu endişesi ve korkusu içinde kararsızca içeriye girdi. Elnora oturduğu pembe çiçekli berjer koltuğa uyan fuşya rengi elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Evelyn kendisinin bu güzel kadına tercih edilmesi karşısında bencilce bir gurur duydu. Ancak bunu hissettiği için kendisine kızdı ve yüzündeki o mahcubiyetle kıza baktı. Elleri önünde bağlı ayakta dururken Elnora incecik sesiyle "Lütfen oturun," diyerek karşısındaki koltuğu gösterdi. Ardından kibarlığından bir parça bile kaybetmeden "Siz yakında bu evin hanımı olacaksınız, Bayan Drummond. Benim değil, sizin bana yer göstermeniz gerek," dedi.

Evelyn bu sıcak ses tonuyla başını kaldırıp kıza baktı ve "Bana kızgın değil misiniz?" diye sordu.

"Ah, hayır Bayan Drummond. Siz Lord Wharton'ı benden daha çok hak ettiniz. Ve ben nerede durmam gerektiğini iyi bilirim."

Evelyn anlayışla başını salladı. Julian'ı hak edecek ne yaptığını bilmiyordu.

"Sizi buraya mutluluklar dilemek için çağırdım. Lord Wharton'ı mutlu edebilecek tek kişi sizsiniz."

"Bunu nasıl anladınız?" diyen Evelyn hevesle kıza baktı.

Elnora orman yeşili gözlerini bilmişçesine kıstı. "Aranızdaki çekim, tutku, belki de aşk... Elle tutulacak kadar yoğun, Hanımefendi. Lord Wharton'la bakışlarını çözebilecek kadar birlikte olma şansına eriştim. Ne yazık ki hiçbir zaman o bakışların müsebbibi olamadım. Ancak siz, siz Bayan Drummond, sadece iki saat içinde bana bir kadının aşkını, bir erkeğin tutkusunu gösterdiniz. Ona âşıksınız, değil mi?"

Kızın sorularının ardında başka bir menfi düşünce aramak istemeyen Evelyn, güzel gözlerini kaldırdı. Titreşen bakışları, kızarmış yanaklarıyla "Evet," dedi usulca.

Elnora kaygısız bir çocuk gibi "Ah," diye inledi. "Ben de böyle âşık olmak istiyorum. Tanrım, size bakarken dünyanın aşk

üzerine döndüğüne inanacağım neredeyse. Şanslısınız, Bayan Drummond. Sizi sevebilecek bir erkeğe âşıksınız. Çoğu kadın böyle bir şansı yakalayamaz."

"Ben onun varlığıyla yetiniyorum, Leydim. Eğer bir gün beni kendisini sevdiğim gibi severse, kalbim patlayacak kadar mutlu olurum. Bu ümit edilmeye değer bir beklenti. Ancak şu anda da mutsuz değilim."

"Olmamalısınız, Bayan Drummond. Aşkınız için savaşın. Hata yapmadan, yanlış davranmadan, sadece sebat edin. Aşk sabır ister," diyen kız hemen ardından İtalyanca bir nida çıkardı.

Evelyn ona minnet dolu bir bakış attı. "Beni yüreklendirdiniz, Leydim. Umarım ayaklarınızı yerden kesecek, sadece dünyanızı değil, başınızı da döndürecek bir aşka kavuşursunuz," diyerek temennisini iletmekten de geri durmadı.

"Oh! Öyle umarım, Bayan Drummond," diyen Elnora ise sözlerinin bittiğini ilan edercesine ayağa kalktı.

"Birkaç saate kadar Londra'ya dönmüş olacağız. El çantamı hazırlamam gerek. Bayan Drummond, eğer beni bir arkadaşınız olarak görürseniz size daima, her konuda yardımcı olabileceğimi de unutmayın. Londra'da Mayfair'e gideceğiz, ancak babamın Bulford'ta bir evi var. Tüm yazı orada geçireceğim. Eğer bana ihtiyacınız olursa İngiltere'de olduğum sürece size yardımcı olmaktan onur duyarım."

Evelyn kızın uzattığı ellerini sımsıkı tuttu. Güleç yüzüyle bir tür şifa dağıtan Elnora'ya bakarken "Teşekkür ederim," dedi. Kız göz kırptı ve iyi şanslar dileyerek odadan çıktı.

❧ ❧ ❧

Londra'nın gözde terzisi Madam Andretti malikâneye geldiğinde bu defa Evelyn'in ölçülerini alıp gelinlik prova etmedi. Öncesinden aldığı ölçülere uygun bir gelinlikle en geç cumartesi günü Cherbury'e gelmesi buyrulmuştu. Madam ise sadece altı gün içinde yetişmeyeceğini bilse de elinden gelenin en iyisini yapacağına söz vererek bir cevap pusulası göndermişti. Ve bugün, o büyük gündü.

Evelyn heyecan içinde gelinliğini beklerken Albert'a bu önemli haberi verecek olmanın gerginliğiyle üzerindeki ağır yük artmıştı. Üstelik Lord Wharton evleneceklerini emrettikten iki gün sonra Londra'ya gitmiş ve ancak Cuma akşamı dönmüştü. Genç kadın onun işlerinin ne olduğunu bilmiyordu, ancak Lord giderken kendisiyle kısa bir görüşme yaparak işlerini halledip döneceğini, bu süre içinde Bayan Harris'in her türlü ihtiyaçla ilgileneceğini söylemişti. Elbette öyle olmuştu ancak Evelyn'in romantik birkaç hareket beklediği de açıktı! Ah, bu anlaşma evliliği içinde romantizm araması tabii ki aptalcaydı ancak Julian onun bu içten çağırısına yanıt vermişti. Genç adam gitmeden evvel kendisini bir kez daha, hem de uzun uzun öpmüştü. Evelyn bu öpüşmelerin müptelası olduğunu biliyordu. Her gün adamın dudaklarını kendi üzerinde görmek istediği için kendine kızıp utansa da, sonradan arsızca bunu dilenir olmuştu. Yine bu tatlı anların hayaliyle ellerini birbirine bastırarak Albert'ı kütüphaneye götürüyordu. Bu birkaç günde her türlü koşturmaya rağmen dersleri aksatmamışlar ve şimdi biraz dil öğrenmek için beraber kütüphaneye gelmişlerdi. Elbette Evelyn bu dersi kullanıp çocuğa son havadisleri vermek istemişti.

Şimdi de ona babasıyla evleneceğini söyleyeceği için gergin, bunu nasıl dile getireceğini önceden tasarlamadığı için ise pişmandı.

"Albert," diyerek söze başladığında çocuk her zamanki şirin tavrıyla bakıcısına döndü.

"Büyüdüğünde Julie ile evleneceğini söylemiştin," diyen kız sakince konuşmasını sürdürdü. Karşısında beş yaşında bir çocuk değil de yetişkin bir adam varmış gibi ciddiyetle konuşuyordu.

"Evet, Bayan Druffo. Herkes büyüyünce evleniyor, öyle değil mi?" Albert hiçbir şeyden habersiz, saflıkla bu cümleyi kurdu.

Evelyn bir an durakladı ve sonra hızlıca "Ben de evleniyorum, Albert," dedi.

Kızın cevabıyla mavi gözlerini şaşkınca sonuna kadar açan çocuk "Kocan Martin amca mı olacak?" diye sordu.

Evelyn başını usulca salladı. Hayır demekti bu ancak Albert'in sorusu da gecikmedi. "O halde kim?"

"Ben, Albert, senin..." diyen genç kadın gözlerini çocuktan kaçırdı. Bunu doğrudan söyleyemeyeceğini anladığında uzlaşma yoluna gitti. "Şey, benim her zaman senin yanında kalmamı istersin değil mi? İkimiz daima burada yaşasak güzel olmaz mı?"

"Tabii isterim, Bayan Druffo. Ama... O zaman sen, bu evden biriyle mi evleniyorsun? Aman Tanrım... Wilson ile mi evlenecek sin? O kocaman bir adam. Ayrıca yüzü tıpkı böyle," diyen küçük çocuk dehşetini ifade ettikten sonra yüzünü abartıyla somurttu.

Genç kadın kahkahasına engel olamadı. Çocuğun minik ellerini avuçlarının arasına alırken "Hayır, tatlım. Ben senin babanla evleneceğim," dedi.

"Babam mı? Bildiğimiz babam mı?"

"Ah küçüğüm, senin sadece bir baban var ve evet, o da bildiğimiz baban oluyor."

Albert karmaşık bir sorunla baş başa kalmış gibi gözlerini kıstı ve başka bir yere baktı. Evelyn ona kavrama zamanı tanıdı. Küçük çocuk konuşana kadar da herhangi bir şey demedi. Albert çözümü bulunca süratle kıza döndü. Yüzündeki sevinç genç kadının kalbini ısıttı.

"Bayan Druffo, bu çok harika! Çok çok çok harika!" diyen oğlan uzanıp bakıcısına sarılmak isteyince Evelyn öne atıldı ve o minik bedeni kendine sımsıkı yapıştırdı.

"Bana kızmadın, değil mi?" diye sordu kendini çektiğinde.

Albert ona dudaklarını astı ve "En çok sevdiğim babam ile en çok sevdiğim kızın birlikte uyumasına neden kızayım ki," dedi.

Evelyn bu cevapla hayrete düşerken şu ana kadar birlikte uyuma düşüncesini hiç hesaba katmadığını hatırladı. Ah, elbette Lord'un kendisiyle aynı yatağa girmesini beklemiyordu. Hele ki sarılıp uyumak, herhalde düşünebileceği son şeydi. Ancak çocuğun yorumunu da düzeltmedi ve sadece gülümsedi.

"Peki, Bayan Druffo, aklıma bir şey geldi," diyen Albert bu sırada yeniden söze girdi. Evelyn kafasını kaşıyan çocuğa banyo yaptırmayı tasarlarken Albert "Sana anne mi diyeceğim?" diye sordu. Bu soru genç kadını hazırlıksız yakaladı. Aldığı nefesi

vermeyi bile unutarak Albert'a baktı. "Lütfen bana anne de!" diye atılacakken "Bunu ister misin?" diye sordu.

Albert kararsızca dudaklarını büzdü. "Belki daha sonra," dediğinde Evelyn "Peki," dedi ve çocuğun gür saçlarına elini daldırıp "Bitlenmiş gibi kaşınıyorsun," diyerek sevecen bir sesle ona takıldı. Albert derhal sandalyesinden kayıp "Kirlenmedim, hayır," dedi. Sonra ellerini tehdit eder gibi kaldırdı ve "Banyo istemiyorum, Bayan Druffo... Sakın bunu düşünme, yoksa kaçarım," diye devam etti.

Evelyn tatlı bir kahkaha attı."Cocos gibi pasaklının birisin," Albert sırıttı ve göğsünü gururla kabartarak "Ne de olsa benim köpeğim," diye yanıt verdi. Ancak yarım saat sonra yıkanmaktan kurtulamadı.

Günün öğleden sonrası Madam Andretti'nin despot tavrına katlanmakla geçti. Madam'ın Evelyn için diktiği pudra rengi gelinlik şahaneydi ancak ufak tefek bir takım tadilatlara ihtiyacı vardı. Kadın öncelikle kızın zayıfladığını anlayıp onu bir güzel azarlarken gelinliğin belinden bir parmak kadar inceltti. Evelyn tüm bu işkence saatlerine katlanıp oflarken Sarah kendisini kıskançlıkla, Bayan Harris ise gururla süzüyordu. Nihayet son işlemleri biten gelinliği aynada gören genç kadın kendisini bir masalda gibi hissetti. Güzel görünüyordu. Ömrü boyunca olmadığı kadar güzel gördü kendisini. Ya Lord Wharton? O kendisini nasıl bulacaktı?

"Çok güzelsin, Evelyn. Lord Wharton sana bir kez daha âşık olacak," diyen Bayan Harris kızın içinden geçen soruyu okumuş gibi bu cümleyi kurduğunda Madam hayretle inledi. Evelyn yaşlı kadına teşekkür etti. Öte yandan Bayan Harris bu cümleleri kurduğunda Madam Andretti'nin bu aşk sözlerini bir salgın gibi Londra aristokrasisine yayacağını biliyordu. Bu kesindi. Üstelik Harewood Dükü de odaya girdiğinde Fransız Madam onların aşkını artık ballandıra ballandıra anlatacaktı.

Evelyn henüz duvağı olmayan gelinliği kabaca üzerine geçirmişti. Madam kızın arkasındaki bağcıklarını çözmüş, eteğin altındaki jüponu çıkarmıştı. Gelinlik bu haliyle çok güzel, işlemeli,

şık bir elbise gibi duruyordu. Kadın kıyafeti kızın omuzlarından kaydıracağı sırada Lord Wharton içeriye girdi. Genç adam öncesinde bu hareketini tasarlamış ve her şeyi ayarlamıştı. Sahte gelinine birkaç güzel söz söyleyip Madam'ı şaşkınlığa uğratmayı, böylece insanlara konuşacakları bir şeyler vermeyi amaçlıyordu. Ancak öncesinde neredeyse Evelyn ve onun görüntüsü üzerine hiç düşünmemişken, kızı gördüğü an diğer her şey aklından uçup gitti. *Kahretsin!* Bayan Drummond'u, o sıradan mürebbiyeyi asla böyle göreceğini düşünmemişti. Onu düşünmemişti bile. Sadece yalandan birkaç iltifat edecek ve kadınların şaşkınlığını lehine kullanmış olacaktı. Ancak bu görüntü, bu meleksi varlık, bu ilahe gibi duran kadın onun planlarını sekteye uğratmıştı. Genç kadın yüksekçe bir iskemlenin üzerinde ayakta dikiliyor ve adeta etrafına ruhani bir ışık yayıyordu. Julian kızı arsızca, açık bir ilgiyle süzerken diğer herkes de kendisine bakıyordu. Evelyn de gözlerini Lord'a, müstakbel kocasına dikmişti. Onu gördüğünde bir süre boyunca büyülenmiş gibi baksa da hemen ardından gelinliğinin vahim durumunu hatırladı. Çıplak omuzlarından indirmeye uğraştığı gelinliğini dehşetle korsesinin üstüne kadar çekip göğüslerinde tuttu.

Lord Wharton o kibirli dudaklarına uymayacak ilgi dolu bir tonda "Çok güzelsin," dedi. Bu cümle yalandan bir iltifattan öte, gerçeğin açıkça dile getirilişiydi.

Evelyn bu sözlerle kızardı. Bakışlarını yere dikerken elleriyle, gelinliği yeniden omuzlarına geçirdi. İnce Fransız dantelinden işlenmiş kolları, üzerinde gevşek dururken uzun eteği kalçaları boyunca dökülüyordu.

"Ah, Lordum, burada olmamanız gerekiyor," diyerek iki genci bulundukları dehlizden çekip alan Bayan Harris gülümseyen yüzüyle Harewood Dükü'ne baktı. Julian gözlerini kızdan ayırmadan "Lütfen, bize birkaç dakika izin verir misiniz?" diye sordu. Madam sesli şekilde inlerken Sarah koşarak çıkmış, Bayan Harris de ayaklanmıştı.

"Acele edin," diyerek ikaz eden genç adam kalabalığın çekip gitmesinin ardından yavaşça kapıya yaklaştı ve kapının kilidini

bir kez çevirdi. Evelyn ise soluksuzdu. Duruşunu düzeltip gelinliğinin arkasını vücuduna sabitlemeye çalışırken genç adam ağır ağır yaklaştı kendisine. O iri elini kıza doğru uzattı. Evelyn gelinliğin bağcıklarıyla verdiği savaştan mağlup, Julian ile vereceği savaşa galip olma hevesiyle ona elini uzattı. Genç adam kızın elini süratle çekti ve kendisine kayıp gelen bedenini hızlıca tuttu. Kızın beline sarılmış, gövdeleri birbirine yapışmıştı. Kıpırtısız bakıyordu Evelyn'e. Sanki bir şeyler arıyor da bulamıyor gibi tüm yüzünde yavaşça geziniyordu. Esrarlı bakışları ve irileşmiş gözbebeklerinin boyunduruğundaki masmavi gözleri kızın dudaklarına kaydı. Evelyn çaresizce yutkundu. Sevdiği bu adamla tenleri birbirine değerken tüm varlığı sadece bu saf ve kuvvetli tutkudan müteşekkil gibiydi. Elleriyle adamın omuzlarına dokunuyordu. Siyah kadife ceketinin yumuşak dokusuna inat, Julian'ın sert ve katı yüzündeki o esrik ifadeyle, kendi gözleri de Lord'un dudaklarına kaydı. Baktığı o dudaklar öncelikle hafif, çok hafif bir şekilde gülümsedi. Ardından hayat veren bir nefes olup kızın dudaklarına doğru gizemli bir cümle fısıldadı.

"Şeytanlar en büyük günahları işletecekleri zaman, bu günahları ilahi bir şekilde göstermekle işe başlarlar."

Evelyn gözlerini kapattı. Günahtı, evet, bu adamla yaptığı her şey bir günahın parçalarıydı, ama hangi akılsız o günaha kendi ayaklarıyla yürürdü? Evelyn yürüyordu işte. Yürümek iyimser kalırdı; koşuyordu adeta.

Adam cennetin kapısını açan o efsunlu sözleri söylermiş gibi bir kez daha fısıldadı "Rosa!"

Evelyn aşkla baktı Julian'ın cam gibi duru, deniz gibi dalgalı, gökyüzü gibi fırtınalı gözlerine. Belindeki sert kollar gevşedi bu sırada. Çıplak ayaklarını yere sabitlerken genç adam bir adım geri çekildi. Hayır, kızı bırakmadı. Omuzlarında gevşekçe duran gelinliğin ince danteline bir an dokundu ve onu aşağıya itti. Gelinlik ipek bir koza olmuş, kızın vücudunu sarmıştı, ancak bu darbe karşısında o da dayanamadı ve süzülerek aşağıya indi. Evelyn ayaklarının dibinde yığıntı olan gelinliğe bakarken eğilip kaldırmak istedi. Başka zaman olsa bunu yapardı ancak böyle

güçlü bir işgal altındayken sadece sevdiği adama bakabiliyordu. Korsesiyle ve altındaki mütevazı tarzdaki iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Bacakları yine de çıplak, provadan dolayı üstüne giymediği kombinezondan ötürü omuzları ve üst kısmı alenen ortadaydı. Julian kızın gözlerinin kendisine böylesine cüretkârca dikilmesi karşısında onunla gurur duydu. Elini kaldırıp Evelyn'in yanağını okşadı. Gevşek topuzundan boynuna inen bir tutam saçı parmağına doladı. Yaramaz bukle parmaklarından su gibi kayarken hemen ardından parmak uçlarıyla kızın omzuna dokundu. Lanet olası soylu, bir kızı baştan çıkarma taktiklerini iyi biliyordu. Nitekim Evelyn bir yandan zararsız görünen, diğer yandan da kanını kaynatan bu dokunuşlarla ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Öte taraftan Harewood Dükü bunları bir kadını baştan çıkarmak için yapmıyordu. Hayır, bunlar üzerine düşünülmüş tasarlı eylemler değildi. Bu kısa, basit, ancak derinden oynaşmalar adamın düşüncelerinden ve planlarından bağımsız, sadece hislerinin etkisinde vuku buluyordu.

"Seni bu kadar değişmiş göreceğimi sanmıyordum. Bir prenses, bir melek gibisin," diye fısıldadı.

Evelyn'in kalbi işittikleriyle gürültülü bir ritim tutturdu. "O kadar güzel olmadığıma eminim," dedi genç kadın.

Erkek bakışlarını kızın gerdanından çekip gözlerine sabitledi. "*O kadar*dan çok daha güzelsin. Tarif dahi edemem, Rosa," diyerek kızın dudaklarına yaklaştı.

Evelyn durmak ya da beklemekten uzaktı. Kendini geriye atmak yerine ileriye doğru savurdu. Adamın omuzlarındaki ellerini onun boynuna doladı ve öpüşmenin kışkırtan tarafı olarak tüm ipleri eline aldı. Dudaklarını cesurca öne uzatıp sevdiği adamın dudaklarıyla bütünleşti. Derinden ve yakan bir tutkuyla kimseye, kendi yargılarına bile aldırmayarak onunla arzu dolu bir hevesle dakikalar boyunca öpüştü. Güpegündüz, yarı çıplak bir halde hizmetçilerin kapıların arkasında neler konuştuklarını bilirken bunların hiçbirini umursamadı. Bu adamla evlenecekti ve zaten çok önceden kendisini ona vermişti. O gece de, o karanlık ve kasvetli gece de böylesine aklını kaybetmişti. Ancak o gece

sadece adamın haline üzülmüş, sonradan gelen gizemli sözleriyle bir tür büyünün etkisine girmişti. Aklını o gece yanına almamıştı o han odasına girdiğinde. Oysa şimdi, bu açık günde aklı yerinde, kalbi ise Julian'ın kalbine karışmış halde ne istediğini bilerek ve istediklerini almaya meylederek ona sımsıkı sarılmış, ağzından yayılan o cennet iksiriyle kendinden geçmişti.

"Ah Tanrım... Beni ne hale getirdiniz," diye sordu kendini çektiğinde. Aralık, şişkin dudakları, yarı kapalı gözleriyle bir anlamda hâlâ sarhoştu. Julian kıza gülümsedi. Yanakları al al olmuş güzel Rosa'sı nasıl bu kadar ateşli bir dişiye dönüşebiliyordu?

"*Sen* benim için, benim dudaklarım için yaratılmışsın Rosa," diye fısıldadı.

Tanrım, Evelyn bu fikre ölümüne sarılmaya hazırdı. Bu adamla müşterek bir kaderi, ona bağlı bir yazgıyı her şeyden çok istiyordu.

"Ya siz, siz Lordum... Siz de benim için mi yaratıldınız?" diye sordu.

Julian'ın kaşları o an çatıldı. Genç adam sanki o an bir tür geceden, aydınlığa kavuşmuş ve güçlü bir ışıkla gözleri kamaşmış gibi irkildi. Bir kadın için, sahte evliliğinin sıradan gelini için kendini bu kadar kaybetmesi karşısında müthiş öfkeliydi. Üstelik az önce tıpkı aptal âşıklar gibi ona sokulmuş, kimseye aldırmadan öpmüş ve eğer şimdi kendine gelmemiş olsa ona sahip bile olmuştu. Kahretsin, ne zamandan beri iradesi böylesine ağır bir darbe almıştı? Bayan Drummond, bu vasat kadın, sıcak tenini böyle fütursuzca açtığı için mi ona bu denli kapılmıştı yani? Ah elbette, kadınlardan haftalardır uzak kalmanın etkisi olmalıydı bu. Zira hiçbir kadına az önceki gibi bir cümle kurmamıştı. Hiçbir kadının kendisi hakkında saçma beklentilere girmesini istememişti. Ancak girmişti bu kadın! Lanet olası Rosa kendisine "Siz de benim için mi yaratıldınız?" diye sormuştu! Hayır, kimse için değildi varlığı. Sadece kendisi içindi. Mevcudiyeti bir kadın için var olamazdı. O herkesten bağımsızdı ve hiçbir kadını pranga gibi ayaklarına dolamaya niyetli değildi. Kızı sertçe bıraktı. Onun şaşkınlığı ve üzgün bakışlarına aldırmadan "Üzerini giy," diye

emretti. İşlerin kötü gittiğini anlayan Evelyn ise adama "Neler oluyor?" diye sordu.

Julian "Olan tek şey sizin ve benim gerçek dışı bir evlilik yapacak olmamız. Sakın aptalca, kadınsal beklentilere girmeyin, Bayan Drummond!" dedi. Ah, Evelyn yeniden Bayan Drummond, yeniden "siz" olduğunu işitince "Girmem," diye söylendi. Bunu söylerken uzlaşmacı bir tavırda değildi. Aksine kavgacıydı. Beni *böyle kullanıp, değersiz bir eşya gibi her seferinde başından atmandan bıktım,* demekti bu. Adam da bunu fark etti ancak önemsemedi. Kapıya döndü, anahtarı çevirdi ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Evelyn dişlerini öfkeli bir hiddetle birbirine bastırırken "Benimle oynayamayacaksın!" diye bağırdı. Sonra yüzlerce pound eden gelinliğine bir tekme savurdu.

❧ ❧ ❧

Düğün günü gelmişti. Cherbury Malikânesi'ne girecek olan ikinci gelin Evelyn Rosa Drummond, birinci gelin Margaret Chemsler'a göre daha büyük bir coşkuyla karşılanıyordu. En azından Bayan Harris bu gün hayatının en mutlu günlerinden birini yaşıyordu. Büyük ve gelişmiş Harewood Kasabası'ndaki devasa Bakire Mary Katedrali, yeni Leydi Wharton'a hazırdı. Sosyetenin seçkin konukları, Lordlar Kamarası'nın bakanları, McCurdy bile davetliler listesindeydi. Ancak adam elbette gelmeye cüret edememiş, yine de karısını göndermişti. Öte yandan katedrali dolduran kalabalığın birden bire gelen bu nikâh haberiyle birbirlerini bulup dedikoduya başlamaları, mekâna güçlü bir uğultu olarak dolmuştu. Dedikodular, iddialar, söylentiler havada yankılanırken, kimisi mürebbiyenin hamile olduğunu, kimisi Lord'un aşktan gözünün karardığını, kimisi bu evliliğin yaşlı Düşes'e inat yapıldığını söylüyordu. Söylentilerden aşk kısmını her cümlesiyle kabartan Bayan Harris ise takım elbise içindeki Albert'ın elinden tutup en ön sıralara geçti. Julian kulis arkasından mihraba girerken rahip Nicholson ile beraber gelinini beklemeye başladı. Onu gelinlik içinde yarım yamalak görmüştü, ancak şimdi ne göreceğini bilemiyordu. Bayan Drummond sıradan

bir güzelliğe sahip değildi. Sıradanın üstünde, mükemmele yakındı. Julian bundan emindi, zira kızın bugüne kadar giydiği o *vasat elbiselerin* güzelliğine açıkça bir hakaret olduğunu fark etmişti. Burada durup onu beklerken de kendisini şaşırtacağını biliyordu. Kalbi heyecan içinde kalmıştı ve kendini yatıştırmaya çalıştığı sırada gelini içeriye girdi. Adam kaskatı kesildi; bu kadarı hayallerinin ötesindeydi. Karısı, o, ruhanî bir varlıktı. Tanrım, şu an baktığı kişi bir melek değilse, neydi?

Evelyn, Tyrell Granby'nin kolunda kiliseye giriyordu. Gelini emanet alan Leinster Dükü ise kızı götürürken hâlâ olayın şokunu yaşıyordu. Dostu Lord Wharton ile konuşmasından birkaç gün sonra onun evleneceğini duymuştu. Hem de Nest'te kumar oynarken! Doğrusu bunu ilk ağızdan işitmek isterdi ancak ertesi gün Cherbury'e gittiğinde olayın aslını öğrenmişti. Yine de hâlâ Julian'a kızgındı. Ancak piç kurusu herif anlaşmalı bir evliliğe adım atıyor olsa da çok şanslıydı. Zira Bayan Drummond, Tyrell'in bugüne kadar gördüğü en güzel gelindi. Hoş, genç adam evlenmemek ve dırdırcı kız kardeşleri ile annesinin sitemlerini işitmemek için pek fazla düğüne katılmamış, dolayısıyla çok fazla gelin görmemişti, ancak doğrusu Bayan Drummond bu haliyle bir erkeğin isteyebileceği bir kadının bütün özelliklerini taşıyordu. Lâkin Leinster Dükü bu özellikleri çok da düşünmemeyi denedi. Neticede şu an gelinin babası ve onun vasisi görevini görüyordu. Bu düşünceyle sırıtırken gözleri Harewood Dükü'ne çevrildi. Arkadaşı, dostu Julian Benedict Wharton açık bir memnuniyetle gelinine bakıyordu ve anlaşılan o ki; ondan başka kimseyi de görmüyordu!

Evet, Julian memnundu. Kalbindeki bu huzurlu tavır Evelyn'i gördüğünde yerini öylesine güçlü bir çarpıntıya bıraktı ki genç adam bir sağlık sorunu olup olmadığını bile düşündü. Nitekim bu çarpıntının, üzerindeki heyecandan kaynaklandığını zannetse de, tatlı Rosa'sı yanına gelip minik avucunu o güçlü eline bırakınca bunun doğrudan onun yüzünden olduğunu anladı. Kızı gördüğünde gençliğe yeni adım atmış biri gibi heyecanlanmış, uyarılmış, istek ve şevkle dolmuştu. Tanrı'nın belası ya da daha

doğru bir tabirle Tanrı'nın armağanı Bayan Drummond, genç adamın gördüğü en güzel kadındı. Uzun, beyaz duvağı arkasından salınırken, yüzüne örttüğü ince tüle rağmen adam onun heyecanla titreşen amber rengi gözlerini, kızarmış sıcak yanaklarını, pespembe dudaklarını ayırt edebiliyordu. Elleri zangır zangır titrerken iki avucuyla kızın elini sımsıkı tutup dudaklarına götürdü. Bu tasarlı bir hareket değildi ve o kadar sevgi doluydu ki, Evelyn duvağının ardından Julian'a aşkla gülümsedi. Tanrım, Harewood Dükü—felaketlerinin ve kurtuluşunun tek sebebi olan bu adam- nasıl böyle dünya dışı bir varlık gibi görünebiliyordu? Üzerindeki şık, koyu renkli smokin, arkaya taranmış gür siyah saçları ve cenneti vaat eden o parlak masmavi gözleriyle kendisine böyle bakarken gelinini evlenmeden öldürmek mi istiyordu? Bir süre sonra da o şiir gibi sesiyle "Sakin ol, Rosa," diye fısıldadı. Evelyn daha da heyecanlandı. "Ben yanındayım, meleğim. Bana güven..." dedi adam. Kız başını salladı. Dudaklarını araladı ancak konuşamadı. Rahip araya girmiş ve ayini başlatmıştı.

"Bugün, burada, birbirini seven..." diyerek konuşan rahibi ne Evelyn, ne de Julian dinliyordu. Dinlemek bir yana, işitmiyorlardı bile. Genç kadın karşı karşıya durduğu müstakbel kocasına bakarken ona olan kızgınlığının ne zaman geçtiğini düşündü. Tanrım, ona kızamazdı. Böylesine duygulu bakışları üzerinde hissederken adamın içtenliğinden emindi. Güzel bulunuyor, arzulanıyor ve gıpta ediliyordu. Kalbi gururla doldu. "Keşke Desmond amca da beni böyle görse ve mutluluğumla mutlu olsa," diye düşündü. Muhtemelen yaşlı amcası bundan mutluluk değil, utanç duyardı. Ah, en kısa sürede amcasına bu durumu açıklayan bir mektup yazmalıydı. Bu sırada rahip ismini anınca panikle yaşlı adama döndü.

"Bayan Drummond, Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ı ölüm sizi ayırana kadar Tanrı'nın ve şahitlerin huzurunda kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

Genç kadın saniye kaybetmeden "Evet, kabul ediyorum," dedi.

"Siz, Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, Evelyn Rosa Drummond'u ölüm sizi ayırana kadar Tanrı'nın ve şahitlerin huzurunda karınız olarak kabul ediyor musunuz?"

Julian hafifçe güldü ve "Evet," dedi. "Ömrümün sonuna kadar evet," diye devam etti.

Ah, Evelyn ayakta duramıyordu. Kafasındaki kocaman duvak ve çiçekli topuzundan kat kat daha ağır olan kalbindeki o aşkla sevdiği adama baktı. Rahip kendilerini karı koca ilan ettiğinde gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Julian kızın parmağına yüzüğü geçirirken Evelyn de kendi yüzüğünü eldivenli titrek elleriyle adamın parmağına itti. Tanrı'nın huzurunda artık karı ve kocaydılar. Saklanan sırlara, yalanlara rağmen bu adamın karısıydı. Saadetten öleceğini sanıyordu. Duvağı hafifçe aralanıp başının arkasına itilince adama dolu dolu gözlerle baktı. Julian duraksayarak kızı süzdü. Bayan Drummond ağlıyordu! Ah hayır, Leydi Wharton, güzel gelini ağlıyordu... Genç adam kızın gözlerindeki yaşların acıdan değil mutluluktan olduğunu anladığında ona bunun şaşkınlığı içinde bakmayı sürdürdü. "Gelini öp!" nidaları kulaklarında yankılanırken kendi kalbinin sesinden bu sesleri zorlukla işitti. Usulca kıza yaklaştı. Tek eliyle beline dokunup, diğer eliyle yanağını sildi. Dudakları birbirine değmezden evvel "Hoş geldin," dedi. Gelinini öpmeden önce "Rosa," diye fısıldadı. Kadın gözlerini kapattı ve erkek sertçe onun dudaklarına yapıştı.

Evelyn inleyerek adamın öpücüğünü aldı. Gözyaşları kendi yanağından süzülüp Julian'ın yanaklarını ıslatmıştı. Genç adam kızı huşu içinde öperken Evelyn dudaklarını araladı. İki istekli dil birbirleriyle buluştu ve bu alev bir akkor gibi tenlere yayıldı. Alkışlar susmuş tüm Londra sosyetesi hayatları boyunca görmedikleri bu ateşli öpüşmeyle kalakalmışlardı. Sonra minicik bir alkış sesi yankılandı.

Albert küçük avuçlarını patlatırcasına birbirine vururken "Babam Bayan Druffo'ya âşık olmuş!" diye bağırıyordu.

BÖLÜM 14

Leydi Wharton olmak bir rüyaydı. "Evelyn Rosa Wharton..." Genç kadın durmadan tekrarlıyordu bunu. İnsan bir elbiseye bile bir müddet sonra alışıyordu ancak Evelyn'in soyadına alışması dakikaları bile bulmamıştı. Sanki ruhundaki kayıp bir parça yerine yerleşmişti. Aptalcaydı, ama kendini biraz daha tamamlanmış hissediyordu. Biraz daha yaklaşmıştı bütüne. Soyadını kalbinde gururla taşıyordu. Yalan da olsa şu an yüzlerce insanın içinde elini tutan Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'dı. Bu adam Tanrı'nın huzurunda kocası olmuştu! Evelyn az sonra uyanacağını düşündü. Tanrım, uyanamazdı. Bu rüyadan uyanırsa bir daha mutlu olmayacağını biliyordu. Julian'ın eli elinde, dalgalı mavi denizden bakışları üzerindeyken ayakta dikilip kendilerini alkışlayan insanları görüyordu ancak hepsinin yüzleri silikti. Tek bir yüz vardı; kocasının yüzü... Ah, ne tatlı kelimeydi bu böyle—*koca*. Evelyn bu tatlı hislerle Julian'a gülümsedi. Adam da ona gülümsedi. Karısına bakarken onun güzelliği karşısında başka bir şey yapamıyordu ki.

"Bugün, hayatımın toplamında gülmediğim kadar sana gülümsedim Rosa!" dedi içinden. Doğruydu. Sevgili karısına bakarken onu durmaksızın öpmeyi istemesinin dışında kalbini esir alan bir diğer his de o güzel yüzüne bakıp gülümsemekti.

Çift bir müddet sonra alkışlar ve coşkulu uğultular altında kiliseden çıktılar. Evelyn çıkmadan evvel arkasında bıraktığı kalabalığa döndü. Düğünü muhteşemdi, konuklar muhteşemdi. Yüzlerce insan vardı ve hepsi de soyluydu!

"Tanrım, kendimi Kraliçe gibi hissediyorum," dedi gayri ihtiyari.

Julian kızın kulağına doğru "Sen bir kraliçesin, Rosa," diye fısıldadı. Evelyn kıkırdayıp kocasına dönmek istedi. Başını hafifçe çevirmişti ki onu gördü; aman Tanrım bu Desmond Simmons'tı! Dehşetle bir kez daha baktı ve amcası şık, pahalı şapkasını kaldırıp bulunduğu köşeden kendisine selam verdi. Evelyn heyecandan öleceğini sandı. Neredeyse amcasına el sallayacaktı ki yaşlı adam sırtını dönünce gülüşü de yüzünde soldu. Bir an ne yapacağını bilemeyerek öylece boşluğa bakmaya devam ederken kulakları o aşina olduğu sesle doldu.

"Haydi!" diye emretti Lord Wharton.

Evelyn başını salladı ve adama tedirgin bir gülüş attı. Adımlarını sendeleyerek sürürken de kalbi güm güm atıyor ve heyecandan bacakları titriyordu.

"İyi misin? Yüzün soldu," diyen Lord bu sırada kızın elini bırakıp duvağının altından belini kavradı. Evelyn bu temasla maddeten ve manen güç bulurken zorlukla "İyiyim," diyebildi. Adam kızı arabaya kadar o şekilde götürmeye devam etti.

Cherbury Malikânesi'nde bir günlük eğlence ve ziyafet veriliyordu. Bir günlüktü, ancak yapılan görkemli hazırlıklar kırk yıl boyunca bir halkı doyuracak kadar zengindi. Dışarıdan onlarca hizmetçi, şef ve krupiye kiralanmış, hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Nitekim gelen soylular da bu ihtişam karşısında adeta kendilerinden geçmişlerdi. Herkesin dilinde Lord'un batmak üzereyken bu kadar müsrif olamayacağı konuşuluyor ve görünüşe göre Julian'ın planı takır takır işliyordu. Ancak planı sekteye uğratan bir şeyler vardı. Öncesinde konuşup anlaşmalarına rağmen son bir saattir sevgili gelininin yüzü bembeyazdı. Julian kıza kötü bakışlar atarken onun ruhen kendisinden çok uzakta olduğunu görünce canı sıkıldı. Kızın üzüldüğü bir şeyler olmalıydı. Ve bu durum genç adamın sosyete budalalarına verdiği derse hakkıyla odaklanamamasına neden oluyordu. Bir süre sözsüz bir şekilde kızı uyaran bakışlar attıysa da Evelyn toparlanamadı. Julian en sonunda dayanamayarak Evelyn ile oturduğu geniş ve görkemli

kanepede tüm bedeniyle kıza döndü ve onun elini tuttu. Duvağını çıkarmış ve bu haliyle güzel bir elbisenin içinde olan karısına baktı. Mavi gözlerindeki endişeyle konuştu.

"Kendini iyi hissetmiyorsan kalkabilirsin."

Evelyn içtenlikle adamın ellerine sarıldı. Onun tesellisi karşısında yüreği acımıştı. Yüreğindeki o acının da neden kaynaklandığını biliyordu. Kendini Julian'a ihanet etmiş gibi hissediyordu. Ancak bir diğer ihaneti de Des amcasına yapmış gibi, iki taraftan da kendini rahatlatamıyordu.

Sessizce yanıt verdi. "İzin verirseniz biraz bahçede dolaşmak istiyorum. Açık hava bana iyi gelecektir."

Julian derhal ayağa kalktı ve "O halde gel benimle," dedi.

Adamın bu emri kızı panikletti. "Hayır," diyerek ellerini önemsiz bir şeyi vurgular gibi salladı. Ardından minnetle gülümseyip devam etti. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Sadece birkaç dakika yalnız kalmak bana iyi gelecektir. Tüm bunlar, bu görkem... Sizinle evlenmek... Bunlar karşısında biraz şaşkınım. Ben bu dünyaya o kadar yabancıyım ki birinin elime süpürge verip yerleri temizle demesinden korkuyorum."

Bu doğruydu. Tanrım, hayatında asla görmediği, görmeye ihtimal vermediği bir lüksün başrolündeydi. Etrafta kendisini süzen şık leydiler, yüzlerine yerleşmiş o küçümseyen bakışlarla kendisini açıkça aşağılayan o düşesler, genç kadınlar, adamlar; yüzlerce insan vardı. Hizmetçiler bile kendisine bariz bir kıskançlıkla, emanet duran bir şeye bakar gibi bakıyordu. Harewood Dükü'nün eşi olmaya, onun makamında bir düşes olmaya layık görülmediğinin farkındaydı. Kalbi bu dışlanmışlıkla acıyor ve Des amcasının manevi varlığına özlem duyuyordu. Onu görmenin şaşkınlığı atlatamamış ve afallamış suratıyla Lord'u da şüphelendirdiğini biliyordu. Bu yüzden herkesten uzakta, bahçedeki bir kuytulukta yalnız geçireceği birkaç dakikaya muhtaçtı. Bu ihtiyacının kocası Lord Wharton tarafından kabul görmesini beklerken adamın yüzüne ağlamaklı gözleriyle baktı. Julian ise yeniden kızın yanına oturdu. Bütün salonunun kendilerine baktıklarını bilen genç adam kızın yüzünü avuçladı. Bunu diğerlerine

malzeme olsun diye yaptı, ancak konuştuğunda sözcüklerini kalbiyle kurdu.

"Peki o halde, Leydi Wharton. Biraz yalnız kalmak sana iyi gelecekse şimdi git. Ama sakın gecikme. Seni etrafımda görmeye alıştım," dedi.

Evelyn aşkla gülümsedi. Yüzündeki o güçlü ellere kendi titrek elleriyle dokundu.

"Yalandan da olsa beni mutlu ettiniz," diyerek yanıt verdi ve ayağa kalkıp reverans yaptı. Ardından diğerlerine aldırmadan nispeten gevşemiş bir ifadeyle bahçeye çıktı.

"Yalan değil, Rosa!" diyen Julian kızın sözlerine içinden yanıt verdi. Karısının tedirgin adımlarıyla çıkışını izlerken kalbindeki o güçlü çarpıntıyı da dudaklarına yerleşen o ince gülüşü de fark etmedi.

Evelyn dışarıya adım attığında öncelikle durdu ve gün ışığını içine çekti. Terlemiş ve tüm vücudunu hararet basmıştı. Korse giymeye alışkın olmadığından oturdukça soluğunu kesen ve karnını ikiye büküyormuş gibi kendisini rahatsız eden bu sıkıca kıyafete sessiz bir küfür savurdu. Öte yandan bahçe de pek sakin değildi. Kamelyaların altına doluşmuş olan soylu takımı dedikodu kazanlarını kaynatırken Evelyn daha tenha, daha ıssız bir yerlere yönelmek istedi. Bu sırada tepsilerle buzlu limonatalar taşıyan uşak Wilson kızın yanından geçmeden evvel durdu ve konuşmaya başladı.

"Bayan Drummond," dedi önce ancak hemen ardından panikle "Ah, Leydi Wharton, tebrik ederim," diye devam etti. Sımsıcak gülüşü Evelyn'in aradığı samimiyeti taşıyordu.

Genç kadın da onun cümlesine gülerek yanıt verdi. "Alışana kadar bana Bayan Drummond demeye devam edebilirsiniz, Bay Wilson. Bunu mesele etmem,"

Adam kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Sonra kıza bir sırrı verir gibi tepeden, dik duruşunu biraz eğdi. "Siz mesele etmezseniz de, Lordumuz anlaşılan bu konuda çok hassas. Bugün kiliseye gitmeden evvel herkesi ikaz etti. Bundan sonra size

yalnızca Leydi Wharton diyecekmişiz. Bu konuda katiyen taviz kabul etmeyecekmiş!"

Evelyn "Ne?" diye inledi. Ancak konuyu üsteleme fırsatı bulamadı, zira Wilson yine o sihirli adımlarıyla hızlıca gözden kaybolmuştu. Genç kadın kalbinde tuhaf bir hoşnutlukla sırıtarak yürümeye devam etti. Bu sırada seyis Sean ve birkaç tanıdık hizmetçi kendisini tebrik etmişler ve hepsi de "Leydi Wharton," diyerek üst üste unvanını tekrarlamışlardı. Evelyn bu hitapları işittikçe kocasıyla daha da gurur duyuyordu. Ah, yalan bile olsa kudretli Harewood Dükü'nün kendisini bu denli sahiplenmesi karşısında kalbindeki tüm kaygıyı atarak, endişesiz bir halde ağaçlar ardında kalan bir banka oturdu. İhtiyaç duyduğu rahatlığı kocası sağlayabiliyordu. Hem de maddi varlığı yanında olmadan, sadece sözlerini işittirmekle bile kendisini mutlu ediyordu!

Genç kadın bu müspet hislerle bir süre boyunca gözlerini kapattı. Leydi olmuştu. Buna hâlâ inanamıyordu. Sahi miydi yani? Gerçekten o adamın karısı mı olmuştu?

"Ah, ne kadar da mutlusunuz," diyen bir ses bu sırada kulaklarına çalındı.

Evelyn korkuyla gözlerini açtı. Başında dikilen o sarışın kadını gördü ve onun kim olduğunu hatırlaması çok kısa sürdü.

"Leydi McCurdy!" dedi heyecanla.

Bu kadın kendisine Wakefield'in balosunda su vermişti. Julian'dan kaçarken kendini hışımla salona atmış ve kadın sıcak bir ilgiyle uşaklardan derhal su istetmişti. Sonra da bir müddet sohbet etmişlerdi. Evelyn, Leydi McCurdy'e bakarken onun da o geceyi hatırlayarak kendisini tanıyıp tanımadığını korku içine anlamaya çalışıyordu.

"Ah, demek kim olduğumu biliyorsunuz!" dedi kadın iğneleyici tonda.

Lanet olsun! Evelyn çok büyük bir hata yaptığını anladı. Tam bir şeyler geveliyordu ki kadın yeniden söze girdi ve Evelyn'i şaşkınlığa uğratacak birkaç cümle kurdu.

"Kocanız Lord Wharton size benim kim olduğumu söylemiş olmalı! Tabii kocamla arasında olan husumeti de biliyorsunuz."

"Ben..." diyen Evelyn ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Ancak yine de Julian ile kadının kocası arasındaki düşmanlıktan haberi varmış gibi usulca başını salladı. Anlaşılan Leydi McCurdy kendisinin o geceki kız olduğunu hatırlamamıştı ve bu iyi bir şeydi.

"Kocam, Lord Wharton'ın hiçbir işini baltalamadı Leydi Wharton! Ona da söyleyin. Artık yolumuzdan çekilsin! Yoksa..." diyerek bağıran kadına Evelyn bu defa şaşkınlıkla baktı.

Olayların ne olduğunu bilmese de "Sevgili eşim neyin doğru, neyin yanlış olduğunu çok iyi bilir, Hanımefendi!" diye yanıt verdi.

Leydi McCurdy kötü bir kahkaha attı. Elindeki brendiyi hafifçe sallarken Evelyn kadının içkisini üzerine dökeceğinden korkmadı değil. Eğer bu sarhoş kadın gelinliğini mahvederse onun tüm saçlarını tek tek yolarak üzerine çullanabilirdi. Ancak korktuğu başına gelmedi. Gençliğinin son demlerini yaşayan sarışın kadın kıza nefretle gülümseyip "O kocan olacak adam bir katil!" diye bağırdı ve kendini daracık yola savurup yavaşça gözden kayboldu. Kadının gidişinin ardından Evelyn bir süre boyunca kaskatı kesildi. Lord McCurdy kimdi ve Julian ile aralarında neler vardı bilmek istiyordu! Acaba o da mı Margaret'ın sevgililerinden biriydi? Ancak öyle olsa kadın kocasını değil Julian'ı savunurdu. Hatta kocasının metresini öldürdüğü için sevinirdi bile! Tuhaftı... Ya da... Tam bu sırada omzundan dürtüldü. Düşüncelerinin dalgınlığı bu keskin hareketle bölününce dehşetli bir çığlık attı.

"Ay!" diye bağırmıştı ki Des amcası işaret parmağıyla "Hşş!" yaptı.

Evelyn kimseye aldırmadan yerinden fırlayıp adamın boynuna sımsıkı sarıldı. Gözlerinden engel olamadığı yaşlar boşanırken "Amca, buradasın!" dedi. Yaşlı adam kıza hırıltılı bir gülüş attı. Her deliğe girebileceğini söyleyen bakışlarla kıza göz kırptı ardından. Kızının bir süre kendisine gelmesini beklerken onu bir an olsun kendinden çekmedi. Neredeyse dakikalar sonra ayrıldıklarında kızın ellerini tuttu ve tüm vücudunu süzdü. "Evelyn, çok güzelsin kızım."

Genç kadın adamın yüzünde suçlayan, aşağılayan, kızan bir ifade aradı, ancak bulamadı. Amcası daha ziyadesiyle hoşnut ve gururlu görünüyordu.

"Bana kızgın değil misin, yoksa yine çok iyi rol mü yapıyorsun?" diye sordu.

Yaşlı adam kızın ellerini bırakmayarak onu banka oturttu. Ardından "Kızgınım, Rosa," dedi.

"Rosa," kelimesi Evelyn'i irkiltti. Tanrım, Julian'ın ağzından çıkmadıkça kendisini üzen bu kelimeyle amcasına utanır bir bakış attı.

"Tüm bunların sadece plan için olduğunu düşünmek istiyorum, Evelyn," diyen adam bir an sonra yeniden konuştu ve bu defa gergince "Plan değil mi tüm bunlar?" diye sordu. Gür, gri kaşlarını çatmıştı. Kızın yüzünü eliyle kaldırırken Evelyn kızarmış suratıyla panik içinde "Evet, elbette. Her şey plan," diyebildi.

Genç kadın sözlerinin ardından bir süre boyunca sustu. Gözlerini yaşlı adamdan utançla kaçırdı ancak bir şeyler demesi gerektiğini bildiğinden yeniden ona baktı. "Amca, şey... Ben... Biliyorsun, buraya gelmem, çalışmam, her şey zaten plan içindi." Amcasına "âşık oldum ve hiçbir şey düşünemedim," diyemezdi. Onu hayal kırıklığına uğratamaz, tüm planı kalbi uğruna riske attığını söyleyemezdi. Sözlerinin tesirini ölçmek için adama baktı. Yaşlı adam, düzgünce kesilmiş kırlaşmış sakalını sıvazladı. Görünüşe göre kızına inanmıştı. Bir an sonra da bu inançla konuştu.

"Sana hâlâ kızgınım, ama gururluyum da Evelyn. Sen benim beklentilerimi bile çok aştın kızım. Adamla evlenecek kadar planlarımızı geliştirdiğine inanamıyorum." Yaşlı adam hırıltılı bir şekilde soluklandıktan sonra coşkun bir tavırla konuşmasını sürdürdü. "Anlat bana, Rosa! Mektubunu aldım. Colne Nehri'nde o tütün tablasını bulman çok iyi oldu. Ben de birkaç tanık bulma aşamasındayım! Çok az kaldı kızım."

Amcasının sözleriyle Evelyn korkuyla yutkundu. Tanrım, çok az kalamazdı!

"Lord Wharton kötü giden söylentileri ve dedikoduları dindirmek için bana evlenme teklif etti. Ben de..."

"Sen de ona yakınlaşıp ipucu toplamak istedin. Ah kızım, bu dâhice..." diyen adam kıza gururlu bir bakış attı.

"Evet, Des amca. İlk ağızdan birkaç cümle işitirsem bu iyi olur diye düşündüm. Lord'un bana güvenmesi lehimize olur."

"Tabii ki kızım. Bir şeyler öğrenirsen mahkemede şahit bile olursun. Böylece adamın hiçbir kurtuluş yolu da kalmaz."

Evelyn işittikleriyle bir uçurumdan düştüğünü sandı. Ancak içindeki acıyı yaşlı adama göstermemeye gayret ederek ona ilgiyle baktı. Desmond amcası hevesle bu cümleleri kurarken manevi kızını nasıl bir yıkıma sürüklediğini elbette bilmiyordu. Genç kadın beceriksizce gülümseyip başını sallarken adamın derinleşen ifadesiyle kötü giden bir şeyler olduğunu anladı.

Amcası adeta haykırarak "O adam sana dokunmadı, değil mi Rosa?" diye sordu.

"Hayır, hayır..." diyen genç kadın ellerini dehşetle sallarken Desmond Simmons derin bir nefes bıraktı.

"Bu zaten bir anlaşma, Desmond amca. Aristokrasiden hiçbir kadına güvenmediği için benimle evlendi. Çünkü onun anlaşmasına uyacağımı biliyor."

"Bu çok iyi, kızım. Ama eğer sana dokunacak olursa çakıyı hatırla. Hiç tereddüt etme ve adamın boğazına sapla."

"Of, çok canisin amca! Bu olmayacak, merak etme," diyen kız bir an sonra cesaretini topladı. Bir çıkış yolu bulmaları belki de mümkündü.

"Amca, o adamın, yani Harewood Dükü'nün suçsuz olma ihtimali de var."

Desmond Simmons gözlerini irice açtı ve "Bu ihtimal her zaman vardır, Evelyn! Ancak biz onun suçsuzluğunu değil, suçluluğunu ispatlamak zorundayız. Bu yüzden para aldık. Eğer kanıt bulamazsak da bu işte çuvallarız," dedi.

"Biliyorum, Desmond amca. Ancak az önce Leydi McCurdy buradaydı. Bana kocasıyla Lord Wharton'ın arasındaki bazı sorunlardan bahsetti ama bir şey anlamadım. Belki de katil Lord McCurdy'dir," diyen Evelyn sonrasında hevesle devam etti. "Bize parayı veren o adam değil mi? Julian'ı mahvetmek istiyor!"

Desmond Simmons kıza kaşlarını çattı. "Sen bunları düşünme, Evelyn! Sen sadece işine bak. Bana kanıt topla ve gerisini bana bırak. Kendini hiçbir şekilde tehlikeye atmamaya çalış."

"Merak etme," dedi Evelyn. Sonrasında böbürlenerek "Burada o kadar iyi yaşıyorum ki, her gün senin de gelmen için bir yol bulmaya çalışıyorum," diye devam etti.

"Benim iyilik meleğim! Bu arada bahsettiğin şu Bayan Harris'i de gördüm. Onunla beni evlendirmeye çalıştığın için kırk yıl boyunca bir manastıra kapanıp tövbe etmelisin."

Adamın bu komik yorumuyla bir kahkaha atan Evelyn "Siz çok iyi anlaşırdınız, keşke evlenseniz," diye devam etti. Amcasını kızdırmak hoşuna gidiyordu.

"Evlenirdim, kızım. İnan bana o kadınla evlenirdim. Tabii yüz yıl daha genç olsaydı!"

"Ah, çok zalimsin," diyen kız amcasının ellerine sarılıp o kırışık, damarlı elleri sevecenlikle sıktı. Ardından "Tobias nasıl?" diye sordu.

Desmond kızının güzelliği ve başarısı karşısında gururla dolmuşken "İyi," dedi. "Hep aynı serserilikler işte," diye devam etti. Evelyn gülümserken arkalarından bir ses yankılandı.

"Bayan Druffo!" diye bağıran minik Albert bakıcısını bulmaya gönderilmişti. Evelyn çocuğun sesini işitince amcasına tedirginlikle bakıp "Bu Albert. Des amca, hemen git," dedi.

Ancak Desmond Simmons gidemeden Albert ağaçlarına arasından çıkıp bakıcısını ve o yaşlı adamı gördü. Çocuk sorar gibi ikisine bakarken Evelyn panik olmayarak yaşlı adama döndü ve "Lütfen şimdi gidin," dedi. Amcası genişçe gülümserken minik oğlana selam verdi ve sakin adımlarla gözden kayboldu.

"O kimdi, Bayan Druffo?" diyen Albert da ufak adımlarıyla kızın yanına gelmişti.

Evelyn çocuğa kollarını açıp onu kucağına çağırdığında Albert hâlâ yaşlı adamın gittiği yöne bakıyordu. Bu sırada bakıcısı "O bir misafir, Albert. Benimle tanıştı," dedi. Minik oğlan kızın sesiyle hızla kollarına koştu ve ona sımsıkı sarıldı.

"Bayan Druffo, çok güzel bir kadın oldun. Babam seni çok sevecek," diye de devam etti. İri mavi gözleri öylesine bir saflıkla kendisine bakıyordu ki, Evelyn dayanmayarak çocuğun yanağına kocaman, ıslak bir öpücük bıraktı. Ardından "Bana artık Bayan Druffo diyemezsin Albert. Benim soyadım değişti," dedi.

Albert bu yorumla bakıcısına dehşetle baktı. "Sana ne diyeceğim ki! Bayan Bakıcı mı?"

"Ah hayır, tatlım. Bana Bayan Wharton, Leydi Wharton ya da istersen Evelyn de."

"Hepsi çok karışık Bayan Druffo! Ancak sana Evelyn desem bu ayıp olmaz mı?"

"Tabii ki olmaz Albert. Hem sen benden daha yüksek bir mevkidesin."

"Mevki nedir Bayan Dru... Yani Evelyn? "

"Büyüyünce öğreneceksin, bir tanem. Haydi gel, gidelim artık."

Evelyn çocuğun minik elini avucuna bastırdı ve onunla beraber bulundukları küçük alandan çıktılar. Albert herkesten mutlu bir şekilde yürürken sekiyor ve durmadan konuşuyordu.

"Babamın karısı olman çok harika, Evelyn. Bu sayede ders bile işlemedik."

Genç kadın çocuğun cümlesiyle ona yapmacık bir paylamayla bakarken "Bugün kaytardığın için mutlusun tabii," dedi.

Albert "Hem de çok," derken Evelyn dayanamadı ve bir kahkaha attı.

Genç kadın Albert sayesinde sıkıntılarını bir nebze olsun üzerinden atmıştı. Leydi McCurdy'nin düşmanca tavrına karşılık Des amcasının o tehlikeli ve korkutucu sözleri Albert'ın saflığıyla hafiflemiş olsa da Evelyn hâlâ düşünüyordu. Tanrım, Julian'ın suçsuzluğunu kanıtlamalıydı. Onun masum olduğuna kesinlikle inanıyordu ve bunu ispatlamalıydı, ancak nasıl? Artık ona ihanet edemezdi. Onu bu kadar severken zindanlara, daha kötüsü, dağacına nasıl gönderirdi? Amcasını sonra düşünecekti. Nasılsa Julian kurtuluşa erince Evelyn düşeslik makamından küçük bir fonu Des amcası için ayırabilirdi, değil mi? Lord Wharton buna bir şey demezdi, zira o eli açık ve sonra derece geniş yürekli bir

erkekti. Şu görkeme bakarak bile bunu anlamak mümkündü. Genç kadın nihayet düşüncelerini düzenli bir seyre oturturken yavaş ve soylu olmaya dikkat ettiği adımlarını sürümeye devam etti. Albert'ın şarkısıyla keyfi iyice yerine gelmişken çocuğa takılmak istedi.

"Çok kaytardın, minik yaramaz. Şimdi bana İskoçyalı bilim adamlarından üçünün ismini say bakalım," dedi.

Albert eski bakıcı, yeni üvey annesine müthiş bir dehşetle bakarken kızın avucunu bıraktı ve "Bugün olmaz, Evelyn, bugün olmaz," diyerek bahçe içlerine koşturmaya başladı. Cocos çocuğa yetiştiğinde Evelyn durup minik oğlunu seyretti. Diğer soyluların kendisiyle Albert arasındaki sevgiyi şaşkınlıkla izlediklerinden habersizdi.

Gün bitmişti. Evelyn yorgunluktan ölüyor, durmadan gülücük dağıttığı için çenesinde ve yanaklarında ince sızılar duyuyordu. Sevgili kocası Lord Wharton da akşam yemeğinden sonra kumar oynamak için erkeklere katılıp ortalıkta hemen hemen hiç görünmediği için Evelyn daha da rahatsız, daha da zorlama bir akşam geçirmişti. Neyse ki birkaç genç kadınla güzel sohbetler etmiş ve onlara sanki bu işin otoritesiymiş gibi uzun uzun çocuk bakımını anlatmıştı. Neticede bakıcılıktan düşesliğe terfi ettiği için özellikle genç kadınların kendisine olan ilgileri yoğundu. Anneleri ise ona daha ziyade açık bir aşağılamayla bakıyorlardı. Belki şu an Evelyn'in yerinde kendi kızlarının olmasını diliyorlardı. Ancak şanslı olan sadece Evelyn'di. Genç kadın bunun bir şans olup olmadığından emin değildi, gerçi. Zira tüm bu oyunların nereye varacağını bilemiyordu. Ya felaketi olacaktı bunlar, ya da kurtuluşu!

Sabaha doğru tüm bahçe ışıl ışıl ve hayli gürültülüydü. Cherbury'den kalkan arabalar malikâne bahçesinde sıra olmuş, konuklar teker teker çıkışlara birikmişlerdi. Onları uğurlamak adına iç kapı önünde ayakta dikilen Evelyn, Harewood Dükü'nün, sırtını kavrayan eli olmasa yere yığılacağını biliyordu. Albert'ın peşinde koşturmanın yorucu olduğundan şikâyet ederken Tanrı'nın kendisine böyle bir ceza verdiğine emindi. Çünkü uğurlama merasimi neredeyse iki saate yakın sürmüştü. Evelyn artık son gidenlerden kadınlara Leydim yerine Lordum, erkeklere Beyefendi yerine Hanımefendi dediğini bile ayırt etmiyordu. Neyse ki diğerleri de en az kendisini kadar yorgun olduklarından kimse kızın hatalarını fark etmiyordu. Biri hariç. O, tüm bu koşturmaya karşı hâlâ dimdik, hâlâ yıkılmazdı. Harewood Dükü Julian Benedict Wharton herkes çıktıktan sonra bile etrafa emirler yağdırıp, esip gürlüyordu. Evelyn kendini kırmızı kadifeden bir koltuğa atmış ve gözlerini çaresizce kapamışken Julian'ın öfkeli emirlerini işitiyordu bir tek. Ve Tanrı şahit ki, adamın bağırması kendisine adeta ninni gibi geliyordu. Onun sesini duymak bile kendisini iyi hissettiriyordu.

Uyuklamaya başladığı sırada bir anda havalandığını fark edince gözlerini açtı. Açar açmaz o çatık, kısık, hafif sinirli ancak bir o kadar tutkulu ve muzip masmavi gözleri gördü. Julian'ın kollarında taşınırken kendini arsızca adama bastırdı. Elleriyle onun boynuna sımsıkı dolanırken Julian hafifçe sırıttı. Ürkek mürebbiyesi, cesur karısı olmuştu. Onun bu cüreti genç adamı da ateşlemiş ve tüm hislerini uyarmıştı. Kızı yukarıya çıkardığında Evelyn odasının geçildiğini gördü.

"Odam oradaydı," demişti ki genç adam yanıt verdi. "Tüm hizmetçilerin ayrı uyuduğumuzu görmesini mi istiyorsun? Hem de ilk gecemizde!"

Genç kadın o an şaşkınlıkla gözlerini açıp kekeleyerek "Nerede uyuyacağım? Yoksa..." diye sordu.

Adam bir şey demediği gibi yüzündeki o kararlı ifadeyi de bozmadı. Evelyn ise fark ettiği gerçeklikle korkuyla yutkundu. Sonra kapı sesini işitince kalbi bir borazan gibi gürültüyle atmaya başladı. Tanrım, bu adamın yatağında, onunla yan yana mı uyuyacaktı? Bu mümkün olamazdı, zira sevdiği bu adam bir kez kendisini öperse bunun sonucunun nereye gideceğini öngörebiliyordu. Üstelik sonuca götüren kendisi olabilirdi, zira ona karşı koyamadığını, aksine ilkel bir açgözlülükle daha fazlasını istediğini de biliyordu. Ve daha fazlası da kendisini delice korkutuyordu. Çünkü bakire değildi!

Ah, bunu nasıl düşünemedim? Ya Lord kendisine kadınlık vazifelerimi yerine getirmemi isterse? diye düşündü.

Tanrım, buna derhal bir çare, bir engel bulmalıydı. Kahretsin, adam kendisinin bakire olmadığını öğrendiğinde çok fena kızacak, belki de hakaret edip bağırıp çağıracaktı. Zira o referans mektubunda daha önce hiç evlenmediğini yazmıştı. Sevgilisi ya da nişanlısı da yoktu! Peki ya kime vermişti masumiyetini? Ah, hayır "Sana verdim," diyemezdi. Bunu dediğinde her şey açığa çıkacağı gibi malikâneden kovulur, daha da kötüsü boğazlanabilirdi! Ya da polislere, Scotland Yard'a teslim edilir ve sahtekârlıktan kürek cezasına çarpılırdı. Üstelik sadece kendisini değil, Desmond Simmons'ı da ateşe atardı. Bu hislerle odaya girdiğinde kalbinde bir yıkım varmış gibi korkmaya başladı. *"Bir şey bulmalı, bir şey demeliyim,"* diye düşünürken adam kendisini yatağa taşımadı. Hayır, oraya varmadan evvel kapıyı kapatmış ve arkada kalan başka bir kapıyı açmıştı. Evelyn geçen hafta evlilik konuşması için bu odaya girdiğinde diğer bölmeyi fark etmediğini hatırladı. Lord Wharton'ın odasında başka bir iç oda vardı. Adam oranın kapısını açınca Evelyn ona daha da sıkı sarıldı ve o an anladı; burası Margaret Wharton'ın yatak odasıydı!

Desmond amcadan soylu çiftlerin çoğunlukla ayrı odalarda uyuduğunu işitmişti. Şimdi girdiği oda da ölen kadının konakladığı yer olmalıydı ve Evelyn bu defa farklı bir korkuyla baş başa kaldı. Julian kendisini odanın içine, yatağın üstüne bıraktığında genç kadın kocasından ayrılmakta zorlandı, zira delicesine korkuyordu. Kadın öleli çok olmuştu, ancak hatıralar ve yaşanmışlıklardan dolayı ürküyordu. Oda tertemiz, ferah ve görkemliydi. Korkmak için bir sebep yoktu, ancak o ana kadar hayalet korkusuna sahip olduğunu fark etmeyen genç kadın titreyecek derecede dehşete kapılmıştı.

Bu korkuyla da "Burada mı uyuyacağım?" diye sordu.

Julian imayla hafifçe gülümsedi. "Odanda uyuman tehlikeli olur."

"Burada uyumam çok daha tehlikeli," diye içinden geçirdi genç kadın. Ancak bunu dile getirmedi ve "Eşinizin odası mıydı?" diye sordu.

"Benim eşim sensin, Evelyn. Margaret'tan sonra uzun zaman geçti."

"Evet," dedi genç kadın ancak korkak gözlerini adamdan kaçıramadı. Başına bir ağrı saplanmış, bedeni uyku ihtiyacıyla dolmuş olsa da yorgunluğundan daha fazla okunan o tedirgin tavrı Julian'ın gözünden kaçmadı.

"Bir şey mi var, Evelyn? Beğenmedin mi yoksa? Bayan Harris bizzat odayla ilgilendi ve sevebileceğin eşyaları aldırdı."

Ah, Evelyn vicdan azabıyla kocasının ellerine sarıldı. Bırakmadı o elleri ve çekip yüzüne yasladı.

"Bana tüm bunları cömertçe bahşettiniz ve ben beğenmeyeceğim, öyle mi? Lordum... Ah, siz bu dünyada gördüğüm en nazik adamsınız. Ancak ben bunlara layık değilim. Lütfen izin verin, odamda uyuyayım!"

"Kahretsin, Rosa! Sana açıkladım, değil mi?" diyen Julian ellerini kızın yüzünden hışımla çekip odanın içinde dolaşmaya başladı. Evelyn adamın vücudunu saran gergin kıyafetlerini hasretle inceledi.

"Biliyorum," dedi sonrasında. Sesindeki o hüzünlü tonla konuşmaya devam ederken ayağa kalktı. Julian kendisine sırtını dönmüştü ve Evelyn ona doğru yürümeye devam etti. Kocasına yaklaştığında da o güçlü ve iri gövdesine arkadan sarıldı. Bu yaptığı saçmalıktı ve utanması gerekiyordu. Lord Wharton ile anlaşmalı olarak evlendiği halde ona durmadan dokunuyor ve kendisine dokunması için teşvik ediyordu ancak buna muhtaçtı.

İçtenlikle "Ben korkuyorum," dedi.

Adam hızla önüne döndü ve Evelyn bu defa onun göğsüne sokulmuş halde buldu kendini. Julian öfkeli yüzüne şaşkınlık yükleyerek "Neden korkuyorsun, Rosa? Söyle bana," diye fısıldadı.

"Hayaletlerden," dedi genç kadın ve bu çocukça davranışı için dudaklarını büzdü.

Julian kızla dalga geçmiş olmamak için kahkahasını tutu
ancak muzip bakışlarıyla zaten Evelyn ile hayli eğleniyordu.
"Eski karınızın hayaleti şu an odada olabilir. Dünyanın en
harika kocasına sahip olduğum için..."

"Bunun için tam kalbine bir bıçak indirebilir."

Julian'ın bu gizemli sözleriyle Evelyn hızla onun göğsüne
kapandı. O bıçaktan korunmak ister gibiydi. Tanrım, daha bir ay
öncesine kadar bu adamın dünyanın en azılı katili olduğunu dü-
şünürken şimdi onu en güvenilir kişi bulması karşısında şaşkındı.
Aşktan mı gözü bu denli kör olmuştu, yoksa adamın asla bir katil
olamayacağına aklen ve kalben inandığı için mi böyleydi? Şu an
ihtiyacı olan tek şey onun sarılışıydı. Ölmüş karısının odasında
uyumayı ise hiçbir koşulda tartışmayacaktı.

"Lütfen benimle dalga geçmeyin," diye fısıldadı o sıcacık
göğse doğru.

Julian kızı bir müddet teselli edip tepesinden sırıtırken elleriyle
saçlarını ve hafif çıplak sırtını okşadı. Küçük inlemeler işittiğinde
ise kızı kendisinden ayırdı ve yüzüne baktı.

"O halde benim yatağımda uyumak dışında bir seçeneğin
kalmıyor," dedi çapkınca sırıtarak.

"Ama siz, siz nerede uyuyacaksınız?"

"Yatağımda elbette. Ben de hayaletlerden korkarım," diyen
genç adam öyle çekici bir gülüş attı ki Evelyn onun yalanını bile
baştan çıkarıcı buldu.

Ah, genç kadın bu gülüşün müptelası olmuştu. Mavi gözleri
böyle muzip titreşimler saçıp, dudakları böyle alaycı kıvrılırken
bile ona bakmaya doyamıyordu. Mest olmuştu ve aklındaki
sorular da uçmuştu, ancak Julian kendisini çekip yeniden diğer
odaya götürdüğünde kendine geldi. Harewood Dükü kızı kendi
odasının ortasında bırakıp eski karısının odasını kilitledi.

"Hayaletler artık çıkamaz," dediğinde de hafifçe gülümsedi.
Evelyn ise ona yapmacık bir somurtma gönderdi. Adam anahtarı
konsolun çekmecesine attı ve kıza doğru yürüdü.

Dik duruşu ve sarsılmaz tavrıyla Evelyn'in omuzlarından kav-
radı ve yan bir şekilde yatağa oturttu. Evelyn şaşkınca bakarken

de "Arkanı dön," diye emretti. Genç kadın emre itaat etti. Sırtını
çevirdi ve çözülen bağcıkların sesini işitti. Gelinliği açılıyordu.
Heyecandan ölecekti. Sesli bir şekilde yutkundu ve sırtında o
sıcak parmakları hissetti. Uyuşmuş, dilleri lâl kesilmişti. İtiraz
etmeli ve kocasını durdurmalıydı. Öte yandan kendisi de itiraf
ettiği gibi, bu adam kocasıydı. Ancak bu evlilik bir anlaşmaydı.
Julian "İstemeyeceğin şeyler talep etmeyeceğim," demişti. İste-
miyor muydu peki? Ah hayır, her şeyden çok istiyordu. Yine de
izin verecek değildi. Neticede masumiyetini yitirmiş biriydi ve
Julian hiçbir zaman kendisinin ilki olduğunu bilmeyecekti. Şimdi
de bu durumu açıklayabilecek hiçbir yalan bulamazdı.

Hızla adama döndü. "Durun," dediğinde Julian kaşlarını
çatarak kıza baktı. Ardından gergince "Kendi başına bu kıyafet
indiremezsin," diyerek onu azarladı.

Haklıydı, ancak Evelyn kararlılıkla "Sarah'yı çağırabilirim,"
diye yanıt verdi.

Genç adam kıza alaycı bir bakış atarak "İlk gecemizde odaya
bir hizmetçi çağırman tuhaf olacaktır, karıcığım," diye söylendi.

Karıcığım derken sesindeki o müstehzi ton Evelyn'i üzdü.
Çaresizce "Peki," dedi ve yeniden arkasını döndü. Julian homur-
dandı ancak işine özenle devam etti. Demek güzel mürebbiyesi
utanıyordu. Ah onu kıvama getirdiğinde bu utancından eser
kalmayacaktı. Harewood Dükü bu gece ve tüm geceler karısıyla
doyasıya sevişmek istiyordu. Onunla evlenmenin eğlencesini
kaçıramazdı ya! Üstelik ona bencilce sahip olmayacak, kendisi
yanarken utangaç karısı da alev alacaktı.

Zira genç adam Evelyn'in ateşinden emindi. Kızın bir kez
ısındıktan sonra ikisini de yakacağını biliyordu ve kendisi
onunla beraber söndüğünde, ikisi cennetin kapısında buluşmuş
olacaklardı. Ağır ağır bağcıkları çözerken tüm varlığını bu özel
ana hazırlıyordu. Evelyn'i boğulmaktan kurtardığı o günden beri
yeniden o dolgun göğüslerine dokunmak, dudaklarına sokulmak,
ellerinin altında o tatlı kabartıları hissetmek için adeta deliriyordu.

Bir yandan kızı soyup bir yandan arzularını tetiklerken,
omuzları dantel işlemeli gelinliğin sırtındaki düğümleri çözdü

ve parmaklarıyla yavaşça kızın boynuna dokundu. Evelyn'in sıkı topuzu boynunun yukarısında toplandığı için beyaz tenini net olarak görüyor ve diliyle oraya dokunmamak için kendisini zor tutuyordu. Sırtında V şeklinde inen dekoltenin hatları boyunca bilerek kızın çıplak tenine dokundu ve yavaşça omuzlarındaki danteli indirdi. Çıplak, yuvarlak omuzlar açığa çıktığında Julian bugüne değin sabrının bu kadar zorlanmadığını fark etti. Evelyn'in başını sağa sola sallaması ise kızın yüzüne dair hayaller kurduruyordu. Tatlı karısının gözleri şimdi kapalı olmalıydı. Dudakları da muhakkak ki yarı aralıktı. İnce kaşları arzuyla çatılmış, göğüsleri sık nefes alışlarından dolayı inip kalkıyor olmalıydı.

Haklıydı. Evelyn yarı yarıya kendinden geçmişti. Uykusu tamamen açılmış olsa da aklı ve şuuru kapanmak üzereydi. Kocasının parmaklarından müthiş bir şifa dağılıyordu tenine. Julian orada her ne yapıyorsa Evelyn saniye saniye daha da bağlanıyordu ona. Elbisenin kollarından inişini fark etti. Gözleri açıldı ve göğüsleri ortaya çıkmadan evvel elbiseyi tuttu. Altta korsesi ve kombinezonu olmasına rağmen çırılçıplak kalmış gibi irkilerek ayağa fırladı.

"Ben... ben devam ederim," dedi ürkekçe.

Adam aldırmadı ve kati bir tavırla ayağa kalktı. Kızın tam karşısında ona değecek kadar yakınında durup bileklerini kavradı ve hızla kendisine çekti. Elbise Rosa'sının göğüslerinden süzüldü ve kalçasına takıldı. Kızın ipek teni balmumundanmış gibi parlıyordu.

Julian kanının hareketini hissetti. Arzusu tetiklendi ve kızın tenini edepsizce süzdü. Sevgili gelini, bakire ve masum güzel Juliet'i ne kadar da muhteşemdi. Romeo sevdiğine kavuşamamıştı ancak Julian kadınına bu gece kavuşacaktı.

Genç adam kızın tenini bakışlarıyla içmeyi bitirip, arzuyla laciverde dönmüş gözleriyle onun o güzel kehribar rengi gözlerine kenetlendi. Odadaki mumların alevi titreşirken Romeo'nun Juliet'ine söylediği sözleri fısıldadı.

"Bak nasıl da sararıp soluvermiş Tanrıça kederinden
Sen ondan çok daha güzelsin diye

Ey parlak melek konuş yine!
Sen göz kamaştıran bir parlaklık veriyorsun geceye..."

Evelyn bu sözlerle gözlerini kapattı. Julian'a olan aşkından dili tutulmuştu. Onun bu sözleri karşısında kalbinde delice bir yangın başlamış da her tarafı yanıyormuş gibi hissetti. Kendini ona sunmak istiyordu. Bu cümlelerin Romeo'nun sözleri olduğunu biliyordu ancak kendisinde Juliet olmaya layık hiçbir vasıf bulamıyordu. Juliet masumdu, bakireydi, sevdiği için ölmüştü. Ya kendisi? Ona nefes aldığı her saniye ihanet ediyordu. Onun o mavi gözlerine bir an olsun kaygısız bakamıyordu. Buna rağmen aldırmadı. Bakire olmamasını umursamadı çünkü en azından bu konuda vicdanı rahattı. Kendisini daha önce de bu adama vermişti. Bu gece de vereceği gibi.

Ellerini kocasının elinden kurtardı ve yavaşça kalçasına takılı olan gelinliği aşağıya itti. Bacaklarından inen gelinlikle arkasını döndü. Julian hafifçe gülümsedi. Ürkek karısı cesur bir amazon gibi hazırdı her şeye. Korsenin düğümlerini çözerken kızın kulağına "Asla canını yakmayacağım, bana güven," dedi. Evelyn başını geriye attı ve sadece bu gece için değil, hayatının öncesi ve sonrasını da hesaba katarak "Güveniyorum," dedi. Ona bakire olmadığını söyleyecekken de sustu. Belki Julian bunu önemsemezdi. Tabii ki böyle bir ihtimal de vardı. Neticede bu adamın kadınlarla pek çok ilişkisi olmuştu ve kendisinin geçmişe dair sadakatinin sorgulanmasını istemiyorsa karısınınkini de sorgulayamazdı. Üstelik anlaşmalı olan bu evlilikte, aşk ve sevgiden uzak, salt şehvet üzerine gördüğü karısının, öncesinde neler yaşadığını önemsemezdi öyle değil mi? Julian'ın, tenini istediğini bilen Evelyn bu kötü histen ancak bu iyimser yorumu çıkarabildi. İşte tam da bu yüzden kocası bekâretini önemsemezdi belki de. Ne de olsa bir yatak arkadaşından öte, evliliğin manevi bağlılığıyla kendisine bağlanmadığını biliyordu.

Bu esnada kalın korsesi de çıkınca rahatlayarak derin bir nefes bıraktı. Kombinezonuyla kalmıştı ve etekleri dize kadar inen mütevazı iç çamaşırı içinde biraz olsun ferahlamış hissetti. Bundan sonrası için kendini sadece kocasına bırakacaktı.

Nitekim Julian'ın da amacı oydu. Evelyn'i yeniden öne çe-
virdiğinde öncelikle onun güzel yüzüne baktı. Yüzü utançtan
kızarmıştı. Omuzlarını kavrayıp parmaklarıyla hafifçe kızın
tenini okşadı.

"İlk seferin olduğunu biliyorum," dedi. Evelyn gözlerini kaçırdı,
"Söz veriyorum sevgilim, yavaş davranacağım," diye devam
ettiğinde "sevgilim" hitabını işiten genç kadın hızla başını kal-
dırıp Julian'a baktı. Minnetle gülümsedi. Bu kelime karşısında
kalbi mutlulukla dolarken adama doğru parmakları üzerinde
yükseldi. Julian kızın belini sertçe tuttu ve onu kendine yapış-
tırdı. Dudaklarını öptü, sayısız kez... Öyle derinlikli öpüyordu
ki Evelyn sadece bu öpüşme karşısında kalbinin heyecandan
duracağını sandı. Dudakları kocasının dudakları altında kimi
zaman haşince ezilirken kimi zaman nazikçe okşanıyordu. Dilleri
birbirine değdiğinde Julian kızın ıslak ve sıcak tenini ağzına çekti
ve ona uzun uzun dokundu. Evelyn de adamın üst dudağını dişleri
arasına kıstırarak minik minik inledi. Bedeni sızlıyordu ve ihtiyaç
duyduğu şey neyse onun bir an evvel almak için deliriyordu. Bu
sırada sertçe arkaya çevrildi. Kendini bir anda adama arkasını
dönmüş halde buldu.

Julian kızın sırtını ve kalçalarını kendi gövdesine bastırırken
başını eğip boynunu öperek kulağına tırmandı. Evelyn bedenini
hareket ettirdi ve başını iyice geriye atarak adamın dudaklarına
yer açtı. Ardından başını kocasının omzuna yasladı ve onun
erkeksi kokusunu içine çekti. Bu sırada gerdanıyla boynu aman-
sızca öpülüyor ve kendisi de bu temasın tadını çıkarıyordu. Lord
Wharton daha önce bu kadar sıcak bir kadın görmemişti.

Evelyn'in teni güçlü bir ateş gibi yanıyordu. Genç adam bu
ısı karşısında kızın karnını tutarak onun kalçalarını kendine
yasladı. Evelyn bu temasla sesli bir şekilde inleyince ince gecelik
üzerinden elini kaldırıp kızın bir göğsünü sımsıkı kavradı. Elinin
altındaki dolgunluklarıokşadıkça okşarken karısının varlığı ve
kendisine sunduğu muhteşem bedeniyle ona adeta muhtaçmış
gibi daha da şevkle sokuldu. Genç kadın bu teşvikle dudaklarını
ısırıp Julian'ın güçlü gövdesine biraz daha yaslandı. O olmasa ne

bedenen, ne de ruhen ayakta duramazdı! Tenini saran ateş ve
kocasının dokunuşlarından ötürü hissettiği bu zevk karşısında
gittikçe güçsüzleşiyordu. Neyi var neyi yoksa erkeğe vermek,
verdiğinden fazlasını da almak istiyordu. Zira arzusu güçlü bir
ihtiyaç olmuş ve kendisini amansızca kıvrandırmaya başlamıştı.

Genç kadın, şimdiye kadar Julian'ın yalnızca o sert, otoriter
ve buyurgan tavrını görmüştü. İlk günden beri etrafına yalnızca
korkular saçan bu adam bu gece müthiş bir değişimle sevecen
birine dönüşmüştü. Dokunuşlarının acıyla bir ilgisi yoktu. O
ilk geceden farklı olarak bu gece şefkatle yaklaşmıştı kendisine.
Evelyn bunun şefkatten ötürü değil, aşktan ötürü olmasını di-
lerdi. Kendilerinin de anlaşmalı bir evlilikten ziyade sevginin
bağladığı bir çift olduğunu düşünmek isterdi. Ona kendini sa-
kınmadan sunarken kulaklarına aşk sözcüklerinin çalınmasını,
güzelliğinden bahsedilmesini isterdi. Julian sözcüklere başvur-
muyordu ancak genç kadın tuhaf bir şekilde onun her temasında
kalbindeki mutluluğun arttığını hissediyordu. Sözcüklere gerek
duymadan dokunuşlarıyla konuşuyor gibiydi! Kadınların kalbini
zalimce çalan bu adam, tüm gecesini kendisine ayırmıştı. Üstelik
o soğuk Aralık gecesinden farklı olarak bu defa kendi bedeniyle
değil karısının ihtiyaçlarıyla ilgileniyordu. Duyarlı ve anlayışlı
biri olmuştu Harewood Dükü. Evelyn bu gece onun içindeki
tüm iyiliğin, centilmenliğin ve o tutkulu adamın cömertçe açığa
çıktığını görüyordu. Kocasının elleri altında bilmediği bu inanıl-
maz dünyaya adım atarken bir adamın ellerinin, dudaklarının
böylesine bir sihre sebep olabileceğini ilk kez görüyordu. Hayır,
her adam yapamazdı bunu! Julian Benedict Wharton'ın varlığıydı
buna sebep olan. Ah, bu adam kendisinin sonu olacaktı!

Olmuştu da. Evelyn dağılarak düştü uçurumdan. Kalbi
gümbürderken kocasının teniyle amansız bir zevk altında inledi.

❧ ❧ ❧

Julian da bu arada karısının en sıradan zevkleri bilmediğini
fark etti. Bu gece sayısız kez öğretecekti bunu. Onu cennetten
göklere taşırken Rosa huşuyla kendisine teslim olacaktı. Julian
onu rahatlatmanın zevkiyle kendi ihtiyacı için Evelyn'i kaldırdı

ve kucağında yatağa taşıdı. Kızın ince geceliği vücuduna dolan-
mıştı. Julian bu görüntü karşısında daha fazla duramayacağını
anladı. Hızla üzerindekilerden kurtuldu. Son parça kalana kadar
soyunurken Evelyn adamı pürdikkat izledi. Bir erkeği bu kadar
çıplak ilk kez görüyordu. Harewood Dükü'nün güçlü ve kaslı
gövdesine ellerini değdirmek için deliriyordu. Onun kendisini
okşadığı gibi o da kocasını okşamak ve kendisine yaptığı o sihirden
yapıp onun aklını başından almak istiyordu. Dudaklarını ısırıp
kocasının beklerken ondan bir saniye bile ayrı kalmaya dayana-
madı. Ona ait ne varsa kendisine karışsın istiyordu. Ancak genç
kadın ansızın o korku gecesine gitti ve tüm o kâbusu iliklerine
kadar yeniden hissetti. Julian o gece kendisine o kadar hissiz
ve doğrudan sahip olmuştu ki... Evelyn yaşadığı acıyı hatırladı.
Yüzü düşerken tüm arzusu siliniverdi. Başını yastığa bıraktı ve
elleriyle kendisini sardı. Bir an sonra adam yanına uzanınca ona
sırtını döndü.

Julian kaslı kollarıyla kızın belini sardı ve onu derhal kendine
çekti. Evelyn gözlerinde yaşlarla kocasına baktı. Genç adam kafasını
kaldırarak çatık kaşlarıyla "Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye
sordu. Ardından yanıt almadan evvel kızın gözyaşlarını öptü.

Evelyn kendisini üzenin yine kendisi olduğunu biliyordu.
Julian'ı suçlamaya kalbi dayanmıyordu. Eğer o gece o hatayı
yapmasaydı, buraya kadar gelmeye cesaret edemezdi. Ona ken-
dini, masumiyetini vermemiş olsa ondan o kadar yoğun nefret
etmez, felaketini isteyecek kadar kötü planlara girişmezdi. Ancak
artık hepsi geride kalmıştı ve bu adamı delice bir aşkla seviyor,
kaybetmek istemiyordu. Öte yandan sırlarla örülü bir geçmişle
ne kadar yaşayabilirdi? Her şey açığa çıktığında kocası, gücün
ve ihtişamın sembolü, aşkın ve sevginin vücut bulmuş hali olan
bu adam, o zaman da kendisine böyle nazik davranacak mıydı?
O zaman da "Seni asla incitmem," diyecek miydi?

Bu muhtaçlık hissiyle "Seni kaybetmek istemiyorum," dedi.
İlk kez ona "sen" diye hitap etmişti. Sözleri belki de fazla
cüretkâr ya da fazla saygısız bulunacaktı. Umurunda değildi.

"Seni kaybedemem, Julian. Lütfen beni bırakma," diye fısıl-
dadı bir kez daha.

Julian kızı müthiş bir açlıkla öptü. Dudaklarını kana kana
içerken bu sözlerin kendisini nasıl da dağıttığını fark etti. Bir
kadının kendisine muhtaç olmasından ve bununla ilgili hayallere
kapılmasından nefret ediyordu, ama Rosa için geçerli değildi bu.
Onun kendisine olan muhtaçlığı ve sözlerindeki derin üzün-
tüyle kızı bırakmayacağını sözlerle değil öpücükleriyle, doku-
nuşlarıyla göstermeye başladı. Evelyn'in üzerine kapaklanırken
kızın ince bedenini bacaklarının arasına aldı ve dudaklarını
hırpalarcasına öperken bir an sonra "Seni asla bırakmayacağım,
Rosa!" diye fısıldadı.

Evelyn kuvvetlice inledi ve adamı kendisine daha fazla çekip
şu ana kadarki tüm utangaçlığını atan bir ateşle dudaklarından
öptü, adını haykırdı. Kızın bu kendini kaybedişi erkeği de uçu-
rumlara doğru sürükledi.

Elleriyle karısının teninde dolaşırken dudaklarıyla boynunu,
kulağını öptü. Tenleri arasında gittikçe harlanan ateş ve kalplerini
esir alan o müthiş tutkuyla Julian daha fazla beklemedi. Kızın
kombinezonu sertçe yırttı. İkiye ayrılarak yere düşen parçaların
altından çıkan ipeksi vücuda bakıp iç geçirdi ve bir saniye içinde
kendini o pürüzsüz, bir çöl gibi sıcak bedene bıraktı. Öptükçe
öptü, temas ettikçe kendini ve karısını daha da güçlü bir ateş
denizine sürükledi. En dünyevi arzular bu iki insanı yine o
dünyadan yukarıya taşıyarak bambaşka bir yere sürükledi.
Bulutlardan daha yumuşak, güneşten daha sıcaktı! Evelyn elle-
rini kocasının saçlarına geçirip sırtını kavislendirirken bedeni
hassaslaşmış, bakışları kararmıştı. Zifiri geceden farksız saçları
parmaklarında hissederken Julian başını kaldırdı ve karanlık
bakışlarını o koyu gözlere dikti. "Sevgilim," diye inledi. Evelyn
işittiği bu müthiş hitapla dudaklarını ısırdı. Kalbi ağırlaştı ve
"Sevgilim," diye yanıt verdi.

Sonra Julian kendisini biraz daha çekti. Ellerini yatağa bastırıp
kızın üzerinde yükseldi ve dantelli iç çamaşırını yavaşça indirdi.
Evelyn utanmadı. Tanrı'nın huzurunda onun karısı olmuştu ve

her şeyin sonunda kadar gidebilirdi. Bu sırada Julian, kızın ba-
caklarını okşayıp "Hazır mısın?" diye sordu.

Evelyn başını salladı. Artık ne olacaksa olacaktı! Julian, sevdiği
adam, geçmişini sorun etmezse onunla her gece bu çılgın ateşi
paylaşmaya ve tüm varlığıyla onun olmaya hazırdı. Ve nedense
kederle onun bu feci durumu sorun etmeyeceğini umdu. Netice-
cede kadınlarla arası iyi olan bir adamın bekâreti, masumiyeti
ve namusu çok da fazla önemsiyor olamayacağını düşündü.
Üstelik kendisinin aşkına rağmen, onun kalbindeki hislere dair
bir derinlik olmadığını biliyordu. Kudretli Harewood Dükü
hizmetlisini sevecek değildi ya! Bu yüzden anlaşmalı gelininin
ilki olmadığını sanmak da kendisini çok fazla kızdırmazdı. İyi
ve kötü arası karmakarışık düşüncelerini toparlayamadığı bir an
kocası yavaşça içine kaydı. Evelyn nefesini tuttu. İlk andaki gibi
canı yanmıştı ancak bu defaki acı çok daha çabuk geçti. Julian
tamamen kendisine sahip olduğunda, ilkine hiç de benzemeyen
bu tecrübe karşısında dudakları aralandı ve ince bir çığlık attı.
Harewood Dükü ise kıza tamamen karıştığı halde o özel engeli
hissetmedi. Kadınlar üzerine neredeyse uzmanlık edinmiş bu
adam ters giden bir şeyler olduğunu da o an anladı. Evelyn'in
masumca talepkâr bedeni ve acemi tavrı onun daha önce doku-
nulmamış olduğunu gösteriyordu ancak Julian sınırı aştığı halde
kızın bekâretine dair bir işarete rastlamayınca aklı gibi kalbi
de bulanıklaştı. Masum Rosa'sının bilmediği, günahkâr sırları
mı vardı? Genç adamın bedeni ihtiyaçla kavrulurken aklındaki
sorular yoğun bir sis bulutu altında yok olmaya başladı. Kendini
kaybetmenin kıyısındaydı ve tek istediği tüm varlığını ele geçiren
bu yoğun hissi atlatmak, düzlüğe çıkmaktı. Karısının bedeninden
yayılan bu öldürücü arzuyla ona defalarca sahip oldu. Evelyn'in
şuh ve tutkulu bakışlarına gözlerini kenetlerken karısı bir yay
gibi büküldü ve şiddetli bir çarpmayla düşüşe geçti. Genç kadın
düşmeden evvel tırnaklarıyla kocasının şişkin kaslı kollarına tu-
tundu ve erkeğinin bedenine arzusunun izini bıraktı. Julian tenine
batan ellerin, salt arzudan müteşekkil dokunuşuyla çenesini sıktı,
şah damarı kabarırken son bir adımla zirveye ulaştı ve karısının

sarsıntıları devam ederken kendini bu dalgalı denize bıraktı.
Evelyn ne kadar nefes alırsa alsın yetmiyordu. Yanaklarından
yaşlar akarken yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde kocasına
döndü. Onun neler hissettiğini, kendisi gibi mutluluktan dağılıp
dağılmadığını merak etti. "Ah, sevgilim," diyerek adamın sert
omzuna başını koymuştu ki Julian hızla kendini çekti ve yatakta
doğruldu.

Adam yatağa baktı. Herhangi bir kanıt yoktu. Karısının ta
derinliklerine kadar indiği halde onun bekâret duvarını aşma-
dığını anladı.

Kahretsin, yoksa... Ürkek mürebbiyesi, utangaç masum
Rosa'sı, kirlenmemiş Juliet'i bir yalancı mıydı? O, adi ve basit bir
kadın gibi masumiyetini çok evvelden yitirmiş miydi yani? Bu
gerçeğin idraki Julian'ı hazırlıksız yakaladı ve genç adam o an
öfkesini dizginlemeyi bir an bile düşünmedi. Gözlerinden adeta
kıvılcımlar saçan Harewood Dükü kızın kolunu sertçe tuttu ve
onun cılız bedenini hışımla kaldırdı. Karısı tam karşısında ya-
takta çırılçıplak otururken "Sen bakire değil misin, kahrolası?"
diye sordu.

Evelyn, önce şaşkınlığa sonra dipsiz bir korkuya düştü. Yaşlı
gözlerini kaçırdığında yeniden adamın sesini işitti.

"Kime verdin kendini, lanet olası sürtük?"

Genç kadın bu suçlayan, aşağılayan ve kalbini lime lime eden
haykırışla o pembe rüyadan uyandığını anladı.

BÖLÜM 15

Evelyn Rosa Wharton çaresizdi. Kendisine dikilmiş bu öfkeli gözleri sadece yüzünde değil kıskaca alınmış kalbinin en derininde bile hissediyordu. Kocası, Harewood Dükü, bir açıklama bekliyordu ancak açıklanacak hiçbir şey yoktu.

"Kendini kime verdin diyorum, lanet olası! Hamilton'a mı? Yoksa çok önce mi kaybettin bekâretini?"

Evelyn usulca başını eğdi. Julian'ın gözlerindeki o dingin gökyüzü kasvetli bulutlarla kapanmıştı ve yaklaşmakta olan fırtınanın hedefi doğrudan kendisiydi. Ancak konuşmaya takati yoktu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın sözler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Hem ne diyecekti ki konuşunca? "Her şeyimi sana verdim, bana ilk ve son kez sahip olan sensin," diyemezdi. Susmak şu anki en akıllıca seçim gibi görünüyordu. Ancak genç adamın duracağı yoktu. Evelyn onun öfkesini yüzünü görmese bile iliklerine kadar hissediyordu. Nitekim kolundaki güçlü parmakları hissedince yeniden başını kaldırdı. Julian kolunu kavramış ve kendisini konuşmaya zorluyordu. Evelyn gözlerini kaçırırken bakışları vücuduna değdi ve çıplak olduğunu anladı. Titrek elleriyle çarşafa uzanıp üzerini örtmek istedi.

"Bırak!" diye gürledi adam.

Evelyn bırakmadı ve örtüyü göğüslerine kadar çekti.

"Amcan mı yaptırdı bunu sana? Seni pazarladı mı? Seni başkalarına mı sattı?"

Julian öfkeden deliriyordu. Evelyn'in dokunulmuş olma fikrinden ölesiye nefret etmişti. Bu ateşi başkasıyla paylaşmış olduğu gerçeğinden, onun bedenini başkasından, belki de başkalarından sonra tatmış olmasından tiksinmişti. Öfkesinin kaynağı da karısıydı. Onu ne kadar kırdığını ya da ne kadar hırpaladığını göremiyordu. Müthiş bir gözü dönmüşlükle kızın kolunu daha da sıktı.

"Bir suçlu gibi gözlerinizi kaçırıyorsunuz, Bayan Drummond! Ne o, utangaç mürebbiyeliğe geri mi döndünüz? Az önce altımda kıvranırken..."

"Yeter artık!" diye bağırdı Evelyn. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve bu yaşlar titrek alevler altında inci taneleri gibi kirpiklerine yerleşmişti.

"Amcam beni daima korudu. Beni kimselere pazarlamadı. Bir suçlu arıyorsanız o benim. Sakın ona tek kelime daha etmeyin!"

Julian sesli bir küfür savurdu. Sesindeki o buz kütlesiyle "O halde kime verdin kendini, lanet olası? Konuş!" diye bağırdı.

Evelyn çaresiz bir yakarışla dua etti. Ya şimdi ölmeyi, ya da ölmekten beter bu işkencenin derhal bitmesini diledi. Yalan söylemek istemiyordu ancak buna mecbur kalacağını, eninde sonunda bir açıklama getirmesi gerektiğini biliyordu. Kocasının gözünde bir fahişeden farksız olduğunun idrakiyle "Sadece bir kez bir hata yaptım. Lütfen başka bir şey sormayın," diye inledi.

Harewood Dükü sorgulamadı. Sorgulanacak ne kalmıştı ki? Tüm hisleri uyuşmuş olan adam yaşadığı düş kırıklığının etkisiyle kızın kolunu hâlâ bırakmayarak onu yataktan çekip çıkardı. Evelyn yalpalayarak yumuşak yataktan sert zemine keskin bir geçiş yaptı. Julian kendisini tutmamış olsaydı muhtemelen yüzüstü yere yığılmıştı. Öte yandan çırılçıplak olmasından ötürü ölümüne bir utanç duyuyordu. Yine da dayanmaya gayret etti. Sarsılıp, devrilmemeye çabalarken kocası kolunu bırakınca birkaç saniye düşmemeye direndi ve gözlerini kocasının, dünyayı devirmeye yetecek kadar güçlü duran gövdesine dikti. Julian yerdeki gelinliği almış ve sertçe yüzüne fırlatmıştı.

"Kirletilmiş bir kadınla işim yok benim! Şimdi şu kahrolası odaya gidecek ve orada uyuyacaksın."

Julian'ın sözleriyle Evelyn gözlerini kırpıştırdı. Korku, sinsi bir düşman gibi bıçak darbelerini indiriyordu bedenine. Yazın ortasında olmasına rağmen üşüyordu.

Adamın buzdan soğuk sözleri, cehennem kadar öfkeli o ko-
yulaşmış mavi gözleriyle kendisini çok güçsüz hissetti. Kelimeler
dudaklarından zorlukla dökülürken "Ben orada kalamam," diye
inledi.

"Kalacaksın!" diyen genç adam bunu bir emir gibi buyurmadı.
Bunu bir tehdit olarak vurguladı.

"O halde odama giderim. Orada kesinlikle kalamam!"

Evelyn orada kalamazdı. Oraya eski bir eşya gibi itilemez, de-
ğersiz varlığının o korkunç odaya tıkılmasına müsaade edemezdi.
Aşağılanmışlığı önemsemezse bile—ki bu çok zordu—korkudan o
odada kalamazdı. Margaret Wharton'ın silinmeyen izleriyle dolu
bir odada değil bütün bir gece, tek bir dakika bile duramazdı.

"Odana gitmeyi aklına bile getirme. Herkes bizim büyüleyici
bir aşkla birbirimize bağlandığımızı zannederken bu odadan
dışarıya tek bir adım bile atamazsın!" diyen Julian, "büyüleyici"
sözcüğünü tiksinir gibi söylemişti.

Belki büyüleyici değil, ama öldürücü bir aşkla kendisinden
nefret adama çoktan bağlanmış olan Evelyn ise çaresizce inledi.
"Julian, lütfen."

"Bana ismimle hitap etme, lanet olası! Bana Lord Wharton
diyeceksin ve eğer sözlerime itaat etmeyeceksin hemen şimdi
evimden defolup gidebilirsin!"

Evelyn ayakta durmakta zorlanıyordu. Kalbi, beyni, elleri,
ayakları... Hissedebildiği tüm varlığı bir kasırga altında titriyordu.
O geceden, o ilk geceden bile daha fazla aşağılanmış hissediyordu
kendisini. Öyle ki, adamın bu sert tutumunun ardındaki asıl
sebebi, yani kendisinin dokunulmuş olduğunu düşündüğünü
fark etmiyordu bile. Julian masum sandığı mürebbiyesinin ilki
olmadığı için, masumiyetini kendisine sunmadığı için delirmişti
ancak Evelyn bunu fark edemiyordu. Kendince vardığı sonuç,
Julian'ın bir fahişeyle evlenmiş gibi tepki gösterdiğiydi. Bu yüz-
den kalbi onarılmaz şekilde hasar almıştı. Öte yandan biliyordu
ki, bu gece bu odadan dışarıya adımını atarsa her şey bitecekti.
Bunu göze alamadı. Gelinliğini titreyen elleriyle sımsıkı sararken
onu üzerine özensizce geçirdi. Bunu yaparken eğilip kalktığı için

tüm bedenini kocasına yeniden ifşa etmişti. Julian kızın göğüs-
lerine, kızarmış tenine bakmaktan kendini alamıyordu. Yeniden
uyarılmıştı ancak öfkesi ve yıkılan gururu arzusundan baskındı.
"Kahretsin, defol artık!" diye gürlediğinde Evelyn ona göster-
meden iri damlaları yanağından yavaşça akıttı. Sonra elbisesinin
düğümleri açık halde konsolun çekmecesindeki anahtarı aldı,
kapıyı açtı ve yavaşça içeriye girdikten sonra Julian'a işkence
eden bir yavaşlıkta yeniden kapıyı kapattı. Arkasından kırılan
bir şeylerin sesini işitti.

Sessizce inleyerek ağladı. Tüm gece, ta ki gözyaşları tüke-
nip gözleri artık isyan ederek kapanana kadar... Nefret ettiği
Margaret'ın yatağına iki büklüm kıvrıldı. Sırtını kapıya dönüp
yüzünü pencereye çevirmişti. Ağır perdeleri çekerek huzurlu
ay ışığını odaya almıştı ancak bu huzur kendisine biraz olsun
geçmedi. Bacakları, kasıkları, dudakları sızlıyordu. Başında feci
bir ağrı vardı ve gözlerini zorlukla açık tutuyordu. Gelinliği hâlâ
üzerinde, emanet bir şey gibi duruyordu. Ellerini başının altına
koymuş, dizlerini karnına kadar çekmişti. Kocasıyla arasında bir
duvar vardı. Duvarın hemen arkasında da yatak...

Elini kaldırıp duvara dokundu. Onu hissetmek istiyordu;
Julian'ı... "Seni asla bırakmayacağım, Rosa!" diyen o tutkulu
adamı istiyordu. Ne kadar çabalasa da ondan nefret edemiyor
ya da hakaretlerinden dolayı ona kızamıyordu. Öyle ki, onun
işlediği veya işlemediği suçlar karşısında mahvını dilemeye bile
gönlü el vermiyordu. Sadece kendisine sarılmasını ve elleriyle az
önceki gibi şifa vermesini istiyordu. Onu, gururunu paramparça
edecek kadar çok seviyordu.

Öte yandan kendisini ilkin ona sunduğunu söylemek için de
deliriyordu. Bunu elbette yapamazdı. Böyle gidecekti. Belki de
gitmeyecekti. Zira genç kadın yarın uyandığında neler olacağını
kestiremiyordu. Adamın tavrı bir kasırga gibi sertti ancak yarın
kendisinin affedilip affedilmeyeceğini de merak ediyordu. Uyu-
yabilirse bunu öğrenecekti. Uyuyabilirse!

Harewood Dükü de uyuyamadı. Genç adam tüm gece bo-
yunca Evelyn'in ihanetini düşündü. Evet, bu bir ihanetti. Onun el

değmemiş olduğunu sanırken çoktan koparılmış bir gül olduğunu görmüştü. Margaret'tan sonra onun gibi kadınlara tahammülü yoktu. Rosa'sı bu yüzden değerliydi. O çekingen ancak bir yönüyle asi, utangaç ancak lafını esirgemeyen kadınla bu yüzden evlenmişti. Annesinden kaçmak ya da dedikoduları dindirmek de meseleydi ancak sırf başkalarının çenesini kapatmak için bir kadını gelini yapacak kadar diğerlerini önemsemiyordu. Kendine bile itiraf ettiği şekilde evlenmeyi ve söylentilerden kurtulmayı değil, Evelyn ile evlenmeyi ve onun masumiyetinde kendi hayal kırıklıklarından arınmayı istemişti.

Çünkü o farklıydı. Margaret ve benzerleri gibi herkese kur yapmıyor, köşelerde, samanlıklarda sevgilileriyle buluşmuyordu. Masumiyet timsali koklanmamış çiçeğiydi o kız, ancak fena halde yanılmıştı. Bir kez daha yanılmış ve bu yanılgısı öncekilerden çok da fazla sarsmıştı kendisini. O kadın sadece kendi kadını olmalıydı! Lanet olsun ki, değildi işte...

Julian bu düşünceler içindeyken uyumayı elbette beklemiyordu ancak aklı yine de Evelyn'deydi. Onun diğer odada kalmaktan korktuğunu biliyordu ancak bu uğurda bir şey yapacak değildi. Muhtemelen iffetsiz karısı şimdiye çoktan uykuya dalmıştı. Tabii ya, görünüş daima aldatıcıydı. Az önce ağlayıp, inlerken odaya girdikten sonra sıcak yatağına, lüksün ve gösterişin koynuna rahatlıkla atlamış olmalıydı. Şükrediyor bile olabilirdi ki beş parasız bir mürebbiyeyken düşes olmuştu. Julian Benedict Wharton yanlış kararları için kendisine küfrederek gözlerini kapattı. Sabaha doğru bir parça uyuyabilmişti.

Evelyn gün ağarırken gözlerini kapatmış ve açtığında ancak iki saat geçtiğini görmüştü. Kıvrıldığı şekilde uyandı. Gün ışığı vücuduna dolarken sıcaktan nefessiz kalmıştı. Aceleyle yataktan çıkıp gelinliğinden kurtuldu. Yerdeki elbise yığınına bakarken onu giydiği andaki heyecanını hatırladı. Geriye koca bir enkaz kalmıştı. Sıkıntısına çare bulamadığında üzerini değiştirmek istedi. Bayan Harris'in eseri olan bu odada hiçbir şeyin unutulmadığını biliyordu. Bu sebeple gardıroplara yöneldi ve mütevazı bir iç çamaşırı takımıyla ince bir korse çıkardı. Gösterişsiz muslinden bir elbise ile sıradan terliklerini giyecekti. Ancak korsesini tek başına kapatamayacağını bildiğinden Sarah'yı çağırıp çağırmakta kararsız kaldı. Kocası hâlâ içeride miydi? Tanrım, onu görmek istiyordu. Kalbi her şeye rağmen delice bir coşkuyla atarken Margaret'ın odasının kapısını açıp diğer odayı görmek istedi. Lord Uyuyorsa Sarah'yı çağırmayacaktı, ancak çıkıp gitmişse korse giyebilmek için o kızı çağırması gerekecekti. Kapı aralanınca ürkek gözleriyle yatağı taradı. Kimse yoktu. Kapıyı sonuna kadar açtı ve kapıların, duvarların, aralarına ördüğü o soğuk hissizliğin silinmesini istedi. Julian ile aralarında mesafe olmasına dayanamıyordu. Bir müddet kötü anılara olduğu kadar müthiş anılara da sahip olan odayı soludu. Lord Wharton'ın kokusunu duyuyordu. O yenilmez erkeksiliğini, yaydığı o görkemli havayı ta kalbinin derinliklerine kadar hissediyordu.

Sonra yeniden odasına yöneldi. Yerdeki gelinliği aldı ve dolaba özenlice astı. Ardından üzeri bile bozulmamış yatağın çarşaflarını şöyle bir çekip kırışıklarını giderdi ve Julian'ın odasına geçti. Yatak dağınıktı. Sevişmelerinin izlerini taşır gibi çarşaflar kırış kırıştı. Yırtılan kombinezonunu ve korsesini diplerde bir yerde buldu. Onları kucağına alarak odaya götürdü. Sonra yatağı toplamak istedi. Bu sırada kapı çalındı ve Evelyn ürkekçe kapıyı açtı.

"Ah, lütfen bana bırakın Leydi Wharton."

Sarah'nın sesi Evelyn'e özlediği sıcaklığı verdi. Sanki yüzyıllardır kibar insanlardan uzak kalmıştı. Julian'ın kabalığı, hakaretleri kalbinde öylesine derine yerleşmişti ki, Sarah ile konuşurken bu ağırlığın bir kısmını zorlukla da olsa atabilmişti. "Banyo yapmanız için sular birazdan gelecek, Leydim," diyerek konuşan Sarah'nın sözleri genç kadını biraz daha iyi hissettirdi. Ancak yorgun ve bitkindi. Ellerini bile kaldıracak güce sahip değilken, kızın, saçlarını yıkamasına izin verdi. Sıcak ve rahatlatan bir banyodan sonra nispeten arzuladığı güce kavuşmuştu. Genç hizmetçi Evelyn'in saçlarını toparlarken yeniden söze girdi.

"Albert aşağıda sizi bekliyor, Leydi Wharton."

"Ah, kahvaltıya geç kaldım," diyen Evelyn bir de bu yüzden Julian'dan bir söz işitirse dayanamayacağını anladı. Saçlarını

kendisi düzeltmeye girişti ve özensiz bir topuzla tepesinde topladı. Başı hâlâ ağrıyordu ve hızlı hareket edecek kadar gücü kendinde bulamıyordu. Buna rağmen süratlice aşağıya indi.

Albert'ın, babasıyla olan konuşmalarını kapıya yaklaştıkça daha iyi işitir oldu. Kalbi önleyemediği bir heyecan ve çarpıntı ağına düştü. Kendini toparladı, çenesini dikleştirdi ve ağlamamak için dua edip içeriye adımını attı.

"Evelyn!" diye inleyen Albert mürebbiyesini gördüğünde sandalyeden kaydı ve kıza doğru koştu. Çocuğun bu coşkun tavrı genç kadını mutlu ederken Julian'ın yandan bakışları altında eğilerek onu kucakladı. Sonra yanağına kibar bir öpücük bırakıp "Efendi Albert, bugün çok erken uyanmışsınız," diye söylendi.

"Bugün senin Evelyn olmanın ilk günü Bayan Druffo. Yani Evelyn Wharton olmanın. Seni merak ettim, Bayan Druffo oldu-ğunda da seni seviyordum ama babamla evlenmen bence yaptığın en harika şey. Artık başka biri oldun. Evlendiğine göre bundan sonra çok mutlu olman gerekir," dedi çocuk. Sözlerinin karma-şıklığı ve tutarsızlığına rağmen genç kadın onu anladı. Albert'ın evliliğin sonraki gününe dair bu düşünceleri Evelyn'i gülümsetti. Aslında çocuk bir bakıma haklıydı. İnsanlar evlendikten sonraki gün muhtemelen değişirlerdi. Mutlu olurlardı elbette! Somurt-kanlarsa gülümser, öfkeliyseler sakinleşirlerdi. Bu kutsal evlilik bağının bir gereğiydi. Ve doğrusu çoğu insan da evliliğin bu ilk ve en özel gününde mutlu olup, etraflarına gülücükler dağıtırlardı ancak bu durum kendisini için söz konusu değildi.

"Ben her zamanki Evelyn'im, tatlım. Değişen bir şey yok," diyerek Albert'ın şişkin ve sevimli yanaklarını okşadı. Çocuk da aynısını bakıcısına yaptı. Minik elleriyle kızın yanaklarına ve gözaltlarına dokundu. Evelyn gevşediğini hissetti.

"Hayır, eski Bayan Druffo daha çok gülümserdi. Yeni Evelyn ise hasta gibi. Şu haline bak, gözlerin kıpkırmızı. Sanki içine sabun tozu kaçmış."

Çocuğun bu endişeli sözleriyle Evelyn panikle yüzünü kaçırıp gözlerini ovuşturdu. Ağlamaktan dolayı bu halde olmalıydı. Yeniden çocuğa döndüğünde kocasıyla bakışları buluştu. Adam

hâlâ ölümüne bir öfkeyle kendisine bakıyordu. Evelyn kalbinde korkunun seslerini işitti.

"Sabah banyo yaptım, tatlım. Sahiden de sabun köpüğü kaçtı," diyebildiği için de şükretti.

Albert ufacık dudaklarını büzdü. Sonra kocaman gülümseyerek "Bugün Cocos'u yıkayalım, Evelyn. Lütfen," dedi ve yalvararak bakıcısına baktı.

"Tabii ki hayatım. Hatta sana da güzel bir banyo şart."

Bu pazarlıktan hoşlanmayan Albert ince kaşlarını çattı ancak Evelyn'e itiraz etmedi. Beraber kahvaltı masasına oturduklarında Julian çoktan yiyeceğini yemişti. Elinde gazetesi vardı ancak onunla ilgili görünmüyordu. Evelyn çekeceği işkenceyi hissetti. Arsız ve açık bir aşağılanmayla izlenecekti. Buna katlanabilmeyi umdu ve öncelikle Albert'ın beslenmesiyle ilgilendi.

Julian kaşları çatık ve boyunduruk altına almaya çalıştığı ba-kışlarla kendisini izliyordu. Evelyn sanki yedikçe suçlanacakmış gibi hiçbir şeye dokunmadı. Ağlamamak için kendiyle öylesine şiddetli bir kavgaya tutuşmuştu ki, yaşadığı sıkıntı yüzünden kalbi düzensizce atıyordu.

Çocuk doyduğunu söyleyip masadan kalkarken Evelyn de kalktı. Bu aşağılanmaya daha fazla katlanamayacaktı. Bir parça iştahı vardıysa da artık o da gitmişti.

"Leydi Wharton, yeniden geleceksiniz sanırım. Servisinizi kaldırmıyorum Efendim."

Genç kadın Wilson'ın sesini çıkmak üzereyken işitmişti. Ya-vaşça uşağa döndü ve "Hayır, kaldırabilirsiniz," dedi.

"Ama bir şey yemedeniz, Leydim."

"Yedim Wilson. İnan bana, doyacağımdan çok daha fazlasını yedim," diyen kız kati sesi ve sarsılmaz duruşuyla yemek salo-nunun terk etti. Arkasından homurdanan öfkeli bir adam bıraktı. Julian kısık mavisi gözlerini onun dolu tabağına dikerek dişleri arasından "Aptal!" diye tısladı.

Evelyn ve Albert öğlene kadar Cocos ve onun yıkanmasıyla, öğle yemeğinden sonra da Martin Hamilton'ın çam düzenleme

işiyle ilgilenerek zaman geçirdiler. Bu anlarda Evelyn çok az da olsa kalbindeki sıkıntıyı atabilmişti.

Öte yandan Martin ile önceki samimi tavrı da ikisinin söz-süz işbirliğiyle bozulmuş ve araya resmiyet girmişti. Ne de olsa Evelyn artık Harewood Düşesi olmuştu ancak bundan övünür gibi bir hali de yoktu.

Evelyn "Leydi Wharton, iyi misiniz? Solgun görünüyorsu-nuz?" diyen Martin Hamilton'a nazikçe gülümseyerek "İyiyim, Bay Hamilton. Düğün işleri beni yordu," dedi.

Martin anlayışla başın salladı ve kıza yuvarlak bir formda çam biçmenin püf noktalarını anlatmaya girişti. Albert Cocosla etraflarında dönerken Evelyn çam biçme işinden nefret ettiğini fark etti. Otlarla ya da çiçeklerle ilgilenecek hevesi kalmamıştı. Kalbinde bir yıkım varken o muntazam bahçelere gül dikme ya da çam yeşertme inceliklerini öğrenmek istemiyordu. Bu amaçla Albert'ı da alarak Martin'e kibar bir veda edip genç adamın yanından ayrıldı.

"Biraz coğrafya çalışalım," diyerek çocuğu sıcak güneşten çekip malikâneye sürükledi.

Albert bölünen oyunundan ötürü huysuz davranıyordu. Evelyn ise bu huysuzluğu çekecek hoşgörüye sahip değildi, zira gece boyu yorgun düşmüş ve uykusuz kalmıştı. Sıcak yaz güneşi yüzünden de vücudu kendisine isyan edip çoktan mayışmaya başlamıştı. Bu yüzden daha serin olan kuzeydeki küçük çalışma salonuna yöneldiler.

Evelyn ilk yarım saat tamamen ayıktı, ancak sonraki dakikalar boyunca bakışları bulanıklaşmaya, boynu düşmeye başladı. Albert'a Krallığın dükalıklarını yazdırırken gözlerini bir parça dinlendirmek istedi. Sadece iki dakika kapatıp sonra açacaktı. Ellerini masada birleştirdi ve başını kollarının üstüne dayayıp Albert'a baktı.

Çocuk yazmaya dalmış ve mürebbiyesini unutmuştu. Evelyn bu fırsattı kullandı ve gözlerini kapattı. Ah, ne tatlı bir hisli. Uyku yavaşça kanına girdi. Ilık havanın okşayan temasına kapılan bitap

düşmüş bedeni, bu hediyeyi minnetle aldı ve kendini ona teslim etti. Evelyn sadece bir dakika içinde tamamen uykuya dalmıştı.

"İşte bitti!" diyen Albert coşkulu sesiyle dersini bitirmiş olmanın gururu içinde bakıcısına döndü. Ah, zavallı Evelyn horul horul uyuyordu. Albert yaramaz bir bakışla yavaşça sandalyesinden indi. Elleriyle ağzını kapatıp sessizce kıkırdarken odanın kapısını açtı ve koşarak dışarıya süzüldü. Kimseye göstermeden bahçeye çıktı ve Cocos'u bulması sadece birkaç dakikasını aldı.

❧ ❧ ❧

Harewood Dükü kütüphanede kendisine gelen mektupları okuyordu. Evliliği çok yeni olduğundan resmi çalışmalar yapmak için uygun olmayacağından kâtibine birkaç gün izin vermişti. Mektupların birçoğu işle ilgili olanlardı ve hiçbirini okumak genç adamın işine gelmiyordu. Elleriyle kâğıtları savuşturarak geriye yaslandı. Dirseğe kadar çekilmiş beyaz gömleğinin altındaki kaslı kollarını koltuğun kolçaklarına yasladı. Gözleri kapandı bir anlığına. Aklına iffetsiz karısı gelmişti. Doğrusu dün geceden beri aklından çıktığı da söylenemezdi. Evelyn'in sıcak kuytuluklarını unutamıyordu. Daha önce kimse Rosa'ya dokunmamış gibiydi. Bakire olduğuna inanmamak için hiçbir sebep yoktu. Vücudu bile bunu haykırıyordu, ancak değildi işte! Tanrım, ne büyük bir yanılgıydı. O masum ve korkak halleri, çekingenliği... Sonra gözlerindeki heyecan, beceriksiz öpüşmeleri, ürkekliği... Lanet olsun, Rosa tam bir aktristi! Julian kadını düşündükçe ona olan öfkesi kadar kendi öfkesini de bilediğini fark etmedi. Çünkü ona saf bir kabul edilmişlikle inanmıştı. Malikâneye geldiği gün onun bekâreti hakkında bir kanaate varmış ve o çekinik halleriyle açıkça eğlenmişti.

Kendisini bu sona hazırlayan yine kendi dayanaksız yargılarıydı. Öte yandan sabahtan bu yana Evelyn'i görmemiş olmanın kötü hissiyle de kütüphaneden çıkıp onu bulana kadar yürümek istiyordu. Ancak bunu yapamazdı. Onun peşinden koşacak, o aptalca tavırlarını çekecek değildi. Öğle yemeğine bile o kadını görmemek için gitmemişti. Ya o, Rosa, yemek yemiş miydi peki? Sabah masadan hiçbir şey yemeden kalktığında onu pişman edene

kadar azarlamak istemişti. Kendisini aç kalarak öldürmek istiyor, günahlarını böyle mi affettirmeye çalışıyordu yani? Ne yaparsa yapsın umurunda değildi, olamazdı! Onun ne yediğine, ne de yemediklerine karışmak, bunları düşünmek dahi istemiyordu. Lanet olsun ki düşünmekten kendini alamıyordu! Bu sırada kapısı gürültüyle çalınınca gergince "Gir," diye emretti.

"E-Efendim... Şey, Albert..."

Sarah'nın kekelemesi Harewood Dükü'nü delirtti. Hışımla ayağa kalktı ve "Oğluma bir şey mi oldu?" diye gürledi.

"Ah, önemli bir şey değil, Lordum. Düşmüş ve kafasını çarpmış."

"Kafasını mı çarpmış?"

Julian kıza doğru öldüren adımlar attı. Sarah dev gibi boyu olan Lordundan korkarak geriye kaçarken kapı aralığından kaydı ve korkak bakışlarıyla onun gidişini titreyerek izledi.

Julian bir yandan hızlı adımlarıyla yürüyüp diğer yandan "Oğlum nerde?" diye gürlüyordu. Sorusuna Bayan Harris merdivenlerin tepesinden güçsüzce "Odasında, Lordum," diye bağırarak yanıt verdi.

Genç adam merdivenleri ikişer hatta üçer üçer koşarak aştı. Albert'ın odasına girmesi, çocuğun yatağına yönelmesi saniyeler içinde olmuştu. Minik oğlan sargılı alnıyla yatakta somurtarak uzanıyordu.

"Ona ne oldu Bayan Harris? Derhal açıklayın," diyen Harewood Dükü öfke ve endişe içindeki lacivert gözlerini yaşlı kadına dikti.

Kadın Julian'ın aksine sakin bir tavırla "Koşarken düşmüş ve başı yere sürtünmüş. Önemli bir şey değil, Lordum. Sadece bir sıyrık..."

"Önemli değil mi? Kahrolsun, Bayan Harris oğlum ölebilirdi!"

"Off baba bağırma lütfen. Başım ağrıyor."

Julian dehşetle oğluna baktı. Kayıtsız ve ilgisiz görünüyordu. Oyunu bölünmüş olduğu için mutsuzdu. Julian oğlunu iyi tanıyordu. Şu an bu yatakta uzanıyor olmaktan nefret ettiğini görebiliyordu.

Yine de "Albert oğlum, sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Neden uzanmam gerektiğini bilmiyorum baba. Daha önce de düştüm."

Çocuğun bu bezgin tavrıyla iyice sinirlenen Julian odayı hızla taradı. Bir köşede ürkekçe duran Evelyn'i görmeyi denedi ancak yoktu.

"O kadın neredeymiş?" diye tısladı dişlerinin arasından.

Bayan Harris onun kimden bahsettiğini anladığı halde sormaktan çekinmedi. "Leydi Wharton mı?"

"Kahretsin, evet o. Oğlumun başında değil miymiş?"

"Evelyn uyuyor, baba."

Albert'ın cevabıyla Julian oğluna şaşkınlıkla baktı. Kelimeler ağzından tükürür gibi çıktı. "Uyuyor, öyle mi?"

"Evet, çok yorgun görünüyordu. Coğrafya dersinde masada uyuyakaldı. Ben de onu uyandırmadım ve dışarıya çıktım. Tamamen benim suçum. Evelyn'e ceza vermeyeceksin, değil mi babacığım?"

Harewood Dükü sakin olmakta zorlanır bir sesle "Nerede uyuyor?" diye sordu.

"Im, şeyde... Mavi çalışma odasında."

Julian oğlunun alnını okşadı ve "Seninle bu konuyu yeniden koşacağız," diyerek ona yaramazlığını unutmayacağının işaretini verdi. Albert sesli bir şekilde oflarken genç adam bu defa Bayan Harris'e onun başından ayrılmaması talimatını verdi. Sonra öfkesini doğrultmakta bir an olsun çekinmeyeceği Evelyn'in uyukladığı odaya yöneldi. Merdivenleri adeta uçarak indiğinde bir an durup sakinleşmek istedi. Olamıyordu. O kadını bulduğunda ince boynunu kırmamak için iradesine sahip olmayı umdu. Oğlu ölümden dönerken o aptal kadın uyuyordu, öyle mi? Odaya vardığında kapı kolunu kavraması ve kapıyı gürültüyle açması çok sürmedi. Kapı menteşeleri sökülürcesine havalanıp duvara çarptı. Çıkan ses o kadar şiddetliydi ki sonrasında yeniden örtünme sesi dâhil tüm malikâne bu sesle adeta inledi.

Ancak kapılar açılıp sertçe kapandığı halde Evelyn uyanmadı. Julian ona inanamayarak bakıyordu. Karısı tıpkı bir ölü gibi kaygısız yatıyordu. Başı kollarının üstünde ve masaya yaslanmıştı.

Genç adam sakin olmak adına derin bir nefes bıraktı ve yavaşça kıza doğru yürüdü.

Ürkek Rosa'sının yüzünü görmesiyle kalbinden incecik bir sızının geçmesi aynı anda oldu. Tanrım, ne kadar da masumdu! İnce kaşları çatılmış, dolgun pembe dudakları bastırılmış olduğu kolundan ötürü öne çıkmıştı. Arsız kahverengi saçlarından bir tutam yüzüne düşmüşken, aralık dudaklarından firar eden soluklar bu saç buklesinin ucunu hafifçe havalandırıyordu. Karşı koyulamayacak kadar güzel görünüyordu.

Genç adamın dudakları Shakespeare'in 46. sonesinden bir dize fısıldandı.

"Savaşır gözlerimle gönlüm öldüresiye
Senin güzelliğinin ganimeti yüzünden..."

Julian kızın güzelliğine bu kadar kapıldığı için ondan biraz daha nefret etmek istedi. Bu amaçla da onu acımasızca dürtüp uykusundan uyandırmak ve bir güzel paylama isteğiyle doldu. Tam bunu yapacakken Evelyn uykusunda "Hayır," diye inledi. Adam durdu ve kızın titreşen kirpiklerine, korkuyla çatılmış kaşlarına baktı.

"Gündüz gündüz kâbus mu görüyorsun?" diye tısladı.

Evelyn'in dudakları kapandı ve boğazından güçsüz bir inleme yükseldi. Julian karısının huzursuz uykusundan ötürü kendisinin de rahatsız olduğunu hissetti. Hem de son derece kahredici bir histi bu! Onu düştüğü o kâbustan uyandırmak istiyordu. Acı çekiyor görünen yüzüne daha fazla katlanamayacaktı. "Hayır," diye bir kez daha inlediğinde kızın yüzündeki saçını çekti ve eliyle nazikçe geriye iteledi.

Sonra Evelyn'in korkuyla büzülen dudaklarına başparmağıyla dokundu. Evelyn acıyla bir kez daha inledi. Ağlayacak gibiydi. Julian daha fazla dayanamadı ve kızın omzunu tutup onu hafifçe sarstı.

Genç kadın bu sarsıntıdan değil, ama hep aynı kâbusun yine o en korkunç yerinde uyandı. Panik dolu bir çığlık ağzından fırladığında kâbusunda dumanlar kendisini boğmak üzereydi. Acıyla sulanmış gözlerini açtı ve yanaklarından iki damla gözyaşı

süzüldü. Sonra onu gördü; kocasını. Kâbuslarında böylesine güçlü ve heybetli, böylesine yakışıklı bir adam yoktu. Olsaydı kendisini kurtarırdı öyle değil mi? Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Evelyn kurtarıcısına baktı. Ah hayır, sadece başka türlü bir kâbusa uyanmıştı. Gözlerini adamın öfkeli yüzünden çekip odaya yöneltti. Zihnini toparlaması birkaç dakikasını aldı ve bunu yaptığında hızla ayağa fırladı. Boynu tutulmuştu. Acı bir inilti daha koyuverdiğinde "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Adam kıza sarsılmaz bir küstahlıkla bakıyordu.

"Demek kabahatinin farkındasın," diye sordu buz gibi sesiyle.

Evelyn inleyerek "Ne?" dedi. Sonrasında güçsüzce devam etti. "Albert nerede?"

"Oğlum senin yüzünden bir kaza geçirdi. Sen ona göz kulak olmak yerine, miskince uyukluyorsun, öyle mi?"

Evelyn kaskatı kesildi. İşittikleri ayakta durmasını güçleştiriyordu. Elleriyle masaya dayandı ve "Aman Tanrım!" diye inledi. "O... o iyi mi?" diye sordu hemen ardından. Kötü bir cevapla yere yığılabilirdi.

"Dua et ki o çok iyi, Bayan Drummond. Yoksa elimden bu kadar ucuz kurtulamazdın!"

Ucuz kurtulmak mı? Evelyn şu an ölüyordu zaten. Adama önleyemediği gözyaşlarıyla baktı. İşittiklerinden ötürü kalbinde güçlü bir sancı vardı. Julian kendisine "Bayan Drummond," demişti. Yani soyadı elinden alınmıştı. Kocası ona ait olmadığını açıkça ilan ediyordu.

Babasının soyadını daima gururla taşımıştı ancak onun şimdi aşağılanma aracı olarak kullanılması karşısında kalbi kırılmıştı. Yine de "Üzgünüm," diyebildi. "Ben dün gece uyuyamadım ve bugün de elimde olmadan dalmışım. Bir daha asla olmayacak."

Julian alayla güldü. Evelyn ise gelecek sözleri kaldıramayacağını bildiğinden adamın yanından kayıp odadan çıkmak için hamle yaptı. "İzninizle," demişti ki sertçe kolundan tutuldu ve daha ne olduğunu anlayamadan kalçasını masaya dayalı halde buldu. Kocası, Harewood Dükü ise iri bedenini kendisine yaslamıştı.

Evelyn ürkekçe "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Adam yanıt vermek yerine küstahça gülümsedi ve kızın üzerindeki bedeninin baskısını arttırdı.

"Albert'ı görmem gerek," diye inleyen genç kadın o güçsüz elleriyle Julian'ın sert omuzlarını itmeye çalıştı ancak buna başarmaya muktedir olmadı.

"O iyi," dedi kocası. Bakışları duygudan yoksun, sesi bir kaya kadar sertti. Evelyn onu bir kez daha iterek güçsüzce "Bırakın beni," diye fısıldadı.

Adam kızın kulağına doğru konuştu. "Neden?" Sonra tıpkı bir maldan bahseder gibi hissizce "Sen bana ait değil misin, Rosa? Benim karım değil misin? İstediğim an sana dokunurum," diye söylendi.

"Bana dokunmaktan nefret ettiğinizi sanıyordum!"

Evelyn'in cevabı doğrudan ve keskin bir kanı olarak hiç tereddütsüz ağzından çıkmıştı. Ancak bu yalandı. Julian ona dokunmaktan nefret etmiyordu. Yine de bunu gizleyerek "Öyle," dedi. Ardından alayla devam etti. "Ben sadece bacak aranla ilgileniyorum, hayatım."

Sonra kıza fırsat tanımayarak sertçe dudaklarına yapıştı. Kendini de yalanlar gibi Evelyn'i müthiş bir açlıkla öptü. Kızın dudaklarını kavrarken asla nazik olmadı ve haşince öpüşmeleri boyunca ona nefes alacak zamanı bile tanımadı. Kendisine karşılık vermeyen o dudakları istediğini alana kadar okşadı, ısırdı ve diliyle taciz etti.

Evelyn güçsüzce boyun eğdi. Böylesine vahşi bir taarruzu daha önce yaşamamıştı. Hayatındaki öpücükler sayıca çok azdı ve hepsi bu adam tarafından verilmişti. Ancak şu an yaşananın nasıl bir şey olduğunu tanımlayamıyordu. Sertti, sıcaktı, sevecenlikten uzak salt bir şehvet vardı ancak Evelyn adamın ateşiyle kavrulmaya başlamıştı bile. Açık bir hakaretti bu belki de. Belki de bu kadar şiddetli bir öfkeyle öpülmek kendisine yapılmış ağır bir suçlamaydı, ancak yine de karşı koyamıyordu. İnleyerek teslim oldu. Yumruk yaptığı elleri gevşediğinde Julian'ın boynuna dokundu. Ensesine inen gür, siyah saçlarını çekti, etine tırnaklarını geçirdi ve daha fazlası için cesurca talepkar oldu. Kendisi

de kocasının o kibirli dudaklarını kavrayıp diliyle ağzına daldı. Dilleri alev alev bir volkanın tam kalbinde buluştular ve ikisi de cayır cayır yandı.

Genç kadın sadece öpüşerek bir kül yığını gibi tükenmeye yaklaşıyordu ancak bir an sonra elleri hissetti. Vücudunun her yerindeydiler. Önce göğüslerinde sonra bacaklarında... Etekleri nin ne zaman yukarı sıyrıldığını bilmiyordu. Adamı hâlâ müthiş bir açgözlülükle öpüyor ve aynı şeyleri ondan da alarak kendini sonsuz bir zevk denizine bırakıyordu. Kalçası masaya daha sıkı yaslanırken Evelyn Julian'ın kaskatı bedenini hissederek inledi.

"Bacaklarını arala," diye emretti adam. Evelyn aklını devreye sokamadı ve bacakları kendiliğinden aralandı. Çıplak bacakları böyle sertçe okşanırken, ensesinde Julian'ın o güçlü avucunun baskısıyla daha da şevklendi. Sadece bacak arasıyla ilgileniyor olabilirdi, ancak kocasını böylesine sahiplenici bulurken hiçbir şey sorgulayamıyordu.

Eteğinin altından tenini okşayan el, tehlikeli kuytuluklara yol alınca doluya tutulmuş gibi dehşetle kalakaldı.

Julian, tutkulu sesindeki öfkeyle "Sen de benim kadar istiyorsun, Rosa. Söyle bana... Daha önce sana böyle dokunan oldu mu?" diye sordu.

Evelyn başını salladı. "Bana kimse dokunmadı. Senden başka kimseyle bunları yapmadım!"

Genç adam bu cevapla ikna olmamış gibi kızın canını acıtırcasına onu kolları arasında sıktı. Evelyn de kalbindeki yoğun aşk ve içini tümden kaplayan şevkle Julian'a sımsıkı sarıldı. Başını onun omzuna gömdüğünde kocasının kendisine karıştığını hissetti. Dişlerini adamın gömleğinin üstünden omzuna geçirdi. Sıcak nefesiyle kumaşa inlerken ardı ardına gelen taarruzlarla vücudu sarsıldı. Öleceğini sanıyordu. Eğer zevkten ölmek varsa Evelyn bir adım sonra bunu ölerek yaşayacaktı. Adamın güçlü gövdesine uçurum kenarındaki bir ağaca tutunur gibi tutunmuştu.

"Beni delirtiyorsun," diyen o sesi kulağının dibinde bir uğultu gibi işitti. Başını yana yasladı ve sıcak dudaklarını adamın boynuna değdirdi. İnlemeleri kadar yakıcı solukları da Julian'ın

boynuna işlerken vücudu müthiş bir ritim tutturmuştu. Hesapsız ve ani bir içgüdüyle erkeğin boynuna doğru güçsüzce konuştu.

"Seni seviyorum..."

Sesi o kadar cılızdı ki kendisi bile işitmemişti ancak kocası Harewood Dükü Julian Benedict Wharton bunu duymuştu. Bu akılmaz almaz itirafla genç adam daha fazla dayanamadı. Az önce duyduklarından, koca bir yalanmış gibi nefret ederken tek hamlede hem kendinin, hem karısının işini bitirdi. Masaya doğru kızın üzerine yığıldığında gövdeleri iç içe geçmiş, göğüsleri aynı tempoda inip kalkıyordu. Evelyn hâlâ onu bırakmamıştı. Buna hâlâ gücü yoktu. Onun kendisinden bir santim bile uzaklaşmasını istemiyordu. Ancak adam kollarını sertçe çözdüğünde gözleri açıldı. Utanmadı ve bilinçli olarak "Ah, seni seviyorum Julian," diye bir kez fısıldadı.

Gözleri acıdan mı, mutluluktan mı bilinmez gözyaşlarıyla parlıyordu. Terli yüzü ve titrek dudaklarından ardı ardına bu iki kelime dökülmeye devam etti. Bir histeri gibi, sıtmaya tutulmuş gibi inlerken "Seni Seviyorum. Seni ölecek kadar çok seviyorum," dedi.

"Kes sesini, adi yalancı!" diyen Julian'ın yanıtı o kadar keskin ve o kadar vurucuydu ki Evelyn gözlerini kapattı. Utanır gibiydi. Hiçbir suçu olmamasına rağmen, binlerce cinayet işlemiş bir katilin pişmanlığıyla bakışları kederle gölgelendi. Sonra amansızca yineledi. "Seviyorum, kahretsin seviyorum işte!"

"Kes diyorum, kes! Kes!"

Evelyn omuzlarından tutulup kaldırıldığını ve hışımla sarsıldığını fark etti. Nihayet sarsıntılar durunca gözlerini açtı. Hâlâ masada oturuyordu. Omuzları kocasının, sevdiği adamın sertçe sıktığı elleri arasındaydı. Darmadağınık saçlarına, çıplak bacaklarına, perişan haline rağmen Julian'a güçlü bir duygu yoğunluğuyla bakıyordu.

"Senden başka kimseyi sevmedim," diye bir kez daha inledi.

Julian o kadar öfkeliydi ki elini kaldırdığında Evelyn yüzüne inecek tokadı bile önemsemedi. Ancak adam bunu yapmadı. Eli havada asılı kaldı. Gözyaşları içinde parlayan kadının yüzüne

baktı. Perişan görüntüsüne rağmen Rosa bir pırlanta gibi ışıldıyordu. Julian kendini bugüne değin hiç olmadığı kadar çaresiz, bir o kadar da öfkeli hissediyordu.

Kadınlara, bu lanet olası sürtüklere inanmaması gerektiğini yıllar evvel öğrenmişti ancak şimdi öğrendiği her şeyi unutup bir kez olsun yalan olduğunu bildiği halde bu kadının sözlerine inanmak istedi. Bunu başaramadı. Öfkesi katlanarak arttı.

"Sus diyorum," dedi bir kez daha.

Evelyn başını dikleştirdi. Mahmur gözleri ve sarhoşa yakın sesiyle "Ne yapacaksınız? Bana vuracak mısınız? Yoksa kovacak mısınız beni? Ya da yeniden yatırıp..."

"Kes sesini!"

"Hayır," dedi kız. Ellerini kaldırdı ve müthiş bir cüretle adamın yüzüne dokundu. Julian'ın mavi gözleri gün ışığı altında safir elmas gibi parlıyordu. Siyah saçları ve sert köşeli yüzüyle o kadar dayanılmazdı ki, Evelyn onun öfkesinin bile kendisine ne denli yakıştığını fark etti. O kadar heybetli ve o kadar muhteşemdi ki, böyle bir adamı sevdiği için kendisiyle gurur duydu.

"Seni seviyorum, Lord Wharton. Bunun için bana ne yaparsan yap umurumda değil. Her şeyime sahipsin ve her şeyimi alabilirsin. Canımı bile! Ama aşkımı benden alamazsın. Buna karışamazsın. İzin vermem."

Genç adam kızın bilekleri sertçe tutup kendinden ayırdı. *Tanrım!* Bu kadın nasıl böylesine güçlü, bir tanrıça gibi nasıl bu kadar kendinden emin ve sarsılmaz görünebiliyordu? Az önce karşısında titreyen aynı kişi değil miydi? Güzel Rosa'sı... Güzel olduğu kadar masum olmayan, bu tapılası vücudunu daha önce başkalarına açmış, kirlenmiş Juliet'i nasıl böylesine sarsabiliyordu kendisini?

Kalbini dağlanmış hissediyordu. Kız o şiir gibi sesiyle "Seviyorum," dediğinde ona inanmak istiyordu. Bugüne kadar binlerce yara almış ve artık varlığını bile hissetmediği kalbini bu kadına emanet etmek istiyordu. Lanet olsun ki Evelyn iffetsiz olduğu kadar suçsuz da görünüyordu. Bileklerini ölümüne bir kuvvetle sıktığı halde kız kaşlarını bile çatmadı. Sadece direndi. Gözyaşlarına

direndi ve Julian bunu o kehribar rengi gözlerinde apaçık bir şekilde gördü. Onu çekip sımsıkı sarılmak istedi. Yapmadı... Ellerini hışımla iterken kızın bedeni de geriye yalpaladı ve adam onu dağılmış kalbi ve itiraflarıyla baş başa bırakıp odadan öfkeyle çıktı.

BÖLÜM 16

Cherbury Malikânesi sessizdi. Bunaltıcı havalar yüzünden bütün koşturmacalar sona ermiş, köylü ve çiftçilerin ödemeleri yapılmış, kışa hazırlıklar da bitmişti. İşi bitmeyen tek kişi bahçe düzenlemesi yapan mimar Martin Hamilton'dı. Haftanın üç günü gelip çiçek tarhlarını, ağaçları ve geriye kalan tüm bitkileri kontrol ediyordu. İki haftadan bu yana da Evelyn'in isteğiyle taş yolun etrafına begonya saksıları yerleştirmişlerdi. Ayrıca genç kadın, ekilme mevsimi birkaç hafta önce geçmiş olan ortanca tohumlarını da yol kenarına ekmişti.

Eylülde çiçek açacak ortancaları görüp görmeyeceğini bilmese de yaptığı şeyden memnun, az da olsa mutluydu. Kıvrılarak inen malikâne yolu bu rengârenk çiçeklerle şimdiden onu gururlandırmaya başlamıştı. Kendini sadece o çiçeklere baktığında işe yarar hissediyordu. Bu yüzden de Albert'ın eğitiminden kalan zamanının çoğunu Martin olsa da olmasa da bahçe ve bitkilerle geçiriyordu. Öyle ki Bayan Harris'i bile ihmal ettiğini biliyordu, ancak ruhunun iyileşmesi için buna ihtiyacı olduğunun da farkındaydı.

Julian'ın gidişinin üzerinden koskoca iki hafta geçmişti. Kocası Londra'da işlerini olduğunu söyleyerek malikâneyi terk etmişti. Bu haberi de karısına değil Bayan Harris'e iletmiş, Evelyn de onun yokluğundan ancak gittikten sonra haberdar olmuştu. Elbette varlığını gerçek bir düşes ya da eş olarak Dük'ün kararlarından haberdar edilmeye layık görmüyordu ancak hiç olmazsa kendisiyle tek kelime edilmesini isterdi. Ancak Julian o geceden bu yana Evelyn'in yüzüne bir kez bile doğrudan bakmamıştı.

Oysa genç kadın adama onu sevdiğini söylemişti. Aşkını Julian'ın o masmavi gözlerinin tam içine bakarak haykırmıştı. Buna rağmen sözlerinin hiçbir değeri olmadığını sonraki saatler ve günlerde de görmüştü. Kendini bu geniş ve görkemli malikâneye kıstırılmış bir mahkûm gibi hissediyordu. Cheapside'ın taş bloklarının arasında bile daha özgür olduğunu düşündü.

Orada sevdiği insanlar tarafından asla dışlanmışlığa uğramamış, kalbi de bir adamın lanet olası aşkının altında ezilmemişti. Ancak Cherbury tam anlamıyla bir kapan olmuş ve Evelyn'i gün geçtikçe boğmaya başlamıştı. Belki büyüktü, sınırsız ve ihtişamla uzanan bir cennete benziyordu ancak Evelyn kalbindeki tutsaklıktan ötürü ruhunu bir türlü ferahlatamıyordu. Bayan Harris ve Albert'ın varlığıyla güç bulsa da, güçsüzlüğü daha baskındı. Albert'ın derslerine odaklanamaması bir yana, bir aşamadan sonra çocuk kendisine ders anlatır olmuştu. Evelyn bu anlarda Albert'ı defalarca sarıp onun minicik bedeninde babasına olan hasretini gidermişti. Çocuğu çok seviyordu. O tuhaf sorularını, bilmiş bakışlarını ve tıpkı babası gibi hazırcevaplığını seviyordu. Tanrı'ya şükredip böyle bir çocuğu kendisine armağan ettiği için her gece dua ediyordu. Ettiği bir diğer dua da Harewood Dükü'nün aşkına sahip olmaktı. İmkânsız ve karşılığı olmayacak bir duaydı bu. Hele Julian ile aralarında bir kapıdan, bir duvardan ziyade, millerce uzaklık, sürüp giden mesafeler varken onun, ellerinden kayıp gittiği hissi gün geçtikçe daha da güçleniyordu. Julian'a hiçbir şekilde ulaşamıyordu.

Kalbini sıkıştıran bu anlarda da kocasının yatağında huzur buluyordu. O tek geceden sonra Margaret'ın yatağında bir daha uyumamıştı. Sevdiği adamın gidişinin ardından onun devasa yatağında küçücük kalarak uykuya dalmayı denemişti. Geceler boyu zihni bulanana kadar ağlamış ve her defasında ona bir mektup yazmak için geniş masanın başına koşmuştu.

Yapamamıştı. Yazılacak ne vardı ki... Aşkını dahi dile döktüğü halde, değersiz varlığı yok sayılmış ve rol icabı bile olsa tutkuyla âşık olunan yeni gelin olması dahi önemsenmeyerek terk edilmişti. Julian'ın bu kaçışının ardından hizmetçilerin Evelyn'e olan tutumu da değişmişti. Şu "büyüleyici aşk masalı" yalanı onlar arasında bile çabuk unutulmuştu.

Hizmetçilerden bazıları "Leydi Wharton" demek yerine "Bayan Drummond" bile demişlerdi. Evelyn ise onları düzeltmemişti. Konumu açıkça belliydi. O daima Bayan Drummond olarak kalacaktı. Hiçbir zaman Wharton soyadına layık bir kadın olmayacaktı.

Sıcak havadan usanıp oturma odasına geçtiğinde Bayan Harris elinde limonatalar ile geldi. Evelyn, Albert'ı bahçeye göndermiş, kendisi de her öğleden sonra yaptığı gibi çiçekli koltuğa oturup, *Göldeki Kadın* kitabını okumaya başlamıştı. İki haftadır kitabın sadece otuz sayfasını çevirebildiğini görüp kendisinden usanır haline gelmişti. Bayan Harris'in ise Walter Scott'ın bezgin karakterlerinden daha fazla işe yaradığı kesindi.

Yaşlı kadın insana güven veren sesiyle sohbeti başlattı. "Ne kadar sıkıcı ve bunaltıcı bir gün," dediğinde Evelyn kitabı kapatıp kadına zoraki bir gülüş attı. Ardından "Her zamanki gibi," diye yanıt verdi.

Bayan Harris işveli bir sesle "Oysa şimdi Londra'da olmak vardı. Yaz partileri, balolar, müzayedeler... Hayat orada durmaksızın akıyor olmalı," dedi.

Evelyn sezon balolarından ve yaşanan hareketlilikten haberdardı. Ancak Bayan Harris'in bunu dile getiriş biçimi kızın dikkatini yaşlı kadına çevirmesine neden oldu. Bir şey sormaya fırsat bulamadan Bayan Harris paylar bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Burada böylece oturarak gençliğine yazık ediyorsun, tatlım. Londra'ya gidip kocana eşlik etmelisin."

Genç kadın Bayan Harris'e kederle gülümsedi. Sözlerindeki iyi niyetin farkındaydı ancak kadının Julian ile aralarında geçen olaylardan habersiz olduğunu biliyordu. "Ben o tür balolara göre biri değilim, Bayan Harris. Üstelik kocam beni yanında götürmedi ve ben, onun nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Nerede olacak, sensiz o balolarda gününü gün ediyor!"

Bayan Harris acımasızdı. Bu cümleleri kurarken Evelyn'in kalbini ne denli acıttığından bihaberdi. Ah hayır, bunu bilerek yapıyordu. Genç kadın ona şaşkınlıkla bakarken "Lord Wharton'ın Londra'da balolara katıldığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Senin de bildiğin gibi Julian bu tip gösterilerin adamı değildir. Ancak o katılmak istemese bile etrafının aç kurtlarla dolu olduğunu tahmin etmek zor değil!"

"Ama o evli bir adam Bayan Harris ve herkes onun karısını sevdiğini biliyor. Yani karısını sevdiğini düşünüyor."

"Yeni evliliğine rağmen iki hafta boyunca karısına uğramayan bir adamın, ne türden dedikodulara yol açtığını düşünsene, Evelyn. Lord'un senden sıkıldığını sanacaklar. Bu düşünceyle onun ilgisini çekmeye çalışacaklar."

Genç kadın acıyla iç çekerek "Bu düşüncelerinde haksız sayılmazlar, Bayan Harris. Hoş, Lord Wharton bana asla ısınmadı ki benden sıkılsın. O daima benden uzaktı!"

"Ah, hayır tatlım... O daima senin tam yanındaydı. Senden uzak olsa da gözleri senin üzerindeydi, aranızda mesafeler olsa da kalbi seninleydi. Onun sana bakarken gözlerinden çıkan parıltıları görmeliydin."

"Bayan Harris, lütfen yapmayın. Evliliğimizin bir düzmece olduğunu biliyorsunuz. Hem ben sahte sözlere kanacak yaşı geçtim ve Albert'ı tatlı sözlerle kandıran biri olarak düşüncelerinizin maksadını görebiliyorum."

"Leydi Wharton, beni yalancılıkla mı suçluyorsun?"

Kadının tatlı sert sözleriyle Evelyn paniğe kapıldı. Koltuğunda gerinirken "Tanrım, elbette hayır... Sadece beni boş heveslere sürüklemenizi istemiyorum. Şu an bu gerçek dışı sözlere inanmayı deli gibi istiyorum ve eğer inanırsam bu benim felaketim olur," dedi.

"Felaketin değil kızım, mutluluğun olmalı. Çünkü haklıyım. Lord Wharton seni seviyor. Onu benden iyi kimse tanıyamaz. Bana güven."

Kadın devam edecekti ancak bir an durakladı. Sanki Evelyn'e düşünme süresi veriyordu. Evelyn düşünmeye gerek duymadı. Bu delilikti.

"O seni seviyor ancak bunu fark edemeyecek kadar bencil bir adam."

Evelyn zoraki bir gülüşle "Bencil olduğu konusunda haklısınız," dedi.

"Neden onun fark etmesini sağlamıyorsun? Tüm yazı burada, bu koltukta, tozlu bahçede mi geçireceksin? Kendine layık gördüğün hayat bu mu?"

"Ah Bayan Harris, kendime çok daha azını layık görüyorum. Sizi bulduğum için çok şanslıyım. Julian'ı bulmak ise benim hayallerimin bile ötesinde."

"Tembelliği bırakmanın ve hayallerini gerçekleştirmenin zamanı geldi o halde! Derhal bugün Londra'ya gideceksin!"

Bayan Harris, tavsiyede bulunmuyor, açıkça emrediyordu. Evelyn ona ağzındaki koca boşlukla bakıyordu. Bunu yapamazdı! Lanet olsun, bunu yaparsa Julian kendisini kolundan tuttuğu gibi Londra sokaklarına atardı. Evelyn bir kez daha aşağılanmayı göze alamazdı. İtiraz etmek için öne kaydı. Yaşlı kadın kızın niyetini anladı ve ona konuşma fırsatı vermeyerek sözlerine devam etti.

"O adamı seviyorsun. Onu kimsenin sevmediği kadar sevdiğini görebiliyorum ve sakın bana itiraz etme küçük hanım! Eğer aşkını savaşmaya değmeyecek kadar hafife alıyorsan ömrün boyunca kederde boğulmayı da hak ediyorsun demektir. Ama eğer hem kendinin, hem de Lord Wharton'ın mutluluğunu düşünüyorsan burada kemiklerinin çürümesini beklemeden elini çabuk tutar ve Londra'ya gidersin. Eğer sen daha fazla oyalanırsan korkarım bu malikâneye sarışın, esmer aşüfteler dolacak!"

Evelyn dehşetle inledi. Julian'ın eski karısına, ölü karısına bile tahammül edemiyorken buraya gelecek bir diğer kadını kendi elleriyle öldürebilirdi. Kızgınlık bir zehir gibi kanına yayıldı. Hayır, asla pes etmemişti. Hayatta daima mücadele etmiş ve binlerce zorluk çekmişti. Bir adamın kalbiyle mi uğraşamayacaktı? Ah

evet, işte bu hayatındaki en zorlu mücadeleydi, ancak denemeye değerdi.

Öğleden sonra en güzel iki elbisesi ve Albert'ı da yanına alarak malikâneden ayrıldı. Belki buna manevi anlamda hakkı yoktu, ancak hukuki anlamda o bir düşesti ve Wentworth'taki evde de söz hakkına sahipti. Ah, onun söz hakkına sahip olmak istediği tek yer ise adamın kalbiydi!

❧ ❧ ❧

"Bu bir hata! Tanrım bu feci bir hata!"

"Evelyn, yanlış mı yapmışım?"

Albert'ın dudak büzerek ve açık bir hüzünle sorduğu bu soruyla Evelyn nereye baktığını anladı. Kahretsin, çocuğun aritmetik defterine bakarken kurduğu bu cümleyle ne büyük bir yanlış yaptığını görerek dehşetle atıldı.

"Ah, hayır hayatım. Hata derken senin yanıtını kastetmedim. Doğru çözmüşsün. Aferin sana," dedi.

Londra'ya gitmek hataydı ve baktığı bu aritmetik defterinde gördüğü en son şey Albert'ın çözümüydü. O, şu an daha zor bir problemle uğraşıyordu. Albert ise yanıttan memnun olmayarak alıngan bir ifadeyle mürebbiyesine baktı ve bunu mimiklerine de dökerek bezgince başını salladı. Ancak çok sevdiği bu dalgın bakıcıyla iki dakika konuşmadan durmak çok zordu. Dakikalar sonra da büyük bir hevesle yeniden konuştu.

"Evelyn, Londra'da hayvanat bahçesine gidelim mi? Ben hiç hayvanat bahçesi görmedim."

"Elbette tatlım. Seni götürmek istediğim pek çok yer var. Müzeler ve galerileri de gezeceğiz. Sana tarihi canlı canlı göstereceğim."

"Off, yine mi ders! Söylesene Evelyn, ben senin ders kölen miyim?"

"Kölem mi? Tanrım, Albert bunu nasıl söylersin?"

"Her şeyi derse bağlıyorsun ve canım sıkılıyor. Ben seninle eğlenmek istiyorum, Evelyn."

"Ah, tatlım. Buraya gel."

Albert blöfünün işe yaradığını görüp genç kadının kollarına atlamadan evvel yaramazca sırıttı. Kölelikten bahsedip mürebbiyesinin hakkını yemişti ancak Londra'da hiçbir dersi değil görmek, işitmek bile istemiyordu. Öte yandan Evelyn ile sadece ders değil pek çok eğlenceli şey yaptığını da biliyordu. Mutfakta pastalar yapmak, Cocos'la oynamak, Martin Hamilton'a takılmak, sonra kâğıt bile oynamışlardı. Hatta Evelyn ona birkaç hile bile göstermişti.

Ancak kurnazlığını kullanan küçük çocuk Londra'nın kendilerine özel olmasını istiyordu. Evelyn ve sevgili babası ile sadece gezmek ve eğlenmek istiyordu. Bu amaçla minik ve zararsız bir plan yaptığı için de kendini hiç suçlamıyordu.

Harewood Dükü Julian Benedict Wharton, Londra'ya gelişinin ikinci haftasında istediğini elde etti. Lloyd Birliği en sonunda kendisine zararı için tazminat ödemeyi kabul etmişti. Gerekli bürokratik belgelerin temini için Londra'ya gelmesi zaten kaçınılmazdı. Bunu sadece biraz öne almış ve bu olayı Cherbury'deki evinden, Evelyn'den bir kaçış olarak görmüştü. Evliliği finansal anlamda sıkıntılarını gidermiş ve itibarını istediği kadar yükseltmişti.

Öte yandan ruhundaki gerilimi, öfkeyi ve huzursuzluğu daha da arttırmıştı. Evelyn ile yaşadığı o inanılmaz anları unutamıyordu. O ürkek kızın kolları arasında çırpınması, kendini kaybetmesi, düşündükçe adamı an be an boğuyordu. Onu özlüyordu! Kahretsin ki o kızın kuytuluklarını olduğu kadar manevi varlığını da özlüyordu. Pencereden durup baktığında dar Londra sokaklarını, şık elbiseler içindeki suratsız kadınları, armalı arabaları değil, oğlunun peşinden koşan toza bulanmış Rosa'yı görmek istiyordu. Onun tatlı sesini işitmek, komik paniklemelerini ve heyecanla kırpışan kehribar rengi güzel gözlerini görmek, bir tüy hafifliğindeki ellerinden sunulan o tatlı dokunuşlarını hissetmek istiyordu.

Bir ilmekten farksız olan bu düşünceler ise darağacındaki ipini her gün biraz daha sıkıyordu. Ondan kaçıp geldiği bu geniş evinde, önceden düzenlediği geceleri hatırladı. Kadınlar, metresler, kumar partileri... Caroline... Hayır, hiçbiri cezp etmiyordu

kendisini ve aklı o iffetsiz kadınla doluyken hiçbir şeye kendini hakkıyla veremiyordu. Diğer taraftan biliyordu ki, Evelyn iffetsiz değildi. O her türlü adamla yatan eteği gevşek bir kadın olmamıştı ancak Julian karısının, kendisini daha önce birine verdiği fikrine ölümüne düşmandı. Elinde olsa o adamı bulup, onu ve tüm izlerini dünyadan silmek isterdi. O kahrolası adam her kimse Evelyn'in masumiyet tahtına oturmuştu. Onu indirmek, parçalara bölmek sonra kendisi o tahta çıkmak istiyordu. Evelyn'i, sadece şimdi ya da gelecekte değil, geçmişte bile paylaşmıyordu.

İkinci haftayı zor atlatmıştı. Cherbury'e gidip Rosa'sını görme istediğini zorlukla bastırdı. Akşamüstü evinden çıkmadan evvel uşağı Dudley'e Caroline'i çağırmaları talimatını verdi. Bu işe bir son verecekti. Yapmalıydı. O kadının, hayatının merkezine can sıkıcı şekilde oturmasına izin veremezdi. Caroline bu gece ihtiyaç duyduğu her şeyi ona verecekti. Nest'e uğrayıp bir el kumar oynamak, şansı varsa kaybetmek, sonra da bundan ötürü sinirlenmek ve en sonunda birilerinin çenesini kırmak istiyordu. Evine sarhoş bir halde döndüğünde ise Caroline'ın o sıkıcı bedeniyle kendinden geçeceğini düşünüyordu. Yalan olduğunu bilse de Rosa'yı bu gece unutacağını umuyordu!

Nest'e vardığında içerideki kalabalıkla beraber puro tüttürüp berbat iş konulardan birkaç laf geveledi. Tyrell Granby'nin ya da daha iyisi McCurdy'nin olmayışı sıkıntısını katlarken akşam bir şeyler yedikten sonra ayrılmak için ayağa kalktı. Ne sarhoş olabilmiş, ne de kumarda kaybetmişti. Çok istemesine rağmen kimseyle dalaşmaya bile tenezzül etmeyerek o kasvetli, karanlık evine dönmek için çıkışlara yönelmişti. Bu sırada Lord Marchal kendisini uğurlamak için elini uzattı.

"Erken ayrılıyorsun, Harewood. Anlıyorum seni, dostum. Sevgili karını bekletmek istemezsin. Bir de o lanet olası işler yüzünden onu uzun zamandır görmediğin hesaba katılırsa çok bile durduğun söylenebilir."

Julian adamın gülen yüzüne kaş çatışının gölgesinde şaşkınlıkla baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken sesi anlamadığını gösterircesine tuhaftı.

Lord Marchal, Harewood'un, karısının gelişinden haberdar olmadığını anladı. Buraya gelirken Lord'un evinin önünde bir arabanın durduğunu görmüş ve sonra içinden çıkan küçük oğlan ile güzel bir kadını seçince onların kim olduğunu anlamıştı. Öte yandan Harewood Dükü'nün karısının gelişinden haberdar olmayışı adama bazı şeyleri mahvettiği sonucunu çıkardı. Anlaşılan Leydi Wharton kocasına sürpriz yapmak istemişti, ancak artık bu işin tadı kaçmıştı.

"Şey, sanırım haberin yok. Harewood Düklüğü arabasını kapının önünde gördüm. Oğlun Albert ve karın Leydi Wharton içinden çıkıyordu."

Julian işittikleriyle bir süre boyunca kaskatı kesildi. Sonra amansız bir öfke damarlarına hücum etti. Nezaketten uzak adamın elini sıkıp hızlı adımlarıyla kulüpten çıktı. Kendini sıcak geceye attığında kavurucu bir yel yüzünü yalayıp geçti.

Arabasına bindiğinde arabacıdan olabildiğince hızlı bir şekilde kendisini eve götürmesini istedi. Kahretsin! Elinden kesinlikle bir kaza çıkacaktı. O kadar öfkeliydi ki bu sinirinin müsebbibi kimdi bilmiyordu. Kendine kızgındı; bu son derece açıktı. O lanet fahişe Caroline'a da kızgındı. Onu çağıranın kendisi olduğunu unutarak kadına küfretti, ancak öfkesinin asıl sebebi Evelyn'di. Böyle bir anda çıkıp gelerek ne yapmaya çalışıyordu? Üstelik açık ve su götürmez bir hatayla oğlunu da kendisinin peşinden sürüklediği için Julian onu tüm öfkesiyle sarsmak istiyordu. Ancak hissettiği başka bir şeyin mevcudiyeti rahatsızlığını arttırdı. Evelyn'in Caroline'ı görecek olması rahatsızlığının tek sebebiydi!

Evelyn Wentworth'taki eve vardığında ilk önce hayal kırıklığıyla karşılaştı. Julian yoktu ve uşaklar kendisini tanımamıştı. Ancak bu görkemli eve giriş bileti olan Albert tüm ev ahalisi tarafından tanınıp kimliği resmiyet kazandığına usulca girdi eve. Bir emanet gibi hissediyordu kendini. Hiçbir şekilde söz hakkına sahip olmadığı eve girerken Bayan Harris'in aklına uyduğu için kendinden nefret etti. Julian kızacak, bağırıp çağıracak, çok daha beteri, kendisinden biraz daha nefret edecekti. Evleyn bu hisle acı içinde bakışlarını eğdi.

Öyle ki, bu görkemli binanın ihtişamını bile seçemedi. Ancak ev çok güzeldi. Cherbury'nin yarısı kadar ya vardı, ya yoktu. Koyu kırmızı renklerin hâkim olduğu eve girer girmez ince, uzun koridorlarla karşılaştı. Koridorun sonundaki antre bir müzeye benziyordu. Duvarlar yüksek tavanlara kadar çeşitli Rönesans tarzı tablolarla döşenmişti. Buranın Cherbury'deki gibi eleğan bir tarzı yoktu. Daha erkeksi, daha sertti. Masif ahşaptan oymalı kanepeler ve sadeliğindeki zarafeti Evelyn'i büyüledi. Odalara dolan o keskinlik hissi hiçbir tereddüde yer bırakmıyordu. "Tıpkı Julian gibi," diye düşündü. Adam da öyleydi. Sevgili kocası... Bir kez ne düşündüyse o fikrini değiştirmeyecek kadar doğrudan ve dediğim dedik bir adamdı. Evelyn onun bu sarsılmaz duruşunun kendi felaketi olacağını biliyordu.

Albert'a yemesi için bir şeyler getirildiğinde genç kadın sadece bir parça tereyağlı ekmek yedi. Julian'ı görene kadar hiç bir şeyle ilgilenmek istemiyordu. Sadece onu görmek istiyordu. Gözlerine, kızgın bile olsa o masmavi denizlere dalmak istiyordu. Kendisine bir kez baksa yeterdi, çünkü genç kadın onun bakışlarına bile muhtaçlık duyuyordu. Hava çoktan kararmış olduğu halde kocası gelmedi. Uşak onun çeşitli işler için bazı yerlere uğradığını söyledi. Erkeklerin takıldığı bir tür kumarhane ve eğlence kulübü olan Nest'ten bahsetti. Genç kadın öylece durdu ve sabretti. Nasıl olsa gelecekti. Ah gelecekti, değil mi? Geceyi başka bir yerde geçirmezdi herhalde. Ya da başka bir kadının koynunda! Bu hisle sarsıldı, benzi soldu ve oturduğu kare koltuğa elleriyle sımsıkı sarıldı. Durup düşündükçe felaketten bir rüzgâra daha çok kapılıyordu. Bu yüzden dikkatini Albert'a vermek istedi. Çocuk huşu içinde yemek yiyordu. Yemekten sonra onu gösterilen bir odaya çıkarttı. Bugün için ders çalışmayacaklardı, ancak genç kadın ona rutin nasihatler vermeyi ihmal etmeyerek uyuyana kadar da başında ayrılmadı.

Wentworth sokağındaki bu ev her şeye rağmen Evelyn'e huzur vermişti. Cherbury'deki oturma salonunun yarısından bile daha küçük bir odada otururken sadeliğinden keyif alarak sakince bekledi. Sessizliği bölen şey duvardaki saatin tik takları

ve uşakların çıkardığı adım sesleriydi. Ancak saat on bir civarı başka bir ses duyuldu. Tiz, incecik, coşkulu bir kadın kahkahası... Evelyn sesi işitir işitmez yerinden kalktı. Kapıya yöneldi ve onu yavaşça açtı. Antreye varmıştı ki kadınla yüz yüze geldiler. İkisi de aynı ifadeyle birbirini süzdü. Şaşkın, paniklemiş ve açıkça hoşnutsuzlukla...

Evelyn kadının güzelliği karşısında nefret duydu. Hayır, kıskançlık değildi bu... İlkel bir nefretti. Siyah saçları vardı kadının. Tepesinde sıkı bir topuzla toplanmıştı. Gözleri açık yeşildi ve teni hayalet kadar beyazdı. Sonra vücudu bir dal gibi incecik, dolgun göğüsleri ve geniş kalçasıyla kıvrak bir yılan gibiydi.

Evelyn gergin sesiyle "Kimsiniz?" diye sordu.

Kadın başını dikleştirdi. Siyah eldivenli eliyle çenesinden bir şey siler gibi yaptı. Sonra da sordu "Asıl siz kimsiniz?"

Evelyn, onun gibi yalnızca bedeniyle bile hükmedecek davranışlardan habersizdi. Sadece sakin olmaya çalıştı. Kadının kim olduğunu bildiği halde kabullenemiyordu. Üstelik o kadar küstahça "Asıl siz kimsiniz?" demişti ki Evelyn onun, kendisini bu evin hanımı saydığını anladı. Nefretini gösteren kibirli bir sesle yanıt verdi.

"Ben Leydi Evelyn Rosa Wharton! Harewood Dükü'nün karısıyım," dedi. Sesi sakin ancak açık bir öfke doluydu.

Kadın tek kaşını alaycı bir ifadeyle kaldırdı. Eldivenli uzun ince elini uzatarak "Ben de Caroline Sedwick. Lord Wharton'ın bir arkadaşıyım," diye yanıt verdi.

Evelyn o arkadaşlığın neleri kapsadığını anladı. Karnında müthiş bir yanma, başında dönme hissetti. Aşağılanmışlığın bu denli ağırını yaşamamıştı. Adi bir metres bile kendisine açık bir kibirle bakıyordu. Dişlerini birbirine bastırdı ve "Burada işiniz yok! Derhal evimi terk edin!" diye bağırdı. Sesi yüksek değil cılızdı, ancak duruşu Caroline'a meydan okur nitelikteydi.

Siyah saçlı kadın da ona meydan okudu. Demek sevgili Lordunun o çok bahsedilen karısı buydu. Şu meşhur aşklarının diğer oyuncusu... Evelyn Rosa Wharton! Ah ne sıradan bir kadındı. Muhafazakâr ve gösterişten uzak görüntüsü bu kadından

korkmaması gerektiğini gösteriyordu. Üstelik Lord Wharton kendisini çağırttığına göre karısından pek de memnun değil demekti.

Caroline bu düşünce ile kıkırdadı. Evelyn'e halinin ne kadar içler acısı olduğunu söylemek istedi. Bu sırada sert, kararlı adım sesleri kendilerine yaklaşmaktaydı. Harewood Dükü'nü ilk gören Caroline oldu. Adamı görünce yüzüne öylesine edepsiz, öylesine şuh bir bakış yerleştirdi ki Evelyn kadının işinin ehli olduğunu anladı. Kendisi ise devrilmiş bir ağaç gibiydi. Ellerini önünde birleştirmiş ve titrekliğini gizlemeye çalışıyordu. Sonra kocasını gördü. Julian'ı...

Adamın bakışlarını, arzuladığı gibi üzerinde hissetti. Gözleri buluştuğunda Evelyn onun laciverde dönmüş o kasvetli bakışlarından ürkerek tek kelime edemedi.

"Ah, Lordum... Beni çağırmışsınız, ancak bir konuğunuz olduğunu bilmiyordum."

Caroline'ın sözleri Evelyn'in tam kalbine ateşli bir ok sapladı. Bir ihtimal, kadının davetsizce çıkıp geldiğini düşünmüştü. Düşünmek istemişti ancak yanılmıştı. Onu çağıran kocasıydı. Gözleri doldu, burnu sızladı ancak bir fahişenin önünde ağlamayacaktı.

"Caroline, evimi terk et!"

Julian'ın sesi kadına itiraz hakkı tanımayacak kadar sertti. Caroline ahlaksız ifadesini bozmayarak Evelyn'e kötü bir gülüş attı. Julian'ın yanından geçerken de elini kaldırıp adamın inip kalkan öfkeli göğsüne koydu. Ancak bu laubali hareketi Harewood Dükü tarafından hışımla karşılandı. Genç adam Caroline'nin bileğini tutup onu sertçe kendinden savurdu. Kadının yüzünden anlık bir somurtma geçse de yeniden o işveli gülüşünü takınmakta hiç de gecikmedi. Sonra kalçalarını abartıyla sallayıp koridorlar ardında kayboldu.

Evelyn ayakta dikilemiyordu. Kendini bir yerlere atmak istiyordu. Adam da bunu istiyordu; Evelyn'i bir yerlerden atmak! Genç kadın kocasının yüzündeki hiddetli ifadeyi seçince bir şey diyemedi. Ayakta birbirlerine baka kaldılar. Evelyn bir ölü gibi hareketsizdi ancak Julian'ın çenesi sıkılı dişlerinden ötürü titriyordu.

Sakin olmaya zorlanarak "Burada ne işin var?" diye sordu.

Genç kadın ellerini çözdü. Duruşu değişti ve "Oturmak istiyorum," dedi. Sonra kocasına arkasını dönüp salona yöneldi. Bezgin adımlarını her atışında ruhundan bir parça kayıyor gibiydi. Ancak oturmaya fırsat bulamadan kolundan hoyratça çekildi. Sendeledi ve ellerini gayri ihtiyari adamın göğsüne yasladı.

"Ben," dedi gözlerini kaçırarak "Ben Albert'ı gezdirmek istedim," diyebildi. "Seni görmek istedim," diyecek takati yoktu. Caroline'ı ya da ihaneti de sormadı. Kalbi o kadar ufalanmıştı ki, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Rosa!" diye fısıldadı adam.

Evelyn başını kaldırdı. Titreyen kirpikleri az sonra gelecek olan gözyaşı seline hazırlanıyordu. Evelyn yutkundu ve gözyaşlarını tutmayı başardı.

Julian öfkelice "Bana cevap ver! Burada ne işin var?" diye bir kez daha sordu.

"Gelişim sizi rahatsız ettiyse özür dilerim."

Evelyn kolunu adamdan çekmeye çalıştı, başaramadı. Kalbindeki o aldatılmışlık hissiyle gözleri bir kez daha doldu. Aldırmadan devam etti. "Anlaşılan rahatsız ettim de! Benim yüzümden metresinizi gönderdiniz!"

Julian irkildi. Ona kızgındı. Bu kadına delicesine öfkeliydi ve şimdi suçlananın kendisi olmasına dayanamayarak hiddetle "Evet beni rahatsız ettin, lanet olası!" diye bağırdı.

Evelyn bu defa kolunu hışımla çekerek adamın kıskacından kurtuldu.

"Bunun için üzgünüm! Ama acele ederseniz metresinize yetişebilirsiniz. Çok fazla uzaklaşmış olamaz!"

"Kes sesini ve bana ne yapacağımı söylemeye kalkışma!"

"Ah, ben size nasıl böyle bir şey söylerim? Sizin gibi kudretli bir adama, koskoca bir Dük'e bir hizmetçi olarak nasıl tavsiyede bulunabilirim?"

"Rosa! Beni delirtme! Seni görmek istemediğimi biliyorsun! Kahretsin, buraya habersiz çıkıp gelmeye nasıl cüret edersin?"

"Ben sizin karınızım. Unuttuğunuzu, unutmak istediğinizi, bundan nefret ettiğinizi biliyorum, ama bundan kaçamazsınız!"

"Evet, ne yazık ki bundan kaçışım yok," diyerek zalimce cevap veren adam kadının gözlerine baktı. Rosa'nın bakışları o kadar karanlıktı ki, o anda kızın kendisinden nefret etmek üzere olduğunu anladı. Daha iki hafta evvel tutkuyla "Seni seviyorum," diyen kadın gitmiş, yerine gerçek bir düşman gelmişti. Kızın haklı olduğunu biliyordu.

Kocasının fahişesini görmüş hangi kadın sakin kalabilirdi ki? Ancak buna hakkı yoktu! Kendi iffetsizliğini göremeden kocasını yargılamaya asla hakkı yoktu.

"Seni asla affetmeyeceğim," dedi Evelyn. Bu sözleri ne için söylediğini bilmiyordu. Kadınlık gururu kırılmıştı, ancak bir ihtimal adamın kendisini önemsediğini düşünmüştü. Bakire olmamasını bu kadar büyüttüğüne göre bunu düşünmesi normaldi, ancak böyle açıkça hakarete maruz kalacağını da bilmiyordu. Buraya kocasının metresiyle karşılaşmak için, kocasının kendisine olan nefretini işitmek için gelmemişti.

Ona yaptıklarının ne kadar adice olduğunu haykırmak, sevgisini hak etmediğini söylemek istedi ancak sadece affetmeyeceğini söyleyebildi. Varlığı önemsenmeyen biri olarak bu aptalca tehdidinin önemli bulunmayacağından haberdardı ancak yine de söylemişti.

Harewood Dükü ise kızın beklediği şekilde açık bir alayla baktı ona. "Kendini affedecek misin, Rosa? Masumiyetini evlenmeden kaybeden adi bir sürtük olduğun gerçeğini..."

Evelyn dayanamadı ve elini kaldırıp adamın yüzüne müthiş öfkeli bir tokat attı. Julian'ın yüzü hafifçe yana kayarken siyah bir tutam saçı darbenin etkisiyle alnına düştü. Evelyn kaskatı kesildi. Yaptığı delilikti ancak pişman değildi. Adam yeniden kendisine döndüğünde "Ya sen?" diye bağırdı. "Sen evliyken başka kadınlarla beraber oluyorsun. Açıkça karını aldatıyorsun ve kalkmış bana masumiyetten bahsediyorsun. Alçak adamın birisin, Wharton!" diye bağırdı.

Julian karısının omuzlarını tutup ölümüne bir kuvvetle sıktı. Kızı sarsıp titretmek, onu adeta öldürmek istiyordu. O kadar öfkeliydi ki, Evelyn öleceğini düşünmedi değil. Kararlığını bozmadı. Kırılan gururunu kurtarmaya çalıştığı için geri adım atmayacaktı. Adamın o iri ve hükmeden bedeni, sert elleri, haşin gözleri karşısında dik duruşunu bozmadı.

"Yarın buradan gideceksin, lanet olası! Seni daha fazla etrafımda görmek istemiyorum. Senin gibi bir kadınla işim olmayacağını bilmen gerekirdi. Benimle evlendiğin için bir düşes olduğunu mu sandın?"

Evelyn sözlerin acımasızlığı karşısında iç çekti. Gözleri bu defa daha güçlü bir baskıyla doldu. Hatta birkaç damla gözyaşı da yanaklarında süzüldü ancak adamın nefreti o kadar yoğundu ki bu gözyaşları aleyhine olmaktan öteye gidemedi.

"Gözyaşlarıyla beni kandıramazsın, Rosa. Kim olduğunu biliyorum."

"Bilmiyorsun," diye gürledi Evelyn. Sesi bir haykırış olarak çıkmıştı. Adamın o mavi, delici gözlerine bakarken aciz bir kadın gibi değil tüm dünyaya hükmeden dişi bir savaşçı gibi konuştu. "Sevgime layık değilsin, Lord Wharton! Seni sevdiğim için, seni bir zamanlar sevdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Beni bir fahişe, basit bir kadın olarak görebilirsin, ancak kendinden habersizsin! Kibrinin içinde boğulmaya mahkûm zavallı bir adamsın. Bir kadının aşkına sahip olmak ise sana fazla gelir. Bunu hak edecek biri değilsin. Bundan sonra seni sevmekten vazgeçiyorum!"

Evelyn gözlerinden yaşlar boşanırken bu cümleleri kurdu. Üzüntüsüne rağmen o kadar kararlıydı ki, Julian onun sevgisinin nefrete dönmesinden delice korktu. İçinde bir yerlerde her şeyi mahvettiği hissi kalbini esir aldı. Kızı tutan elleri gevşedi. Bir an ona kıpırtısız bakarken çekip sımsıkı sarılmak ve sevgisinden vazgeçmemesini haykırmak istedi. Ancak Evelyn ellerinden kayıp koştu. Adamı kendinden beter dağılmış halde bıraktı ve güçsüz bacaklarını zorlukla sürüyerek merdivenleri tırmandı.

Dün geceki meşum hadiselere rağmen o gün evden ayrılan olmadı. En azından Evelyn hiçbir yere gitmedi. Gidemezdi, zira her şeyden habersiz olan Albert'ı bırakamaz ya da Londra'yı biraz olsun gezmeden onu Cherbury'e yeniden götüremezdi.

Bu çocuk için de çok şüpheli olabileceği gibi zaten babası da buna müsaade etmeyecekti. Julian, Albert'ı özlediği için çocuğu birkaç gün yanında tutmaya karar vermişti. Bu birkaç gün kavgalı olduğu eşine de tahammül etmeyi gerektiriyordu, ancak genç adam o kadını bundan şikâyetçi olacak kadar önemsemediğini düşündü. Elbette... İffetsiz Rosa'sının masanın diğer ucunda oturması kendisine değil ona işkence olacaktı! Buraya geldiği için onu pişman edecekti.

Kahretsin! Daha iki saat geçmeden pişman olan kendisi oldu. Evelyn o kadar aldırmazdı ki, Julian kahvaltı süresince kızı öfkeyle süzdü. İnanılmayacak kadar metanetli olması bir yana, aptalca bir neşeyle etrafına gülücükler dağıtıyordu. Hayır, dün geceki gibi vakur durmaya çalışmıyor, bundan çok daha iyisini yaparak yaşananlar hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Julian kızın göz boyamaya çalıştığından emindi. Onun da kendisi gibi geceyi uykusuz geçirdiğini tahmin etmek zor değildi. Tabii ya! Ne kadar yıkıldığını göstermemeye gayret ediyor, bunu yaparken de ustaca bir rol kabiliyeti sergiliyordu. Elbette öyle olacaktı. Bu kabiliyetinden ötürü onu suçlayamazdı, değil mi? Rosa'sı kendisini de tıpkı böyle kandırmamış mıydı?

"Babacığım, hayvanat bahçesine gideceğiz, değil mi?"

Albert'ın sorusu genç adamı düşüncelerinden arındırdı. Sakince "Elbette oğlum," dedi.

"Şey, bir de botanik bahçesi varmış. Martin amca söylemişti. Oraya da gidebilir miyiz?"

"Martin Hamilton mı? Onu nerede gördün, oğlum?"

Julian gerilmişti. O adamın evinde işinin bittiğini sanıyordu. Kahrolası çiçeklerin mevsimi geçmemiş miydi? Ağaçları ucubeye çevirmesi bitmemiş miydi? Yoksa o korkuluk kılıklı adamı Rosa mı çağırıyordu? Genç adam Albert'ın yanıt vermesini beklemeden Evelyn'e döndü. Kadın, tabağındaki bir parça peyniri tuhaf

sayılacak kadar minik parçalara bölmüş ve anlaşılan tabağında bir savaş çıkarmıştı.

"Hamilton'ı sen mi çağırdın?"

Evelyn, Dükün keskin sesiyle kendisine hitap ettiğini anladı. Güleç ve işveli bir tonda "Ah, evet... Sonbahar çiçekleri için biraz hazırlık yaptık," dedi.

"O lanet olası çiçekleri bahçemde istemiyorum!"

"Ama baba, çiçekler çok güzel oldu. Martin amca bir dahaki gelişinde onları benim sulamama izin verecekmiş."

"O adam bir daha gelmeyecek, Albert. Ve sen de çiçeklerle değil, erkeklerin yaptığı şeylerle uğraşacaksın. Sean'a emir verip sana at binmesini öğrettireceğim!"

Albert o anda çiçekleri unuttu ve coşkulu bir nidayla "Yaşasın. Deimos'a da binecek miyim baba?" diye sordu.

Evelyn atıldı. "Ah tatlım, o korkunç bir at. Sana uygun değil."

"Oğluma neyin uygun olup olmadığına ben karar veririm, Bayan Drummond!"

Evelyn bu açık dışlanmışlıkla zorlukla gülümsedi. Sabahtan bu yana yaptığı gibi büyük bir çabayla sakince "Elbette Lordum," dedi. Ardından "Ancak çiçeklerin bakımı bitmedi. Bay Hamilton'a ihtiyacım olacak," diyerek adamın az önceki emrine itaat etmeyeceğini ilan etti.

"Senin mi?" diye sordu Julian. "Senin mi ihtiyacın olacak?"

Kinayeli sesiyle Evelyn yutkundu. Kendisine bir kez daha iffetsiz muamelesi yapılırsa şu reçel kâsesini adamın o ukala yüzüne fırlatacaktı.

"Evet," dedi yine de. Cüretine şaşırsa da devam etti "Bu halde Bay Hamilton'ın işine son verilmesi sadece mali olarak size zarar getirir. Yüzlerce tohum ektik ve..."

"Ve dünyadaki tek mimar Hamilton denen o yeteneksiz değil. Tanrı bilir, ektiği tohumlar bile yıllar sonra açar!"

Genç kadın son derece cesur bir tavırla "Sen ne anlarsın ki!" dedi.

Ah, en sonunda dayanamamıştı. Sesi o kadar öfkeliydi ki Albert ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Bakıcısının müthiş

bir kuvvetle reçel kâsesini tuttuğunu, kızın bembeyaz kesilen ellerine bakarken anlamıştı. Bu da hiç iyiye işaret değildi. İnce bir çığlık atarak birbirlerine sinirlenmiş olan babası ve Evelyn'in dikkatini kendine çekti.

"Özür dilerim, Evelyn. Bu şey sümüklü böcek gibi kaygan." Albert'ın yorumuna en sonunda içtenlikle gülümseyen Evelyn çocuğun kucağına düşmüş bir parça tereyağını eliyle temizledi. Albert gerginliği gideren taraf olmaktan memnun bir şekilde hiç istemediği halde biraz salam dilimi istedi. Evelyn çocuğa istediğini uzattığında Julian'ın kendisini, nasıl an be an kabaran bir öfke ateşiyle izlediğini az çok tahmin edebiliyordu.

Öğleden sonra Regent Park'ındaki Londra Hayvanat Bahçesini gezdiler. Albert'ın her hayvan türüne olan uzun uzadıya ilgisi Evelyn'in işkence çekmesine neden oluyordu. Çünkü böyle anlarda Albert'a cevap vermek zorlaşıyordu. Hiç konuşmadan bir köşede susmayı tercih ederdi. Kocasının bakışları üzerinde böylesine öfkeyle gezinirken çocuğa hakkıyla yanıtlar veremiyordu. Lanet olası Dük öylece dururken nasıl da zalimce görünüyordu. Öğleden sonra ise müze ziyareti yapmışlar, Montagu House'u kısaca turlamışlardı. Albert hayvanlara gösterdiği ilgiyi tarihe göstermediği ve yanındaki iki yetişkinin canı fena halde sıkkın olduğu için müze ziyareti çok erken bitmişti.

Ancak Evelyn burada hayvanat bahçesinde olduğundan daha fazla tedirgin olmuştu. Burayı biliyordu. Julian'ı mahvetmek isteyen o adamlar Tobias ile her pazartesi burada buluşuyorlardı. Bugün günlerden pazartesi olmadığı halde Evelyn delice bir korku duydu. Julian kendisine ne yaparsa yapsın onun katil olmadığından emindi. Bu yüzden bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Ah, keşke Tobby'i görseydi. Ona babasının araştırmalarında durup beklemesini tavsiye ederdi ancak bu imkânsızdı.

Genç kadın Cherbury'e gittiğinde amcasına bu işte yavaş olması konusunda bir mektup yazmaya karar verdi. Julian'ın suçluluğu zaten kanıtlanamazdı çünkü böyle bir şey mevcut değildi, ancak kendisi kocasının suçsuzluğunu bir şekilde kanıtlamalıydı. Adam kendisinden nefret etse de onu zindanlara

atamaz, oğlunu babasız bırakamazdı. Tanrım, sevdiği bu adamın hiçbir şekilde öyle bir muameleye tabi tutulmasına izin veremezdi. Düşüncelerinden ötürü rahatsızdı. Öyle ki, Julian'ın öfkesi ve nefreti bile katlanılır olmuştu. Onsuz kalma korkusu tüm ömrü boyunca onun nefretine katlanmaktan daha zordu. Kendisine böylesine açık bir aşağılamayla bakmasına bile razıydı ancak onu görmemeye dayanamazdı. Yine de onu kendisi de affetmeyecekti. Julian başta kendisini uyarmış ve hiçbir beklentiye kapılmamasını söylemiş olabilirdi, ancak Evelyn çoktan, hem de evlenmeden, hatta malikâneye gelmeden önce bile her türlü beklentiye kapıldığını biliyordu. Adama delicesine âşık olup ümitvar olmamak ne kadar da saçmaydı!

Harewood Dükü o kasıntı, buyurgan sözleriyle kendisine asla bir şans tanımayacağını ve hayatına müdahale etmesine izin vermeyeceğini söylemiş olabilirdi, ama Evelyn'in umurunda değildi. Bu sebeple onun kendisine olan ihanetini unutamıyordu. Adamın bir sadakat yemini etmemesini önemsemiyor ve aşkının uğradığı bu hakareti kesinlikle kabullenemiyordu. Üstelik ona sevgisini de haykırmış ve bu güçsüz varlığının onun aşkıyla nasıl da dolu olduğunu itiraf etmişti. Tüm bunları zerrece önemsemeyen zalim adam ise metresini utanmadan evine çağırmıştı! Genç kadın sadece üzüntüsünü arttıran kötü düşüncelerin bir mengene gibi ruhunu sıkmasına izin vermekten başkasını yapamıyordu. Londra'ya ümit içinde gelmişti ancak ümitleri acımasızca yok edilmişti!

Akşam yemeği boyunca bunları düşünüp durdu. Daha ne kadar dayanabilirdi, hesaplamaya çalıştı. Bakışlarını ara ara kocasına dikerken onun gerginliği yüzünden var olan cesaret kırıntılarının da silindiğini anladı. Albert'ın varlığı yine ve her zamanki gibi kendisine güç veriyordu.

"Yarın gitmeye hazırsın, değil mi Albert?" diye sordu çocuğa. Burada istenmiyorsa gidecekti ancak çocuğu bu fikre önceden alıştırmalıydı.

"Ama Evelyn, sadece bir gece burada uyudum. Babacığım, bizim gitmemizi istemezsin, değil mi? Hani bugün söz vermiştin, beni sirke götürecektin?"

"Eğer mürebbiyen gitmeniz gerektiğini söylüyorsa gitmelisiniz oğlum. Ben seni daha sonra gezdiririm. Baba oğul bir sürü yer keşfederiz."

Evelyn dışına itildiği o aile tablosundan dolayı kalbinde anlaşılmaz bir sızı hissetti.

"Lord Wharton haklı, Albert. Daha geniş bir zamanda yeniden geliriz. Londra bu mevsimde çok kalabalık ve baban bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgul."

Julian kızın müstehzi cümlesiyle homurdandı. Kısık mavi gözlerini Rosa'ya dikti. Bu gece aptal karısı yine şansını zorlamaya başlamıştı. Onun kendisine meydan okuması karşısında yanıtı gecikmedi.

"Evet oğlum, bu doğru... Burada işlerim var ve seninle daha geniş bir zamanda tüm İngiltere'yi gezeceğime söz veriyorum." Bilerek Evelyn'i yok sayıyordu. Ürkek ve sessiz karısının pençelerini çıkardığını gördüğünde arsızca sırıttı.

"Tüm İngiltere'mi? Bu harika, babacığım... Ama sadece sen ve ben mi gezeceğiz? Ya Evelyn?"

Albert Harewood Dükü'nü hazırlıksız yakaladı. Ancak genç adam cevap veremeden Evelyn atıldı. "Ben o zamanlar bahçeyle ilgileniyor olacağım, Albert. Martin amcanla yapacağımız çok şey olacak. Ama baban sana göz kulak olacaktır. O tanıdığım en sorumlu erkek."

Masa gürültüyle titredi. Şangırdayan çatal ve bıçak sesleri Albert'ı ürküttü. Julian masaya hışımla bir yumruk indirdiğinde Evelyn ona inanamaz gözlerle baktı. Adamın hiddeti bir nesne olup odaya dolmuştu. Burnundan soluyor ve o ilkellikle kararmış gözlerini doğrudan Evelyn'e dikiyordu. Genç kadın ona korku dolu bir şaşkınlıkla baktı.

"Bayan Drummond!" diyerek dişlerinin arasından tıslayan Harewood Dükü "Yemekten sonra çalışma odama geleceksiniz!" diye buyurdu.

"Albert'ın ödevlerini hallettikten sonra sizi bulurum, Lordum. Ayrıca siz unutuyor olabilirsiniz ancak ben Bayan Drummond değilim!"

Julian sessizce bir küfür savurdu. Albert daha önce babasını belki bu kadar sinirli görmüştü, ancak o sessiz mürebbiyesini böylesine bağırırken ilk kez işitiyordu. Çocuğun paniğe kapılmasının sebebi ise birbirlerine adeta düşman gibi kesilen babası ve mürebbiyesinin arasında az sonra çıkacak olan kavgaydı. Tedirginlik ve korkuyla mürebbiyesine baktı. Bir şeyler yapması gerektiğinin şuuruyle endişeli dudaklarını öne doğru uzatırken abartıyla esnedi.

"Evelyn, benim uykum geldi," dedi sonrasında.

Evelyn ölümüne bir kuvvetle sıktığı çatalı yavaşça masanın üstüne bıraktı. Çatık kaşlarının altında gölgelenen amber rengi gözlerini Julian'ın mavi ve öfkeli gözlerinden ayırmayarak "Tamam hayatım," diye yanıt verdi. Sonra hâlâ adama bakadururken kalktı ve nihayet Albert'a döndü. Ancak bu defa konuşan Lord Wharton oldu.

Adam otoriter sesini doğrudan karısına yönlendirdi. "Oğlumla bu gece ben ilgileneceğim. Ve sen mavi oturma odasına gidip beni bekleyeceksin!"

Emri o kadar katiydi ki genç kadın itiraz etmeye muktedir değildi. Üstelik Albert'ın yanında uzatmaması gerektiğini bilecek olgunluktaydı. Öte yandan kocasına hâlâ delicesine bir şeyler fırlatmak istiyordu.

İki erkeğin çıkışlarının ardından Evelyn kendini bahsedilen odaya attı. Evi öncesinde gezmediği için odayı bulması ancak uşak Dudley'in refakatinde olmuştu. Bu bir yandan iyiydi, çünkü bu durumu işe yarar birkaç bilgi toplamak için de kullanacaktı. Alacağı muhtemel cevaplardan ötürü kalbi korkuyla dolsa da yaşlı adama sorularını sormaktan çekinmedi.

"Affedersiniz, Bay Dudley. Bildiğiniz gibi bu eve ilk gelişim ve hizmetkârlarla daha önceden tanışmadım. Sizin ve aşçıların hizmetinin hakkını vermek gerek, ancak temizlikçiler pek çalışmıyor anlaşılan!"

Adam şaşkınlıkla Leydi Wharton'a bakarken "Bir kusur mu gördünüz, Leydim?" dedi.

Evelyn ustaca kibirli bir tavırla odayı süzdü. Sonra işaret parmağını koltuğun oymalı kolluklarına sürdü ve "Tozu görmüyorsunuz sanırım?" diye sordu.

Adam elbette tozu göremedi çünkü böyle bir şeyin varlığı mevcut değildi.

"Derhal hizmetçileri uyaracağım, Leydim. Lütfen bağışlayın. Bir daha olmayacak."

"Bu iyi olur, Bay Dudley. Dua edelim de gelen misafirler evin bu içler acısı durumunu iyi bir dedikodu malzemesi yapmamış olsunlar!"

Adam rahatlıkla "Endişe etmeyin, Leydim. Aylar var ki bu evde misafir ağırlanmadı," dedi.

Asıl rahatlayan ise Evelyn oldu. Tanrım, burada kendisinden uzakta gününü gün edip, davetler, partiler veren kocasını düşünemiyordu. Nitekim bunun doğru olmadığı da açıktı. Bu bilgi üzerine devam etmekten kaçınmadı.

"Ya dün akşam gelen kadın... İsmi neydi?"

"Caroline. Bayan Sedwick mi, Leydim?"

"Evet, o kadın! Sık sık burayı ziyaret eder mi?"

Yaşlı adam en sonunda Leydi Wharton'ın niyetini anladı. Tozların bahane edilmesi ve böyle dolambaçlı bir yoldan soruşturmayı dile getirmesi karşısında gülümsedi. Tuhaftı ama ilk kez bir leydiyi cana yakın buldu. Kızın belki görünüşü, belki yemekteki o asi tavrı—sebep neydi bilinmez, ancak Dudley Leydi Wharton'a ısındı ve ona yardım etmeye karar verdi.

Dürüstçe yanıt verdi. "Bayan Sedwick, Lordumuzun evliliğinden bu yana ilk kez dün gece geldiler Leydim. Ve sizin de gördüğünüz gibi çok fazla kalamadılar."

Evelyn gözle görülür şekilde derin bir nefes bıraktı. Londra'ya geldiğinden bu yana kalbinde ilk kez bir ferahlama hissetti. Adama dostane bir bakış attı. Bu "Teşekkür ederim," demekti. Dudley de anladı ve kibarca başını eğdi. İşbirliğinde olmaktan ötürü memnun görünüyordu. Evelyn de adamın bu memnuniyetinden biraz daha yararlanmak istedi.

"Peki, öncesinde ne aralıklarla gelirdi?" diye sordu.

Dudley yanıt vermek için ağzını açmıştı ki arkasında yalın ancak güçlü bir öksürme sesi geldi. Sesin keskin tonu adamı susmaya mecbur etti. Lorduna selam vermesinin ardından odadan çıktı. Çift kanatlı kapıları yavaşça kapattı ve yeni evlileri yalnız bıraktı.

"Demek uşağımı sorguluyorsun?"

Julian uzun ve iri bedeniyle odada dolanmaya başladı. Yaydığı güç ve erkeksilik Evelyn'i sindirmedi. Kararlıca "Evet," dedi genç kadın. "Fahişelerin ne sıklıkla geldiğini merak ettim!"

Adam kıza öfkeli bir bakış attı. "Bu karışacağın bir konu değil."

"Öyle mi? Ne tür şeylere karışabilirim, Lordum? Sadece izin verdiğiniz şeylere mi?"

"Evet," dedi Julian. Küstah yanıtı Evelyn'in dudaklarını birbirine bastırmasına neden oldu.

"Nefes almak ya da oturup kalkmak için de izin almam gerekiyor mu?"

"Konuşmak için kesinlikle izin alman gerekiyor!"

Evelyn sinirle homurdandı. Dudaklarını birbirine o kadar bastırmıştı ki genç adam karısının sıkı bir küfür savurmamak için kendini zor tuttuğunu anladı. Yürümeyi kesip kızın yanında durdu. Evelyn oturduğu için şükretti yoksa ayakta bu kadar kararlı görünemezdi. Ancak kocası konuşunca bu halinden eser kalmadı.

"Hayatıma istediğin an, istediğin şekilde müdahale etmeni yasaklıyorum. Kafana estiği gibi çıkıp beni rahatsız edemezsin!" demişti Harewood Dükü.

Evelyn başını kaldırıp ona baktı. Gerçekten bu kadar rahatsızlık verdiği doğru muydu? Kendini tutamayarak ayağa kalktı. Öfkesini bastırdı ancak üzüntüsünü gideremedi. Pes etmiş bir tavırla sakınmadan yanıt verdi.

"Yarın gideceğim. Merak etmeyin, o ahlaksız hayatınızı durup seyredecek değilim! Albert'ı da götüreceğim çünkü babasının yaşantısını kendine örnek alabilir! Büyüdüğünde sizin gibi birisi olursa bu onun felaketi olur!"

Ardını döndü ve kapıya koştu. Açmaya muktedir olmadan iki saniye sonra kendini duvara yapışmış halde buldu. Henüz ne olduğunu anlayamadan dudaklarından öpülmeye başlanmıştı. Kocası, Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ın bentleri

yıkılmıştı. Öfkesi azgın bir nehir gibi taştı ve Evelyn'in dudaklarını istila etmeye başladı. Julian'ın öpüşü nezaketten uzaktı. Kızı hırpalayan, dağıtan, manen yaralayan bir öpüştü. Evelyn adamı sertçe itmeden evvel onun dudağını ısırdı. Bu defa onu karşı koyabildi. Elleriyle o sert göğsüne vururken "Beni kullanmaktan vazgeç!" diye bağırdı. Bir kez daha ona bedenini sunup ardından aşağılanmayı göze alamayacaktı. Bu defa bu savaştan sağ çıkamayacağını biliyordu.

Genç adam alayla güldü. Bakışları şuh bir ifadeyle kızın ayrılmış yakalarına kaydı. Acımasızca konuştu ve "Burada bir fahişe istemiyorsan onun görevlerini sen yerine getirmelisin," dedi.

Sözlerinin karısını nasıl dağladığını göremedi. Öfkesi gözünü kör etmişti. Evelyn'i hiç affedemeyecek kadar sinirliydi. Onu gördükçe, öpmek ve sevişmekten sonraki en büyük isteği onu yaralamak, kalbini kırmak oluyordu. Ancak bu defaki sözlerine katlanacak bir kadın bulamayacaktı karşısında. Evelyn ona dolu dolu gözlerle baktı. Dudakları aralanmadan evvel gözlerinden iri damlalar akmaya başladı. Sonra ince bir hıçkırık sesi çıkardı. Kendini o kadar zor tutuyordu ki Julian bu bakışla kaşlarını çattı. Bir kadını daha önce bu kadar yıkılmış görmemişti.

"Gidiyorum!" dedi kadın.

Elinin tersiyle kabaca yanağını sildi ve çektiği acıdan ötürü boğuklaşmış sesiyle konuşmaya devam etti. "Yarını beklemeden, hemen şimdi gidiyorum! Benden kurtuluyorsun Lord Wharton! Hayatından sonsuza kadar çıkıyorum. Soran olursa öldüğümü söylersin çünkü beni bu defa gerçekten öldürdün. Şimdi dilediğince mutlu olabilirsin!"

Sonra kapı kolunu kavradı, titreyen elleriyle kapıyı açtı ve kendini dış kapıya savurdu. Ardından çarptığı kapı o kadar gürültüyle örtülmüştü ki, Julian şaşkınlığına rağmen bu sesleri işitti. Genç adam durumun idrakiyle kalbinin yarıldığını ve her şeyini yitirdiğini hissederken Tanrı'ya şükür ki aklını kısa sürede topladı. Saniyeler sonra kadının peşinden koştu. Müthiş bir kaybetmişlik korkusu bütün vücuduna yayılmıştı.

Sokağa çıkmadan evvel de tüm dünyaya haykırır gibi gürledi. "Rosa!"

BÖLÜM 17

Evelyn kendini sokağa nasıl attığını bilmiyordu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmakla kalmıyor, adeta bir şelale gibi yüzünden iniyordu. Gittiği yerin önemi yoktu, sadece gitmek istiyordu. Avazı çıktığı kadar bağırmak ve kalbi patlayana kadar da ağlamak istiyordu. Ayağındaki ince terliklerle sokağa fırladığında pek bir şey düşünemediği açıktı. Hava boğucu derecede sıcaktı ancak Evelyn'i asıl boğan yaşadığı o müthiş acıydı.

Aşkından ötürü gursuz davranmış olabilirdi, lâkin işkencelerin en büyüğü o acımasız sözlere katlanmaktı. Artık katlanamadığı bir noktaya gelince de kendini sokağa atmıştı. Varlığından nefret eden bir adamın yanında kalamazdı artık! Sadece birkaç adım atmıştı ki bedeninin havalandığını hissetti. Gözleri yaşlarla dolu olduğu için bakışı bulanıklaşmıştı. Başını çeviremeden aşina olduğu o sesi işitti. Tüm bedeni müthiş bir heyecan girdabına sürüklendi.

"Sakın debelenme!"

Evelyn nefretle adamın kollarında çırpındı. Kocası kendisine arkadan sarılmış ve zayıf bedenini o şekilde havaya kaldırmıştı. Şimdi de eve sürülüyordu. Genç kadın o güçlü kollara biraz olsun hükmedemiyordu ve fiziksel olarak bu kadar güçsüz olduğu için ilk kez kadınlığına küfretti.

"Bırak beni! Bırak diyorum," diyen bağırışları Wentworth sokağını doldururken Julian o büyükçe eliyle kızın ağzını kapattı. Sonra kulağına "Sakin ol Rosa," diye fısıldadı.

Evelyn'in tüm bedeni gayri ihtiyari durakladı. Bu ses her defasında kendisini nasıl böyle etkileyebiliyordu. Un ufak olmuş gururu bile adamın sesiyle bir köşelere sinmiş gibiydi. Çaresizce

çırpınmayı kesti ancak gözyaşlarını durduramıyordu. Bir yük gibi taşındığını düşündüğü halde adama karşı koyamıyordu.

Bu sırada açılan ve kapanan kapı sesleri işitti. Kalbi delicesine çarparken ayakları hâlâ yeri hissedemiyordu. Nereye götürülüyordu böyle? İşkencesi bitmemiş miydi? Söylenecek daha ne vardı?

Sessizce "İndir beni," dedi.

Eve girdiğini biliyordu ve sessiz kalmayı düşünecek kadar aklı yerindeydi. Gürültüleriyle Albert'ı uyandırmak istemiyordu ancak bu kibirli adama kesinlikle yenilmeyecekti. Dakikalar sonra göğüslerinin altından kavrayan eller gevşedi. Çırpınmaktan ve ağlamaktan yorulmuştu. Yere ayak bastığında dik duramadı ve kocasının kollarına gayri ihtiyari tutundu. Ancak kendini çekmesi çok kısa sürdü.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Neden bana engel oluyorsun?" diye bağırdı.

Julian kadına baktı. Ne kadar da karşı konulmaz görünüyordu. Tam bir deliydi ve onun az önce yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu. Rosa'nın gözlerindeki o kararlı ifadeyle, dudaklarından dökülen o yakıcı sözlerle onu kaybettiğini düşünmüştü. Bu öldürücü derecede korkunç his, içini tam anlamıyla deşip geçmişti. Onun her şeyi silip kaçtığını fark ettiği an genç adam durmamış ve karısının ardına düşmüştü. Kendisinden sevgisi hariç hiçbir şey talep etmeyen, hatta onu bile dile getirmemiş olan bu kadının yokluğu o an ölümcül bir humma gibi her yanını sarmıştı. O cesur sözleri ise aklını başına getirmiş ve onu kaybetme korkusunun başka hiçbir şeye benzemediğini ayırt ederek Rosa'sının peşine düşmüştü.

Şimdi de karşısında durup öfkeyle soluklanan kadının perişan görüntüsüne bakıyordu. Evelyn'in saçları karmakarışık olmuş, elbisesi hırpalanmıştı. Yüzü gözyaşlarından ötürü parlıyordu ve gözlerindeki öfke ateşi hâlâ capcanlıydı. Tanrı şahit ki, karısı hâlâ çok güzel görünüyordu. Aralarında hiç mesafe yoktu ve genç adam Evelyn'den uzak kalmaya daha fazla dayanamadı. Onu çekip titreyen bedenine sımsıkı sarıldı. Bunu hem yaralı

karısını iyileştirmek, hem de kendi kalbini esir alan o korkunç yoksunluk hissini yatıştırmak isteyerek yaptı.

Evelyn bunu beklemiyordu. Göğsü hızla inip kalkarken adamın o sert gövdesiyle teselli olmak en son düşündüğü şeydi. Zor da olsa kendini itmeye çalıştı ancak vücudunu saran güçlü kollar buna izin vermedi. Bu defaki dokunuşlar nasıl da nazikti. Genç kadın inanamıyordu. Bu dokunuşlarda tahakküm yoktu. Daha kırılgan, daha naif bir şeyler vardı. Kalbi umutlanmaması gerektiğini avaz avaz bağırıyordu ve umutlanmadı da.

"Dokunma bana! Artık daha fazla katlanamam. Bırak gideyim!" diye inledi. Yanağı adamın göğsüne yaslanmıştı ve o erkeksi kokusu kalbini daha da acıtıyordu.

"Bırakmam," dedi Julian. Daha sıkı sarıldı.

Genç kadın kocasını yanlış işittiğine emindi. Sonra, onun sesi böyle okşayıcı çıkmış olamazdı. Bağırıp çağırması gerekmiyor muydu? Kırılmayan daha ne varsa kırması, dağıtıp parçalaması gerekmiyor muydu?

"Özür dilerim, sevgilim. Özür dilerim Rosa!"

Ah, Evelyn kalbinin durduğunu sandı. Kendini usulca çekti. O gözleri görmeliydi. Anlaşılan kulakları yalan yanlış bir sürü şey işitiyordu, ama gözleri doğruyu görecekti. Bakışları sevdiği adamın can alıcı mavi gözlerine kenetlendi. Öfkeden bir iz aradı, bulamadı. Çatık kaşlar da yoktu. Daha ziyade üzgün ve pişman bir yüz gördü karşısında. Gözlerinin kendisini yanılttığına emindi.

"Hayır..." diye inledi. "Tüm bunlara inanamam. Beni bir kez daha incitmene izin veremem. Artık olmaz, dayanamam. Benim de bir kalbim var, Julian!"

"Seni incitmeyeceğim, Evelyn. Lütfen beni affettiğini söyle. Bu kibirli adama bir şans daha veremez misin? Ben seni affediyorum. Kahretsin, benden önce kiminle olduysan artık umurumda değil. Senin geçmişindeki adama bile tahammülüm yok, ama bunu unutacağım. Sevgin için, aşkın için bunu unutacağım, sevgilim."

"Ah, Tanrım!" diye inledi Evelyn. Ona senden başka kimse olmadı demek istedi. Kalbi nasıl da bunu haykırıyordu. Ancak dudaklarından bu sözler dökülmedi.

"Ben senden başkasına ait olmadım," dedi yine de. Sonra hüzünle devam etti. "Hayatıma hiçbir erkek girmedi. Kimseyi senin kadar sevmedim ve eğer duymak istediğin buysa, evet, kimseye senin gibi kendimi vermedim. Julian, lütfen... Beni bu yüzden suçlama artık. Tek bir gecelik hataydı. Senden öncesini yaşanmamış varsayıyorum." Ondan öncesi de yoktu zaten! Ancak gerçekler itiraf edilmeyecek kadar karmaşıktı. Ona şimdi hiçbir şeyi açıklayamaz, bekâreti dâhil, cismi ve manevi tüm varlığını zaten çok önceden ona verdiğini söyleyemezdi. Sadece başka bir adam olmadığına ikna olsun istiyordu. Aşkına, sevgisine yürekten inansın istiyordu.

Bu hislerle sevdiği adamın gözlerinin içine hiç olmadığı kadar güçlü durarak baktı. "Ben sadece senin oldum," dedi çaresizce.

"Aşkım," diye fısıldadı adam. Sonra kızın yüzünü avuçladı. "Ben bencil ve taş kalpli bir adamım, Rosa. Seni ve aşkının kıymetini bilmeyecek kadar kibirliyim. Bu doğru... Eğer gidersen kibrimde boğulurum, bencilliğimle yapayalnız kalırım. Bana bunu yapamazsın sevgilim. Beni sevmekten vazgeçemezsin!"

Evelyn başını iki yanına salladı. "İstesem de yapamam," diye fısıldadığında yüzünü tutan nazik ellerin kasıldığını hissetti. Kocasının sevgiye olan açlığını görebiliyordu. İçi acıdı. Ona sımsıkı sarılmak istedi. Bu kadının sadece kendisine ait olduğunu... Kalbinin tümünün ellerinde olduğunu ve onu kullanma hakkının yalnızca kendisine ait olduğunu haykırmak istedi. Tüm bunları iki kelimeye sığdırdı.

"Seni seviyorum."

Erkek iç çekti ve kadının dudaklarına eğildi. Öpmeden evvel "Beni affettin mi?" diye sordu.

Evelyn'in gözyaşları Julian'ın iri ellerine dökülürken "Evet," dedi.

Başka türlüsünü yapamazdı ki... Ona inanıyordu. Pişmanlığını ve çaresizliğini görmüştü. Kalbini belki çok kez kıracaktı. Sayısız kez kavga edeceklerdi, ancak kendisini geçmişinden ötürü suçlamayacaktı. Evelyn buna emindi. Bu yüzden kendini bıraktı. Öpüşmeleri yavaş ve tadını çıkara çıkara oldu. Kızın gözyaşlarının tuzu ikisinin dudaklarına yayıldı. Adam içten içe onu bir daha ağlatmayacağını söyledi kendine. Onu kaybedemezdi. Hayatına giren onlarca kadının hiçbirine benzemeyen bu eşsiz mücevher öylece hayatından çıkmasına müsaade edemezdi. Geçmişte hata yapan yalnızca *Rosa'sı* değildi. Ya kendi hataları? Binlerce günah işlemişti. Hep yanlış limanlara uğramış, yanlış duraklarda beklemişti. Artık doğru yere demirlemeli ve bu değerli kadının aşkıyla, Rosa'sının varlığıyla şükretmeyi öğrenmeliydi.

Onu sımsıcak öptü. Islak yanaklarını dudaklarıyla kuruttu. Öptüğü her yeri dudaklarıyla mühürlemekle kalmadı, sözleriyle de tasdik etti. "Özür dilerim..." Burnunu öptü. "Özür dilerim..." Göz kapaklarını. "Özür dilerim..." Kaşları ve kirpiklerini. "Özür dilerim..." Alnını, kulaklarını, gerdanını... Her yere özürlerden bir öpücük bıraktı. Gözyaşlarını içti ve yenilerini akıtmasına izin vermedi. Bir eliyle belini sararken diğer eliyle ensesini kavradı. Dağınık saçlarını parmaklarına kıstırdı. Hafifçe boynuna dokundu. Sonra orayı da öptü.

Evelyn şifasını bulmuş ağır yaralı gibi her an daha da iyileştiğini anladı. Julian'a sarıldı ve dakikalar sonra beline inen kocasının o güçlü koluna başını yasladı. Yorulmuştu. Ruhundaki yorgunluğu adamın varlığıyla silip atıyordu. Onu sevmekten dolayı memnundu ancak aynı sözleri ondan da işitmek istedi. Julian'ın kendisini sevdiğini biliyordu. Tuhaftı ve delilikti belki de, ancak bundan emindi. Harewood Dükü Julian Benedict Wharton sıradan bir mürebbiyeyi seviyordu. Evelyn inledi. Bu his müthişti. Adamın dudaklarından dökülmese bile kalbinden kendi kalbine bu sözlerin akışını hissediyordu.

Gülümsedi. Tanrı'ya şükretti ve onun geç olmadan kendisine engel olduğu için binlerce minnet sözcüğü fısıldadı. Ya Julian aşkını kavrayıp peşinden gelmeseydi? Doğrusu Evelyn koşup giderken peşinden geleceğini değil umut etmek, düşünmemişti bile. Yaşadığı aşağılanma yüzünden binlerce parçaya ayrıldığını hissetmiş ve toparlanmak için ondan uzağa gitmeyi seçmişti. Koşarak Cheapside'a bile gidebilirdi. Umurunda değildi. Sokaklardan, insanlardan, sarhoş ve evsizlerden, katillerden bile

korkmuyordu. Sadece bu adamdan uzaklaşmak istiyordu ar... sadece birkaç adım atabilmişti. Sonra ayakları yerden kesil... bedeni kadar kalbinin de havalandığını hissetmişti.

Kendisinden özür dilenmesi umduğu en son şeydi. Ancak... Julian binlerce kez özür diler gibi durmaksızın fısıldamış... Evelyn onun öpücükleriyle özürlerini büyük bir hevesle aldı ve... onu affetti. Ona sımsıkı sarıldı. Sevdiği adamın kokusunu içine... çekti ve boynuna bir öpücük bıraktı.

"Nereye gidecektin, Rosa? Az önce kaçıp giderken nereye... gitmeyi düşünüyordun?"

Julian kızı ansızın kaldırıp kucağına aldı. Ayakta duramayacak... kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. Eğer isterse onu sonsuza... kadar böyle taşıyabilirdi.

Genç kadın ürkekçe "Bilmiyorum," dedi. Sonra gözlerini hü... zünle devirip "O sözlerden sonra gitmemi istersin sanıyordum... Peşimden geleceğini asla düşünmemiştim," diye itiraf etti.

"Senin gibi bir armağan hayatıma her gün bahşedilmiyor... sevgilim. Sen benim en kıymetli hazinem, ruhuma verilmiş en... harika ödülsün. Bu yüzden seni kaybetmeyi göze alamazdım... Seni henüz tam anlamıyla bulmamış, varlığınla kutsanmamışken... kaybedemezdim, Rosa!"

Kadın bu sözlerle gözlerinin dolduğunu hissetti. Daha önceki... ler gibi kederden değil mutluluktan ağlamak üzereydi. İnler gibi... konuştu sonrasında. "Julian... Geçmişi unutalım. Benim hayatıma... senden başka hiçbir erkek girmedi ve senin de hayatına bundan... sonra hiçbir kadın giremez."

"Asla, sevgilim," dedi adam. Bir saniye bile duraklamadı.

Sonra çapkın mavi gözlerini kızın pembemsi, aralık dudaklarına dikerek "Bu dudaklar yalnızca bana ait. Bu gözler, bu vücut... Bu zehir gibi çalışan kafa ve bu kırılgan kalp... Her şeyinle bana aitsin, Rosa," diye buyurdu.

"Ah, sevgilim. Beni kendine yük etmek istediğine emin misin? Bu durmaksızın çalışan çeneyi, bu akılsız kafayı, sonra, işe yaramaz bu kalbi istediğine emin misin?"

"Hem de ömrümün sonuna dek, aşkım."

Evelyn uzandı ve adamın sert ve keskin hatlı dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Sen de bana ait misin, Lord Wharton? Her şeyini bana vermeye hazır mısın? Ah, paranı ya da unvanını istemiyorum. Sadece o taş kalbini, hileyle dolu kafanı, kibirli dudaklarını, küstah bakışlarını, bir piç kurusundan farksız olan bu enfes bedenini... Sadece bunları istiyorum."

Adam bir kahkaha attı. Varlığının böyle doğrudan ifade edilmesi karşısında sırıttı. Başka hangi kadın kendisine böyle sözler söyleyebilirdi ki? Tanrı'nın mucizesi Rosa'sı hariç, kim ona böyle kafa tutabilirdi? Gülümseyerek "Her şeyim senindir, Leydim. Bu işe yaramaz varlığım emrine amadedir!" dedi.

Evelyn gülümsedi. Dudaklarını ısırıp devam etti. "Oğlunu da istiyorum, Lord Wharton! Albert'ı da daima yanımda ve daima gözetimim altında istiyorum."

"Oğlum zaten senin, Evelyn. Onun üzerinde benden çok söz sahibisin ve oğlum herkesi bir kenara bırakıp sadece seni seçti. Bayan Druffo'su babasından bile daha çok seviliyor." "İşte bunda yanılıyorsunuz, Lordum. Oğlunuz da tıpkı sizin gibi kibirli bir serseri. Sevgisini göstermekte daima gizemli davranıyor. Ama bana yutturamaz!"

"Tanrım, sen tam bir baş belasısın."

Evelyn mahcup bir gülüş attı. Adam onu derin ve uzun uzun öptü. Yatağa yatırdı, yanına uzandı ve ona arkadan sarılıp cılız bedenini kendi güçlü bedenine hapsetti. Evelyn ömrü boyunca böyle bir boyunduruğa razıydı. Gözlerini kapattı ancak kocasının dokunuşları içindeki alevi hararetlendirdi.

"Sabaha kadar böyle mi kalacağız?" dedi.

Julian homurdandı. "İstemediğin hiçbir şey yapmayacağım, Evelyn. Ancak bedenine muhtacım, sevgilim. Hiç olmazsa sana sarılmama izin vermelisin."

"Ben çok daha iyisini düşünüyorum, Lordum."

Genç adam kızın kulağına baştan çıkaran bir sesle "Nedir?" diye sordu.

Evelyn yanıt vermek yerine bedenini hareketlendirdi. Kalçaları kocasının kasıklarına değdiğinde onun da kendisi kadar arzulu olduğunu gördü. Kolları arasından dönerek yüzünü ona çevirdi.

"Beni şimdi öp," diye emretti.

Adam kızın gözlerine, kararmış, tutkuyla koyulaşmış gözlerine, uzun kirpiklerine baktı. Eksik kalan, söylenecek bir şeyler varmış gibi durdu. Sonra da onu öptü. Daha öncekiler gibi şefkatle değil, yakan bir şehvetle öptü. Kadını üzerine çekti ve boynunu sımsıkı kavradı. Evelyn kocasının üzerine uzandığında inledi. Onun tüm varlığını hissedebiliyordu. Sert hatlı yüzünü küçük elleriyle kavrayıp yanaklarını ve saçlarını okşadı. Kocasının elleri yukarıya sıyrıldığını, bacaklarının nazikçe okşandığını ayırt etti. Sonra kalktı ve vücudunu bir ziyafeti sunar gibi kocasının gözlerine sundu.

Julian kısık mavi gözleriyle karısına baktı. Kasıklarının üzerinde Rosa'nın yumuşak kalçalarını hissettiğinde aklına mukayyet olmayı umdu. Evelyn bir an sonra elini saçlarına daldırdı. Dağınık topuzunu tek hamlede çözdü ve koyu kahverengi saçlarını omuzlarına bıraktı. Adam iç çekti. Karısı şahane görünüyordu. Üzerindeki sıradan giysilere rağmen açık saçları, kızarık yanakları ve dünyaya bedel gözleriyle onun, bugüne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü.

Sonra karısı acı veren bir yavaşlıkla elbisenin önündeki bağcıklara yöneldi. Küçük ipleri yavaşça çekip yerlerinden ayırdı. Bakışları kocasına sabitlenmişti ve bilerek işini uzatıyordu. Her düğüm çözüldüğünde beyaz göğüsleri biraz daha belirginleşiyordu. Julian soluksuz kalıp hayatında yaşadığı en güçlü işkenceyi seyretmeye koyuldu. Elleri kızın bacaklarını, bakışları da bütün vücudunu okşuyordu. Ama buraya kadardı. Sabrının bu kadar zorlanmasına alışkın değildi. Özellikle de bu kadın tarafından...

Dalgalı saçları muzipçe yüzüne düşmüş ve şuh bakışlarını kendisine böylesine dikmiş bu kadını Portia'ya benzetti. Shakespeare'in diğer kadınları gibi güçsüz ya da silik değildi.

Evelyn tıpkı Portia gibi zeki, inatçı, esprili ve hazırcevaptı. Ve Tanrı şahit ki, Julian onunla gurur duyuyordu!

Hızlı bir hareketle kızı altına aldı. Elleri üzerinde yükselirken dudaklarına eğildi. Dokunmadı, ancak dokunacak kadar yaklaştı. Evelyn kafasını kaldırıp onu öpmek istedi. Adam gülerek kendini hafifçe çekti. Evelyn huysuzca somurttu. Julian kızın dudaklarına tekrar yaklaştı.

"Dudakların şarap ve ben sarhoş olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Evelyn bu dizeyi biliyordu. Julian'ın kütüphanesine girmiş ve onun okuduklarına göz atmaya fırsat bulmuştu. Arsızlığından utanmayarak "İç beni, o halde!" dedi kısık sesiyle.

Genç adam başka bir davet beklemeden büyük bir arzuyla karısının dudaklarına sokuldu. Sonrasında kavuşmaları yakıcı bir birliktelikle sabaha kadar uzadı. Bir an olsun birbirlerinden ayrılmadılar. Evelyn önceki beraberliklerinin tüm kötü anılarını silecek gibi, uzun uzun sevişti Julian ile. Onun bitmek bilmeyen ihtişamı karşısında mutlu oldu ve kendiyle gurur duydu. İşini bitirip sırtını dönmemişti bu defa. Hayır, Julian tüm geceyi karısını mutlu etmeye adamıştı ve Evelyn biliyordu ki, kocası da tıpkı kendisi gibi deliliğin sınırlarına ulaşacak kadar mutlu olmuştu.

Zirveleri beraber tırmanıp, düşüşe de beraber geçtikleri doyumsuz bir gece geçirmişler ve sabaha karşı yorgun düşerek uykuya dalmışlardı. Evelyn kocasının kollarında hayatındaki en huzurlu uykuyu geçirmişti. Ondan hiç de utanmayarak ve bir an olsun sakınmayarak kendini Julian'a sunmuş ve ondan gelenleri vecd ile kabul etmişti. Onu çok çabuk affettiğini düşünüp kendine kızdığı bir an da olmuştu, ancak bu duru masmavi gözlere, âşık olduğu bu çehreye baktığında kararının doğruluğuna olan inancı da kuvvetlenmişti.

Onu seviyordu ve onsuzluğa hazır değildi. Bu yüzden gidebildiği yere kadar gidecekti. Canını sıkan tüm diğer şeyleri halletmek için de elini çabuk tutacaktı. İşe Julian'ı mahvetmek isteyen o kişileri bulmakla başlamalıydı, ancak genç kadın onların

McCurdy ailesi olduğundan emindi. Kocasıyla yapacağı bu konuşmayı daha iyi bir zamana erteledi.

Sabah uyanır uyanmaz bir müddet huzurla uyuyan kocasını seyretti. Ah, Tanrım! Böyle durup baktıkça ona olan aşkının o küçücük kalbine yetmeyeceğini, genişleyip tüm dünyaya yayılacağını düşündü. Julian'ın yanağına hafif bir öpücük konarak Albert'ın odasına koştu. Çocuk hâlâ uyuyordu. Evelyn bitkin bedenine rağmen erken uyanıp Albert'ın yanına koşarken uyanınca yanında olmak ve mavi gözlerini görmek istiyordu. Dün gece evi terk edip gittiğinde nasıl da aptalca davrandığını çocuğun o huzur bulduğu yüzüne bakınca anladı. Albert'a ne kadar muhtaç olduğunu ve babasına bağlanırken, ona da nasıl bağlandığını anlamıştı.

Küçük çocuk babası tarafından muntazam olarak hazırlanmış ve rahat bir uykunun kollarına gömülmüştü. Burnunu dürterek uyandırmak istedi. Albert dudaklarını uzatıp homurdandı. Bir kez daha burnuna dokunduğunda Albert ofladı ve elini savurdu. Evelyn kıkırdarken çocuk uykulu sesiyle "Evelyn, üff," diyerek yanaklarını şişirdi. Sinirli bir homurdanma ve öfkeli bir ses çıkardı.

Genç kadın şaşkınlıkla çocuğa baktı. Uyurken bile uyanık mıydı?

"Babasının oğlu," diye sırıttı ve yanağına ıslak bir öpücük bırakarak "Uyanma vakti, küçük marki. Eğlenceli bir Londra günü bizi bekliyor," dedi.

Albert hevesle yataktan fırladı. Gözlerini zorlukla açabildiği halde boğuk ve uykulu sesiyle "Eve dönmüyor muyuz?" diye sordu. Sonra yumruk yaptığı minik avucunu gözlerine yaslayıp ovuşturmaya başladı.

"Hayır," dedi Evelyn ve çocuğu çekip göğsüne bastırma isteğine karşı koymadı.

❧ ❧ ❧

Evelyn Rosa Wharton yaşadığı bugünleri hayatının en mutlu günleri ilan etmeseydi bu kesinlikle haksızlık olurdu. Kendisine cennetin kapıları açılmış da içindeki tüm güzellikler koşulsuz

sunulmuş gibiydi. Albert ve Julian, onun ihtiyacı olan her şeyin en değerli mücevherden birer anahtarıydı.

Gecelerini kocasının sonsuz bir cömertlikle sunduğu kollarında en inanılmaz anlarını yaşarken, gündüzleri Albert ile tam bir keşmekeşlik, ancak bir o kadar da eğlenceli saatler yaşıyordu. Yaşadığı hayat inanılmazdı. Tüm bunları hak etmiş olmak için iyi bir insan olmak yetmiyordu. Zaten Evelyn iyiliğin kıyısından bile geçmediğini düşünüyordu. Hatta kötüye bile yakındı ki, kendisini kocasına ihanet etmiş gibi hissediyordu. Yine de Julian'ın kendisine sunduğu o özel ilgi, o sonu gelmez ruhsal cömertlik genç kadını mutlu ettiği kadar bir rüyayı yaşadığına daha çok ikna ediyordu.

Londra'dan Cherbury'e döneli bir hafta olmuştu. Evelyn gelir gelmez, Desmond Simmons'a bir mektup yazmış ve tüm soruşturmayı derhal bitirmesini istemişti. Ona, Lord Wharton'ın kimseyi öldürmüş olmadığına yürekten inandığını yazmış ve bu işi çözmek için yakında büyük adımlar atacağını bildirmişti. Bunların ne tür adımlar olduğunu bilmiyordu, ancak ilk olarak bunu bizzat şüphelinin kendisinden öğrenmeliydi; yani kocası Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ın ta kendisinden...

Temmuz ayı ise Martin Hamilton kriziyle başlamıştı. Evelyn onca emeğinin geçtiği bahçeyi başka bir mimara emanet etmek istemezken bu konuda adeta sert bir kayaya toslamıştı. Julian o adam konusunda o kadar katıydı ki, Evelyn onu ikna etmekten çok uzak olsa da denemekten vazgeçmedi.

"O adam gidecek diyorum, Rosa! Ve emrimin sorgulanması, ona karşı gelinmesinden daha çok kızdırır beni!"

Evelyn temkinli bir adım atıp kocasına yaklaştı. Gecenin bir yarısı yüksek sesle kavga etmek istemiyordu, ancak -Tanrı biliyor ya- Lord Wharton inatçı keçinin tekiydi ve sözlerini durup düşünmüyordu bile.

"Lütfen, Lordum... Beni bir kez dinleyemez misin?" diyerek adamın okyanus mavisi gözlerine baktı.

Julian homurdandı ve elini kaldırıp tehditvari bir şekilde sallamadan önce Evelyn sözlerine devam etti. "Bay Hamilton'ın

bir tarzı var ve ben de onun tarzını çok sevdim. Eğer biraz zaman verirsen..."

Genç adam kızın sözünü keserek buz gibi bir tonda "Demek o adamın tarzını sevdin, Evelyn?" dedi. Lord Wharton ne zaman sinirlense Evelyn, Rosa olmaktan çıkıyordu ve kocası amcasının aksine ona keyifliyken Rosa, kızgınken Evelyn diyordu... Genç kadın en çok "sevgilim" sözünü sevse de bu tartışmanın ortasında kendisine böyle demediği için kızamazdı değil mi?

"Evet, Lordum, tarzını sevdim ve inanın siz de seveceksiniz," gürledi Julian.

"O kahrolası adamın hiçbir şeyini sevmeyeceğim!" diye

Evelyn elinde olmadan gülümsedi. Bu büyük hatası kocası tarafından fark edilince derhal kaşlarını çattı.

"Demek bana gülüyorsunuz, Leydi Wharton?"

Julian karısına bir adım yaklaştı. Evelyn balkona açılan kapının tırabzanlarına dayanmış, üzerindeki ince gecelik ve upuzun koyu saçlarıyla bir melekten farksız görünüyordu. Araf'ta sıkışıp kalmış bir melek gibiydi ve Julian onu cennete almak istiyordu.

Genç kadın yavaşça balkona kayarak "Ah! Size gülmek mi? Tanrım, ne büyük hadsizlik... Ancak yine de Lordum, bence sözlerimi düşünün. Martin Hamilton'ın yaptığı harikulade bahçeyi görmek için sadece biraz bekleyin ve o zamana kadar da bize izin verin," dedi. Sesini bilerek şuh bir tınıda çıkarmıştı.

Adamın tek kaşı alay ve öfkeyle havaya kalktı. Tehlikeli bir tonda "Bize mi?" diye sordu.

Evelyn dudaklarını ısırdı ancak zayıf görünmeyecekti. Kollarını göğsünde bağlayıp "Tanrı aşkına, neden sözlerimi çarpıtıyorsunuz!" diye bağırdı.

Julian hafifçe kadına doğru yürümeyi sürdürdü. Evelyn bir yandan geri geri balkonun içlerine doğru yol almaya devam ederken diğer yandan da konuşmasını sürdürdü.

"Begonviller ve sonra petunyalar... Malikâneyi saran sarmaşıklar... Kasımpatı ve mine çiçekleri, alisyumlar... Tanrım, bunlar size hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Etmiyor ve hangi dilden konuştuğunu bile anlamıyorum!" diyen kocası son derece katiydi.

Evelyn gittikçe daha çok kaçtı ve sonra kalçasında sınıra geldiğini bildiren o teması hissetti. Ellerini geriye atarak yarı beline kadar gelen balkon duvarına tutundu. Sonra yutkunarak yavaşça üzerine gelen kocasına kararlı bakışlarla baktı.

Julian başını hafifçe yana eğip, kıza gizemli bir gülüş atarak üzerine yürümeyi sürdürdü. Evelyn korkuyormuş gibi abartıyla titredi ve "Yaklaşma," dedi. Sonra dudaklarını yalayıp kocasını kışkırtmanın o dayanılmaz keyfine vardı.

Harewood Dükü devasa bedeninin, kadının bakışları altında nasıl da izlendiğini gördü. Üzerindeki beyaz gömleğinin kolları dirseklere kadar çekiliydi. Güç gösterisi yaparcasına kollarını göğsünde birleştirdi. "Bahçede Martin denen o beceriksiz ot uzmanının sana yaklaşmasına izin veriyorsun ama," diye tısladı.

"Tanrım! Ot uzmanı mı? Bir mimarı bu kadar itibarsızlaştırdığınız için kendinizden utanmalısınız. Adamın işi bu!"

"Benim de işim bu..." diyen Julian hızlıca karısına yetişip onu kucaklayarak havalandırdı. Evelyn yalandan bir çığlık attı ve numarasını sürdürüp "Bırak beni," diyerek yavaşça kocasının omuzlarına vurdu. Julian kızı balkon duvarının oyma olmayan bir yerine oturttu ve kollarıyla belini sararken Evelyn korku dolu bir çığlık daha attı.

"Düşeceğim," derken başını çekip kocasının laciverde dönmüş o baştan çıkarıcı gözlerine baktı.

Julian kadının tutuşunu biraz daha gevşetti ve "Belki de bu iyi bir fikirdir," diye fısıldadı.

Evelyn başını çevirip aşağıya baktı. Düşecek olursa oradan sağ kurtulmak bir yana, tek parça halinde bile kalamazdı ancak kocasına o denli güveniyordu ki, dakikalardır onunla atışması yetmiyormuş gibi buradan bile ona karşı çıkıyordu.

Katil olduğuna inanmış olsaydı kesinkes tek kelime bile etmeden her sözüne itaat ederdi ancak biliyordu, bu adamı tanıyordu ve şimdi hayatının ellerinde olmasından ötürü mutluluk bile duyuyordu. Tek bir hamleyle düşebilir, sonra buna kaza süsü

bile verilebilirdi ancak Evelyn Julian'a kendisinden bile daha fazla güveniyordu.

"İşiniz nedir, Lordum? Pek anlayamadım da," dediğinde genç adam çekici bir gülüş attı. Sonrasında "İşim sizin etrafınıza kenetlenmiş dimden başka hiçbir erkeği yaklaştırmamak," dedi ve Evelyn'in "Albert dışında," demesi üzerine usulca başını salladı.

"Ancak Bay Hamilton o tür adamlardan değil, Lordum. Onun sadece bir bahçe uzmanı olduğunu bilmenizi isterim. Ve bu yüzden o adam bana daha çok bir..."

"...bir deve dikeni gibi mi geliyor?"

Evelyn sevimli bir kahkaha attı. "Ah, demek bildiğiniz çiçekler de var. Başka neleri biliyorsunuz?" diye sordu.

Julian, yükseğe oturduğu halde kendisiyle aynı hizada olan karısının gözlerinin içine baktı. Kısık bakışları ve sessiz, ancak derinden sözleriyle konuştu.

"Kıpkırmızı güller biliyorum, Leydim. Can alıcı ve baştan çıkarıcı... Günaha davet eder gibi ateş ve kan renginde... Dikenlerine rağmen dokunmak isteyeceğim türden kırmızı güller... Tıpkı senin gibi, Rosa!" dedi ve karısının dudaklarına müthiş bir ilkellikle yapıştı.

Evelyn adamın ağzına doğru inledi ve sesi onun homurtularına karışırken ellerini o gür, simsiyah saçlarına daldırdı. Kendisine durmaksızın emirler veren o dudakları ısırarak ahlaksızca sataştı. Julian karısının kalçalarını kavrayarak kızı balkondan çekti ve kucağına aldı. Evelyn'in bacakları belini sararken elini geceliğinin altından çıplak tenine bastırdı. Sıcacık yaz yeli kadının açık saçlarına vurdu ve Evelyn hafifçe yükselerek o saçları adamın yüzüne düşürdü. Öpüşmeleri sürdükçe Evelyn Julian'ın kucağında hareketlendi ve ihtiyaç içinde ona daha çok sokuldu. Sonra yatağa devrildiğini anladı. Adam usulca üzerine doğru geldi. Geceliğinin eteklerini yukarıya sıyırdı ve dudaklarıyla onu ayaklarından ta yukarıya kadar öptü. Ardından genç kadın bacağındaki yara izine dokunulduğunu fark etti. Julian elini oradan bir süre çekmeyince genç kadın panikle kocasının yüzüne baktı. Bir hoşnutsuzluk,

belki de iğrenme aradı ancak yoktu. Daha ziyadesiyle müthiş bir şefkat hissetti.

Avuç içi kadar olan yanık izi bir an sonra kocasının dudaklarıyla kapandı. Julian karısı acı çekiyormuş da onu iyileştirmek istiyormuş gibi ince deriyi uzun bir süre boyunca öptü. Parmaklarını üzerinde gezdirirken "Yangında mı oldu?" diye sordu.

Evelyn geçen günlerden birinde ailesinden bahsetmişti. Annesinin kendilerini terk edip gittiğini, babasının da yangında öldüğünü söylemişti. Sonra Desmond denen o adamın himayesine verildiğini biliyordu ancak genç adamın karısının hayatına dair bildikleri sadece bunlarla sınırlıydı.

Evelyn kocasının sorusu üzerine başını salladı.

"Acıyor mu?" diyen adam kıza kederli gözleriyle baktı.

"Hayır," dedi Evelyn. "Çok uzun zaman önceydi."

"Elimde olsaydı sevgilim, bütün acılarını silerdim," diyen kocasına aşkla bakan kadın "Sen yanımdayken hiçbir şey bana acı vermiyor," dedi.

Julian hızlıca uzandı ve karısının dudaklarına binlerce şey vaat eden bir öpücük bıraktı. Evelyn yaşadığı bu mutluluk karşısında ağlamamayı denedi ve ona muhtaç olduğunu gösteren bir öpücükle yanıt verdi. Bu andan itibaren tek hatırladığı kocasının kendini çektiği, gözlerine aşk ve arzuyla bakarken dudaklarından ahlaksız sözler çıktığıydı. Sonra tüm ahlaksız vaatler uygulamaya geçirilmişti.

Genç kadın sabah uyandığında hiç olmadığı kadar tembellik yapmak istiyordu. Albert'ın uyanma saatine henüz vardı ve kocasının bedenine sokulmaktan daha iyi bir şey gelmiyordu aklına. Sonra haftalardır yaşadığı bu mucizeye hâlâ inanamazken gözlerini kapattı ve dudakları birkaç şükür cümlesi fısıldadı.

"Bana küfretmiyorsun umarım," diyen Julian gözlerini açmadan konuşunca Evelyn hafifçe irkildi, ancak bir an sonra başını olduğu yere yeniden dayadı.

Dürüstçe "Varlığına şükrediyordum aşkım," diye yanıt verdi.

Adam karısını sımsıkı sararken alnına sert bir öpücük bırakıp Eliyle çıplak sırtını okşayıp "Varlığına şükredilmesi gereken tek kişi sensin sevgilim," dedi.

Evelyn doğruldu ve ellerini yatağa yaslayıp kocasının üstüne eğildi. "Gerçekten yanında olduğum için mutlu musun?"

Adam gözlerini o an açtı. Gür, dalgalı, kahverengi saçları yüzünden bir şelale gibi dökülen kadının hevesle açılmış kehribar rengi gözlerine baktı. Elini kaldırıp kadının yanağını okşadı. "Beni çiçekler üzerine konuşan bir adama çevirdin, Rosa... Tanrı şahit ki, seninle en sıradan şeyleri konuşmak bile beni mutlu ediyor... Ve varlığın sevgilim, zincirlerle bağlı olduğum için ışığa erişemediğim zindanlardan çıkmaya benziyor... Geldin ve zincirleri çözdün, kapılarımı açıp beni ışığa eriştirdin."

Evelyn'in gözleri doldu. "Sabah sabah nasıl böylesine şiir gibi konuşabiliyorsun? Neredeyse inanacağım," dedi yapmacık bir tavırla.

Julian sırıttı ve "Tanrım, bu kadının beni romantik bir adama çevirmesine izin verme!" dedi.

Evelyn küçük bir yumruk attı onun göğsüne ancak kalbinde yükselen bir fırtınanın kendisini esir almasına da izin verdi. Birbirlerine tebessüm ettikleri bir an arzuyla kocasının dudaklarına sokuldu. Onun üzerine çekildiğini fark ettiğinde de kendini zorlukla çekti ve irice açılmış gözleriyle konuştu.

"Albert her an geçen günkü gibi odaya girebilir ve bizi böyle görmesi zavallı çocuğun kâbusu olabilir," dedi.

Julian hoşnutsuzca kaşlarını çatarak "Oğlum bir centilmendir. Bir daha kapıları çalmadan içeriye girmeyecek," diye yanıt verdi.

Evelyn adama dudaklarını büzdü. "Fena halde babasına çektiği için pek centilmen olduğunu düşünmesem de, yine de hakkını vermek gerekir ki tıpkı babası gibi fevkalade şirin."

"Ben şirin değilim!" diye gürledi Julian ve Evelyn bir kahkaha atarken yataktan fırladı.

Odada çırılçıplak yürümekten utanmıyordu. Kocasının bakışlarının şu an nereleri gezdiğini de önemsemiyor ve açıkçası bundan hoşnutluk da duyuyordu. Böyle bir adamın ilgisini

çekebilecek bir vücuda sahip olduğu için sevinerek, kendisine onun bakışlarını çekerek bir tür ödül veriyordu. Bunun keyfi içinde bir zamanlar Margaret'ın kullandığı odaya girdi. Buradan hâlâ nefret ediyordu...

O kötü geceden beri bu odada uyumamış olsa da dolaptaki kıyafetlerini ve diğer eşyalarını almamıştı. Burası bir tür soyunma odası gibiydi ve Evelyn burayı fazlalıkların konduğu bir kiler olarak görmek istiyordu. Kahretsin, başaramıyordu! Odaya her girdiğinde Margaret'ın kara büyüsüne teslim olur gibi geliyordu. Sanki öte taraflardan uzanan iki iri el tarafından ruhu sömürülüyordu. Ancak bu kaygılarını kocasına hiç açmadı. Ona bu odayı burada istemediğini söyleyemezdi ve tüm bu lüksün içindeyken böylesine aptalca bir sebep için şikâyet edemezdi. Hele Ruhlardan korkuyorum!" asla diyemezdi. Korkusu geçene kadar bu duruma sabretmek zorundaydı.

Oymalı, geniş gardıroptan bir elbise alıp üzerine geçirdi. Leydi Wharton olmadan önce kendisine ait olan kötü elbiselerden biriydi bu. Elbisenin cebinde unuttuğu çakı ve Julian'ın saatine ait kapağı son anda fark ederek derin bir nefes bıraktı. Tanrı korusun, kocası saatinin kösteğini görürse Evelyn ona hiçbir şeyi izah edemezdi. İzah edeceği zamanlar da olacaktı elbette, tabii öncelikle tüm tehlikelerin bertaraf edilmesi gerekiyordu.

Odadan çıktığında Julian'ın da kalkmış ve pantolonunu giymiş olduğunu gördü. Üzeri çıplaktı ve Evelyn büyük bir hayranlıkla duvara yaslanıp onun mitolojik bir Tanrıya benzettiği vücudunu izledi. Sırtındaki kasları kollarının her hareketiyle şekil değiştiriyor, onu daha da görkemli hale geliyordu. Gür siyah saçları bronz teniyle o kadar ışıltılıydı ki, Evelyn bu vücut üzerindeki tasarrufun kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Dayanamadı ve kocasına arkadan sarılıp yanağını çıplak sırtına yasladı.

Julian kadına göstermeden tebessüm etti. Karın kasları üzerinde bağlanmış o ufak elleri kendi iri ellerine hapsederek yukarıya çekti. Avuç içlerine ve bileklerine hafif, ancak tutkulu öpücükler bıraktı. Evelyn kendini ona daha da bastırdı. Öpücükler koluna uzanınca iç geçirdi. Julian karısının her santim

tenine kendi mührünü işlemek istiyordu. Ona bir kez sahip olan o alçak adamı hâlâ delicesine kıskansa da bunu unutmaya çalışmıştı. Unutamıyordu, ancak Evelyn'i bu düşüncelerinden ötürü suçlamıyordu. Kendi geçmişine kıyasla karısının geçmişi parlayan bir elmasa benzerdi. Küçük bir leke elmasın kıymetini düşürmezdi ve genç adam da karısının kıymetini düşürmek bir yana, nefes aldığı her an ona verdiği değeri daha az bulmaya başlamıştı. Bu müşfik kadın hazinelerin en büyüklerine, mücevherlerin en pahalısına, sevgilerin en güçlüsüne layıktı. O kadar tevazu doluydu ki, Julian onun çevresinde daha önce gördüğü hiçbir kadına benzemediğini biliyordu. Diğer kadınlardan biri Harewood Dükü'nün karısı olsaydı muhtemelen şu an konsolun üzerinde sayısız pırlanta, değerli mücevherat olurdu, ancak Evelyn Rosa Wharton söz konusuyken sadece o konsolun değil, tüm odanın, tüm malikânenin içi sadece katışıksız bir sevgiyle dolu oluyordu. Genç adam ona olan hislerinin derinliği ve her an onu düşünmekten ötürü hislerinin vardığı yere hayret etti. Bu kadına bağlanıyordu ve Tanrı şahit ki, bağlanmak ifadesi ona karşı hissettiği duyguların yanında çok, çok hafif kalıyordu.

Yavaşça dönerek karısıyla yüz yüze geldi. Aynı anda kaşları çatıldı ve kendini çekip Rosa'sının üzerindeki vasat elbiseye baktı.

"Neden bunu giydin?" diye sordu gergince.

Evelyn mahcubiyetle fısıldadı. "Bahçeye inerken diğer güzel elbiselerim kirlensin istemiyorum."

Adamın yüzüne an be an bir öfke yayıldı. Kızgınca "Bu konunun konuşulacak bir yanı kalmadı," dedi. Martin Hamilton ya kovulacak, ya da karısı bir daha o bahçeye el sürmeyecekti!

"Lütfen sevgilim. Lütfen, lütfen, lütfen," diyen Evelyn ilk kez o an abartıyla çocuklaştı. "Bahçede emeğimin olmasını istiyorum. Gelecek seneden itibaren açacak her çiçeğe ellerimin değmesini istiyorum. Sana ait bir yerin, bu evin, bu bahçenin güzelleşmesinde dokunuşum olsun istiyorum," diye devam etti.

"Rosa, dokunduğun her yer zaten o kadar güzel ki sevgilim... Çiçeklere bence hiç gerek yok."

"Ah Julian, beni tatlı komplimanlarınla etkileyemeyeceksin. Ancak bir önerim var. Neden sen de gelmiyor ve bize yardım etmiyorsun?"

Kadının coşkulu tavrı adamı yumuşatmadı. Julian bir kez daha o lanet olası kelimeye takıldı ve "Bize mi?" diye sordu.

Evelyn ofladı. Her ne kadar usanç içinde görünse de Julian'ın bu sonsuz kıskançlığı içini hoş ediyordu. "Bize değil, bana... Bana, karına yardım etmek istemez misin?"

"Hayır," dedi adam ve sert bir ifadeyle kadını kendinden ayırdı.

Evelyn ona inanamayarak bakarken çözülmemiş bu mesele için birkaç cümle kurmak istedi ancak tam bu sırada kapı çaldı. "Evelyn!" diye bağıran Albert küçük yumruklarıyla kapıyı güçsüzce çalıyordu.

Genç kadından önce çocuğun babası kapıyı açtı. Açmadan evvel üzerine bir gömlek giyecek zamanı bulmuştu. Albert heyecanla odaya daldı. Çok koştuğu belliydi zira minik göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

"Ah, Albert ne oldu, neden bu kadar koştun?"diyen genç kadın çocuğun elinden tutup onu kanepeye oturttu.

Julian da meraklanmıştı ve "Oğlum, bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ha-hayır," diye inledi Albert. Hemen ardından yeniden Evelyn'e döndü.

"Rüyamda seni gördüm, Evelyn. Bu kadar, kocaman bir yılanı öldürüyordun. Çok korkunçtu."

"Hımm, peki ben yılanı öldürürken sen yanımda değil miydin? Yoksa bir köşeye mi saklandın?" diyen genç kadın çocuğun varsa korkusunu atmasını istiyordu. Bu yüzden ona takılmayı seçti.

"Tabii ki hayır, Evelyn. Babam ve ben kapıdan seni izliyorduk."

Evelyn bu sözler üzerine Julian'a baktı. Gözlerini adamın koyu mavi dehlizinden çekmeyerek "Demek baban da beni kurtarmıyordu," diye sordu. Julian'ın kaşları çatıldı.

"Evet, yani hayır... Babam dedi ki, o yılanı senin öldürmen gerekiyormuş. O yüzden biz de..."

"Siz de öylece durup beni seyrettiniz. Ya ölseydim?"

"Buna izin vermezdim," diyen Julian sertçe araya girdi. Sözleri Evelyn'i heyecanla titretti. Ona müthiş bir aşkla bakıp "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ben de izin vermezdim ki! Kılıcımla kafasını böyle koparırdım," diyen Albert ayağa fırladı ve abartılı hareketleriyle dövüşüyor gibi yaptı. Çocuğun tuhaf davranışları iki yetişkini gülümsetti. Ardından gözleri birbirine çevrildi ve öylece kenetli kaldı.

Evelyn asırlar boyunca durup Julian'ın gözlerini seyredebileceğini anladı. Dudaklarını araladı ve sesini çıkarmadan "Seni seviyorum," dedi. Julian'ın yüzündeki gerginlik silindi, dudaklarına bir gülüş yerleşti ve tek kelime etmeden odadan çıktı.

Sonraki saatler Albert'ın aritmetik ve Fransızca dersleriyle geçti. Kocası kütüphaneye girip adını bile bilmediği arazilerin vergi raporlarını incelerken Evelyn, Albert'ı da yanına alarak bahçeye indi. Martin Hamilton'ı kısa ziyaretleri ise tam bir sinir harbine neden oldu.

"Artık işimiz bitiyor, Leydim. Son tohumları da ektikten sonra durup bekleyeceğiz. Hepsi seneye harika çiçekler verecek," diyen genç adam işinin ehli olmaktan ötürü gururlu görünüyordu. Evelyn de ona gururla baktı. Bahçe mükemmel olacaktı ve kocasının aksine bu adamı hiç de yeteneksiz bulmuyordu.

Bu sırada Albert büyük bir soruna toslamış gibi kafasını kaşıdı. Martin'in sözleri üzerine de kararsızca sordu. "Seneye mi? Ama çok varmış, Martin amca. O zamana kadar kocaman bir adam olacağım ve çiçeklerden nefret edeceğim."

"Neden nefret edecekmişsin, Albert?" diyen genç mimar çocuğun saçlarını karıştırdı.

"Çünkü babam da çiçeklerden nefret ediyor ve Evelyn bana tıpkı babama benzediğimi söylüyor. Demek ki ben de büyüyünce bahçeden nefret edeceğim."

Evelyn mahcubiyetle Albert'ı çekip kendine yaslayarak "Onlardan nefret etmeyeceksin, tatlım. Baban da nefret etmiyor," diye mırıldandı.

Bu sırada tok adım sesleri mermerden yolu bölerek kendilerine yaklaştı. Üç kişi de aynı anda dönüp Harewood Dükü'ne baktılar. Adam davudi sesiyle, tehditkâr bir tonda konuştu.

"Bu doğru, oğlum. Ben çiçeklerden nefret etmiyorum. Nefret ettiğim tek şey uzayıp giden ve bir türlü bitmeyen işler," diyen Julian sinirlice Martin'e baktı.

Genç mimarın bakışları Evelyn ile Lord Wharton'ın arasında gidip geldi. Panikle "Bizim işimiz de bitti, Lordum. Artık bekleme zamanı," diye yanıt verdi. Harewood Dükü'nün sözleri yoruma açık değildi ve Martin Hamilton, Lord'un sözlerindeki bu açık kinayeyi üzerine alacak kadar anlamıştı.

Julian mimarın sözleri üzerine otoriter bir tavırla "O halde Wilson ile görüşüp hizmetinizin bedelini alın," dedi.

Martin kafasını salladı ve "Teşekkürler, Lordum," diyerek yanlarından ayrıldı.

O gider gitmez Evelyn kocasına döndü. Ellerini beline dayayıp "İnanamıyorum. Bay Hamilton'ı resmen kibarca kovdun!" dedi.

"Kabaca mı kovsaydım? Benden böylesine bir nezaket gördüğü için dua etmeli. Bana kalsa yakalarına yapışır ve karıma gözlerini öylesine cüretle diktiği için onu şu aptal otların üzerine fırlatırdım."

"Tanrım, onlar ot değil. Menekşe!"

Evelyn yanlış yere takılmış olsa da Julian'ın sözleriyle içine geniş bir mutluluk yayılmıştı. O an da kıskanıldığı için sevinmesi gerektiğini biliyordu. Bu hislerle genç adama baktı ve yüzündeki gülüşü silmeye çalışır gibi "Sonunda zavallı adamı göndererek isteğine kavuştun, Lord Wharton. Ancak dua et de seneye tüm bu çiçekler açmış olsun, zira teki bile çiçek vermezse bunun hesabını senden soracağım," dedi.

Julian çapkın bir gülüş attı karısına. "Bu çiçekler açmasa bile açacak olan harika bir kırmızı gül biliyorum Rosa," dedi. Ardından nispeten kısık bir sesle "Hem de bu gece açacak. Sadece bana," diye fısıldadı.

Evelyn kıpkırmızı kesildi. Elini bir yelpaze gibi yüzüne sallarken kocasının bu ahlaksız imasıyla Albert'ı gösterdi. Julian

aldırmayarak başını dikleştirdi. Genç kadın ona kızgın bir bakış atmaya çalışsa da başaramadı. Ardından hem heyecanını yatış tırmak, hem baba oğlu erkekçe meseleleri için yalnız bırakmak adına "Bayan Harris'e bakayım," dedi. Henüz arkaya dönmüştü ki kolundan çekildi ve daha ne olduğunu anlayamadan dudakla rından sertçe öpüldü. Julian, oğlunun durumu idrak edemeyeceği bir hızda karısından bir öpücük çalarken "Şimdi git," diye em retti. Evelyn bu buyurgan söze alınmadı. Kocasının üzerindeki tahakkümünü seviyordu.

Julian karısı gider gitmez Albert'a dönerek "Haydi oğlum. Şimdi gerçek bir erkek olarak at binmeyi öğrenme zamanı," dedi.

Çocuk coşkuyla zıpladı ve küçük bir ıslık çalarak Cocos'u çağırdı. Köpeği bir tür doğaüstü varlık gibi ağaçların ardından ansızın çıkarken Albert babasının eline dolandı ve ona sımsıcak gülümsedi. Julian oğluna bakarken bir anda durakladı. Tanrım, yüzü nasıl da coşkulu ve güleçti. O yalnız kaldığı günler ve ge celerden sonra oğlunun bu kadar mutlu görünmesi genç adamı sarstı. Rosa'sı dokunduğu her yeri, varlığının iliştiği herkesi nasıl da etkisi altına alıyordu. Keyfi arttı ve oğluna cüssesine uymayan muzip bir bakış attı.

"Oğlum, Evelyn'in hayatında senden ve benden başka erkek olmayacak. Onun kimseyle yalnız kalmasına asla izin vereme yiz. Eğer ben yoksam bu kutsal görevi senin yerine getirmen gerekiyor," dedi.

Albert ağzını genişçe açtı. İri mavi gözlerinde gözbebekleri büyüdü. Şaşkınlığı babası tarafından gülümsenmeyle karşılandı.

"Yani Evelyn'in askeri gibi mi olacağım, baba? Kimse ona yaklaşmayacak, öyle mi?"

"Evet, oğlum. Onunla Martin Hamilton'ı ya da bir başka adamı yalnız bırakmayacaksın."

"Peki, bunu Evelyn'e söylemem gerekiyor mu?"

Julian oğlunun başını okşadı. Ona çok gizli bir öğüt verir gibi "Hşş, bu sadece ikimiz arasında bir sır olacak," dedi.

Albert'ın şaşkınlığı arttı. Babasıyla paylaştığı bu özel ve gizli bilgiyle gözleri parladı. Ancak bir an sonra yüzü düştü ve du daklarını hoşnutsuzca sarkıttı.

"Baba, neden bunu önceden söylemedin ki? Düğünde de Evelyn'i o adamla yalnız bırakmazdım. Tüh," diyerek somurttu. Küçük çocuk, düğünde Evelyn ile arka bahçede yalnız oturan o yaşlı adamı hatırlamıştı.

Sözlerinin babasını ne denli şaşırttığını bilemeyerek "Martin amca Evelyn'in elini tutmamıştı, ama o adam tutmuştu," diye de devam etti.

Julian durdu ve adım atmayı kesti. Adeta bağırarak "Hangi adam, Albert? Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

Albert babasının öfkeli sesiyle yanlış bir şey söylediğini sanıp başını kaşıdı. Anlaşılan biricik bakıcısını zorda bırakmıştı. Babası bu kadar kızdığına göre durum bu olmalıydı. Toparlamaya çalışır gibi "Hiç işte. Bir adam," dedi.

Harewood Dükü oğlunu karşısına aldı. Ona göre devasa kalan boyuyla hafifçe eğilerek "Hangi adam, oğlum?" diyerek sorusunu yineledi.

"Şey baba, düğündeki adam... Evelyn ile şu arkadaki bankta oturuyorlardı. Adam Evelyn'in ellerini tutmuştu. Ona bir şeyler söylüyordu."

"Ne söylüyordu?" Julian meşum bir hissin varlığını ele geçir mesine izin verdi. Evelyn'den şüphelenmiyordu ancak oğlunun da yalan söylemediğine emindi. Üstelik söylediği şeyin öneminden de haberdar değildi. Evelyn ve bir adam o gün uzaktaki o ıssız köşede neden görüşmüş olabilirlerdi?

Oğluna bir kez daha sorusunu yineletti ancak Albert'tan işe yarar bir bilgi alamadı.

"Onların ne konuştuğunu duymadım, babacığım."

Julian'ın çatık kaşları derinleşti. Oğlunun yarım yamalak bir şeyler gördüğünü anlamıştı. Üstelemedi ve onu atlara doğru götürmeye devam etti.

Düşünüp durdukça kıskançlıkla gelen öfkenin sinsice vücuduna dolduğunu fark etti. Evelyn'e bunun hesabını soracaktı!

BÖLÜM 18

Cherbury'nin geniş yemek salonu o gece sessizdi. İçeride Albert'in minik homurtularından başka bir ses yoktu. Harewood Dükü oğlundan aldığı bilgi üzerine çatık kaşlarıyla yemeğe gelmiş ve karısına tek kelime etmemişti. Evelyn onun işle ilgili sıkıntıların olmasını dileyerek bu sessiz anlaşmaya uymaya karar verdi. Eğer konuşulacak bir şeyler olursa Julian nasılsa konuşurdu. Yine de genç kadın içten içe hissettiği o kaygıyı atamıyordu. Önündeki baharat soslu koyun etini didiklemek ve boş gözlerle tabağına bakmak sıkıntısını artıyordu. O an koyun etinden nefret ettiğini fark etti. Sonra masadaki her şeyden nefret etti. Gördüğü tüm nesneler, içinde bir hoşnutsuzluk yaratıyordu. Canı fena halde sıkılıyor ve oflayıp durmamak adına müthiş bir irade sarfı veriyordu.

Havadaki gerginlik Albert'a da sıçramıştı. Küçük çocuk bu ağır sessizlikten ötürü sevmediği yemeğe itiraz bile edemedi. Babası at binme dersi boyunca somurtmuş ve seyis Sean'a boş yere bağırıp çağırmıştı. Oysa Albert tüm kabahati kendinde görüyordu. Yuları yanlış çektiği ve atı çitlere doğru sürdüğü için zavallı adamın ne suçu olabilirdi ki? Anlaşılan babasının tepesinin tası atmıştı. Tabağını bitirirken bunları düşünüp durdu ve en sonunda nihayet tüm yemeğini bitirdi.

Julian oğlunun yemeği bitirdiğini görünce uşağa döndü. "Wilson, Bayan Harris'e söyle Albert'ı odasına çıkarsın."

"Ben yaparım," diyen Evelyn bu sırada hızla ayağa fırladı. Bu işkence dolu sessizliğe daha fazla katlanamadığını anladığında Albert'ı da alıp gitmek istemişti.

Ancak öfkelice konuşan Harewood Dükü "Sen yapmayacaksın," dedi. Bakışları ve sesi Evelyn'i yıldırmaya yetti. Genç kadın itiraz etmeyerek yeniden sandalyesine çöktü.

Wilson hızlı adımlarla salonu terk ederken Albert bir babasına, bir bakıcısına bakıyordu. İçinde bir yerlerde feci bir hata yaptığını söyleyen bir his varken Evelyn'e dudaklarını büzdü. Onu üzecek bir şey yapmış olmak istemiyordu. Kız kendisine gülümseyince biraz olsun rahatladı.

"Beni istetmişsiniz, Lordum," diyen Bayan Harris her zamanki gülümseyen yüzüyle bu sırada içeriye girdi.

"Oğlumu odasına götürün," diyen Julian emrini doğrudan buyurduğunda yaşlı kadın da ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Evelyn'e işbirliği içinde bir bakış atarken genç kadının bakışlarının derinlere takılı kaldığını gördü. Onu rahatlatma isteğini savuşturarak Albert'a elini uzattı. Çocuk zaman kaybetmeksizin Bayan Büyükanne'sine koştu. Tam elini tutacakken de bir anda geri döndü ve Evelyn'in boynuna sarıldı. Genç kadın irkilerek kendine geldi. Zorlu bir gülüşle o da Albert'a sarıldı. Çocuk yanağına sesli bir öpücük bırakırken kızın gözleri dolmak üzereydi. Aynı şekilde davranmaya çalıştı ve oğlanı muzipçe boynundan öptü.

Bu sırada Albert bir şeyler söylemek ister gibi durdu ancak bocaladı. Dudakları bile aralandığı, hatta sözcükler çıkacak gibi titrediği halde devamını getirmedi. Genç kadın çocuğu tanıyordu. İri mavi gözlerini telaşla kırpıştırdığında Evelyn onun bir kaygısı olduğunu biliyordu.

Bu kaygıyı öğrenmek için "Ne oldu hayatım?" diye sordu.

Çocuk başını kaldırdı ve pembe dudaklarını öne çıkararak "Sana bir şey söyleyeceğim, Evelyn," dedi.

Genç kadının kaşları havaya kalktı. Ardından oğlana cesaret veren bir bakış attı.

Albert durakladı ve "Ben bundan sonra sana..." diyebildi ancak sonrasında caydı. Minik parmağını kafasına götürüp başını kaşırken coşkuyla gülümseyip "Daha sonra söyleyeceğim," diyerek kızın kollarından kurtuldu ve Bayan Harris'e doğru koştu.

Salondan çıkmadan evvel genç kadın ona el salladı. Albert hâlâ bocalıyordu.

Wilson da servisleri kaldırıp çıkmıştı. Lordunu en iyi tanıyanlardan biri olan bu adam Albert'ın gönderilme sebebini fark ettiğinde karı kocayı yalnız bırakarak çift kanatlı kapıları nazikçe kapattı. Evelyn o an Julian'a baktı. Adamın kendisine baktığı gibi gözlerini doğrudan o mavi gözlere dikti. Tehlikeli şekilde kısılmışlardı ve Evelyn o bakışlarda aşka ya da sevgiye dair bir şeyler görmek için çırpındı.

Yoktu. O an habis bir his tüm varlığını ele geçirdi. Kulakları uğuldarken kalbi dehşetli bir ritim tutturdu. Emin olmuştu; yemek boyunca tartıp durduğu, düşündüğü o korkunç fikirden emin olmuştu. Kocası kendisinden sıkılmıştı. Genç kadın an be an boğazına gerilen ilmeği hissetti. Sonra aptallığına kızdı. Ne sanmıştı ki? Kudretli Harewood Dükü'nün kendisine âşık olduğunu, koşulsuz bir sevgiyle bağlandığını mı? Bunları sanmıştı, evet, ancak bundan neredeyse emindi de! Böylesine güçlü ve varlığı binlerce gizem barındıran, başkalarına göre bir katil olan, soğukkanlılığıyla herkesi sindiren ve kuvvetiyle onulmaz bir otorite yayan bu adamın, beş parasız, güzellikten nasibini almamış, soylu kanına bile sahip olmayan Evelyn Rosa Drummond'a vurulduğunu düşünmüştü. Ah ne zavallıca!

Kalbi bu hissi kaldırabilecek gibi metanetli duruyordu ancak gözleri dolmaya başlamıştı. Güçlü durmaya gayret ederken ağır ağır yutkundu.

"Rosa," diyen kocası bu sırada o ölümcül sessizliği bozdu.

Evelyn başını dikleştirdi ve "Lordum?" dedi resmi bir tavırla.

Julian kadının bu çıkışına daha da öfkelendi. Uzatmadan doğrudan konuya girdi. "Bana düğün günüyle ilgili söylemek istediğin bir şey var mı?"

Evelyn'in kaşları çatıldı. Adamın o küstah bakışlarından gözlerini çekmeden düşündü. Düğün günüyle ilgili kayda değer bir şey bulamayınca, "Hayır," dedi. "Ne demek istediğinizi anlamadım."

Genç adam geriye yaslandı. Ceketini çıkarmış ve vücudunu saran lacivert yeleği ve beyaz gömleğiyle kalmıştı. Bu haliyle bir dükten ziyade, sınıfsız birine benziyordu. Ancak duruşundaki asalet onun sınıfsız bir birey değil, varlığıyla herkesi dize getiren güçlü bir aristokrat olduğunu haykırıyordu. Evelyn kocasının ihtişamından gurur duydu. Onun o sert vücuduna yaslanmak ve kolları tarafından sarılmak istedi. Ancak kocası kendisine çok uzak görünüyordu.

"Albert," dedi genç adam ve ardından kararlı bir sesle devam ederek "O gün seni bir adamla bahçedeki bankta otururken görmüş. Ellerini tutmuş olan lanet olası bir adam varmış!" dediğinde son cümleyi adeta haykırarak kurmuştu.

Evelyn kocasının sözlerinin sert tınısından değil, manasından ürkerek gözlerini kırpıştırdı. *Ah, kahretsin...* O an hatırladı. Desmond amcası gelmişti o gün ve Albert onları görmüştü. Kalbine çöken ağırlığın altında ruhu ezildi. Gözlerini Julian'dan kaçırmayarak "O gün pek çok kişiyle konuştum," dedi. Bu doğruydu, ancak az sonra yalan söyleyeceğini fark ederek o an ölmek istedi. Kocasından gizlediği her şey canını yakıyordu.

"Bana gerçekleri söyle, lanet olası! O adam kimdi ve ellerinin senin ellerinde ne işi vardı?"

"O adamın kim olduğunu bilmiyorum! Beni tebrik etti ve gitti. Uzattığı elini bir anlığına tuttuğum için mi beni suçluyorsun? Görgüsüzce davranıp onu ret mi etseydim? Kahrolası bir soyluya kaba davranarak itibarını mı lekeleseydim?" diye bağırdı genç kadın.

Julian yumruğunu hışımla masaya indirdi. "Bana o adamın adını ver!"

Evelyn kekeleyerek "Bi-bilmiyorum. Sarhoştu ve sadece tebrik edip gitti," diyerek yalan söyledi.

Julian'ın bakışları karardı. Parmaklarını gür siyah saçlarının arasından geçirdi. Sakinleşmek istediği açıktı ve genç kadın da bu isteğine bir an evvel kavuşmasını diledi. Lanet olsun, bu meseleyi sorgulamaya devam ederse Evelyn daha fazla yalan söyleyemezdi.

Ancak Julian'ın öfkesinin yayıldığını çehresine bakınca anladı. Sonrasında "Bana inanmıyorsun," diye inledi.

İnanmamakta haklıydı da. Ancak genç kadın bu hissi, kocasının kendisinden şüphelenmesinin verdiği o korkunç duyguyu yeniden yaşamak istemiyordu. Hayatında başka bir adam, gizli bir âşık varmış gibi davranılmasından nefret etmişti. Üstelik evliliğinin ilk gecesi yine bu sebeple kâbusa dönmüşken, aynı kahrolası şüphe yüzünden birkaç günlük mutluluğunun bozulmasına bu defa dayanamazdı.

Bunun tedirginliği içinde "Sevgilim," diye inledi.

Adam ona öfkeyle bakmaya devam etti. Evelyn masadan kalktı ve ağır ağır kocasına doğru yürüdü. Bakışları birbirine adeta çivilenmişti. Genç kadın Julian'ın bakışlarından onun ikna edilmekten uzak olduğunu gördü. Kendisini başından def etmek için bu şüpheye mi sığınıyordu? Evelyn bunun üzerine düşünmek istemedi. Çünkü düşündükçe kocasının kendisine olan ilgisinin eriyip yok olduğuna kesinkes kanaat edecekti.

Mesafeler bitince Julian'ın yanında ayakta durdu. Masaya uzanmış ellerini tutmak isterken adam ellerini çektiğinde, Evelyn kendini cehenneme düşmüş gibi hissetti.

Düğüm düğüm olan boğazıyla, zorlukla sordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü anlamak istiyorum!" dedi adam.

"Anlayacak bir şey yok, sevgilim. Ben o gün pek çok adamla el sıkıştım ve binlerce kişinin tebriğini aldım. Belli ki sen unuttun, ancak o gün seninle evleniyordum! O gün karın oluyordum ve bende akıldan zerre bile kalmamıştı! Kalbimdeki şenlikten, içimdeki o coşkudan dolayı ne yaptığımı bilmemiş olabilirim. Çünkü senin aksine ben o gün çok mutluydum!"

Evelyn cümlesinin sonunda açıkça bağırdı. Sözleri üzerine Julian yerinden fırladı ve devasa bedenini karısının üzerine sürüdü. Omuzlarını kavradığında "Bu hiçbir şeyi değiştirmez!" diye gürledi. Ardından acımasızca devam etti ve "Kuytuluklarda adamlarla buluştuğun düşüncesinin ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı.

"Ah, Tanrım! Ben kimseyle buluşmadım... Julian, sevgilim."

"Bana sevgilim demeyi kes Rosa!" diyen genç adam kızın omuzlarını hışımla bıraktı. Evelyn'in bedeni hafifçe sendeledi ve "Sen de bana Rosa demeyi kes," diye bağırdı. Sonrasında çenesini kaldırarak "Bana Rosa diyen kişi bu taş kalpli, bana inanmayan adam olamaz. Bana yalnızca o ilgili, sevecen ve âşık olduğum kocam Rosa diyebilir," dedi ve kapıları açıp koşarak odadan çıktı.

Julian kadının gidişinin ardından bakakaldı. Ahlaksız bir küfür savurduğunda Evelyn'in peşinden gidip gitmemek arasında bocalıyordu. Tanrım, bu kadın kendisini delirtiyordu! Her anlamda... Ona dokunurken ya da onunla beraberken deliliğin en arzu edilir yanlarını yaşıyor, ancak onunla tartışırken ve karısı bu kadar öfkeli, bu kadar dediğim dedik bir halde kendisine böyle bağırırken deliliğin en tehlikeli yanlarıyla tanışıyordu. Evelyn Rosa'nın hissettirdiği her şey, sıradanlıktan ya da tahmin edilirlikten uzaktı. O kadınla olmak ateşlere çırılçıplak yürümek demekti. Julian fark ettiği üzere o ateşlerde yanmaya çoktan gönüllü olmuştu.

Öte yandan hâlâ sallanıp duran kapıya bakarken kızın peşinden gitmemekte karar kıldı. Adamların ellerine sarılmaması gerektiğini bilmeyen ve onlarla kahrolası kuytuluklarda görüşmemesi gerektiğinin farkında olmayan bir kadının peşinden gitmeyecekti. En azından şimdilik... En azından sakinleşene kadar.

Sakinleşmek ise hiç kolay olmadı. Birkaç saat kütüphanede Kral Lear okudu ancak sonunda kitabı yere fırlatarak ondan kurtuldu. Sonrasında dışarıya çıkıp Albert'ın bahsettiği o banka gitti. Çok fazla tenha olmasa da malikâneyi arkasına alıyordu. Gür ağaçların arkasında kaldığından ötürü de buraya gelen çiftler diğerlerinin bakışlarından uzak oluyordu. Bu tespitler bile tek başına karısının yaptığı hatanın büyüklüğünü gösteriyordu. Aptal Rosa'sı buraya gelen bir adamın ne maksatla geldiğini bilemeyecek kadar saf mıydı? Üstelik adam sarhoştu ve kendisine sarkıntılık etmişse ona karşı koymamış bile olabilirdi.

Bu düşünce Harewood Dükü'nü çılgına çevirdi. Kazara dahi olsa Evelyn'in mahrem yerlerine elleri değmiş olabilecek o

adamı elleriyle boğduğunu hayal etti. Doğrusu bunu yaparken zorlanmaz, dahası zevk bile alabilirdi ve o an bir şey fark etti. Fark ettiği bu şey ağır ve sarsıcıydı... Bu ağırlık bir darbeye dönüşerek kalbine oturdu.

Ayakta durmakta zorlanınca iri bedenini banka bıraktı. Güçlü gövdesi sadece kalpten ibaretmiş gibi müthiş bir ritme esir olurken bu çarpıntı tüm vücudunu sardı. Bu hisle kaşları çatıldı, öfkeden eli yumruk oldu ve "Hayır," diye tısladı. Sonra gözlerini nereye diktiğini pek de fark etmeyerek bir müddet düşündü.

Dudaklarından "Kahretsin! Evet..." diyen iki kelime döküldüğünde anladı. O kabullenemediği gerçek adeta kendisiyle alay edercesine cismi bir varlığa dönüştü. Julian ona baktı: Bu aşktı! O kadına âşıktı. Evelyn Rosa Wharton'ı delicesine seviyordu.

Ayağa fırladı ve karşısında düşmanı varmış gibi kendine kızmaya başladı. "Asla, olamaz," diyerek kalbiyle bir kavgaya tutuştuğunda, bu kavgadan yenilerek ayrılacağını fark etti. Daha önce bir kadını böyle hislerle sevmediğini anladığında gayri ihtiyarî gülümsedi. Aşk dedikleri şeyin bu olduğunu fark etmesi geç olmuştu ancak uzun süredir o kadına âşık olduğunu bilecek kadar durumun idrakindeydi. Kendi dünyevi gözleri görmese de Evelyn ile o adamın ellerinin birbirine değdiğini düşünmek bile bu kadar öfkeye neden oluyorsa, onu başkasıyla açıkça görmek kim bilir ne türden bir felakete neden olurdu! Julian bunu biliyordu. O kadına dokunacak bir başka erkeği gözünü kırpmadan öldürebileceğini biliyordu. Bu sınırsız cesaret ise ancak aşktan ileri gelebilecek bir delilik demekti. O kadın için yapamayacağı hiçbir şey yoktu!

Hışımla malikâneye yöneldi. Hem öfke, hem de tuhaf derecede bir dinginlik hissediyordu. Bugüne kadar mevcudiyeti muamma olan bir şey, gerçekleşmiş olarak hayatındaki boşluğu doldurmuş gibiydi. Büyükçe adımlarını doğrudan malikâneye yöneltti. Tüm kapıları çarparak girdiği devasa evinde gözünü karartarak altın kakmalı merdivenleri tırmandı. Yatak odasına vardığında solukları hızlanmıştı. Kapıyı da aynı hışımla açtı ve o an kalakaldı.

Karısı uyuyordu. Hayır, uyurken kâbus görüyordu. Yüzü ve çıplak kolları terden parlıyor, bedeni bir kayanın altına kalmışçasına sağa sola çırpınıyordu. Aralık dudaklarından korkunç inildiler çıkarken yüzü acı çekiyor gibi buruşmuştu.

Julian süratle yatağa çöktü ve kızın bedenini çekip kendine sımsıkı bastırmak istedi. Dokunur dokunmaz Evelyn acı dolu bir çığlık atarak uyandı. Kendine gelemeyen genç kadın sessizce ağlarken Julian kadının titreyen bedenini müthiş bir yoksunlukla kendine bastırdı. Ona sımsıkı sarılırken kulaklarına teskin edici sözler fısıldadı.

"Sevgilim. Ben yanındayım. Uyan," dedi öncelikle.

Evelyn'in gözleri açıktı ancak şuuru yerinde değildi. Kulağına fısıldanan sözleri idrak edince titreyen ellerini adama sardı ve inleyerek ona sokuldu.

"Rosa'm... Meleğim, yanındayım..." diyen Julian ellerini kızın nemli saçlarına daldırdı. Parmaklarıyla saç diplerini hafifçe okşarken "Sevgilim," diyerek alnından öptü.

Evelyn usul usul ağladı. Kalbi az önceki kâbustan inanılmaz bir rüyaya geçiş yaptığını söylese de, aklıyla kocasının fiziksel varlığını hissediyordu. Göğüslerini ezip geçen o sert kaslarını, gecelerce boğumlarını öptüğü o güçlü kollarını, kokusunu, erkeksiliğini ve yaydığı ihtişamı tanıyordu.

"Lütfen," diye inledi kurumuş dudaklarından. "Lütfen beni bırakma."

Erkek "Asla," dedi ve kızın başını eğip onu koluna yatırdı. Yüzünü görememek canını sıkmıştı. Şimdi yanakları ıslanmış, kehribar rengi gözleri buğulanmış olan karısını görüyordu. Yaşadığı acıyı kendisi de çekiyormuş gibi kalbi sıkıştı. Elini kızın yanaklarına uzattı ve iri parmaklarıyla usulca gözyaşlarını sildi. Delici mavi gözlerini kaygıyla kısılmış gözlerine sabitlerken "Rosa," diye fısıldadı.

Genç kadın kuru dudaklarını yaladı. Ardından "Julian... Geldin..." diyerek güçsüzce elini kaldırıp adamın sert hatlı yüzüne sürdü. Tenini hissettiğinde gözlerini kapattı ve parmak

uçlarını kocasının müptelası olduğu dudaklarına götürdü. Julian şifa verircesine kızın parmaklarını öptü.

"Daha önce böylesine şiddetli bir kâbus görmemiştin. Bana ne gördüğünü anlat," diye buyurdu genç adam. Verdiği bu emir katı ya da tahakküm edici değildi. Her şey öğrenmek isteyen o ilgili âşık tonundaydı.

"Ben," dedi genç kadın ve gözlerini açtı. Bakışları nispeten yumuşamıştı. "Uzun yıllardır ara ara kâbus görürüm. Yangından beri. Rüyamda dumanların beni boğduğunu..." demişti ki dumanları o an hissediyormuş gibi öksürdü. "Boğulduğumu görüyorum kâbuslarımda... Buraya geldiğimden beri ilk kez bu denli gerçekçi bir kâbus gördüm. Bana bunu yapan sensizlikti Julian! Çok korkunçtu sevgilim."

"Geçti, aşkım..."

"Beni bıraktığını sandım. Benden bıktığını, beni asla dinlemeyeceğini düşündüm. Uyurken aklımda sen vardın."

Julian'ın kaş çatışı derinleşti. "Kâbusunun sebebi benim, öyle mi?" diye sordu gergince. Evelyn'i bu denli sarsacak bir şeyin içinde bulunmaktan ötürü kendinden nefret etti.

"Hayır," dedi kız. Bakışlarını muhtaçlıkla adama diktiğinde elini kaldırıp onun kalbinin üstüne yerleştirdi. Sonra devam etti. "Hayır, kâbusumun sebebi sen değilsin. Asıl sebep seni kaybetme korkum."

Genç adam kızı gövdesine daha sıkı bastırdı ve ona sığınak olmak istercesine güçsüz bedenini bir kafes gibi sardı.

Evelyn hafifçe kıkırdarken "Az önce kâbusumda boğulmadım, ancak sen böyle sarılmaya devam edersen kesinlikle boğulacağım," dedi.

Julian da gülümsedi. Zorlukla olsa da tebessüm ederken "Özür dilerim," diyerek karısının dudaklarına hafif bir öpücük bıraktı.

Ardından yatağa uzandı. Kızı hâlâ bırakmamıştı ve kolları arasında böylesine değerli bir mücevheri tutuyor olmaktan ötürü Tanrı'ya şükretti.

Evelyn bir kez daha öksürünce genç adam kızı yumuşak yastıklara emanet ederek etajerin üstündeki su kavanozunu aldı.

Büyükçe bardağı ağzına kadar doldurup karısına yöneldi. Suyu ona nazikçe içirirken Evelyn'in dudaklarının kenarından sızan damlalara doğru eğildi ve diliyle onları yaladı. Genç kadın ansızın sımsıcak hissetti kendini. Kocasının temasıyla onun yakalarından tutup dudaklarına ıslak öpücükler bıraktı.

Genç adam yeniden yanına uzandığında da "Düğün hakkında beni suçlamayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Harewood Dükü olumsuz anlamda başını salladı. "Yine de o adamın ismini verseydin, ona layıkıyla bir ziyarette bulunabilirdim." Evelyn hafifçe gülümsedi. İçinden, *yakında onunla tanışacaksın sevgilim,* dedi. Desmond Simmons'ı en kısa sürede malikâneye çağırıp kocasıyla tanıştırmak istiyordu. Onların birbirlerine ahbap olmalarını ve Desmond Simmons'ın, eğer dilerse, burada yaşamasını istiyordu. Elbette tüm o işleri bırakarak. Genç kadın bunları düşününce kocasıyla arasındaki o uçurumu hatırladı. Tanrım, bu işi artık çözmeliydi. Bu maksatla konuşmaya başladı.

"O gün başka biriyle daha görüştüm," dediğinde Julian'ın göğsünden pes bir homurtu yükseldi.

"Ah hayır, bu defaki bir adam değildi, aşkım. Bir kadındı. Leydi McCurdy."

Julian kızı hafifçe yana çekip yüzüne baktı. Mavi gözleri ve yakışıklı çehresi sinirli görünüyordu. "Sana ne söyledi?" diye sordu öfkeyle.

Evelyn sevdiği adamın gözlerinin içine bakarak "Kocasının peşini bırakmanı istediğini söyledi. Senden nefret ettiğini anlamak güç değildi." diye yanıtladı.

"Bu doğru," diyen genç adam "Sen ona ne dedin?" diye sordu.

Evelyn gururla yanıt verdi. " 'Kocam ne yaptığını çok iyi bilir, Hanımefendi!' dedim."

Julian hafifçe gülümserken Evelyn de gülümsedi, ancak bu ifade kısa sürdü.

"Sevgilim, onlarla aranda ne var? Sana neden bu kadar açıkça düşmanlık besliyorlar?"

Genç adam "McCurdy denen zavallı adam ticari zekâma yenildi ve bunu hazmedemedi," diyerek küstahça bir yanıt verdi.

Evelyn eliyle kocasının göğsüne sürtündü. "Sana yenilmeyecek tek bir kişi tanımıyorum," diye devam ettiğinde Julian kadının elini çekip avuç içine bir öpücük bıraktı.

Genç kadın tereddüt etti o an. Aklındaki asıl konuya nasıl girmesi gerektiğini bilmiyordu ancak denemeliydi. "Peki," diye söze başladı ve bir an soluklandı, "peki ya o kadın, Margaret?" diye sordu.

Bir an için Julian'ın öfkeyle parlayacağını sanan Evelyn daha çok umursamaz bir adam buldu karşısında.

"O kadın hayatımın en büyük hatasıydı. Babamı erken kaybettiğim için bütün sorumluluklar üzerime binmişti. Gergin ve sinirli bir delikanlılık geçirdim. Bir aile kurmanın işleri yoluna koyacağını sanıyordum. Bu yüzden annemin de teşvikiyle onunla tanıştım. Çok ama çok gençtim. Margaret'ın da isteğiyle onunla beraber oldum. Bana hamile olduğunu söyledi. Sadece haftalar içinde evlendik. Ancak yalan söylediğini asla büyümeyen karnını fark edince anlamıştım. Ancak sonra oldu. Dileğine kavuştu ve hayatındaki en iyi şeyi yaparak bana Albert'ı verdi. Bu kadar işte... O kadın bu kadardı, Evelyn. Benim için bir yabancıdan farksızdı."

Evelyn bu açık yüreklilik karşısında irkildi. Julian'ın neden böylesine sert mizaçlı biri olduğunu anlamak artık güç değildi. O, tüm bu soyluluk uğraşlarıyla çok önceden tanışmış ve kötü bir evlilik yapmaya gidecek kadar baskı altında hissetmişti kendini. Şimdi onu tüm baskılardan, zorluklardan kurtaracak bir karısı vardı! Evelyn onun her şeyi olmak istiyordu. Çılgın bir aşkla sevdiği kocasına daha da sokuldu ve içini kemiren o soruyu sordu. "Onu sevdin mi?"

Adam beklemeden "Hayır," dedi.

"O sadece bir eşti. Hiçbir zaman bir sevgili olmadı," diye devam ettiğinde yeniden karısının gözlerine baktı. Sonra bir sırrı verir gibi "Senin aksine," dedi ve bu sözleri üzerine Evelyn heyecan içinde ona baktı. Tanrım, bu bir itiraf mıydı? Ah, seni seviyorum demişti ancak Evelyn bu sözlerin arkasındaki anlamı biliyordu. Gözleri ışıldarken tüm kâbuslarının o an silindiğini fark etti.

"Şey, peki o nasıl öldü?" diyen genç kadın bu soruyu sorar sormaz yeniden atılarak dehşetle "Senin yapmadığını biliyorum. Bundan eminim, aşkım. Diğerleri gibi..." demişti ki, kocası araya girdi.

"Diğerlerinin hiçbir şeyden anladığı yok, Rosa. Ancak senin anlayacağın günler gelecek sevgilim. O gün geldiğinde sana her şeyi anlatacağım," diyen Julian karısına öfkelenmek yerine ona içten bir yanıt verdi. Evelyn itiraz etmedi, sadece "Bekleyeceğim," dedi.

Kalbi tamamen yatışmıştı. Kâbusunun üzerinden sadece yarım saat geçmiş olmasına rağmen içindeki tüm o kaygılar giderilmişti. Şımartılmaya ihtiyacı varmış gibi kocasının göğsüne sırnaştı. O sevdiği kokusunu içine çekip dudaklarının boynuna bastırarak "Benden usandığını sanmıştım," dedi.

Julian'ın göğsündeki gerginlik bu yorumdan rahatsız olduğunu gösteriyordu. Genç adam kızın kolunu kavrayarak hafifçe sıktı. Bir an sonra başını eğdi ve kulağına doğru "Bu mümkünmüş gibi konuşuyorsun," dedi.

"Değil mi?" diyen Evelyn elini aheste ahesta kocasının göğsüne sürdü.

"Eğer bir gün nefes almadan yaşayabilirsem, belki o gün mümkün olabilir."

Evelyn kocasına şaşkınlıkla baktı. Ah, kesinlikle bu kadarını beklemiyordu. Tüm hayatı boyunca işittiği en güzel sözlerdi bunlar.

"Benim gibi günahkâr bir kadın, senin gibi bir erkeği elde etmek için ne gibi bir iyilik yapmış olabilir ki?" diye sordu.

Karısının sorusunda ciddi olduğunu gören Julian ona sırıttı. "Senin gibi bir melek günahkârsa, sanırım ben şeytanın ta kendisi oluyorum,"

"Ben de bir şeytana âşık olduğum için günahkâr oluyorum o halde."

Evelyn durup bir kahkaha attı. Ardından muzipçe "Of, bu karışık oldu. Sanırım kalbimi olduğu kadar kafamı da alt üst ettiniz, Lordum," dedi.

Julian karısının dudaklarına baktı. Mavi gözleri çekici bir ifadeyle kısılırken "Alt üst demişken, sevgilim, hangisini tercih edersin?" diye sordu.

Evelyn kıpkırmızı kesilirken "Hepsini," dedi şuh bir ifadeyle ve sonra vücudunun her yerine dolan elleri hissetti. Tüm kâbusları, geçmişten ve gelecekten uzanan korkuları Julian'ın dokunuşu altında silindi.

O ellerden hayat buluyormuş gibi canlandı ve zirvede o eller tarafından yok oluyormuş gibi dağıldı. En sonunda uykuya daldığında tüm vücuduyla kocasının üzerine uzanmıştı. Huzurlu soluklarını adamın göğsüne bırakırken Julian hâlâ kendindeydi. Şuuru kadar kalbi de açıktı ve bu açık yüreklilikle onu sevdiğini kendine bir kez daha itiraf etti. Sonra Evelyn'i yavaşça yatağa bıraktı. Genç adam uzun bir süre boyunca izledi karısını. Koyu kahve saçlarına, cenneti vaat eden tenine baktı. Kirpikleri zaman zaman kırpışırken aralık dudaklarından hafif nefesler veriyordu. Onunla evlenirken aklına âşık olmak gelmemişti. Hayır, bunu bir an bile düşünmemişti. Sadece lanet olası çeneleri susturacak ve eğer kendisine yeterince çekici gelirse bu kadını yatağına alacaktı. Ancak şu an onu değil yatağından, yanından bile bir an olsun ayırmak istemiyordu. Sadece günler içinde ona böylesine tutulmak, varlığıyla mutlu olmak hayalini bile kuramayacağı bir güzellikti. Şanslıydı ve bu kadınla kutsanmıştı. Onun varlığının önceki tüm kötü anıları sileceğini biliyordu. Kızın üzerine eğilirken gülümsedi ve dudaklarından öptü. Kendini çekerken de "Seni seviyorum, Rosa," diye fısıldadı. Evelyn'in yüzünden anlık bir gülümseme geçti.

❧ ❧ ❧

Günler Cherbury'nin daha evvel hiç yaşamadığı seslerle, gürültülerle, Julian'a göre işkencelerle geçiyordu. Her an bir koşturmaca, her an bir telaş vardı. Kimi zaman tüm çalışanlarla pikniğe gidilme planları yapılıyor, kimi zaman Bayan Harris ve Evelyn tuhaf isimli yemekler için durmaksızın tartışıyorlardı. Kadınlar arasındaki bu koşturmacalara alışkın olmayan Harewood

Dükü o gün Tyrell Granby'nin kısa ziyaretiyle bir an olsun nefes aldığını hissetti.

"Tanrı aşkına Wharton! Seni görmesem yanlış yere geldiğimi düşüneceğim. Burası Cherbury mi?"

Leinster Dükü koyu renk mobilyaların yerine daha açık ve daha canlı renklerin geldiği misafir kabul salonuna girdiğinde Julian onu ayakta karşıladı.

Genç adam "Tüm hizmetçilerin yüzünde arsız bir sırıtış var. Bir an bana güldüklerini sandım!" diye devam ederken yakışıklı yüzüne alaycı bir gülüş yerleştirmişti.

"Evelyn'in marifeti. Herkesi aptala çevirdi," diye yanıt veren Julian bu sözleri söylerken öfkeli değil, daha ziyadesiyle hoşnuttu.

"Anlaşılan sana da aynısı olmuş," diyen arkadaşına bakarken de aldırmadı. "Durumdan şikâyetçi değilim," dedi dürüstçe.

Tyrell çenesini sıvazladı. Tüm bunları anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarken bir an sonra "Ben de mi bir mürebbiyeyle evlensem acaba? Ah, hayır! Tanrı korusun, senin gibi eve bağlı bir erkek olursam bu benim sonum olur," dedi.

"Feneri her gece başka bir yerde söndürmekten iyidir, Granby. Ayrıca sana ait bir kadının varlığının diğer tüm zevklerden daha üstün olduğunu göreceksin. Tavsiye ederim, dostum."

"Lanet olsun... Harewood Dükü kadının birinden iyi sözlerle bahsediyor. Sanırım yakında dünyanın sonu gelecek ve ben bir yığın günahla cehennemi boylayacağım."

"O halde geç olmadan kendini toparla ve en yakın kiliseye gidip tövbe et. Ardından seveceğin bir kadın bul," diyen Julian küstahça sırıttı.

"Karşımda bir aziz var gibi hissediyorum. Doğrusu eski adi herif Wharton yerine böyle bir adam görmek beni korkutuyor. Az sonra elime bir İncil verecek gibisin."

"Değil İncil almak, kırk gün boyunca kutsal suda yıkansan bile adam olmazsın Leinster. Aklını başına getirecek bir kadın bulman için Evelyn'e dua ettireceğim."

"Elbette senin duanın kabul olmayacağını biliyorsun."

"Bu doğru. Ama Leydi Wharton dua ederse işe yarayabilir. Çünkü o bir melek..."

"Tanrı aşkına, daha çok bir büyücü gibi geldi bana! Katil şöhretli bir adam neredeyse rahip olacak! Söylesene dostum, ona âşık mı oldun yoksa?"

Julian tek kaşını kaldırdı. Cevap vermek yerine durumdan hoşnut olduğunu gösteren bir bakış attı dostuna. Tyrell tam anlamıyla afalladı. Buraya kadar komik bir konuşma olmuştu ve doğrusu az önceki cümlesinde ciddi bile değildi, lâkin uzun yıllardan beri tanıdığı Harewood Dükü'nün bu sözlerden sonra yakalarına yapışıp aşk denen o saçmalığa itiraz etmesini beklemişti. Ancak bir yılandan daha soğuk olan bu adamın tam aksine açıkça sırıtması karşısında asıl cevabını almış oldu.

Tyrell kendine gelir gelmez ellerini birleştirdi ve başını göğe kaldırıp "Tanrım, bu fani gözlerimle bana bir mucize gösterdin. Artık senin yoluna giriyorum. Vatikan'a gidip Papa olacağım," dedi.

Harewood Dükü "Serseri," diye söylendi ve dostuna viski doldurmak için içki dolabına yöneldi. Tyrell ona hâlâ inanmayan gözlerle bakıyordu. Bir kadının, o ürkek ve sessiz mürebbiyenin bu taş kalpli ve hissiz adamı âşık birine çevirdiğine hâlâ inanamıyordu. Az önce alay etmişse de bu sahiden bir mucizeydi ve Tyrell böyle bir mucizenin kendisine yanaşacağını bile düşünmüyordu. *Şanslı piç kurusu,* diye geçirdi içinden. Ardından sırıtarak iri vücudunu bir koltuğa bıraktı.

❧ ❧ ❧

"Bayan Harris, yeterince çalıştın, lütfen gerisini bana bırak."

Evelyn küçücük bedeniyle, mutfakta oradan oraya koşturan yaşlı kadına içtenlikle bu cümleleri kurdu. Bayan Harris kırlaşmış saçları, derin çizgileriyle güçsüz görünmesine rağmen her şeyi ivedilikle hallediyordu.

"Ah hayatım, benden bir ölüymüşüm gibi durmamı isteme," diyen yaşlı kadın vişneleri tartın üstüne yerleştirdi. Ardından Leydi Wharton'a bakıp muzipçe "Bu tart Albert'ın en sevdiği tatlıdır. Ondan isteyeceğin bir şey varsa bu tartı kullanmalısın

hayatım. Albert bunu yemek için tüm gün matematik çalışıp bu *yaşta bir profesör bile olabilir,"* dedi.

Evelyn küçük bir kahkaha atarken "O zaten sözümü dinliyor, *ancak bu önemli bilgiyi aklımda tutacağım Bayan Harris,"* diye yanıt verdi.

"Senden sonra uysallaştı kızım. Öncesinde onu görmeliydin. *Tam bir canavardı. Cocos'u bile ayartan oydu."*

"Albert mı? Tanrım, buna inanmak çok güç ancak içindeki o *minik canavarı zaman zaman görebiliyorum tabii."*

"Sen ona çok iyi geldin, kızım. Varlığını bir an olsun hissetmediği annesinden sonra, bir melek gibi hepimizin hayatına dokundun, Evelyn."

Genç kadın bu sözler üzerine mahcubiyetle başını eğdi. Utanmış ve içi gururla dolmuştu. Hayatında doğru düzgün yapabildiği bir şeyler olduğunun dile getirilmesi içine büyük bir mutluluk ekmişti. Yaşadığı bu harikulade hayata baktıkça da mutluluğunun bir nehir gibi taştığını hissediyordu.

Sadece Bayan Harris değil, Albert ve babasının da kendisine sunduğu o sonsuz mutlulukla yaşadığı bu rüyadan farksız hayata şükrediyordu. Ancak bir an sonra yüzünü düşürdü. Albert'ın annesiz büyümesi içini deşmişti.

"O kadın, yani Bayan Margaret, Albert ile hiç ilgilenmez miydi?" diye sordu.

Bayan Harris başını bile kaldırmadan yanıt verdi. "Asla! Onun için balolar, kıyafetler ve pahalı mücevherler yeterliydi. Bunlara kavuşmak için türlü türlü yalanlar söylerdi. Lord Wharton Londra'ya gittiğinde karısının evde durup oğluna baktığını sanırdı ancak kocası gider gitmez o kadın da evden kaçardı. Nereye gittiğini Tanrı bilir, ancak hepimizi tehdit ettiği için bir şey diyemezdik. Çok yalancıydı! Tam bir sürtüktü!"

"Ah Bayan Harris, lütfen ölmüş birinin arkasından küfretmeyin," diyen Evelyn bunu ciddiyetle dile getirince yaşlı kadın o an kafasını kaldırıp Evelyn'e baktı.

"Sen çok iyi birisin, tatlım. O kadının aksine çok dürüst ve erdemlisin."

Genç kadın yutkundu. Tanrı biliyor ya, bu sözlerin muhatabı olmayı hak etmiyordu.

Yanıt verecek bir şey bulamayınca Bayan Harris yeniden konuştu. "Biliyor musun, Albert seni annesi olarak görüyor," dedi.

Genç kadın işittikleriyle ansızın heyecanlandı. Bu müthiş fikir karşısında elleri titredi ve "Nereden anladınız?" diye sordu. "Ben onun Bayan Druffosu ve Evelyn'i olmaktan öteye gidemiyorum," diyecekti. Hani boynuna sarıldığında... Bunu o mavi, kocaman gözlerinden anladım ben. Tıpkı babası gibi içinden geçenleri söylemekte çok kararlı olamıyor."

"Babası gibi mi?"

"Evet," dedi. Bayan Harris ancak sözlerini uzatmadı. Evelyn'in bekleyişinin sancısını arttırmak istemiyordu. Kudretli Dükleri güzel karısına aşkını itiraf etmeden Bayan Harris bu konuyla ilgili konuşmak istemese de Albert'ın bocalamasını söylemekten geri durmadı.

"İnan bana tatlım, Albert çok yakında sana anne diyecek."

Evelyn ellerini kalbine bastırdı. Gözleri dolu dolu sessizce "Umarım," diye fısıldadı. Ancak bu müthiş beklentinin kendisini sarsak ve aptal birine çevirmemesi adına yeniden konuştu. Bu defaki konu daha ciddiydi.

"Bir keresinde Albert bana annesinin bir gece yarısı odasına gelip kendisine veda ettiğini anlattı. Annesi gitmeden evvel babasının kendisine vurduğundan bahsetmiş. Bu da yalandı, değil mi?" diyen genç kadın Albert'ın sözlerini hatırladı. Henüz malikâneye geldiği ilk günlerdi. Küçük çocuk bunları ona bir sır verir gibi söylemişti.

Evelyn şimdi bu sözlere inanmıyordu, ancak o gün inanmıştı. Bunun pişmanlığıyla kıvranıp dururken Bayan Harris dehşetle inledi.

"Tanrının belası kadın! AÂşığına kaçmak için plan yaptığı gecelerden biri olmalı. Lord Wharton o zavallı adi kadına bir kez bile vurmadı. Bana kalsa bu çok yanlış bir davranıştı, çünkü kadın kesinlikle sıkı bir dayağı hak ediyordu!"

Evelyn bu yoruma yanıt vermedi. Hatası yüzünden içi içini yiyordu. Julian ne kadar öfkelense de asla bir kadını dövmezdi. Belki onu kovar ya da bağırırdı, ancak... Genç kadın o an durdu. Tanrı korusun, yalanı ortaya çıktığında kocası bu kadar sakin kalabilir miydi? Evelyn, Margaret'ı bilemiyordu, ama kendisinin en kötü dayakları hak ettiğini biliyordu. O an Desmond Simmons'ı derhal görmeyi aklına koydu. Julian yeniden Londra'ya gittiğinde kendisi de Cheapside'e gidecekti!

"Peki, sonra ne oldu, Bayan Harris? Margaret Wharton, ona ne oldu, nasıl öldü?"

Bayan Harris'in gözlerinde ani bir parlama oldu. Heyecanlandığı ve paniğe kapıldığı açıktı. Ancak sadece bir saniye sonra yeniden o güleç kadına dönüşerek "Lord Wharton doğru zamanın geldiğine karar verdiği an sana anlatacaktır, kızım," dedi.

Evelyn üstelemedi. Bu tatsız konulardan uzaklaşmak adına da yeniden Bayan Harris'in tatlısına döndü. Kadın titreyen elleriyle vişneleri koyup tartı bitirdi. Evelyn yaşlılığına rağmen çalışmaktan bıkmayan bu iyi kalpli kadına minnetle baktı. Kendini ona borçlu hissederken onun için bir şeyler yapma hevesiyle doldu. Bir an sonra aklına parlak bir fikir geldiğinde kadının yüzüne bakarak sevecen bir gülüş attı. Gülüşü Bayan Harris tarafından fark edildi.

Yaşlı kadın muzip bir tonda "Ah, hayatım, bana değil kocana böyle gülümsemelisin," dedi.

Evelyn elinde olmaksızın kızardı. Sonra kocasını ne kadar özlediğini fark edip oturduğu tabureden indi.

"Şey, Bayan Harris," diyerek izin isteyecekken yaşlı kadın ona göz kırptı ve "Durma, git hadi," dedi.

Evelyn adeta uçarak ve Leydi Wharton olmanın asaletine pek de uymayarak kocasını bulmaya gitti.

Julian kütüphanede Lloyd Birliği'nden gelen banka çekini inceliyordu. Sonunda o can sıkıcı meseleyi çözüme kavuşturduğu için keyifliydi. Amerikalı ortağına bu çekle beraber zararın karşılandığını bildiren bir mektup yazmaya girişti. Tam bu sırada

kapısı son derece nezaketsizce açıldı. Öfkeli bir tavırla kaşlarını çattı ve başını kaldırıp içeriye giren münasebetsize baktı.

Rosa'sını görür görmez ifadesi gevşedi. Kadının gülümseyen yüzünü görmemiş olsaydı böyle canhıraş bir şekilde odaya dalmasının ardından bir sorun olduğunu düşünürdü, ancak karısı son derece keyifli görünüyordu.

Çekici bir sesle "Rosa," diye seslendi. Mavi gözlerini kısmış önce kadının yüzüne sonra tüm vücuduna bakmıştı.

Evelyn titreyen elleriyle kapıyı kapattı. Yeni yetme bir kız gibi aşkının coşkusu karşısında bedeni de alev almıştı. Yavaşça kocasına dönse de ona doğru yürürken aynı yavaşlığı göstermedi. Koşarak adamın boynuna sarıldı.

"Seni öylesine çok seviyorum ki," dedi inleyerek.

Julian kızın belini kavrayıp kendine bastırdı. Ardından arsızca sırıtarak karısının yüzüne baktı. Sağ elini kaldırıp dudaklarını okşadı.

"Meleğim... Bu halinin özel bir sebebi mi var yoksa?"

Genç kadın cesurca "Sadece içimden geldi, aşkım. Seni özledim," dedi.

"Bir saat önce yemekte beraberdik."

"Ah, demek öyle... Anlaşılan bir saat sana çok kısa geliyor ve seni özlemem sana bir şey ifade etmiyor. Peki o halde," diyen Evelyn yapmacık bir kızgınlıkla kocasının ellerinden kurtulup kapıya yöneldi. Sadece bir adım atmıştı ki kolundan sertçe çevrildi ve kendisini Julian'ın bir kayadan farksız gövdesine yapışmış halde buldu.

"Senden ayrı geçen bir saat, bir asırdan farksız, sevgilim," diyen adam kızı kucaklayıp masaya oturttu. "Demek beni özledin," derken Evelyn'in elbisesinin ince bağcıklarına yönelmişti.

Genç kadın adamın ellerini tuttu ve dudaklarını ısırıp "Öncesinde bir şey söylemek istiyorum," dedi. Julian derhal söylemesi yönünde elini kaldırınca devam etti. "Bayan Harris'in çocuklarını görmesini istiyorum, sevgilim. Kızını ve oğlunu... Kızı İrlanda'da, belki yolculuk zor olabilir ancak oğlunun Edinburg'da olduğunu..."

"Söz konusu bile değil!" diyen genç adam kızdan ellerini çekip sinirle ondan uzaklaştı.

Evelyn, Julian'ın bu ani tepkisi karşısında şaşırdı. Zıplayarak masadan indiğinde kendisine sırtını dönmüş olan adama yürüdü ve onun tam karşısına geçip "Neden?" diye sordu.

"Bunu Bayan Harris mi teklif etti?" diyen Julian kıza öfkeli bir bakış attı.

Evelyn hızlıca başını salladı. "Hayır, benim fikrimdi. Düşündüm de..."

"Üstüne vazife olmayan şeyleri düşünmeyeceksin!" diyen Julian'ın sert yanıtı üzerine Evelyn ona şaşkınca baktı.

"Yanlış bir şeyler mi düşünüyorum?" diye sordu ardından. Kızın sesindeki alınganlık adamı yıldırmadı. Kararlı bir sesle "Evet," dedi.

"Yani burnumu her şeye sokmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tam olarak bunu söylüyorum."

Julian öfkeden deliriyordu ancak Evelyn onun bu kızgınlığının sebebini bilmiyordu. Üstelemek istedi ve gergince "Neden bu kadar sinirleniyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bu konu senin haddini aşıyor!" diyen adam düşüncesizce bu cümleyi kurunca Evelyn müthiş bir kırgınlık hissetti.

Basit bir hizmetçi olduğunun ve karışacağı konuların sınırlarının ima edilmesi, bunun bizzat kocası tarafından söylenmesi kalbini kırmıştı. Sessizce "Özür dilerim," dedi ve adamın kendisine bakmayan gözlerine dolu gözleriyle bakıp yanından ayrıldı. Çıkıp gitmek ve kalbindeki acıyla yalnız kalmak istiyordu. Yavaş adımlarla kapıya yönelmeden bir kez daha kendisine engel olundu.

Bu defa kolundan çekilmedi. Kocasının, beline sarıldığını hissettiğinde adım atamadı. Julian kendisini o kadar sıkı tutuyordu ki, Evelyn bir an nefessiz kaldı.

"Özür dilerim, sevgilim," diyen genç adam karısını kollarında çevirip yüzüne baktı. Dudaklarına sıcak bir öpücük kondururken konuşmaya başladı. "Bu evde dilediğin her şeye karışabilirsin ve her şey hakkında sınırsız söz hakkına sahipsin. Sen benim

karımsın. Benim dünyalar güzeli sevgilimsin ve aynı zamanda Leydi Wharton'sın. Ancak az önceki konu hakkında fikir beyan etmeni yasaklıyorum."

"Ama neden?" diye sordu Evelyn.

Julian kıza karanlık bir bakış attı. Bir an durdu ve ardından gerçeği ondan gizlemek istemedi.

Tok sesiyle yanıt verdi. "Çünkü o adam, Bayan Harris'in oğlu, Margaret'ın aâşığıydı."

BÖLÜM 19

Evelyn işittikleriyle anlamsızca kocasına baktı. Bir an için bu sözleri anlayamadığı doğruydu. Ancak sonra fark etti. Açık kahverengi gözleri irileşti ve o an Lord Wharton, karısının büyüyen gözbebeklerinden onun ne kadar şaşırdığını anladı.

Julian sözlerine devam ederek "Margaret'ın pek çok aâşığı vardı. Onun bir fahişeden farkı yoktu," dedi.

Evelyn acıyla inledi. "Buna nasıl katlandın?" diye sorduğunda adam omuz silkti. "O kadının hayatımdaki tek yeri oğlumun annesi olmasıydı. Albert'a zarar vermemesi için onu uyarmıştım. Skandal çıkarması durumunda onu kovacağımı biliyordu. Beş parasız kalmamak için de hiç iz bırakmıyordu. Ancak yaptıkları, kısa bir süre sonra kendisinin sonunu getirdi. Bunu hak etmişti!"

Genç adamın sert çehresi son cümleyle beraber korkutucu bir ifadeye bürünmüştü. Evelyn kocasının gözlerindeki öfkeyle irkildi. Ancak o gözler kendisine bakınca koyu mavinin en güzel tonunun aydınlandığını gördü. İçi, ani bir parlamayla müthiş bir heyecan dalgasına tutuldu. Margaret'ın yaşattığı tüm o rezaletlerden sonra kendisinin bu adama böylesine bir mutluluk vermesi, içinin adeta erimesine neden oluyordu. Ona hayal kırıklığı yaşatamazdı. Bu adamı, delice bir aşkla bağlandığı Julian'ı hiçbir kötülüğe alet edemez, onunla ilgili dönen felaket planlarının başarıya ulaşmasına izin veremezdi.

"Sen benim için bir ışıksın, Rosa. Yolumu ve kalbimi aydınlatan bir ışıksın, sevgilim... Ne geçmişimde, ne de geleceğimde hiç kimse senden daha çok mutlu etmeyecek beni! Kimse senin gibi olmayacak. Bu yüzden sana her şeyi anlattığım o gün bana

inanmalısın, beni suçlamamalı ve yanımda olmalısın. Eğer buna cüretin yoksa..."

Evelyn bu sözleri işitince panikle adama sokuldu. Ellerinden kayarak yok olacak bir kar tanesini tutar gibi dokundu ona. Başını göğsüne yasladı ve kokusunu içine çekti. Daha fazla devam etmesini istemiyordu. Ona koşulsuz inanıyordu. Dudakları titrerken kısık sesle konuşmaya başladı.

"Bana ne söylersen inanırım, aşkım. Ne söylemezsen de. Sadece baksan ve öylece dursan bile inanırım, Julian. Ama sen, sen de bana inanacaksın. Zamanı geldiğinde bana inanacaksın, söz ver."

Karısının tedirginlik içinde sorduğu bu soruyla şaşıran genç adam tek kaşını kaldırıp kıza soran gözlerle baktı. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?" diye sorduğunda sesindeki gerginlik Evelyn'i ürküttü.

Genç kadın "Hayır," diyerek başını salladı ve sonra devam etti "Sadece benim sana inandığım gibi senin de bana inanmanı istiyorum."

Julian'ın dudağı çekici bir gülüşle kıvrıldı. Evelyn'i biraz daha sıktı ve "İnanacağım," dedikten sonra onu öpücüklere boğdu. Karısının ilk beraberliğine dair sırları aydınlatacağını düşünerek ona yanıt vermişti. Rosa, muhtemelen zamanı geldiğinde bekâretini nasıl kaybettiğini açıklayacaktı ancak genç adam bu konuyu çoktan kapatmıştı. Bu kadın, şimdi ve sonsuza kadar kendisine aitti. Geçmiş hatalarına kızmayı bırakmış ve hayatına dolan bu meleğin kendisine vereceği mutluluğa odaklanmıştı. Ancak geçmişini yine de bilmek istiyordu. Kendini çekerken de bu amaçla "Amcanın gelmesini istiyorum. Beni onunla tanıştırmalısın," dedi.

Evelyn'in gözleri ışıldarken "Sahiden ister misin?" diye sordu.

Julian ağır ağır başını salladı. "Sana dair her şeyi bilmek istiyorum sevgilim."

Evelyn coşkun bir tavırla "Öğreneceksin," diye yanıt verdi. Ardından sordu "Ben de öğreneceğim. Öyle değil mi?" Genç adam gülümsedi ve "Zamanı geldiğinde," diyerek kıza teskin eden bir gülüş gönderdi. Sonra uzun uzun sarıldılar.

Evelyn, Albert'ın Fransızca dersinden önce biraz olsun çalışmak için kocasının yanından ayrıldı. Onu yeterince meşgul ettiğine kanaat getirmiş ve çalışma odasında yalnız bırakmıştı. Harewood Dükü, karısının ardından masasına kuruldu. Bakışları Evelyn'in az önce çıktığı kapıdaydı. Kendisine öpücük göndererek çıkan karısının yüzündeki o muhteşem gülüşün hayatındaki en güzel şey olduğuna emindi. Kalbi bu durumdan hoşnutken, aklı onu kolları arasına alacağı geceye kaydı. Sonra ansızın bir başka gece düştü hatrına. Margaret'ın, bir hayaletten farksız, kanlar içindeki beyaz geceliğiyle karanlığı yararak nehir kıyısına koştuğu o meşum geceyi anımsamıştı. Eski karısının peşinden koşarken yaşadığı o katıksız, ilkel öfkeyi şimdi bile hissedebiliyordu. Nefreti kadının karanlıktaki siluetine bakarken artmış, ardından dökülen kan damlaları parlak ay ışığı altında bile seçilebilmişti. Margaret'ın kanı nefretin renginde kapkara geceye dökülürken kendisi onu kovalamıştı. Julian o kadını o gece öldürmek istemişti. Onu kesinlikle öldürecekti. Arkasından koşarken hissettiği tek şey bu olmuştu. Sonra onun Colne Nehri üzerindeki köprüde durduğunu görmüş, kadın bu sırada yavaşça kendisine dönmüştü. Julian şimdi bile eski karısının yüzünden geçen o gülüşü açıkça hatırlıyordu. Kötülük Margaret'in suretinde yeryüzüne inmiş gibiydi. Margaret Wharton o an İblis'i andırıyordu, ancak genç adam kendisinin de melek olmadığına emindi. Karanlık ve tehlikeli hislerle karısına doğru yürürken ona iğrenerek bakmış ve eksik kalan işi tamamlamak istemişti. Kızıl kanlar, Margaret'ın beyaz geceliğinin göğüsten aşağısını kıpkırmızıya boyamıştı.

"Her şey bitti, Wharton! Bu gece benim ve senin, ikimizin felaketi olacak," diyen kadın hâlâ meydan okumaya devam etmiş, ölmek üzereyken bile iblisliğini göstermişti. Ve o anda, Julian hışımla kadına doğru bir hamle yapmıştı.

Elini yumruk yaparak masaya indirdi. Sonra o korkunç geceden kurtulup kendine geldi. Margaret'tan ebediyen kurtulmuştu. Onun gibi bir fahişe artık hayatına giremeyecekti. Evelyn ise şeytanın yerini dolduran bir melek gibiydi. Julian onun varlığıyla kutsandığına emindi. Böylesine bir kadını kendisine veren

Tanrı'ya şükretti. Az önceki tüm kâbuslar silindi ve lacivert gözleri gülerken kısıldı. Evelyn'e her şeyi anlatacağı zamanı geciktirmemeliydi. Onun kendisini anlayacağından emindi. Çok *yakında*, diye fısıldadı ve önündeki sıkıcı evraklara gömüldü.

Genç kadın Fransızcadan nefret ettiği kadar hiçbir şeyden nefret etmiyordu. Albert'a vereceği tek ders de, bu dilin ne kadar zor olduğuna dair yakınmalar olacağını anladığında bu konuyu kocasıyla konuşmaya karar verdi. Albert için çok daha kalifiye bir eğitimciye ihtiyaç vardı. Böyle yaparak sadece kendine değil, Albert'a da işkence yapıyordu! Hem Fransızların gırtlaktan gelen konuşmalarına çalışırken zavallı çocuğun boğazını yeterince tahriş ettiğini de biliyordu. Oflayarak önündeki çalışma kitabını kapattı. Aklı o an Bayan Harris'in sözlerine gitti. Yaşlı kadın Albert için "Sana anne diyecek," demişti. Evelyn bu düşünceyle bakışlarını uzaklara sabitledi. Yüzünden yarım bir gülüş geçerken bunun inanılmaz bir his olduğunu düşündü. Albert'ı doğurmamış olsa bile onu kendi oğlu gibi seviyordu. Sanki yüzyıllardır bu aileyle yaşıyormuş gibi onlara bağlanmıştı. Sanki Julian ile ilkel asırlardan beri evliydiler, sanki tüm varlığı kendini bildi bileli bu adama aitmiş gibi hissediyordu. Bu bir bakıma doğruydu; Evelyn Rosa Wharton kendini bu adamdan sonra bilmişti. Ondan sonra kadın olmanın ayrımına varmış, ondan sonra kıymet kazanmış gibi hissediyordu. Elbette Desmond Simmons'ın sevgisini hafife almıyordu ancak bir eşin varlığı, Julian gibi bir adamın varlığı, bambaşkaydı. Evelyn kocasının amcasıyla tanışma isteğini hatırlayınca daha da mutlu oldu. Bu adam nasıl katil olabilirdi? Bu kadar düşünceli ve sevecen bir adam kimseyi öldüremezdi!

Albert Fransızcadan doğa bilimine geçiş yapan dersten memnun değildi. Minik dudaklarından küçük homurtular çıkarken kollarını masanın üstünde birleştirdi ve başını kollarına yasladı. Evelyn'in kibar sesi uykusunu getiriyordu. Genişçe esnerken bakıcısının okuduğu cümle üzerine dikkatini oraya verdi.

"Bu tür hayvanlara perde ayaklılar deniyor ve..."

"Perde ayaklı mı?" diyen Albert gözlerini kocaman açtığında Evelyn cümlesini yarıda kesti. Çocuk muziplik peşinde sıritarak

"Ayaklarında perde var, öyle mi? Bunu Bayan Büyükanne'ye söylersem çok güler, Evelyn. Hatta perdelerin tozunu almadığı için Sarah'yı bile fırçalayabilir," diyerek kıkırdadı.

Çocuğun yorumuyla gülümseyen genç kadın, uzanıp ufaklığın sıcaktan hararet içinde kalmış alnını öptü. Kaytarmak isteyen bir tek Albert değildi ve doğrusu sıcak bir öğleden sonra için fazla sıkıcı bir konu çalışıyorlardı. Evelyn biyoloji kitabını gürültüyle kapatırken Albert kafasını kaldırdı ve minik avuçlarını birbirine vurdu.

"Yaşasın, ders bitti!" diye bağırdığında Evelyn ona yapmacık bir kızgınlıkla baktı.

"Cocos'u nehre götüreceğim," diyen Albert ise bu bakışı pek de önemsemişe benzemiyordu. Ancak izin isteyen gözlerle Evelyn'e bakınca genç kadın "Peki," dedi. "Sean'ın yanında olması şartıyla nehir kenarına gidebilirsin," diye de devam etti.

Albert başını şöyle bir sallayarak odadan adeta uçarcasına çıktı. Evelyn çarpılan kapıya baktı. Albert yüzme biliyordu ve nehir bu zamanlar durgun oluyordu. Bu yüzden kaygılanmıyor, onu özgür bırakarak çocukluğunu yaşamasını istiyordu. Tam bu sırada düşünceleri nehre kaydı. Margaret en son, bir gece yarısı Colne Nehri civarında görülmüştü. Bu bilgiyi hatırlıyordu. Peki, ondan sonra ne olmuştu? Onu Bayan Harris'in oğlu mu öldürmüştü? Kim bilir, belki de! Muhtemelen Margaret ile beraber kaçacakları gece bir aksilik çıkmış olmalıydı. Tek el silah sesi de bunu doğruluyor olabilirdi. Malikânede silah bulunup bulunmadığını bilmiyordu ancak müştemilatta muhakkak bu tür araçlar olduğuna emindi. Burası zengin bir malikâneydi ve zaman zaman soygunlar olabilirdi. Belki de Margaret'ı bir soyguncu öldürmüştü!

"Of, Tanrım!" diyen genç kadın Desmond Simmons'a ulaşmak için derhal bir plan geliştirmeye karar verdi. Yarın sabah erkenden malikâneden ayrılmalı ve Londra'ya gitmeliydi. Onunla görüşüp tüm soruşturmayı başka bir yöne çevirmeliydiler. Bunun için de öncelikle kocasından izin alması gerekiyordu. Neyse ki bu kolay olacaktı; tam da bugün amcasının bahsi geçmişken Julian kendisine gitmesi için izin verecekti. Bunun keyfi içinde

aşağıya inip akşam yemeğine yardıma koyuldu. Ancak işler hiç de umduğu gibi gitmedi.

"Demek amcanı görmeye gideceksin?"

Julian'ın sesi katıydı. Karısının gitme planlarını işitince kaşları çatılmıştı. Onu yalnız başına bir yere göndermek istemiyordu, ancak Rosa'sı kararlı görünüyordu. Öte yandan verilmiş hiçbir karar kendisinin fikrine galip gelemeyecekti. Bu yüzden az önceki sorusunu bir kabullenişle değil, daha çok bir ikazla dile getirmişti.

Evelyn ise çorbasını yavaşça karıştırırken bakışlarını kocasına dikmişti. Onun sorduğu soruya kibarca yanıt verdi. "Evet aşkım, amcamı görmeye gideceğim. Bugün de konuştuğumuz gibi sizi tanıştırmak istiyorum. Yani sen de hâlâ bunu istiyorsan..."

"Bunu istesem bile senin gitmene müsaade edemem," diyen genç adam kararlıca Evelyn'e baktı.

Albert bu sırada söze karışma gereği duydu. Kendinden gurur duyar bir tonda "Ben ona göz kulak olurum baba. Yanında gidersem kimse Evelyn'e karışamaz," dedi.

Genç kadın uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. "Sen gelemezsin, minik marki. Yolculuk uzun ve zahmetli olacak. Yaşına göre senin katlanamayacağın kadar uzun."

Julian sinirlice öksürdü. Sanki kendisi gidebilirmiş gibi konuşan karısına kısık gözleriyle baktı. "Amcanın Newcastle'da yaşadığını söylemiştin. Onu getirmeleri için yarın bir uşak göndereceğim," diyerek devam etti. Sesindeki o sert ton, sözlerinin itiraz kabul etmeyeceğini bildiriyordu. Yine de Rosa'sının kolayca itaat etmesini beklemiyordu. Ancak Evelyn tam bu sırada hafifçe gülümseyince, genç adam şaşırdı. Tanrı şahit ki, böyle tatlı bir tebessüm beklemiyordu. Karşı koyuşlar ve mantıklı açıklamalarla güzel karısının fikrinde kararlı olmasını bekliyordu ancak Rosa ona gülümsemişti. Julian da gülümsedi. Elinde olmadan. Başka türlüsünü de yapamazdı. Bu upuzun kirpikler böyle şuh bir şekilde bükülüp, o amber rengi gözler böylesine büyüleyici bakarken ona karşı daha fazla katı olamazdı.

Karısının dudakları aralandığında onun "Peki sevgilim," diyen sözlerini bekliyordu. Ancak Evelyn tatlı tatlı gülümserken

"Söz veriyorum Lordum, aynı günün akşamında malikânede olacağım," dedi.

Lanet olsun... Nasıl da kanmıştı o sevimli bakışlara! Nasıl onun kolayca itaat edeceğini düşünmüştü ki? Yeniden sinirli bir tavır takınan genç adam, "Newcastle buradan en az altı saat uzaklıkta ve aynı gün dönmen çok zor olacak. Aksi şekilde geceyi evinden başka bir yerde geçirme fikrinden hoşlanmıyorum," diye buyurdu.

Evelyn kocasına alınarak baktı. Neden beraber gideriz demiyordu ki? Kendisiyle geçireceği bir yolculuğu istemiyor muydu yoksa? Çenesi yüzünden miydi, başını mı şişirirdi yol boyunca yani? Bu yüzden mi bu kadar kayıtsız duruyordu? Evelyn nereyse Julian'a bağırıp kendisiyle gelmediği için kızacaktı. Oysa gideceği yer ne Newcastle'dı, ne de Luton! Tam olarak Londra'ya gidecekti ancak rolüne o denli kendini kaptırmıştı ki bunun gerçek bir kavgaya dönüşmesine neden olmak üzere olduğunu fark etmiyordu.

Bunun siniri hâlâ üzerindeyken "Yarın sabah erkenden yalnız olarak yola çıkmak için senden izin istiyorum. Söz veriyorum, gece yarısı olmadan amcamla beraber Cherbury'de olacağım."

"İzin vermiyorum," diyen Harewood Dükü kıza eğlenerek baktı. Katiyen izin vermeyecekti ancak Evelyn'in bir sonraki hamlesini merak ediyordu. Onun az önceki gibi sakin kalamayacağına emindi.

Evelyn elindeki çatalı en az dişlerini sıktığı kadar kuvvetle sıktı. Ancak kocasının beklediği hamleyi yapmadı. Satranç tahtasında birbirlerine şah demiş iki rakip gibi durmaya devam ettiler. Sıra genç kadındaydı ancak hamleyi yemek salonunda, Albert'ın gözü önünde yapmak istemiyordu. Çok daha iyi bir yer biliyordu ve şimdiden bunun için sabırsızlanmaya başlamıştı. Onu istiyordu. Bu adamı hemen şimdi istiyordu. Kendisini böyle aldırmazca kışkırtınca Evelyn kabuğunu kıran bir kelebek gibi açılıyordu. Tahrike açık olduğu için kendisine kızmıyordu da. Hayır, kocasının kendisini dönüştürdüğü kadından memnundu. Bu adama dokunmak ve saatler boyunca onunla sevişmek istiyordu. Julian'ın

da benzer düşüncede olduğunu görebiliyordu. Sandalyesinde geriye yaslanmış olan Harewood Dükü kendisine delici bakışlar gönderirken Evelyn'in elindeki çatal kayıp masaya düştü. Lord Wharton hafif bir sırıtışla karısına baktı. Gür siyah saçları ve o iri bedeniyle oturduğu koltuğu öylesine doldurmuştu ki bütün oda onun otoritesine boyun eğmiş gibiydi. Yaydığı erkeksilik ve ihtişam ise genç kadının içinde bir yerlerin doldurulma ihtiyacı duymasına neden oluyordu. Ona olan arzusu nefesini keserken heyecanlanarak Albert'ın tabağına baktı. Çocuğun yemeğini bitirdiğini görünce sandalyesinden kalktı.

"Haydi tatlım, uyku zamanı," dedi hızlıca.

Albert ise tüm planlarını bozarak "Ama Evelyn, hiç uykum yok benim," diye yanıt verdi.

"İnan bana hayatım, eğer gözlerini görebilseydin onların 'Uykum vaaar,' diye bağırdığını da görebilirdin."

Kızın sözlerine baba oğul aynı anda güldüler. Evelyn kocasıyla yalnız kalıp onun kollarına atlamak için delirirken Albert'ın kararlı tavrıyla bir duvara toslamış gibiydi. Üstelik lanet olası kibirli Lord Wharton'ın yanında çocuğu zorla yatağa sokma planları yapmaktan utanıyordu, ancak pes edecek değildi.

"Ama Evelyn, bu gece babamla satranç oynamak istiyordum," diyen minik oğlanın ölümüne nefret ettiği satrancı da bu gece hatırlayacağı tutmuştu.

"Ah, Albert! Bana bahane üretme. Şimdi, hemen uyumaya gideceğiz."

"Of. Babacığım, lütfen Evelyn'e engel olur musun? Cocos bile benden sonra uyuyor. Bir köpek kadar bile özgür değilim."

Evelyn işittiği bu sözler üzerine bir kahkaha attı. Çocuğun burnunun ucuna hafif bir fiske vururken "Albert, sen beş yaşında olduğuna emin misin? Acaba büyümüş, sonra da küçülmüş olabilir misin?" diye sordu.

"Hayır Evelyn, ben tam bu kadar yaşındayım işte," diyen Albert beş parmağını değil on parmağını birden gösterdi. Bu sadece bir hileydi ve bakıcısını umutsuzca kandırmak istiyordu.

"Anlaşılan aritmetik derslerine biraz daha önem vermemiz gerekiyor. Senin yaşın tam olarak bu," diyen Evelyn çocuğun sol el parmaklarının tümü bükerek kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Oğlumun uykusu yoksa onu zorla yatağa sokmak istemenin sebebi nedir, Leydi Wharton? Aklında başka planlar mı var?" diyen Julian bu sırada araya girdi. Kibirli dudakları alayla kıvrılmıştı. Karısının kızarmış yanakları ve terlemiş gerdanıyla onun ne kadar ateşli göründüğünü fark etmişti. Evelyn şenlik ateşi gibi yanıyordu ve Tanrı şahit ki, Julian da ondan farksız değildi. Ancak Rosa'sının böyle bir sebeple kıvranması karşısında eğlencesi de artmıştı.

Evelyn kocasına öfkeyle bakarken "Hayır, Lordum. Bu, sadece Albert'ın sağlığı için gerekli," dedi. *Tabii benim sağlığım için de,* diye geçirdi içinden ve Julian'a kaşlarını çattı.

Albert pes etti. Minik yanaklarını şişirip gürültüyle boşalttı ve "Tamam," diyerek küçük omuzlarını düşürdü. Genç kadın o omuzları kavrayarak onu çıkışa sürükledi. Kocasının yanından geçerken kalçasında belli belirsiz bir elin temasını hissetti. Başını hızla çevirdiğinde Lord Wharton'ın hafif bir ıslık tutturduğunu işitti ve kalbi delice atmaya başladı.

Fakat Albert'ı hazırlamak ve onun uyumasını beklemek Evelyn'in de uykusunu getirmişti. Çocuğun yatağına oturup başını karyola başlığına yaslayarak bir süre boyunca onun uyumasını bekledi. Ancak Albert fıldır fıldır gözleri ve bitmek bilmez sorularıyla uykudan çok uzak görünüyordu. En sonunda, ona yanıt vermekten genç kadının çenesi ağrıdı ve göz kapakları ağır bir yükün altındaymış gibi inmeye başladı. Neredeyse iki saat sonra gözleri kayan çocuğun uykuya yenik düştüğünü anladığında, yanaklarından hafifçe öptü ve ayak parmakları üzerinde sessizce odadan çıktı.

Sıcak yaz gecesi yüzünden evin içinde geniş ve bol etekli elbiselerle gezmek iyice zorlaşıyordu. Evelyn de sıcaktan bunalırken oflayarak odasına doğru yürümeye başladı. Biraz serinlemek adına ellerini yelpaze gibi kullanarak hararetini atmayı denedi.

Elleriyle boynunu tutup vücudundaki kasılmayı gevşetmek isterken bildiği en iyi gevşemenin Julian'ın kendisine dokunması olduğunu biliyordu. Bu düşünce uykusunun açılmasına neden olurken yavaşça yatak odasına girdi.

Kocasının içeride olup olmadığını bilmiyordu. Belki de hâlâ kütüphanedeydi. Ancak genç kadın odaya adım atar atmaz, Julian'ı göremiyor olmasına rağmen onun havasını soludu. Varlığı tüm mekânı kaplamış ve onun doğaüstü bir kahraman gibi görünmeden bile hissedilmesini sağlamıştı. Evelyn'in bakışları balkonun açık olan ağır oymalı kapılarına kaydı. Kapı ağzına gerilen ince tüller sıcak yellerle hafifçe havalanırken Evelyn kalbindeki gümbürtüden memnun, ağır ağır oraya yürüdü. Gözleri perdeler ardında geceyi yaran beyaz puro dumanını seçebiliyordu. Eliyle yavaşça tülleri araladı ve ansızın kocasının gözleriyle buluştu. Evelyn adamın sırtının kendisine dönük olmasını beklerken Julian kalçasını balkonun geniş, işlemeli sütunlarından birine yaslamış, ayaklarını hafifçe birbirine dolamış halde elindeki purosuyla kapıya dönük duruyordu. Bakışları en az gece kadar karanlıktı ve gözlerinin rengi geceyle yarışacak kadar koyulaşmıştı. Elindeki puroyu ağırca dudaklarına yerleştirdi. Evelyn birdenbire adamın elindeki puro olmak istedi. Tanrım, onu tutuşunu bile kıskanıyordu! Tül perdelerin arasında durarak kocasına bakıyordu ve ikisinin de diğerine tek kelime ettiği yoktu.

Genç adam son bir nefes daha çektiği purosunu kabaca yere fırlattı ve ayağıyla onu ezerken gözlerini bir an olsun karısından ayırmadı. Ardından, balkondan uzaklaşarak devasa bedeniyle Rosa'sına doğru gitti. Evelyn de adamın hareketiyle kendini hızla ona savurdu. Dudakları yarı yolda sertçe birbirine geçti. Julian kızı balkonun kapıya yakın duvarına yaslayarak onu durmaksızın öptü. Genç kadın kocasının öpücüklerini minnetle aldı ve aynı ateşle ona yanıt verdiğinde tüm varlığının kavrulduğunu sandı. Çoğu zaman küstahça duran ve kibirle kıvrılan o dudakları ısırdı ve kendi diliyle onları okşadı. İnlemeler ve homurtular arasında kendilerini kaybedene kadar öpüştüler.

Öpüşmeleri uzadıkça uzarken Harewood Dükü bir an sonra kendini çekti. Evelyn ne kadar dağılmışsa, Julian da o kadar dinç görünüyordu.

"Demek oğlumu kötü emellerine alet ediyorsun," diye sordu çekici bir sesle.

Evelyn usulca başını salladı. "Onu uyutana kadar neredeyse kendim uyuyakalıyordum ancak gecenin sonundaki eğlenceyi kaçırmak istemedim."

"Ne tür bir eğlence umuyorsunuz, Leydim?" diyen adam kızın dudaklarına hızlıca yaklaştı ancak son anda öpmedi ve kendini çekti.

Genç kadın düş kırıklığı içinde kocasının dudaklarına bakarak "O kısmı sizin maharetlerinize bırakıyorum, Lordum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı biliyorum," diye yanıt verdi.

"Şüpheniz olmasın, Leydi Wharton. Eğlence benim işim," diyen Julian karısına çapkın bir bakış attı.

Ancak Evelyn kahkahasını tutamadı. "Eğlence sizin işiniz mi? Tanrım! Bu, Kral'ın bebek bakıcılığı yapma fikrinden bile daha imkânsız bir varsayım."

Genç adam karısının meydan okuyan sözlerine tek kaşını kaldırdı ve "O halde izin verin de size göstereyim," dedi.

Evelyn tıpkı bir kraliçe gibi dudaklarını büktü. Abartı dolu bir kibirle "İzin veriyorum," dedi ve parmakları üzerinde yükselip adamı nazikçe öpmeye başladı. Julian belini sımsıkı kavrarken Evelyn hem bu aralıksız öpüşmeden, hem de kocasının güçlü kolları arasında olmaktan ötürü kendini bir kıskaca alınmış gibi hissetti. Zorlukla nefes alırken bile bu durumdan şikâyetçi olmaktan o kadar uzaktı ki... Yine de genç adam Evelyn'i nasıl sardığını fark etmiş gibi kollarını gevşetti.

"Bir gülü avlayıp tuzağıma düşürdüm, ancak onu bu kadar sıkarsam amacıma ulaşamadan soldurabilirim," diyerek kızın çenesinden öptü.

"Ah, kolların arasında oldukça ölmeye bile razıyım, sevgilim," diyen genç kadının bu koşulsuz itaati adamı adeta yıktı. Onu elinde olmaksızın yeniden sardı ve bu defa Evelyn'e kalan tek

şey Julian'ın o güçlü kollarında yatağa gitmek oldu. Kocasına sokuldu ve onun aşkıyla kalbindeki o sarsıcı mutluluğun keyfini çıkardı. Ancak yatağa henüz bırakılmıştı ki, kapı çok da güçlü olmayan bir sesle çalınmaya başladı.

"Evelyn!" diye bağıran Albert iki eliyle birden kapıyı yumrukluyordu.

Julian homurdanarak yatağın üzerine devrilirken Evelyn hızla kapıya koştu. Nefes nefese kapıyı açtı ve "Ne oldu tatlım?" diye sordu.

"Korktum biraz, Evelyn. Bu gece sizinle uyuyabilir miyim?" Albert. Hemen odana gideceksin," diye buyurdu.

Genç kadın yanıt veremeden içerinden gür bir ses "Hayır, umurunda olmayacaktı. Çünkü çocuk kendini Evelyn'in kolunun altından odaya atmıştı bile. Krem rengi geceliği içinde koşarak yatağa atlamış olan Albert babasından kalan boşluğu doldurdu. Mavi gözleri o kadar ışıl ışıldı ki Evelyn onun az önce derin bir uykuya dalan çocuk olmadığını anladı.

Bu emir kati bir sertlikte değildi ve öyle olsaydı bile Albert'in

"Seni numaracı hergele," diyerek sırıtırken kendisi de Albert'in yanına kıvrılmak için yatağa girdi. Bunu yapmadan evvel eliyle kocasının yüzüne uzandı. Onun gür çatık kaşlarını işaret parmağıyla düzeltir gibi yaptı. Pek işe yaramasa da Julian'ın kızgınlığı hafiflemiş gibi görünüyordu. Genç kadın elini çekerken kocası bileğini kavrayarak avucunu öptü. Evelyn bu hareketle Julian'a sevecen bir bakış attı. Ancak tam o anda kocasıyla tıpkı yemekte kendisiyle dalga geçtiği gibi alay etmek istedi.

"Lordum, neden bu kadar hoşnutsuz görünüyorsunuz? Yoksa şu avlama planlarınız mı bozuldu?" diye sordu.

Albert bu sözler üzerine hevesle babasına dönerek "Ne avı babacığım? Yoksa yarın sabah erkenden balık avlamaya mı gidecektin?" diye sordu. Babasıyla mürebbiyesinin en özel romantik anlarını böldüğünden habersiz, safça bir şaşkınlıkla sormuştu.

"Bir şey avlayacağım doğruydu oğlum, ama bu bir balık değildi..." diyen genç adam oğluna dönüp yapay bir öfkeyle ona baktı.

Albert babasının kızgınlığının sebebinin kendisi olduğunu anlayacak yaşta değildi. Bu yüzden şaşkınca "Balık değilse, ne avlayacaktın baba? Bir kuş mu yoksa?" diye sordu.

"Hayır, oğlum," diyen Julian bu defa karısına döndü. "Bir gül... Bir gül avlayacaktım,"

Evelyn gülümseyip dudaklarını ısırırken bir an sonra fısıldadı "*Gül ve Avcı.*"

Julian ona gizemli bir bakış attı. Arzusu az öncekinden daha yoğun olarak bakışlarını karısının bedenine götürdü. Sonra anlayan oğluna dönerek "Bir daha kendi yatağın dışında bir yerde uyumana izin vermiyorum," dedi.

Albert somurtarak burnunu kırıştırdı. Bir an sonra da toparlak avucundan küçük bir yumruk yaptı. Ardından işaret parmağını o yumruktan çıkararak "Sadece bir geceliğine burada uyuyacağım, babacığım. Evelyn'e yarın gece sarılırsın," dedi ve sözlerinin iki yetişkini ne denli şaşırttığını bilmeyerek yumuşak yastıklarına gömüldü. Sonra bakıcısının koluna sırnaşarak gözlerini kapattı.

Julian uyuyamayacağını anladığında ayağa kalktı. Büyükçe yatağın etrafını dolanırken Evelyn'in yanına kadar geldi ve tepesinde onu boyunduruk altına almak ister gibi dimdik durdu. Tok sesiyle "Sakın uyuma," diye emretti.

Genç kadın gözlerini irice açarak kocasına baktı. Yüzü tatlı bir tebessümle aydınlanırken "Bekleyeceğim," dedi. Julian uzun boyundan dolayı karısına erişemeyeceğini gördüğünde hafifçe eğildi ve avucunun içiyle onun yanağını okşadı. Evelyn yüzünü çevirerek kocasının avucunu öptü. Adam kalbinin ve tüm varlığının hoşnutluğu içinde odadan çıktı.

Saatler sonra yeniden girdiğinde ise oğlu ve karısının koyun koyuna uyuyup kaldığını gördü. Elinde olmaksızın gülümsedi. Yıllardan beri bu kadar sevimli bir tablo daha görmemişti. Albert mürebbiyesinin omzuna başını yaslamış, Evelyn ise onu bir koza gibi sarmıştı.

"Tanrı aşkına, dışarıda dondurucu bir tipi var sanki. Karıma bu kadar sarılmak sana yeter oğlum. Şimdi benim sıram," diyen genç adam oğlunu yavaşça Evelyn'in kucağından çekti. Albert

küçük homurtular çıkarsa da uyanmadı. Ancak Evelyn derin bir nefes bırakarak gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, kocasının loş mum ışığı altındaki masmavi gözleri oldu. Uyuyakaldığı için sessizce "Üzgünüm," dedi.

Julian tebessüm etti. Sert hatlı dudaklarını hafifçe büktü ve "Sanırım Albert'ı odasına götürene kadar uyanık kalabilirsin," diye sordu.

Evelyn sadece "Seni seviyorum," dedi. Julian karısına gülümserken oğlunu kaldırarak odasına taşıdı. Neyse ki geldiğinde Evelyn hâlâ ayıktı. Hâlâ esniyordu, ancak genç adam için bunun bir önemi yoktu.

Yeleğini çıkarıp, hızlıca gömleğinin iliklerine ulaştı. Sanki yüzyıllardır karısına dokunmamış gibi onu seyretti. Evelyn'in seyri ise genç kadına göre kocasının seyrinden daha keyifliydi. Julian karşısında aceleci bir tavırla soyunurken onu seyretmekten müthiş bir keyif alıyordu. Adamın geniş omuzlarına, kaslarının sertliğine hayranlıkla baktı. Julian dünyanın görüp görebileceği en güçlü adam gibiydi. Kollarını uzatıp kocasının kendisine sokulmasını beklerken saniyeler içinde kendisini o güçlü göğdeye esir olmuş halde buldu. Dudakları kendiliğinden adamın dudaklarını buldu ve onları uzun uzun öptü.

Bir müddet sonra kendini çekerken "Yarın amcamı görmeye gitmek istiyorum," dedi.

Genç adamın bakışları derhal karardı. Çehresindeki o ifade Evelyn'i yıldırmadı. "Lütfen," diye inledi ardından.

Julian bu kez o kadar da sert durmadı ve "Bu konuyu yatak odasında konuştuğuna göre zaaflarımı kullanmaya karar verdin," dedi. Mavi gözleri çapkın bir ifadeyle kızın boynunda, göğüslerinde dolaştı.

"Nedir o zaaflar? Yoksa sevişmek mi?" diyen Evelyn gözlerini irice açarak sevdiği adama baktı.

"Sevişmek değil, meleğim. Seninle sevişmek. Sana dair her şey benim zaafım, benim en güçsüz olduğum yanım sensin."

"Benden bir hata gibi bahsediyorsun," diyen Evelyn kocasına alınarak yanıt verdi.

Julian kararlı tavrını bozmadı. Kendinden emin bir sesle "Sana dair tek hatam, seninle buraya geldiğin ilk günden evlenmemekti," dedi.

Evelyn'in gözleri parladı ancak kocası konuşmaya devam etti. "Sen benim en güçsüz yanımsın, sevgilim, ancak en güçlü yanım da sensin! Söz konusu senken üstesinden gelemeyeceğim tek bir şey olmadığını biliyorum. Bana her şeyi, tüm delilikleri, tüm aptalca şeyleri, en cesur kahramanlıkları, dünyaya kafa tutmayı ya da onu hiçe saymayı... Kısaca her şeyi... Her şeyi, ancak sen yaptırabilirsin, Rosa!"

"Ah, sevgilim," diyen kadın onu çekip dudaklarından sımsıcak öptü. Kendini çekerken "Benim için amcama gitmeme izin vermek gibi bir fedakârlık da yapabilir misin?" diye sordu.

Adam yandan bir gülüş attı ve "Peki," dedi. "Yarın Kral ile gerçekleşecek bir tören için Londra'ya gideceğim. Gitmeden evvel senin için bir araba hazırlatırım. Ancak yalnız gitmen konusunda hâlâ ikna olmadım"

"Albert'ı yollarda yıpratmak istemiyorum. Bir uşak veya hizmetli ise bana sadece yük olacak. Amcamı bulduğumda bir saat bile kaybetmeden hemen buraya döneceğiz," diyen Evelyn kocasının itiraz etmemesini umdu. Etse bile yarın onun gidişinin ardından kesinlikle Londra'ya gidecekti! Gitmek için her şeyi yapardı. Kanatlar takıp uçabilir, buradan Cheapside'a kadar koşabilirdi de! Yeter ki amcasına yetişsindi! Tanrı korusun, olaylar geri dönüşü imkânsız bir yere varmadan Desmond Simmons'ı durdurmalıydı!

"Amcamı çok seveceksin, sevgilim. O da tıpkı senin gibi huysuz bir adam," diyerek kocasına göz kırptı.

Julian karısının sözlerine temkinli bir gülüş attı. Onu yalnız göndermeyecekti, ancak şu an için sadece "Peki. Git ve amcanı getir," dedi.

Genç kadın genişçe gülerken bu defa kendini hiçbir sebeple ayırmayacağı kocasının dudaklarına sokuldu. Ensesinden sıkıca kavrayıp her zerresine âşık olduğu bu adamın varlığına şükrederken onunla sınırsızca öpüştü. Sonra geceliğinin başının üstünde

çekilip çıkarıldığını hissettiğinde inleyerek yeniden Julian'a sokuldu. Genç adam kendisini öylesine derinlikli öpüyordu ki, Evelyn onun aşkından eriyip bir hiçe döneceğini sandı. Bir an kendini bir kristal gibi kırılgan hissederken, hemen sonra kocasının haşin dokunuşlarıyla o kristal fanusu kırarak ona sımsıkı sarıldı. Dolgun göğüslerinde gezinen ellerle arzusu dünyevi olmaktan çıkıp ruhunu ele geçiren gerçek üstü bir varlığa dönüştü. Kendi hareketlerini ya da Julian'ın hamlelerini seçmekten uzak, sonsuz bir okyanusa sırt üstü düşer gibi varlığını o ateşli dalgalara bıraktı. Julian'ın elleriydi o hırçın dalgalar. Her yerine vuruyor, tenini yakıp geçiyordu. Evelyn soluksuz kalana kadar o ellere kapılıp sürüklendi. Kocasının hırçın hareketleri nezaketten uzak ve salt bir şehvetle örtülüydü. Kendini ona bırakırken kıvrandı ve inledi.

"Tanrım... Rosa, bir yanardağ gibisin!" diyen adam kızın ensesini tutarak boynuna sokuldu bu defa. Sıcak öpüşleriyle boynuna tutkudan bir kolye bırakırken acele etmeden öpücüklerini arttırdı.

Evelyn de acele etmiyor, bu sınırı olmayan arzunun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Julian'ın elleri karnında, kollarında, göğüslerinde ve en sonunda bacaklarında gezindi. Genç kadın vücudu üzerindeki keşiflerin tadını çıkararak başını adamın göğsüne yasladı. Uzun, koyu renk saçları adamın gövdesine yayılırken dudaklarını sert kaslarına bastırdı. Julian onun dudaklarının tesiriyle homurdandı. Kızın yara izini hafifçe okşarken onu ani bir hareketle altına aldı. Sonra durdu. Başını kaldırıp Evelyn'e baktı. Aralık gözleri ve kızarmış dudaklarıyla çok tatlı görünüyordu. "Sen benimsin!" dedi hükmeder gibi. Bedeni de bu hükmü nakşetti kızın vücuduna. Ona sahip olurken hem sözleriyle, hem hareketleriyle bu boyunduruğu tasdikler gibiydi. Ancak adamın tahakküm eden bu tavrı tek taraflı değildi. Evelyn de aynısını yaptı. Julian'a muhtaç olurken onu da ihtiyaçla kıvrandırdı. Böylesine güçlü bir adama bunları yapabildiği için de kendiyle gurur duydu. Kısık sesiyle "Seninim," diye fısıldadı.

Sonrası dipsiz bir kuyuya düşmekten farksızdı. Ancak kuyu karanlık değil, parlak ışıktan duvarlara sahipti. Evelyn'in gözleri kamaştı ve Julian'ın rehberliğinde göğsünden müthiş bir ağırlık

kalkmış gibi derin bir nefes bıraktı. Genç adam da karısının soluğuyla ona karıştı ve bedenini sımsıkı sararken kendini bıraktı. İkisi de uzun bir süre soluk soluğa sakinleşmeye çalıştılar. Evelyn kalbi yatışana kadar kocasından ayrılmadı. Ancak Julian kızı ezmemek adına yatağın diğer tarafına devrildiğinde Evelyn onun tarafından çekildiğini ve adamın sert gövdesine yarı yarıya uzandığını fark etti. Bu sırada sırtını nazikçe okşayan o ellerin yeniden her yerinde gezindiğini hissetti. Gözlerini açacak takati yoktu ve bu okşayışlar, kendisini buluttan bir yatağa uzanır gibi hissettiriyordu. Bir an sonra tenleri iç içe geçmiş, vücutları birbirine sokulmuş, çırılçıplak bir halde ikisi de uykuya daldılar.

❧ ❧ ❧

Lord ve Leydi Wharton sabah erkenden uyanmışlardı. İkisi de bir süre boyunca yataktan çıkmayarak birbirlerine sokulmuş ve öylece ne uykulu, ne de tamamen ayık bir halde bir müddet durmuşlardı. Beraber yıkanıp, beraber giyinmek ve sonrasında Albert'ın odasına beraber gitmek de sözsüz bir birliktelikle olmuştu. Üstelik bunu yaparken bir an olsun birbirlerinin ellerini bırakmamışlardı. Ta ki Albert hevesle atılıp kenetlenmiş ellerini çözene ve yerine kendi ellerini koyana dek. Julian o an durmuş ve bu manzaraya bakmıştı. *Kahretsin*, bu muhteşemdi! Üç kişilik harikulade bir aile olmuşlardı! Ve genç adam o an değil Londra'ya gitmek, tek başına merdivenlerden bile inmek istemiyordu. Hayatlarına girip bütün bu rüyayı kendilerine bahşeden karısına şevkle, tutkuyla, sımsıcak bir aşkla baktı. Rosa'sının güzelliğinden başı döndü ve aşkından ötürü kalbi tekledi. Lord Wharton sadece birkaç ay önce felaketi olarak göreceği bu hislere şimdi şükrediyordu.

Merdivenlerden hep beraber inerken Albert ıslık çalıyor, Evelyn paytak adımlarıyla ona eşlik ederken Julian ise kalbindeki uvertürle onlara katılıyordu. Aşağıya indiklerinde bütün malikâneye Amerikan mermerlerini inleten tok sesler yayıldı. Sanki bir tabur asker canhıraş bir şekilde eve doluşmuştu. Ancak mevcut durumun bundan farklı bir yanı yoktu; çünkü malikânenin iç kapısından giren kalabalık sayılabilecek sayıda kraliyet polisi

tüm antreyi doldurmuştu. Üniformalarında Londra polis birimi Scotland Yard amblemi bulunan kırmızı-lacivert kıyafetli, komik şapkalı adamlar iki sıra halinde Cherbury'e dizildi. Onları yarıp geçen orta yaşlı bir adam buyurgan tavrıyla içerideki herkese hitaben konuşsa da, bakışlarının muhatabı Harewood Dükü Julian Benedict Wharton olmuştu.

"Lord Wharton, eski karınız Margaret Wharton'ı öldürmek suçundan tutuklusunuz," diyen adamın sözleri Julian'ın değil, ama Evelyn'in kalbini keskin bir kılıçla adeta ikiye yardı.

Julian'ı parçalayan ve onu hissiz bir kayaya çeviren ise içeriye giren başka bir adamın sözleri olmuştu. Bu yaşlı adam karısına, biricik aşkı Rosa'ya dönerek "Bitti Evelyn! Sayende bitti, kızım. Sonunda bu katilin suçunu ispatlayacağız," demişti.

Lord Wharton o an karısına döndü. Bakışları gür ateşler yayarken çaresiz bir şaşkınlıkla "Rosa!" diye fısıldadı.

BÖLÜM 20

Evelyn bir eliyle Albert'ın elini tutmuş olmasa yere yığılacaktı. O küçücük temas, ruhunun sürüklenmekte olduğu girdaba uzanmış bir el gibiydi. Genç kadın hiçbir şeyden korkmuyordu o an; kocasının bakışlarından korktuğu kadar. Onun suçlu olmadığına emindi ve bir şekilde kurtulacaktı, ancak kendisini kim kurtaracaktı? Julian'ın bakışları Evelyn'e bir rüyanın sonsuza dek bittiğini söylüyordu. Gözleri yanıp kalbi ağırlaşınca dizleri titredi.

"Evelyn, kızım. Bitti işte. Artık korkmana gerek yok. Bu katilin suçunu kanıtlayacak bir sürü delilimiz var. Katlanman gereken bu işkence artık bitti diyorum! Tanrım, neden böyle sarardın!"

Desmond Simmons konuşuyordu ancak onu işiten Evelyn değil Julian'dı. Adamın sözleri Lord Wharton'ın kulaklarında cehennem gongu gibi yankılanıyordu. Sözlerin idraki ve vardığı yer Julian'ın kanını olduğu kadar hislerini de donduruyordu.

Tedirgince "Evelyn, ne oluyor?" diyen Albert hem Evelyn'i, hem de Julian'ı kendine getirdi. Genç kadın çocuğun omuzlarını kavrayıp, bedenini arkaya iterken gözlerini hâlâ Julian'dan çekmemişti. Harewood Dükü buz gibi bir nefretle kendisine bakıyordu. Bu sırada kendisi de kolundan tutulup çekildi ve başını diğer tarafa çevirince Desmond Simmons'ı gördü. Amcasının varlığından ilk kez o an hoşnutsuz, ilk kez o an tedirgin oldu. Nasıl birden bire böylesine bir baskınla Cherbury'e gelmişti? Tanrım, aklı almıyordu. Malikâneyi dolduran bu adamlar, Julian'ı itham eden bir diğeri... Tüm bunlar akıl dışı bir oyunun korkunç bir sahnesine benziyordu. Evelyn kendini Desmond Simmons'ın kolundan kurtardı ve Julian'ın önüne geçip "Lütfen, beni dinle," diye inledi. Genç

adam dimdik duruşu, kısık mavi gözlerinin altından gönderdiği nefret oklarıyla Evelyn'in kalbini paramparça etti.

Julian "Sen? Sen bir hain miydin?" diye tısladı dişlerinin arasından. Polislerce götürülmek umurunda değildi. Hissettiği aldatılmışlık o kadar güçlüydü ki, Julian'ın gözleri sadece Evelyn'i görüyordu. Onu delice sarsmak istiyordu. Bunu yapmak için öne bile atıldı! Hışımla karısına yöneldi, ancak Evelyn adamın devasa vücudunda rağmen biraz olsun yerinden kımıldamadı. Başına gelecekleri kabullenmişti ancak kalbine geleceklerden korkuyordu. Kocasının aşkının bitmesinden delice korkuyordu. Gözleri dolu dolu "Bana inan," dedi. Julian dört polis tarafından kollarından çekilirken tükürür gibi "Sürtük!" diye fısıldadı. Evelyn oracıkta ölmek istedi. Julian'ın o nefret dolu bakışlarına katlanamıyordu.

"Babacığım!" diyerek soran bir tonda konuşan Albert kötü giden bir şeyler olduğunu anladı. Hızla babasına koşmaya başladığında Evelyn durumu fark ederek Albert'ı tuttu. Kendi yıkımını toparlayamazdı ancak Albert'ı hâlâ koruyabilirdi.

Aynı anda tüm malikâne inledi. "Dokunma ona!"

Harewood Dükü'nün çenesi öfkeden seğiriyordu! Bakışları bir yaşlı adama, bir karısına kayıyordu. Bu yalancı kadının oğluna dokunmasına bile mani olmak istiyordu. Ona dair yaşadığı öfke ve hayal kırıklığı o denli büyüktü ki, elinden gelse onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi! Margaret'tan sonra hayatına bu denli nefret edeceği birinin gireceğini düşünmemişti, ancak bu kadın, yalancı Rosa'sı, ona en büyük mutlulukları yaşattığı kadar en büyük nefretleri de yaşatmıştı. Ve şimdi görüyordu ki, mutluluk sandığı tüm o günler yalnızca koca bir yalandan ibaretti. Öfkesi hâlâ dipdiriyken, şu an bile, onun çevirdiği tüm bu oyunlara inanamıyordu! Her şey çok muğlâk olsa da emin olduğu bir şey vardı: Rosa, sandığı kişi değildi, sadece öyle görünmeye çalışmış bir yalancıydı! "Aman Tanrım, neler oluyor burada?" diyen Bayan Harris, incecik cılız sesiyle adeta inleyerek koridordan göründü.

"Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Götürün," diyen az önceki adam polislerine emir verirken Julian onlara hafifçe karşı geldi. Elini kaldırıp zorluk çıkarmayacağını gösterdikten sonra adamlar durdular. Harewood Dükü öfkeli çehresini Bayan Harris'e çevirdi. Evelyn'e bakmayarak sinirden kalınlaşmış sesiyle konuşmaya başladı.

"Şu kadının..." dedi öncelikle. Kadın demekten bile imtina eder gibiydi. Daha kaba bir kelimeyi sarf etmekten son anda dönmüş gibi dişlerinin arasından tıslamaya devam etti. "Şu kadının oğluma dokunmasına, ona yaklaşmasına bile izin vermeyeceksin! Onu derhal evimden kovacaksın."

Yaşlı kadın afallamış haldeydi ve ayakta kalmayı ancak zigon sehpaya tutunarak başarıyordu. Lordunun sözleriyle Evelyn'e baktı. Hiçbir şey anlamasa da kızın gözyaşları kalbini titretti. "E-Evelyn'i mi?" diye sordu.

"Evet!" diye gürledi adam. Hiç tereddütsüz konuşmasını sürdürdü. "Albert'a dokunmasına izin vermeyeceksin, Bayan Harris. Sana bunu emrediyorum." Bayan Harris sadece başını sallarken Evelyn öne atıldı ve Julian'ın tam dibine geldiğinde son anda durduruldu. Polisler olmasaydı ona sarılacaktı. Ondan af dilemek için göğsüne kapanacaktı ancak sadece duvarlara çarpabilmişti.

"Sevgilim," diye inledi kocasının mavi, öfkeli, nefret dolu gözlerine bakarak. "Lütfen..."

"Götürün!" diyen polis müdürü bu defa emrinde katiydi. Julian yürümeden evvel Albert'a "Korkma, oğlum. Baban gelecek," dedi. Sonra Evelyn'e bakışlarıyla son bir hançer gönderdi ve genç kadın kocasının nefretini bir daha silemeyeceğini anladı. Ardından ağır botlar mermer zeminde yankılandı. İçeriye dolu-şan adamlar aynı muntazam sıra halinde evden çıktılar. Evelyn dizleri üzerinde yere yığıldı. Gözlerinden iri yaşlar boşanırken omuzları sarsılıyordu. Bir an sonra saçlarını okşayan minicik bir temas hissetti.

"Babam gelecek," dedi Albert ve sevgili bakıcısının boynuna sımsıkı sarıldı. Evelyn titreyen elleriyle oğlu yerine koyduğu çocuğun omuzlarından kavrayarak başını onun küçük gövdesine dayadı. Albert babasının emrine itaat etmiyordu. Hayır, tam aksine, Evelyn kendisine dokunmadan o, biricik bakıcısına dokunuyordu. Herkes onu suçlasa da Albert bu kızı seviyordu.

Evelyn dudaklarından çaresizce "Üzgünüm," diyen kelimeler fısıldarken çocuğun gömleğini gözyaşlarıyla ıslatıyor olduğunu umursamadı. Öylece durup hem ağladı, hem de Albert'tan özür diledi. Sonra elinde kalan tek varlığı, değer verdiği tek şey de ondan acımasızca söküldü. Bayan Harris Albert'ın kolunu sertçe çekerek onu Evelyn'den ayırdı. Köşelerin birinde gözleri dolu halde bekleyen hizmetçi Sarah'yı çağıran yaşlı kadın "Albert'a kahvaltı yaptır," diye söylenince genç hizmetçi hızla kendilerine koştu.

Albert ise Bayan Harris'in güçsüz avucundan kurtularak "Hayır, bırakın beni. Evelyn ile kalacağım," diyerek yeniden genç kadına sarıldı.

Evelyn başını kaldırdı. Yanakları gözyaşları içinde parlıyordu. O kadar perişandı ki, Albert sadece ona bakarken bile ağlamak üzereydi. Babasının yenilmez bir kahraman olduğunu biliyordu ve bu yüzden korkmuyordu ancak Evelyn'i, çok sevdiği bu kızı böylesine korkmuş, bu kadar çaresiz görmek çocuğun minik kalbini çok üzmüştü. Mavi gözleri titreşirken elini kaldırıp küçük avuç içiyle Evelyn'in yanaklarını sildi.

"Ah, tatlım," diyen Evelyn o elleri tutup öptü ve "Üzgünüm... Üzgünüm, oğlum," diye inledi.

Albert'ın gözleri irice açıldı. Yüzü aydınlanır gibi oldu. Evelyn'e, Bayan Druffo'suna müthiş bir sevgiyle baktı. İçerideki herkes bu çocukla bu kadının yürek birliğine şahit oluyordu. Albert aralık pembe dudaklarını kıpırdattı ve "Üzülme," dedi. Sonra bir an bocaladı ancak kararlıca devam etti. "Üzülme... Anne!.."

Genç kadının gözleri daha büyük bir gözyaşı baskınına uğradı. Bu defa ağlaması hıçkırığa dönüşürken Albert'ı çekip ona sımsıkı sarıldı. "Oğlum," diye inledi. "Bir tanem!"

Bayan Harris ağlamaklı çatallaşmış sesiyle "Gel, Albert. Bu kadar maskaralık yeter!" diye söylendi. Sözleri öfkeli olsa da sesindeki o hüzünlü tınıyı saklayamadı.

"Git, tatlım. Ben az sonra yanında olacağım," diyen Evelyn çocuğu kendinden ayırdı. Onu Bayan Harris'e göndermeden önce de yüzünün her yanını öptü. Albert kararsız bir metanetle

kıza baktı. Bakışları bile avutur gibi, teselli verir gibiydi. Evelyn çocuğun olgunluğuna hayran kaldı.

Onların gidişinin ardından genç kadını yerden kaldıran kişi Desmond Simmons oldu. Yaşlı adam bu kısa süre içinde tüm olaya vâkıf olabilecek kadar durum değerlendirmesi yapabilmişti. Tanrı şahit ki, böyle bir şeyi asla beklemiyordu! Evelyn'in kendisine koşup şükredeceğini, kurtulduğu için seveceğini sanıyordu. Oysa kızı, yıllardır tanıdığı, elinde büyüyen biricik kızı, kendisini müthiş bir şaşkınlığa sürüklemişti.

"Kalk kızım yerden. Tanrı aşkına kalk ve bana her şeyi anlat."

Evelyn kafasını kaldırıp amcasına hayal kırıklığı içinde baktı. Gözyaşlarının akışına engel olamıyordu ancak aklını nispeten toplayabilmişti. Zorlukla ve sendeleyerek yerden kalktığında "Nasıl, nasıl böyle bir baskın yapabilirsin?" diye sordu. Ardından "Sana mektup yazmıştım. Sana soruşturmayı bitirmeni söylemiştim," diyerek amcasına kederli bir ifade gönderdi.

Yaşlı adamın gri kaşları çatıldı. "Bana mektup falan gelmedi," dedi. Sonra bir an durdu ve "Geldiyse de okumamış olabilirim. Son günlerde sadece bu davaya bakıyordum ve çok meşguldüm," diye devam etti.

"Ah amca, her şeyi mahvettin. Her şeyi bitirdin."

Desmond Simmons büyük bir yanlış yaptığını biliyordu. Ne olduğunu tam olarak kavrayamasa da Evelyn'in ithamlarının haklılığını sorgulamıyordu. Bu kızın bir bildiği var gibiydi ve yaşlı adam onun her sözüne güvenmeyi yıllar evvel öğrenmişti. Yapılan hata her ne ise telafi edilmesini umarak konuşmaya başladı.

"Şimdi bana ne olduğunu anlat," dedikten sonra kızın kolunu bırakmayarak onu sürüklemeye başladı.

"Tanrı aşkına, kıza bir bardak su getirin. Ne halde olduğunu görmüyor musunuz?" diyerek Wilson'a gürlediğinde yaşlı uşak kaşlarını çattı. Su getirmeye ya da hizmet etmeye gönüllü değildi, ancak Leydi Wharton'a duyduğu o son saygı kırıntısıyla bunu yapmaya karar verdi. Yaşlı adam koridorların kendisini götürdüğü odaya Evelyn'i sürükledi. Onu bir kanepeye oturttuktan sonra nasırlı kaba elleriyle kızın yüzünü avuçladı.

"Rosa," diye fısıldadığında Evelyn hızla başını kaldırıp ona baktı. Sanki karşısında Julian varmış gibi heyecanlandı ancak aynı anda yüzü düştü. Kendisine aşkla, tutkuyla "Rosa," diyen kocasını istiyordu. Yaşlı adam cebinden mendilini çıkarıp kızın yüzünü silerken "O adamı seviyorsun," diye konuştu. Bir soru değildi bu. Gerçeği dile getirmişti. Evelyn'e değil, kendisine kurmuştu bu cümleydi.

"Bir katili nasıl sevebilirsin?" derken de bu defa kızgınlıkla sordu.

Evelyn başını hızla salladı. İnleyerek "O bir katil değil!" dedi. "Ama, ama kızım... Daha birkaç ay evvel bana gönderdiğin mektupta..."

"Mektubun canı cehenneme Des amca! Julian bir katil değil. Ona inanıyorum. Ve evet, onu seviyorum. Oğlunu da seviyorum. İkisini de canımdan çok seviyorum ancak kocam, o artık benden nefret ediyor."

"Ah Tanrım! Rosa... Kahretsin, hiçbir şey anlamıyorum. Kadın kalbi hassastır ve kolay âşık olur, ancak bu aşkın gerçekleri görmeni engellemesine izin verme."

"Hayır, amca hayır... Ona aşkım yeni değil. Onu geçen Noel'den beri seviyorum! Ona âşık olduğum halde katil olduğuna inanmıştım. Bu yüzden seninle birlik olup bu planı kurdum, bu yüzden bu eve geldim ancak onu tanıyınca, onun sevgisiyle kutsanınca..."

Evelyn'in sözleri Desmond'ın sinirli sesiyle bölündü. "Noel'den beri mi? Tanrı aşkına Rosa, bu dava bize Mayıs ayında geldi!"

"Doğru," dedi Evelyn. "Dava yeni, ancak benim aşkım daha eski. Sana her şeyi anlatacağım," diye devam ederken de amcasına mahcubiyetle baktı. Julian ile tanıştığı ve kendisini ona verdiği o geceyi anlatmak zor olacaktı, ancak buna mecburdu. Yaptı da...

Sandığı gibi zorlanmadı. Kocasına olan aşkı, diğer her şeyi o kadar basitleştiriyordu ki, düştüğü durumu bile önemsemiyordu. Tüm gerçekliği olduğu gibi anlattı. Fahişe sanılmasını, hana gidip onunla beraber olmasını, sonra intikam için bu oyuna katılmasını, her şeyi kalbinden geldiği gibi anlattı. Diyecekleri tükenince "Sonunda ona inandım. Margaret'ı o öldürmedi!" dedi.

Kızın sözleri bitince Desmond Simmons her ne kadar sinirli olsa da duyduklarına bir yorum getirmedi. Kendisinden bunları sakladığı ve tek başına böyle akıl dışı bir intikam oyununa girdiği için onu suçlamadı. Artık her şey için çok geç olduğunu biliyordu. Bu geç kalınmışlığı unutmayı deneyerek şimdiye döndü. Sözlerinin ne denli acımasız olduğunu kavrayamayarak konuşmaya başladı. "Delilin var mı? O adamlara karşı neyi sunabilirsin? Aşkını mı? Tanrım, Rosa, Baş Yargıç senin aşkına bakıp, sözlerine inanarak onu beraat ettirmez! O asılacak."

Evelyn acıyla inleyerek "Hayır!" diye haykırdı.

"O delilleri iddia makamına vermeyeceksin, amca. Sana gönderdiğim tütün tablasını, o aptalca mektubu,her şeyi yok edeceksin!"

Desmond Simmons gözlerini kaçırdı. Kırlaşmış, keçe gibi sert sakalını sıvazlarken "Bunu çok önceden yaptım, kızım. Delilleri aldılar," dedi.

"Ah, hayır," diyen Evelyn hızla ayağa fırladı.

"Benim yüzümden! Benim aptallıklarım yüzünden suçlanacak. Desmond amca, bir şey yapmalıyız. Tanrım, ölmek istiyorum. Julian'a bir şey olursa yaşayamam ben!"

"Çok geç kızım. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok!"

"Hayır, olmalı. Julian'ı ölüme gönderemem, Albert'ı babasız bırakamam. Tanrım, o zaman ben de ölürüm."

"Şahitler bile bulundu, kızım. Malikânede çalışan eski seyis o geceye dair ifade verecek. Ayrıca o gece Margaret Wharton'ı koşarken gördüğünü söyleyen ve ertesi gün Colne köprüsünde kan izlerine rastlayan birkaç köylü de var. Silah sesini işiten adamlar da ifade verecek. Daha önce Wharton'dan korktukları için ifade vermemişlerdi, ancak deliller sağlam olunca tanık olmaya ikna oldular!"

Evelyn bu detayları atlayarak nefretle sordu. "Tilki, McCurdy değil mi? Davayı bize getiren o adam?"

"McCurdy de kim?"

"Lord McCurdy, amca. Julian'ın düşmanı. Her şeyin arkasındaki kişi o adam olmalı."

"Hayır, yanılıyorsun. Bizimle bir Lord değil, Wharton'ın eski seyisi Fred Berger irtibata geçti. Tilki o!"

"Bir seyisin, tek başına Julian gibi bir adamla uğraşmaya yeltenmeyeceğini herkes bilir! O adamın McCurdy ile bağlantısı olduğuna eminim. Belki McCurdy ile konuşursam ikna olur. Davayı geri çeker."

Desmond Simmons eliyle alnındaki terleri sildi. Sıkıntıyla oflayarak "Bu artık kamu davası oldu, kızım. Deliller güçlü ve Lordlar Kamarası Lord Wharton'ı suçlu bulacak."

"Hayır! Des amca, olmaz, anladın mı? Olmaz," diyen Evelyn çaresizce boynunu büktü. Bu konuşmalar hiçbir yere varmıyordu. Davanın bitirilmesini beklemek aptallıktı, ama ya asıl katil bulunursa? Evelyn başını yerden kaldırdı. Gözlerini kapıya dikerken hevesle oraya koştu.

"Kızım, nereye?" diye bağıran amcasını bile işitmeyerek doğrudan mutfağa yöneldi. İlk anda tüm hizmetçiler kendisine müthiş bir nefretle baktı. Kimseye aldırmadı ve doğrudan Bayan Harris'i bulmaya çalıştı.

"Nerede o?" diye sorduğunda Sarah, Leydi Wharton'ın kimi sorduğunu anlayarak "Sizin odanızda," dedi. Evelyn yaşlı kadının orada ne aradığını merak bile etmedi. Kahvaltısını yapan Albert'a sıcak bir gülüş gönderdi ve karşılık olarak bir göz kırpması aldı. Hiç olmazsa Albert'ı kaybetmemişti. Henüz.

Julian ile en tutkulu geceleri paylaştığı yatak odasına koşarak girdi. Bayan Harris, Margaret'in bir tür giysi odası olarak kullanılan eski odasındaydı. Genç kadın oraya girince tüm elbiselerinin, iç çamaşırlarının bir valize tıkıldığını gördü. Yaşlı kadın yorgun ve bitkin bedenine uymayan bir atiklikle kıyafetleri kabaca çantaya dolduruyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu şaşkınca.

Bayan Harris, Evelyn'e dönmeyerek "Senin kıyafetlerini hazırlıyorum. İşim bitince bu evden gideceksin," dedi.

"Gitmeyeceğim!" diye bağırdı Evelyn. O zaman yaşlı kadın kendisine döndü ve açık bir nefretle gözlerine baktı.

Evelyn aldırmadı. Kararlıca kadına yürüyüp "Lütfen oturun," dedi. Onunla zıtlaşmayacaktı. Julian'ın aklanması için kadının işbirliğine ihtiyacı vardı. Onun nefretini körükleyemezdi.

Kızın sözleri üzerine ona bir süre bakan Bayan Harris homurdanarak yatağa oturdu. Gözleri "Daha ne istiyorsun?" dercesine bakıyordu. Evelyn utanmadan ve bir an olsun çekinmeden kadının önünde diz çöktü. Bayan Harris'in derin çizgilerle bezeli yüzü şaşkınlıkla kıza döndü. Evelyn kadının ellerini tutarak "Ben çok büyük bir hata yaptım," dedi.

"Bu açıkça belli oluyor!" diyen kadın acımasızca yanıt verdi.

"Julian'ın aşkına layık değilim. Aptallığımla onu kaybettim."

"Kendinizi bilmeniz güzel bir şey, Bayan Drummond. Şimdi bana engel olmayı kesin."

Evelyn sözleri işitmiş gibi durmuyordu. Sımsıcak sesiyle devam etti. "Yine de onu seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum. Canımı verecek kadar seviyorum, ancak bu değersiz varlığımın ona hiçbir faydası olmayacak."

"Defolup giderek faydalı olabilirsiniz!"

"Gidemem. Julian'ı bu halde bırakıp gidemem."

"O siz olmadan da başının çaresine bakar, Hanımefendi."

Bayan Harris ellerini kızın elinden çekmek için güçsüz bir hamle yaptı. Evelyn o elleri bırakmadı. Başını kaldırıp kehribar rengi dolu gözlerini kadına dikti. Yaşlı kadının aralarına ördüğü o resmiyet duvarına aldırmadan, ondan aşina olduğu sıcaklığı bulacağını umarak duygulu bir tonda konuşmasını sürdürdü.

"Bana yardım edin. Julian'ın katil olmadığını biliyorum ve bunu kanıtlamalıyız. Sonrasında gideceğim, Bayan Harris. Bu evden ve hayatınızdan çıkıp gideceğim."

"Bunu daha fazla ertelemenizin bir anlamı yok. Bugün gideceksiniz."

"Bana oğlunuzdan bahsedin. Onun bu olayın içinde olduğunu biliyorum!" diyen Evelyn bu cümleyi hiç tereddütsüz kurdu.

Tahmin ettiği gibi yaşlı kadının gözleri kararıp kaşları dehşetle çatıldı. Yüzündeki şaşkınlık Evelyn'in gözünden kaçmadı.

"Margaret'ı o mu öldürdü? Bakın Bayan Harris, oğlunuz yüzünden kocam suçsuz yere tutuklandı. Biliyorum. Her şeyi biliyorum ben!"

"Hiçbir şey bildiğiniz yok, Bayan Drummond. Bu konuşmadan sıkıldım artık!"

"Siz yıllardır Julian'ın yanındasınız. Ona bu kötülüğü yapamazsınız. Oğlunuz zaten bir kaçak! Sadece ifade verin ve cinayeti Gerald'in yaptığını söyleyin,"

"Siz ne saçmalıyorsunuz? Bu kadarı yeter!" diyen Bayan Harris bu defa ellerini çekti.

"Hayır. Lütfen. Julian'ın suçsuz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette. Bu konuda şüphem yok."

"Peki ya katil, o kim? Oğlunuz değilse kim?"

"Bayan Drummond, sizin gibi bir hainle tek kelime daha edecek değilim. Şimdi işime mani olmayın."

"Pekâlâ. Bana yardımcı olmayacaksanız bile lütfen gitmeni istemeyin. Benim evim burası. Julian benim kocam ve Albert da..."

"O oğlunuz değil. Yalancı ve adi bir kadına anne demesine izin vermeyeceğim. Lord Wharton gibi onu da kandıramayacaksınız."

Yaşlı kadının, bir kılıç kadar keskin olan bu sözleri, onun ikna edilmekten uzak olduğunu gösteriyordu. Evelyn bu kadını iyi sözlerle ya da yalvararak caydıramayacağını anladığında ayağa kalktı ve dimdik durarak "Ben Düşes Wharton'ım. Yasal olarak bu ev üzerinde her türlü hakka sahibim ve siz bana karışamayacaksınız," diyerek çenesini dikleştirdi.

"Lord Wharton'ın sözlerini işittiniz. Bu evde kalmanıza müsaade etmeyecek," diyen yaşlı kadın da son derece kararlıydı.

"O gelene kadar burada kalacağım Bayan Harris ve eğer bana engel olacaksanız sizi kovmak zorunda kalacağım."

Mandy Harris şaşkınlıkla inledi. Evelyn tek kelime daha etmeyerek kararlıca arkasını döndü. Çıkmadan evvel de "Kıyafetleri

yeniden yerleştirmek zahmetli olacaksa bırakın. Birini gönderirim," dedi.

❧ ❧ ❧

Evelyn Cherbury'den ayrılmadı. Aslında ayrılmak ve Londra'ya gitmek istiyordu. Julian ile konuşmak, ona gerçeklerin tümünü olduğu gibi anlatmak istiyordu. Ancak Desmond Simmons kendisini burada kalmaya ikna etmişti. Öncelikle Londra'ya gidecek olan kişi yaşlı adamdı. Duruşmaların derhal başlayacağını düşünmüyordu. En azından prosedürler için üç güne ihtiyaç vardı.

Genç kadını bu konuda ikna ettikten sonra malikâneden ayrıldı. Gitmeden evvel artık Lord Wharton'ın tarafında olduğunu söyleyerek Evelyn'i rahatlatmıştı. Desmond Simmons paralarını aldığı Tilki'nin tarafından Evelyn'in tarafına geçerken bir an olsun şüphe hissetmedi. Doğrusu Harewood Dükü'ne inanmasa da, sevgili kızına kesinkes inanıyordu. Evelyn'in söylediklerinin bütünüyle doğru olduğundan emindi. Üstelik kızına deliller sunduğu halde Evelyn bir an olsun kocasından şüphe etmemiş, Desmond Simmons da bunun üzerine safını değiştirmişti. Kızına da beklemesini telkin etmiş ve her şeyi yoluna koyacağını söylemişti. Günler geçse bile buradan ayrılmayacak ve kendisinden bir haber gelmesini bekleyecekti.

Evelyn onun sözünü dinlemeye karar verdi. Fevri davranıp Londra'ya gitmeye kalkışmayacaktı. Öte yandan, elbette ümitliydi. Neye, hangi ümide tutunacağını bilmese de Des amcasının yanında olması kendisine güç veriyordu. Asıl gücü ise Albert'ın o minicik avuçlarında bulduğunda, Julian'sız geçen bu yalnız geceyi, kâbus dolu anları onun tesellisiyle katlanılır kıldığı için Tanrı'ya şükretti. Albert'a babasının birkaç komutanla görüşmek için Londra'ya gitmek zorunda olduğunu söylemişti. Çocuğun üniformalı polisleri böyle anlamasını beklemişti. Albert da buna inanmış, inanmamış bile olsa bunu belli etmemişti. Babasının daha önce de böyle götürüldüğünü biliyordu ve onun evine döneceğinden emindi. Evelyn'e kızmış olması ise sorun değildi. Babası affederdi onu... Annesini affederdi. Çocuk bir kez *anne* dedikten sonra içinden durmaksızın tekrarlamıştı bunu. Albert

anneliğin ne olduğuna, annenin kim olduğuna dair bilgilerinde emin değildi ancak bakıcısına anne derken bunda şüpheye düş memişti. Hoşuna gitmişti. Evelyn'e anne demek müthiş bir şeydi

Gece boyunca da ona *anne* demişti. Evelyn de çocuğa oğlum diyerek sımsıkı sarılmış ve usul usul ağlamıştı. Sonraki günler de bu ölümcül bekleyişle geçerken Albert'ın varlığıyla güç bul muştu. Kahretsin, ne bir haber, ne bir pusula geliyordu. Evelyn çıldırmanın eşiğindeydi. Des amcasının neler yaptığını bilmek istiyordu. Artık dayanamadığı bir an Londra'ya gitmekte kesin karar kılmıştı. Ancak tam hazırlandığı sırada bir mektup geldi.

"Rosa, derhal Londra'ya, Cheapside'a gel kızım. Birkaç gün içinde ifade vereceksin." yazılmıştı. Evelyn zaman kaybetmeksizin hazır landı ve Albert'a veda edip yola çıktı.

Aylar sonra geldiği Cheapside'daki o yıkık ofiste tuhaf bir his kendisini esir aldı. Böyle bir yerde bunca yıl geçirdikten sonra lüksün ve ihtişamın içine karışmıştı. Şimdi dönüp baktığında zenginliğin ya da servetin umurunda olmadığını görüyordu. Julian kurtulacaksa Evelyn açlıktan, soğuktan bile ölmeye razıydı. Tahta zemini titreterek yürüyüp bunları düşünürken Desmond Simmons başlayan dava sürecini anlatıyordu.

"Tilki, yani seyis Berger, mahkemeye içindeki vicdan azabına dayanamayarak davayı yeniden açtığını söyledi. Savcılık, iddia makamının sunduğu delilleri toplayarak yarın mahkemeye suna cak. Bu deliller arasında tütün tablası ve mektubun da var. İfade verdiğin zaman tüm gerçekleri olduğu gibi anlatmanı istiyorum."

Yaşlı adamın sözleriyle yüzü düşen genç kadın "Onlar benim kimliğimi biliyorlar mı?" diye sordu.

"Evet. İkimiz de ifşa edildik. Fred Berger dedektif tuttuğunu ve kanıtları bu yolla topladığını açıkladı. Senin de Leydi Wharton olmadan önce malikâneye bu amaçla girdiğin biliniyor."

Evelyn o anda kocasını hatırladı. Kim bilir Julian tüm bu gerçekler açığa çıktığında nasıl da sarsılmıştı. Ona yaşattığı bu yıkım yüzünden kendinden nefret ediyordu.

"Yalan ifade vereceğim, amca! O tütün tablasını da Colne Nehri'nde değil, evin bir odasında bulduğumu söyleyeceğim."

"Mektubunda aksi yazıyor kızım!"

"Julian'a öfkeli olduğum için yalan şeyler yazdığımda direceğim. Bana engel olma Des amca. Kim bilir belki de Lordları ikna edebilirim."

"Bilirkişi tütün tablasının uzun zamandır suda kaldığını doğrulayacaktır."

Evelyn acıyla inledi. "Peki, ne olacak?"

"Bilmiyorum kızım. Ne kadar inkâr etsen de kanıtlar sağlam."

"Ah Tanrım!" diyen Evelyn o anda açık bir çekmeceden görünen eski tabancayı fark etti. "Bu da nedir?" diye sorduğunda yaşlı adam hızla çekmeceyi kapattı.

"Hiçbir şey, Evelyn. Sadece güvenlik için. Buralar eskisinden daha beter. Her gün soygunlar oluyor."

Genç kadın üstelemedi ve davayı düşündü. Julian'ı aklayacak bir şey bulmalıydı. Bayan Harris ikna olsaydı belki bir şansları olurdu, ancak elinde hiçbir şey yoktu! Çaresizce saatleri tüketti. Desmond Simmons'ın evinde geçirdiği huzursuz gecede ise uykusunda yine yangın kâbusu gördü. Uyandığında aklında az önce boğulacak olması yoktu. Kalbi delice bir korkuyla çarpıyordu. Julian'ı özlemişti ve onu kaybetmek istemiyordu!

Ertesi sabah erkenden duruşmanın yapılacağı Westminster'daki parlamento binasına gitmişlerdi. Evelyn heyecandan yerinde duramıyor, vücudundaki her yer zangır zangır titriyordu. Kalbindeki korku ise daha önceki hiçbir felakete benzemiyordu. Kocasını kaybetmiş olmaktan ötürü, uyanıkken en büyük kâbusları yaşıyordu.

Desmond Simmons'ın kolunda arabadan çıktı. Görkemli binanın kadim merdivenleri kendisine ölümüne zorlu bir yol gibi göründü. Dizleri sarsılırken zorlukla yürüdü ve en sonunda binaya girdi. Des amcasının rehberliğinde sayısız koridordan ve odadan geçerek tanık odasına götürüldü. Ne zaman içeriye çağrılacağını bilemiyordu ve beklemek ölümden beterdi.

Yaşlı adam "Ben avukatla görüşmek için gidiyorum," dedi. Evelyn kafasını sallayarak onun gidişini izledi.

Sıra sıra dizilmiş koyu kırmızı bankların bulunduğu tanık odasında yalnız kalmıştı. Duvarlar arkasında Julian'ın olduğunu bilmek, ona erişememek kalbini acıtıyordu. Oturmak ise canını sonsuz iğnelerden bir yatağa uzanmaktan beter bir biçimde yakarken ayağa fırladı. Gösterişsiz elbisesi sıcaktan ötürü daha bir katlanılmaz olmuştu. Ellerini birbirine kenetleyip derin derin nefesler alırken odanın kapısı güçlü bir hamleyle açıldı. Genç kadın korkudan sıçradı ve panikle kapıya döndü. Tyrell Granby, koyu yeşil gözlerinin altındaki büyük bir nefret ateşiyle kendisine bakıyordu.

Evelyn kuvvetinin tükendiğini, kanının çekildiğini hissetti. Kendini sandalyelerin üzerine bırakırken "Lütfen bana işkence etmeyin," dedi. Adamın bakışları bile en ağır eziyetlerden daha korkunçtu.

Tyrell alayla tıslad. Uzun ve iri bedenini odaya sürümeden evvel kapıyı kapattı. Evelyn adamın bakışlarındaki o katışıksız öfke yüzünden başını önüne eğdi.

Genç adam bu sırada "Düşes Evangelina Simmons!" diye fısıldadı buz gibi sesiyle.

Evelyn maskeli baloda kullandığı o sahte kimliği hatırlamıştı.

"Sizi Cherbury'de ilk gördüğümde birine benzettiğim halde çıkaramamıştım. Meğer sessiz mürebbiye Bayan Drummond, maskeli baloda herkese kur yapan o hafif kadın Düşes Simmons'mış!"

Genç kadın dehşetle başını kaldırdı. İşittiği hakaretlere itiraz edecekti ancak bir anda susmayı tercih etti.

"Bunca zaman boyunca Wharton'ı kandırmış olduğunuza inanamıyorum. Sadece onu değil, size inanan, sizi seven herkesi ustalıkla kandırdınız, Bayan Drummond. Şimdi de oyununuzun son perdesini izlemeye mi geldiniz?"

"Hayır!" diye atıldı Evelyn. Açık renk gözleri acıyla koyulaşmış ve gözyaşlarının hücumuna uğramıştı.

"Ben... Ben kandırdım, evet! Neler yaşadığımı bilmediğinizden ötürü, yaptıklarım sizin için adice bir hainlik olarak görülebilir ancak kendimce haklı sebeplerim vardı!"

"Hangi haklı sebepler? Para yüzünden mi? Kendinizi satacak kadar yoksullaştığınız... Ah, pardon, onursuzlaştığınız için mi? Bu ihanetiniz için ne kadar para aldınız, Bayan Drummond?"

Evelyn'in ağzından incecik bir inleme çıktı. Leinster Dükü sözlerinde bir bakıma haklıydı ancak genç kadın diğer nedenleri anlatırsa adamın biraz olsun kendisine hak vereceğini düşündü. Buna rağmen sustu. Gözleri azgın bir selin hücumuna uğrasa da dudaklarından kendini aklayacak o itiraflar çıkmadı. Sözlerine itimat edilmeyeceğini bilse de aşkını anlatarak bir çıkış yolu bulmak istedi bu sırada.

Dürüstçe söze girdi. "Kimliğimi gizlediğim ve kocamı bir süre boyunca kandırdığım doğru. Çünkü onun gerçekten katil olabileceğini düşünmüştüm. Başta yaptığım buydu ancak sonradan Julian'a inandım. Onun katil olmayacağını biliyordum. Bunun için de çabaladım..."

Sözü sertçe kesildi. "Uğrunda çabaladığınız tek şey, onu zindanlara göndermekti! Bana kendinizi acındırmayın, Bayan Drummond! Bu zavallıca akıttığınız gözyaşlarının da kimseyi ikna etmeyeceğini bilin. Julian kimseye ikinci bir şans vermez. Hele sizin gibi bir kadına, sizin gibi bir, bir..."

"Bir yalancıya! Doğru... Tüm dediklerinizi doğru. Bana şans vereceğini ümit bile edemiyorum artık. Ancak onun kurtulması için buradayım. Beni affetmesi için değil. O iyi olduktan sonra ömrümün sonuna kadar ondan uzakta, bir sürgünde ya da bir hücrede hayatımı geçirebilirim. Lütfen Lordum, bana yardım edin. Julian'ı kurtarmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Elimde olsa onun yerine asılmaya bile razıyım!"

Tyrell acımasızca alkışlamaya başladı. Gözleri hâlâ ilkel bir nefretle genç kadına bakıyordu. Yakışıklı çehresi korkutucu bir ifadeyle doğrudan Evelyn'e çevriliydi.

"Siz usta bir oyuncusunuz Bayan Drummond. Burada oturarak yeteneğinizi heba ediyorsunuz. Westminster'dan çıkıp iki blok ötedeki sokağa girerseniz orada bir tiyatro olduğunu göreceksiniz. Eminim sizi işe almaktan..."

"Kesin artık!" diyen Evelyn hızla ayağa kalktı. Güçsüz görünmekten nefret etmişti. Bu kadar aşağılanmayı hak etse bile bu sözleri kaldıramayacaktı. Kararlı bir tavırla devam etti.

"Buradayım çünkü kocama aâşığım. Buradayım çünkü onun suçsuz olduğunu biliyorum. Buradayım çünkü onu kurtarmak istiyorum!"

"Onun sizin yardımınıza ihtiyacı yok!" diyen Tyrell hışımla kızın üzerine yürüdü. Öfkeli bakışları zümrütten hançerler gibi parlıyordu.

"Eğer aklınız varsa hemen defolup gidersiniz. Julian'ın sizi görmesi yalnızca nefretini katlayacak. O yalan sözlerinizi duymaya da pek hevesli olmayacağını anlamışsınızdır herhalde."

"Siz bana karışamazsınız!" diyen Evelyn kendini adamın tahakküm eden, suçlar bakışlarından çekerek kapıya döndü. Bu sırada Desmond Simmons içeriye girerek "Sıran geldi kızım," dedi.

Evelyn durdu ve nefes aldı. İki adam birbirine bakarken kendisi duvara baktı ve içinden dua etti. Sonra gözlerini sildi, başını dikleştirdi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

❧ ❧ ❧

Gözlerini Lordlar Kamarası'na ait yargılama salonunun geniş oymalı kapısına sabitlemişti. İçeriden belli belirsiz sesler geliyordu. Evelyn hiçbirini anlamasa da adını işittiğinde soluksuz kaldı. Sonra kapı açıldı ve mahkeme görevlisi "Evelyn Rosa Wharton!" diyerek ismini haykırdı. Evelyn nefesini tutup içeriye adımını attı.

Devasa bir salon ve müthiş bir kalabalık gördü ilk anda. Mahkeme salonu, en az bir balo salonu kadar genişti. Büyükçe avizeler tavandan sarkarken yüksek tavanlı odanın aynı şekilde yüksek vitray camlarından renkli ışık huzmeleri süzülüyordu. Genç kadın bu görüntüye alışınca başını çevirip yargıçlara baktı. Bu kadar korkunç suratlı insanları ilk kez bir arada görüyordu.

Baş yargıç diğerlerinden daha yüksekçe bir yerde otururken hemen önlerindeki bir alt basamağa sekiz, on tuhaf görünüşlü adam dizilmişti. Hepsi de gri perukalı olan bu adamlar sert çehreleriyle bir tablo kadar hareketsiz duruyorlardı. Evelyn sendeleyen adımlarla avukatın gösterdiği bölüme yürürken onu gördü. Kocası

Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ı. Evelyn o anda adım atmayı unuttu. Görünmez bir duvara çarpmış gibi kalakaldı ve kocasına aşkla baktı. Onun tam aksine. Çünkü Julian'ın bakışlarında değil aşk, müspet bir hissin en ufak bir izine rastlamak bile mümkün değildi. İri bedeni oturmuş olduğu koltuğu kaplamış, ellerini koltuğun yanlarına yaslamıştı. Sanki yargılanan kendisi değilmiş de bir gösteriyi izliyormuş gibi kayıtsızdı. Ancak bu kayıtsızlık gözlerine uğramamıştı. Evelyn kocasının nefret dolu mavi gözlerinde, kendisine bağıran, kızan, aşağılayan adamı görüyordu. Soğuk ve ürpertici mavi gözleri tıpkı buzdan kristaller gibi kendisine açık bir nefretle bakıyordu. Evelyn bu bakışlardan üşümüş gibi titredi.

"Bayan Wharton, lütfen," diyen bir ses işitince kendine gelerek ağır adımlarıyla tanık kabinine geçti. Rutin yeminler ve kimlik ilanından sonra sorgulamaya geçildi.

Söze ilk başlayan Baş Savcı Lord Mildred oldu. Kırmızı cübeli adam elindeki kâğıdı Evelyn'e uzatarak "Bayan Wharton, bu sizin el yazınız mı?" diye sordu.

Evelyn duraklamadan "Evet," dedi.

Adamın dudağı kibirle kıvrıldı. Orta yaşlı savcı, heyecanlı hareketlerle geniş alanı adımlarken "İzninizle burada yazdıklarınızı okumak istiyorum," dedi. Evelyn izin vermek istemiyordu! Ancak kendisini dinleyen olmadı. Başsavcı satırları yüksek sesle okudu. Cümleleri tüketince küstah bir tavırla Evelyn'e döndü.

"Öncelikle burada bir tütün tablasından bahsetmişsiniz. Onu Colne Nehri'nde bulduğunuzu yazmışsınız," diyen adam sözlerini bitirince bu defa Julian'a yönelerek "Bu tabla sizin mi Lord Wharton?" diye sordu.

Masasının üstündeki kutuyu almış ve Julian'a göstermişti. Genç adam sadece başını salladı.

"Bayan Drummond, onu tam olarak nerede bulduğunuzu söyler misiniz?"

Evelyn bir an bile bocalamadan "Onu Cherbury malikânesinin depo olarak kullanılan odasında buldum. Colne Nehri'nde

bulduğumu yazarak yalan söyledim. Tüm diğer yazılanlar gibi orada yazılan her şey yalandır," diyerek hızlıca yanıt verdi.

"Yalan mı? Yani Harewood Markisi Albert Samuel Wharton'ın annesinin, Lord Wharton'dan dayak yediği kısmı ve katilin Lord Wharton olduğuna inandığınız kısmı da yalan öyle mi?"

"Her şey!" diye haykırdı Evelyn ve dönüp Julian'a baktı. Hayır, kocasının ifadesi değişmemiş, lanet olsun ki aksine daha da korkutucu bir hal almıştı.

"Neden yalan söylediniz?" diyen Lord Mildred yeniden lafa girdi.

Evelyn bir an tereddütle durakladı. İki seçenek arasında kalmıştı. Londra'nın Sırları dedektiflik bürosundan bir hafiye olduğu ve işinde kendini kanıtlamak istediği için yalanlar yazdığını söyleyecekken fikrini değiştirdi. Daha gerçek bir yanıt vardı ve genç kadın tercihini bundan yana kullandı. "Çünkü ben Lord Wharton'a âşıktım. Malikâneye ilk geldiğim gün ona kapıldım. Ancak konumumu unutarak ona dair aptalca ümitler besledim. Sonra anladım ki bu sadece ümitsiz bir aşktı. Görüyorsunuz ya! Görünüş olarak böyle bir adamın kalbine asla nüfuz edemezdim. Bu sebeple ondan intikam almak istedim. Beni sevmediği için onu felakete götürmek istiyordum."

"Ne tuhaf ki, bir ay kadar sonra onunla evlendiniz. Demek Lord Wharton sandığınız gibi size uzak değilmiş. Londra'da, ikiniz hakkınızda çılgın bir aşk dedikodusu yapıldığını biliyorsunuz. Yoksa bu evliliğin ardında hislerden ziyade başka bir şey mi var?"

Evelyn gözlerini kaçırdı. Neredeyse ağlayacaktı ancak kendine hâkim oldu. "Ben onu bahsettiğiniz türde çılgın bir aşkla seviyorum ancak onun hislerinden emin değilim. Benden nefret ediyorsa bunu anlarım. Aptalca ve çocukça bir intikamla onun bugün suçlanmasına neden olacak bir hata yaptım. Mektupta yazılanlar daha önce de söylediğim gibi koca birer yalandır."

Sonra boğazını temizledi ve devam etti. "Benim gibi bir kadından sıkılmış ya da bunalmış olabilir. Güzel ya da bakımlı değilim. Sadece oğluna bakıcılık yapıyorum. Bu süre içinde de

Lord Wharton'ın bir katil olmadığını gözlemleyebildim. Lütfen bana inanın."

Sözlerini bitiren genç kadın yeniden kocasına baktı. Bakışlarıyla onu ne kadar sevdiğini göstermek istiyordu. Julian'ın ise yüzünden ani bir şaşkınlık geçse de hemen ardından aynı öfkeli tavra büründü. Genç adam kadına inanmıyordu. Onun hiçbir sözüne güvenmiyordu. Birkaç gün öncesinde yaşadığı tüm o müthiş yıkımdan sonra Evelyn'den nefret ediyordu. Onu eline geçirirse boynunu seve seve kırardı ancak şu an kalbi acıyla sızlamıştı. Güzel olmadığını, sıkıcı bir kadın olduğunu düşünecek kadar akılsız bir kadındı o!*"Aptal Rosa!"*diye geçirdi içinden. Sonra ona olan zaafından ötürü kendine küfretti. Bu kadına olan aşkı bir kayanın altında kalmaktan farksızdı. O kayayı asla kaldıramıyor, kaldırıp atmak bir yana, yerinden bile oynatamıyordu. Şimdi de Evelyn'in üzerindeki kötü elbiseye, perişan haline bakarken bile kalbi titriyordu. Ona bu yüzden gözünün önünden defolup gitmesini haykırmak istiyordu.

"O halde burada yazılanlar ve Lord Wharton'ın suçlu olduğuna dair yazdığınız tüm bu yargılar kalbi kırık bir kadının zırvalıkları, öyle mi?"

Lord Mildred alay eder gibi bu cümleleri kurduğunda Evelyn süratle "Evet," dedi.

Bundan sonrası yine kendini yalanlamakla geçerken Evelyn kocasının kalbini biraz olsun yumuşatamadığını anladı. Sözleri tükenince yerinden indi. Dışarıya çıkmayı reddederek seyircilerin olduğu yukarı kata çıktı. Durup izlediği sırada Baş Yargıç davanın yarın devam edeceğini ilan etti. Tanık olarak da Albert ve Bayan Harris getirilecekti. Ancak Julian, Albert'ın getirilmesine itiraz etmişti.

Avukatı Bay Wayley o yaştaki bir çocuğun, babasının yargılanmasını izlemesinin sakıncalarından bahsetse de Baş Yargıç bu talebi reddetti. Evelyn de Albert'ın gelecek olmasından ötürü rahatsız olmuştu. Ancak Bayan Harris'in ifadesinde bazı şeyleri açığa kavuşturacağından emindi. O kadının Lorduna olan

sevgisine çoğu kez şahit olmuştu. Julian'ı kurtaracak bir şeyler söyleyecekti. Buna emindi.

Evelyn salon boşalana kadar dışarı çıkmadı. Julian'a erişemedi ancak onun ayağa kalkışını, dimdik ve sarsılmaz duruşunu, o iri ve uzun bedenini görebildi. Delice bir hasretle kıvranırken adını haykırarak "Affet beni," diye bağırmak istiyordu.

Ancak kocası kendisinden o kadar uzaktı ki! Aralarında sadece birkaç metre olmasına rağmen dünyalar kadar mesafe var gibiydi. Evelyn'in tüm varlığı acıyla sancırken Julian'ın kapıdan çıkışını izledi. Ancak o an kalbini adeta donduran bir şey oldu. Harewood Dükü tam çıkarken başını çevirip karısına bakmıştı. O kesif öfkesi ve o zifiri karanlığa dönüşmüş gözleriyle Evelyn'e gözlerini dikmişti. İki yaralı bakış kesiştiğinde Evelyn'in yanaklarından gözyaşları indi. Onu kaybetmişti! Sonsuza dek... Bunu bakışlarından anlamıştı.

O günün gecesi tam bir eziyetle geçti. Uyku uyumak bir yana sakin kalmayı bile başaramayan genç kadın, gözyaşlarından fırsat bulduğunda düşünmeye başladı. Başındaki feci ağrıları ya da hatırladıkça kalbini sızlatan kocasının görüntüsünü unutmaya çalıştı. Duygusal davranıp tüm bu saatleri felaketi için ağlayarak geçiremezdi. Yapılacak bir şeyler olmalı ve geç olmadan bunları bulmalıydı! Sonra Bulringham Kontu McCurdy'i hatırladı. O adamın, tüm bunların arkasında olduğunu gösteren bir işaret yoktu ancak Evelyn bundan emindi. McCurdy'nin davalarına finansman olduğuna kanaat getirdiğinde ondan çok kendinden nefret etti. Julian hatalarını affeder miydi bilmiyordu, ancak kendisi affedecek değildi! Ve bu elim olaylardan sonra da o adama paralarının tümünü ödeyecekti. Kocasını böylesine zor bir duruma sokmanın cezası neyse çekmeye hazırdı! Düşünceleri sinir harbini geçecek bir aşama kaydedemedi yine de. Evelyn sabaha karşı, deyim yerindeyse sızarak huzursuz bir uyku uyudu. Ertesi gün Evelyn ve Desmond Simmons yine sabahın erken saatinde Westminster Saray'ına gittiler. Genç kadın kalabalığın önceki güne göre bir hayli arttığını gördü. Öyle ki, binanın dışı bile meraklı halk ile dolmuştu. Öte yandan Albert'ı göremiyordu, ancak

Bayan Harris avukatla beraber tanık odasında bekliyordu. Evelyn ümidini soldurmadı. Julian'ın suçsuzluğu ispatlanacak ve kendisi de buna şahit olacaktı. Tyrell Granby'nin dün çıkışta kendisini uyararak bir dahaki duruşmalara gelmemesi yönündeki ikazını da önemsemeyerek Desmond Simmons ile beraber seyircilerin arasına oturdu. Perukalı, kasıntı suratlı yargıçlar, iddia makamı ve diğer avukatlar yerlerine geçince mahkeme başladı. Başsavcı zaman kaybetmeden tanık ifadesi için Mandy Harris'i çağırdı. Ancak bu sırada Julian'ın avukatı Bay Wayley söze karıştı.

"Saygıdeğer Lordum," diyen genç avukat Baş Yargıca döndü. Boğazını hafifçe temizledikten sonra kendinden gayet emin tavrıyla devam ederek "İzin verirseniz bir tanığı huzurunuza çağırmak istiyorum. O geldikten sonra Mandy Harris'in ifadesini almanız çok daha faydalı olacaktır," dedi.

Savcılık makamı itiraz etse de Baş Yargıç bu talebi kabul etti. Avukat Wayley yargıçtan aldığı komut üzerine yanlara doğru açılan dar kapıda bekleyen görevliye işaret verdi. Adam başını salladı ve kapının tokmağını çevirerek açtı. Sonrasında girecek olan kişilere yer vermek için kenara çekildi.

Bütün salon soluğunu tutarak oraya döndü. Tüm başlar aynı anda içeriye girecek kişiye çevrilirken Leinster Dükü Tyrell Granby içeriye girdi. Ancak yalnız değildi. Önünde bir tekerlikli sandalye vardı. Üzerinde ise zayıf, kıpırtısız bir kadın oturuyordu. Kadının bakışları yere çivilenmiş, başı hafifçe yana düşmüştü. Siyah, bakımsız saçları tepesinden toplanmış, elleri ise önünde birleştirilmişti. Üzerindeki siyah elbise içinde sonsuz bir yastaymış gibi korkutucu görünüyordu. Zaman zaman inen gözkapaklarından başka hareket eden hiçbir yeri yoktu.

Onu görenlerden birkaç dehşet iniltisi koptu ve tüm salondan aynı anda müthiş bir uğultu yükseldi. Hiçbir şey anlamayan Evelyn taş kesilirken Avukat Wayley genç ve gür sesiyle salonu doldurdu.

"İşte, Sayın Yargıç. Huzurlarınızda; Margaret Chemsler. Yani, eski adıyla Margaret Wharton."

BÖLÜM 21

"Margaret mi?"

Evelyn'in bütün vücudu bu kelimeyle beraber titremeye başladı. Elleri ve dizleri hummaya tutulmuş gibi kuvvetlice sarsılırken yanındaki Desmond Simmons'ın kollarına yaslandı. Duyularına neredeyse varlığından şüpheye düşecek kadar güvenmiyordu. Gözleri yanlış görüyor, kulakları yanlış işitiyordu. Başka bir açıklaması olamazdı. Bu kadın Margaret Wharton olamazdı. Uğultular kulakları sağır edercesine salona dolarken Baş Yargıç elindeki tokmağı üç kez tahta masaya indirdi. Bütün sesler kılıç kesiği gibi ansızın sustu.

Tyrell Granby'nin ittiği üç ayaklı sandalyenin gıcırtılı sesi, Lordlar Kamarası salonunun zemininde ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Üzerindeki kadın ise gürültülerden, uğultulardan haberdar değilmiş gibi görünüyordu. Sanki onları işitmiyor, işitse bile anlamıyordu.

"Bu kadın kafayı yemiş!" diyen Desmond Simmons bu sırada Evelyn'in elini tuttu. Sonra yanındaki kızın sarsak duruşunu fark ederek telaşlı bakışlarını onun sararmış yüzüne çevirdi ve "Evelyn! İyi misin kızım?" diye sordu.

Evelyn iyiliğin kıyısında bile değildi. Yaşadığı şaşkınlığı atlatamamıştı. Desmond amcasının elini sıkarak zoraki gülümsedi. Dudakları kendiliğinde aralandı, ancak sadece "İyi," diyebildi.

Bu sırada Avukat Wayley söze girdi. "Sayın yargıçlar, sizin de gördüğünüz gibi Margaret Chemsler hayattadır! Ortada onu öldüren biri olmadığına göre, bir katil zanlısı da olamaz!"

Salondaki uğultu yeniden başladı. İddia makamı dâhil herkes ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez haldeydi. Baş Yargıç kaşlarını çatmış, otoriter bakışlarını avukata dikmişti.

"Bu hanımefendinin Margaret Chemsler olduğunu gösteren bir kanıtınız var mı?"

"Elbette Efendim. Sanırım burada bulunan bütün Lordlar Bayan Chemsler'ı teşhis edebilir. Bizzat şahsım Peter Wayley olarak karşımda oturan kişinin Margaret Chemsler olduğuna şerefim üzerine yemin ederim. Kendisiyle ortadan kaybolmadan evvel tanışma fırsatım olmuştu, Sayın Yargıç. Eminim beni doğrulayacak pek çok kişi vardır."

Salondaki adamlardan birçoğu başını salladı. Evelyn, avukatı onaylayan bu kişilere şaşkınlıkla baktı. Gazeteciler harıl harıl notlar alırken Evelyn onları tuhaf bir memnuniyet içinde izliyordu. Margaret'ın ölmediğine seviniyordu! Julian beraat edecekti. Buna emindi ve kalbi bu hisle beraber coşkuyla atmaya başladı.

"McCurdy çıldıracak!" diyen bir adamın sesini işitince dehşetle ona döndü. Arka sıralardan birileri kendi aralarında konuşuyordu. Evelyn o an McCurdy'nin Julian'a olan nefretinden bir kez daha emin oldu. İçini bir sıkıntı kapladı. Bakışlarını yeniden salona çevirdiğinde Tyrell Granby'nin tanık kürsüsünde olduğunu gördü. Yargıç yeniden salonu susturdu ve Leinster Dükü kendinden emin, sarsılmaz duruşuyla konuşmaya başladı.

"Karşınızda gördüğünüz kadının Margaret Chemsler olduğuna şahitlik ederim, saygıdeğer Lordlar. Ancak önceki adıyla Leydi Wharton, yaşıyor olmasına rağmen sizin de gördüğünüz gibi eski hayat dolu kadından çok farklı. Onu bu hale getirense kendisinin sebep olduğu bir takım felaketlerdir. İzninizle size olayın yaşandığı geceyi anlatmak istiyorum. Kendi gözlerimle şahit olduğum olay 12 Ocak 1834'te, Harewood Düklüğü'ndeki Cherbury Malikânesi'nde yaşandı. O gece Lord Wharton ile limandaki bir iş için ortaklık görüşmesi yapıyorduk. Toplantımız gece yarısına kadar uzadı. Saatler sabaha karşı ikiyi geçmişti. Tüm malikâne sessizliğe gömülmüş, hizmetliler dâhil herkes uykuya geçmişti. Lord Wharton'ın yakın dostum olduğunu tüm

kraliyet bilir. Görüşmelerimiz çoğunlukla iş toplantıları olmadan da uzun saatler sürer. Toplantıdan sonra da birkaç kadeh içmek için çalışma odasından çıkıp kabul salonuna geçtik. Tam bu sırada tek el silah sesi işittik. İkimiz de koşarak malikâneden çıktık ve sesin geldiği yere yöneldik. Bir adam müştemilat olarak kullanılan evden koşarak çıktı. Ardından Margaret Wharton beyaz geceliğiyle kapıda belirdi. Ben derhal koşan adamın peşine düştüm. Bu sırada Bayan Harris, yani evin kâhyalığını yapan yaşlı kadın ağlayarak beni durdurdu. Onun da çıkan sesle beraber dışarıya geldiğini anlamıştım. Bayan Harris yalvararak koşan kişinin peşine düşmememi istedi. Ona bunun sebebini sorduğumda kaçan kişinin oğlu Gerald Harris olduğunu itiraf etti.

Yani Gerald Harris, Margaret Wharton'ı vuran kişiydi. O an kararsız kaldım ancak gece olduğundan ve Gerald Harris orman içlerine girdiğinden onu yakalayamayacağımı anlayarak peşine düşmekten vazgeçtim. Bundan sonrasını Harewood Dükü Julian Benedict Wharton size anlatacaktır."

Savcılık makamı Tyrell'e herhangi bir soru sormamıştı. Deliller en büyük şokla geçersiz kaldığı için Julian'ı suçlayacak bir dokümana sahip değillerdi.

"Sayın Yargıç, izninizle Lord Wharton'ın ifadesinin alınmasını talep ediyorum."

Yargıç kabul ederek Julian'a döndü. Evelyn kocasının yavaşça kalkışını izledi. Onu arkadan görüyordu ve buradan bakması bile kalbini acıtıyordu. Genç adam gergince söze başladı.

"Lord Granby'nin anlattığı her şey doğrudur. O gece Tyrell Granby eski karımı vuran adamın peşinden koşarken ben müştemilata yöneldim. Henüz içeriye girememişken Margaret çılgınlar gibi kahkaha atarak koşmaya başladı. Beyaz geceliğinin kanlarla kaplı olduğunu görebiliyordum. Onun aâşığı tarafından vurulduğunu bildiğim için öfkeliydim. Hızlı adımlarla peşine düştüğümde Colne Nehri'ne yöneldi. Nehir sadece bir mil kadar güneyde kaldığından kısa sürede oraya ulaştı. Her adım atışında yavaşlıyor ve iki büklüm oluyordu.

Ona durması için seslendiğim halde beni işitmedi. En sonunda köprünün üstünde durarak bana döndü. Yer yer yırtılmış geceliğinin karın bölgesi siyah kanlarla kaplıydı. Yarası görebildiğim kadarıyla ölümcüldü ve çok fazla kan kaybetmişti. Bu yüzden ona durmasını söyledim. Daha fazla koşarsa her an yığılıp kalabilirdi."

"Onun ölmesini istediniz mi, Lord Wharton?"

Başsavcı bu arada söze karıştı. Bunu Julian'a bu noktadan bir darbe indirebileceğini anladığında sormuştu. Julian adama kötü bir bakış attı.

"Siz karınızı âşığıyla basmış olsaydınız, onun daha mı sağlıklı olmasını dilerdiniz, Mildred?" diye sordu.

Salondan gülüşmeler gelince Yargıç homurdanarak devam etmesini buyurdu. Julian mavi gözlerini kısarak yeniden o korkunç geceye gitti. Margaret'ın son sözlerinin ve gittikçe kapanan şuurunun onu bir çılgına çevirdiğini anlattı. Kendini kaybetmeye yakın ona erişebildiğini ve zayıf bedenini tutabildiğini, ancak Margaret'ın son gücüyle çırpındıktan sonra ölmek için kendini nehre attığını söylerken burada tüm gerçekliği bir an olsun gizlemeden konuşmaya devam etti.

"Margaret'ın bedeni suda süzülüyordu. Onu seyrederken öldüğüne kanaat getirdim. Ondan kurtulduğumu düşündüm. Hayatımı ve oğlumun hayatını lekeleyen bir fahişeden farksızdı. Onun zaten öleceğini bilerek nehirden akıp gitmesini seyrettim. Sonra bir puro yakmak için tütün tablamı çıkardım. Son bir puro olarak eski karımın hediyesi olan kutuyu da nehre fırlattım. Ancak henüz ikinci nefeste puroyu da nehre attım ve köprüden inerek suya atladım. Margaret'ın öylece ölmesine izin veremezdim. O an ona Margaret Wharton olarak değil, bir insan olarak bakıyordum. Ölümcül hataları olsa da bu kadının vicdan azabını ömrüm boyunca çekemezdim. O güne kadar hayatıma bir irin gibi dolan bu kadının bundan sonra beni rahatsız etmemesi için onu kurtardım. Onu sudan çekip aldığımda hâlâ yaşıyordu. Onu kimseye göstermeden arka kapıdan malikâneye aldım.

Tyrell Granby o gece Doktor John Worall'ı getirtti. Kurşunu çıkaran Doktor, Margaret'ın başını nehrin diplerindeki kayaya

çarptığını söyledi. Bunu kendisi de tasdik edecektir. İzleyen gün-
ler boyunca Margaret bir daha eskisi gibi olmadı. Malikâneden
uşağım Wilson, kâhyam Bayan Harris, dostum Tyrell Granby ve
Doktor Worall hariç bu olayı kimse bilmedi. Elbette bizi boşayan
Harewood papazı Ked Jonathan Hayes dışında!"

Evelyn, kaskatı bir halde bu sözleri dinlerken tırnaklarını
amcasının ellerine batırdığından habersizdi. Tüm bu yaşananlar
inanılmayacak derecede karmaşıktı. Öte yandan emin olduğu tek
şey vardı ki, kendisi Julian'ın hâlâ resmi karısıydı. Sevdiği adam
çok önceden boşanmıştı ve Evelyn sadece Tanrı huzurunda değil,
Krallık yasaları altında da hâlâ Evelyn Rosa Wharton'dı.

"Saygıdeğer Lord Wharton, anlaşılan insanüstü bir iyilik
yapmışsınız. İddia makamı ve birçok kişi sizin Leydi Wharton'ı
öldürdüğünüzü düşünürken siz, aksine onun hayatını kurtar-
mışsınız. Dediğiniz gibi Mandy Harris, Doktor Worall ve Harold
Wilson'ın tanıklığı neticesinde bu olay aydınlatılacak. Ancak
lütfen neden bize karınızın varlığını gizlediğinizi anlatır mısınız?
Bunca zaman bir katil olarak görülmeyi niçin göze aldınız?" diyen
Avukat Wayley müvekkiline zafer dolu bir bakış attı. Sözlerinin
yargıçlar üzerinde etkili olacağını biliyordu.

Julian ellerini önündeki tahta platforma yasladı. Kayıtsız bir
tavırla Margaret'a döndü. Evelyn bu sırada kocasının eski karısına
bakışlarını gözlemledi. O bakışlarda bir özlem ya da aşk kırıntısı
görürse buna dayanamazdı. Julian'ın kendisine olan sevgisinden
emindi ancak kendinden önceki bir kadının varlığı hâlâ öldürü-
cüydü. Fakat genç adamın bakışları sadece aldırmaz ve sönüktü.
Evelyn o bakışlarda tek bir iyi hisse rastlamadı.

"Margaret hayat dolu bir kadındı. Onu yakinen tanıyan
herkes buna katılacaktır. En büyük eğlencesi balolar, kıyafetler,
zenginlik ve şöhretti. Daima güzel görünmeye çalışır ve diğer
kadınlara tepeden bakarak, onlardan çok daha göz alıcı olmaya
uğraşırdı. Ancak şu anki hali onu sosyetenin gözdeliğinden alıp
en dibe götürecekti. Margaret ile beş yıl süren evliliğim boyunca
onun buna katlanamayacak kadar kibirli olduğunu öğrenmiştim.

insanların bu kötürüm haline acımalarına dayanamazdı. Fiziksel
olarak yaşasa bile her gün azar azar ölecekti.

Margaret cemiyet içinde zirveden bu kadar düşmüşken onun
daha da yıkılmasına izin veremezdim. Üstelik sayısız sevgilisi
olan bu kadını yanımda tutmak istememem de anlaşılmalıdır.
Bu yüzden onu iyi bakılacağını bildiğim Fransa'daki bir kliniğe
yatırdım. Ömrünün sonuna kadar bakımını üstlendim. Marga-
ret Wharton olarak değil elbette. Sıradan ve yardıma muhtaç
bir kadın; Margaret Chemsler olarak. Onun da bunu istediğini
anlayabiliyorum. Üstelik oğlumun, annesini bu halde görmesini
de istemedim."

Salondakilerin bu sözlere katıldıklarını gösteren sesler işitildi.
Hatta birkaç alkış sesi de koptu ve içlerinden biri de Evelyn'in
alkışıydı. Kocasıyla gurur duyuyordu! Başka bir adam olsa bu
kadının ölmesine izin verir, hatta onun daha ağır felaketlerini
isterdi. Oysa sevgili kocası onu kurtarmakla kalmamış, hayatının
bundan sonrasını da düşünmüştü. Evelyn gözleri yaşlı bir halde
Julian'a baktı. Kalbi ağırlaşmıştı ve tüm yükünü ona sarılarak
gidermek istiyordu.

Yargıçlara Fransa'daki kliniğin raporları sunuldu. Sonraki
saatler boyunca Doktor Worall, Bayan Harris ve Uşak Wilson'ın
Julian'ı doğrulayan sözleri ifade olarak alındı. Bayan Harris
oğlunun Margaret'ı vurduğunu itiraf etti. Oğlunun malikâneye
geldiği bir sefer Leydi Wharton ile ilişkisi olduğunu öğrendiğini
ve bunu durdurmak için oğluna sayısız kez yalvardığını anlattı.
Gerald Harris ile Margaret Wharton'ın o son gece neden tartıştık-
ları ise gizemini korudu. Bilinen tek şey müştemilattaki tüfeğin
Gerald'ın eliyle ateşlendiğiydi. Oğlunun bir daha İngiltere'ye
dönmeyeceğine yemin eden Bayan Harris, onun peşine adam
takmaması için Lorduna yalvarmıştı.

Tüm bunları gözyaşları içinde anlatan yaşlı kadının sözleri
Evelyn'i duygulandırdı. Genç kadın Gerald Harris ile ilgili gizli
bir şeyler olduğunu tahmin etmişti ancak Bayan Harris'in işbir-
liği yapmaktan uzak olduğunu sanıyordu. Oysa bu yaşlı kadın
Julian'a ihanet etmemişti.

Alınan ifadeler ve tüm delillerin çürütülerek geçersiz kalması, dahası Margaret'ın yaşıyor olmasından ötürü mahkeme Julian'ı beraat ettirdi. Genç adam Tyrell ve avukatının tebriği altında salondan çıktı. Herhangi bir prosedür olmadan evine gidebilecekti. Margaret Wharton davası sonsuza değin kapanmıştı!

Evelyn ise bir süre boyunca bekledi. Julian gazetecilerin işgali altında zorlukla arabasına binerken genç kadın amcası ile bir köşede onu izliyordu. Uzun boyundan ötürü onun yüzünü rahatlıkla görürken kocasının o müthiş metaneti ve kendinden emin duruşu Evelyn'in özlemini katladı. Onu kaybedemeyecek kadar çok seviyordu. Kendini bir şekilde affettirmeliydi. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ancak Julian'ın da kendisini sevdiğini biliyordu. Belki onun duvarlarını aşkıyla, kalbiyle yıkabilirdi. Bu düşünceler içinde Desmond Simmons'ın kolunda çıkışa yürürken yanından geçen bir adamın sözlerini işitti.

"Onu öldüreceğim! Tanrı'nın belası Wharton şimdi kurtulmuş olabilir, ama bu iş burada bitmedi!" demişti biri. Sözleri ise bir sürü tehdit ve kötü cümlelerle sürüp gitmişti. Evelyn kocasının birden çok düşmanı olduğunu biliyordu ancak bu açık nefret karşısında sarsıldı.

"Amca, şu adamı tanıyor musun?" diyerek az önce yanından geçen ve etrafındaki iki adamla konuşan kısa boylu, şişman adamı gösterdi.

"McCurdy denen adam o işte, Evelyn. Lord Wharton'ın en büyük düşmanı. İşe yaramaz bir adam ve ticari zekâsı sıfır. Seninle malikânede konuştuktan sonra adamı araştırmıştım. Kumarbazın biri ve en az üç tane metresi var. Harewood Dükü'nün tüm ticari planlarına el atmış, hepsinde de çuvallamış bir adam. Ona yenilmeye doymamış olacak ki, buraya kadar gelmiş!"

Evelyn işittiklerine amcasından fazla değer veriyordu. Desmond adamı aşağılayan bir tonda konuşuyordu ancak genç kadın, McCurdy denen adamın sanılanın aksine çok daha sinsi olduğunu yüzündeki o ketum bakışlardan anlayabiliyordu. Adamın tuhaf, korkutucu bir yanı vardı. Genç kadın bu adamın bertaraf edilmesi

gerektiğini düşünüyordu. Öte yandan asıl soruna dönmeliydi. Kendisi bertaraf edilmişti ve bunu derhal çözüme kavuşturmalıydı.

"Amca, benim gitmem gerek! Julian'a gitmeliyim," diyerek yaşlı adama döndü.

Desmond Simmons'ın çehresi kararmıştı. Evelyn'e henüz gitmemesi gerektiğini söyleyecekti ki kız bu bakışları anlamış gibi "Gitmeliyim. Bu ayrılığa daha fazla katlanamam, Des amca!" diyerek daha konuşamadan adama karşı koydu.

"Ben de seninle geleyim."

"Hayır!" dedi Evelyn. "Seni görürse daha çok kızabilir. Ben halletmeye çalışacağım."

"Sana kötü davranmasına izin verme."

"Bunu hak ediyorum, öyle değil mi?"

Evelyn'in gözleri üzüntüyle devrildi. Yaşlı adam uzanıp kızın yanağını okşadı. "Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun kızım. Sakın kendini ezdirme," dediğinde gri gözlerinden sevecen bir bakış geçti.

Genç kadın hızlıca başını salladı ve amcasıyla beraber dışarıya çıkarak bir araba buldu. Sonra tek başına arabaya yöneldi. Julian'ı ve Albert'ı yeniden göreceği için kalbi heyecanla dolar, dudaklarından ümit dolu bir gülüş geçerken Desmond Simmons kızına sımsıkı sarıldı. Evelyn yanında böyle bir adam olduğu için Tanrı'ya şükretti. Des amca, Julian ve Albert ile beraber tek ailesiydi.

Cherbury sınırlarına ulaşmadan elleri titremeye başlamıştı. Yüksek kuleleri görünen malikâneyi seçince inleyerek iç geçirdi. Korkusu kadar şüphesi de baskındı. Aptalca bir umutla Julian'ın hiçbir şey olmamış gibi kendisine sarılacağını düşündü. Kısa bir azardan sonra her şeyi unutacak ve kaldıkları yerden, hiçbir giz, saklanan hiçbir sır, tek bir yalan olmadan yaşayacaklardı. Evelyn fazla iyimser olduğunu kendine hatırlatmadı. Hiç olmazsa onunla karşılaşana kadar nispeten rahatlamak istiyordu. Araba malikâne yoluna girdiğinde ise bu rahatlık yerini daha da yoğun bir kaygıya bıraktı. Güneş dünyanın tepesine çökmüş gibi her yanı kavururken Evelyn telaşından ötürü daha da hararetlenmişti. Sonra

araba ansızın durdu. Atlar kişneyerek bir adım daha gitti ve son bir tekerlek hamlesinden sonra tüm sesler, tüm hareketler dindi. Genç kadın korkarak, ancak yine de gülümseyerek arabadan indi.

Daha birkaç gün evvel ayrıldığı bu eve ilk kez geliyormuş gibi heyecanlandı. Hem kocasına, hem artık oğlundan farksız gördüğü Albert'a olan özlemi kalbini dağıtıp geçiyordu. Ellerini birleştirip dua etti ve yavaşça malikâne kapısına yöneldi. Ancak açık kapıdan içeriye giremeden bizzat uşak Wilson tarafından durduruldu.

"Bayan Drummond, Cherbury'e girişiniz yasaklandı." Adam otoriter sesi ve taviz vermez duruşuyla Evelyn'e adeta bir duvar oldu.

Genç kadın yılmadı. Tıpkı Wilson'ın yaptığı gibi başını dikleştirerek "Ben Harewood Düşesi Leydi Wharton'ım. Çekil önümden Wilson," diye buyurdu.

"Lord Wharton'ın kesin talimatı var Hanımefendi. İçeriye giremezsiniz!"

"Öyle mi?" diyen Evelyn hışımla kapıya yöneldi ve adamın uzun ince bedenini sertçe iterek malikâneye girdi. Kocasının bir kayadan farksız öfkesini yıkmayı düşünürken, bir uşağın cılız karşı koyuşunun kendisini durdurmasına izin vermeyecekti. Hizmetçilerin şaşkın bakışları altında sinirli adımlarıyla öncelikle kabul salonuna girdi. Julian orada yoktu. Ardından diğer odalara, yemek salonuna ve çalışma odasına geçti. Hiçbirinde onu göremeyince bu defa kütüphaneye yöneldi. Tam bu anda hiç ummadığı bir kişiye daha rastlayınca kararlılığı aniden sönmeye başladı. Julian'ın annesi Leydi Wharton kaknem suratı, dimdik duruşu ve konuşmasa bile adeta hakaret eden tavrıyla geniş antrede durup kendisine bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu bekletmeden. Hırıltılı sesi görünüşüne uyan bir sertlik yüklüyordu kadına.

Evelyn adım atmayı hatırlayarak bir yandan yürürken, bir yandan da kadına yanıt verdi. "Şu an sizinle konuşamam, Leydim. İzninizle!"

"Oğlumu rahat bırakacaksın, seni sefil köylü!"

Evelyn yanıt vermedi. Leydi Esther Cathrine Wharton kaale alınmayışı karşısında sinirle ayağını yere vurdu. "Seni saçından sürükleyip kovmadan evvel buradan defol!" diye bağırdı.

Genç kadın o an durdu. Sırtı Leydi Wharton'a dönük olduğundan yavaşça yüzünü çevirdi. Alaycı bir gülüşün hâkim olduğu ifadesiyle "Denemekten çekinmeyin, Leydim. Ancak dediğiniz gibi, ben bir köylü olarak size çok daha iyi yollarla yanıt verebilirim," dedi.

"Seni aşağılık fahişe!"

Yaşlı kadının sözleri boşlukta yankılandı. Evelyn onu işitmiş olsa da üzerinde durmadı bile. Kararlı adımlarıyla kütüphane koridoruna saptı. Kapıya yaklaştığında bir an için heyecan ve telaşın kendisini sarmasına izin verdi. Ancak sonra kapıyı bile çalmadan odaya daldı. Emeline ulaşırken kalbi ağzında atıyordu. Görmek için delirdiği kişi tam karşısındaydı! Kocası, Harewood Dükü Julian Benedict Wharton masasına kurulmuş, karşısında oturan iki adamı dinliyordu.

Genç adam oda kapısının saygısızca açılması üzerine bakışlarını oraya çevirmiş ve Evelyn ile ansızın göz göze gelmişti. Julian bir an için bunun bir hayal olduğunu sandı. Rosa'sı karşısında duruyordu. Tıpkı bir amazon gibi, geçmişten gelen ilkel bir savaşçı gibi gözleri parlıyordu. Julian, karısının o kehribar rengi gözlerine, acı çeken yüzüne istemsizce daldı. Ancak sadece saniyeler sonra kendine geldi ve hışımla masasından kalktı.

"Senin ne işin var burada?" diye gürlediğinde Tyrell Granby ve Avukat Wayley de oturdukları ceylan derisi koltuklarından kalkmışlardı.

"Seninle konuşmaya geldim," diyen Evelyn az önceki cesaretinin hepten silinip gittiğini fark etti. Julian'ın o mavi, fırtınalı denizlerine baktıkça daha çok boğulduğunu anladı. Zorlukla konuşarak "Sevgilim," diye inledi. "Lütfen beni dinle!"

Julian ellerini müthiş bir öfkeyle masaya indirdi. Avuçlarından yayılan sesle Tyrell dostuna döndü. Onu daha önce bu kadar kızgın görmediğine yemin edebilirdi. Margaret'ın suçları,

annesinin kabahatleri, düşmanlarının hamleleri karşısında bile Julian'ın bu kadar kontrol dışı görünmediğine emindi.

"Bu defa hangi ihanetin için geldin?" diyen Harewood Dükü buz gibi sesiyle Evelyn'i iliklerine kadar irkiltti.

"Eğer dinlersen sana asla ihanet..."

"Kes sesini sürtük!" diyen adam hızla masasının arkasından kaydı ve karısına adım atmak için hamle yaptı. Avukat yerinden fırlayarak Julian'ın koluna sarıldı ve "Lütfen Lordum, sakin olun," dedi.

Evelyn ölmeye hazırdı. Kocasının ellerinden çıkacak bir ölüme bile razı gelecekti ancak hiç olmazsa sözlerini işitmeliydi.

"Aşkım! Julian, beni dinledikten sonra..."

Harewood Dükü iri bedeninden müthiş bir tahakküm yayarken yeniden Evelyn'in sözünü kesti. "Sandığının aksine Margaret'ı öldürmedim, ancak seni öldürmem için beni zorlama Rosa! İnan ki buna çok hevesliyim," dediğinde sesi alçak olsa bile tehlikeli ve ürkütücüydü.

Genç kadının dizleri titredi. Kocası kendisine "Rosa," demişti. Bu umuda tutunarak "Suçluyum, ama beni dinledikten sonra sana zarar verecek bir şey yapmadığımı göreceksin!" diye diretti.

"Bayan Drummond, hâlâ ne zararından bahsediyorsunuz? Wharton sizin yüzünüzden yargılandı," diyen Leinster Dükü Tyrell Granby bu sırada öfkelice araya girdi.

"Ama aklandı!" diye haykıran Evelyn ise adama bakmadı. Gözleri hâlâ kocasının koyu lacivert gözlerine, öfkeli çehresine sabitliydi.

Avukat Wayley yanıt verdi bu defa. "Aklandı, çünkü katil değildi. Onu itham eden delilleriniz aklanmasında hiçbir rol oynamadı."

"Evet, ama..."

Evelyn sustu. Kocasının suçlanmasına neden olmuştu, ama suçsuzluğunda en ufak bir payı yoktu. İhaneti yüzünden kendinden nefret ediyordu. Başı öne düştü.

Bu sırada genç avukat yeniden konuşmaya başladı. "Bayan Drummond. Birkaç güne kadar Cheapside'taki ofisinize boşanma

evrakları gelecek. Lütfen şimdi sessizce buradan ayrılın. Kendi sağlığınız için,"

Avukatın sözleriyle Evelyn'in başı döndü. Midesi bulanıyor ve kalbi gümbürdüyordu. Julian'a hayal kırıklığı içindeki müthiş bir yenilgiyle baktı. Dudakları titrerken "Benden ayrılacak mısın?" diye sordu.

Julian'ın gözleri kısıldı. Heybetli gövdesi kadının sözleriyle daha da gerildi. Kalbinde bir enkaz olsa da dudakları nefretle aralanarak "Evet," dedi. "Senin gibi lanet olası bir sürtüğü hayatımdan def ediyorum," diyerek acımasızca devam etti.

Genç kadın o an kocasının gözlerine daha fazla bakamadı. Eliyle kapı kulpunu tutarak yığılmamak için çaba sarf etti. "Pişman olacaksın," dedi başını kaldırmadan. "Beni dinlemediğin için pişman olacaksın, ama ben yine de vazgeçmeyeceğim."

Sonra soluklandı ve yeniden gözlerini kocasına kenetledi. Yüzüne düşen koyu renk saçları, dolu dolu gözleriyle genç adamı zorlu bir sınanmaya tabi tutuyordu. Destek aldığı tokmağı bırakarak çenesini dikleştirdi. "Sana deliller sunduğumda yaptığın bu ölümcül hata için kendinden nefret edeceksin. Ama ben senden nefret etmeyeceğim. Seni sevmekten asla vazgeçemeyeceğim."

Julian bir volkandan farksız ateşler saçarak "Kes sesini! Defol!" diye bağırdı.

Evelyn aldırmadı. Kocasının gözlerine son kez aşkla bakıp çıkmadan evvel avukata döndü. "Ve siz. Kendinize başka bir müvekkil bulsanız iyi olacak. Çünkü bu adam karısından boşanmayacak," dedi ve sonra kapıları çarparak oradan ayrıldı.

Karısının gidişinin ardından Julian kendini sertçe koltuğuna bıraktı ve öfkeli sesiyle küfretti. Tyrell ve avukatın sözlerini işitmeyerek bakışları kapıya asılı kaldı. Rosa'sını istiyordu. Az önce içeriye giren, kesinlikle güvenmediği, aylar öncesinden planlar kuran bu hain, aşağılık kadını değil, oğluna sımsıcak bakan, kendisine aşk sözcükleri söyleyen, arzuyla inleyen, o cesur ve bir o kadar da ürkek kadını istiyordu. Onun bu denli yetenekli, yalancı, kahrolası bir oyuncu olduğunu sindiremiyor, bunu kalbine anlatamıyordu. Onun peşinden gitmek, kolundan

tutup sarılmak, teniyle yaralarını sarmak istiyordu. Onu sonsuza kadar kaybettiğine inanamıyordu. Ancak inanacağı günler de gelecekti. Onu unutacaktı. Rosa'yı, Luton'lu değil Cheapside'lı bir mürebbiye değil, zavallı bir hafiye olan o adi kadını unutacağı günler de gelecekti. Julian bu konuda kendinden emin olamadı. Rosa bir lanet gibi ölene kadar yakasını bırakmayacaktı.

Evelyn malikâneden çıkmadan evvel bir kez Albert'ı görmek istiyordu ancak bu emeline kavuşamadı. Çocuğun kendisinden uzak tutulduğunu biliyordu. Suçlu bir hain olarak görüldüğü için de bunu anlıyordu. Nasılsa Albert'ına kavuşacağı zamanlar da gelecekti. Sadece biraz sabredecekti. Evden çıkmadan evvel kendisine ait büyükçe bir valiz hazırlatılmıştı. Anlaşılan Bayan Harris o günkü ikazını dinlememiş ve yine de eşyalarını toplamıştı. Evelyn önüne iğrenç bir nesne gibi atılan valizi yerden kaldırmadı. Kendisi yere çöktü ve içindekileri mermer zemine atarken kendi eski elbisesini buldu. Delili olan saat kapağını ve amcasının kendisine verdiği çakıyı yanına alıp diğer tüm elbiseleri orada bırakarak malikâneden ayrıldı. O kaçınılmaz konuşma için biraz daha bekleyecekti. Julian'ın nefret ateşinin soğumasını beklemeliydi en azından!

❧ ❧ ❧

Beklemek bir çeşit işkence gibiydi. Evelyn Cheapside'taki ofislerinde uzun günler boyunca bekledi. Julian'ın öfkesinin kolayca geçmeyeceğini bildiğinden kendisine kalan tek şey zamanı tüketmek olmuştu. Bu süre içinde Julian'ın köstekli saatine ait Harewood Dükü armalı kapağı elinden bırakmamış ve sadece hafta sonuna kadar beklemeyi kendine öğütlemişti. Bu beş gün içinde kocasının etrafına doluşan kalabalık azalacak, Tyrell ve diğerleri malikâneden ayrılmış olacaktı. Sonra kocasını yalnız bulup ona tüm gerçekliğiyle bütün olayları anlatacaktı. Malikâneye girmekte herhangi bir zorluk yaşamayacağına emindi. Tek sorun Julian'ı kendisini dinlemeye ikna etmekti. Cuma günü ise fırsat tam ayağına geldi.

Desmond Simmons, Evelyn'e yardımcı olmak adına aristokrasinin uğrak mekânlarına sızmış ve Julian ile ilgili dedikoduları,

haberleri biriktirmeye başlamıştı. Cuma günü ofise döndüğünde ise yüzüne sinsi bir gülüş hâkimdi.

"Ah hayır, Des amca. Bir daha dedektiflik yapmayacaksın! Ve sakın bana öyle bakma. Çünkü sana yardımcı olmayacağım," diyen Evelyn amcasının yeni bir dava getirdiğini sandı.

"Bu son işimiz olacak, kızım. Son davamızda Harewood Dükü'nü, yani kocanı avlayacağız!"

Genç kadın işittiği sözler üzerine hevesle amcasına döndü. "Cherbury'den haberler mi var? Tanrım, hemen anlat, Des amca."

"Evet, kızım. Bir sincap gibi her yere giren bu yaşlı adam senin işine yarayacak harika bir haber getirdi. Lord Wharton'ın zaman zaman takıldığı bir kulüp olan Nest'te onun hafta sonu bir balo tertip ettiğini öğrendim. Tüm sosyeteye bir gözdağı olacak bu! Çok büyük ve görkemli... Julian Benedict Wharton'ın yenilmez bir adam olduğu tüm sosyeteye gösterilecek. Bulringham Kontu McCurdy bile davetli! Sanırım o ve onun gibi adamları korkutma amaçlı verilen bir davet."

Evelyn heyecanla amcasını dinliyordu. Dile getirdiği son cümleye katılmakla beraber sosyetenin bu cafcaflı davetlerinden nefret eden kocasının böyle bir balo vermesinin ardındaki asıl sebebi kavradığını düşünüyordu. Kendisini unuttuğunu ve eğlenceye dalarak hayatından tamamen çıkardığını ilan ediyordu anlaşılan! Julian'a o hissi yaşatmayacaktı!

Ellerini birbirine kenetleyip gözlerini amcasına dikti. "Bu kesinlikle harika bir haber! Bu tam da beklediğim fırsat amca! Ben de orada olacağım," diyerek fıldır fıldır birkaç fikir bulmaya çalıştı.

"Hayır, hayatım, *biz* orada olacağız. Mesleği zirvede bırakmak için o baloya katılmam şart!" diyen yaşlı adam da son derece hevesli görünüyordu.

Evelyn telaşla ofisi turlarken aklından plan kurmaya çalışıyordu. Nasıl bir yol izlemeliydi? Oraya Des amca'yla girmesine izin verilmezdi ve sahte kimlik olayı tamamen fiyaskoyla sonuçlanırdı. Bir kez daha çuvallayamazdı. O an aklı parlak bir fikirle aydınlandı. Hızlı adımlarını susturup yaşlı adama baktı.

"Oraya yalnızca ben gideceğim, Des amca. Seninle gidersem hiçbir şansım olmaz. İçeriye girmek için tanınmamam gerekiyor."

Desmond gür kaşlarını çattı. Son eğlencesi de elinden alınıyordu. Ancak Evelyn'in sözlerine itimat edecekti. Kızı haklıydı. Bir kez daha kılık değiştirip, hayali bir çift olarak oraya giremezlerdi. Yine de merak ediyordu. Bu merakla sordu. "Sen o davete nasıl sızacaksın peki?"

Evelyn gözlerini kıstı. Dudağı tatmin dolu bir gülüşle kıvrılırken "Bir yolunu biliyorum," dedi ve parmağını şıklattı. Julian'a nihayet erişebilecekti.

BÖLÜM 22

O hafta sonu verilen davet Cherbury'nin tarihindeki en ihtişamlı baloydu. Bu tür davetlerden ölümüne nefret eden Harewood Dükü, yakın dostu Tyrell Granby ve annesinin geliştirdiği bu fikre katılmaya karar vermişti. McCurdy denen o aptal adamı saf dışı bırakacak, tüm sosyeteye ne denli güçlü olduğunu kanıtlayacak bir balo veriyordu. Bu sadece bir göz boyama olacaktı çünkü Julian bu kadar sıkıntılıyken lanet olası bir kalabalığa zorlukla katlanacağına emindi. Bu davet bir yandan da Evelyn'e, yalancı karısına umurunda olmadığını gösterecek ve onu artık hayatından tamamen çıkardığını anlatacak bir gösteriş oyunu olacaktı. Rosa buraya bir daha gelemeyecek olsa da bu balodan nasılsa haberdar olacaktı. Karısı bu görkemli balonun haberini aldığında ise kesinlikle kahrolacaktı. Julian bu aptal mizanseni sırf bunun tatmini için kabul etmişti. O kadının kalbini, tıpkı kırılan kendi kalbi gibi yaralamak istiyordu!

Büyük gün geldiğinde de öncelikle oğluyla konuşmak için onun odasına çıktı. Albert'ın aşağıya inmesini, kalabalığı görüp yapılan dedikoduları işitmesini istemiyordu. Ayrıca ona vereceği başka bir haber daha vardı. Artık bunu erteleyemezdi. Oğlunun günlerdir Evelyn'i sorup durmasından usanmıştı. Kesin çözüm şarttı. Üstelik oğlunun bir hafta içinde fiziksel olarak olmasa bile olgunluk anlamında büyüdüğünü görebiliyordu. Albert Cherbury'e geldiği gün kendisine coşkuyla sarılıp hiç korkmadığını anlatmıştı. Julian oğlunun bir an olsun korkmadığına emindi.

Öncelikle baloyu anlattıktan sonra bu habere girdi. "Yakında yeni bir bakıcın olacak, oğlum," dedi. Sesi katıydı. Oğluna itiraz hakkı tanımayacaktı.

Albert gözlerini genişçe açtı. Korkusu iri mavi gözlerine dolarken babasına beklediği haberin bu olmadığını gösterdi. Zaten uzun bir zamandır Evelyn'i görmüyordu ve şimdi bu haberle işlerin çok daha kötü olduğunu kavrayacak muhakeme yeteneğine sahipti.

"Kimseyi istemiyorum baba! Ben Evelyn'i istiyorum," diyerek karşı çıktı. Babası yanıt vermeden evvel de "O ne zaman gelecek?" diye sordu. Gözleri buğulanmıştı.

Julian oğluna ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Ona Evelyn'in sandığı kişi olmadığını anlatamazdı. Albert tüm bu karmaşıklığa henüz hazır değildi. Bu yüzden bir kez daha geçiştirmeyi denedi. "Onun bir yolculuğa çıkması gerekti," diyerek yalan söyledi.

Albert yüzünü düşürdü. Acı çekiyormuş gibi somurturken "O adamla mı gitti, baba? Amcası olan o adamla..."

Julian durakladı. Kaşları öfkeyle çatılırken Albert hevesle yeniden konuşmaya başladı. "Ama o adam amcasıymış, babacığım. Hani sana düğünde Evelyn'i biriyle otururken gördüğümü söylemiştim ya. O adam senin komutanlarla görüşmek için Londra'ya gittiğin gün gelmişti. Evelyn ona amca diyordu."

Harewood Dükü o an oğlunun ne demek istediğini anladı. Polislerle baskına gelen Desmond Simmons denen adam, Albert'in düğünde gördüğü adamdı. Muhtemelen yalancı karısıyla beraber soruşturmalarını tartışıyorlardı ve oğlu da onları basmıştı. Julian bu çıkarımından ötürü daha da öfkelendi. Evelyn burada olduğu her an plan kurmuştu. Masum ve ürkek Rosa'sı en adi fahişelerden bile daha ağır bir suçluydu! Eski karısı Margaret ne olduğunu gizleyemeyen bir sefildi, ancak Rosa... O kadın bunu çok iyi başaran, sırlarını itinayla kapatmayı bilen bir oyuncuydu. Julian düşünüp durdukça öfkesinin kendisini esir aldığını fark etti.

Bu öfke içinde Albert'a bakarak "Bir daha Evelyn'i sormayacaksın," diye emretti.

Kendi cam bilyelerini babasının mavi gözlerine diken küçük çocuk üzüntüyle "Ama baba," diye inledi.

"Seni uyarıyorum, Albert. Bir daha o kadının adını bile duymak istemiyorum."

Julian oğlun sertçe ikaz edip odadan çıkarken Albert'ın minik dudakları titremeye, gözyaşları akmaya başladı. Yeni gözetmeni hizmetçi Sarah gelmeden evvel kendini yatağa attı ve usul usul ağladı. Ağlarken dudaklarından dökülen tek ses "Anne," diyen inlemeleriydi.

Balo başladıktan kısa bir süre sonra tüm konuklar teşrif etmişlerdi. Herkes burada yaşanacak gösteriyi izlemek için erkenden Cherbury'e doluşmuştu. Harewood Dükü kendinden emin, sarsılmaz duruşuyla gelenleri karşılarken kendisine eşlik eden kişi annesi Leydi Wharton'dı. Genç adam bir an evvel bu lanet olası davetin bitmesini beklerken bu defa karşısına İtalyan sinyora Elnora Vionelli geldi. Julian kıza kibarca selam verirken yüzüne zoraki bir gülüş yerleştirdi. Elnora'nın yanından geçip gitmesiyle karşılamak için bir sonraki kişiye yöneldi. Leydilerin elini sıkmak ya da öpmek istemezdi, ancak karşısındaki kadın her kimse cüretle elini uzatıyordu.

Julian, kadının yüzüne bakmayarak uzattığı elini şöyle bir sıktı. Kadın bir an boyunca elini çekmedi ve genç adam öfkeyle başını kaldırdı. Tuhaf denecek kadar büyük bir şapka takınmış olan kadının yüzünün ancak küçük bir kısmı görünüyordu. Sağ gözü ve sağ yanağı seçilen kişinin kim olduğunu anlaması çok kısa sürdü. Dişlerini birbirine bastırarak "Sen," diye tısladı.

Evelyn başını kaldırdı. Şapkasından ötürü etrafı yalnızca tek gözüyle görebiliyordu, ancak kocasını bütünüyle görmek istedi. Bu yüzden diğer eliyle şapkasını hafifçe yana yatırdı. Leydi Wharton'ın kendisini görmesini istemiyordu.

"Ben," dedi şuh bir sesle, "senin karın."

Julian iri avucundaki küçük eli ölümüne bir baskıyla sıktı. Evelyn acı içinde kasıldı ancak ses etmedi. Kehribar rengi gözleri dolarken adamın ne denli öfkeli olduğunu görebiliyordu.

"Seninle konuşmaya geldim ve eğer beni geri çevirirsen rezalet çıkarırım," diye inledi.

Harewood Dükü kıza alaycı bir gülüş gönderdi. Karısına umurunda olmadığını gösteriyordu ve bunu yaptı da. O anda aklına onu kovmaktan çok daha iyisi geldi. Kızın elini uzunca

bir süre tuttuğunu fark ederek iğreniyormuş gibi o eli bıraktı. Sonra kısık gözleri ve tehlikeli sesiyle "Bunu sen istedin," dedi diye meydan okurkenki kararlı tavrı Julian'ı uyarmaya yetmişti. Onu kollarına alıp çılgınlar gibi sevişmek istiyordu. Ona olan arzusunun dineceğini sanırken ne büyük aptallık etmişti. Bu kadına dair hiçbir hissi azalmıyordu. Öfkesi kadar sevgisi, aşkı ve arzusu da katlanıyordu. Kendi acizliğinden ötürü onu şu an burada öldürmek istiyordu. Tabii seviştikten sonra. Zira Rosa'sı hislerini okumuş gibi dudaklarını araladı bu anda. Dilinin ucuyla kurumuş dudaklarını hafifçe ıslatırken gözlerine yerleşen şuh bakışla Julian'a bir kez daha meydan okudu. Genç adamın yanından ayrılmadan evvel "Seni seviyorum," dedi. Sesi bir yaz yeli kadar okşayıcıydı.

Adam ahlaksız bir küfür savurup karısının gidişini seyretti. Bu sırada Elnora, Julian'ın annesi Leydi Wharton'a Evelyn'i, İtalya'dan arkadaşı Rosalind olarak tanıtıyordu. Yaşlı kadın bu tuhaf şapkalı kadının kim olduğunu anlamadı ve onunla kibarca selamlaştı.

Balonun sonraki saatleri Evelyn için ölümcül bir işkenceyle geçti. Kocasının rahat ve keyifli tavrından ötürü deliriyordu. Ancak onu asıl çıldırtan Julian'ın kadınlara olan ilgisiydi. Sarışın afetler, esmer ve ateşli kadınlar kocasının etrafını sararken lanet olası adam hepsine özel bir ihtimam gösteriyor ve Evelyn bu anlarda ağlamamak için kendine zorlukla hâkim oluyordu. Bu sırada birkaç kez de onunla göz göze gelmişti. O mavi gözleri, o safirden kılıçları ta kalbine batırmış gibi duran Harewood Dükü karısına zaferle, yenilgiye uğrattığı bir düşmanı süzer gibi bakıyordu.

Leydi Wharton olmanın kolay olmadığını bilen Evelyn ise pes etmemek için direndi. Birkaç adamla dans etmek ve kocasına kim olduğunu göstermek istiyordu! Bunu gerçekleştirmek için gelen teklifleri değerlendirdi. Yüzünü neredeyse tuhaf bir şekilde kapatan şapkaya rağmen Elnora'nın güzelliğine kapılan salondan birkaç kişi Evelyn'e de dans teklif etmişlerdi. Genç kadın bunların hemen hemen hepsini kabul etti. Kıyafetleri ve tavrıyla yalnızca gizemliydi ve diğer leydilere göre daha az ilgi çekiyor olabilirdi,

ama sadece bir kişinin dikkatini çekmesi ona yetiyordu. Kimse kimliğini bilmese bile, o biliyordu.

İsminin Harvey olduğunu öğrendiği bir gençle haddinden fazla ilgilendi. Onun bir kontun en büyük oğlu olduğunu işitmişti ancak diğer detaylarla ilgilenmiyordu. Bir yandan küçük kahkahalar atıp Elnora'dan gördüğü şekilde İtalyan aksanıyla konuşmaya gayret etse de gözlerinin baktığı tek yer kocasının olduğu yerdi. Julian kral tahtını andıran büyükçe bir kare koltukta tek başına oturuyordu. Keskin mavisi gözleriyle, iki eline aldığı kadehi sıkıp karısına ölümcül bir öfkeyle bakıyordu. Rosa'sı bir kez daha tehlikeli sularda yüzmeye yeltenmişti!

Genç adam, karısının beline dolanan elleri tek tek kırmak, onun açık yakalarına bakan o çapkın gözleri dağlamak istiyordu. Tabii bunlardan evvel, güzel karısının boynuna pençelerini geçirmek ve gözlerinin ta içine bakarak onu boğmak istiyordu. Öfkesi bedenini bir tufandan farksız bir hücumla istila ederken hışımla ayağa kalktı. Eğer biraz hava almazsa birilerinin havasını alacaktı!

Çift kapılı balkon kapılarının açıldığı tudor tarzındaki balkon, balo salonunun en rahatlatıcı yeriydi. Genç adam öncelikle ciğerlerine temiz hava doldurdu ve ardından sıkıntıyla gerinerek bu havayı boşalttı. Sonra kuytuluklarda öpüşen çiftlere kötü bakışlar atarak onları içeriye girmeye zorladı. Evinde biraz mahremiyet istiyordu ve tüm bu sosyete takımı sadece sıkkın olan canını daha da sıkıyordu. Bir müddet boyunca ellerini kadim taşların olduğu balkon tırabzanına dayadı. Öfkeli bakışları geceyi yararak ötelere uzanırken eli istemsizce yumruk oldu. Evelyn'i düşünüyordu. Son bir haftadır, tek bir saniye durmaksızın düşündüğü gibi. Kızgınlığı geçmeyecekti. O kadını affetmeyecekti evet, ama ona bir daha dokunamayacak olmak müthiş bir fırtınada sığınaksız kalmak gibiydi. Julian'ın kaşları daha derinden çatıldı. Tam bu sırada kulakları o sesi işitti.

"Julian..."

Genç adam hızla arkasına döndü. Kalbine yerleşen özlem, gururundan ve öfkesinden güçlüydü. Kadını inceledi. Komik şapkasını, mütevazı elbisesini, kulaklarının arkasından inen

itaatsiz kahverengi buklelerini... Sonra onu Rosa'sı yapan derinden bakan gözlerini... Gür kirpikleri altında koyu gözleri ışıldıyordu. Dudağının kenarı hafif bir gülüşle kıvrılmış olsa da ifadesinden acı çektiği anlaşılıyordu.

"Sen de benim kadar üzgünsün," dedi genç kadın. Ardından kocasına doğru bir adım attı.

Julian'ın yüzünden alaycı bir gülüş geçti. "Yanılıyorsun. Aksine, habis bir yükten kurtulduğum için seviniyorum."

Evelyn gözlerini hüzünle kapattı. Yeniden açtığında bakışları yalvarır gibiydi. "Beni seviyorsun," diye inledi.

Julian "Saçmalıyorsun," dedi katı bir tonda. Mavi gözlerini gece karanlığında tehlikeli bir bakışla kıstı. "Seni sevmiyorum. Hiçbir zaman da sevmedim."

"Sevdiğini biliyorum!"

"Bunu nereden uyduruyorsun! Sana ben mi söyledim bunu, yoksa aptal zırvalıklarına inanacak kadar kendini mi kandırıyorsun?"

"Söyledin," diyen genç kadın, adama bir adım daha yaklaştı. "Hayır, dudaklarınla değil sevgilim, kalbinle söyledin ve ben seni kalbimle işittim!"

Julian donup kaldı. *Kahretsin*. Elbette onu seviyordu. Onu çok önceden sevmeye başlamıştı. Bir kaya ufalanır gibi hissetmişti. Evelyn arsız bir rüzgâr gibi ufalamıştı bütün varlığını. O yenilmez, sarsılmaz duruşunu yıkıp geçmiş, âşık olmaz, ödün vermez taş kalbini heyecanla titretmişti. Onu seviyordu. Bu farkındalık sadece kısa bir süre önce kendisini muhteşem hissettirmiş olabilirdi, ama şu an bu histen nefret ediyordu.

"Kendini buna inandırabilirsin, Rosa. Seni sevdiğimi ümit edebilirsin ve dilerim ömrün boyunca bu ümitle acı içinde kıvranırsın."

"Ah sevgilim, beni hiç tanımadın değil mi?" diyen Evelyn kocasına bu defa hafif bir gülüş attı. Sonra tıpkı bir gelinciğin taç yapraklarına dokunur gibi nazikçe konuşarak sözlerine devam etti. "Senden yana hiçbir şey bana acı çektiremez. Bana vereceğin en ufak bir ümit ise hayatımı yaşanır kılar sadece."

Julian ona öfkeyle baktı. Bir tür büyücü gibiydi cümleleri. Juliet'in Romeo'ya söylediği aşk sözcüklerden bile daha çok şey vaat ediyordu. Evelyn Rosa onun Juliet'i olmuş, sözleriyle adeta yalvarıyordu. O an delice bağıran aklını dinlemedi ve sadece kalbini işitti. Karısıyla aralarındaki mesafeyi hızla kapatarak kollarından tutup onu kendi göğsüne bastırdı. Bir saniye için bakışları buluşurken Julian sertçe karısının dudaklarına yapıştı. Onu öptü. Hem de durmadan ve bir an olsun soluklanmadan. Hırpalar gibi değil; suya kavuşmuş bir çöl gezgini gibi öptü karısını. Onu içtikçe daha çok istedi ve diliyle bu çekici kuyuya daldı. Öpüşmeleri nezaketten uzak, inleme ve azgın bir vahşilikle devam etti. Julian Rosa'sının dudaklarını bir gülü kabaca koparır gibi öptü. Karşılık olarak tenine dikenleri battı. Evelyn adamın dudaklarını ısırıp, bedenini kocasına arsızca yaslarken hiç olmadığı kadar vahşi bir kadına dönüşmüştü. Belinden tutan gergin parmaklar canını yakıyor olsa da, yaşadığı en harika öpüşme için geri kalan her şeyi unutmaya hazırdı. Her kıvrımını iyi bildiği, bu suçlayıcı ve küstah dudakları kendi ıslak öpüşleriyle mühürlerken adamın da kendisi kadar yandığını görebiliyordu.

Ancak genç adam, tamamen yanıp kül olmadan kendine gelmişti. Bu adi kadına daha fazla kapılamazdı! Onun zayıf beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Dağılmış şapkası ve sersemlemiş yüzüne sinirle baktı. Sonrasında elini tehditkâr bir biçimde kaldırdı ve dişlerinin arasından "Evimden, hayatımdan defol git!" diye haykırdı. *Defol... Kalbimden de!*

Evelyn, Julian'a gözyaşlarıyla parlayan aşk dolu gözleriyle baktı. Bir sarhoş gibi afallamış olan vücudunu sabitlemek için bir müddet çaba gösterdi. Dudakları özlemle sızlarken nihayet kendini toparlayabildi. Kocasının en korkunç tehlikeleri çağıran bakışlarından ürkerek temkinli bir adımla geriye kaydı. Sonra son derece kararlı bir tavırla ona yanıt verdi.

"Şimdi gidiyorum. Ancak sakın unutma ki, sensiz yaşayamam... Ve bir gün beni affettiğini görmek için ölüme direneceğim. Umarım elini çabuk tutarsın. Bir bunağa dönüşmeden önce beni bulursan çok sevinirim,"

Genç kadın sonra arkasını döndü ve son hamlesini yaptı. "Ne-
rede olacağımı biliyorsun," derken de gülümseyerek balkondan
çıktı. Julian kadının ardından bakakaldı. Ürkek mürebbiye Bayan
Drummond tam anlamıyla bambaşka bir kadına dönmüştü. Hoş,
o zaten başka bir kadındı. Sandığı kişi değildi ve Julian onun
gerçekte olduğu kişiden nefret etmek, aşkını kalbinden atmak
ve onsuzluğa alışmak istiyordu! Bunu başardığı gün onun lane-
tinden kurtulmuş olacaktı ancak bu gerçekleşmesi imkânsız bir
istekten başkası değildi. Öte yandan karısının o aşk dolu muhtaç
sözleri, sonra o vahşi öpüşmesi genç adamın kalbini ısıttı. Aynı
anda kalbinde buzdan beter bir ürperti hissetti. Onun bir bunağa
döndüğünü görmeyecekti. Çünkü Evelyn şu an bu evden çıkar-
ken hayatından da sonsuza kadar çıkmış olacaktı! Fakat Evelyn
kocasının evinden ve hayatından çıkmaya bu kadar kolay razı
gelmeyecekti. Julian'a balkonda vereceği mektubu öfkesinden
ötürü verememişti. Bunu şimdi yapmak için gizlice yatak oda-
sına çıktı. Girer girmez kalbi müthiş bir heyecana tutulurken bir
an durdu ve içeriyi soludu. Julian'ın o erkeksi kokusu ve onun
görünmez varlığı kalbini mutlu etti.

"Çok yakında kavuşacağız sevgilim," dedikten sonra zaman
kaybetmeksizin cebindeki zarfı çıkardı. Etekleri arasında buruşmuş
olan kâğıda bakarken gülümsedi. Sonra onu konsolun üstüne
bıraktı ve odadan çıktı. Malikâneyi henüz terk etmeyecekti. Bu
defa Albert'ın odasına girdi. Çocuk huzurlu bir uykunun kolla-
rında, ellerini başının altına almış, minik dudaklarını her nefes
alışverişlerinde titreterek uyuyordu.

Evelyn elini çocuğun alnına bastırarak saçlarını geriye itti.
İpekten kıvırcık bukleler avucunu okşarken "Oğlum," diye fısıldadı.

İşitileceğini düşünmüyordu ancak Albert ansızın gözlerini
araladı.

"Evelyn," diye fısıldadı. Hâlâ uykuluydu ve gözlerini zorlukla
açık tutuyordu. "Lütfen artık gel," diye fısıldadı boğuk sesiyle.
Gözleri yeniden kapanmadan evvel de "Anne," diye inledi.

Evelyn'in gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parladı. Ondan bir
kez daha "anne" sözünü işitmek kalbini bir kuş gibi havalandırdı.

"Yakında geleceğim oğlum," diyerek çocuğun yanağını öptü.
Birkaç damla gözyaşı çocuğun yüzünü okşarken Albert çoktan
derin uykusuna dönmüştü.

Genç kadın parmak uçları üzerinde yürüyerek Albert'ın oda-
sından çıktı. Meşalelerle aydınlatılan yollar ve geniş koridorlar
boyunca panikle koştururken nihayet aşağıya inip kalabalığa
karıştı. Julian geceden bu yana oturduğu koltukta yalnız başına,
her zamanki sinirli ifadesiyle oturuyordu. Evelyn bu defa onun
yanında tek bir kadın bile görmedi. Tyrell Granby'den başka
kimseyle de konuşmuyordu. Genç kadın buna sevindi ancak ona
bakmaya devam etmedi. Çünkü kocasına bir daha görünmek iste-
miyordu. Şapkasını gözlerinin üstüne biraz daha eğerek Elnora'yı
bulmaya çalıştı. Onun Leydi Wharton'ın yanında sıkıcı bir sohbete
girdiğini görünce veda edemeden ayrılacağı için üzüldü. İtalyan
güzeli yardım teklifini durup düşünmemişti bile. Kendisine yar-
dım edeceğini söyleyerek Evelyn'e büyük bir iyilik yapmıştı. Genç
kadın ona hakkıyla teşekkür etmeyi başka bir güne erteleyerek
antreye yöneldi. Bu sırada kapılara yakın bir kolona yaslanmış
olan McCurdy'i görünce ona kötü bir bakış attı. Bilerek adamın
yanından yavaşça geçti. Orta yaşlı, öfkeli adam Lord Wharton'a
gözlerini dikmiş ve yanındaki biriyle konuşuyordu. Genç kadın
bu sözlere kulak kabarttı.

"Evet, öyle sanıyor. Şu duruşa baksana! Kral olsa bu kada
kendinden emin durmaz. Piç kurusu!"

"Ona yenildiğini kabul et, McCurdy. Bu adamı artık asl
durduramazsın."

Evelyn adımlarını yavaşlattı. McCurdy'nin ne dediğini iş
mek istiyordu.

"Elbette durduracağım. Hem de sonsuza kadar!"

Genç kadın ayaklarından saç diplerine kadar ürperdi. D
seğini adamın göğsüne indirmemek için kendisiyle savaşırk
yavaşça malikâneden çıktı.

❧ ❧ ❧

Julian ancak öğlen on ikide uyanabildi. Evelyn'i görmüş
manın yarattığı infiali tüm gece üzerinden atamamıştı. Sev

kadına duyduğu özlem ve bu özlemin acısı daha önce yaşadığı hiçbir zorluğa benzememişti. Balonun bitmesini bile beklemeyip kendiyle yalnız kalarak o kadına dair nefretini olduğu kadar aşkını da bilemişti. Dün gece sabaha kadar da içmiş ve Wilson'ın çabalarıyla yatağa zorlukla girmişti. Başındaki feci ağrıyla uyandığında sıcak Temmuz güneşi alnının çatına vuruyordu. Homurdanarak doğruldu ve ayaklarını yataktan uzatıp dirseklerini dizlerine dayadı. Başını elleri arasına alırken çehresi sertleşmişti. Kendini berbat hissediyordu. Ayılmaya ihtiyacı vardı. Dudaklarından sayısız küfür çıkarken banyo yapmak için hizmetçilere seslendi. Sadece birkaç dakika sonra odaya küvetler taşınmıştı. Genç adam hızlıca yıkanıp, aynı hızla giyindi. Tüm bunları yaparken karısının mektubunu görememişti. Kendine çeki düzen verip boyun bağını bağlarken gözleri güneş ışıklarının vurduğu beyaz kâğıda ilişti. Oraya doğru hızlıca yürüdü ve mektubu nihayet eline aldı.

İri avucunda kaybolan mektuba bir an için baktı. Üzerinde bir yazı ya da not yoktu. Ancak içinde her ne varsa ağırlığı avucuna dolmuştu. Zarfı yavaşça açtı ve öncelikle uzun parmaklarını zarfın içine geçirdi. Parmak uçları metal ve kabartmalı bir şeye temas etti. Hızla çekip çıkardı onu. Gördükleriyle inanılmaz bir şaşkınlığa düştü. Bu şey geçen yıl kaybolan köstekli saatinin kapağıydı! Aile erkeklerine kalan bu değerli saatin kapağını bulmak için bütün malikânelerinin, evlerinin, çiftliklerinin altını üstüne getirmişti ve şimdi avucunda duruyordu!

Yatağa çökerek zarfın içindeki iki kâğıttan dörde katlanmış olanı açıp, okumaya başladı.

"Sevgilim," diye başlıyordu. Evelyn'den geldiğini anladığında şaşkınlığı katlandı. Hızlıca okumaya devam etti.

"Saatine ait bu kapağın bende ne işi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Oysa onu uzun zaman önce kaybetmiştin. Doğru, bunca zaman boyunca bendeydi. Onu düşürdüğünde Kuzey Londra'nın fakir bir semti olan Cheapside'ta bir handaydın. Yanında da ben vardım. Bir fahişe olarak gördüğün; ismi, kimliği olmayan bir kadındım ben. O geceyi hatırlamanı beklemiyorum. Sarhoştun ve gözlerini bile zorlukla açık tutuyordun. Öncesinde Kennet'ın Çiftliği isimli kulüpte bir sürü adam dövmüştün

ve ben seni durup seyretmiştim. O kadar güçlüydün ki... Gözlerim sana bakılı kalmıştı. O kokuşmuş, kenar mahallenin basit dedektifi Evelyn Rosa Drummond'u o gece sadece ringde durarak büyülemiştin. Senin gibi soylu bir adamın burada ne aradığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey yaydığın o muhteşem görkemdi. Kalbim yerinden çıkarak seninle dolmuştu. Soylu Harewood Dükü Julian Benedict Wharton bizim sefil mahallemize gelmişti. Sana o gece âşık oldum. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. O gece beni ele geçiren bir büyü yapmıştın. Kendimi senden uzak tutamadım ve beni bir fahişe sanmana izin verdim. O gece sen benim ilkim oldun. Yoksul bir hanın ikici kattaki kirli odasında bana sahip oldun. Hayır, bu senin kabahatin değildi. Ben kendimi sana, seve seve verdim. Kalbimi aldığın gibi o gece bekâretimi de aldın. Hatırlamadığına eminim, ama bunu yaptıktan sonra masaya bir deste para bırakıp ortadan kayboldun. Saatin kapağını sen çekip gittikten sonra yatakta buldum. Onu bu geceyi unutmamak için yanıma aldım. Unutmadım da! Ben, senden sonraki her günü, bir fahişe gibi görülmenin acısıyla müthiş bir ıstırap içinde tükettim."

Julian soluklandı. Kalbi delice bir ritimle atıyordu. Hayır, Evelyn'in iddia ettiğinin aksine o geceyi hatırlıyordu. Bakire bir kızla beraber olduğunu biliyordu ve onun yüzüne bir kez bile bakmamıştı. Çıkarken para bıraktığını da hatırlarken mavi gözleri karanlık bir ifadeye büründü. O kız Rosa mıydı yani? O bakire, o gür saçlı, kötü elbiseli kadın... Kahretsin! Genç adam hatırladı. Kızın bacağındaki yara izini parmaklarında hissettiğini hatırladı. Tıpkı Rosa'sının sağ bacağındaki yangın izi gibi. Müthiş bir hata yaptığı hissi kanına doldu. Mektubu hızlıca okumaya devam etti. Rosa'sı dedektiflik bürosundan bahsetti sonraki satırlarda. Tuhaf takma isimlerden; Gül ve Avcı'dan da söz etti. Genç adam Rosa'sının intikam almak için bu yola girdiğini anlattığı satırları hızlıca okudu. Sonra masum karısının ikinci mektubu açıklayan cümlelerini okumaya geçti.

"Desmond amcaya yazdığım ve soruşturmayı bitirmesini istediğim mektup da burada. Henüz açılmadı bile. Amcam eğer mektubu görmüş olsaydı bugün bu halde olmayacaktık. Açıp oku ve sana ihanet etmekten çok önce vazgeçtiğimi, seni intikamımı

bile unutacak kadar sevdiğimi gör," demişti. Julian ikinci mektubu açmadı bile. Taşlar yerine otururken Evelyn'in her kelimesi, her harfi kalbine çiviler çakıyordu. Onu suçlamıştı, onu adi ve aşağılık olmakla suçlamıştı ancak kendi suçları bunların yanında bir dev gibi kalıyordu. İntikam almak istediği için Evelyn'i suçlayamazdı. Buna hakkı vardı. Hata çok daha fazlasına, onu çekip vurmaya bile hakkı vardı. Genç adam tüm olayı çözdüğünde hışımla ayağa fırladı. Karısını, biricik sevgilisi Rosa'sını bulmalıydı. Ona geçmişi unutturmalı ve ilk aşkı olduğu kadar son aşkı olacağını da göstermeliydi. Pişmanlık bir canavar olup ruhunu sıkarken dudakları kendiliğinden "Rosa!" diye fısıldadı.

Sonra zaman kaybetmedi ve adeta koşarak merdivenleri inmeye başladı. Bu sırada tüm malikânede gür bir ses yankılanıyordu.

"Seni öldüreceğim Wharton! Kızım nerede?"

Harewood Dükü sesi işitince adımlarını hızlandırdı. Girişte duran Desmond Simmons'ı görünce de derhal kaşları çatıldı.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye soran genç adam heyecanla kapı ardına baktı. Evelyn yanında olabilir miydi?

"Ne mi yapıyorum! Kızımı koruyorum. Evelyn nerede? Senin onu daha fazla üzmene izin vermeyeceğim, kahrolası adam."

Julian'ın kalbi ansızın bir korkuyla doldu. "Rosa senin yanında değil mi, lanet olası?" diye bağırdı.

"Bana lanet okuma, seni lanet olası katil! Kızım nerede diyorum!"

Julian öfkelice nefes aldı. Hışımla adama yürüdü ve yakalarını kabaca tutarak "Rosa burada değil. O nerede?" diye gürledi.

Desmond Simmons en az Lord Wharton'ın öfkesiyle yarışacak bir hareketle adamın ellerine asıldı.

"Buraya gelmedi mi? Silahımı da alıp çıkmış. Alnına bir delik açacağını düşünüp buraya geldim. Görüyorum ki bunu yapmamış! Ne yazık ki hâlâ sağlamsın!"

"Ne?" diyerek kaşlarını çatan Julian adamı bıraktı. Mavi gözleri kaygı ateşiyle titredi.

"Buraya gelmedi," derken seslere koşturmuş olan Bayan Harris'e baktı. Kadın kaşlarını kaldırıp "Hayır Lordum, gelmedi," dedi.

Desmond Simmons kırlaşmış tek tük saçlarını sıkıntıyla geriye itti.

Julian bu sırada adama yeniden saldıracakmış gibi baktı ve "Nerede? Karım nerede?" diye gürledi.

"Tanrı aşkına, ben de buraya geldiğini sandım! Silahımı almış. Onu ofiste bulacağımı sanarak sabah büroma geçtim. Yoktu. Çekmeceye baktığımda silahımın olmadığını gördüm. Lanet olsun, seni vurmayacaksa kimi vuracak? İşin kötü yanı o silah birini öldürmek bir yana, yaralayamaz bile."

"Rosa kimseyi vurmaz!"

Desmond ümitle gri gözlerini kaldırdı. "Şu İtalyan Elnora denen kıza gitmiştir belki de. Tek arkadaşı oydu ve dün gece de kızıma yardım etmişti," diyen Desmond Simmons bir anda aklına gelen korkunç bir fikirle Harewood Dükü'ne döndü.

"Aman Tanrım! Dün gece McCurdy denen adamdan bahsediyordu. Baloda onu işitmiş ve adam sana zarar vereceğini söylemiş. O adamın durdurulması gerektiğine dair birkaç şey zırvaladı."

Julian dehşetle yaşlı adama baktı. "Lanet olsun!" diye gürlerken "Wilson, silahımı getir," diye buyurdu. Yaşlı uşak hızla başını sallayıp gözden kayboldu.

"Ne yapacaksın?" diyen Desmond Simmons genç adama, telaşla baktı.

Julian düşünemiyordu. Aklı, kalbi, her tarafı uyuşmuş gibiydi. Bu sırada Wilson elinde nazikçe tuttuğu ve açıkça korktuğu Beretta marka silahı Lorduna verdi. Julian öfkeden seğiren çenesiyle silahı kontrol etti. Kaygısı ise bildiği tüm duygulardan daha güçlüydü. Rosa'sına bir şey olursa yaşayamazdı! Karısının bu denli müthiş bir çılgınlık yapmış olmamasını dileyerek Desmond Simmons'a baktı.

Kararlı sesiyle konuşmadan evvel durdu ve hayatında hiç yapmadığı bir şey yaptı.

"Tanrım, karımı koru," diyerek dua ederken kalbi korkuyla ağırlaştı. Sonra yaşlı adama yanıt verdi.

"Siz Elnora Vionelli'ye gidin. Ben de McCurdy'e bir ziyarette bulunacağım. Artık zamanı gelmişti."

BÖLÜM 23

Evelyn yol boyunca kararlığını korudu. Yaptığının delilik olduğunu biliyordu ancak durmaya niyeti yoktu. Çünkü Bulringham Kontu artık haddini aşmıştı ve ondan ötürü kocasına gelebilecek hiçbir kötülüğe kayıtsız kalamazdı. Zaten Leydi Wharton olarak bu onun göreviydi. McCurdy'nin adresini bulmak ise zor olmamıştı. Elnora Vionelli'nin annesi ayaklı bir harita gibiydi. Hayır, Londra'nın sokaklarını ya da caddelerini değil, soyluların bütün ikamet bilgilerini elinde bulunduruyordu bu İtalyan kadın. Öte yandan Teresa Vionelli, kızını evlendirmek için uğraştığı gözde bir adamın, terk edilmiş karısına yardım ettiğini bilse muhtemelen gözleri açık son nefesini verirdi! Elnora annesinden gizlediği Evelyn'i kuyu odalarından birine alırken zaman kaybetmeden ona McCurdy'nin adresini vermişti. Leydi Wharton'ı tehlikeli bir şeyler yapmaması konusunda ikaz etmişse de genç kadın tatlı İtalyan kızını elbette dinleyemeyecekti.

Evelyn Rosa Wharton arabası durunca tüm bu düşünceleri sonlandırdı. Öğleni henüz geçmişken McCurdy'nin Londra'daki dairesine varmıştı. Hızlı bir hareketle arabadan atladı ve kendine şans diledi. Sonra da McCurdy denen alçağa şans diledi. Ne de olsa adamın, elinden çekeceği vardı.

Uşaklara kendini tanıttıktan sadece beş dakika sonra içeriye buyur edildi. Kapı eşiğindeki bavullar dikkatini çekse de bunun üzerinde duracak değildi. Uşağın yönlendirmesiyle daracık bir koridordan geçti. Kasvetli ve ağır bir hava evin her yanına yayılmıştı. Sanki asırlardır kilitli tutulmuş, toprak altındaki bir mahzene giriyordu. Genç kadın o an biraz olsun ürperdi ve cesaretinden bir miktar kayıp gitti. Ancak kendine buranın Londra'nın merkezindeki bir ev olduğunu hatırlatarak kararlığını korumaya çalıştı. Dünyadaki bütün mutsuz insanların ifadesi kendi yüzüne yerleşmiş gibi görünen uşak, kızı gönülsüz bir hareketle bir kapıya yönlendirdi ve başka herhangi bir şey söylemeksizin yanından ayrıldı.

Evelyn adamın ardından bakakaldı. Ürpertisinin yerini şaşkınlık alırken McCurdy denen adamın çalışanlarının da en az kendisi kadar tuhaf olduğunu düşünüyordu. Oysa Bulringham Kontu tuhaf değil, öfkeliydi.

Genç kadın altın sarısı kapı tokmağını kavrayarak usulca açtı kapıyı. Karşısında perdeleri çekilmiş, loş bir oda buldu. Perdelerin birleştiği yerden zorlukla sızan sıcak güneş ışınları havayı bir kılıç gibi yarmıştı. Odadan yükselen tozlar ışığın altında uçuşurken Evelyn kaşlarını çattı. Uzun zamandır buranın tozunu alan biri olmamıştı herhalde.

"Kapıyı kapatın," diyen bir ses işitince sıçrayarak sesin geldiği yöne döndü. Sağ tarafında bir adam, elindeki yarım kadehle kare bir koltuğa kabaca yayılmıştı. Koltuktan kayıp düşecek gibi görünürken, bacaklarını iyice açarak buna engel oluyordu. Evelyn kapıyı hafifçe kapattığı sırada kısa bir tereddüt yaşadı, ama silahına güveniyordu.

"Leydi Wharton..." diyen adam bir an durdu. Kızı süzdü ve bir süre boyunca mantıklı bir cümle kuramadı. Sarhoşluktan ötürü aklını toplayamıyordu. Renkleri zorlukla seçilen odanın en karanlık köşesinde günlerdir yaptığı gibi yine tek başına içki içiyordu. Yanındaki devrilmiş şişeler bunun en açık kanıtıydı.

"Sizi buraya getiren nedir?"

Evelyn kısa bir an soluklandı. Adama bağırıp çağırmayı hayal etmişti ancak McCurdy tam manasıyla acınacak haldeydi.

"Kocamı rahat bırakın artık!" dedi yine de. Sesi keskin ve sinirli çıkmıştı.

"Kocanız! Lanet olası Lord Wharton! Kibirli piç kurusu..."

"Ve ona küfretmeyi de bırakın."

"Siz olsanız ne yapardınız? Halimi görüyorsunuz, değil mi? Bunlara sebep olan kişi kocanız... Ondan nefret etmem normal değil mi?"

Evelyn bu yargıya katılmadı. Kendi durumunu, adamın bu sefil halinden beter buluyordu ancak içkiye ya da nefrete yönelmiyordu. Elbette kendisi Julian'a âşık olduğundan ötürü bu haldeydi. McCurdy'den aynı şeyi beklemesi saçmaydı. Bu fikirle bir an arsızca sırıttı.

"Seni kaltak!" diyen adam kızın gülüşünü görünce hışımla ayağa fırladı. "Halim seni eğlendiriyor mu? Seni buraya o adam mı gönderdi? Felaketimi mi görmek istediniz, ha?"

Evelyn kuru kuru yutkunarak adama yanıt verdi. "Hayır! Tanrım... Ben sizi uyarmaya geldim. Kocam size bir şey yapmadı. Hikâyeyi biliyorum. Başınıza ne geldiyse kendi amansız kibriniz yüzünden geldi. Yeter artık!"

"Amansız kibrim mi? Doğru... O adamı alt etmek için kibrime yenildim, ama bir kez daha yenilmeyeceğim. Onu öldüreceğim. Duydun mu, seni küçük fahişe, kocanı öldüreceğim!"

Evelyn sarsıldı. Kanı vücudundan adeta çekilirken elini hızla iç eteğine götürdü. Silahı çıkarması uzun sürmedi ve elleri titrerken "Onu rahat bırakacağınıza yemin etmezseniz sizi ben öldürürüm. İnanın bana ciddiyim!" dedi.

Ah evet, ciddiydi. Evelyn Rosa olduğundan bu yana hiç olmadığı kadar ciddi ve öfkeliydi. Sevdiklerinin tümü elinden kayıp gitmişti. Annesini tanımamış, babasını çoktan unutmuştu. Hayatta kendisini kadın olduğu için, Evelyn Rosa olduğu için seven ve kendini de ona aşkla vermiş bir adamı korumak boynunun borcuydu. Öte yandan yeterince cesur değildi. Bir adamı hayallerinde ya da rüyalarında öldürebilirdi, ama gerçekte bunu yapar mıydı, emin olamıyordu. Elleri titrerken parmağını tetiğe götürdü. Aynı anda kalbi gümbürdemeye başladı. Bulringham Kontu açıkça kahkaha atıyordu.

"Beni o silahla mı öldüreceksin?" diye meydan okuyan adam yavaşça kızın üzerine yürüdü.

Evelyn geriye doğru adım atarak "Ya-yaklaşmayın," dedi.

McCurdy aldırmadı ve ansızın sert bir hamleyle kızın elindeki tabancayı çekip almayı başardı. Evelyn onun hareketinden ötürü yalpalayarak duvara tutundu. Adam tabancayı az önce kalktığı koltuğa fırlatırken genç kadına kötü bir bakış attı. Sonra aklına delice bir fikir geldi. Lord Wharton'dan intikamını alabilirdi. Hem de muazzam bir yolla. Üstelik fırsat ayağına gelmişti ve şu anda tam karşısında duruyordu.

❧ ❧ ❧

Julian ellerini birbirine kenetlemiş ve parmaklarını yukarıya çevirmişti. Son bir saattir durmaksızın dua ediyordu. McCurdy denen alçağın Evelyn'e zarar vermemiş olduğunu diliyordu. Asıl dileği ise karısının bu denli büyük bir aptallık yapmamış olmasıydı. Evelyn'i artık tanıyordu. O kırılgan kadının aslında ne denli güçlü olduğunu biliyordu. Rosa'sına yaptığı kötülüklerden sonra kızın onu çekip kalbinden vurmaya bile hakkı vardı. Oysa o sadece evine girmiş ve hayatlarını çekip çevirmişti. Kendisine tek bir kötülüğü dokunmadığı gibi yüzlerce iyilik yapmış, oğluyla aralarındaki mesafeleri kapatmış, kendisine de en ulaşılmaz aşkı bahşetmişti. Julian o an karısının kimselerce dokunulmadığını da fark etti. Rosa'sına ilk ve son kez kendisi sahip olmuştu. Bu his, ona olan aşkının bir umman gibi çoğalmasına neden oluyordu. Kalbi acı verecek şekilde çarparken sevdiği kadını kaybetme korkusunun hayatındaki hiçbir korkuya benzemediğini anladı.

Öğleden sonra saat iki gibi Londra'ya, McCurdy'nin evine vardı. Üstü açık araba atların tırıs hareketiyle sokağa girince Julian'ın kaşları derinden çatıldı. Kalbinde tarifsiz bir korku vardı. Geç kalınmışlık hissi an be an canını yakıyordu. Evelyn'e bir zarar geldiği takdirde kendini affetmezdi. Affetse bile artık kendisi olamazdı. Onsuz bir hayatın yaşanılacak hiçbir yanı olmadığını düşünüyordu. Araba yavaşlayınca genç adam durmayı beklemeyerek hızlıca yola atladı. Devasa bedeni, kendinden emin tavrıyla doğrudan beş basamaklı ön kapıya koştu. Kapıyı açan olmazsa sadece yumruklarıyla onu alaşağı edecekti. Güçlü vuruşları Winkler sokağında yankılanırken kapı en sonunda açıldı.

Julian herhangi bir izahat yapmadan adamı itti ve kapıdan girdi. Uşak hışımla kapıya çarparken "Durun," diye bağırdı.

Harewood Dükü ikazına kulak verip durduğunda adam, bunu söylediğine bin pişman oldu. Lord Wharton'ın bakışları cehennem azabından beterdi. Julian adama hafifçe dönerek "McCurdy nerede?" diye sordu. Uşağı sesiyle bile hırpalıyordu.

Adam kekeleyerek odanın yerini söyledi. Julian ona karanlık bir bakış daha atarak "Karım buraya geldi mi?" diye sordu.

Uşak süratle başını salladı. "Bir saati geçiyor, Lordum."

Adamın dili çözülmüştü ancak söyledikleri Lord Wharton'ı memnun etmedi. Julian kendisine gösterilen odaya hışımla daldı. McCurdy elinde tuttuğu silahıyla gülerek ona bakıyordu. Devrik gözleri ve aheste davranışlarıyla yarı ölü gibi duruyordu.

Harewood Dükü adamın yakalarına kavrayıp, onun, kendisine göre çok kısa kalan bedenini adeta yerden kesti.

"Karım nerede? Ona ne yaptın lanet olası?"

Adam kaşlarını kaldırdı. Dudakları alaycı bir gülüşle aralandı ve "Lord Wharton!" diyerek yapay bir coşku sundu.

Julian adamı sertçe sarstı. "Karım nerede diyorum?"

"Karın... Hmm," Bulringham kontu ölümüne susamıştı ve Julian ona dileğini verecekti.

Adama sert bir yumruk atacakken McCurdy boş vermiş sesiyle konuşmaya başladı. "Karın gerçekten cesur bir kadın, Wharton. Ancak cesaret denilen şey aptallıkla karıştırıldığında bu, kişinin sonunu getirir. Karın gerçek bir aptaldı, Wharton!"

Geçmiş zaman kullanılan bu cümle genç adamı dağıtıp geçti. Arzu ettiği yumruğu sarhoş adamın suratına indirirken "Karıma ne yaptın?" diye gürledi.

"Biliyor musun, bana silah çekti. Hem de bunu? Bununla bir tavuğu bile haklayamazsın."

McCurdy silahı alıp elinde çevirdi. Julian o an kendi tabancasını çıkardı ve yere çökmüş olan McCurdy'nin kafasına dayadı.

"Ama bununla bir orduyu bile haklayabilirsin. Şimdi kafanın duvarlara dağılmasını istemiyorsan hemen öt."

McCurdy o anda aldırmaz tavrını bir kenara bıraktı. Alnına temas eden soğuk metal ayılmasını sağlamıştı. Ancak ayılması işbirliğini değil, düşmanlığını körüklemek içindi.

"Leydi Wharton bu öğleden sonra kendi ofisinde çıkan bir yangında öldü. Ah, ne acı değil mi? O kokuşmuş dedektiflik bürosu, Desmond denen o ayyaşın unuttuğu bir puro yüzünden cayır cayır yanarken, zavallı kız da ne tuhaftır ki oradan kurtulamadı."

Julian taş kesilmiş gibi kalakaldı. Adamı hışımla iterken kapıları çarptı ve odadan çıktı.

"Çok geç Wharton! Sonunda bana yenildin. Hem de bir kadın yüzünden!"

Julian onu işitmedi. Yanında getirdiği adamına McCurdy'nin başından ayrılmaması talimatını verirken yeniden arabasına kuruldu.

"Cheapside'a gidiyoruz," diye bağırdı arabacıya. Atlar şaha kalkarken Julian'ın sesi sokağı inletiyordu. "Acele et, lanet olası!"

Yangın henüz o dar, kirli ve basık sokağa girmeden görünür olmuştu. Julian kalbindeki müthiş korkuyla nefessiz kaldı. Sanki yanan o eski bina değil, kendi bedeniydi. Ruhu da bundan farklı değildi. Kendini çatısız bir ev gibi hissediyordu ve Evelyn olmadan o ev an be an yok oluyordu.

Yanan binanın etrafı yığınla insan dolmuştu. Julian kalabalığı yararak kapıya yöneldi. Dar pencerelerden karanlık dumanları seçmek mümkün değildi. Bir umut, küçücük bir umutla binanın kül olmadığına sevindi. Yapılabilecek ne varsa yapacaktı. Yapılamayacak olanları da! Bu maksatla binanın içine girdiğinde gözleri kapkaranlık bir tünelden başkasını seçemedi.

"Lordum, durun!" diyen bir kadın bu sırada koluna dolandı.

Julian kadına bakmadı bile. Sonrasında dirseğini hışımla çekerek kendisine durduran kişiyi bertaraf etti.

"Bu çok tehlikeli... İçeriye girmek imkânsız."

Genç adam bu defa kadına döndü. Birkaç azar sözcüğü kurmaya hazırlanırken gördüğü kişiye şaşkınlıkla baktı. Madam Lemaire denen o Fransız kadın karşısında duruyordu. Abartılı makyajı ile şişkin göğüslerinin ancak yarısını örten elbisesi ve toparlak

vücuduyla tuhaf bir görüntü sergiliyordu. Julian o an çevrilmiş başka bir dolabı daha çözmüş oldu ancak bu detayla şu an ilgilenmiyordu. Kahretsin, karısı içerideydi ve bir şey yapmazsa...

"Karım içeride!" diye gürledi genç adam ve yeniden kapıya koştu.

"O halde şunu alın," diyen kadın ıslak bir pelerini Julian'a uzattı. Genç adam pelerini omuzlarına örterek dumanların arasına daldı.

❧ ❧ ❧

Bu defaki rüya çok daha gerçekçiydi. Evelyn bir türlü uyanamıyordu. Yüzünün yarısını sarmış olan ve çığlıklarını kapatan mendilden ötürü nefes alıp verirken bile zorlanıyordu. Ciğerleri patlamazsa biraz daha yaşayabilirdi. Karşısında bir ejderha durmadan ateşlerini püskürtürken genç kadının yanaklarından yaşlar boşanıyordu. İslerle kararmış yüzü her gözyaşıyla temizleniyordu ancak dumanların durulacağı yokken yeni karabasanlar üzerine çöküyordu. Buraya nasıl zorla getirildiğini, şu an bulunduğu sandalyeye nasıl bağlandığını hayal meyal hatırlıyordu. Gözleri kapanırken son bir kez çırpındı. Bu defa tüm vücudu bir haykırış gibi sarsıldı ancak sonuç sadece sandalyenin devrilmesi oldu.

Evelyn yanağını tahta zemine sertçe çarparken az sonra kollarının omuzlarından kopacağını hissediyordu. Ağzındaki mendille ıkınıp dururken en sonunda kaderine razı geldi. Gözleri kapandı ve son bir kez Julian'ın, Desmond Simmons'ın, Albert'ın yüzünü hatırladı. Çocuğun kahkahaları uzun süre kulaklarından silinmedi. Kalbi gittikçe ağırlaştı ve sonra bir nefes bıraktı. Gözleri, yüzü, omzu, bacağı her yanı sızlıyordu. Ölüme gidiyordu. Evelyn Rosa Wharton bundan emindi.

Sonra ölüm kendisini yavaşça çekti ve doğrulttu. Evelyn acılarının dindiğini hissetti. Ruhu teninden sökülüyor olmalıydı. Ancak yüzünü kavrayan o elleri fark edince gözleri kendiliğinden açıldı. *Ah Tanrım*, ölüm nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Gözleri böyle mavi, bakışı bu kadar duru, dokunuşu bu kadar tatlı... Sonra sesi... Sesi bu kadar içten... Nasıl olabilirdi?

"Rosa!" diye haykırdı sonra ölüm.

Evelyn'in gözleri bir kez daha açıldı. Ve bir daha da kapanmadı! *İnanamıyordu...* Karşısındaki ölüm değil, hayatın ta kendisiydi. *Kocası, sevdiği adam, kudretli Harewood Dükü Julian Benedict Wharton'ı görüyordu gözleri.*

Julian bir kez daha "Rosa... Sevgilim," dedi.

Evelyn panikle kendine geldi. Kocası ağzındaki mendili çözerken "Geldin. Geldin..." diye inledi zorlukla.

"Geldim aşkım," diyen adam hızla kızın arkasına geçti ve ellerini parmaklık şeklindeki sandalyeden çözdü.

"İyi misin? Söyle bana Rosa... İyi..." deyip cümlesini bile bitiremediğinde Evelyn kendini hızla onun kollarına atıp sımsıkı sarıldı. Julian da karısını iki koluyla sardı ve onu güçlü gövdesine yapıştırdı. Kokusunu içine çekti. Hâlâ bir gül gibi kokuyordu. Ona olan özlemi bu cehennem ateşini bile unutturmuşken hızla kızı ayağa kaldırdı. Evelyn sarsılarak adama tutundu. Bu sırada Julian, sol kolunu hareket ettirirken kaşlarını acıyla çattı. Genç kadın kocasının kolunu tutarak "Yaralandın mı?" diye sordu.

Adam derin mavi gözlerini karısına dikti. "Hayır," dedi tek kelimeyle. Sonra onun itirazına izin vermeden dudaklarına sertçe yapıştı. Saniyeler boyunca öpüştüler. Dudakları birbirilerine olan susuzluklarını giderirken Evelyn'in gözyaşları öpüşmelerine karıştı. Bir çöl, güçlü sağanağa nasıl teslim olursa Evelyn, gözyaşlarına öyle teslim oldu. Titreyen dudaklarını kocasından çekince onun da kendisi kadar sarsıldığını fark etti. Ve daha önce söyleseler asla inanmayacağı bir şeyi kendi dünyevi gözleriyle gördü.

Yenilmez ve yıkılmaz bir adam olan Harewood Dükü'nün o buyurgan ağzı sımsıkı kasılmış, masmavi gözleri nemlenmişti. Evelyn'in ağlaması hıçkırığa dönüşürken kocasının çektiği acı kendi acısını mağlup etti. Julian'ı daha önce bu kadar pişman, bu kadar çaresiz ve Tanrı şahit ki, bu kadar sevilesi görmemişti.

Yoğun bir hissin esaretinde, kocasının mavi birer okyanus olan gözlerine baktı. "Benim için... Bu yaşlar benim için mi?"

Adam kadına sözleriyle değil, dokunuşuyla yanıt verdi. Üzerine ağır bir kirişin çöktüğü koluna aldırmadan onu kendi

göğsüne sıkıca bastırdı. Kulağına doğru kederle fısıldadı. "Senin için ölürüm, Rosa."

Genç kadın kocasının göğsünde sarsılarak ağlamayı sürdürüyordu. Bir an sonra kendine geldi ve "Böyle durmaya devam edersek ikimiz de öleceğiz, sevgilim," diyerek yangını gösterdi.

Rosa'sı haklıydı. Genç adam karısını ansızın çekip kucağına aldı. Bunu yapmadan evvel kızın üzerini o ıslak ve ağır şalla örttü. Evelyn'in zayıf vücudu kolundaki ağrıyı hissettirmedi bile. Kalbi bu kadar mutluyken hiçbir fiziksel ağrı kendisine zarar veremezdi. Bir tarafı tamamen yanmış kapıya yetişmek için gür ateşlerin arasından cüretle geçti.

Cehennem sıcağını iliklerine kadar hisseden erkek ateşlerin tam ortasında yarım daire şeklinde, yanmayan bir yerde ansızın durdu. Evelyn ona hayretle baktı. Başını adamın boynundan çekti ve "Neden durdun?" diye sordu. Alevler ürkütücü bir hızla üzerlerine geliyordu.

"Bunca zamandır söylemeyi unuttuğum bir şey var, sevgilim," dedi genç adam.

Evelyn bir yandan Julian'ın hemen dibinde yanan masaya, diğer yandan onun koyu mavi gözlerine bakarken ürkekçe "Nedir?" diye sordu.

Julian karısının gözlerine binlerce farklı sözcükte, yüzlerce dilde ilanı aşk eder gibi baktı. Sonra dudakları aralandı. "Seni seviyorum, Rosa. Seni varlığımdan, seni sahip olduğum her şeyden çok seviyorum aşkım. Ve eğer izin verirsen, kendimi affettirmek için ömrüm boyunca kölen olmayı talep ediyorum."

Evelyn dudaklarını ısırdı. "Ah, sevgilim. Ben de seni çok seviyorum ve talebine olumlu yanıt veriyorum, ancak sanırım burada durmaya devam ettiğimiz takdirde 'ömür boyu' kısmı pek de uzun sürmeyecek. Neden bu konuşmayı dışarı çıktıktan sonra yapmıyoruz?"

"Bekleyemem Rosa! Seni ne kadar sevdiğimi hemen, burada göstermek istiyorum."

"Gösterdin, aşkım. Hangi çılgın bu ateşlere böylesine bir cesaretle dalmaya cüret ederdi? Sen benim için yangını bile hiçe saydın."

"Çünkü senin için yanmaya hazırım, sevgilim."

Evelyn hafifçe yükselip kocasının dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı. Gittikçe daralan çembere korkuyla bakarken "Bence yanma fikri pek hoş değil. Benim için aşk sözcükleri kurma, şiir okuma, çiçekler getirme ya da benim için soyunma seçenekleri çok daha göz alıcı," dedi çapkınca.

Julian hafif bir kahkaha attı ve "Senin için yaşamak... İşte bu benim tek gayem olacak," dedi.

Sonra karısını yangından kurtardı.

Genç kadın, ciğerleri temiz havayla buluştuğu an yaşadığına ikna oldu. Daha önce olup biten her şeyi birer hayal sanmıştı. Julian'ın gelişinin ve o harika sözleri işitmesinin ölmeden evvel Tanrı'nın kendisine bahşettiği son bir lütuf olduğunu düşünmüştü. Ancak parlak güneş ve insan gürültülerini fark ettiği an Julian'ın kolları tarafından taşınıyor olduğunu hatırladı. Kocası kendisini bir an olsun bırakmadı.

"Kolun yaralanmış, artık bırak beni," demesinin üzerine Julian kızı arabaya taşıdı. Onu yine bırakmadı ve karısı hâlâ kucağındayken arabaya oturdu. Ardından "Bana itaat et," diyerek yapay bir şekilde Evelyn'i azarladı.

"Senin bana itaat etmen gerek," diyen Evelyn durdu ve kuvvetlice öksürdü. Dumanlar hâlâ genzini yakıyordu. "Unuttun mu? Az önce benim kölem oldun."

"Hayır sevgilim. Unutmadım, ama ben canım ne isterse onu yapan bir köle olacağım."

"Ah Tanrım, hangi köle canının istediğini yapabiliyor?"

"Endişeye gerek yok. Canımın istediği şeyler senin de hoşuna gidecek ve kölelik anlaşmamıza zarar getirmeyecek şeyler. Mesela şu an canım seni istiyor."

Evelyn baştan ayağa titredi. Neyse ki yüzündeki isler kızarıklığını göstermiyordu. Ona hoşnut bir bakış atarken hâlâ Julian'ın

kolları arasında olduğuna inanamıyordu. Oysa şu eski seyis Fred Berger ofise o kibriti attığında, Evelyn öleceğinden emindi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu bu sırada.

"McCurdy'i konuşturmak zor olmadı."

Julian burada kaşlarını çattı. O öfkeli çehresini yeniden kıza diktiğinde "Onu tehdit ettiğine inanamıyorum," dedi.

"O adam tehlikeliydi."

"Ve sen de onu durdurabileceğini sandın."

"Bir yerden başlamalıydım."

"Tanrım! Rosa. Benim ürkek tırtılım ne zaman bir kelebek olup uçmaya başladı?"

Evelyn gözlerini kaçırdı. Elleri hâlâ kocasının omuzlarında, bedeni ise kucağında dururken "Beni affettin değil mi?" diye sordu.

"Neden en başında söylemedin, sevgilim? Neden o geceki kız olduğunu anlatmadın bana?"

"Ne değişecekti ki? Beni tanımıyordun ve sen o zamanlar kibirli, bencil bir adamdın."

Harewood Dükü bozuldu. "Teşekkür ederim."

Genç kadın sözlerini sakınmadı. Kehribar rengi gözleri mutlu ışıltılar saçarken "Öyleydin ama... Kimseyi düşündüğün yoktu," diye devam etti.

"Çünkü hayatımda oğlumdan başka düşünebileceğim kimsem yoktu."

"Ben bunu bilemezdim. O kadın tarafından..."

Julian kızın dudaklarına işaret parmağını bastırdı. "Sadece bizden bahsetmeni istiyorum,"

Genç kadın başını sallayarak "İntikam almak bana göre değil. Ama eğer beni yeniden kızdırırsan bu defaki intikamım çok daha acı olur," dedi. Sözlerindeki muziplik adamı heyecanlandırdı.

"Ne gibi intikamlar? Yoksa beni yatağından mı kovarsın?"

"Bu güzel bir fikir, ama kendime değil sana acı çektirmem gerek, sevgili kocam. Örneğin oğlunu sana karşı doldurabilirim."

Julian bir kahkaha attı. "Oğlum zaten her fırsatta senin tarafını tutacak, aşkım," dedi.

Evelyn öksürdü ve kocasının göğsüne kapandı. Albert'ı görmek için deliriyordu. Öncelikle kocasına olan özlemini gidermeliydi. Hiç dinmeyecek olan o özlemi...

❧ ❧ ❧

Evelyn Wentworth'taki evde dinleniyordu. Julian kendisini buraya getirip, yüzünü ve ellerini özenle sildikten sonra kısa bir süreliğine gözden kaybolmuştu. Yeniden geldiğinde sert çehresindeki yeni bir kızgınlık ifadesi genç kadının gözlerinden kaçmadı.

Yorgun sesiyle "Ne oldu?" diye sordu.

Julian katı bir tonda "Uşakların hepsini kovacağım!" diye söylendi. "Bir doktor getirmek bu kadar mı zor?"

Evelyn ona şaşkınlıkla bakarken "Ben iyiyim aşkım, doktora gerek yok. Sadece sıcak bir banyo istiyorum," dedi.

Julian'ın ifadesi gevşedi. Karısına sımsıcak bir bakışla bakarken "Doktor gelmeden hareket etmene izin vermeyeceğim, Rosa," diyerek yatağa oturdu. Evelyn'in arkasındaki yastıkları düzeltip parmaklarını karısının dağınık saçlarından geçirdi.

"Bir daha böyle çılgınca bir şey yapayım deme," derken ikazı sertlikten uzaktı.

Genç kadın küçük bir öksürük sesi daha çıkardı. Bakışlarını kocasının mavi gözlerine büyük bir minnetle dikti.

"Artık aramızda hiçbir sır kalmadı. Ama eğer bilmek istediğin başka şeyler varsa..."

Julian'ın yüzünden çekici bir gülüş geçti. Dudağı hafifçe sağa kıvrılırken "Demek Madam Lemaire'in kızlarını eğittin?" diye sordu müstehzi bir sesle.

"Onu gördün mü?" Evelyn'in gözleri kocaman açılmıştı.

Genç adam kızın kulağına yakın bir yerde kalan isi, başparmağıyla sildi. Bakışları onun sorusunu yanıtlıyordu. Evelyn utanç içinde başını eğdi. "Tanıdığımız başka bir Fransız yoktu," derken sesi bir kuş misali cılızdı.

Julian onun bu haliyle iyiden iyiye eğlenerek "Madamın kızlarını ne üzerine eğittiğini çok merak ediyorum. Yakın zamanda bana gösterirsin umarım," diyerek kıza ayartıcı bir gülüş attı.

Evelyn adamın göğsüne hafif bir yumruk indirdi. Sonra kendinden emin bir tavırla "Onlardan çok daha iyisini göstereceğim," dedi.

Julian göz alıcı şekilde gülümsedi. Genç kadın misilleme fırsatını yakaladığında yeniden söze girdi. "Senin de korkunç yılanlara özel bir ilgin olduğunu işitmiştim. Devasa akvaryumların varmış!"

Genç adamın kaşları bir anlığına çatıldı. "Tanrım! Hakkımda çıkan söylentilerin en komiği bu! Ve sen de saf bir hafiye olarak buna inandın öyle mi? Yılanlara ilgim yok ancak birini akvaryuma, devasa bir fanusa koyup gözlerden uzak tutmak istediğim de bir gerçek..."

Julian'ın sözleriyle yoğun bir aşkla gülümseyen genç kadın onun korkunç konuları bile böylesine bir romantizme bağlaması karşısında şaşkındı. Harewood Dükü'nün içinde nice cevherler vardı. Genç kadın onları çıkaracaktı. Buna hiçbir şeye olmadığı kadar gönüllüydü ve Tanrı şahit ki kocası da sakınmadan sunuyordu bu cevherleri. Julian'ın masmavi gözlerine bakarken onu ne kadar sevdiğini bir kez daha anladı. Dudaklarını ısırıp ellerini birbirine kenetledi. Julian ile ilk kez bu kadar yalın, ilk kez bu kadar yalansız bir halde bakışıyorlardı. İkisinin de hayatlarındaki tüm gizemler çözülmüştü. İkisi de yüklerinden arınmış ve sadece kalpleriyle, birbirlerine olan aşklarıyla kalakalmışlardı.

"Seni seviyorum, Rosa," dedi adam. Bunu öylesine sıcak ve öylesine muhtaçlıkla söylemişti ki, Evelyn'in dudakları kendisinden bağımsız bir şekilde "Ben de," demek için aralandı. Öncesinde belki kocasına biraz naz yapmayı ve gönül koymayı düşünmüş olabilirdi. Malikâneden kovulduktan sonra sinirlenmiş ve Julian gerçekleri öğrendikten sonra, ne yaparsa yapsın, bir müddet yüzüne bakmamaya yemin etmişti. Oysa kocası gelip ateşlerin ortasına dalmış ve kendi canını hiçe sayarak onu kurtarmıştı. Şimdi tüm varlığı Julian'ın o güçlü aşkıyla sarmalanmışken dudaklarından hiçbir itiraz sözcüğü dökülmüyordu. Fakat Julian içini okumuş gibi yeniden konuşmaya devam ettiğinde Evelyn beklediği fırsata kavuştu.

"Seni çok üzdüm ve çok suçladım," dedi genç adam. Kızın yüzünü avuçlamıştı.

"Haklıydın, ama en azından beni dinlemeliydin."

"Seni dinlersem sana inanacağımı biliyordum. O tatlı dudakların beni esir alacağına, o meleksi yüzünün tüm duvarlarımı yıkacağını biliyordum. Sana inanırsam, yeniden kandırılırdım. Aptalca bir düşünce."

Evelyn başını salladı. "Lord Wharton'ın yaptığı nadir aptallıklardan. Yine de seni iyi tanımışım. Beni dinlemeyeceğini bilerek o mektubu bıraktım."

"Ve aklımı başıma getirdin, ama hemen sonrasında senin aptallığın devreye girdi. Mektubu bıraktıktan sonra Cherbury'den ayrılmamalıydın. Seni hemen bulmak isteyeceğimi bilmeliydin."

"Bayan Harris bile Büyük Londra Yangını'nı çıkaran benmişim gibi düşmanca bakıyordu bana. O evde tek işbirlikçim Albert'tı."

"Sıkı bir işbirlikçi."

"Öyle," diyen Evelyn hafifçe gülümsedi. Sonra kalbinden geçen tereddüdü dile getirdi. "Albert bana anne dedi."

Genç kadın durdu ve kocasının tepkisini ölçtü. Julian'ın mavi gözleri billur bir nehir gibi parladı. Küstah dudaklarına bu defa sevecen bir gülüş yerleşti. Yanıt verecekken Evelyn yeniden söze karıştı.

"Ben de onu oğlum olarak görüyorum, ama eğer sen bunu istemezsen Albert ile konuşurum."

Julian karısına inanamıyormuş gibi baktı. "Tanrım! Rosa... Bunu nasıl istemem. Artık Albert'ın bakıcısı değil onun annesi olmayı kabul ettin. Bu ikimize vereceğin en güzel hediye olacak."

Evelyn sözsüz bir teşekkür gönderdi kocasına. Ardından muzip bir tavırla konuştu. "Onun ilk ve son bakıcısı benim! Evime başka bir kadın girerse amcamla birlik olur ve onun tüm sırlarını ifşa ettikten sonra o bakıcıyı Lordlar Kamarası'na, ardından da giyotine gönderirim."

Julian bir kahkaha attı. Karısının ensesinden kavrayarak kendine çekti ve dudaklarını uzun uzun öptü. Nefesleri birbirlerinin dudaklarına değerken "Beni bir lanetten kurtardın sevgilim," dedi.

Evelyn "Nasıl bir lanet?" diye sordu şaşkınca.

"Margaret'ın lanetinden. Eğer sen olmasaydın bu yükü yıllar boyu taşıyacaktım. Şimdi kendimi hafiflemiş ve arınmış hissediyorum. Bir meleğin dokunuşu bu... Senin dokunuşun sevgilim..."

"Yine de böyle olmasını istemezdim. Seni sanık kürsüsünde görünce kalbim ikiye ayrıldı. Üstelik bana bakarken o kadar kızgın..."

Julian karısının sözlerini yeni bir öpücük dalgasıyla kesti. Geçmişin sevimsiz anılarından konuşmaktan bıkmıştı. Şimdinin keyfini çıkarmak istiyordu. Rosa'sının dudaklarında kendini kaybetmek istiyordu. Özlediği bu enfes vücudu kollarının arasına almak ve dinmeyeceğini bile bile susuzluğunu gidermek istiyordu. Öpüşmeleri nezaketin ötesine geçmeye başladı bu arada. Adam elini kızın omuzlarından aşağıya götürüp göğsünü avuçlarken Evelyn inledi. Kollarını kocasına sımsıkı sarıp onu üzerine çekmeye çalışırken bir anda durdu.

Sert solukları arasından "Yanık bir patates gibi kokuyorum," dedi muzipçe.

"Şu anda bu yanık patatesi yemek için çıldırıyorum," diyen Julian ise yeni bir itiraz hakkı bırakmadan Evelyn'in belini kavrayıp onu yatağa yatırdı. Ardından kızın üzerine kapandı ve elleri keşfe çıkacakken, kilitli olmayan odanın kapısı arkasındaki duvara çarparak hışımla açıldı.

"Evelyn, kızım!" diyen Desmond Simmons bu görüntüyü beklemiyordu. Lanetler yağdırarak hızla arkasını döndü ve "Kahretsin, siz orada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı.

"Tamam, tamam yanıt vermeyin," diye homurdanırken Julian karısının üstünden kalktı ve açık yakalarını örttü.

Evelyn amcası tarafından basılmanın utancıyla yatağa iyice gömülüp yok olmak istiyordu. Kızararak örtüyü başına kadar çekti.

"Desmond Simmons, bir odaya böyle kabaca dalmamanız gerektiğini bilmiyor musunuz?" diyen Julian gergince konuşmaya başladı.

Yaşlı adam o zaman yüzünü döndü. Üstü tamamen örtülü olduğu için yüzü görünmeyen kızına kötü bir bakış atarken "Bu

adamı bu kadar kolay mı affettin, Evelyn? En azından kafasına bir tava indirmeliydin," dedi.

Evelyn örtülerin altından boğuk sesiyle konuştu. "O benim hayatımı kurtardı."

Desmond bu defa Harewood Dükü'ne gözlerini düşmanca dikti. "Artık bir şeyler yapması gerektiğini hatırlaması ne güzel," Julian adama doğru tehlikeli bir hamle yaparak "Karımı o berbat işlerinizde kullanırken siz, gurur duyulacak şeyler yapıyordunuz herhalde!" diye yanıt verdi.

Evelyn o zaman örtüleri yüzünden çekti ve "Sevgilim, lütfen. Amcama yardımcı olmak benim işimdi. Üstelik işimi çok seviyordum. Ve sen, Desmond amca, kocam benim hayatımı kurtardı ve yaptıkları için özür diledi. Ben de onu affettim," diyerek iki öfkeli adama kaşlarını çatarak baktı.

Desmond hoşnutsuzca duyulmayacak birkaç söz geveledi. Sonra Lord Wharton'a yeniden dönerek elini tehdit edercesine adamın tam kalbine doğrulttu. "Rosa'mı bir kez daha üzersen seni gözümü kırpmadan vururum," derken eliyle hayali bir silahı ateşliyormuş gibi yaptı.

Julian'ın gür kaşları çatıldı. Öfkeyle koyulaşan mavi gözlerini adamın gri gözlerine dikti. "O artık benim karım ve adı da Düşes Wharton! Tüm sorumluluğu bana ait. Ona ne yapacağıma karışmayacaksın!" diyerek adama meydan okudu. Evelyn'i asla üzmeyecekti ve bunu söyleyerek yaşlı adamla uzlaşabilirdi ancak söylemedi. Desmond Simmons savaş istiyorsa savaşacaktı. Sonra yeniden söze girdi ve bu defa son derece ciddi bir sesle "Ve ona bir tek ben Rosa derim!" diye devam etti.

Evelyn sıkıntıyla iç geçirdi. Hemen bir şeyler yapmazsa sevdiği bu iki insan arasında yumruk yumruğa bir kavga çıkacaktı. Ve Tanrı şahit ki, bunca olaydan sonra bir de bununla uğraşacak metanete sahip değildi. Belki de birbirlerine saldırmalarına izin vermeli ve kendisi bir köşede tatlısını yerken bunu izlemeliydi! Ah, bunu elbette yapmayacaktı. Kahretsin, çok yufka yürekliydi!

"Amca, lütfen artık sakin ol. Julian kibirli bir adam ve sana boyun eğerek beni üzmeyeceğini söylemiyor olabilir, ama artık beni üzmeyecek. Bundan emin olabilirsin."

Julian karısına kötü bir bakış attı. Genç kadın da ona bakarken sözlerine devam etti. "Ve sen, sevgili kocam! Desmond amcam huysuz ihtiyarın tekidir ve bana kızdığında Rosa der. Yani senin aksine... Bu durumda ikinizin de Rosa demesinde bir sakınca yok."

İki adam yine de birbirlerine öfkeyle baktılar. Evelyn yataktan doğrularak yalvarır bir tonda "Lütfen şimdi el sıkışın," dedi.

Kaşlarını çatmış iki adam aynı anda birbirlerine sırtlarını çevirdiler. Evelyn bir kahkaha atmamak için kendine zorlukla hâkim oldu. Bu defa daha hafifçe "Lütfen," diye inledi. Adamlar kızın duygu sömürüsüne inanarak aynı anda birbirlerine döndüler ve mekanik bir şekilde ellerini uzattılar. Genç kadın gülümseyerek bu manzaraya bakarken "Oğlum büyürken sizi kendine örnek alacak. Lütfen biraz daha sevgiyle tokalaşın," dedi.

Adamlar yeniden tokalaştı ancak bu öncekinden bile öfkeli olmuştu. Genç kadın onlara bakarken kahkahalarını yutmak zorunda kalıyordu.

BÖLÜM 24

Evelyn'in heyecanı tarifsizdi. Albert'a, evine, artık bir parçası olarak hissettiği malikâneye olan özlemi derhal dindirilmeliydi. İki gün sonra Cherbury'e gitmek için yola çıktıklarında da Desmond amcadan çekindiğinden Julian'a çok fazla sokulmadı ancak kocası elini bir an olsun ellerinden çekmedi. İlk gece sadece sarılarak uyumuş olsalar da, dün gece Evelyn kocasının bedenine dair tüm bilgilerini yeniden tazeleme fırsatı bulmuştu. Bu sebeple bugün biraz yorgundu ve yol boyunca uyumayı tasarlarken heyecanına yenilip gözlerini bile dinlendiremedi.

Araba saatler sonra durduğunda genç kadının kalbi ağzında atıyordu. Henüz kocasının elleri arasında arabadan bile inmemişken Albert'ın sesini işitti. Julian oğlu ve karısının birbirlerine olan özlemlerini bildiğinden kızı hızlıca ayakları üstünde yere bıraktı. Küçük oğlan "Anne!" diyerek Evelyn'e koşuyordu. Genç kadın dizleri üzerinde yere çöktü ve kollarını açarak Albert'ı bekledi. Çocuk kızı geriye sendeletir şekilde ona sarılırken Evelyn o minik omuzları sımsıkı kendine bastırıp Albert'ın yanaklarına sayısız öpücük bıraktı.

Albert kendini çekerken mavi gözleri tıpkı babasınınkiler gibi hafifçe buğulanmıştı. Genç kadın baba ve oğlun birbirine bu kadar benziyor olmasına şaşırmayı çok önceden bırakmıştı. Öte yandan Albert'ın duygusal görünmeyi gururuna yedirmediğini anladığında muzipçe konuşarak "Oğlum, ne kadar da büyümüşsün. Kocaman bir erkek olmuşsun," dedi.

"Sen gideli sadece on üç gün oluyor, anneciğim. Nasıl büyümüş olabilirim ki?"

Genç kadın çocuğun ayrı geçen günleri saydığını görünce bu defa kendi gözlerinin dolduğunu hissetti. Ağlamamaya direnirken "Ben anlarım," dedi sımsıcak bir tonda. "Boyun neredeyse iki karış uzamış."

Albert iri mavi gözlerini sonuna kadar açarak "Gerçekten mi?" diye sordu.

Evelyn başını salladı. "Çok uzun, çok güçlü ve çok yakışıklı bir erkek olacaksın, tatlım."

"Babam gibi mi?"

Evelyn kıkırdadı. Başını çevirip kendilerini gülümseyerek izleyen kocasına bakarak "Baban gibi," diye onayladı. Albert'ın masmavi gözleri ışıl ışıl genç kadına bakıyor ve onun her sözünü kutsal bir şeyi işitir gibi dinliyordu. Evelyn bu tavır karşısında kendisi ile gurur duydu. Böyle harika bir çocuğun kalbine girmek, onun tarafından koşulsuz sevilmek yaşadığı en güzel duygulardan biriydi. Albert'ın hoşnut yüzüyle daha da mutlu olurken onun "anne" sözcüğüne olan aşinalığı karşısında kalbindeki coşkun duygular kabararak güçlendi. Küçük oğlan, ayrı geçirdikleri tüm günleri saymakla kalmamış, kendisini kavuşmaya da hazırlamıştı. Beş yaşındaki bir çocuğa göre farkındalığı yüksek hareketlerdi bunlar. Albert Samuel Wharton babası Harewood Dükü kadar kararlı ve zeki bir erkek olma yolunda sağlam adımlarla gidiyordu. Ancak babasının aksine fevri davranışlardan uzak duracak kadar da akılcı kararlar vermişti. İlk gün kimse Evelyn'e inanmazken bu çocuk bir kalkan gibi, bir siper gibi öne atılmıştı. En vurucu hamlesi ise şüphesiz "anne" diyen inlemesi olmuştu. Bu hitap genç kadını düşmeden evvel ayakta tutan, ona güç veren bir işbirliği içeriyordu. Evelyn böyle bir müttefike sahip olduğu için şanslıydı. Genç kadın bu şansın farkında olarak çocuğu daha sıkı sardı ve ardı ardına tekrarladı. "Oğlum!"

Albert ile sarılmaları bitince diğer hizmetliler de leydilerini karşıladılar. Evelyn geçen haftaya kadar kendisine düşmanca bakan herkesi affetti. Ancak Bayan Harris'in mahcubiyeti kızı utandırıyordu. Yaşlı kadının kendini kötü hissetmesini anlıyordu ve ona hak veriyordu. Julian'ı ömrü boyunca korumuştu bu kadın.

Ona annelik yapmıştı ve üzerinde öz annesinden daha çok söz hakkına sahipti. Bu yüzden de olaylar sırasında kendisine kızgın olmasını anlıyordu.

Ancak Mandy Harris bir türlü kendini affedemiyordu. Evelyn onun kararsız olduğunu görünce söze kendisi başlamaya karar verdi. Desmond Simmons ve Julian beraber içeriye girerken Evelyn bu iki adamın aralarındaki tüm o sorunları unutup, konuşacak bir şeyler bulmalarına şaşırarak Albert'ı onların ardından gönderdi. Çocuk hevesle babasının peşi sıra koşturunca Evelyn durdu ve yaşlı kadını da durmaya zorladı.

"Bayan Harris, ben yaşanan her şeyi unuttum. Lütfen siz de unutun," dedi doğrudan.

Yaşlı kadın Evelyn'e "Beni affettiğini söylemeden olmaz, kızım," diye yanıt verdi.

"Sizi hiç suçlamadım ki. Julian'ı korumak istediğinizi anlıyordum. Tüm deliller aleyhime olduğunda da beni bir hain olarak görmeniz şaşılacak şey değildi ki!"

"Bunu yapmamalıydım. Sana inanmalıydım."

Evelyn bu yoruma katılsa da, kendini açık etmedi. "Olan oldu artık. Ben kimseye kırgın değilim. Tüm bunları yaşamamız ve her şeyi atlatmamız gerekiyordu."

Bayan Harris, yüzünden hala mahcubiyeti okunurken telafi etmek ister gibi gayretle atılarak "Sen çok iyi birisin, kızım. Bundan sonra daima yanında olacağım ve kimsenin seni hiçbir şekilde suçlamasına izin vermeyeceğim. Daima senin tarafında olacağım," dedi.

Evelyn kaşlarını kaldırarak "Lord Wharton'a karşı bile mi?" diye sordu.

Yaşlı kadın duraksamadan "Elbette... Ama Albert'a karşı söz veremem," dedi gülümseyerek.

Evelyn bu yorum üzerine imayla tek kaşını kaldırdı. "Ah, Albert ile birlik olup hayatımı karartacaksınız öyle mi?" derken yapmacık bir paylamayla kadına baktı.

Bayan Harris'in yüzünden anaç bir ifade geçti. "Belki şartları eşitlemek için sen de bir kız doğurursun."

Evelyn'in kalbi işittiklerinden ötürü ansızın gümbürdedi. Bunu her şeyden çok istiyordu. İçinde ufacık da olsa bir ümit vardı ve kalbi bu ümitle doluydu. Yanaklarının yandığını hissederken Bayan Harris'in ellerini tuttuğunu fark etti.

Yaşlı kadın heyecanla "Aman Tanrım, hamile misin yoksa?" diye sordu.

Evelyn gözlerini irice açtı. Hafif bir gülüş ve kararsızlık arası bir sesle "Bilmiyorum. Günüm gecikti ama..." demişti ki Mandy Harris'in coşkulu cümlesiyle devamını getirmedi.

"Hamilesin, kızım. Ben anlarım. Tanrım, Lord Wharton bu habere çok sevinecek."

Genç kadın Bayan Harris'e "Umarım," dedi ve sonra onun tebrikleri altında malikâneye girdi.

Akşam yemeği o gece evde olan tüm hizmetkârların katıldığı büyükçe bir masada kahkahalar arasında geçti. Ön bahçeye kurulmuş olan upuzun bir masa ve hazırlanan ziyafetler afiyetle yendi. Hizmetçiler Lordlarıyla aynı masada oturduklarına inanamayarak çekingen dururken Wilson ayağa fırlayıp elleri önünde durmamak için kendine zorlukla hâkim oluyordu. Masanın eğlencesi ise Desmond Simmons'ın anlattığı komik dedektiflik hikâyeleriydi.

Yaşlı adam coşkulu tiradını "Ve alçak McCurdy eğer güzelim ofisimi yakmasaydı tüm anılarım bir kitap olacaktı," diyerek bitirdi.

"Amcamın anılarını dinlediniz ve ne kadar sıkıldığınızı görebiliyorum. Bir de bunları okurken ne büyük bir cehennem azabı duyacağınızı anlamak zor değil. Neyse ki McCurdy bir kez olsun işe yaradı," diyen Evelyn'in sözleri ise herkesi güldürdü.

Desmond kızına yalandan kötü bir bakış atarken "O kitaba senin ne kadar beceriksiz bir hafiye olduğunu da yazacaktım! Baksana, son işimizde çuvalladık ve şimdi oturmuş bunu kutluyoruz," dedi.

Masa yeniden kahkahalara boğuldu. Evelyn altta kalmayacaktı. Misilleme yaparak "Ama doğrusu o kitap ocağı da güzel tutuştururdu. Öyle değil mi, Bayan Harris?" diye sordu.

Yaşlı kadın Leydisine "Hişş," yaparken Desmond Simmons Evelyn'e elini salladı. Genç kadın ise kimseye aldırmayarak Albert'a bakıp dil çıkarırken çocuk kıkırdayarak koca bir tavuk budunu küçük ağzına tıktı. Evelyn'in kahkahası masada yankılanan tatlı bir aryadan farksızdı. Kız, bu haliyle sosyetenin ağır düşeslerine kesinlikle benzemiyordu. O da kendini bir düşesten önce bir kadın, bir anne, bir evlat olarak görüyordu. Yaşayan tüm kadınların hayranlıkla bakacağı bir erkeğin karısı, dünyanın en şirin çocuğunun annesi, en çatlak adamının kızıydı! Ve tüm bu kişiler tarafından sarmalanmış, onların sevgisiyle kutsanmış şanslı bir kadındı. Yaşadığı tüm zorlukları bir an olsun unutmayan genç kadın bu manzara karşısında şükretti. Kendisine, bu rüyadan farksız hayatı sunan kocasına döndü ve onunla birden bire göz göze geldi. Kocasının gözleri, kendisini adeta bakışlarıyla okşuyordu.

Julian koltuğunda geriye yaslanmış, bir kral edasıyla oturuyordu. Meşale alevlerinin titrek ışıkları kapkara saçlarını karanlık bir okyanus gibi dalgalandırırken, mavi gözlerinde arzunun en koyu tonu dolaşıyordu. Genç adam da karısını pürdikkat izliyordu. Güzel Rosa'sı masanın eşsiz bir demet gülü gibi herkesin içinde parlıyordu. Saçları topuz ya da bağlı değildi. Omuzlarına dökülen koyu şelalelere benziyordu. Uzun kirpikleri ve derinde bakan açık renk gözleri aşk dolu yüzlerce cümle fısıldıyor gibiydi. Ve o an ikisi de uğultuları ya da diğer insanları görmüyor, işitmiyor ve fark etmiyorlardı. Mesafelere rağmen kalpleri birbirine değiyor, elleri birbirleri üzerinde dolaşıyordu. Evelyn, Julian'ın bakışlarıyla karnında bir sıcaklık hissetti. Onun da kendisi gibi muhtaç olduğunu gördüğünde Julian elindeki peçeteyi sertçe masaya atarak ayağa kalktı.

Genç adam "Leydi Wharton, benimle gelin!" diye emrettiğinde masadaki herkes irkilerek Lord'a baktı.

Evelyn kocasının niyetini okudu ve kıpkırmızı kesildi. Bayan Harris kızın zorda kaldığını görünce "Ah, Bay Simmons, bize en ilginç davanızı anlatır mısınız?" diyerek ilgileri yeniden yaşlı

adama çevirdi. Sonra herkes Lord ve Leydi Wharton'ı unuttu. İkisi hızlıca masadan kaçmışlardı.

Evelyn kocasının peşinden yürürken onunla cilveleşmeyi ihmal etmedi. Julian zaman zaman arkasına bakarak kıza çapkın ve tehlikeli bakışlar gönderirken Evelyn de öylece durup ona öpücükler atıyordu. Aralarındaki mesafe çok az olsa bile ikisi de mesafeyi kapatmaya yeltenmedi. Oyun oynamak arzularını körüklüyordu.

Julian odaya girmeden evvel kapı eşiğinde durdu. Devasa bedeniyle bir duvar gibi dikilirken Evelyn'e yoğun bir aşkla bakıyordu. Evelyn merdiven başında beklerken eliyle yavaşça korkuluğun üzerindeki tokmağı okşadı. Adam çekici bir gülüş gönderip içeriye girdi. Genç kadın da koşarak içeriye adım atmıştı ki, müthiş bir hızla kendini kocasının sert gövdesine yapışmış halde buldu. Adam bir eliyle kızın ensesini, diğer eliyle bel boşluğunu tutarak onu geriye büktü. Güçlü gövdesiyle üzerine uzanırken kızı haşince bir açlıkla öpmeye başladı. Evelyn bu öpüşlerle beraber ateşinin fokurdadığını hissetti. Kendisini arsızca kocasına bastırırken sarhoş gibi kendinden geçmeye meyletti. Sonra kucaklandığını ve yatağa taşındığını fark ederek heyecanının esiri oldu.

Dudakları ayrılırken Julian "Beni öldürüyorsun," diye inledi.

Evelyn hızlıca elbisesinin bağcıklarını çözmeye girişerek "Sen de beni," diye yanıt verdi. Sonra gözleri yatak odasına kaydı ve parmakları ansızın durdu. Oda inanılmaz şekilde büyümüştü. Ne olduğunu anlaması ise çok kısa sürdü. Diğer oda yok olmuştu! Margaret'ın kaldığı ve Evelyn'i ürperten bölme Julian'ın odasıyla birleşmiş ve tek bir yatak odası haline gelmişti. Akşama doğru eve gelip oraya buraya koşturur ve sonra doğrudan yemeğe otururken odaya hiç girmemişti. Şimdi bu yeni hali ise kendisini müthiş bir şaşkınlığa sürüklemişti.

Karısının nereye baktığını gören adam "Burada ikinci bir odaya ihtiyacımız yok," dedi.

Sonra ceketini ve yeleğini çıkarıp kızı altına aldı. Hâlâ elbiseleri içinde olan Evelyn'e "Bir daha bu yataktan başka bir yerde uyumayacaksın," diye buyurdu.

Genç kadın kocasının arzulu, çapkın ve öldürücü derecede yakışıklı yüzüne baktı. "Sana olan aşkım beni korkutuyor. Ne olursa olsun ayrılamayız, anladın mı Lord Wharton! Bir daha olmaz," diyerek Julian'ın sert çehresini hafifçe okşadı.

"Korkmana gerek yok, Rosa. Sonsuza kadar birbirimize ait olacağız ve senden bir adım uzağa bile gitmeye hiç niyetim yok, sevgilim."

Evelyn şuh bir bakışla dudaklarını araladı. "Haydi öp beni," diyecekken sadece tek kelime edebildi. Kocası çoktan bunu yapmaya başlamıştı.

❧ ❧ ❧

Evelyn hamileydi. Artık bundan emin olabilecek kadar beklemişti. Albert'a bir kardeş, kocasına yeni bir çocuk verecekti. Heyecanı tarifsiz, sevinci dizginsizdi. Günlerdir Bayan Harris'le sürpriz yapmak için uğraşmışlar ancak işe yarar bir şey bulamamışlardı. Evelyn en sonunda Julian'a bu gerçeği dümdüz bir şekilde anlatmaya karar verdi.

Yangının üzerinden üç hafta geçmişti. İşler tamamıyla yoluna girmiş, Julian'ın ticari faaliyetleri sorunsuz bir hale gelmişti. McCurdy ise en sonunda tutuklanmış ve sadece yangın için değil, yaptığı tüm yolsuzluklar için hapse gönderilmişti. Üstelik karısı da onu terk etmiş ve Bulringham Kontu unvanlarını ve servetini de hiç ederek her anlamda iflasa sürüklenmişti.

Öte yandan Leydi Esther Cathrine Wharton, Cherbury'de yaşanan bu aşkı tahammül edilemez bularak bu defa Norveç Krallığı'na tatile gitmişti. Evelyn bu durumdan memnundu. Tanrı korusun, ya Leydi Wharton bir de kendisine tahammül edip burada yaşasaydı? Onun bu hoşnutsuzluğunun ülkeyi terk etmeye kadar varması Evelyn'i olduğu kadar Julian'ı da memnun etmişti.

Giden tek kişi de yaşlı kadın değildi. Tyrell Granby de Ağustos ayına doğru Avrupa'ya gitmeye karar vermişti. Gündemden hiç düşürmediği evlilik iknalarından bıktığı dırdırcı annesinden, çenebaz kız kardeşlerinden ve onlardan çok daha gürültücü çocuklarından adeta kaçar gibi kendini iş bahanesiyle Avrupa'nın kuytuluklarına atmıştı. Gitmeden evvel de Evelyn'den özür dileyecek ve Evelyn'in

de özrünü kabul edeceği zamanı bulabilmişti. Desmond Simmons ise Julian'ın ortaklığıyla yeni bir ofis açmış ancak burada sadece danışmanlık hizmeti vermeye başlamıştı. Danışmanlık kapsamına nelerin girdiği bir tek Evelyn'in anlamadığı bir konuydu. Zira Desmond ortalıkta neşeli homurtular çıkararak dolaşıyor ve her geldiğinde yeni davalardan bahsediyordu.

Genç kadın yine de amcasını uyarma gereği duymuştu. "Hayır, Des amca! Artık sadakatsiz kadınları ya da metres tutan adamları araştırmayacaksın!"

Yaşlı adam bu ikaz üzerine ellerini birbirine sürterek "Artık Cheapside'ın değil, Londra sosyetesinin sırlarını çözüyorum kızım. Ve inan bana, eğer işittiğim şeyler doğruysa ceplerim fena halde dolacak," demişti.

Evelyn gözlerini ayıplar gibi kısmış ve "Hiç uslanmayacaksın değil mi?" diye sormuştu.

"Belki elime avucuma sığacak dul bir leydi bulursam, kendime gelirim."

Genç kadın amcasının bu sözlerine alayla gülmüş ancak onun ciddi olduğunu görünce hayli tuhaf hissetmişti. Şimdiye kadar Desmond amcasının sevgili karısından sonra bir daha evleneceğine asla ihtimal vermemişti.

Yaşlı adam bu durumu "Senin ve kocanın o sulu âşık hallerine daha fazla dayanamadım. Bana kötü örnek oldunuz," diyerek açıklamıştı.

Evelyn amcasına gülerek sarılmış ancak son bir muziplikten de geri durmamıştı. "Bence Bayan Harris ve sen..."

"İyi birer anne oğul oluruz," demişti Desmond Simmons ve Evelyn ona paylayan bir bakış atmıştı. Oysa Bayan Harris, Desmond Simmons'tan sadece sekiz yaş büyüktü.

Genç kadın, hayatının bu mükemmel son haftalarını düşünerek tepesinden sarkan işlemeli avizeyi seyrediyordu. Julian hâlâ tanıştığı kadar sert ve otoriter bir adamdı ancak bir yandan, derine gömdüğü o coşkun sevgisini göstermekte bir beis görmeyen farklı bir adama da dönüşmüştü. Uzun saatler boyunca piknikler yapabilecek kadar sabırlı, oğlunu sirklere götürüp

onunla oyunlara katılacak eğlenceli, halka açık yerlerde karısının dudaklarına yapışacak kadar ahlaksız ve herkesin fikrine önem verecek kadar da uzlaşmacı olmuştu. Tabii en son sözü yine kudretinden taviz vermeyerek kendisi söylüyordu ancak bunu yaparken şeytanca hilelerle akla yatkın makul bahaneler bularak karısını bir güzel kandırıyordu. Evelyn Rosa Wharton ona ömrü boyunca kanmaya hazırdı.

Ve şimdi de ona kendi hediyesini verecekti... Yemekten erken kalkarak Albert'la ilgilendikten sonra odalarına geçmişti. Julian kütüphanesinde, iş mektuplarını değerlendireceğini ve kendisine sonradan katılacağını söylemişti. Genç kadın ellerini karnına dayayıp onu beklerken kocası en sonunda içeriye girdi.

Evelyn doğrularak yatağa oturdu. Bu haberi nasıl vereceğini bilmiyordu ve şimdiden çok heyecanlanmaya başlamıştı.

Genç adam karısının gözlerini kaçırıp eteğinin katlarıyla oynamasını gülerek seyretti. "Sanırım bana söyleyeceğin bir şeyler var," dediğinde genç kadın gözlerini kaldırarak "Evet," diye yanıt verdi.

Julian kızın önünde diz çökerek ellerini kavrayıp bileklerini öptü. Evelyn bu temasla biraz daha heyecanlandı ve telaşı daha da arttı. Yeniyetme bir çocuk gibi kızarıp utanırken en iyisinin hızlı olmak olduğunu kavradığında düşünmeden o cümleyi kurdu.

"Ailemize yeni biri katılacak..."

"Bir misafir mi? Akrabalarından biri mi? Amcandan başka akraban olduğunu bilmiyordum," diyen Julian bu havadisle pek de sarsılmışa benzemiyordu.

Genç kadın başını salladı ve "Hayır, öyle değil. Daha küçük bir şey... Şu kadarcık..."

Karısının iki avucunu uzatıp küçük bir şeyi tutar gibi yaptığını gören Lord Wharton "Bir kedi mi? Bir kedi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Ah, Tanrım, hayır sevgilim... Senden ve benden bir parça..."

Genç adam Rosa'sının sözleri üzerine bir an durdu. Sonra gerçeği kavradı. O an çekici mavi gözleri sonuna kadar açıldı

ve hızla ayağa kalktı. Kalkarken Evelyn'i de çekerek onu kolları arasında güvenli bir şekilde, sımsıkı tuttu.

"Aman Tanrım! Rosa, sen yoksa..."

"Evet, Lordum. Minik bir kızınız olacak."

Harewood Dükü'nün sert çehresi bugüne kadarki en şaşkın ifadeye bürünmüştü. Karısının ellerini, yanaklarını, dudaklarını, öpebildiği neresi var her yerini öperek en sonunda "Çok teşekkürler, sevgilim. Bana hasretini çekeceğim hiçbir mutluluk bırakmadın, Rosa. Her şey seninle o kadar eksiksiz ki," dedi.

Evelyn genişçe gülümsedi. "Ben teşekkür ederim, aşkım. Bunu tek başıma yapamazdım."

Julian elini karısının karnına dayayarak "Kızımız şu an burada mı?" diye sordu.

"Sanırım orada," dedi Evelyn.

"Peki, kız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece bir his," dedi genç kadın.

Adam onu çekip dudaklarına küçük ve kısa öpücükler bıraktı. "Sana benzeyecek bir kız... Bu harika olacak."

"Umarım kızımız Claire, senin ve Albert'ın hayatını karartacak kadar yaramaz olmaz."

"Claire..." diyen Julian gözlerini kıstı. İri bedenine hapsettiği karısının kulağına fısıldadı. "Claire Rose Wharton."

SONSÖZ

Claire'in gelişi tam bir curcuna olmuştu. Evelyn neredeyse yarım gün boyunca sancı çekmiş ve ancak geceye doğru kızını doğurmuştu. Tüm bu anlarda da üç erkek, kapının önünde volta atarak sıkıntılı saatler geçirmişlerdi.

Albert tıpkı babası gibi kollarını arkada birleştirip "Baba, kardeşim neden bu kadar gecikti?" diye sordu.

Desmond Simmons minik oğlana yanıt verdi. "Annesinin karnını çok sevmiş olmalı."

"Ama Büyükbaba, orada nasıl nefes alıyor ki?"

"Tanrı'nın işlerine akıl sır ermez evladım."

"Sence de çok sıkıcı değil mi? Tıpkı bir mağarada tıkılı kalmak gibi. Oysa dışarı çıksaydı onunla oynayabilirdim. Sonra Cocos da var. Bence üçümüz iyi anlaşacağız."

Julian bu sırada söze karışarak "Oğlum, o daha bir bebek. Seninle oynayacak yaşa geldiğinde sen genç bir delikanlı olacaksın," dedi.

"Delikanlı olmak eğlenceye engel olur mu babacığım?"

Desmond Simmons, Harewood Dükü'nün yerine yanıt verdi. "Elbette olmaz. Hatta o gün geldiğinde ben de sizi katılırım."

"Ve biz de bastonunu kaçırıp seni peşimizden koştururuz."

Yaşlı adam boğuk bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına Albert, bu kurnazlığın kime çekti böyle?" dedikten sonra da Lord Wharton'a baktı. Yüzünde hâlâ arsız bir sırıtış varken "Kime çektiğini anlamak zor değil," dedi.

Tam bu anda genç kadının odasından bir çığlık koptu. Evelyn ve Claire'in çığlığı birbirine karışırken Doktor Worall kapıları açarak heyecanla bekleyen üç erkeğe müjdeli haberi vardı. Claire bir

sürpriz yapıp, yerini bir ağabeye bırakmayarak başarıyla dünyaya gelmişti. Erkeklerden biri kızını, bir diğeri karısını, en küçüğü de annesini ağlarken görünce panikle odaya daldılar. Bu sırada Bayan Harris bebeği annesinin kucağına veriyordu.

Evelyn bebeğini alıp koklarken gözyaşları yanaklarından durmaksızın iniyordu. Bayan Harris de ondan farklı değildi. Kızı gibi sevdiği kadına bakarken "Bu bebek tıpkı sana benziyor kızım. Büyüyünce çok güzel bir genç kız olacak" dedi.

Leydi Wharton yaşlı kadına gülümserken küçük bir hıçkırık çıkarıp ağlamasını sürdürdü.

Evelyn'in ağladığını gören üç erkek ise aynı anda olmasa da hep bir ağızdan bağırarak , "İyi misin?" diye sordular.

Genç kadın başını kaldırıp erkeklere bakmadan evvel eliyle yanaklarını sildi. Sonra cılız sesiyle "Amma da şamatacasınız," diyerek gülümsedi.

"Asıl şamatacı olan sen ve senin kızın. Çığlıklarınızın Edinburg'tan duyulduğuna eminim," diyen Desmond Simmons'ın da gözleri yaşlarla parlıyordu.

Julian karısına yaklaşıp ona ve bebeğine aşkla bakarken avucunun içiyle karısının terli yüzünü okşadı.

"Sevgilim," dedi, "Kızımız tıpkı senin gibi. O... Tanrım... O çok güzel!"

"Tanrı aşkına babacığım, neresi güzel? Anne, bu bebek çok çirkin... Doğru kızın karnından çıktığına emin misin? Hiç de senin gibi güzel değil ki. Domates gibi kıpkırmızı ve ısırmalık..." diyen Albert bu sırada odadaki herkesi güldürdü. Oysa çocuk sorusunda ciddiydi ve kız kardeşinin üzerine eğilirken "Gerçekten çok çirkinsin," diye devam etti. Sonra kimseye göstermeden tatlı bir gülücük atarak elini bebeğe uzattı. Kız kardeşi hızlı bir hamleyle Albert'ın serçe parmağını minicik eliyle sımsıkı kavradı.

Bu harekete kahkaha atan küçük Marki "Tamam, tamam o kadar da çirkin değilsin. Ve korkma seni ısıracak değilim," diyerek kız kardeşinin gönlünü aldı.

Desmond Simmons, kızının alnından öperken genç çifti tebrik etti. Onların duygulu yüzlerine bakarken de Albert'ın minik omuzlarını kavradı.

"Gel bakalım, evlat. Annen ve kız kardeşin biraz dinlenirken ben sana bazı özel dedektiflik tüyoları vereyim."

Albert son bir kez bebeğe baktı ve "Tamam büyükbaba," diyerek uzanıp annesinin yanağına küçük bir öpücük bıraktı. Evelyn de uzanıp Albert'ı öptü. Ardından yorgun sesiyle "Artık ağabey olduğuna göre kız kardeşinden sen sorumlusun, hayatım," dedi.

Küçük çocuk sanki dünyayı kurtarmasını istemişler gibi omuzlarını dikleştirdi ve "Onu daima koruyacağım. Yanına hiçbir erkek yaklaşamayacak," diyerek böbürlendi. Evelyn oğlunun sözleriyle küçük bir kahkaha attı.

Desmond ve Albert odadan çıkarken Julian karısının yanına yatağa oturdu. Onun gözlerine müthiş bir aşkla bakarken Rosa'yı kendisine veren o soğuk, korkunç Aralık gecesine şükretti. Arabasını tam Cherbury'e yönlendirecekken son anda içindeki öfkeyi dizginleyemeyerek dövüşmek istemişti. Arabacısının tavsiyesi üzerine de o kötü semte gitmiş ve hayatının en güzel şeyini orada bulmuştu.

Şimdi düşünüp durdukça Evelyn'in varlığına ve kendisine sunduğu bu sonsuz aşka inanamıyordu. Bir rüyada gibiydi ve sonsuza değin uyanmak istemiyordu. Gözleri minik kızına kayınca kalbinin nasıl da gümbürdediğine hayret etti. Ufacık bir kızdı. Çok küçük ve korunaksın görünüyor, yüzünü ekşitirken tıpkı bir kedi gibi mırıldanıyordu. Genç adam kızına gülümsediğinde dudaklarından farkında olmadan "Meleğim" kelimesi firar etti.

Ardından yüzünü kaldırdı ve saatlerdir öpmediği Rosa'sının dudaklarına yönelip onu yavaşça öptü. "Seni seviyorum Rosa. Aşkım," dedi kendini bir anlığına çekerken.

Kadın da fısıldadı. "Seni seviyorum Julian."

Genç adam yeniden karısının dudaklarına sokuldu ve onu hiç dinmeyecek bir aşkla usulca öpmeye başladı. Tam bu sırada tepesinde öpüşen anne ve babasını fark etmiş gibi çığlığı basan Claire ilgiyi yeniden üzerine çekmek ister gibi içli içli ağladı.

Evelyn kızını pışpışlayıp "Çok gürültücü bir kız ve bence tam bir cadı olacak," dedi.

Julian çapkın bir sırıtışla "Sanırım Albert'ın başına çok iş açacak," diye yanıt verdi.

Bu doğruydu. Claire Rose Wharton ağabeyini çok sinirlendirecek, onu peşinden çok koşturacaktı. Albert bu cadaloz kızı bir kocaya kakalayacağı anı iple çekerken uzun yıllar boyunca onunla uğraşmak ve dillere destan olan güzelliğinden ötürü onu daima kollamak zorunda kalacaktı. Claire ise ne babası gibi soğukkanlı, ne de annesi gibi sakin kalarak tam bir skandallar kraliçesi olarak sosyeteyi birbirine katacaktı. Tabii ardından gelen iki erkek kardeş ve bir kız kardeşi de en az ağabeyi kadar uğraştıracaktı.

Anne ve babası ise birbirlerinin gözlerine sonsuza değin böyle aşkla bakacak ve bu iki âşığın kalpleri daima aynı ritimle atacaktı.

SON